

Phong Vũ Thanh Triều 1

Contents

Phong Vũ Thanh Triều 1	2
1. Chương 1: Khang Hi Lâm Nạn	2
2. Chương 2: Thích Sát Tây Sơn Sự Bất Thành	3
3. Chương 3: Bát Hiệp Anh Hùng	5
4. Chương 4: Truy Lùng Phấn Tặc	11
5. Chương 5: Nhất Đại Mỹ Nhân	15
6. Chương 6: Cứu Nhân Lộ Diện	20
7. Chương 7: Nhà Trọ Ứng Song	21
8. Chương 8: Hoa Đà Tái Thế	23
9. Chương 9: Đa Tình Tự Cổ Không Dư Hạn	25
10. Chương 10: Độc Tạng Kinh Phủ	27
11. Chương 11: Hồi Dương	55
12. Chương 12: Hữu Duyên Thiên Lý Năng Tương Ngộ	57
13. Chương 13: Uyên Ương Hồ Điệp	67
14. Chương 14: Giang Nam Phong Vân	72
15. Chương 15: Giai Nhân Tử Lợng	78
16. Chương 16: Song Hùng Nữ Hiệp	92
17. Chương 17: Tú Tài Gặp Lính, Có Lý Cũng Cầm Miếng	94
18. Chương 18: Song Lộ Phi Nương	100
19. Chương 19: Một Vợ Nằm Giường Lèo. Hai Vợ Nằm Chèo Queo. Ba Vợ Ra Chuồng Heo Mà Nằm	105
20. Chương 20: Mưu Sự Tại Nam Nhân, Thành Sự Tại Mỹ Nhân	120
21. Chương 21: Lưu Linh Lưu Địa	126
22. Chương 22: Tình Là Tình Nhiều Khi Không Mà Có	134
23. Chương 23: Vườn Tao Ngộ	146
24. Chương 24: Thanh Hoang Mai Phục Đoạt Kim Ngân	152
25. Chương 25: Nam Vô Tử Như Kỳ Vô Phong	154
26. Chương 26: Phong Trần Nam Hiệp	158
27. Chương 27: Hoàng Hà Đại Nạn	162
28. Chương 28: Bộ Ngựa Bắt Ve, Chim Sẻ Đứng Sau.	167
29. Chương 29: Anh Hùng Tài Lược Xuất Thiếu Niên	177
30. Chương 30: Nam Hiệp Bắc Quan	181
31. Chương 31: Họa Vô Đơn Chí	185
32. Chương 32: Tiền Trảm Hậu Tấu	190
33. Chương 33: Anh Hùng Nan Quá Mỹ Nhân Quan	195
34. Chương 34: Nhi Nữ Tình Trường, Anh Hùng Khí Đoản	217
35. Chương 35: Hoa Quốc Trạng Nguyên	220
36. Chương 36: Long Đàm Hồ Huyết	223
37. Chương 37: Tương Kế Tự Kế	235
38. Chương 38: Tri Kỉ Tâm Giao	237
39. Chương 39: Đầu Trộm Đuôi Cướp	239
40. Chương 40: Ngộ Biến Tòng Quyền	245
41. Chương 41: Hữu Duyên Vô Phận	251

42. Chương 42: Giang Sơn Và Mỹ Nhân	257
43. Chương 43: Chân Tình Chân Mỹ	265
44. Chương 44: Tình Chàng Ý Thiếp	268
45. Chương 45: Quốc Gia Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách	272
46. Chương 46: Tình Nhi Nữ	274
47. Chương 47: Nghĩa Đám Kiếm Khách	284
48. Chương 48: Đời Là Hư Vô	286
49. Chương 49: Tình Thiên Thu	288
50. Chương 50: Nhất Kiến Chung Tình	292
51. Chương 51: Vào Sinh Ra Tử	295
52. Chương 53: Vô Độc Bất Trượng Phu	307
53. Chương 54: Lực Bất Tòng Tâm	313
54. Chương 55: Oan Oan Tương Báo	315
55. Chương 56: Hoạn Nạn Thấu Chân Tình	318
56. Chương 57: Dưỡng Hổ Di Họa	322
57. Chương 58: Quyết Chiến Sinh Tử	324
58. Chương 59: Quyết Chiến Sinh Tử (2)	330
59. Chương 60: Quyết Chiến Sinh Tử (3)	336
60. Chương 61: Quyết Chiến Sinh Tử (4)	338
61. Chương 62: Quyết Chiến Sinh Tử (5)	342
62. Chương 63: Quyết Chiến Sinh Tử (6)	344
63. Chương 64: Quyết Chiến Sinh Tử (7)	348
64. Chương 65: Mộng Đoàn Viên	351
65. Chương 66: Triệt Hạ Khổng Minh	356
66. Chương 68: Giang Hồ Thập Ác	364
67. Chương 69: Huyết Hải Thâm Thù	366

Phong Vũ Thanh Triều 1

Giới thiệu

Có những truyện quân sự, lịch sử được truyền từ đời này sang đời khác, mục đích chính là để ca tụng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-vu-thanh-trieu-1>

1. Chương 1: Khang Hi Lâm Nạn

Bắc Kinh.

Ngày bảy, tháng hai, năm 1661. Đại Thanh hoàng đế Thuận Trị băng hà. Bạch thiên đăng phủ đầy Thành Tử Cấm. Ái Tân Giác La Huyền Diệp lên ngôi trị vì thiên hạ khi chưa tròn tám tuổi, lấy niên hiệu Khang

Hi.

Trước phút lâm chung, hoàng á mã ái ngại tân hoàng đế tuổi còn quá trẻ nên viết di thư trao quyền cai trị giang sơn về tay tứ mệnh đại thần. Khang Hi lên ngôi nhưng quyền nhiếp chính được cai quản bởi thái hoàng thái hậu Hiếu Trang.

Do thái hoàng thái hậu niên thọ quá cao thành thử một trong tứ mệnh đại thần, mệnh danh Ngao Bái, liên tục mua chuộc quan binh triều đình hòng kéo bè làm loạn. Ngoài mặt, Ngao Bái tỏ vẻ ủng hộ Khang Hi nhưng lòng thầm mong triệt buộc chân mệnh thiên tử.

Mới ban đầu, Ngao Bái phụ trách xem xét tấu chương, đến khi xong xuôi thì kính cẩn dâng tận tay thái hoàng thái hậu để nhờ phê duyệt. Dần dần về sau, Ngao Bái tự tiện đứng ra xem xét công việc triều chính. Sự chuyên quyền của vị cố mệnh đại thần đã khiến Khang Hi và thái hoàng thái hậu bất mãn nhưng vẫn án binh bất động. Nguyên do là vì bè cánh của Ngao Bái quá đông, người nào người nấy ngang nhiên lộng hành ngang dọc.

Ngao Bái cậy bản thân là công thần khai quốc nên võ ngược xưng danh, không xem thánh chỉ của hoàng thượng ra gì. Quan quân triều đình ai nấy đều ngại binh hùng thế mạnh của Ngao đại nhân. Các chư hầu bá quan văn võ để mặc gian thần hô phong hoán vũ, làm mưa làm gió đến độ trời long đất lở.

Vào năm Khang Hi lâm bệnh đậu mùa, Ngao Bái hiểu đại nghiệp sắp sửa vào tay liền ra mặt hăm dọa thái y viện. Sự ngang tàn này đã khiến cho công vụ chữa trị ấu chúa bị trì hoãn. Ngự y lo sợ binh quyền của Ngao đại thần, nhất là cái khoảng tư thù cá nhân nên không dám chuẩn mạch. Đến khi Ngao Bái đồng ý để ngự y chuẩn mạch thì bệnh tình của ấu chúa trở nặng.

Năm đó, tuy rằng Khang Hi hoàng đế tuổi trẻ nhưng thân thể yếu nhược, lại còn thiếu sức đề kháng nên nhiễm phải đậu mùa ác tính. Lúc ban đầu, giai đoạn tiền triệu kéo dài bốn ngày, chẳng may dẫn đến sốt cao rồi nhiễm độc huyết khiến giác mạc bị sẹo. Toàn thái y viện trên dưới bó tay. Thái hoàng thái hậu truyền trung thần tin cậy nhất của bà là Dương Tiêu Phong đi tìm Nữ Thần Y vang danh giang hồ.

2. Chương 2: Thích Sát Tây Sơn Sự Bất Thành

Giang Nam. Tháng mười. Tiết Thu.

Dân cư nhộn nhịp. Bỗng có gió thu. Lá bắt đầu rơi. Hơi nhuộm lạnh. Trời chập choạng tối. Ở một khu rừng hoang sơ cách thị trấn chừng năm dặm xuất hiện hai thanh niên vận y phục màu đen và đôi tuần mã. Người phi bạch mã chạy phía trước có thần sắc tinh táo và diện mạo khôi ngô. Theo sát phía sau là một kẻ cười hắc hắc với gương mặt tái nhợt, môi tím ngắt và đôi mắt mất hồn. Nhìn tướng tá của người cười hắc hắc thì hình như đang trọng thương.

Khi đến gần thị trấn, cả hai kéo mạnh dây cương hãm đà tuần mã. Người thanh niên cười bạch mã phóng xuống đất trước tiên. Hắn quay đầu nhìn chung quanh, khi biết chắc an toàn tuyệt đối thì hỏi hử đến đỡ tên còn lại. Hai người một dìu một dắt, thoáng mắt đã biến mất tông tích rồi bất thành linh bước ra sau toán thông già. Họ đã đổi y phục. Bộ quần áo thích khách màu đen xóc xệch giờ thay thế bằng bộ áo bào màu lam nom rất tươi tắn và gọn gàng. Trên đầu còn đội thêm chóp bạc. Đây rõ ràng là đồng phục của các bậc tân khoa tú tài.

Hai kẻ thanh niên bỏ rơi cặp tuần mã ở lại khu rừng, mặc xác chúng muốn đi đâu cứ đi, coi như là giải phóng cho đám thú vật một phen. Còn bản thân hai kẻ đó thì dò dẫm đến thị trấn. Họ lần theo ngõ ngách mà ít người qua lại để tìm tới cánh cửa hậu của học đường Hắc Viện.

Người thanh niên bị thương đã gần chục canh giờ, lại phải cuốc bộ đường xá xa xôi nên mệt mỏi đuối sức. Hắn quy xuống đất.

- Tam ca! - Tên đồng bọn điếng hồn kêu lên một tiếng.

Người bị thương, nay là Tam ca, xua tay lắc đầu:

- Huynh không sao, đệ cứ an tâm.

—oo0oo—

Hắc Viện là học đường rộng lớn và ưu tú của xứ sở Giang Nam. Nơi đó cũng là cư xá dành cho thí sinh tạm trú chờ ngày ứng thí. Học viện vốn do một tay của Mã Lương lão nhân ra sức quyên tiền và hợp tác với dân chúng trong vùng đồng lòng xây cất.

Mã Lương là nhà thơ danh tiếng vào cuối thời đại triều Minh. Ông từng được hậu bối tôn thành “thi tiên” và ví ngang hàng với “thanh liên cư sĩ” Lý Bạch.

Mã Lương một lòng khuy phục nhà Hán nên đã nhiều lần từ khước lời thỉnh mời của tiên hoàng Thuận Trị. Vị hoàng đế quá cố vốn có nhã ý muốn rước Mã Lương vào cung để giao phó trọng trách dạy dỗ các vị bối lạc gia văn chương phong phú và Hán ngữ thơ từ. Nhưng lần nào cũng bị Mã Lương chối bay chối biến. Ông tự biện hộ rằng bản thân không có tham vọng trở thành tôn sư.

Cũng bởi vì thế mà Mã Lương thường hay bị quan địa phương đàm tiếu. Chẳng những vậy, họ còn tìm mọi cách khử trừ. Giang Nam tri huyện từng dùng quỷ kế để gán ghép tội tình. Vị tri phủ sử dụng mọi mưu mẹo. Và ngay cả vị đô đốc cũng đã cố công xua binh dẹp bỏ trường học nhưng mãi mà vẫn không xong. Có lần, tri huyện đại nhân phao tin Mã Lương viết một bài thơ với ý đồ công kích triều đình Mãn Châu. May mắn làm sao, chứng cứ lại bị thiếu hụt một cách bí ẩn thành ra tri huyện đại nhân không thể buộc tội Mã Lương ở giữa công đường.

Vài tháng trước, Mã Lương lão gia lâm bệnh qua đời. Các bậc hiền nhân tu sĩ buộc lòng đứng ra bình chọn tân viện trưởng. Sau nhiều cuộc bỏ phiếu, chiếc ghế trống đã được giao phó cho nghĩa tử của Mã Lương là Tàn Thiên Văn đảm đang.

—oo0oo—

Kẻ có diện mạo khôi ngô co chân đạp cánh cửa rồi dìu Tam ca đứng dậy bước vô trong. Từ dãy hành lang, một lão già tóc bạc phơ vọt ra đón. Ông tất tả chạy đến đóng cánh cửa, khóa chốt và gài then cẩn thận. Xong xuôi, ông quay đầu nhìn hai tên nam nhân, đôi mắt ánh vẻ kinh ngạc. “Tại sao chỉ có hai người họ trở về?” Ông tự hỏi chính bản thân, lòng hoang mang tột đỉnh. Cũng bởi vì nhện không nổi nên ông lên tiếng:

- Hai người không về cùng Sư Thái và đám huynh đệ hay sao?

- Lát nữa sẽ giải thích với ông - Kẻ khôi ngô nói nhanh - Bây giờ ông mau phụ một tay, giúp ta đưa Tam ca vào hầm mật.

Người thanh niên tuấn tú nhờ vả xong thì Tam ca ngất xỉu. Ông lão liền choàng tay qua vai Tam ca làm điểm tựa, cùng với người thanh niên đỡ Tam ca vào an nghỉ trong mật hầm nằm bên dưới từ đường. Vừa đi, ông lão vừa lo lắng, nét mặt khấn trương còn giọng nói thì phập phồng:

- Thương tích của tam đương gia thế nào?

- Huynh ấy trúng phải kịch độc!

—oo0oo—

Khi ông lão đặt Tam ca nằm trên giường thì thấy dòng máu ứa ra từ hông bên trái. Máu có màu đen, chảy xuống, loang lên tấm trải giường. Ông há hốc miệng, mãi một lúc mới choàng tỉnh.

- Nguy rồi! - Ông lão luống cuống gơ tay chỉ vũng máu - Hình như tam đương gia nhiễm độc huyết.

Người thanh niên kia nghe được thì lập tức điểm huyết “khí hải” của Tam ca, tĩnh động mạch, phá khí. Ông lão thất kinh thiên, định ra tay cản nhưng người thanh niên giải bày:

- Chất độc quá hiểm. Nếu để máu lưu thông thì độc sẽ công tâm. Phải điểm huyết này máu mới ứ lại.

Và hắt hắt đầu bảo:

- Lão Tôn, ông hãy đi pha nước nóng đem đến đây.

Lão Tôn vâng dạ. Ông mau mắn bỏ ra khỏi mật hầm. Khi lão Tôn đi rồi, người thanh niên cởi áo của Tam Ca để quan sát vết thương.

Nửa khắc sau, lão Tôn quay trở vào với thau nước, cái khăn và nhiều miếng vải trắng dùng cho việc băng bó. Ông trao ba thứ đó tận tay người thanh niên trước khi chạy đến góc phòng bưng chiếc ghế lại để gần giường. Người thanh niên đặt thau nước và mấy tấm vải lên ghế.

Tam ca cởi trần tròng trọc, đang nằm bất tỉnh nhân sự, đôi mắt nhắm tịt trong khi người thanh niên nhúng khăn vào thau nước nóng, vắt ráo. Hắn dùng chiếc khăn đó chùi vết máu đen kịt chung quanh be sườn của Tam ca. Lão Tôn đứng khoanh tay kể bên chờ sai bảo. Vừa lau vết thương, người thanh niên vừa cau mày hỏi:

- Thiếu đà chủ đã về chưa?

Lão Tôn buông thông hai tay. Ông buồn bã lắc đầu thay tiếng trả lời, trong lòng đầy lo ngại. Ông nhìn bệnh nhân, lúc này đang hôn lìa khỏi xác rồi đưa cặp mắt nhăn nheo già nua sang kẻ thanh niên có gương mặt khôi ngô. “Tại sao sự việc lại đến nông nỗi này? Kế hoạch của chúng ta chu toàn như vậy...” Lão Tôn đau lòng tự nhủ. Ông không nén được tiếng thở dài.

3. Chương 3: Bát Hiệp Anh Hùng

Vài hôm trước, từ Cố Cung của thành Bắc Kinh loang tin tức “thái hoàng thái hậu sẽ cùng với Khang Hi hoàng đế xuất tuần đến núi Tây Sơn để tạ lễ Quan Thái Âm.” Sư Thái biết chuyện bèn kêu gọi Giang Nam thất hiệp bày mưu ám sát. Giang Nam thất hiệp là bảy vị anh tài có võ nghệ cao cường nhất của bang hội phản Thanh. Ngặt nỗi, âm mưu đảo chính bất thành.

Sáng ngày hôm đó, thái hoàng thái hậu xuất cung. Bà mang người cháu đích tôn tức là Khang Hi ấu chúa theo cùng. Nhưng tân hoàng đế đã được Phủ Doãn đại tướng quân tặng long bào có tấm độc nhằm bảo vệ bản thân khi nguy cấp. Ngoài ra, còn có đội súng Tây phục kích chung quanh ngôi miếu Quan Âm. Lực lượng của đội súng Tây cũng được Phủ Doãn đại tướng quân bí mật bố trí và sẵn sàng chờ đợi để đánh úp đối phương khi lọt vào trận địa.

Bởi thế mà mưu lược ám toán của bang hội phản Thanh bị phá sản. Sư Thái vừa mới ra quân, trận vừa mới đánh, chưa kịp diệp vô dương oai thì đã phải tìm đường tẩu thoát. Trong giây phút nguy ngập, người đồ đệ thứ ba của Sư Thái là tam đương gia bắt giữ được hoàng đế nhưng thấy đứa trẻ nên không đành ra tay. Ngược lại, Khang Hi rút đoản đao đâm trúng tĩnh mạch cạnh sườn của kẻ thích khách. Độc trên long bào vì thế công tâm.

Sư Thái hết cách đành cắn răng hủy bỏ kế hoạch. Bà phát tay ra hiệu rút lui và đánh cầm chân bọn binh sĩ để cho người đồ đệ thứ bảy là thất đương gia dìu tam đương gia lên tuấn mã. Trong khi hai người đó an toàn rời khỏi thì bản thân của Sư Thái lại lâm cảnh nguy nan. Bà bị quân thù nã pháo, đạn bắn trúng lòng ngực.

Nhưng trời không phụ người lành. Sư Thái được người đồ đệ thứ nhì là nhị đương gia dùng khinh công phá vòng vây cứu bà thoát hiểm. Người đồ đệ thứ nhất là đại đương gia bị địch bao vây. Chẳng ai biết hắn tìm cách nào mà cuối cùng cũng tháo chạy ra ngoài. Còn những người đệ tử khác của Sư Thái là tứ đương gia, ngũ đương gia, lục đương gia thì số phận không được may mắn như bà và đám huynh đệ. Bọn họ tất cả đồng loạt tử thương.

Xin cho phân tích thêm là bang phái phản Thanh gồm có vị lãnh tụ, tức người đứng đầu, gọi bằng “tổng đà chủ.” Kế đến là “thiếu đà chủ,” người này nhậm chức chỉ huy và lãnh đạo bang hội khi tổng đà chủ qua đời hay vắng mặt vì nguyên do mà ít ai lường trước được, thí dụ như lúc lâm bệnh hoặc đang thọ thương. Xếp dưới quyền của thiếu đà chủ nhưng trên hàng vạn thành viên bang hội là tám vị “đương gia.” Tất cả thành viên của hội đều có thể được cân nhắc vào hàng đương gia nếu như họ hội tụ đầy đủ các yếu tố. Một

trong những yếu tố quan trọng nhất chính là võ công. Tám vị đương gia đều là nhân vật võ lâm kính nể, công phu cái thế, thuộc hàng tinh thông thượng thừa.

Cũng xin nhắc đến danh phận đặc biệt của Sư Thái. Bà vốn là Trường Bình công chúa của triều Minh. Đó là triều đại độc lập cuối cùng do người Hán lãnh đạo trước khi thôn tính vào tay nhà Thanh của những người thất bím tóc thuộc tộc Mãn Châu. Năm xưa, Trường Bình công chúa đi lại trong chốn giang hồ đã lấy biệt hiệu là A Cửu. Sau khi bị mất một tay, A Cửu xuất gia đầu phật nên sửa đổi danh hiệu thành Cửu Nạn.

Kể từ đó, Cửu Nạn thành tâm khấn phật. Bà một lòng xa lánh thế nhân để quy ẩn giang hồ. Tuy nhiên, ngó vậy chứ không phải vậy. Thật tình mà nói thì ngọn lửa hận thù vong quốc vẫn còn cháy âm ỉ trong lòng bà. Thành thử tu hành chỉ là cái cớ để bà che mắt triều đình, còn mục tiêu chính thức là thành lập một bang hội. Dĩ tâm của bà rất lớn. Trong suốt hai mươi mấy năm qua bà không ngừng thu nhận và huấn luyện đệ tử hồng phẫn Thanh phục Minh.

Trường Bình công chúa lúc rời Thành Tử Cấm đã bí mật giao du khắp nơi hồng chiêu binh mãi mã. Bà vì dốc lòng tìm kiếm các bậc nhân tài nghĩa sĩ nên quanh năm suốt tháng lặn lội nơi chốn giang hồ để chiêu mộ nhiều vị danh nhân. Đại đa số những người được bà hết mực chú ý là đám trẻ thơ ở cô nhi viện. Bà truyền thụ võ công cho họ và quan tâm chăm sóc như người thân trong gia đình. Sau khi bà quen biết Mã Lương lão nhân thì cả hai người bắt đầu âm thầm hoạt động cướp giàu tể bần. Hai người cùng một ý nguyện phục Minh nên mở thư viện và tư thực nhằm kêu gọi bằng hữu gia nhập bang phái Đại Minh Triều. Dần dần sau này, đám cô nhi lớn khôn. Bọn họ vì tôn kính nên gọi bà là Sư Thái. Nhưng bà chính là tổng đà chủ, vị lãnh tụ vĩ đại của bang phái phản Thanh. Bà trú ngụ ở rất nhiều nơi, cư gia thường hay bất định. Ngoài Giang Nam thất hiệp thì không ai biết tông tích lẫn hành tung ẩn náu của bà.

Sư Thái vốn thu nhận nhiều đệ tử nhập môn. Trong những kẻ anh tài đó có bảy người đồ đệ được bà cất công chọn lựa, đặc biệt tâm đắc và vô cùng ưu ái hợp thành Giang Nam thất hiệp. Họ là đại đương gia Khẩu Tâm, nhị đương gia Tần Thiên Nhân, tam đương gia Trương Quốc Khải và thất đương gia Tần Thiên Văn. Còn ba người đồ đệ nữa nhưng họ đã thất thủ và bỏ mạng ở miếu Quan Thế Âm.

Ngoài ra, Sư Thái còn nuôi nấng một nữ nhân mười tám tuổi. Công phu không rõ hạng bởi nàng chưa hề tỉ thí với ai. Người đời chỉ biết đến danh tánh của nàng là Giang Nam đệ nhất mỹ nhân. Riêng các vị sư huynh trong hội thì âu yếm gọi nàng bằng “bát muội.” Nàng là nữ thành viên duy nhất trong thất hiệp huynh đệ và cũng được xem như bát đương gia của bang phái Đại Minh Triều. Hệt Sư Thái, hành tung của Giang Nam đệ nhất mỹ nhân thường hay bất định, nay đây mai đó, thỉnh thoảng thì tạm trú ở Hắc Viện học đường. Nàng cùng với các vị sư huynh liên binh, kết nạp thành Giang Nam bát hiệp trấn thế giang hồ.

Đôi lời giới thiệu về các vị đương gia:

Đại đương gia là người có võ nghệ cao thâm, tuy rằng khoác áo cà sa, lòng hướng phật nhưng tâm không tịnh. Chàng mặc áo tu hành mà bụng dạ toan tính, thâm tâm ranh ma, lại còn ưa thích chức vụ cao sang và mơ được trở thành đại sư trụ trì.

Biệt hiệu của đại đương gia là Khẩu Tâm. Hai chữ đó vốn do phương trượng của chùa Thanh Tịnh đặt cho. Ngay cả bản thân chàng cũng chẳng biết tên thật của mình là gì.

Khẩu Tâm có thân mình cao lớn, gương mặt rộng hình chữ điền cộng với hai hàng mi mao dày và hàm râu đậm, trông bộ dạng cứ như linh vật kỳ lân. Bá tánh bình dân chỉ nhìn thoáng qua dung mạo của Khẩu Tâm một cái cũng đủ khiếp đảm mất ăn mất ngủ. Chẳng những thế, chàng còn sở hữu giọng nói đồng đặc mà nhiều lúc vang lên nghe tựa như tiếng chuông đồng.

Khẩu Tâm không cười bao giờ, lúc gặp đối thủ thì càng im lìm cô tịch, mục đích là để hù dọa tâm lý của kẻ đối diện khiến cho quân địch kinh thiên hồn vía. Chàng ra tay nhanh như sấm, động thủ không bao giờ nường và chưa hề nếm mùi vị thất bại dưới tay cầu tẩu Mãn Thanh đâu chỉ một lần.

Năm mười lăm tuổi, Khẩu Tâm cùng Sư Thái mai phục ở Sơn Đông hầu chặn đoàn xe của Cao Lã. Ông ấy lúc bấy giờ đang hộ tống vợ con lên đường nhận chức quan địa phương. Sư Thái kẻ dao càn cổ người con trai duy nhất của Cao Lã tri huyện. Bà dùng tên nghịch tử đó để uy hiếp trong khi Khẩu Tâm đòi tên

quan tri huyện nộp hết tài sản. Cao Lã đâu dám không tuân. Sau khi rời khỏi, Sư Thái bâng hoàng phát giác tên đại đệ tử lén lút cất giữ một số trân châu hạt hồng làm của riêng. Bà bèn xử theo bang pháp.

Theo quy luật bang hội, bất kỳ thành viên nào có ý tham nhũng nhưng lại cam tâm hối cải thì sẽ chịu phạt bằng cách lau chùi nhà xí trong vòng ba tháng, ăn cơm hẩm và ngủ chiếu đất. Mặc kệ là ai cũng không được ân xá. Nếu như phạm nhân bị phát hiện gian dối hoặc làm trật một trong ba điều kể trên thì sẽ lãnh phạt hai trăm trượng và bị trục xuất ra khỏi tông đường. Quy chế đó là một điều trong bộ Tam Bất Luật do Mã Lương lão nhân đặt tên, mãi cho đến ngày hôm nay vẫn còn được tất cả các thành viên bang hội xem trọng. Tam Bất Luật gồm có:

Bất đầu phục Thanh triều

Bất bán rẻ huynh đệ, và

Bất tham nhũng gia sản

Khẩu Tâm dọn dẹp nhà xí ở địa đạo Tây Hồ không lâu liền len lén ăn thịt chuột và uống rượu bồ đào. Ngoài Hắc Viện thì địa đạo Tây Hồ chính là nơi tụ tập của Giang Nam bát hiệp khi có biến cố. Họ dùng pháo thủ làm tín hiệu. Khi thấy lửa bùng nổ ở Tây Hồ, tất cả các thành viên bang hội đều về tham dự. Nơi đây, nhị đương gia Tần Thiên Nhân trở thành nhân vật chủ chốt. Chàng ngồi chiếc ghế lãnh đạo. Lẽ ra là vị trí của tổng đà chủ nhưng Sư Thái không bao giờ ra mặt. Bà chỉ ở bên trong âm thầm chỉ huy.

Trở lại câu chuyện của Khẩu Tâm. Có một hôm, Khẩu Tâm chưa ăn xong thịt đã nghe tiếng chân người. Vì sợ việc tu hành trái phép bị phát giác nên chàng vội giấu đồ ăn xuống dưới ghế mây. Đệ tử bang hội đi ngang lăm tưởng người ngồi đấy là vị hòa thượng tốt của chùa Thanh Tĩnh.

Lúc họ mới rời gót, Khẩu Tâm chưa kịp thở phào thì phát giác đồ ăn bị một con mèo đen đánh cắp. Chàng liền hươ tay vớ cọng dây nhằm phơ áo quần, cột thành một vòng tròn nhỏ, ném trúng cổ hắc miêu và ra sức kéo. Sợi dây vòng tròn siết mạnh. Chỉ trong vòng nháy mắt là xương cổ súc sinh gãy gọn.

Sau việc đó, Khẩu Tâm quyết định chế tạo binh khí độc đáo thiên hạ. Khoảng vài năm mây mờ, cuối cùng Khẩu Tâm đã cho ra Thiết Đầu Lôi. Một thứ vũ khí cực kỳ hung tợn, hình tượng như lồng chim bằng thép có xích sắt. Khẩu Tâm chỉ cần vung tay sao cho đúng mục tiêu là chiếc lồng bay tới chụp vào đầu đối thủ. Sau khi giật mạnh sợi dây xích, nhiều cạnh nhọn từ lồng chim đâm vào cổ đối phương khiến gân xương đứt lìa. Đầu rời khỏi xác. Kinh hãi tột cùng. Trong lúc không sử dụng, Khẩu Tâm xếp Thiết Đầu Lôi lại và bỏ vào áo cà sa. Lúc ban đầu, Mã Lương lão nhân không bằng lòng với ác khí đó vì nó quá tàn nhẫn nhưng ông khuyên mãi mà Khẩu Tâm không phục. Lại nữa, Khẩu Tâm làm rất được việc, nhất là vấn đề tiêu trừ tham quan vô lại nên Mã Lương mới chịu thôi. Ông không màng đá động tới.

Trả Lời Với Trích Dẫn

Người xếp thứ nhì trong tám vị Giang Nam bát hiệp là Tần Thiên Nhân. Tuy ngoài miệng ăn nói chững chạc, chàng lại thuộc típ người trầm lặng. Tần Thiên Nhân nhập môn sau Khẩu Tâm một thời gian nên được xem là nhị đương gia của bang phái Đại Minh Triều.

Khẩu Tâm vốn là đại sư huynh của nhóm Giang Nam bát hiệp thành thử Khẩu Tâm đáng lý ra phải là người đảm nhiệm chức vụ thiếu đà chủ. Nhưng ngặt cái là mỗi lần Sư Thái vắng mặt thì hầu hết tất cả thành viên bang hội đều tôn xưng Tần Thiên Nhân thành vị thủ lĩnh chứ không phải Khẩu Tâm. Lý do đó vô cùng đơn giản, vì Tần Thiên Nhân là người hữu dũng hữu mưu, võ nghệ tài tình còn bản lĩnh thì cao siêu thâm hậu. Bởi vậy mà khi bang phái có việc cần kế chủ trương thì Tần Thiên Nhân thường hay là người nêu ra quyết định cuối cùng.

Võ công của Tần Thiên Nhân nói không khả quan thì có thể xếp hàng thượng thừa. Chàng sở hữu đôi tay nhanh nhẹn. Với khả năng bất cần vũ khí, chàng chỉ dựa vào nội công siêu phàm mà vận công lực vào đôi tay nhằm đánh gãy xương cốt địch thù. Tần Thiên Nhân là cao thủ thần quyền nên ít khi ra tay từ xa, bởi nếu chàng không nắm bắt được đối phương thì sẽ không dễ dàng nhập nội. Vì thế mà chàng có thể phát huy võ công tối đa ở trong vòng mười thước.

Tần Thiên Nhân còn có khinh công bậc nhất thiên hạ, tuy là đồ đệ của Sư Thái nhưng võ nghệ vượt trội sư phụ rất nhiều. Chàng ít khi ra tuyệt chiêu, chỉ chờ giây phút cuối cùng mới sử dụng. Tuyệt kỹ quyết định

của chàng là chiêu thức Chuẩn Đề Quyền, một chiêu độc địa trong bộ Thiên Thủ Thiên Nhân Quyền. Mỗi lần chàng xuất chiêu này là có thể đoạt cùng lúc hàng chục tánh mạng.

Khoan hãy nói về việc Tần Thiên Nhân là cao đồ của lò võ Thiếu Lâm, chàng thông thạo bảy mươi hai môn tuyệt kỹ “thất thập nhị huyền công.” Bây giờ nói tới bộ Thiên Thủ Thiên Nhân Quyền mà từ lâu đã trở thành độc nhất vô nhị trong giới giang hồ. Bộ môn thần công này là do Tần Thiên Nhân tự mình sáng lập, lâu nay chưa hề truyền thụ cho ai. Trong bộ có chiêu thức Chuẩn Đề Quyền đã được các vị võ thuật gia mô tả như sau:

“Kẻ địch lâm trận sẽ tưởng chừng như đang đối phó cùng lúc với hai mươi bốn bàn tay ra đòn chí tử từ bốn phương tám hướng. Đánh không kịp bưng tai, nhanh chớp nhoáng đến mức kẻ thù không biết phải công thủ bên nào.”

Thiên Thủ Thiên Nhân Quyền là tên của bộ quyền công kinh hồn mà những đối phương may mắn sống sót đã ví như đang tranh bá với tượng phật nghìn tay nghìn mắt.

Phía giang hồ thường hay tương truyền, quyển Võ Thuật Gia Phổ cũng từng ghi chép “thiếu đà chủ Tần Thiên Nhân ngự tôn đỉnh võ lâm, công phu xếp hàng đầu thiên hạ.”

Tần Thiên Nhân còn được người đời tôn thành “thần quyền Nam hiệp,” oai trấn tứ phương. Người duy nhất có thể sánh ngang hàng ngang sức với Tần Thiên Nhân họa may chỉ có một mà thôi. Vị cao nhân đó là Phủ Doãn đại tướng quân Dương Tiêu Phong, hay còn được dân chúng kinh thành ban danh “Bắc quan đại nhân.” Dương Tiêu Phong tướng quân là chuyên gia ám khí.

Bởi vậy mà các vị bằng hữu giang hồ thường ngêu ngao câu “Nam hiệp Bắc quan giao tranh đấu.” Nghĩa là phương Nam thì có Tần Thiên Nhân, còn phía Bắc lại có Dương Tiêu Phong. Thần quyền Nam hiệp đối đầu Bắc quan đại nhân. Cả hai bậc võ vương là kỳ phùng địch thủ, chưa từng hội ngộ bao giờ nên trở thành câu đố trong giới võ lâm.

Ngoài ra cũng không nên không nhắc đến Ngạo Bái. Ông vốn xuất thân là Mãn Châu đệ nhất tướng sĩ, đã từng tham gia chinh chiến từ thời Hoàng Thái Cực. Ngạo Bái dũng mãnh hơn người, xuất nhiều mưu mô gian xảo và thăm sát nhân mạng một cách tàn bạo. Nay ông quyền cao chức trọng nên ở mãi trong cung lập kế loại trừ tân hoàng đế. Thế nên giang hồ không xếp hạng ông vào quyển Võ Thuật Gia.

Trở lại thiếu đà chủ Tần Thiên Nhân. Theo lời của Giang Nam đệ nhất mỹ nữ thì “Tần Thiên Nhân là người đáng để nữ nhi trao thân cả đời. Chàng tuy rất nghiêm nghị, ngoài mặt nhìn có vẻ lạnh lẽo nhưng trong thâm tâm thì vô cùng độ lượng.”

Tần Thiên Nhân có tầm vóc cao ngời, thân mình vạm vỡ rắn chắc, và đôi vai rộng có thể làm điểm tựa cho bất kỳ nữ nhân nào. Chàng là một đấng trượng phu nghĩa hiệp. Nhìn dáng vẻ ngô vô tình nhưng có phải là kẻ đa tình hay không? Chàng rất ít khi cười dù là cười mỉm. Hình như trong lòng chứa đựng điều ưu tư. Chàng như một chiếc rương khóa chặt, bên trong chứa đựng bao điều bí mật khiến nữ nhân hiếu kỳ nên muốn chinh phục cho bằng được. Ánh mắt chàng sâu thẳm chứa chan tâm sự, khi người đối diện nhìn vào sẽ bị thu hút và cuốn xoáy theo tâm hồn. Bất cứ lúc nào chàng xuất hiện, cho dù chỉ một mình hay cùng với những thanh niên khác thì sự vô tình càng khiến chàng toát lên vẻ quyền rũ khiến cho ai nấy đều phải động lòng thương yêu. Mỗi lần có sự hiện diện của chàng thì nữ nhân nào cũng muốn mang trái tim nồng nàn trao tặng, để đổi lại một tia nhìn mà thôi, mặc dầu là ánh mắt hững hờ.

Đối với các vị bằng hữu trong chốn giang hồ thì Tần Thiên Nhân là người bạn tâm giao rất đáng để quen. Chàng sẵn sàng xả tánh mạng vì tri kỷ và cũng sẵn lòng vì hiệp nghĩa mà hy sinh. Hễ mỗi lần gặp điều bất bình thì mọi người đều diện kiến Tần Thiên Nhân vì họ biết chàng luôn ra tay tương trợ. Chàng sống cho sơn hà, chết vì xã tắc. Chàng là một hình tượng anh hùng nhưng hy vọng không phải hình hài bi kịch, mà sẽ là một bậc kỳ tài trong giới võ lâm.

Tóm lại, thiếu đà chủ Tần Thiên Nhân là một đại trượng phu lý tưởng, đầu đội trời chân đạp đất. Chàng tôn thờ chính nghĩa. So với đại đương gia Khấu Tâm thì nhị đương gia Tần Thiên Nhân xem ra được huynh đệ bang hội ưu ái hơn. Khấu Tâm được nhiều người kính sợ nhưng Tần Thiên Nhân lại được mọi người trọng nể. Cho đến hôm nay vẫn không rõ trong trái tim chàng đã có hồng nhan tri kỷ hay chưa?

Bạc anh hùng đảm nhiệm chức vụ thứ ba trong bang hội Đại Minh Triều là Trương Quốc Khải. Chàng được các vị huynh đệ tôn thành tam đương gia. Trương Quốc Khải là người nhân từ nhất trong nhóm Giang Nam bát hiệp. Chàng có tư duy thanh thản và tâm địa rộng lượng hải hà.

Trương Quốc Khải là chủ nhân của thanh Phục Kiếm. Lúc đón nhận món binh khí từ tay Sư Thái, chàng có tuyên thệ rằng sẽ bảo hộ thanh kiếm cho đến khi bản thân đứng trước vùng biên ải cứu tuyền. Đối với Trương Quốc Khải thì thanh bảo kiếm là tánh mạng. Kiếm mất người mất, kiếm còn người còn. Binh khí của chàng bắt rời thân. Khi chàng không dùng đến thì thanh kiếm được cuộn tròn vòng quanh thắt lưng. Mỗi lần người ngoài nhìn sơ qua sẽ thấy thanh kiếm có hình dáng tựa tựa một sợi dây thắt lưng của y phục nên gọi là Phục Kiếm. Hiếm khi có cao nhân phát giác sợi dây thắt lưng ấy chính là binh khí, ngoài trừ các vị bát hiệp anh hùng.

Theo sự ghi chép của Binh Khí Phổ thì loại binh khí này còn có tên là Liễu Diệp kiếm. Hai chữ Liễu Diệp dùng để chỉ loại gươm rất mỏng, nhẹ, dẻo dai và được làm bằng thép. Thanh Phục Kiếm được hình thành bởi sắt và chất thán. Giang hồ đoán phong phanh rằng Sư Thái đã cất công khai quật loại hợp kim này vào nhiều năm trước, ở tại nơi mà võ lâm đồn đãi là chốn ra đời của thanh Kim Xà Kiếm, một di vật của Kim Xà lang quân Hạ Tuyệt Nghi.

Khi bang hội danh tiếng chưa vang thì Trương Quốc Khải là bậc anh tài mà nhân sinh thường biết đến. Bởi vì chàng là một trong những kẻ đầu tiên dùng danh hiệu của bang phái Đại Minh Triều để hành hiệp trượng nghĩa. Đã rất nhiều lần, chàng tham gia hoạt động với Khẩu Tâm và Tần Thiên Nhân. Cả ba huynh đệ cướp giàu tể bần. Họ sử dụng cùng chung bộ môn võ thuật Thiếu Lâm Tự thất thập nhị huyền công. Bảy mươi hai chiêu thức chứa đầy sự biến hóa, dùng để điều khiển và thống nhất thiên hạ, vượt bá trung nguyên.

Trương Quốc Khải có dung mạo tầm thường còn dáng dấp thì như một phàm phu. Thành thử đám binh lính triều đình chưa thể khẳng định được bản lĩnh thật của chàng, và càng không ngờ chàng là một thành viên nòng cốt của bang hội phản Thanh. Cho nên Sư Thái mới lợi dụng ưu điểm đó. Bà thường hay cử Trương Quốc Khải đi thám thính tin đồn ở chỗ đông người, trong chốn kinh thành hay là nơi phố chợ.

Mỗi lần gặp Trương Quốc Khải ngoài đường sá thì lần nào binh sĩ cũng phớt lờ. Bọn chúng đi ngang, nhìn thoáng bộ mặt của chàng rồi dừng dừng đi tiếp, chẳng chút nghi ngờ lời thôi. Có đôi khi bọn chúng còn to nhỏ với nhau rằng chàng là một kẻ chất phác, tướng tá nhà quê. Và đương nhiên một người với hình tượng nông phu ngờ nghệch thì không thể nào trở thành mối đe dọa cho triều đình Mãn Châu. Bọn chúng càng ít đề phòng thì tính mạng của Trương Quốc Khải càng được an toàn. Cái phong cách bình dân và lối ăn mặc giản dị của chàng âu cũng là điều lợi.

Ngoài ba vị đương gia kể trên thì bang phái Đại Minh Triều gồm có thêm tứ đương gia, ngũ đương gia và lục đương gia nhưng ba người họ đã hy sinh tánh mạng trong cuộc ám sát Khang Hi ấu chúa. Chỉ còn sót lại vị đương gia cuối cùng là thất đương gia. Đấng anh hào ngồi ở vị trí thứ bảy đó tên là Tần Thiên Văn.

Tần Thiên Văn và Tần Thiên Nhân là hai huynh đệ cùng chung huyết thống. Tần Thiên Văn cũng chính là nghĩa tử của Mã Lương. Xin nhắc lại rằng Mã Lương là người xây dựng nên học đường Hắc Viện ở Giang Nam. Ông vốn nắm giữ chức vụ viện trưởng, nhưng kể từ khi ông qua đời thì Tần Thiên Văn được các vị tú tài và thi hào danh nhân bầu chọn thành viện trưởng để thay thế nhiệm vụ cao cả của nghĩa phụ chàng. Hiện tại, Tần Thiên Văn vừa đảm đương chức trách trọng đại nơi chốn học đường vừa phải lao tâm lao não tính toán cho việc khôi phục giang sơn Hán thất.

Nói một cách chân thật, không hề khoác lác thì Tần Thiên Văn là người sáng giá nhất trong bảy vị Giang Nam thất hiệp. Tần Thiên Văn có dung mạo anh tuấn, khí độ phi phàm. Hình tượng của chàng an nhàn thanh thản hết một cư sĩ nhưng khổ nổi vị cư sĩ này có tướng đa thê. Điều đó thể hiện qua từng ngôn ngữ khi chàng ở cạnh nữ nhi khuê tú. Phải chăng tất cả anh hùng trên thế gian đều không thể nào bước qua ải mỹ nhân?

Đương nhiên là phong cách tài hoa luôn đính kèm tính nết đào hoa phong nhã, âu cũng chính là tật xấu của chàng. Thói đời gì mà tơ tình nhả nhút, nhất là cái miệng trát mật, nói toàn lời tán tỉnh gái nhà lành. Nay nàng áo đỏ, mai nàng áo xanh. Bởi thế nên tác giả xin mượn hai câu thơ của Hồng Sơn Lạp Lộ để diễn đạt tính cách của Tần Thiên Văn. Chàng là kẻ “bạc tình nổi tiếng lâu xanh, một tay chôn biết mấy cành

phù dung.”

Nhưng ngặt cái là nữ nhân cứ đua nhau hâm mộ anh chàng... Sở Khanh. Phải chăng là vì phong thái lịch lãm? Hay là do thói ăn vận chải chuốt? Mà thiệt, Tần Thiên Văn diện độc nhất bộ y phục màu trắng nom hệt tam thái tử Bạch Long Mã của Long Vương trong truyện Tây Du. Chàng đi đứng nho nhã, cử chỉ phong lưu, còn về mặt ăn nói thì văn chương từ tốn.

Tài cán của Tần Thiên Văn kể mãi không hết. Chàng chơi đàn tranh thành thạo, rành thuật thổi tiêu, biết cách viết nhiều bài thơ tình yêu văn hoa bóng bẩy, còn riêng biệt tài đánh cờ thì lại trở thành thiên hạ vô địch. Ngang hàng ngang sức với chàng âu chỉ có một người, là Hoa Đà tái thế Nữ Thần Y. Nàng xuất thân là một cô nhi, không danh không tánh. Bởi vì nàng thông minh trí tuệ và am tường y thuật Đông phương nên nàng được các thành viên bang hội mệnh danh là “nhà thông thái.” Còn biệt hiệu Nữ Thần Y thì đã xuất phát từ khi... mai này mới nói.

Có lẽ Nữ Thần Y và Giang Nam đệ nhất mỹ nhân là đôi nữ nhi duy nhất chưa nằm trong vòng tay sành sỏi của Tần Thiên Văn. Điều này dễ giải thích, tại vì Giang Nam đệ nhất mỹ nhân có hôn ước với sư huynh của Tần Thiên Văn từ xưa. Thành thử ra, Giang Nam đệ nhất mỹ nhân sau này sẽ trở thành tẩu tẩu, nghĩa là chị dâu nên chàng không dám rở. Còn về khoảng của Nữ Thần Y thì chẳng hiểu tại sao Tần Thiên Văn, một kẻ văn võ song toàn, ra sức nắm bắt mà với mãi vẫn không tới được.

Bây giờ nói về phương diện võ nghệ.

Nếu luận tài đấm đá hay là cơ trí thì Tần Thiên Văn có võ công thuộc hàng cao siêu thâm hậu, và còn thông minh mưu lược trên cả Chu Du. Năm chàng mười tuổi đã từng được tất tần tật các thành viên bang hội mệnh danh là Gia Cát tái lai. Trên hiện tại, chàng là đầu não của bang phái Đại Minh Triều.

Tần Thiên Văn đoán biết thiên thời địa lợi, sử dụng chu tường tam thập lục kế và dự liệu như thánh nhân. Binh khí của chàng cũng rất tài tình. Khoan hãy nói về binh khí. Chàng lúc nào cũng cầm theo chiếc quạt màu trắng, bên trong có chép bài thơ:

Cửu nhật san ảm

Hoàng hoa tiếu thực trần

Túy kháng phong lạc mạo

Vũ ái nguyệt lưu nhân

Nếu ai tinh ý sẽ thấy cây quạt lúc bình thường hay được Tần Thiên Văn xếp gọn nhưng khi đối diện với chuyện khả nghi thì chàng mở ra. Đó chính là dấu hiệu mà chàng báo cho bang hội biết biến cố sắp sửa kéo đến.

Có ai ngờ những dòng thơ trên chiếc quạt tầm thường đó nào phải mực tàu đơn giản? Năm năm trước, Tần Thiên Văn giao đấu với binh lính triều đình. Lúc ấy địch nhiều ta ít thành thử chàng tổn thương, trúng phải ám khí và đã tìm gặp Nữ Thần Y cốt ý nhờ nàng chữa trị. Khi chàng nhìn thấy Nữ Thần Y dùng nam châm rút ám khí ra khỏi cơ thể thì lập tức liên tưởng cách thức biến hóa nam châm thành binh khí.

Kỳ lạ thay, đây là mưu sách mà Tần Thiên Văn ứng ý nhất trong cuộc đời chàng. Khi đá nam châm được mài nhỏ, hòa với mực đen và viết lên chiếc quạt thì có thể thu hút binh khí của kẻ khác. Nhờ thế nên Tần Thiên Văn thường hay phối hợp độc đáo với sư huynh của chàng là Tần Thiên Nhân. Cả hai vị đương gia trở thành cặp “song hùng đại thủ.” Khi đối phương mất đi binh khí bởi Nam Châm Quạt thì thần quyền Nam hiệp lại có cơ hội nhập nội nhằm đánh bại kẻ thù. Hai huynh đệ như tay liên chân. Nếu không may một mất một còn, kẻ sống sót sẽ đối đầu nguy nan, cơ man trùng trùng nguy hiểm.

Tần Thiên Văn còn được hàng vạn thành viên bang hội đặc biệt mến mộ, ban cho chàng danh hiệu Cửu Dương. Bởi chàng am tường thuật số Cửu Dương can khôn. Thuật số này là do chàng thiết lập, gồm chín trận bát quái. Cửu Dương can khôn thuật số được ví với Tôn Tẫn binh pháp, nhất là khi dàn trận, cho dù tổ tướng dưới ánh dương thì địch thủ cũng không thể nào giải mã. Chín bát quái trận được chàng sáng tạo, chủ yếu đề cập sự tấn công khi quân địch không đề phòng, lâm trận tác chiến một cách bất ngờ và tự bảo vệ bản thân để giành thắng lợi. Điều quan trọng kể đến là tránh chỗ thực, đánh vào chỗ hư, giành chiến công theo tình hình của địch. Nhưng trên hết là lúc ra lệnh phải dùng văn, khi trị an thì nên dụng võ.

Cũng hết như nội dung của binh pháp Tôn Tử, Tần Thiên Văn ủng hộ cách tác chiến tri bỉ tri知己 bách chiến bất đãi. Bất tri bỉ tri知己 nhất thắng nhất phụ. Bất tri tri知己 mỗi chiến tất bại. Nghĩa là biết người biết ta thì trăm trận không nguy. Không biết người mà chỉ biết ta thì một trận thắng một trận thua. Còn không biết người và cũng không biết luôn cả bản thân hay tình cảnh của ta thì mọi trận đều bại.

Câu chuyện này kể từ đây về sau, xin cho phép tác giả dùng hai từ Cửu Dương để ám chỉ Tần Thiên Văn, trừ khi gặp ngữ cảnh cần kíp thì tác giả sẽ gọi tên thật của chàng.

Trở lại câu chuyện. Mỗi lần các vị bằng hữu của bang phái phản Thanh ngồi xuống uống rượu luận anh hùng thì bọn họ đều nhắc danh tánh Cửu Dương. Họ thao thao bất tuyệt về việc chàng là người có sức mạnh vô song, võ nghệ tuyệt luân, tính tình khoáng đạt rộng rãi, giàu sang coi nhẹ, tỳ thiếp coi thường, tinh thông lục thao tam lược và dĩ nhiên là nổi danh cái thế võ lâm trung nguyên.

Cửu Dương là thiên hạ kỳ tài hiếm hoi, lúc mới mười tuổi đã chính thức bước vào vũ đài chính trị. Bởi vậy mà khi nhắc đến chàng thì giang hồ thường hay nhái câu “thông binh pháp ai hơn Tôn Võ? Giỏi thiên văn phải kể Cửu Dương!”

Nhân sinh cảm nghĩa khí và phong thái của Cửu Dương bởi chàng đề cao tư tưởng “quan bức dân phản.” Cửu Dương là một nhà lãnh đạo có sức hút và rất giỏi thu phục lòng người.

Với tài lược của Cửu Dương, nếu như chàng trút bỏ ý nguyện phản Thanh phục Minh để đi tòng quân triều đình thì chàng chắc chắn sẽ tiến thân phơi phới, đạt tới thành tựu đỉnh cao danh tiếng, dẫn đầu hàng công tước dưới thời hoàng đế Khang Hi.

4. Chương 4: Truy Lùng Phản Tặc

Giang Nam.

Kể tiếp theo câu chuyện của người thanh niên nhiễm độc huyết. Chàng chính là kẻ đảm nhận chiếc ghế thứ ba trong hội phản Thanh, tam đương gia Trương Quốc Khải. Còn người nam nhân có diện mạo khôi ngô chính là thất đương gia Cửu Dương.

Tình trạng éo le của Trương Quốc Khải khiến cho Cửu Dương phân vân tột cùng. Cửu Dương thầm nghĩ “chất độc trên long bào của Khang Hi bí hiểm, phải giải thế nào đây?”

Vào canh ba, Trương Quốc Khải thổ huyết. Lần này, chàng thổ không ra, tay chân co thắt. Cửu Dương và lão Tôn nhìn nhau, lòng đau xót khi biết chất độc đang hoành hành. Ngó ngang ngó dọc một hồi, tậm trạng của họ càng thêm bối rối.

Cửu Dương chấp tay sau lưng đứng im như pho tượng, không dám rời bệnh nhân nửa bước. Còn lão Tôn thì ngồi chống cằm chỗ chiếc bàn đặt giữa căn hầm. Thần sắc mệt mỏi, trí óc của ông suy nghĩ mông lung. Lúc này Cửu Dương báo tin bất lành. Ba vị đương gia tử nạn. Sư Thái cũng thọ thương. Cho nên nhân vật mà bang phái trông cậy trong giây phút này chính là thiếu đà chủ Tần Thiên Nhân. Lão Tôn mong mọi làm sao cho Tần Thiên Nhân được sớm trở về Giang Nam để hội tụ cùng các thành viên bang hội.

Trời tờ mờ sáng. Ở trong mật hầm bên dưới từ đường, lão Tôn đứng cạnh giường của bệnh nhân. Ông đang chăm chú nhìn Cửu Dương dùng nội công đè nén chất độc bí hiểm giúp Trương Quốc Khải thì bỗng nghe tiếng gõ cộc cộc rồi giọng nói của Thiết Lâm vang lên:

- Thất đương gia!

Thiết Lâm là vị thủ lĩnh trong đám tú tài và cũng là thành viên bang hội. Cửu Dương nghe Thiết Lâm gọi nhưng vì đang vận nội công khắc chế chất độc thành thử không thể trả lời. Nếu chàng phân tâm thì nguyên khí chạy ngược vào thân, không chừng còn mang theo chất độc truyền vô cơ thể. Lão Tôn biết được đều oái ăm đó. Ông thay thế Cửu Dương đi tìm hiểu.

Lão Tôn dò dẫm lên bật thềm, hươ tay bấm chốt. Ngay lập tức, cánh cửa hầm hé mở. Thiết Lâm nhìn thấy lão Tôn bước ra liền báo cáo:

- Lúc nãy khi tôi canh gác đã phát hiện tên quan tri huyện và đám quân binh trên đường đến đây.

Gương mặt của lão Tôn biến sắc. Không nói không rằng, ông phất tay ra hiệu. Thiết Lâm hiểu nhiệm vụ đã hết nên quay lưng bỏ trở ra ngoài. Khi Thiết Lâm đi rồi, lão Tôn đến chỗ hàng kệ gỗ, nơi có đặt pho tượng thờ quan Công. Ông xoay pho tượng quan Công qua bên phải một vòng rồi xoay trở về chỗ cũ. Cánh cửa hầm đóng lại. Cánh cửa này được ngụy trang như một bức tranh sơn đồ to lớn. Người ngoài nhìn thấy sẽ không thể phát hiện, trừ khi có kẻ gõ lên bức tranh, lắng nghe tiếng rỗng vang vọng thì họa may mới biết bên trong là căn cứ bí mật.

Phong bế mặt hầm xong, lão Tôn rời khỏi từ đường. Nhưng trước khi bỏ đi hẳn, ông với tay khép cánh cửa và bấm ổ khóa chặt rồi ra ngoài cửa chính của Hắc Viện nghênh đón tên quan tri huyện cùng đám quân binh.

Lão Tôn đứng chờ sẵn bên trong cánh cửa chính của học đường Hắc Viện chẳng bao lâu thì nghe tiếng đập binh binh. Ông mở cửa, vờ ngạc nhiên:

- Lính đại ca sao lại giá lâm tệ xá?

Lão Tôn nói thật to để báo động học sinh. Ông còn dang tay vịn hờ cánh cửa, chặn lối vào, cố ý chần chừ trì nệ. Mục đích là câu giờ cho Cửu Dương cầm cự vết thương của Trương Quốc Khải. Lão Tôn sợ đám binh sĩ vô xét sẽ làm ồn khiến khí công của Cửu Dương rối loạn dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Nghe lão Tôn hỏi, một gã thanh niên khinh khỉnh đáp lời, giọng nói ồ ề như vịt đẻ:

- Triều đình mới vừa ban chiếu chỉ, ra lệnh cho quan địa phương truy lùng đám thích khách ám sát hoàng thượng ở Tây Sơn. Tri huyện đại nhân hoài nghi đám thích khách đó lẫn vào thị trấn nên đích thân đi tra xét. Hiện giờ tất cả đường sá giới nghiêm.

Kẻ vừa tuyên bố hách xì xằng là tên bộ đầu. Hắn nói xong thì vung tay định xô lão Tôn. Ông biết không thể trì hoãn thêm nên tự nguyện tránh sang một bên nhường đường. Theo sau tên bộ đầu là đoàn quân Thanh, khoảng ba chục người. Bên ngoài Hắc Viện còn nhiều tên binh lính nữa nhưng chỉ đứng bao vây chứ không vào.

Ba mươi mốt người ăn bổng lộc của triều đình đang đứng chình ịch chính giữa khoảnh sân rộng. Họ đưa mắt nhìn chung quanh. Rồi sáu mươi hai con mắt đó nhìn chăm chăm lão Tôn. Ông cũng run nhưng cố giữ nét mặt bình thản.

Giang Nam tri huyện thỉnh lĩnh bước vào, gơ ngón tay trở gãi chiếc cầm mộc râu tua tủa:

- Bốn quan thừa lệnh truy xét từng gia hộ, kể cả Hắc Viện này.

- Tiểu nhân tham kiến tri huyện lão gia - Lão Tôn cúi người thi lễ.

- Miễn đi.

- Đa tạ đại nhân.

Lão Tôn vừa cảm tạ ân xá vừa dẫn đo trong đầu “ta không thể để bọn người này tìm ra căn hầm bí mật, càng không thể để bọn chúng làm ồn Cửu Dương. Nếu Cửu Dương bị phân tâm trong lúc liều thương thì nội công rối loạn.” Suy xét đến đó, lão Tôn đánh bạo lên tiếng:

- Bẩm đại nhân, xin cho tiểu nhân mạo phép hỏi là tại sao ngài lại hoài nghi đám thích khách lẫn vào thị trấn của chúng ta?

Tri huyện Giang Nam chưa trả lời thì tên bộ đầu đáp:

- Chúng tôi phát hiện cặp tuần mã trong khu rừng hoang. Dưới móng của cặp tuần mã có khắc dấu ấn, bọn chúng vốn là cống phẩm của người Hồi tộc ở vùng tự trị Tân Cương.

“Thì ra là vậy,” lão Tôn nhủ thầm. Chả là khi nhiệm vụ mưu sát Khang Hi thất bại thì Cửu Dương và Trương Quốc Khải cướp được hai con tuần mã của đoàn quân thiết giáp. Hai người họ bỏ trốn, thoát ly về Giang Nam. Ngặt cái là những con tuần mã đó đã được Phủ Doãn đại tướng quân ra lệnh cho thuộc hạ đóng dấu hãn hồi nên có sự mới ra nông nổi này. Phủ Doãn đại tướng quân tinh khôn mưu mẹo, đã đoán trước sẽ có người ám sát ấu chúa nên tính toán đầu vào đó vẹn toàn. Lão Tôn bắt đầu cảm giác rét trong tim. Ông ráng kỳ kèo nài nỉ:

- Học viện là nơi yên tĩnh, khẩn cầu đại nhân đừng làm kinh động học sinh.

Tri huyện Giang Nam chỉ mặt ông lão:

- Không cần biết thiên đường hay là Diêm Vương phủ. Khôn hồn thì tránh ra!

Rồi quan tri huyện quay sang đám tùy tùng:

- Bầy đầu, truy lùng thích khách!

Sau khi phát tay ra lệnh cho quân lính, tri huyện Giang Nam cầm đầu tiến vào căn phòng gần cửa ra vào. Cả đoàn hậu vệ bủa tứ tung. Bọn chúng xông vô khám xét kỹ lưỡng ngõ ngách của học đường, phòng chứa thuốc, phòng chứa củi, thư viện, nhà trọ, nhà bếp lẫn nhà xí. Đủ thứ chỗ.

Hể binh lính đi đến đâu là học sinh né đến đó. Hai bên không chào hỏi nhưng cũng không đụng chạm. Một mặt là do binh sĩ triều đình tỏ vẻ nể nang bởi trong đám tú tài mai này sẽ có kẻ đỗ đạt trạng nguyên nên binh lính không đại gì làm mất lòng. Mặt khác, những tên thư sinh toàn là kẻ trói gà chưa chặt thành ra tránh ầu đã được chừng nào thì hay chừng nấy. Hai bên giữ gìn bầu không khí hòa nhã, dĩ hòa vi quý.

Một khắc trôi đi, đám binh sĩ và quan tri huyện không xét được điều gì khả nghi nên quay trở lại tụ tập ngoài khoảnh sân lúc này. Tri huyện Giang Nam vẫn chưa chịu thôi, hần cau mày suy ngẫm. Chợt, hần nhớ ra điều gì nên xồng xộc đi đến từ đường, nơi thờ phụng bài vị của Mã Lương và cũng là nơi chứa bức họa sơn đồ, tức là cánh cửa của ngăn hầm bí mật. Cửu Dương và Trương Quốc Khải đang ở trong đó.

Lão Tôn chết khiếp. Ông tắt tả rượt theo, miệng rối rít:

- Mã lão gia mới vừa nằm xuống, chưa được an giấc, cúi xin đại nhân nể tình ông ấy mà để bài vị được yên nghỉ. Đại nhân đừng đến đó.

Tri huyện Giang Nam chẳng thèm nghe lấy một lời. Hần hừ giọng một cái rõ to, mặt héch lên trời trịch thượng, còn đôi chân thì không ngừng tiến vào nơi cấm kỵ.

Ở phía sau cùng của Hắc Viện là một khu vườn êm ái có tường dây leo bao phủ. Khu vườn chưng bày tổng cộng bốn mươi chậu kiểng, bốn bộ bàn ghế đá và mỗi góc vườn trồng một cây thông. Từ đường nằm riêng lẻ một mình trong hậu viên này.

Từ đường vốn là một căn nhà thờ tổ tông được xây ngay chính giữa khu vườn. Từ đường có diện tích khá, to gấp mười căn phòng trọ của các vị tú tài. Muốn đến trước cửa từ đường thì phải bước lên bậc tam cấp có lót nhiều viên sỏi trắng.

Tri huyện Giang Nam tới trước từ đường, thấy cánh cửa đóng kín mít, khóa chặt chẽ bèn khoanh hai tay lại bảo lão Tôn:

- Người mở cửa ra mau.

Lão Tôn lắc đầu, khom mình lễ phép thưa:

- Bẩm đại nhân, chiếc chìa khóa của từ đường là do viện trưởng nắm giữ chứ không phải tiểu nhân.

Nghe lão Tôn nói vậy, tri huyện Giang Nam nhếch mép:

- Vậy thì người đi gọi Tàn Thiên Văn đến đây.

Tàn Thiên Văn chính là tên họ của Cửu Dương. Chàng sử dụng cả hai danh tánh. Cửu Dương là danh hiệu mà thành viên bang hội đặt cho chàng. Cửu Dương là một nhân vật nóng cốt trong đội ngũ phản Thanh phục Minh. Cái danh tánh Cửu Dương này đang được giới giang hồ khâm phục, được bá tánh khắp nơi hâm mộ, và cũng vì là phản tặc nên chàng bị đám binh sĩ triều đình truy nã không ngừng. Còn Tàn Thiên Văn là tên thật của chàng. Trừ những thành viên bang hội thì tất cả các vị bá tánh ở Giang Nam chỉ xem Tàn Thiên Văn là viện trưởng của học đường Hắc Viện. Ngay cả đám binh sĩ cũng vậy. Họ không dấy chút lòng nghi ngờ.

Lúc này, Cửu Dương đang liêu thương thành thử lão Tôn đâu thể đi kêu đến gặp quan tri huyện được. Ông đành bịa cớ từ chối:

- Viện trưởng đã đến Tô Châu để xem văn án, có lẽ sáng mai mới...

Lão Tôn chưa nói xong thì tri huyện Giang Nam tặc lưỡi tỏ vẻ bức mình. Rồi hần hắt đầu ra hiệu ột tên quân binh cầm dao chém đứt ổ khóa. Lão Tôn thót bụng. Ông chưa kịp cản thì tiếng chát vang lên bên tai. Ông bất lực đứng im như trời trồng, đôi mắt già nua nhìn thanh đao nện xuống. Trong khi lão Tôn than thầm thì tri huyện Giang Nam hấp háy cặp mắt hí:

- Bỏn quan chỉ làm theo lệnh mà thôi. Mã Lương ở trên trời ắc hiểu, chắc không nỡ trách ta. Hơn nữa, nếu xét không thấy phản tặc thì ta sẽ thả cây nham tạ lỗi. Người đừng quá lo.

Lão Tôn rửa tội bởi trong ruột. Ông không muốn lo cũng không được. Bên dưới từ đường là mật hầm. Ông mím chặt đôi môi, cổ nặn óc nhưng mãi vẫn không tìm ra kế để cản chân họ lại.

Sau nhát chém thứ mười, ổ khóa gãy rùm. Tên lính Thanh co chân đạp một cú khiến hai cánh cửa mở tung. Tri huyện Giang Nam xông vào trước tiên, rồi đến mấy chục tên đầu trâu mặt ngựa. Từ đường bình thường vắng vẻ, nay thoáng mắt đã chật cứng toàn người và người.

Đạp vào mắt họ lại không phải thích khách mà là bài vị của Mã Lương. Tầm bài vị đứng trang nghiêm trên bàn gỗ quý. Chiếc bàn được đặt ngay chính giữa căn phòng. Hương án còn đang nghi ngút khói. Phía đằng sau chiếc bàn, chỗ cuối căn phòng là hai hàng kệ gỗ được đóng sát lên vách. Trên hàng kệ cao nhất có đặt ba pho tượng của quan Công, Lưu Bị và Trương Phi. Pho tượng quan Công là then chốt dùng để mở cửa căn hầm. Hàng kệ thấp hơn chứa một trăm lẻ tám bài vị của các bậc anh hùng Lương Sơn Bạc. Bên phải và bên trái của hàng kệ là hai bức tranh sơn thủy to đùng. Cả hai bức tranh đều là bản đồ nước non, tên núi sông biển hồ đều có đủ, từng chi tiết được ai đó kẻ một cách rành mạch. Một trong hai bức tranh sơn thủy là cảnh cửa mật hầm.

Tri huyện Giang Nam và đám quân binh dậm chân định đi chung quanh từ đường xem xét thì nghe tiếng ho khùng khục. Tiếng ho vang lên từ căn phòng trọ bên ngoài khu vườn, rồi thêm tiếng rên rỉ đau đớn. Quan tri huyện trở mắt dòm đám thuộc hạ:

- Tiếng gì thế?

Đám thuộc hạ nhìn lão Tôn ra ý hỏi nhưng ông đứng nín thinh. Ông hơi bất ngờ và cũng cùng chung tâm trạng như họ, chẳng biết tiếng rên rỉ nghe rồn tóc gáy đó là tiếng của ai. Tri huyện đại nhân thấy lão Tôn im ru bà rù thì sinh nghi. Hắn tưởng có thích khách trốn đâu trong căn phòng trọ bên ngoài khu vườn nên bỏ đi, chẳng thèm tra xét từ đường nữa.

Té ra căn phòng trọ đó cũng không chứa chấp thích khách nổi. Lúc tri huyện đại nhân, lão Tôn và bọn quân binh xô cửa bước vào thì phát hiện một thiếu nữ hình dáng mảnh mai đang tắm rửa trong chậu nước hoa. Nàng bị che khuất bởi tấm bình phong nên họ chỉ ngó thấy đôi vai gầy. Nàng quay đầu liếc những kẻ lạ mặt rồi thét lên kinh hoàng.

- Cả gan cho người dám để nữ nhân cư trú tại đây. Người đâu! Mau niêm phong nơi này, chờ bổn quan tra xét!

Tri huyện đại nhân ra lệnh cho đám binh lính nhưng cặp mắt của hắn không rời khỏi thiếu nữ. Nàng huơ tay vớ chiếc áo lụa hồng nằm vắt vẻo trên tấm bình phong, khoác vội vào rồi đứng dậy bước ra khỏi chậu nước.

Thiếu nữ đi đến quỳ dưới chân đại nhân. Chậc! Mọi người lặng đi vì dung nhan tiều tụy. Trên gương mặt của nàng đầy ắp những chấm đỏ, hai quầng mắt thâm đen, đôi môi tím ngắt trông ớn xương sống, không giống người. Tri huyện đại nhân thối lui một bước.

Nàng thiếu nữ khấn đầu:

- Đây là lỗi của tiểu nữ. Xin đại nhân tha thứ.

Đoạn, nàng kín đáo nháy mắt với lão Tôn. Ông bắt được tính hiệu nên quỳ mọp xuống:

- Bẩm đại nhân, cháu gái của tiểu nhân vừa từ dưới quê lên. Mùa màng thất thủ, lụt lội triền miên, không nơi nương tựa bèn đến ở tạm vài hôm.

Tri huyện đại nhân động lòng trắc ẩn. Hấn hỏi thiếu nữ:

- Phụ thân của người đâu?

Nàng vừa khóc vừa than:

- Tiểu nữ mồ côi cha từ nhỏ. Vài hôm trước, ngôi làng của tiểu nữ bị bão tàn phá nên tiểu nữ cùng mẫu thân lên đường đến đây tìm cự cụ. Mẫu thân ở được vài hôm thì phát giác đã nhiễm bệnh đậu mùa và ôn dịch, vừa mới qua đời. Tiểu nữ không may cũng bị truyền lan. Vì không muốn lây kẻ khác nên tiểu nữ giam mình trong căn phòng này.

Nghe nói tới bệnh truyền nhiễm, quan tri huyện vội vàng lánh xa. Nàng thiếu nữ bỗng dưng bụm miệng ho khùng khục rồi ngất xỉu. Lão Tôn khoái chí vì có cơ la lên:

- Lão Thiên hỡi lão Thiên! Có ai thương dùm, đưa cháu tôi đến gặp lang y?

Có cho vàng đám quân Thanh cũng không dám rở tới nàng chứ đừng nói là đưa nàng đến gặp lang y. Họ ngỡ nàng trở bệnh mà chết bèn hè nhau bỏ chạy thực mạng, thoát khỏi căn phòng, vọt luôn ra cửa chính của Hắc Viện. Vì quá hấp tấp nên có kẻ đụng sầm tên quan tri huyện khiến hấn té nhào nhưng không ai to gan trở vào bên trong căn phòng dù hấn đứng dậy. Tri huyện đại nhân tức muốn nổ đom đóm mắt, liền dùng bàn tay đập lên sàn nhà nghe bộp một tiếng:

- Bọn cẩu nô tài! Trả lương chúng bây, nay có chuyện lại mặc kệ bổn quan!

Nhưng không ai còn ở đó. Lờn chữ rửa rơi tôm vào không trung. Tri huyện đại nhân nhìn quanh quất rồi vội vã cáo từ. Đuổi theo phía sau là tiếng nức nở giả vờ của lão Tôn.

Sau khi bọn quân Thanh và tên quan tri huyện rút khỏi, bỏ đi hết trơn hết trọi không còn một móng, lão Tôn dìu nàng thiếu nữ đứng lên. Ông khẽ bảo:

- Bọn chúng đi rồi, bát đương gia không cần đóng kịch nữa.

- Ông thấy thuật dịch dung của tôi thế nào?- Thiếu nữ nhướng mắt.

Nàng vừa hỏi vừa tháo chiếc mặt nạ, trao tay lão Tôn. Ông cầm chiếc mặt nạ có chấm đỏ tùm lum lên sát mắt xem xét. Đã đời, ông vui sướng cười khà:

- Thuật dịch dung của bát đương gia rất tốt.

Nàng cũng cười:

- Có tốt bằng Nữ Thần Y không?

Lão Tôn gật đầu:

- Tài tình hết Nữ Thần Y.

Thiếu nữ lại nở thêm nụ cười hân diện, cái lúm đồng tiền xuất hiện trên má bên trái. Rồi nàng kéo tay lão Tôn. Cả hai bước ra khỏi căn phòng để đến từ đường hội ngộ với Cửu Dương và Trương Quốc Khải.

5. Chương 5: Nhất Đại Mỹ Nhân

Hắc Viện. Giang Nam.

Phía bên dưới từ đường, ở trong căn hầm bí mật, Trương Quốc Khải đang ngồi xếp bằng trên giường, lưng tựa vào bức tường gạch đỏ. Thần khí trên gương mặt xem chừng đã có phần tươi hơn một chút so với nửa canh giờ trước đây. Cửu Dương thì lại khác, dáng vẻ của chàng mệt mỏi, có lẽ là vì nội công hao tổn sau hồi vận công lực để kiềm chế chất độc dùm sư huynh.

Lão Tôn không cùng thiếu nữ đi thăm bệnh nhân. Để phòng ngừa bất trắc, ông tình nguyện đứng bên ngoài từ đường canh gác, sợ đám binh lính quay trở lại thành lính.

Lúc cánh cửa hầm mở ra, nàng thiếu nữ thấy Cửu Dương đứng cạnh bàn trà, tay phải rót tách trà còn tay trái thì lau mồ hôi trán. Trương Quốc Khải và Cửu Dương nghe tiếng động. Họ quay đầu nhìn. Hú vía, không phải đám quân binh. Cả hai thở phào nhẹ nhõm khi nhận thức gương mặt xinh tươi quen thuộc.

Thiếu nữ tiến đến sát bên Cửu Dương. Nàng nghinh mặt, neho neho mắt:

- Muội lại cứu hai huynh lần nữa. Không biết đây là lần thứ mấy? Hai huynh định đền ân thế nào đây?

Cửu Dương phớt lờ giọng phách lối. Chàng uống một ngụm trà rồi hỏi lại:

- Nghiêm trọng thế à, có cần lấy...thân đền đáp không?

Được anh chàng bảnh bao tán tỉnh mà thiếu nữ đó lại rụt cổ. Nàng còn thè lưỡi ra chê:

- Thân huynh ô ế, để dành cho kỹ nữ Thanh Lâu, muội không thèm.

Cửu Dương vội đặt tách trà xuống. Chàng áp hai tay lên ngực vờ đau lòng. Đóng kịch xong, Cửu Dương bắt đầu giảng bày trả đũa:

- Vậy thì để huynh đi lấy thân người khác về đền uội?

Thiếu nữ đó ngây thơ. Nàng trúng kế một cách dễ dàng.

- Người khác là người nào? – Nàng nghếch mặt hỏi.

Nghe câu ngô nghê, Cửu Dương biết nàng đã lọt tròng liền hí hửng xuất chiêu chí tử:

- Để huynh suy nghĩ xem, đại ca Khẩu Tâm là hòa thượng nên không thể phá sắc giới, còn tam ca Trương Quốc Khải thì hình như có ý trung nhân rồi, chỉ sót lại thiếu đà chủ là chưa có người yêu thôi.

Ngay tức khắc, gương mặt của nàng thiếu nữ đỏ ao. Và để chữa thẹn, nàng cung tay dấm một phát lên vai Cửu Dương:

- Không thèm nói với huynh!

Cửu Dương đảo người né ngón thôi sơn nhanh chớp nhoáng. Thiếu nữ đánh hụt một phát liền bồi thêm cú thứ hai vô be sườn. Cửu Dương lại tránh được. Chàng thối lui mấy bước. Sau khi an toàn cách ly khỏi vòng chiến với sư tử Hà Đông, Cửu Dương toét miệng cười:

- Chứ không phải muội hết lời à? Sợ rồi chưa?

- Ai mà sợ? - Thiếu nữ không vừa. Nàng đập lại ngay.

Tuy nói không sợ bị gán ghép với thiếu đà chủ nhưng nàng vẫn xoe xoe lọn tóc thâm che sự bối rối. Cửu Dương nhìn loáng thoáng đã hiểu tâm tình sư muội. Chàng tiếp tục trêu:

- Thường thường, kẻ bị đoán trúng tim đen hay gơ tay nghịch tóc.

Lần này, Cửu Dương đùa quá trớn. Thiếu nữ đó mắc cỡ thật sự. Nàng giậm chân:

- Huynh mà còn nói thêm một câu nữa là muội bỏ đi ngay!

Nghe nàng đe dọa bỏ đi, Cửu Dương lập tức im thin thít. Nhưng ngặt nỗi không trêu ghẹo nàng thì chàng chẳng biết phải tìm chuyện gì để kháo, lẽ nào đứng yên ngấm nghĩa ruồi bay? Cửu Dương đành rút binh khí chiến lợi phẩm ra xoay xoay trong lòng bàn tay. Thấy cây “nam châm quạt” danh bất hư truyền, nàng thiếu nữ vung tay chụp lấy.

Nàng mân mê cây quạt được một lát thì đột nhiên chùn giọng:

- Không biết bây giờ “huynh ấy” ra sao?

Tuy nàng hỏi trống không nhưng ai cũng thừa thông minh để hiểu hai chữ “huynh ấy” là dùng để ám chỉ Tần Thiên Nhân. Cửu Dương biết tông tông tong nên chàng kín đáo nháy mắt với Trương Quốc Khải. Cả hai bặm môi, phải cố gắng lắm mới nín cười. Nàng thiếu nữ hỏi xong, chờ hoài mà thấy Cửu Dương làm thinh đứng im ru đành lặp lại câu hỏi:

- Lúc đánh nhau với đám quân binh ở Tây Sơn, huynh có thấy “huynh ấy” bị thương không?

Cửu Dương vẫn tịnh, chẳng tỏ vẻ muốn trả lời. Thiếu nữ bắt đầu bực mình. Nàng dùng một ngón tay xỉ trán Cửu Dương:

- Muội đang nói chuyện với huynh, bộ huynh không có nghe hay sao mà câm miệng hến vậy?

Cửu Dương phủ tay nàng qua một bên. Đợi cơn thịnh nộ trôi đi, chàng mới tăng hắng vài cái rồi nói:

- Hồi nãy muội kêu huynh im cái miệng, nếu không thì muội bỏ đi ngay cho nên huynh đâu dám trả lời.

- Thôi thôi! – Thiếu nữ thấy cây quạt hoàn trả cho anh chàng lý sự – Muội sợ huynh rồi, bây giờ huynh mau trả lời đi.

- Muội cho phép huynh nói đó nha? – Cửu Dương chỉ mặt. Chàng cất cây quạt vô trong áo.

- Ủ! – Thiếu nữ gật đầu.

Nhưng Cửu Dương không trả lời ngay mà cau mày:

- Lúc nãy muội hỏi “huynh ấy” là huynh nào? Ở trong hội của chúng ta có nhiều “huynh ấy” lắm.

Nghe Cửu Dương bắt bẻ, thiếu nữ chợt nhận ra nhân vật mịt mờ trong câu hỏi của mình. Nàng ngập ngừng thổ lộ:

- À à, ý của muội muốn hỏi là thiếu đà chủ có bị thương hay không?

- Không - Cửu Dương thản nhiên lắc đầu.

- Không có bị thương hả? - Nàng mừng rỡ.

- Không, huynh không biết – Cửu Dương gợn mặt.

Chàng nhún vai đáp nghe trót quớt, lại còn cả gan há miệng cười. Cũng vì thế mà nỗi vui mừng vừa mới nhú lên trong tim của thiếu nữ đã bị đè bẹp dúm bởi tiếng hí hí. Nãy giờ, nàng ngỡ vị hoàng tử bạch mã của mình bình an, dè dặt anh chàng Cửu Dương gà mờ này cũng chẳng biết nốt, lại còn đem chuyện tình cảm của người ta ra bốn cọt. Chắc Cửu Dương không hiểu nàng đang lo lắng cho vị hôn phu biết đến đường nào. Đã từ lâu, nàng xem sự an toàn của Tần Thiên Nhân còn quý hơn tánh mạng của chính bản thân nàng nữa.

Bị Cửu Dương đùa cợt, thiếu nữ đỏ lấm cảnh vừa tức giận vừa tức cười. Phải một hồi lâu, nàng mới nuốt trôi cục tức đang trôi lên cổ họng.

Hắc Viện. Giang Nam.

Phía bên cạnh, Cửu Dương gợn xong thì cảm thấy bất nhẫn. Chàng đương nhiên là hiểu thiếu nữ đó quan trọng tánh mạng của Tần Thiên Nhân. Mà Tần Thiên Nhân lại là vị hôn phu của nàng thành ra nàng quan tâm cũng đúng, lý do khẩn trương vô cùng chính đáng, có gì đâu mà phải ngại ngùng? Muốn hỏi thăm người ta thì hỏi đại ra, còn bày đặt mắc cỡ, nói bóng gió huynh này huynh nọ. “Đúng là...nhi nữ,” Cửu Dương lắc đầu ngán ngẩm rồi nhin không được nên chàng phì cười.

Thấy Cửu Dương làm đười ươi, nàng thiếu nữ nguýt một cái:

- Cười cái gì mà cười? Coi chừng muội cho huynh biết sức mạnh cú đấm bây giờ. Hay là huynh muốn ăn roi?

Với võ công của Cửu Dương thì ít nhất cũng đứng hàng tốp teo, ý lộn, top ten của võ lâm trung nguyên. Vậy mà nàng con gái có dáng vẻ mảnh mai dăm dăm he so tài đấm đá. Nhưng hảo nam không đấu với nữ thành thử Cửu Dương chịu thua cho êm chuyện. Chàng vòng hai tay cúi đầu xin lỗi, điệu bộ cung kính hết lúc đệ tử thỉnh giáo sư tôn, nom khôi hài không thể tả. Nhìn tướng tá hóm hỉnh đó, thiếu nữ nhin không được liền che miệng cười khúc khích. Nàng chính là Giang Nam đệ nhất mỹ nhân mà thiên hạ đồn đãi và cũng là niềm tự hào của các vị thất hiệp anh hùng.

Hễ mỗi lần nàng nhoẻn miệng là cái lúm đồng tiền hiện ra nên vốn đã quyến rũ lại càng đáng yêu hơn. Trong những năm tháng còn là một bé gái, nàng hiểu rằng mình có sắc đẹp thiên ban. Làn da trắng mịn màng mà như

tuyệt cộng mái tóc đen tuyền liễu rủ đã làm nhiều trái tim điêu đứng. Riêng cặp mắt của nàng tròn xoe lấp lánh tựa ánh lưu tinh, ngôi sao sáng nhất trong bầu trời đen kịt. Không có vì tinh tú nào huy hoàng bằng và cũng chẳng có ngôi sao nào trong dải ngân hà có thể so sánh được.

Nàng sở hữu khuôn mặt thon thả trái xoan và đường sống mũi cao cao yêu kiều thanh tú. Nhưng điều nổi bật nhất vẫn là cái lúm đồng tiền hằn sâu bên má trái. Mỗi lần nàng chúm chím môi đều khiến nam nhân trở mắt nhìn đắm mê.

Nàng họ Lâm, tên Tố Đình, và là nữ đồ đệ tâm đắc của Sư Thái. Huynh đệ trong hội tuyệt cấm nàng tham gia hoạt động vì họ lo nàng tổn thương ngọc thể. Họ muốn bảo vệ nàng như bảo vệ một món đồ trang sức vô giá. Võ nghệ của nàng cao cường cỡ nào, trừ Sư Thái thì không ai được rõ.

Đại đa số các sư huynh đệ trong hội, trên dưới hàng ngàn hàng vạn người đều dành tình cảm đặc biệt cho Lâm Tố Đình. Nàng cũng thừa biết mà dừng đứng. Cửu Dương đa tình thì đương nhiên khẩn trương sư muội. Nhưng anh chàng có tướng đa thê này gặp nữ nhân nào mà không chạy theo...cua?

Đáng trọng phu duy nhất mà Lâm Tố Đình mãi không chinh phục được không ai khác ngoài thiếu đà chủ Tần Thiên Nhân, một bậc anh hùng có diện mạo khôi ngô nhưng tâm hồn lạnh lùng băng giá. Hơn nữa, Tần Thiên Nhân vốn là vị hôn phu của nàng. Nhưng đó là trong danh nghĩa. Mãi cho đến tận ngày hôm nay, chàng còn chưa một lần nắm lấy đôi bàn tay ngọc ngà.

Cứ hễ Lâm Tố Đình nghĩ tới việc Tần Thiên Nhân vô tâm với mình thì cảm giác uất ức. Tần Thiên Nhân hệt một con mèo đứng trước miếng thịt ngon mà cứng cổ không chịu ăn. Có lẽ đối với Lâm Tố Đình thì đập lên lòng dạ của nam nhân là điều vinh dự nhưng mãi không chiếm cứ được quả tim sắt đá của vị hôn phu. “Tần Thiên Nhân có phải là kẻ vô tình lắm không?” Lâm Tố Đình tự nhủ.

Mỗi lần hình dung bản mặt trơ như đá cuội của Tần Thiên Nhân là Lâm Tố Đình giận run, nhưng con cá không có ở đây thành thử nàng quay sang chém thớt.

- Thế còn huynh? – Lâm Tố Đình liếc xéo Cửu Dương - Trái tim của huynh để ở đâu rồi? Bên ngoài đại mạc hay tặng Tiểu Tường ở Thái Hồng Lâu?

Lâm Tố Đình cố tình chọc quê bản tính đa tình của Cửu Dương nhưng chàng vốn bản lĩnh đây mình nên không chút bỡ ngỡ mà tươi cười đáp:

- Thì...nữ nhân ở đâu, tim huynh ở đó.

- Xi! – Lâm Tố Đình bĩu môi – Huynh đúng là được voi đòi tiên, có Tiểu Tường rồi mà còn chưa chịu yên, lúc nào cũng vậy, tham lam hết chỗ chê. Đúng là...nguy quân tử.

Nghe câu nói xóc óc có tính chất phỉ báng, Cửu Dương nhảy dựng. Thành thật mà bình luận thì chàng đâu có tội tình gì? Chỉ tại đám nữ nhân bu quanh hâm mộ thôi, chàng lại không nỡ từ chối nên mới tay xách nách mang vai quàng chân bước cùng mấy chục nàng. Nhưng là do họ tự nguyện đeo theo, chàng đâu có dùng dao ép buộc. Cái bản chất đào hoa hay hào hoa của chàng đều do ông trời ưu ái mà phú cho. Đẹp trai thì có gì sai chứ? Thành thử, Cửu Dương phản đối kịch liệt:

- Ê ê, sao muội chà đạp...nhân cách của huynh?

- Chứ không phải sao? – Lâm Tố Đình trở mặt – Chuyện tình cảm luộm thà luộm thuộm của huynh ngay cả đứa trẻ lên ba còn biết, huống hồ là muội.

- Huynh đâu có làm cái gì xấu xa đâu mà muội lên án nghe ghê thế? – Cửu Dương vẫn một mực xua tay biện hộ cho việc chàng thay người yêu như thay đồ.

- Không xấu? Huynh mà không xấu? – Lâm Tố Đình chỉ mặt Cửu Dương. Nàng gập bụng cười sặc sụa.

Cười xong, nàng hăm hở dẫn chứng cụ thể:

- Nếu huynh quên thì để muội nhắc cho nhớ, đã có lần huynh tuyên bố là trên đời này nếu có mười lăm nữ nhân thì huynh yêu cả mười lăm, nhớ có thêm nàng mười sáu huynh cũng đòi thương luôn cho trọn bộ.

Cửu Dương quên thật, giờ nghe Lâm Tổ Đình mang câu nói độc địa ra làm chứng thì chàng mới nhớ. Lúc đó còn nhỏ nên nông nổi, chàng nói chơi chơi thôi dè dặt Lâm Tổ Đình ghìm sâu trong lòng, nay đem ra chọc.

Ngồi trên giường, tuốt ở đằng kia, Trương Quốc Khải thấy Cửu Dương mặt mày méo mó cũng bật cười theo. Nhưng Trương Quốc Khải lịch sự hơn Lâm Tổ Đình, chàng kín đáo quay đầu vô vách, chủ động vặn âm thanh đủ nghe để không phiền lòng kẻ khác.

Trở lại phía đằng này, hình như Lâm Tổ Đình phá phách còn chưa đã nư, nằng đi đến chỗ chiếc giường bệnh nhân, kê môi lên sát vành tai của Trương Quốc Khải, xù xì:

- Không biết “thất tẩu tương lai” là ai đây?

Trương Quốc Khải nghe hỏi vậy thì ngẩng đầu ngó Cửu Dương nhưng Cửu Dương vội quay mặt tránh tia nhìn dò xét. Đây là lần đầu tiên Trương Quốc Khải thấy Cửu Dương tâm trạng không yên. “Ai đây ta?” Trương Quốc Khải tự hỏi, quan sát tướng tá bối rối của Cửu Dương một hồi, Trương Quốc Khải thốt bưng “thôi rồi, chẳng lẽ là...” Và chàng lập tức quay sang Lâm Tổ Đình, trong lòng đoán non đoán già đủ thứ.

Làm thầy bói đoán mò xong, Trương Quốc Khải khoái chí nói um xùm cho Lâm Tổ Đình nghe:

- Người “thất tẩu tương lai” này có thể xa thì tận chân trời, mà cũng có lẽ gần ngay trước mặt.

Lý lẽ của Trương Quốc Khải sai be bét. Cửu Dương không hề thương yêu Lâm Tổ Đình nhưng chàng chưa kịp mở miệng giải thích thì đột nhiên cánh cửa hầm mật hé ra, rồi lão Tôn cầm một con chim bồ câu chạy xuồng nói:

- Có tin tức gửi cho chúng ta.

Dứt lời, ông chìa tờ giấy nhỏ, định trao cho Cửu Dương nhưng Cửu Dương không đón nhận mà bình thản khoanh đôi tay lại bảo:

- Chắc trong bức thư đó nói Sư Thái sẽ bế môn một thời gian.

Nghe Cửu Dương nói vậy, Trương Quốc Khải lật đặt chụp tờ giấy. Chàng mở ra xem rồi đưa qua cho Lâm Tổ Đình và lão Tôn đọc. Cả ba người phục Cửu Dương sát đất, nội dung của lá thư đúng y chang những gì mà Gia Cát tái lại dự đoán. Nhưng ngay sau đó, Trương Quốc Khải lại cảm giác bồn khoăn. Chàng thở dài:

- Sư Thái quyết định đóng cửa bế môn nghĩa là vết thương có phần trầm trọng, hy vọng bà không sao.

Câu than ngắn thở dài của Trương Quốc Khải vô tình kéo tất cả về hiện thực. Bang hội giờ như rắn không đầu, ba vị đương gia tử trận, thể xác còn chưa tìm ra.

Lâm Tổ Đình ái ngại ngó lão Tôn, bắt gặp ông cũng đang buồn rầu não nuột. Chỉ riêng Cửu Dương là giữ được phong độ không sầu không muộn. Chàng biết trong giây phút này thì tất cả các thành viên bang hội phải bình tĩnh, đừng vì biến cố Tây Sơn mà khiến cho tâm trạng rối loạn, chỉ có sự bình tĩnh mới giúp con người ta tìm ra lối thoát trong tình huống hiểm nghèo. Vả lại, thiếu đà chủ Tần Thiên Nhân không có ở đây, Trương Quốc Khải lại bị thương, còn Khẩu Tâm thì chưa trở về hội tụ cho nên Cửu Dương là người đứng ra thay thế cương vị lãnh đạo bang hội. Chàng phải cố ổn định tâm tình thanh thản, ngăn cản không cho bản thân bồn khoăn vì nếu chàng hóa rồ thì những người còn lại chắc chắn sẽ bị tác động. Mà gì chứ mối bồn khoăn trong lúc này còn đáng sợ hơn gấp ngàn lần nỗi lo bị đám binh lính triều đình truy nã.

Cũng vì thế mà Cửu Dương đặt tay lên vai Trương Quốc Khải, trấn an:

- Huynh đừng lo, nếu đệ đoán không lầm thì thiếu đà chủ đã đưa Sư Thái về đồn Bạch Nhật ẩn cư. Đến chừng bà khỏe hẳn thì thiếu đà chủ sẽ về đây đoàn tụ với chúng ta.

Nói đến đây, Cửu Dương nhớ tới Khẩu Tâm nên gật gù tự phỏng đoán:

- Còn riêng đại ca Khẩu Tâm thì có lẽ đang trên đường tìm Nữ Thần Y để giúp huynh giải độc.

Câu phân tích của Cửu Dương khiến lão Tôn, Lâm Tổ Đình và Trương Quốc Khải bình tĩnh được đôi ba phần. Họ thâm nghĩ Cửu Dương là Gia Cát tái lại, liệu việc thần sầu. Chàng lâu nay nói sao trúng vậy, bảo gì đúng nấy. Khẩu Tâm chưa trở về Giang Nam thì nhất định là đang trên đường tìm kiếm Nữ Thần

Y. Điều này vô cùng hợp lý bởi vì Khẩu Tâm là người duy nhất trong hàng vạn thành viên bang hội có thể tung hoành ngang dọc trong chốn giang hồ mà không bị binh lính triều đình nghi ngờ. Lý do là khi đụng đầu binh sĩ thì Khẩu Tâm sẽ có cơ sở bảo rằng chàng đang trên đường hóa duyên.

Suy ngẫm đến đây, mặc dầu rất tin tưởng tài tiên tri của Cửu Dương nhưng Lâm Tổ Đình không khỏi chột dạ:

- Đã mấy ngày trôi qua, Nữ Thần Y vẫn chưa thấy tông tích. Ngộ nhỡ...

Lâm Tổ Đình nói chưa dứt câu thì Cửu Dương hiểu ngay. Lâm Tổ Đình đang ái ngại Nữ Thần Y gặp phải chuyện rủi ro trong quá trình đến Giang Nam để giải độc cho Trương Quốc Khải. Nhưng với cơ trí thông thái bẩm sinh của Nữ Thần Y thì Cửu Dương tin chắc nàng có đủ bản lĩnh để tự bảo vệ bản thân mình.

Cửu Dương lên tiếng can trở, không cho Lâm Tổ Đình nói hết lời kém may mắn:

- Muội đừng lo - Cửu Dương chém tay vào không khí, giọng chắc nịch như đinh đóng cột - Huynh tin là nội trong vòng này mai chúng ta sẽ gặp được Nữ Thần Y!

6. Chương 6: Cứu Nhân Lộ Diện

Giang Nam. Hoàng Hôn.

Cửu Dương liệu việc như thần. Chiều hôm sau, cách thị trấn chừng năm mươi dặm, ở khu rừng hoang sơ xuất hiện cặp tuấn mã. Lần này là một thiếu nữ áo hồng cưỡi bạch mã chạy phía trước. Sát phía sau là một thiếu niên nhỏ hơn nàng vài tuổi đang phi hắc mã rượt theo. Tiếng vó ngựa hồ hồ, đoán chừng họ rất vội vàng. Khi đến thị trấn thì cả hai ghì dây cương. Đôi tuấn mã hí một tràng dài rồi dừng lại.

Bằng động tác linh hoạt, thiếu nữ áo hồng leo xuống ngựa. Nàng giơ bàn tay thon thả vuốt tóc qua vai. Làn tóc mây đen nhánh vương bụi đường. Sau khi vỗ vỗ lên lưng bạch mã vài ba cái để cổ vũ nó trên đường đi mệt nhọc, nàng quay sang nhìn người thiếu niên lúc này đang phi thân xuống ngựa. Điều bộ của người thiếu niên cũng gọn gàng không kém, xem chừng công phu không phải hạng vô danh tiểu tốt, hoặc ít nhất cũng là môn sinh của bậc kỳ nhân võ lâm. Tài nghệ của người thiếu niên này tương đối có thể xếp vào hàng võ sinh huyền đai đệ nhị đẳng.

Người thiếu niên vừa nắm chặt sợi dây cương trong tay vừa hồi hã tiến lên phía trước dẫn đường, chốc chốc lại ngoảnh đầu ra sau lưng hồi thúc. Thấy dáng vẻ khẩn trương một cách lộ liễu của người thiếu niên, thiếu nữ áo hồng không khỏi cười thầm “đệ đúng là chứng nào tật nấy, tánh tình nóng nảy cỡ Trương Phi, nếu như tối hôm đó đệ không nản nể đến khan cả cổ thì ta đã không đồng ý dẫn đệ theo cùng...”

Lúc này là tiết thu nên trời tối rất nhanh, mới thoáng mắt mà ánh dương gần tắt. Đôi nam nữ dắt cặp tuấn mã đi bộ men theo đường mòn một hồi là gặp khu dân cư. Thị trấn Giang Nam có khác, chợ búa đông đúc, tài tử giai nhân qua lại tấp nập mặc dù khí trời đang vào đêm. Khu chợ Đông Ba ngoài bán đồ ăn uống, thực phẩm quen dùng và các thứ vật dụng linh tinh thì có thêm mấy chục căn sạp sơn phấn má hồng, rồi còn nhiều túp lều trưng bày tranh ảnh non sông, sơn đồ phong thủy.

Đi xa hơn chút nữa, đến giữa lòng thị trấn thì tửu lầu và quán rượu hiện ra. Hầu như ở ngã tư nào cũng có tiệm ăn hoặc là nhà trọ dành cho các vị quan khách từ xa đến viếng. Xen kẽ quán rượu và khu nhà trọ là những căn tiệm đồ cổ và tiệm cầm đồ.

Người thiếu niên vẫn nắm lấy dây cương trong lòng bàn tay, đôi chân thoăn thoắt, thân mình lèo lách qua khỏi đám người đang chen lấn nhau để xem ba kẻ chém lộn ỉ xèo. Hình như ba kẻ đó từ Sơn Đông đến đây mãi vô. Cách người thiếu niên một khoảng, tựa làn gió, thiếu nữ áo hồng nối gót theo sau.

Cả hai lại tiếp tục cuộc hành trình, chẳng mấy chốc đã hòa vào biển người mênh mông. Đi thêm một đoạn, người thiếu niên cau mày rồi khựng lại, xem tướng tá thì hình như không còn định được phương hướng nữa.

Bởi vậy cho nên người thiếu niên chẳng chịu chờ đợi thiếu nữ áo hồng trở tới mà giơ tay chỉ chung quanh, nói to:

- Mới có vài năm không về Giang Nam thì hoàn cảnh khác hẳn, khoảnh đất chỗ này vốn bỏ hoang nay xây dựng tửu lầu, rồi thêm mấy dãy nhà kia nữa.

Thiếu nữ áo hồng cũng phát hiện khung cảnh thay đổi mới mẻ nên mỉm cười. Nàng gật gù đồng ý. Rồi nàng hất đầu ra hiệu cho người thiếu niên tấp vô bên hiên của một tửu lầu để bàn bạc. Lúc cả hai đứng song song bên cạnh nhau, nàng nhẹ giọng bảo:

- Hiểu Lạc, đệ đi hỏi thăm thử xem Ứng Song hắc điểm ở đâu?

Người thiếu niên, nay là Hiểu Lạc, không dám nấn ná bèn trao vội dây cương cho nàng rồi bỏ chạy. Còn lại một mình với đôi tuần mã, theo thói quen, thiếu nữ áo hồng lại giơ tay vuốt tóc qua vai. Khi nàng vuốt tóc đến lần thứ mười thì Hiểu Lạc trở về với nụ cười tươi, mặt mày rạng rỡ:

- Ứng Song hắc điểm dời địa điểm tới khu phố ở phía trước, chúng ta chỉ cần đi thẳng rồi quẹo trái.

Hiểu Lạc cáo mật xong thì chộp lấy dây cương trong tay thiếu nữ. Rồi bỏ rơi nàng ở phía sau, Hiểu Lạc hăng say xông lên thẳng trước làm hướng dẫn viên. Hiểu Lạc đi nhanh đến nỗi mém tí nữa đạp phải cái vỏ chuối nằm lẩn lóc trên đường, cũng may là không trượt ngã.

Thiếu nữ áo hồng chứng kiến tất cả hình ảnh hoạt kê đó. Nàng nhìn theo bóng dáng Hiểu Lạc và cười thầm lần thứ hai. Cười xong, nàng thở dài. Tên đồ đệ của nàng đi đứng cứ như đang chạy giặc, đôi chân hăm hở khua liên hồi, còn cái miệng rộng quá mang tai lúc nào cũng bô lô bô la liên tu bất tận.

7. Chương 7: Nhà Trọ Ứng Song

Giang Nam.

Thiếu nữ áo hồng và Hiểu Lạc theo chân tiểu nhị đi lên bậc thang để đến căn phòng trọ trên lầu. Căn phòng tương đối rộng rãi và khoáng đạt, nằm ở cuối dãy hành lang.

Tiểu nhị tra chìa khóa vô ổ. Tách một tiếng, hai cánh cửa mở ra. Hắn dang tay một cách lịch sự:

- Mời nhị vị vào trong.

Hiểu Lạc vừa mới tót vào là chạy đến mở toang cửa sổ. Vầng trăng mùa thu chiếu những tia sáng óng ánh qua khung cửa, phản ánh trong tấm gương treo chòng chành trên vách phòng. Thiếu nữ áo hồng đi đến bên cạnh chiếc bàn trà và nhẹ nhàng an tọa lên ghế trong khi tiểu nhị đốt đèn cây. Ánh nến lung linh soi rõ gương mặt khắc khổ và sạm nắng của hắn, một người làm lụng vất vả, mỗi ngày hai bữa không no. Nhưng so sánh với nhiều nạn nhân khác thì hắn đã hạnh phúc hơn gấp mấy lần.

Thiếu nữ áo hồng kín đáo quan sát tiểu nhị, khe khẽ lắc đầu. Những người đồng cảnh ngộ như hắn thì nàng đã từng thấy và cũng từng chữa trị, nhiều không kể xiết. Trong những năm tháng vừa qua, nàng cùng Hiểu Lạc giao du khắp nơi để chăm sóc và điều trị miễn phí cho nhóm dân tị nạn, rồi quyên góp ngân lượng lẫn lương thực để giúp họ trải qua cơn lũ lụt của sông Trường Giang. Trận hoành hành đã khiến hàng vạn bá tánh lâm than. Gia cảnh khó khăn. Xác người rải rác. Hơn nữa, sau khi quân đội Bát Kỳ Mãn Châu xua binh nam hạ thì dân chúng lâm tình cảnh giặc giã triền miên, triều đình thẳng tay bóc lột, thêm nạn vật vã rồi thiên tai nhân họa, phải đến bao giờ mới được hòa bình an ninh?

An bài phòng trọ cho hai vị quan khách xong, thấy nhiệm vụ của mình đã hết nên tiểu nhị lễ phép thưa:

- Hai vị có cần thêm điều chi cứ sai bảo tiểu nhân. Nếu không, tiểu nhân xin được rút lui ra ngoài.

Hiểu Lạc vừa dùng tay trái khép cánh cửa sổ vừa cho tay phải vào trong áo choàng để lấy ra nhiều quan tiền.

- Hãy cầm lấy – Hiểu Lạc ân cần trao cho tiểu nhị.

Cặp mắt tiểu nhị xúc động trước cử chỉ hào phóng. Hắn gật gù cảm khái:

- Đa tạ nhị vị!

Và hắn trân trọng xòe hai lòng bàn tay ra đón lấy số tiền, rồi nói:

- Tiểu nhân xin cáo từ.

Hiểu Lạc đi theo tiểu nhị đến trước cửa. Nó đứng nhìn người thanh niên khuất bóng sau dãy hành lang mới trở vô trong và đóng cửa phòng lại. Đầu đó vẹn toàn, Hiểu Lạc định lên tiếng hỏi thăm bệnh tình của Trương Quốc Khải. Nó muốn nghe thử xem nàng có kế hoạch giải độc thể nào. Nhưng Hiểu Lạc chưa mở miệng thì chợt nhìn thấy thiếu nữ áo hồng rót tách trà sen, cử chỉ của nàng bình thản, chẳng tỏ vẻ sốt ruột dùm cho người đang trúng kịch độc sắp sửa châu trời. Nó liền phồng mang trách cứ:

- Đại đương gia Khẩu Tâm nói rằng tam đương gia Trương Quốc Khải ngộ độc, sắp mất cả mạng mà sư phụ còn tâm địa thanh thần ngồi đây uống trà?

Thiếu nữ áo hồng nghe câu móc ghẹo nhưng không nói gì. Nàng lặng lẽ đưa tách trà lên miệng nhấp một ngụm. Hiểu Lạc thấy vậy, nổi uất ức trong lòng chuyển sang sùng sốt. Nó trở mắt nhìn thiếu nữ. Gương mặt của nàng thanh tú, đường nét vẫn cứ thản nhiên.

Đợi cơn giận dỗi trôi đi thì nàng mới từ tốn nói với Hiểu Lạc:

- Ta hỏi đệ, Hắc Viện là nơi nào?

- Là học đường - Hiểu Lạc mím môi buồn bực đáp.

Nàng cũng mím môi theo:

- Dành cho những ai?

- Tất nhiên là dành cho những vị học sinh, chứ không lẽ là nơi dành cho tên cầu hoàng đế?

Hiểu Lạc đứng cách thiếu nữ áo hồng một khoảng. Nó đưa cặp mắt sáng quắc ngó nàng trân trân, còn trong lòng thì tự nhủ “chắc hôm nay sư phụ của mình ầm ừ nên mới mở miệng hỏi mấy câu ngớ ngẩn...”

Nhìn nét mặt của tên đồ đệ, thiếu nữ áo hồng đoán biết ngay những điều nó đang suy tư. Nàng phải cố gắng lắm mới giữ vững trạng thái nghiêm trang, suýt chút là phì cười. Sau khi hít một hơi, nàng chớp mắt hỏi tiếp:

- Vậy thì các vị học sinh đó là những người như thế nào?

Hiểu Lạc nhanh nhẩu đoán:

- Họ đều là những nam nhân anh tài! À ...

Đối đáp đến đây, Hiểu Lạc chợt nhận thức lý do mà nàng không bôn ba đến thẳng học đường Hắc Viện. Nó ‘à’ một cái rõ to rồi đưa tay tự tát lên má. Thiếu nữ áo hồng thấy vậy thì thở dài. Nàng đi đến bên cạnh để tay lên vai Hiểu Lạc, dịu giọng phân tích nguyên nhân vì sao họ lại phải tạm trú ở căn phòng trọ này:

- Đệ tính tình nóng nảy, nếu không cẩn thận suy xét công việc kỹ càng thì ta e có ngày chuốc họa vào thân. Đệ nghĩ thử xem, Hắc Viện là nơi dành cho nam nhân, nay có nữ nhi gõ cửa thì dân chúng sẽ đàm tiếu những gì? Nhỡ mà những điều không tốt đồn đãi đến tai tên quan tri huyện thì hắn sẽ đem lòng nghi ngờ đám học sinh. Tới lúc đó, không chừng còn làm ô uế danh tiếng học viện thanh à Mã Lương lão nhân dùng cả đời xây dựng. Ông ấy phải vất vả lắm mới tạo thành một học đường có uy tính đến thế này...

Hiểu Lạc đứng yên nghe lời giáo huấn. Nó ngêch mặt, đầu ngẹo sang một bên, trí óc ngẫm đi ngẫm lại còn lòng dạ thì tự trách bản thân ngu muội. “Sư phụ quả thật là sư phụ,” Hiểu Lạc ngẫm ngẫm đánh giá bản lĩnh của thiếu nữ áo hồng. Nàng không hổ danh tước trí đa mưu hệt Cửu Dương. Cả hai người họ đựng chuyện gì cũng tư khảo trước sau đầu đó vẹn toàn.

Được nàng chỉ điểm, Hiểu Lạc cảm kích vô cùng. Nó chấp hai tay vái tạ một cái, và vì không nén được nên nó tỏa lời khen nàng, giọng nói không giấu vẻ thán phục:

- Sự phụ quả thật là nhà thông thái.

Nhưng sự phụ của nó là thiếu nữ áo hồng không nghe thấy. Hiểu Lạc bái tạ xong thì ngẩng đầu nhìn. Nó phát giác sự phụ đang đưa tay lên môi suýt khế. Hình như bên ngoài có tiếng chân người. Hiểu Lạc và thiếu nữ áo hồng lắng tai nghe ba tiếng gõ vang lên, ngưng, rồi vang lên lần nữa. Đó chính là ám hiệu của thành viên bang hội phản Thanh.

Sau cái hất đầu của thiếu nữ áo hồng, Hiểu Lạc nhanh chân mở cửa phòng đón người khách quý. Nó vừa hé cánh cửa thì gặp một gã trung niên lạ mặt. Hắn vòng hai tay cung kính:

- Mời hai vị theo tôi!

Hiểu Lạc đưa mắt sang thiếu nữ áo hồng ra ý hỏi. Nàng khẽ gật đầu. Cả ba người rời căn phòng trọ. Gã trung niên đó đi phía trước, thận trọng dẫn đường, theo sau là thiếu nữ áo hồng rồi cuối cùng là Hiểu Lạc. Ba người họ đi xuống lầu, vòng ra phía sau hậu viên của hắc điểm, vô trong nhà chứa củi.

Gã trung niên quay đầu nhìn quanh quất rồi tiến đến trước bức tường đằng cuối góc nhà. Sau khi biết chắc an toàn tuyệt đối thì nhanh như chớp, gã trung niên dọn dẹp mớ củi khô trước khi thò tay vặn cơ quan trên vách tường của nhà chứa củi. Cơ quan được làm bằng sắt và thiết kế như hình ngôi sao năm cánh. Một cửa hầm to lớn hiện ra.

Người trung niên quay sang thiếu nữ áo hồng, giơ tay chỉ mật hầm đen ngòm, nói:

- Quan khách đi theo lối này thì sẽ đến nơi cần đến. Thất đương gia Cửu Dương đang chờ hai vị.

Dứt lời, người trung niên đốt một ngọn đuốc và trao cho thiếu nữ áo hồng. Nàng cầm lấy ngọn đuốc đang bùng cháy, gật đầu cảm tạ gã trung niên rồi dắt tay Hiểu Lạc tiến vào mật hầm âm u tăm tối.

8. Chương 8: Hoa Đà Tái Thế

Giang Nam. Hắc Viện.

Thiếu nữ áo hồng dẫn Hiểu Lạc đi đến cuối đường hầm. Nàng giơ cây đuốc lên khỏi đầu hươ qua hươ lại để tìm kiếm cơ quan của cánh cửa hầm mật.

- A, đây rồi! – Hiểu Lạc kêu khẽ khi nhìn thấy thanh chốt nhỏ nằm khiêm tốn trên bức tường phía bên phải.

Và nó nhanh tay nắm lấy thanh chốt kéo nhẹ xuống một cái. Từ trên cao, cánh cửa hầm mở ra. Thiếu nữ áo hồng bước lên bậc cấp đi ra khỏi căn hầm. Rồi nàng chìa tay xuống cho Hiểu Lạc nắm lấy nhưng nó xua tay bảo nàng tránh xa. Hiểu Lạc bước lui một bước lấy đà và phóng một bước là lên tới.

Mới thoát khỏi đường hầm tối thui, chưa kịp định thần thì Hiểu Lạc đã phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng rộng. Nơi này có nhiều đôi liễn treo xen kẽ những bức họa thiên nhai. Ở chung quanh căn phòng sắp xếp nhiều hàng bàn ghế ngay ngắn, đều tăm tắp. Trên bàn có bút, mực đen và giấy trắng. Nơi bốn góc phòng, Hiểu Lạc còn thấy thêm bốn chiếc kệ đồ sộ chứa đầy những sách và sách. Đây quả là Tâm Thiên thư viện của chốn học đường ưu tú nhất Giang Nam.

- Hay quá! Chúng ta đã đến phòng tranh thơ của Hắc Viện - Hiểu Lạc hớn hỏ nói, suýt tí nữa đã reo ầm.

Cũng bởi vì vui mừng hết lớn nên Hiểu Lạc đâu có tâm tình để ý nét mặt của sự phụ nó. Thiếu nữ áo hồng khẽ nao lòng. Nàng thầm nghĩ “đã mấy năm rồi ta không đến nơi đây, không đi thăm Tây Hồ của thị trấn này...”

Trong khi nàng bồi hồi tưởng nhớ những kỉ niệm thuở thiếu thời thì Hiểu Lạc cắt đứt dòng vương vấn. Nó vỗ tay bôm bốp:

- Lần này gặp thất đương gia Cửu Dương thì đệ nhất định nhờ huynh ấy chỉ cho đệ ngón đòn đá bay “phi tiêu cước.”

Và xem chừng như nói ra miệng còn chưa đã, nó hăm hở thực hành động tác đá bay. Hiểu Lạc lúc này đang đứng phía sau lưng thiếu nữ áo hồng. Để diễn tả cú đá cho nàng coi, nó liền phi thân tới trước một bước, rồi xoay người lên không, dang đôi chân và tung hai cú song phi cước. Xui xẻo thế nào mà hất gót trúng cây đuốc đang tung bùng cháy làm cây đuốc đó vụt ra khỏi lòng bàn tay của thiếu nữ áo hồng, bay đến bức tường có treo tấm tranh Hằng Nga giáng trần. Ngọn lửa đâm sầm vào ngay chính giữa tấm tranh. Chỉ trong nháy mắt, phân nửa phần thân thể của Hằng Nga tiên nữ bốc cháy.

Hiểu Lạc còn đang lúnh quýnh chưa biết làm sao thì thiếu nữ áo hồng lao đến tháo tấm tranh, ném bức họa xuống đất rồi dùng chân đạp lên ngọn lửa. Khi ngọn lửa được chế ngự thì Hiểu Lạc mới bình tĩnh. Nó vọt tới lụm cây đuốc lên, dập tắt, và ném đại lên bàn. Khói từ bó đuốc bay bổng, lượn lờ tìm đến những khe hở của cánh cửa thư viện rồi thoát ra ngoài. Trận hỏa hoạn chấm hết. Hú hồn hú vía!

Thiếu nữ áo hồng áp đôi bàn tay thon thả lên ngực, thở phào một hơi. Cũng hên là Hiểu Lạc tài hèn sức mọn, cú đá không được mạnh mẽ cho lắm. Nếu như là Cửu Dương tung song phi cước thì chắc bó đuốc bay đến tận chỗ chiếc kệ chứa sách ở cuối góc phòng, và điều gì xảy ra thì khỏi phải bàn tán, có khi còn thiếu hụt hết cả thư viện cũng nên.

Lần này may mắn lắm thay, chỉ có phân nửa bức tranh bị cháy. Nhưng bấy nhiêu đó cũng làm thiếu nữ áo hồng điên hồn. Nàng hiểu đây là một tác phẩm để đời của vị tú tài nào đó, người họa sĩ phải dùng nhiều thời giờ mới vẽ nên chân dung của người chủ nhân cung điện Quảng Hằng. Nàng định nhặt bức tranh lên thì Hiểu Lạc đã nhanh nhẹn túm lấy. Nó dùng bàn tay phũ phũ gương mặt lem luốc của Hằng Nga. Quan sát vị tiên tử cung trắng một hồi, Hiểu Lạc nheo nheo mắt và bĩu môi nói:

- Lâm Tố Đình tí tí còn xinh hơn cả Hằng Nga tiên nữ.

- Nhưng lại có người xinh hơn Lâm Tố Đình tí tí của người!

Tiếng trầm ấm thình lình vang lên làm thiếu nữ áo hồng giật nảy. Hiểu Lạc cũng nhảy chồm chồm. Khi hai sư đồ quay phắt lại hướng mới vừa phát xuất âm thanh thì thấy Cửu Dương. Chàng đứng sau lưng họ tự bao giờ, trong bàn tay trái đang xoay xoay chiếc quạt trắng quen thuộc.

- Lâu lắm rồi mới gặp lại đệ - Cửu Dương dùng bàn tay phải nắn bóp đôi vai Hiểu Lạc - Xem chừng sắp trở thành đấng tượng phu?

Cửu Dương khen xong thì vỗ vai Hiểu Lạc một cái. Nó vội vòng hai tay ra phía trước mặt, cúi đầu cung kính chào:

- Tham kiến thất đương gia.

- Không cần đa lễ - Cửu Dương xòe cây quạt ra phe phẩy - Đệ cứ gọi huynh là thất ca.

Hiểu Lạc nghe nói thế thì e dè nhìn sư phụ của nó. Thiếu nữ áo hồng bắt gặp ánh mắt dò hỏi liền gật đầu:

- Nếu như Thiên Văn đã bảo vậy thì cung kính bất như tuân mệnh, đệ cứ gọi huynh ấy là thất ca.

Hiểu Lạc chỉ khoái học khinh công và cước pháp của Cửu Dương, còn kêu chàng bằng cái danh hiệu nào thì sao cũng được, cho nên chẳng hề phản đối lằng nhằng, nó gật đầu cái cụp. Thấy tên đệ tử ngoan ngoãn vâng lời, đôi mắt của thiếu nữ áo hồng ánh tía sáng long lanh. Rồi chợt nhớ ra điều trọng đại, nàng tặc lưỡi nói thêm:

- Còn nữa, ở Giang Nam, khi chúng ta ra ngoài gặp người lạ thì đệ không nên kêu ta là sư phụ, nhớ chưa?

- Nhớ! - Hiểu Lạc hét một tiếng, giọng quả quyết làm Cửu Dương giật nảy.

Chàng vỗ đầu nó một cái rồi quay sang thiếu nữ áo hồng để trở chứng ba mươi lăm với nàng:

- Nữ Thần Y - Cửu Dương gọi người đẹp - Huynh đợi muội đến sắp sửa cháy lòng. Huynh biết thế nào đêm nay muội cũng tới... tìm huynh, nên đã cho người đến Ung Song hắc điểm đón muội.

Cái này là chàng nói tận đáy lòng, giọng thành thật nhưng Nữ Thần Y chẳng để lọt lỗ tai. Chắc đã nghe mấy câu tán tỉnh lằng nhằng quen rồi. Bởi vậy mà khi nghe lời lẽ ba hoa chích chòe thốt từ cửa miệng của anh chàng hào hoa phong nhã, Nữ Thần Y phớt lờ. Nàng chuyển đề tài hỏi thăm bệnh nhân:

- Tam ca Quốc Khái tình trạng ra sao?

Cửu Dương biết sự tình nguy ngập nên không đùa cợt nữa. Chàng nhét chiếc quạt vào tay áo, thở dài bảo:

- Chất độc rất kỳ lạ, bản tính không rõ, huynh không biết làm sao bèn dùng công lực đè nén cố không cho độc vào tim...

Giải thích tới đây, Cửu Dương vẫn chứng nào tật nấy. Chàng nháy mắt với Nữ Thần Y:

- Nhưng có muội trở về là tốt rồi, nhìn thấy muội thì trái tim của huynh ấy liền ấm lại. Còn hiệu quả hơn uống phải nhân sâm ngàn năm.

Ngặt nỗi Nữ Thần Y không phải loại nữ nhân thích bỡn cợt như kiểu của Lâm Tố Đình. Cửu Dương vừa dứt lời nịnh nọt, chưa kịp trêu ghẹo thêm thì Nữ Thần Y quay mình rảo bước.

- Muội quên chưa hỏi thăm sức khỏe của huynh! - Cửu Dương nói với theo hình bóng yêu kiều duyên dáng.

Nhưng Nữ Thần Y lúc này đã bước ra khỏi thư viện để đi tìm Trương Quốc Khái. Nàng đúng là mau mắn thật, chỉ trong phút chốc mà mất hình mất dạng. Cửu Dương quē độ đành quay sang Hiếu Lạc cười trừ. Nó cũng nhe răng. Cười xong, nó nắm tay chàng lôi mạnh.

- Chúng ta cũng nên đến giúp sư phụ của đệ một tay – Hiếu Lạc nói.

9. Chương 9: Đa Tình Tự Cổ Không Dư Hận

Hắc Viện. Giang Nam.

Trong lúc Nữ Thần Y tập trung chuẩn mạch thì Cửu Dương chăm chú nhìn trộm người đẹp. Chàng nghe lòng lâng lâng. Người nữ nhân đó thật sự rất khả ái.

Nữ Thần Y vô danh. Ngay cả gia cảnh của nàng như thế nào, phụ mẫu là ai cũng không rõ ràng cho lắm. Nàng được Tôn bà nuôi nấng khi còn bé tí. Tôn bà lúc bấy giờ là vị y thuật gia đa tài của bang hội. Bà là tri kỷ tâm giao của Mã Lương lão nhân.

Mười mấy năm về trước, Tôn bà trong một lần viếng thăm miếu Quan Âm đã phát hiện một hài nhi bị bỏ rơi. Bà đành mang đứa bé về chăm sóc cùng với đám cô nhi ở tông đường của hội Minh Triều, một địa đạo bí mật nằm ngay bên cạnh Tây hồ.

Tây hồ vốn là hồ nước lớn nhất và yên ổn thanh bình nhất của xứ sở Giang Nam. Và địa đạo bí mật kể trên là một trong ba di cư quan trọng của bang phái phản Thanh. Hai sào huyệt kia là Hắc Viện học đường và đồn Bạch Nhật. Hắc Viện là gia cư của Cửu Dương, còn đồn Bạch Nhật thì nằm ở vùng núi non bao la hùng vĩ, nơi Sư Thái bế môn dưỡng thương.

Tôn bà từ cổ chí kim nguyện không nhận đệ tử nhưng hôm đó vì thấy có duyên với bé gái bị bỏ rơi nên đã động lòng mà truyền thụ y học tinh vi. Bà mền đứa trẻ nên tặng nhiều sách y. Nghe nói phong phanh là những quyển sách đã được bà mua từ tay các vị thương gia sưu tầm đồ cổ. Những cuốn sách cũ kỹ trở thành thứ cấm nang vô giá bởi vì trong đó chứa đầy sự cao kì của ngành y học. Nào là cách điều trị nào là phương thức pha chế thuốc, rồi thì nghệ thuật chuẩn mạch và nguyên tắc liệu thương, bao gồm cả việc giải phẫu cũng có kể lại một cách tỉ mỉ. Mọi chi tiết đều được ghi chép trên từng trang giấy. Các yếu tố y thuật này được gom góp từ lúc xa xưa, hình như là khởi đầu vào thời kỳ Đông Chu Liệt Quốc.

Năm Nữ Thần Y lên bảy thì Tôn bà thọ cao qua đời. Nàng theo Tần Thiên Nhân, bắt đầu hành y giang hồ. Cả hai sư huynh muội giao du hết các miền Đông, Tây, Nam, Bắc. Đến năm mười bốn, nàng chia tay Tần Thiên Nhân, một mình lên đường đơn phương độc mã. Giang hồ ưu ái tặng nàng biệt hiệu “tái thể Hoa Đà.” Còn ba chữ Nữ Thần Y thì đã có từ khi nàng được Tôn bà đem về chăm nom như con ruột. Lúc đó bà chẳng biết phải đặt tên gì cho nàng. Và bà nhớ lại rằng các thành viên bang hội tôn sùng bà là Lão

Thần Y cho nên trong lúc bắt bí, bà đã âu yếm gọi nàng là Nữ Thần Y. Thôi kệ, như người đời thường hay nói “tên xấu thì dễ nuôi.”

Thiên hạ đồn rằng từ ngày Nữ Thần Y xuất hiện thì nghĩa trang trở thành hiu quạnh vì nàng có bản lĩnh dùng kim châm cứu sống kẻ vừa tắt thở. Ngay cả sư phụ của nàng là Tôn bà cũng sánh không bằng. Quả đúng y câu “đệ tử vượt trội sư tôn.” Bà ở trên thiên đình mà biết được người đồ đệ cưng của mình tài tình như vậy chắc cũng có đôi ba phần an ủi.

Ngoài y thuật đa tài thì Nữ Thần Y còn trí tuệ thông minh nhưng nàng tâm dạ hiền lương nên không xuất nhiều mưu mô gian trá như Cửu Dương. Tuy nhiên, những trò lừa phỉnh của chàng từ xưa đến nay đều bị nàng lật tẩy.

Mỗi lần bang phái có việc phải tụ tập thì huynh đệ trong hội thường tăng bốc Cửu Dương lên chín tầng mây xanh. Chàng ngồi nghe mà khoái chí tử. Lát sau, chàng hiên ngang bảo rằng, đương nhiên lúc đó Nữ Thần Y vắng mặt:

- Tài nghệ của Tàn Thiên Văn tôi, đến Nữ Thần Y cũng muốn bái làm sư phụ.

Lâm Tổ Đình đứng xó rổ bên cạnh, chứng kiến cảnh Cửu Dương vỗ ngực xưng tên thật họ thật thì tức khí vô cùng. Thành thử nàng ngứa miệng hét lên:

- Muội chưa thấy Nữ Thần Y muốn bái thất dương gia Cửu Dương làm sư phụ bao giờ nhưng suýt mấy lần huynh ấy định quỳ xuống bái Nữ Thần Y làm sư phụ thì có.

Kê tử đứng xong, Lâm Tổ Đình bật cười sảng khoái. Các sư huynh đệ khác nhin không được đành há miệng theo.

Sở dĩ mà Lâm Tổ Đình chộ vậy là bởi vì Nữ Thần Y sở hữu lối đánh cò vô cùng độc đáo. Tuyệt chiêu của nàng ngang tài ngang sức với Cửu Dương, đôi khi còn vượt trội hơn. Lúc bị nàng chiếu tướng, Cửu Dương luôn có cơ biện hộ, chẳng hạn như lấy lý do là vì mãi mê chiêm ngưỡng đôi mắt của nàng nên tâm tư chìm xuống Tây hồ. Nhưng đây chỉ là tìm cớ thôi, chứ thật ra là chơi thua rồi...ngây.

Nói chung chung thì Nữ Thần Y và Cửu Dương là đôi kỳ phùng địch thủ trong vấn đề văn chương thao lược. Trái ngược với Tàn Thiên Nhân và Dương Tiêu Phong, cặp này chuyên môn luận võ chiêu anh hùng. Xem chừng như giang hồ từ nay về sau sẽ có tuyệt tác. Một cặp văn và một cặp võ. Cả bốn kẻ đó diện mạo lẫn tài nghệ đều song toàn. Chỉ tiếc cho vị Bắc quan đại nhân Dương Tiêu Phong thuộc dân tộc Mãn Châu, không đứng cùng chiến tuyến với ba người còn lại. Nếu có một ngày thiên hạ thái hòa, bốn người họ ngồi xuống nâng ly thì ắt sẽ trở thành tác phẩm kỳ diệu nhất trên thế gian.

Bây giờ quay trở lại kể tiếp về vị Hoa Đà tái thế. Nữ Thần Y không phải đệ tử nhập môn của Sư Thái nhưng tính về gia cấp thì nàng cũng là sư muội của bảy vị Giang Nam thất hiệp. Tuổi tác của nàng không ai biết một cách rành mạch, nếu phải đoán mò đại thì chắc có lẽ cũng xấp xỉ Lâm Tổ Đình. Hai vị cô nương thân thiết với nhau còn hơn tỉ muội ruột thịt. Đặc biệt là Lâm Tổ Đình, lúc nàng va phải chuyện tình cảm vớ vẩn nào cũng dè Nữ Thần Y ra để mà tra tấn lỗ tai. Nữ Thần Y nghe riết rồi quen, ngay cả trong giấc mơ cũng có thể lặp lại cái điệp khúc ra rả. Nữ Thần Y biết Lâm Tổ Đình đem lòng yêu thương sư huynh của Cửu Dương, là thiếu đà chủ Tàn Thiên Nhân. Còn về phía của Tàn Thiên Nhân thì sao? Tâm tư của chàng kín đáo. Tuy chàng là vị hôn phu song Lâm Tổ Đình chưa một lần vinh hạnh để được nghe chàng nói yêu nàng. Hình như tiếng yêu không hề xuất hiện trong bộ từ điển của chàng thì phải. Chẳng ai đoán được tại làm sao mà Tàn Thiên Nhân hờ hững với Lâm Tổ Đình. Nàng con gái đó có khuôn mặt xinh như hoa như ngọc, còn dáng vóc thì thần tiên thoát tục, độc nhất vô nhị trong chốn trần gian.

Dưng Tàn Thiên Nhân đối xử thờ ơ với Lâm Tổ Đình không có nghĩa là trái tim chàng héo úa. Trái lại, chàng là người có tình cảm nồng hậu, sống bằng phương cách nhân nhượng, vừa độ lượng vừa bao dung. Mấy điểm này, Lâm Tổ Đình lẫn Cửu Dương và những người kia có thể không hiểu chứ Nữ Thần Y thì rất rõ. Nữ Thần Y biết trong quả tim của Tàn Thiên Nhân đã chứa đầy hình ảnh của nàng con gái khác, người nữ nhi đó không phải Lâm Tổ Đình. Đúng là chuyện tình yêu thương hay ngang trái. Và cũng vì vậy nên Nữ Thần Y tìm cớ xa lánh Hắc Viện và rời bỏ địa đạo cạnh bờ hồ thanh nhã của thị trấn Giang Nam. Nữ Thần Y đi lại nơi chốn giang hồ và trong một lần ngẫu nhiên đã thu nạp Hiếu Lạc, lâu lâu thì dặt tay nó về tham kiến các vị dương gia. Xin cho nói thêm rằng trước khi gặp Nữ Thần Y thì Hiếu Lạc là chuyện gia

đi lang thang trên các vỉa hè, sống lây lất nay đây mai đó để rồi nhập bọn với tụi đánh bài ma lừa các vị quan khách nhẹ dạ. Hiểu Lạc vì kính phục nên xem Nữ Thần Y là sư phụ chứ thật sự thì nó không phải đệ tử nhập môn chính thức của nàng. Nó cũng...ma giáo lắm, chẳng thua kém Cửu Dương bao lắm.

Lúc hành y, Nữ Thần Y không hề lộ diện. Nàng chỉ xuất hiện khi trời tối, bắt mạch cho bệnh nhân, ghi toa thuốc rồi bỏ đi. Nhìn những dòng chữ mềm mại bay bướm trên tờ giấy mà nhiều người phỏng đoán nàng là một thiếu nữ. Và do vậy nên hiếm có người biết đến dung nhan mỹ miều.

Nếu sánh về nhan sắc thì Nữ Thần Y và Lâm Tổ Đình như thủy với hỏa. Nàng xuân lan gặp nàng thu cúc, mỗi người một vẻ đẹp riêng.

Lâm Tổ Đình xinh tựa đoá lan hoàng thảo, ngũ quan đoan chính, tướng mạo hơn người, phấn diện đào hoa. Dung nhan của Lâm Tổ Đình rạng ngời lấp lánh hơn hẳn Tổ Nga, và khi xuất hiện là lộng lẫy giữa bầy con gái. Nàng có thân mình uyển chuyển như cành thiên hương, còn phong thái đi đứng thì quý phái, phẩm giá lại sang trọng nhưng cũng có một chút cao ngạo. Tướng mạo khuynh thiên của nàng được thể hiện qua câu “sắc đành đòi một, tài đành họa hai,” có nghĩa là về diện mạo thì chỉ có một mình Lâm Tổ Đình oai trấn thiên hạ vô địch thủ, không ai sánh bằng, nhưng luận về phần tài nghệ hoặc trí tuệ thông thái thì còn có người khác kiêm giữ chức vị.

Nam nhân trò chuyện với Lâm Tổ Đình sẽ cảm thấy cao hứng nhưng khi họ ở bên cạnh Nữ Thần Y thì lại cảm giác cuộc đời bỗng chốc hóa thành thanh thản bình an. Nữ Thần Y mang một nét đẹp hiền thực nhu mì. Ngay cả tính nết của nàng cũng rất thùy mị, không có một chút đỉnh phô trương.

Nữ Thần Y đẹp dịu dàng, tựa tựa hoa đồng cỏ nội nhưng không kém phần quyến rũ lạ lùng. Bản thân của Cửu Dương có rất nhiều ưu điểm tự hào, và dần dần những ưu điểm đó là sư muội của chàng có nụ cười bất tận ghen tị. Chàng không tìm ra lời diễn tả nên gọi đại là “nụ cười thần tiên.” Nụ cười thần tiên ngây thơ trong sáng, chất chứa niềm tự tin và nhựa sống tràn trề. Mỗi lần nàng mỉm miệng cười duyên thì người đối diện sẽ cảm nhận cuộc đời không chút âu lo sầu muộn. Lúc nàng nhoẻn miệng cười khúc khích lại đem đến cảm xúc gần gũi hòa đồng. Nụ cười có sức thu hút như vườn hoa thiên đường rộ nở. Những bông hoa thiên thần có khi chỉ nở trong khoảnh khắc nhưng lại khiến người nhớ mãi không quên.

Nữ Thần Y còn sở hữu cặp mắt sát nhân. Tuyệt thế nhãn quang nghiêng thành đổ nước. Hàng mi dày mượt mà cong vút. Ánh mắt biếc dịu vợi xa xăm. Hai hạt phỉ thúy như mặt nước hồ trong, êm ả thanh bình không gợn sóng. Và cũng vì ánh mắt vương vấn khóe lam chiều đó mà nàng đã khiến cho rất nhiều vị tú tài phải lao công làm tặng hàng chục bài thơ, nhưng mãi vẫn không gột rửa được nét đẹp của chúng. Hình như tên gọi là phượng nhãn quang. Nữ Thần Y cũng biết nên thường biến đôi mắt thôi miên thành bình khí.

Nụ cười và ánh mắt là hai chiêu thức tuyệt kỹ của nàng. Mỗi lần bị nam nhân trêu chọc thì lấy tuyệt kỹ ra tổng dợt như một võ sĩ tập luyện quyền cước. Cú liếc độc địa là ám khí, bay đến đâm thẳng trái tim những kẻ địch thù. Nữ Thần Y không biết võ công thành thử phải dùng mỹ nhân tâm kế để mà thay thế cho việc thượng cẳng chân hạ cẳng tay.

Ngoài ra, lão Thiên còn bắt công nên ưu ái ban nàng giọng nói du dương xao xuyến, nghe trong trẻo tựa tiếng chim khuyên, có lúc lại êm ái như lời ru da diết. Cũng bởi vì thế mà khi nàng yêu cầu điều chi, cho dù là lên núi đao hay xuống biển lửa, các vị sư huynh không nỡ chối từ. Ngay cả đại đương gia Khẩu Tâm là hòa thượng mà cũng nhất nhất tuân theo.

10. Chương 10: Độc Tạng Kinh Phủ

Hắc Viện. Giang Nam.

Trở lại câu chuyện. Sau khi đám quân binh tra xét hụt một chuyến thì không còn lui tới Hắc Viện học đường nữa, thành ra Trương Quốc Khải chẳng cần ẩn náu trong căn hầm bên dưới từ đường. Vả lại mật hầm không khí ngột ngạt nên chàng đổi nơi tịnh dưỡng. Bây giờ, chàng an ngự ở thư phòng riêng tư.

Hiện tại là mùa thu. Ánh trăng sáng thâu đêm trên bầu trời tinh tú.

Hiếu Lạc ôm thùng thuốc được làm bằng gỗ mun, đứng cạnh Nữ Thần Y. Trong phong thái khoan thai, nó cố công chờ đợi tái Hoa Đà sai bảo. Nàng đang ngồi chuẩn mạch trên chiếc ghế sắt bên giường bệnh nhân. Còn Cửu Dương thì an tọa cạnh bàn trà. Chàng lặng thinh ngồi yên quan sát người mà thành viên bang hội tôn là “nhà thông thái.”

Cửu Dương nhìn những sợi tóc mây non nớt bám vào hai bên thái dương, thấy thương lẫn những giọt mồ hôi đang rịn ra từ vầng trán thanh cao tao nhã. Trên đường đến đây chắc nàng đã bồn ba vất vả rất nhiều. Mà ngộ thật, Nữ Thần Y không thích những lời trăng hoa bóng gió cho nên dù ai đó lả lơi đến đâu thì nàng cũng như pho tượng, tâm không lung lay. “Tại sao lạ vậy?” Cửu Dương tự hỏi. Chàng đã từng được người đời sùng bái, hầu hết các vị bằng hữu giang hồ xem trọng và chư hầu vô lâm đồng đạo nể nang. Họ gọi chàng là siêu nhân toán học. Chàng chưa hề ngần ngại khi phải giải mã những câu đố hóc búa. Đêm nay chính là lần đầu tiên trong đời, chàng đương đầu bài toán khó nhất, bài toán có chủ đề... lập phương trình lý luận tình yêu.

Cửu Dương lòng dạ hoang mang, trạng thái bản thần nghĩ ngợi điều mà các vị huynh đệ trong hội thường vui đùa. Họ cho rằng Nữ Thần Y và Tàn Thiên Nhân là trời sinh một cặp, hai đại nhân vật có tâm hồn không khác. Mỗi khi nhớ đến điều này là Cửu Dương hỏi lòng “nếu một ngày, hai thanh sắt đỏ thấy chung vào một lò luyện kiếm thì có dung hòa chảy bóng hay không?”

Cửu Dương ngắm Nữ Thần Y, từ sợi tóc mây đen bóng đến chiếc hài cong gấu gót son hồng. Để cuối cùng đi đến kết luận rằng người con gái này đặc biệt hơn hẳn những thiếu nữ cùng trang lứa.

Cửu Dương nổi danh là đáng phong lưu, mỗi lần đối mặt nữ nhân không hề run sợ, vậy mà nhìn thấy Nữ Thần Y thì tâm địa lúng túng, tim đập rộn ràng. Nhưng khi không gặp mặt một khoảng thời gian thì lại bứt rứt, cái cảm giác đó rất khó chịu. Và trong những năm tháng vắng mặt cách lòng, chàng chỉ mong ngóng ngày hội ngộ dù là đứng nhìn hình bóng từ xa.

Vào ngày lúc này, Trương Quốc Khải đang đắm chìm giấc điệp mê man nên không hay biết cứu nhân lộ diện. Sau khi phát hiện chất độc bí hiểm, Nữ Thần Y ra hiệu cho Hiếu Lạc mở thùng gỗ lấy hộp kim châm. Rồi nàng dùng những cây kim đó mà cẩn thận đả các huyết mệnh môn, phế du nhưng chủ yếu là tâm du và sau cùng là chưởng môn.

Xong xuôi, nàng rút kim châm đưa trả Hiếu Lạc. Nó thận trọng cầm những cây kim, đi đến chỗ chiếc kệ chứa đựng nhiều cây đèn cầy. Trong lúc Hiếu Lạc hơ kim châm trên ngọn lửa để diệt vi khuẩn thì Nữ Thần Y kéo tấm chăn bông đắp ngang lòng ngực của Trương Quốc Khải, rồi đứng dậy tiến lại gần Cửu Dương.

Chẳng cho ai cơ hội hỏi han, Nữ Thần Y nói ngay:

- Chúng ta ra ngoài đại sảnh rồi hãy bàn bạc. Muội không muốn phá giấc ngủ của tam ca, huynh ấy cần nghỉ ngơi.

Ngay lập tức, Cửu Dương và Hiếu Lạc nhanh chóng rút lui để Trương Quốc Khải một mình yên tĩnh. Nữ Thần Y là người cuối cùng rời khỏi thư phòng. Trước khi đi khuất, nàng dùng chân chõ ngạch cửa, dùng ánh mắt trầm ngâm nhìn Trương Quốc Khải rồi thở dài và huơ tay đóng cánh cửa lại.

—oo0oo—

Từ đằng xa, Nữ Thần Y trông thấy Hiếu Lạc đứng ngay chính giữa đại sảnh nghịch mấy cây kim châm. Nó dùng đồ nghề của nàng làm ám khí phóng vèo vèo vô thân cột trụ cách đó khoảng vài chục bước. Chắc nó hăm mộ Phủ Doãn đại tướng quân Dương Tiêu Phong nên mới bắt chức luyện tuyệt chiêu ám khí phi tiêu này. Nữ Thần Y liếc tên đồ đệ...khả ố. Học ai không học, khi không nó lại học đòi làm Dương Tiêu Phong, kẻ địch thù vĩ đại của bang phái.

Nữ Thần Y tiến vô đại sảnh, vừa đi vừa liếc Hiếu Lạc đến tẹo con người. Đã đời, nàng quay sang ngó Cửu Dương lúc này đang đi đi lại lại, đầu cúi xuống, tỏ vẻ sốt ruột. Chàng còn chà hai lòng bàn tay vào nhau. Nghe tiếng bước chân, Cửu Dương ngẩng đầu lên nhìn.

- Huynh ấy có hy vọng bao nhiêu? – Cửu Dương đi đến tiếp giáp Nữ Thần Y, vồn vã hỏi.

Bảy chữ ngắn gọn mới được thốt ra khỏi cửa miệng thì ngay tức thì, cặp lông mày ngài cau lại. Điều bộ như là đang ám chỉ diêm hung khiến Cửu Dương thót bụng, nín cả thở. Chàng đứng im đợi có sự bất lành.

Chẳng biết vô tình hay cố ý mà Nữ Thần Y im ỉm để cho sư huynh hồi hộp lâu thật lâu. Mãi một lúc sau, nàng buồn rầu than thở:

- Huynh ấy trúng phải độc Kinh Phủ, một trong ba đại kỳ độc mà binh sử ghi chép, đã thất truyền lâu năm...

Đang giải thích nửa chừng, tự dưng Nữ Thần Y cắn môi cắn đỏ, không nói nữa. Thấy nàng lấp lửng, Cửu Dương càng lo sốt vó. Chàng hỏi dồn dập:

- Thế thì phải giải bằng cách nào?

Nữ Thần Y lắc đầu:

- Tôn bà không nhắc đến mà chỉ nêu ra ác tính của nó.

Giọng nói của Nữ Thần Y nhẹ nhàng êm ả như nhung lụa, thanh hơn tiếng mưa rơi tí tách trên cành lá trúc vậy mà Cửu Dương lại ngỡ là tiếng pháo nổ ầm ỉ trong ngày hội hoa đăng. Chàng đứng sững người rồi buông mình ngồi xuống sàn đất lạnh. “Chúng ta đã hy sinh ba vị đương gia của bang hội phản Thanh, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ hay sao? Trời cao còn bắt chúng ta phải tiễn thêm bao nhiêu người huynh đệ nữa?” Cửu Dương cắn chặt môi, trong lòng tức tối.

Hiếu Lạc đang vui đùa cách đó một quãng, thấy phản ứng của Cửu Dương ngờ ngợ nên quăng đại mấy cây kim vô góc cột. Nó chạy lại trở mắt dòm sư phụ xong khoanh tay trợn mắt ngó Cửu Dương, chẳng hiểu lý do tại vì sao mà đôi nam nữ này ủ dột. Nó định lên tiếng hỏi thì Nữ Thần Y quỳ xuống đối diện sư huynh.

- Muội sẽ cố hết sức - Nữ Thần Y trấn an, giọng không được tự tin cho lắm.

Cửu Dương gục gặc đầu, trong lòng đượm phút vui mừng. Nhưng chút vui mừng đó thành linh tan biến khi Nữ Thần Y nói tiếp:

- Ngặt nổi...tạm thời muội chưa nghĩ ra cách giải độc nên huynh hãy uội thời hạn cây nhang.

Lại là hai chữ “ngặt nổi,” Cửu Dương sợ nhất là hai chữ này. Chàng hiểu Nữ Thần Y có ý muốn khuyên giải dưng nàng nói vậy thì cũng như không. Nàng bảo nàng chưa tìm ra cách giải độc mà Trương Quốc Khải lại đang nằm thoi thóp, tình trạng cửu tử nhất sinh. Cửu Dương thở dài. Gương mặt điển trai mới vừa tươi tắn liền hiện đầy đường nét ưu tư. Thói đời đúng là cay cú!

Thở lộ xong, Nữ Thần Y dìu Cửu Dương đứng dậy rồi bỏ đi vào kho chứa thuốc. Hiếu Lạc định bám theo nhưng cuối cùng lại thôi, sợ sanh thêm phiền hà, và nhất là không muốn quấy rầy sư phụ. Nó biết trong giây phút này, sư phụ của nó cần phải tập trung đầu óc suy nghĩ phương thuốc điều trị chất độc bí hiểm trên long bào của hoàng đế Khang Hi.

Hắc Viện. Giang Nam.

Đúng thì thời, Nữ Thần Y nhờ Cửu Dương gọi vài chục thành viên bang hội vào mật hầm bên dưới từ đường. Lão Tôn, Lâm Tổ Đình và tất nhiên là Hiếu Lạc cũng cùng tụ họp.

Xin cho nói thêm là bang hội phản Thanh bao gồm cả nam lẫn nữ, số đông là thành phần lao động bình dân. Họ có thể là người tiểu nhị nơi quán ăn, quán gia trong tửu lầu, kỹ nữ chốn lầu xanh hoặc những thương gia buôn bán... Bang hội cũng không thiếu nhân vật trí thức, chẳng hạn như những thư sinh kiêm giữ chức tú tài. Các vị thư sinh này tá túc ngay tại Hắc Viện học đường. Những thành viên còn lại thì đại đa số tạm trú ở địa đạo Tây Hồ và đồn Bạch Nhật. Nhưng cũng có người sinh hoạt bình thường ở gia cư riêng tư của họ hòng che mắt quân binh triều đình nhà Thanh.

Nữ Thần Y ngồi chống cằm chỗ chiếc bàn trà đặt ở giữa căn hầm, chờ mọi người đến đông đủ mới thủng thẳng đứng lên nói:

- Như các vị đã biết, tam đương gia Trương Quốc Khải của chúng ta bị nhiễm độc huyết tạng ở Tây Sơn. Chất độc đó tên là độc Kinh Phủ, có tính hung hãn. Trong nhất thời tôi chưa tìm ra thuốc giải...

Nàng định trình bày kế hoạch thì một vị tú tài vọt miệng:

- Vậy thì tam đương gia Trương Quốc Khải sẽ còn cầm cự được bao lâu?

- Khoảng chừng vài canh giờ nữa - Nữ Thần Y trả lời một cách do dự.

Nghe câu phán đoán, Lâm Tổ Đình úp mặt vào hai lòng bàn tay rơi lệ. Lão Tôn thở dốc. Hiểu Lạc rửa Khang Hi lăm rằm trong miệng. Chỉ riêng Cửu Dương vì đã biết trước nên không phản ứng nhiều. Còn lại là vài chục cái miệng thảng thốt kêu:

- Hả! Có thật không?

- Nữ Thần Y cô nương không nói chơi với chúng tôi chứ?

Nữ Thần Y đương nhiên là không nói chơi. Nàng hết quay qua bên phải rồi sang bên trái, vừa gật đầu trả lời câu thứ nhất lại phải xua tay lắc đầu đối đáp câu thứ hai. Tình cảnh loạn xạ ngầu.

Mới ban đầu, mọi người kinh ngạc, dần dần chuyển thành u buồn rồi cuối cùng là đau khổ. Không ai muốn mất đi Trương Quốc Khải. Vị đương gia đó có tâm địa nhân từ, một nhà hành hiệp trượng nghĩa, luôn luôn giúp đỡ người ta cho dù người đừng kẻ lạ.

Cửu Dương đứng cạnh Nữ Thần Y, thấy nàng bị cả đám người hò hét ồm tỏi, át mất tiếng nên đỡ lời:

- Nữ Thần Y nói không sai!

Và Cửu Dương giơ hai ngón tay:

- Khoảng chừng hai canh giờ nữa thì chất độc sẽ công tâm.

Lần này, nghe Gia Cát tái lại quả quyết, nhóm thành viên bang hội hô to:

- Vậy thì chúng ta phải làm gì đi chứ?

- Hay là đi đòi mạng?

- Lẽ đương nhiên - Lâm Tổ Đình thu nắm đấm - Nợ máu thì phải trả bằng máu.

Hiểu Lạc nghe vậy liền hăng tiết tiết vọt:

- Đúng rồi, phải trả thù thôi!

Chỉ có mỗi mình lão Tôn bình tĩnh. Ông bảo vị Hoa Đà tái thế:

- Nữ Thần Y cô nương hãy suy nghĩ kỹ đi. Chẳng lẽ với bầu trí tuệ của cô mà cũng không tìm ra kế gì để trị hoãn chất độc?

Thình lình bị ông lão đi giày trong bụng, Nữ Thần Y đỏ mặt:

- Về vấn đề này thì...không phải là không có mưu kế, chỉ nhưng mà...

Thấy nàng ấp a ấp úng, nhóm thành viên bang hội nhao nhao:

- Xin Nữ Thần Y cô nương cứ nói ra, chỉ cần cứu chữa được tam đương gia thì cho dù chúng tôi hy sinh tánh mạng cũng không chối từ.

Lão Tôn và Lâm Tổ Đình đập tay lên ngực:

- Lão phu đồng ý.

- Tôi cũng vậy.

- Còn đệ nữa - Hiểu Lạc không bỏ lỡ cơ hội xía dzô.

Đã từ lâu, tất cả thành viên bang hội đều xem nhau như người thân trong gia đình cho nên họ coi bệnh tình của Trương Quốc Khải như là bệnh tình của chính bản thân. Là huynh đệ, có phước ắt phải cùng hưởng, có họa hẳn cùng nhau chia.

Nữ Thần Y nghe mọi người đồng cam cộng khổ thì không tránh khỏi xúc động. Nàng hít vào một hơi trước khi trưng bày kế sách:

- Nếu các vị muốn cứu huynh ấy thì xin các vị hãy quyên ra chín bát máu tươi.

Mọi người lặng câm trước phương thức chữa trị lạ kỳ, ngàn năm một thuở. Nữ Thần Y biết họ bán tín bán nghi bèn nhìn thoáng qua từng gương mặt rồi nói tiếp, từng tiếng rõ ràng mạch lạc nghe tựa lời khẩn cầu:

- Ai tình nguyện, xin bước ra đây?

Cơ mà đột nhiên, nàng nghiêm giọng cảnh cáo:

- Nhưng tôi báo trước, đây không phải là thượng kế.

Nữ Thần Y vừa dứt lời thì hầu hết tất cả các đôi chân không hẹn mà đồng loạt bước tới một bước. Chỉ mình Hiếu Lạc vừa cất bước vừa lo âu. Nó đưa tay gãi má, thắc mắc theo kiểu đầu óc non nớt:

- Đệ không hiểu gì cả, cách chữa bệnh này nghe lạ quá.

- Đúng rồi đó – Lâm Tổ Đình a dua – Nữ Thần Y, cô có thể giải thích rõ hơn cho chúng tôi nghe?

Nữ Thần Y xoa đầu Hiếu Lạc, cố dùng lời lẽ dễ hiểu nhất:

- Như thế này, tam đương gia Trương Quốc Khải của đệ bị nhiễm độc trong máu, đúng không?

Câu hỏi quá dễ, Hiếu Lạc liền gật đầu:

- Đúng.

Nữ Thần Y lại hỏi:

- Vậy thì máu độc đó ắt phải thay, đúng không?

Lần này, Hiếu Lạc ậm ừ trong cổ họng:

- Phải thay? – Nó chớp mắt hỏi lại – Phải thay bằng cách nào?

- Dĩ nhiên là bằng cách truyền máu từ bên ngoài vào trong mạch máu của huynh ấy – Nữ Thần Y đáp.

Và nàng cần môi nói thêm:

- Nhưng trên đời lại có nhiều loại huyết khác nhau nên khi truyền máu thì không thể bừa bãi.

Hiếu Lạc hết gãi má đến gãi đầu, giọng biết lỗi:

- Đệ vẫn chưa hiểu.

Nữ Thần Y nói vậy mà nó còn chưa hiểu, thiệt tình đúng là dần hết thuốc chữa. Nữ Thần Y trợn mắt nhìn tên đồ đệ ngờ u, à không, kém thông minh. Nói mười mà hiểu có một... nửa của con số một. Cũng may lúc đó Cửu Dương thấy nó chậm tiêu nên thương tình. Chàng dịu giọng giải nghĩa:

- Như thế này, máu của con người thường chia làm nhiều nhóm chính dựa theo một số chất đặc thù trên hồng cầu. Nhưng máu của mỗi nhóm cũng có thể tạo kháng thể chống lại những nhóm kia. Thế nên, khi truyền cho huynh ấy, nếu máu khác loại thì kháng thể của huynh ấy sẽ tự động phá hủy, gây tác hại cơ thể.

Cửu Dương là người kiên nhẫn, dẫu có đôi đầu khó khăn trở ngại chàng vẫn vững vàng bền bỉ. Chàng còn là nhà chuyên gia nói đông nói dài, khi giảng bài cho đám tú tài thì ưa giảng tới giảng lui một cách tường tận. Nhưng cũng nhờ vậy mà cái đầu bả đậu của Hiếu Lạc sáng ra chút xíu. Nó vừa nghe vừa gật gù lia lịa.

Phía đối diện, Nữ Thần Y thấy nó tiếp thu khâm khá thì hăm hở bồi thêm:

- Bởi vậy mà chúng ta phải duyệt cho thật kỹ, tìm mẫu máu thích hợp, không úy kỵ...

- Thế nhờ tìm không ra mẫu máu thích hợp thì sao? – Hiếu Lạc phang ngang làm sự phụ của nó cụt hứng.

Nữ Thần Y tên tò làm thỉnh. Cửu Dương thấy vậy liền mở miệng cứu bồ lần thứ hai:

- Đệ đừng lo – Cửu Dương phát một cái lên vai Hiểu Lạc - Bang hội Đại Minh Triều thế đông người mạnh, chắc chắn sẽ tìm ra người mang cùng dòng máu với tam đương gia của đệ.

Cửu Dương nói đến đâu, Hiểu Lạc gật đầu đến đó, nhưng rồi nó bỗng nướng mắt:

- Sau khi sử phụ cắt tiết của tam đương gia để xả huyết độc xong thì làm cách nào mà có thể đem máu lành mạnh thế vào? Chẳng lẽ cho tam đương gia uống...nhưng là uống tiết canh?

Nghe Hiểu Lạc diễn tả cảnh Trương Quốc Khải bưng tô tiết canh lên uống, nhiều thành viên gớm ghiếc đến nỗi muốn ói mửa. Nhưng khi cơn buồn nôn trôi đi thì họ công nhận điều Hiểu Lạc thảo luận. Thắc mắc của nó không phải là không có lý.

Nữ Thần Y đã thương lượng với Cửu Dương về vấn đề này nên chàng tình nguyện thay nàng lý giải dùm Hiểu Lạc và đám người kia:

- Nữ Thần Y chỉ cần cắt mạch máu chủ trên cổ tay phải của huynh ấy để xả huyết độc, sau đó băng bó lại. Còn cánh tay trái thì có thể truyền máu tốt vô, bằng ống dẫn máu và cây kim tự chế.

Lão Tôn đứng khoanh tay gần đó đột ngột lên tiếng:

- Tôi chưa từng thấy ai dùng cách liệu thương này. Nhưng vì mạng sống của tam đương gia thì cho dù công thành hay bại trận, chúng ta cũng nên thử một phen.

Nhiều vị thành viên bang hội đồng lòng với ông lão. Họ hồi thức:

- Chúng ta mau chóng thực hành đi thôi.

—oo0oo—

Theo yêu cầu của Nữ Thần Y thì Cửu Dương, lão Tôn và Hiểu Lạc cùng một số người đúc nóng “thép không gỉ” thành một sợi dài trong rỗng để dùng làm ống dẫn máu vào cánh tay của Trương Quốc Khải.

Sở dĩ mà Nữ Thần Y chọn thép không gỉ là vì loại thép đó có rất nhiều đặc tính. Đặc tính tượng trưng thứ nhất là tốc độ hóa bền rèn cao. Còn đặc tính tiếp theo là loại thép này có độ dẻo, độ cứng và độ bền vượt trội các loại thép thông thường khác. Ngoài ra, thép không gỉ có đủ sức chống chịu ăn mòn từ không khí, phản ứng từ kém hơn và độ dẻo dai rất tốt khi tác hợp với nhiệt độ thấp.

Trong lúc nhóm người của Cửu Dương bận rộn với những đồ vật công cụ thì Nữ Thần Y có nhiệm vụ đi lùng loại huyết mạch thích hợp cho bệnh nhân. Sau hồi thí nghiệm, nàng cũng tìm ra chục người có dòng máu giống Trương Quốc Khải.

Đám người nghĩa khí bái tạ trước bàn thờ của Mã Lương xong cắt mạch huyết vào chín cái bát to. Trong số người đó thì có đến hơn phân nửa tái xanh mặt mày vì máu chảy quá nhiều, mặc dù được băng bó rồi mà vẫn không ngừng đọng. Họ ngất lịm và được Lâm Tổ Đình đưa ra khỏi từ đường để cẩn thận chăm nom.

Còn lại Nữ Thần Y trong thư phòng với Trương Quốc Khải. Nàng bắt tay vào ca phẫu thuật. Qua vài thì thời, chờ hoài mà vẫn thấy cánh cửa đóng im re, mọi người đâm lo lắng, e chuyện chẳng lành. Cuối cùng, cánh cửa cũng hé. Nữ Thần Y xuất hiện.

- Tam đương gia Trương Quốc Khải đã thoát cơn nguy khốn – Nàng vừa báo tin mừng vừa giơ tay lau mồ hôi trán - Nếu qua khỏi đêm nay thì huynh ấy sẽ được bình an.

Nghe điềm lợi, mọi người sung sướng thở phào. Lâm Tổ Đình đi đến nắm bàn tay của Nữ Thần Y, nói:

- Cô đã vất vả nhiều rồi, hay là chúng ta đổi ca, thay phiên nhau túc trực bên giường huynh ấy?

Nữ Thần Y đồng ý cách an bài này. Nàng gật đầu:

- Như vậy thì hãy để tôi theo dõi tình trạng của huynh ấy trong ca đầu tiên. Bởi vì giây phút ngay sau khi phẫu thuật là giây phút nguy hiểm nhất và cũng thường xảy ra biến chứng nhất.

Không có ai phản đối chỉ thị. Mọi người đều mỉm cười cảm kích vị y thuật gia trẻ tuổi mà tài ba. Họ chong mắt nhìn nàng quay lưng vô trở lại căn phòng bệnh nhân. Khi nàng dang tay khép cánh cửa thì một trong đám người đang đứng bên ngoài tắc lưỡi nói:

- Hy vọng tam đương gia Trương Quốc Khải nhân định thắng thiên.

Hắc Viện. Giang Nam.

Tối hôm đó đêm dày vô tận. Mọi người cùng chung tâm trạng băng khuâng. Có nhiều thành viên bang hội mang danh phận tú tài, sắp sửa đến ngày ứng thí mà cũng chong đèn thức suốt. Bài vở thi pháp ngôn ngang nhưng họ chẳng thêm ngó nữa câu.

Trương Quốc Khải nằm yên trên giường trong trạng thái hôn mê bất tỉnh. Chốc chốc, thân thể lại xuất nhiệt. Nữ Thần Y sờ tay lên vầng trán của chàng thì cảm thấy nóng bừng. Nàng liền chạy đôn đáo tìm nước và khăn lông, vắt ráo rồi đắp lên trán hòng làm giảm nhiệt.

Lâm Tổ Đình vẫn đang chờ đợi để thay ca. Nàng vừa đi lại trước thư phòng của Trương Quốc Khải vừa nhú mày lo lắng. Hết than ngắn thở dài, nàng lấy giọt lệ thay nước rửa mặt. Và khi khóc đến cạn hết nước mắt, Lâm Tổ Đình bèn đi vô từ đường chấp tay quỳ xuống khấn vái Mã Lương, bái lạy ba đại anh hào đào viên kết nghĩa, cầu xin một trăm lẻ tám vị chư hùng Lương Sơn Bạc rồi khấu đầu với phật bà Quan Âm Bồ Tát. Chưa hết, Lâm Tổ Đình còn ra ngoài hậu viên năn nỉ đáng thiêng liêng ban phép màu cho tam ca của nàng.

Dưới ánh trăng vàng soi sáng đêm thu, Lâm Tổ Đình giơ tay lên trời thề độc:

- Chỉ cần huynh ấy không sao thì cho dù tiểu nữ tổn thọ mười năm cũng được.

Đứng đằng xa khuất mình sau bóng thông già, Cửu Dương chứng kiến tất cả. Chàng mỉm cười cảm động tấm lòng khí khái của sư muội. Nhưng khi nghe tới khúc cuối, chàng khe khẽ lắc đầu.

Còn riêng Hiểu Lạc thì loay hoay bên cạnh lão Tôn. Nó bu theo vô nhà bếp phụ pha trà dưm mà ngụ ý là giục ông lão kể cho nó nghe những chuyện phiêu lưu mạo hiểm của bảy vị đương gia. Năm nay lão Tôn đã cao tuổi lắm rồi, già đến nỗi cốc đề. Bản thân ông dài lưng tốn vải nhưng ngủ không được đành bắt đắc dĩ nhận lời Hiểu Lạc. Vả lại, ông rất thương mến đứa trẻ côi cút này, nói chuyện đời xưa với nó cũng khá thú vị. Nó còn bé thành ra nhẹ dạ, ai nói... dóc cở nào cũng tin. Thí dụ như là đoạn tiếp theo đây.

Đúng lúc lão Tôn hùng hồn tường thuật tỉ mỉ cuộc hành trình mật lộ của bảy vị đương gia thì Cửu Dương đi ngang. Anh chàng ba hoa cảm thấy ngứa miệng liền bước vô nhà bếp để thêm mắm dặm muối ầu chuyện đậm phần gay cấn.

Chàng đang mải mê bịa đặt nên Lâm Tổ Đình đến sát đằng sau lưng cũng chẳng biết. Lâm Tổ Đình đưa tay lên môi suýt khê với Hiểu Lạc và lão Tôn rồi kê môi lên sát vành tai Cửu Dương tăng hắng một tiếng. Thành linh bị hù, Cửu Dương giật nảy. Chàng mắt trợn tào lao, đang thao thao bất tuyệt thì ngưng bật.

Lâm Tổ Đình giơ ngón tay trở chỉ lòng ngực sư huynh, to tiếng:

- Huynh đúng là đánh chết cái nết không chừa. Xạo vừa thôi, gì mà chín mươi chín thể Thiếu Lâm võ công? Trên đời này chỉ có bảy mươi hai chiêu thức thôi ông tướng.

Chả là ban nãy, vì quá sưng miệng nên Cửu Dương phịa thêm hai mươi bảy đường quyền lồng vào trong bộ thất thập nhị huyền công. Hai mươi bảy chiêu chàng tự bịa cộng với bảy mươi hai chiêu chàng học được thành ra chín mươi chín chiêu. Ngặt cái là Lâm Tổ Đình biết tổng lịch sử bộ môn võ công chùa Thiếu Lâm nên miệng mồm của Cửu Dương ngã ngù.

Cửu Dương chẳng chút hổ thẹn, chắc tại bản thân là chuyên gia mánh lối, thói nói dóc hòng gạt đời đã thành tật. Thành thử, chàng đưa tay lên gãi cằm, cười cười khỏ lấp:

- Muội tới đây lâu chưa?

- Chưa lâu – Lâm Tổ Đình lắc đầu - Nhưng cũng đủ để nghe huynh giở trò dóc tổ.

Đánh giá xong, Lâm Tổ Đình quay sang vuốt tóc Hiểu Lạc:

- Thôi, đệ đừng tin sư huynh bá láp của đệ nữa, để tỉ nói chuyện động trời à nghe. Việc này có liên quan mật thiết đến sư phụ của đệ.

Hiểu Lạc nghe Lâm Tổ Đình nhắc tới sư phụ của nó, tức là Nữ Thần Y, thì lòng hồi hộp vô cùng. Nó chưa kịp gạt đầu, Lâm Tổ Đình đã tiết lộ:

- Hồi nãy, tỉ đi ngang thư phòng của đám học sinh, nghe hai kẻ nam nhân kháo nhau rằng Nữ Thần Y mới vừa chuẩn mạch cho viện trưởng. Nàng đoán là chàng bị bệnh lao.

- Ối!

Nghe tin dữ, lão Tôn đang đứng cạnh đó chỉ kịp kêu “ôi” một tiếng rồi đưa hai tay lên bịt miệng. Còn Hiểu Lạc thì e dè ngó Cửu Dương:

- Khiếp quá, sao huynh không chữa trị ngay đi?

Cửu Dương nghiêng cổ nhìn Lâm Tổ Đình. Chàng tuyệt nhiên đâu có bị bệnh lao. Chàng định biện bạch thì Lâm Tổ Đình lắc đầu nói:

- Nữ Thần Y bảo hiện giờ bệnh tình của viện trưởng vô phương cứu chữa.

- Thôi chết rồi – Lão Tôn bỏ tay xuống, miệng há hốc, ánh mắt bắn khoản – Chúng ta phải tính sao đây? Lão phu nghe nói căn bệnh lao này hung lắm, không phải đùa đâu. Lạng quạng là mất mạng như chơi đó.

Cửu Dương nãy giờ nghe loáng thoáng thì đã sớm đoán biết câu chuyện dẫn về đâu. Nhưng mỗi lần chàng muốn bào chữa là Lâm Tổ Đình nhảy vô hòng ngồi chồm hổm nên không nói được câu nào, chỉ đành khoanh tay lắc đầu ngán ngẩm.

Hiểu Lạc tới giờ trở chứng tài khôn. Bấy lâu nay nó đi theo Nữ Thần Y bôn tẩu giang hồ, bởi vậy mà cũng am tường chút ít y thuật. Nó xòe một bàn tay ra bấm từng ngón, làm động tác giới thiệu căn bệnh:

- Thế thì sư huynh bị bệnh lao phổi, lao tâm, lao lực hay là lao não? – Hiểu Lạc hỏi Cửu Dương.

- Không phải mấy chứng bệnh lao đó! – Lâm Tổ Đình trả lời dùm - Bệnh của huynh ấy là... cứ thấy con gái thì lao vào!

Lâm Tổ Đình vừa đáp xong là ngay tức khắc, Hiểu Lạc cười đến nỗi nước mắt nước mũi kèm nhèm. Lão Tôn ý tứ hơn. Ông quay đầu ra phía sau lưng nhưng mặt mày tí toét. Còn kẻ nạn nhân của câu chuyện tiếu lâm thì dở cười dở khóc. Cửu Dương mới bưng tách trà lên nhâm nhi một ngụm, chưa nuốt xuống dạ dày đã cứng cổ họng, tuy không bị bệnh cũng thành bệnh. Chàng ho sặc sụa, nước trà nóng bắn tung tóe lên sàn nhà.

Lâm Tổ Đình thụt lùi ba bước đề phòng bất trắc, e sư huynh bị chọc phá, lâm cảnh đồ quạu rồi sử dụng đến chân tay, mặc dù từ xưa đến nay chàng chưa từng ướm nhau với nhi nữ. Vả lại chàng là người trí thức, là bậc hiền nhân, quân tử động khẩu không động thủ.

Chợt, cả bốn người nghe tiếng hí hí như chuột rút, hình như vang lên từ đằng sau ngạch cửa. Họ dòm ra mới hay có đám học sinh rình mò nãy giờ. Một vị tú tài thò đầu vào nhà bếp, bật ngón tay cái, la to:

- Một không!

Lâm Tổ Đình so vai đắc ý. Nhóm học sinh lại được dịp bô bô:

- Với tỉ số này thì chẳng bao lâu Lâm Tổ Đình cô nương sẽ chiếm mất tiêu địa vị của viện trưởng. Thôi thì viện trưởng nên chịu thiệt mà nhường chiếc ghế lại cho cô ấy, ngài hãy phủ đất bỏ về hưu đi cho rồi.

- Còn khuya! - Thành linh vang lên nhiều giọng nói khác.

Lần này, tiếng nói đó xuất phát từ đằng sau khung cửa sổ. Thì ra các vị sĩ tử của Hắc Viện phân chia thành hai phe. Phái thứ nhất lên mặt ủng hộ Lâm Tổ Đình. Phái thứ nhì theo phò Cửu Dương. Bọn họ phục tùng chàng vì họ cho rằng chàng là vị Gia Cát Lượng đầu thai chuyển thế.

Cặp phe phái này gọi là Mỹ Tử và Thánh Tăng. Hai nhóm ùng ùng giao chiến, từ cổ chí kim đấu vô mồm, bên thắng xuất khẩu ngôn cuồng để bên thua biện hộ xui bọt mép. Nhóm Thánh Tăng, tức là nhóm của Cửu Dương, long mắt trợn tròn:

- Thì ra Lâm Tổ Đình cô nương không chịu đi chăm sóc vị sư huynh đang ốm đau, cô nương đến đây kể chuyện tiểu lâm độc bá thiên hạ.

Nhóm Mỹ Tử của Lâm Tổ Đình lắc đầu ngao ngán:

- Thánh Tăng ơi là Thánh Tăng, thua thì chịu thua đi cho rồi, còn bày đặt lên án chỉ chọt, trách móc lời thôi.

Nhóm Thánh Tăng gân cổ:

- Thua sao được mà thua?

Nhóm Mỹ Tử hét lên:

- Thua!

Nhóm Thánh Tăng đâu có chịu để yên, họ hít một hơi dài, át giọng:

- Không thua!

Cãi lều đến đây hai phái định tung quyền võ công. Hiểu Lạc ái ngại đành chen vô chính giữa xua tay phân giải:

- Thôi thì các vị hãy đấu thêm vài hiệp nữa để so tài cao thấp, đồng ý không?

Từ lúc đặt chân đến Hắc Viện học đường, Hiểu Lạc nói rất nhiều câu nhưng câu này là được nhất. Nghe nó cho ý kiến, chục cặp mắt của đám học sinh liền nhìn nhau ra ý hỏi. Sau một hồi ngấm nghĩa giò căng đối phương, chục cái miệng đó liền nhao nhao:

- Nếu thắng thì được phần thưởng gì đây?

Hiểu Lạc vỗ vỗ trán suy xét tận tường rồi ranh ma lên tiếng:

- Hay là như thế này, viện trưởng của chúng ta và Lâm Tổ Đình sư tử cầm đầu hai nhóm đấu một phen, nếu Lâm Tổ Đình sư tử thua thì phải tự nguyện cho viện trưởng... hôn một cái. Và ngược lại.

Phe Mỹ Tử nghe được liền trề môi:

- Vậy là viện trưởng thắng hay thua đều được lợi, các người đừng có khôn quá nha.

Cửu Dương chen lời. Chàng cũng lắc đầu từ chối:

- Thôi miễn! Tôi không dám hôn tẩu tẩu tương lai đâu, kéo bị sư huynh của tôi chém chết.

Cửu Dương nói vậy là nói theo tình lý hỉ nộ ái ố, nhưng ngặt cái là chàng bảo thế thì chẳng khác nào bảo Lâm Tổ Đình nhất định bị thua. Cho nên, người đẹp tự ái dồn dập. Nàng dẩu mồm:

- Xì, đến tết Đông Chí huynh mới thắng được muội, đừng làm vẻ ta đây.

Tuy nàng nói vậy nhưng trong lòng nhất trí với Cửu Dương. Chàng lo lắng không ngoa, Lâm Tổ Đình có hôn ước với sư huynh của chàng từ trước, lạng quạng là tiêu đời.

Mọi người còn đang phân vân thì lão Tôn lên tiếng. Nãy giờ ông ấy đứng khoanh tay bên ngoài bãi chiến, nay cũng đành cười cười phụ họa theo:

- Tôi có cách! - Lão Tôn hấp háy đôi mắt sụp mí.

Rồi không cho kẻ nào thắc mắc lời thôi, ông lật đặt nói thêm:

- Để cho công bằng, bên nào thua thì tất cả các người của nhóm đó phải hôn... cái mông của con hắc mã.

Không nghe ai phản hồi. Tất cả các vị tú tài lẫn trạng nguyên tương lai đều hoan hỉ reo hò:

- Được! Chơi luôn! - Nhóm Mỹ Tử lẳng xằng.

- Vui à nha! – Nhóm Thánh Tăng vỗ tay - Coi ai sợ ai cho biết!

Còn Lâm Tổ Đình thì dùng bàn tay trái đập lên vai Cửu Dương, nghinh mặt:

- Lần này huynh chết chắc rồi.

Cửu Dương giơ tay phủi... bụi trên vai, miệng hỏi Hiểu Lạc:

- Đấu thế nào đây?

Lần đầu tiên trong suốt cuộc đời trẻ nít Hiểu Lạc mới được Cửu Dương thỉnh ý. Nó khoái chí đến nỗi cười tít mắt, vừa cười vừa vạch kẻ sách:

- Tỉ số bây giờ đang một không nghiêng về phe Mỹ Tử. Vậy thì để cho trận chiến được cao trào, chúng ta hãy đấu thêm hai hiệp tiếp theo, gồm có tỉ thí văn thơ, nếu vẫn bất phân thắng bại thì sẽ ra đề câu đối.

Theo ý kiến hội đồng, hai phái sẽ nêu ra một người đại diện. Nhóm Thánh Tăng đang bị nhóm Mỹ Tử dẫn đầu số điểm nên nhóm Thánh Tăng được ưu tiên xuất quân trước. Họ cử một nhân sĩ đọc bài thơ mà chủ đề là do phe Mỹ Tử đưa ra. Bên phe Mỹ Tử sẽ phải làm một bài đáp trả, chủ đề do phe đối lập quyết định. Bên nào có tỉ số câu thơ nhiều hơn mới được tắt thành.

- Ra đề mau đi chứ?

Bị phe Thánh Tăng giục, nhóm Mỹ Tử đưa mắt ngó Lâm Tổ Đình. Nàng ngoắt tay ra hiệu cho cả bọn tụ tập lại một đồng, lăm rằm to nhỏ, khua tay múa chân loạn xạ:

- Thường thường các bậc Thánh Tăng hay nhất gái, nên chúng ta sẽ sử dụng chiêu này - Lâm Tổ Đình xì với nhóm người của nàng.

Cuối cùng, được Lâm Tổ Đình thuyết phục, cả đám Mỹ Tử quay mặt lại bảo nhóm Thánh Tăng:

- Thách các người làm một bài thơ định nghĩa nộ hôn.

Phe Thánh Tăng nghe xong thì y hệt, tùm năm tùm bảy xì xầm một hồi với viện trưởng rồi bầu người thủ lĩnh tên là Thiết Lâm ra chiến trận.

Lần này đến phiên băng đảng Mỹ Tử cầu nhậu:

- Lẹ lên đi! Đã dốt mà còn bày đặt chơi chữ, làm chúng ông đứng chờ muốn rã cặp giò.

Thiết Lâm nghe hối thúc, không mau lẹ thì thôi, còn cố ý chần chừ cho bỏ ghét. Chàng sửa cổ áo và ưỡn lồng ngực lép kẹp để làm tướng tá oai vệ thêm. Đã đời, chàng mới lim dim nhắm mắt nói:

- Nghe cho kỹ rồi học hỏi nè.

Tuyên giáo xong, Thiết Lâm hùng hồn đọc:

Hôn vợ gọi là hôn thê

Hôn chồng gọi là hôn phu

Hôn người nào đó gọi là hôn nhân

Hôn cái... mông của con tuần mã gọi là hôn thú

Thiết Lâm đọc tới đây thì ai cũng cười ầm, nhưng chàng vẫn đứng vững và phớt lờ đọc tiếp:

Mới hôn xong gọi là tân hôn

Mơ hôn được người nào đó gọi là hôn ước

Hôn thêm cái nữa gọi là tái hôn

Hôn hai cái một lượt gọi là song hôn

Đang hôn nửa chừng bị xô ra gọi là ly hôn

Hẹn ngày sẽ hôn gọi là hứa hôn

Vua hôn ái phi gọi là hoàng hôn

Hôn từ già gọi là từ hôn

Vừa hôn vừa ngủ gọi là hôn hít

Khoái hôn gọi là hôn mê

Hôn cách không gọi là hôn gió

Hôn anh lính chiến gọi là hôn quân

Hai người cùng phái hôn nhau gọi là trùng hôn

Hôn xong rồi lại xua đuổi người ta đi gọi là từ hôn

Hôn liền tù tì không chịu ngưng gọi là liên hôn

Không muốn người ta hôn mình gọi là miễn hôn!

Phe Mỹ Tử đồng tai lên nghe bài thơ, âm thầm nhắm đếm. Họ xuýt xoa:

- Chà! Không đến nỗi tệ lắm. Có tới những hai mươi câu dài lằng nhằng.

Phe Thánh Tăng biết địch đang phục sát đất nên lên mặt:

- Có tuyệt hay là không? Nếu các vị muốn bái sư thì chờ trời sáng nhé.

Phe Mỹ Tử chìa cùi chỏ:

- Miễn cưỡng nghe thì cũng tạm tạm.

Có kẻ tức khí định kéo quần văng bậy:

- Bái sư cái mớ xì!

Cửu Dương chẳng thèm gây gỗ chi ệt. Chàng ngồi rung đùi cười tủm tỉm, tay móc cây quạt trắng phẩy phe:

- Bây giờ tới phiên chúng tôi ra đề, các người cố gắng làm một bài đáp trả nhé?

Rồi Cửu Dương hất đầu ra hiệu, đám thi sĩ Thánh Tăng cùng khua môi:

- Các người biệt danh là Mỹ Tử vậy thì hãy làm một bài thơ định nghĩa của danh từ “tử” a?

- Quá dễ! - Cả bọn Mỹ Tử này giờ ngậm miệng chờ đề thi, nay được sổ lồng nên láu táu vọt miệng.

Phe Thánh Tăng cười khẩy:

- Dễ thì đọc đi.

- Đọc thì đọc chứ, là là ...đợi tí đã!

Hắc Viện. Giang Nam.

Nhóm Mỹ Tử khựng lại, trán nhăn tít, ấp úng một hồi mà chẳng tiết ra được câu nào. Họ bèn chụm đầu bàn tán xôn xao với Lâm Tố Đình. Xong, họ bảo Tân Quý đứng lên làm anh hùng, ý lộn, anh hùng. Tân Quý chẳng thèm sửa bộ lời thôi. Chàng thư sinh lập tức nhấn giọng đọc hồi hã như là đang trả bài triết lý:

Chết trong chùa gọi là tự tử

Chết một cách lãng xet gọi là lãng tử

Bị chấy rận cắn chết gọi là... chí tử

Lại có tiếng chuột rút vang lên từ bốn phương tám hướng. Mấy người bên phe Thánh Tăng đang cố tình chế giễu một cách hóm hỉnh nhằm phê phán nhưng Tân Quý phủ tai lời châm biếm chua cay. Cái đầu của chàng không ngừng đánh nhịp:

Cha chết gọi là phụ tử

Mẹ chết gọi là mẫu tử

Em chết gọi là đệ tử

Vợ chết gọi là thê tử

Thầy giáo chết là sư tử

Học trò chết là sĩ tử

Binh lính chết gọi là quân tử

Bị đánh bầm dập mà chết gọi là nhừ tử

Tân Quý đọc xong câu này thì vò đầu bứt tai trong đau đớn. Phe Thánh Tăng cười toe:

- Mới có mười một câu thôi a, còn nhiều câu nữa mới thắng cuộc à.

- Chờ tí đi, làm gì dữ vậy? - Phe Mỹ Tử cau mày nhăn nhó.

Lâm Tổ Đình thấy sắp bị thua nên lật đật cứu bồ:

Chết mà bị chặt ra từng khúc gọi là thái tử

Không ốm đau mà chết gọi là mạnh tử

Chết khi mọi việc đã hoàn tất gọi là chu tử

Nàng sáng tác được ba câu thì ngẹn họng. Lần này, không chỉ người đẹp mà cả hai phe cũng bóp muồn móp cả trán. Những câu định nghĩa sao mà hiếm quá. Mãi một lúc, phe Mỹ Tử mới rặn thêm một câu:

- Đang đi tè mà chết gọi là tiểu tử

Thêm một lúc nữa, mới được một câu nữa:

- Người to lớn chết gọi là khổng tử

Phe Mỹ Tử làm thơ đến đây thì tắc tị, bực dọc trong lòng, tâm còn chưa tin cả đám tú tài hợp sức mà không có cách nào nghĩ ra thêm vài câu nữa. Họ đứng yên, ráng suy ngẫm một hồi. Ngặt nổi đầu óc xoay như chong chóng thành thử nhìn nhau thở dài kết luận:

- Thôi, chúng ta bó tay chịu thua cho xong vậy.

Tỉ số được sang bằng, một một. Và lần trong sự sung sướng của phe Thánh Tăng là thấp thoáng những gương mặt trúng tà ủ rũ của phe Mỹ Tử.

Bây giờ là trận quyết định cuối cùng, mỗi phe ra đề câu đố. Phe nào xoay trở thành công hiệp này xem như thắng cuộc.

Nhưng trước khi trận ác chiến bắt đầu thì hai phe được nghỉ giải lao. Họ dùng khoảng thời gian một khắc để mà tính toán thử xem phải đố câu nào. Cửu Dương khoái thâm, gì chứ đố nhau là chàng trúng mánh. Gia Cát tái lai lừng danh võ lâm, là vua giải câu đố lẫn các bài toán hóc búa, xưa nay thiên hạ vô địch thử.

Một khắc trôi qua. Hai phe to nhỏ xong. Ai về chỗ nấy. Phe Mỹ Tử nôn nao:

- Chúng tôi sẽ ra đề câu đố trước.

- Xin mời các người chỉ giáo! - Phe Thánh Tăng lịch sự dang tay.

- Hãy đợi đấy – Lâm Tổ Đình nói chắc.

Và nàng nháy mắt với đám học sinh. Họ bắt được tín hiệu thì nhanh nhẩu tra khảo trí thông minh của địch:

- Đố nè, cái gì tay trái cầm được còn tay phải cầm không được?

- Dễ ẹc! Là tay phải, có vậy cũng đòi đố - Phe Thánh Tăng đáp ngay. Họ chẳng cần nhờ Cửu Dương trợ giúp.

Đến lượt đám Thánh Tăng:

- Đồ tiếp nè, có một đàn chuột điếc đi ngang qua, hỏi có mấy con?

Lần này, tới phiên phe Mỹ Tử bêu môi khi dễ:

- Tưởng gì, lúc chưa lọt lòng đã biết câu này. Điếc là hư tai, hư tai là hai tư, tức là hai mươi bốn con chuột. Sau hiệp thi đồ thứ nhất thì thắng bại bất phân. Nhóm Thánh Tăng nắm chủ quyền ra đề hiệp nhị:

- Hãy chứng minh bốn chia ba bằng hai?

Các vị học sĩ của bên Mỹ Tử trở mắt nhìn nhau, đầu óc tính toán lập phương trình chớp nhoáng.

- Sao lại như thế được? – Lâm Tổ Đình vò đầu - Bốn xu tiền chia cho ba người thì đâu thể nào mỗi kẻ nắm hai xu?

Nàng cùng đám học sinh phân tích lâu thật lâu mà trí não như tơ vò, càng gỡ càng thêm rối. Đã vậy, đám Thánh Tăng còn la lối, cố ý làm địch thủ phân tâm:

- Chịu thua chưa? Nghĩ ngợi gì đông dài lâu lắc thế?

Lâm Tổ Đình len lén ngó Cửu Dương, thấy chàng đắc ý liền chun mũi:

- Câu đồ này kỳ khôi, chắc huynh bịp bợm rồi, phải không?

Cửu Dương hất đầu về phía chuồng ngựa ngoài hậu viên:

- Bịp bợm đâu mà bịp bợm, muội nhận thua thì huynh giải mã à nghe.

- Đúng rồi, chịu thua đi – Nhóm người phe chàng chu mỏ hôn gió chụt chụt.

- Xi! – Lâm Tổ Đình chìa nắm đấm ra - Còn chưa biết ai hơn ai, phe muội mà thua câu này thì phe huynh phải giải xong câu đồ của chúng tôi mới được xem là thắng trận.

Cửu Dương bẻ lỏng tay răng rắc, giọng chắc như cua gạch:

- Huynh đây sẵn sàng.

- Được rồi – Lâm Tổ Đình gật đầu chịu thua – Huynh nói đi.

Nhưng sư huynh của nàng không nói, Cửu Dương giơ hai ngón tay lên không trung búng chóc một cái, đám đệ tử của Thánh Tăng đồng thanh:

- Bốn chia ba là tứ chia tam, tức là tám chia tư thì bằng hai.

À! Thì ra là chơi nói lái. Vậy mà phe Mỹ Tử giải không ra. Họ tức mình quá xá, rồi chuyển qua tức người. Tức xong, họ e dè cho câu cuối cùng.

Lâm Tổ Đình rù rì với phe Mỹ Tử:

- Phải chọn chiêu nào thách đồ đây?

Nàng vừa hỏi vừa cắn môi, đôi mắt lưu tinh sáng chói nhìn mấy chàng thư sinh. Họ thấy gương mặt nàng đượm nét đăm chiêu thì cũng lo lắng. Bình thường mọi hôm, trong đầu của họ có hằng trăm câu đồ. Nhưng tối nay họ tra xét mãi mà vẫn không tìm ra câu vừa ý. Không khéo sẽ mất mặt với nhóm người của Cửu Dương, mai này lại phải nghe bọn chúng ca cẩm trên đầu trên cổ.

Đúng lúc thập tử nhất sinh, phe Lâm Tổ Đình sắp sửa bị thua một màn trông thấy thì cứu nhân xuất hiện. Vị cứu tinh có giọng nói êm như giọt mưa thu:

- Hiểu Lạc, đệ hãy pha nước ấm đổ vào đây.

Nữ Thần Y bước vô, hai tay bưng thao nước. Nàng dịu dàng bảo đệ tử. Cả đám nam nữ đứng trong nhà bếp đang bận chú tâm. Kẻ ra đề, người giải đồ, thỉnh thoảng nghe tiếng du dương thì giật bắn cả lên.

Trong lúc Hiểu Lạc và lão Tôn lay hoay pha nước thì Lâm Tổ Đình chop cổ tay của Nữ Thần Y để mà tổ giác:

- Huynh ấy chơi ăn gian – Lâm Tổ Đình ám chỉ Cửu Dương - Cô phải thanh lý môn hộ cho chúng tôi.

Nữ Thần Y mới vừa thân chinh vô bếp, chưa rõ đầu cua tai nheo ra làm sao thì đã nghe mách lẻo. Nàng lúng búng lỗ tai. Nhưng khi nàng nhìn phớt qua các bộ mặt đang chảy dài thì chợt hiểu.

- Chắc là nhóm Mỹ Tử lại sa cơ? – Nữ Thần Y nhỏ nhẹ hỏi - Các người đang thi thố gì vậy?

Nhóm Thánh Tăng vọt miệng trả lời thay:

- Phe Mỹ Tử sắp nêu ra câu đố cuối cùng. Nếu chúng tôi giải được thì bọn họ phải ra ngoài kia hôn cái mông của con tuấn mã.

Nữ Thần Y bặm môi nín cười:

- Gay cấn đến thế sao?

- Bởi vậy nên cô phải giúp tôi - Lâm Tổ Đình giãy nảy - Chúng ta là tri kỉ.

- Đình Đình muốn tôi giúp thế nào? - Nữ Thần Y bồn chồn hỏi lại.

- Tôi muốn cô hãy giúp tôi...

- Ra hôn cái mông của con hắc mã! - Cửu Dương phá đám.

Nghe giọng chàng hí hửng chen ngang, mọi người cười rầm rộ. Lâm Tổ Đình cũng bật mồm nhưng tiếng hi hi vẫn thoát ra từ kẽ tay. Chỉ riêng Hiểu Lạc là không dám vô lễ với đấng ân sư. Nó chỉ âm thầm cười nụ.

Nữ Thần Y chẳng thèm để ý giọng điệu trơ trẽn. Nàng đưa tay vén tóc sang một bên, hỏi Cửu Dương:

- Nhưng phe Mỹ Tử còn chưa ra câu đố, huynh chắc chắn sẽ giải được sao?

- Lẽ đương nhiên! – Cửu Dương đập tay lên ngực.

- Tự tin quá ta – Lâm Tổ Đình trề môi - Nhỡ huynh không tìm ra câu trả lời thì chỉ có nước mắt cái mặt.

Nhóm Thánh Tăng nghe Lâm Tổ Đình nói thế thì bất phục. Họ bênh viện trưởng chậm chạp:

- Không có nhỡ nhieć gì hết trơn hết trọi!

- Để rồi coi - Lâm Tổ Đình hừ giọng chống chế - Tôi dám thách mấy người chưa chắc giải được câu đố của Nữ Thần Y.

Lâm Tổ Đình cố tình nói vậy. Nàng đang gày bầy. Và nghiêm nhiên cách này có hiệu quả chính đáng, ngay cả Cửu Dương cũng mắc câu thì đương nhiên đám Thánh Tăng trúng kế khích tướng. Họ kêu ca nhí nhố:

- Chúng tôi chấp luôn cả Nữ Thần Y. Cô ấy có ngon thì cứ việc ra đề.

Cửu Dương chìa tay lập thệ:

- Dám cá không?

Phe Mỹ Tử lộn ruột:

- Có ăn được đâu mà ngon?

Lâm Tổ Đình lắc đầu so vai:

- Muốn cá xuống đĩa có cá.

Rồi phe Mỹ Tử quay sang dụ dỗ vị lang y giang hồ:

- Nữ Thần Y cô nương theo phe chúng tôi nhé? Cô hãy ra câu đố cho họ biết thế nào là lẽ độ!

Nữ Thần Y là bạn chí thân chí cốt của Lâm Tổ Đình nên vì tình vì nghĩa đành a dua. Sau khi nhận lời tương trợ, nàng ngẩng đầu ngoắt trăn nhà suy tư.

Trong lúc Nữ Thần Y bận quan sát không trung thì cả đám người hồi hộp quan sát nàng. Trong lòng họ tự hỏi bộ óc đa mưu đang tính kế gì bất hủ? Nhoáng một cái, Nữ Thần Y ngoắt Lâm Tổ Đình lại gần, thì

thầm bên tai. Lâm Tổ Đình nghe tới đâu đâu gật gù tới đó, bàn tay của đệ nhất mỹ nhân xoe xoe lộn tóc một cách tâm đắc. Đến khi Nữ Thần Y nói xong thì Lâm Tổ Đình hất tóc qua vai.

- Các người ngoáy tai nghe cho kỹ nha, tôi không có lặp lại đâu à! – Lâm Tổ Đình bảo nhóm người của Cửu Dương.

Đám Thánh Tăng liếc môi hồi thúc:

- Đang vênh tai lên đây.

Lâm Tổ Đình cười mím chi cọt, nói:

- Đố các người câu này, viện trưởng thích chơi cái gì mà càng chơi càng ra nước?

Nữ Thần Y có trí khôn ngoan. Nàng thừa biết Cửu Dương là Gia Cát tái lai. Anh chàng mưu mô xảo nguyệt. Nếu phe Mỹ Tử đem câu thông minh trí tuệ ra đố thì chắc chắn không qua được bộ não siêu phàm. Còn những câu đố dân gian nói lái thì lại càng quá dễ.

Nữ Thần Y đành tìm cách vạch sơ hở. Nàng quyết định nhắm ngay huyết đạo, đâm một nhát trí mạng đúng trúng phóc nhược điểm của chàng. Chỗ yếu đó có liên quan đến vấn đề nhi nữ.

Cửu Dương bản chất phong lưu. Ngay từ thời khai thiên lập địa, đang đi phía trước mà thấy con gái phía sau là trái tim nhảy loạn cào cào. Lại nữa, ai cũng biết chàng tài giỏi nhất là lúc ba hoa chích chòe tán tỉnh. Bởi vậy cho nên khi chàng nghe câu đố này thì hồn phách tiêu tán, đầu óc sáng suốt bỗng chốc tối thui. Cửu Dương bị đánh bại rồi thì còn lại nhóm Thánh Tăng, cơ mà đám người này chân ướt chân ráo, chưa đủ tài nghệ để đấu với Nữ Thần Y.

Đám Thánh Tăng cố gắng nghĩ ngợi thêm chút nữa. Đến phút cuối thì chịu, buồn tình quay sang nhìn viện trưởng nhưng sư tôn của họ chẳng hơn họ bao lắm. Ngoài suy nghĩ tầm bậy tầm bạ thì chàng chẳng phăng được tí đâu mối nào cả.

Phía đối diện, Lâm Tổ Đình thầm khâm phục bản lĩnh của Nữ Thần Y. Vị tri kỉ tâm giao này liệu việc còn hơn thánh nhân, đoán đúng tim đen ngay chóc. Quả thật, Cửu Dương nghe đố xong thì:

- Không có chơi đố bậy à nha!

Sau khi nhảy cẫng lên, chàng nhỏ tiếng:

- Chắc muội không muốn huynh giải đáp um xùm trước mặt bao người chứ hả?

Cửu Dương nói với Lâm Tổ Đình nhưng ngụ ý hỏi Nữ Thần Y. Lâm Tổ Đình biết sư huynh của nàng sập bẫy mỹ nhân kể nên bật cười hả hê. Cửu Dương điên tiết nhìn cái miệng đang há ra hết cỡ.

- Hai người đố câu tầm xàm – Cửu Dương thẳng thừng tuyên bố.

Vào lúc đó, Hiểu Lạc bừng ầm nước nóng rót vô thao nước lạnh. Nữ Thần Y liền dùng tay khuấy nhiệt độ cho đều. Nàng đang bận bịu nên chưa kịp thanh minh. Chỉ có mình Lâm Tổ Đình xua tay rối rít:

- Đâu có tầm xàm. Chỉ tại huynh đầu óc dơ bẩn thôi.

- Đó rõ ràng là câu nói tục! - Cửu Dương một mực khẳng khẳng.

Lâm Tổ Đình chém tay vào không khí, giọng quả quyết:

- Nói tục đâu mà nói tục, câu này đố những kẻ trí thức đảng hoàng!

- Trí thức cái này này! - Cửu Dương chìa nắm đấm.

- Huynh thua đi, muội nói cho nghe! - Lâm Tổ Đình chỉ mặt – Nếu mà là câu nói tục thì từ nay về sau muội sẽ... đi bằng đầu cho huynh coi.

Bị thách thức, Cửu Dương tức khí:

- Huynh thua đó, muội nói nghe thử nào!

- Là chơi... cờ đó ông tướng ơi! Càng chơi cờ càng ra nước.

Bị hai cô nàng lém lỉnh cho vô xiếc, Cửu Dương hết lời. Chàng cứ tưởng câu đố này nghiêm cấm trẻ em dưới vị thành niên. Trong khi chàng gật gù một cách tâm phục khẩu phục thì phe Mỹ Tử cùng Lâm Tổ Đình chộ:

- Không biết này giờ viện trưởng của chúng ta suy nghĩ đến đâu rồi?
- Chắc đang nhớ Tiểu Tường cô nương.

Mỗi người xúm vào trêu một câu làm Cửu Dương quê mấy cục. Chàng ngăn người ra đẩy mà đứng im. Mãi cho đến khi Nữ Thần Y bưng thao nước bỏ đi từ đời tám hoánh thì mới bình tĩnh, Cửu Dương tức tốc dẹp trò đồ nhau, hối hả khua chân đuổi theo sư muội lúc này đang trở gót vào thư phòng của Trương Quốc Khải.

Ở trong nhà bếp giờ còn sót lại Lâm Tổ Đình, Hiểu Lạc, lão Tôn và hai nhóm học sinh. Trận ác đấu này thắng bại chưa phân. Phải chờ đến khi nào mới loan đao phục hận?

Hai phe đảng vẫn đứng đó lườm nhau, nhưng biết làm sao được? Nam nhân vật chính lui ghe rồi đành phải mãn tuồng thôi.

- Đúng là đáng tiếc - Lâm Tổ Đình hậm hực nói.

Hắc Viện. Giang Nam.

Gia Cát tái lai không cần phải thân chinh xa xăm. Cửu Dương đi qua mấy dãy hành lang là có thể tìm ra sư muội.

Vì lo sẽ làm ồn giấc ngủ của Trương Quốc Khải nên Cửu Dương bãi bỏ nhiệm vụ gõ cửa. Chàng tự tiện cho phép bản thân chõ đầu vô thư phòng của tam đương gia. Cặp mắt lão liên sáng rạng như đèn pha khổng lồ nhìn chung quanh.

Cửu Dương bắt gặp Nữ Thần Y ngồi chong chênh sát mép giường. Nàng đang dùng khăn lau những giọt mồ hôi trên khắp thân thể của bệnh nhân.

Gương mặt tươi tỉnh của Cửu Dương tự dưng chuyển sang tái mét, nét kinh ngạc hằn lên trong đáy mắt. Sau khi chớp chớp chực cái, chàng há hốc miệng:

- Muội đang làm gì đó?

Nữ Thần Y giơ ngón tay lên môi suýt khe:

- Huynh hãy khép cửa lại mau. Nếu không thì tam ca huynh ấy bị trúng gió, lâm bệnh thương hàn là nguy to.

Cửu Dương quay đầu nhìn quanh quất, đóng sập cánh cửa rồi tiến đến chộp cái khăn.

- Muội chưa nghe câu nam nữ thụ thụ bất thân hay sao? Không biết mắc cỡ!

Cửu Dương nắm khư khư chiếc khăn trong lòng bàn tay trái, vừa giăng đạo đời vừa dùng bàn tay phải kéo tấm chăn đắp kín thân thể của Trương Quốc Khải. Xong xuôi, chàng vung tay hất Nữ Thần Y xuống giường.

Thình lình bị công kích, Hoa Đà tái thế loạn choạng muốn ngã. Nàng còn chưa hoàn hồn thì sư huynh xông lại gần bẹo mũi, lên giọng dạy đời tiếp tục:

- Người ngoài mà thấy được cái cảnh của muội và huynh ấy thì kiếp này muội đừng có mơ xuất giá tòng phu!

Cửu Dương mắng là mắng yêu. Lời lẽ của chàng hoàn toàn là giáo lý. Hàm ý biểu thị chân lý cơ bản, bất di bất dịch. Bởi vì lễ giáo phong kiến rất khắt khe. Hễ nữ nhi vô ý chạm vào da của người khác giới là coi như có cử chỉ không đứng đắn. Những người con gái lẳng lơ, lỡ bị xã hội dèm pha rồi thì khó mà lấy được tấm chồng cho đáng tấm chồng. Huống hồ chi, Cửu Dương bắt quả tang trên thân thể của bệnh nhân không còn mảnh vải. Thành thử chàng mới mở lời chỉ trách.

Nhưng trong lúc rối loạn, Cửu Dương đã quên sự muội của chàng vốn là lang y. Nàng lâu nay chữa trị vạ người, có cái gì mà chưa từng ngóng?

Nữ Thần Y nghe sư huynh tía lia tra hỏi câu đầu, chưa kịp trả lời thì chàng đã làm thêm một lèo mấy câu bọc hậu, chói con ráy. Khuôn mặt hiền hòa bắt đầu ửng đỏ như gà chọi. Nàng định trở giọng bức bối thì có tiếng lạnh lạnh:

- Huynh đang lảm nhảm cái gì vậy? Nghe điếc cả tai.

Nữ Thần Y và Cửu Dương quay đầu nhìn, thấy người vừa mới càu nhàu là Lâm Tổ Đình, lúc này đang đứng vịn cánh cửa.

- Huynh mà lảm nhảm? - Cửu Dương nhướng mắt - Huynh đang lo cho tri kỉ của muội thì có.

- Lo cho Nữ Thần Y? - Lâm Tổ Đình dửng dưng tiến vô thư phòng để dò hỏi tình hình của nhân vật chính - Cô đang làm gì mà khiến huynh ấy phải lo?

Nữ Thần Y khoanh tay đáp:

- Đang chăm sóc tam ca của chúng ta.

- À! - Lâm Tổ Đình thở phào một hơi.

Rồi nàng quay sang Cửu Dương:

- Muội còn tưởng là có chuyện gì ghê gớm lắm. Té ra chỉ vậy thôi.

Thấy Lâm Tổ Đình té ra té dzô, Cửu Dương tím mặt, bèn khởi tố:

- Sao lại không ghê gớm? - Chàng mách Lâm Tổ Đình - Để huynh nói uội nghe, lúc huynh vào đây thì tri kỉ của muội đang... sờ mó tam ca!

Cửu Dương cái anh chàng này đúng là ăn nói khó nghe, không biết giữ mồm giữ miệng hoặc thể diện gì cả. Nữ Thần Y oan ức vì bị lên án là tên vô lại. Nàng buông thông hai tay, miệng lật đật bào chữa cho hành động của mình:

- Muội đâu có lợi dụng huynh ấy! - Nữ Thần Y khẳng định với Cửu Dương.

Rồi nàng quay sang Lâm Tổ Đình, giải thích:

- Đình Đình đừng nghe “người ta” nói bậy. Tôi chỉ dùng khăn lau mồ hôi trên người của tam ca mà thôi.

Lâm Tổ Đình đương nhiên hiểu tánh tình và bản lĩnh của người bạn tri âm. Nữ Thần Y mà muốn chai thì có biết bao nhiêu chàng đứng xếp hàng để cho nàng sờ rờ rẫm. Đâu có cần tốn công phí sức làm mấy cái chuyện xấu đến mức đáng khinh đó.

Lâm Tổ Đình bèn liếc vị quan khởi tố, và quay sang ngó nạn nhân, rồi cuối cùng thì nhìn Nữ Thần Y. Lâm Tổ Đình thấy bị cáo nhún mày nhún mặt một cách đau khổ thì liền tay xỉ trăn Cửu Dương.

- Huynh toàn là xuyên tạc không hà - Lâm Tổ Đình phê phán - Trông gà hóa cuốc.

Cửu Dương làm gà thật. Nãy giờ nghe Nữ Thần Y giải thích bùi tai, cái đầu của chàng gật gù như gà mổ thóc. Bất chợt cái cổ dựng thẳng lên khi nghe Nữ Thần Y van xin:

- Huynh trả cái khăn uội.

Sư huynh của nàng tròn mắt sững sờ:

- Muội còn định “chăm sóc” tam ca nữa à?

Cửu Dương vô tình mở miệng hỏi câu này làm Lâm Tổ Đình mừng rơn. Thâm tâm khoái mê tơi, cô nàng vịn cầu đó để mượn cớ trêu chọc.

- Đương nhiên là chăm sóc tam ca rồi - Lâm Tổ Đình tạt ngang - Chứ không lẽ chăm sóc thất ca sao?

Lâm Tổ Đình kê tử đứng quá là thành công. Cá tính thường ngày của Cửu Dương phi thân vụt mất, chỉ còn trơ lại vẻ bối rối trên gương mặt, lan dần lên ánh mắt.

Nữ Thần Y bưng tay che miệng cười. Cửu Dương thấy được thì tức điên. Chàng mới bị Lâm Tố Đình phá phách, nay thêm giọng hí hí vang vẳng bên tai. Lại nữa, đôi biệt thể nhân quang còn quét khắp người của chàng, dòm ngó từ đầu đến chân.

Tâm tư bối rối bay biến. Cửu Dương liền giơ cao cái khăn qua khỏi tầm tay của Nữ Thần Y một khoảng, phán ngang như cua:

- Muội với tôi được thì huynh trả.

Lâm Tố Đình biết sư huynh giở quẻ. Nàng đe:

- Huynh đừng ý là huynh có cặp giò dài hơn người ta thì ăn hiếp nha. Có chịu đưa cái khăn cho cô ấy hay không?

- Không! – Cửu Dương nghinh mặt.

Lâm Tố Đình phồng mang:

- Huynh không đưa khăn thì... muội và Nữ Thần Y trở mặt à!

- Muội không nói chơi chứ? – Cửu Dương trợn mắt.

- Không hề! – Lâm Tố Đình cương nghị trả lời.

Cửu Dương rùng mình:

- Muội thiệt tình dữ dần quá xá.

Và chàng lắc đầu nói thêm:

- Đúng là... lùn mà lố!

Đứng xem hai người họ đối đáp qua lại đến đây, Nữ Thần Y bắt đầu than thầm. Cái câu cuối cùng của Cửu Dương quả là phạm thượng. Lỡ mà lọt vào thính giác của Lâm Tố Đình thì chắc không đời nào chịu để yên.

Đúng y chang dự đoán của Nữ Thần Y. Lâm Tố Đình tức tưởi thổi phù phù lên hai lòng bàn tay, rồi xoạc chân xuống tấn. Lâm Tố Đình còn hất đầu ra lệnh cho Nữ Thần Y chuẩn bị tấn công.

Cửu Dương đâu có sợ gì cái phong thái ăn miếng trả miếng của Lâm Tố Đình. Chàng ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Định làm cái gì dạ? Muốn so tài cao thấp hả?

Lâm Tố Đình bĩu môi:

- Muốn thu phục huynh thì không cần muội ra tay, chỉ một mình tri kỷ của muội cũng đủ sức lực rồi.

Cửu Dương ngỡ Lâm Tố Đình giỡn nhây liền giơ tay chỉ Nữ Thần Y. Chàng không tin vào tai mình nên nhờ Lâm Tố Đình đính chính:

- Muộn tính sử dụng chân tay của cô ấy để đối phó huynh? – Cửu Dương hỏi lại.

Lâm Tố Đình ngưng thủ thế để mà ăn thua đủ tới cùng. Lúc này, Nữ Thần Y đang đứng chếch phía trước mặt của Lâm Tố Đình nên bị Lâm Tố Đình xô tới đối diện Cửu Dương.

- Ủa đó, rồi sao? – Lâm Tố Đình đánh đổ.

- Ngon thì nhào dzô!

Cửu Dương thách xong thì phất tay liệng cái khăn rớt xuống đất. Rồi chàng lôi binh khí ra, xòe cái quạt đánh xoạt một tiếng.

Nữ Thần Y nãy giờ chứng kiến cảnh Cửu Dương lên giọng hách xì xằng, cảm giác nóng rang da mặt. Nay nghe Lâm Tố Đình xúi lên võ đài thì ngứa cẳng chân, định nhào vô thật.

Nhưng may là Nữ Thần Y vẫn còn minh mẫn để phán xét. Sư huynh của nàng võ công cái thế, đến nỗi Sư Thái mà phải dè chừng. Riêng bản thân nàng nửa chiều còn không biết, có ngu mới nhào dzô! Bởi vậy mà Nữ Thần Y đành bỏ hai cặp mắt đang ngẩn tò te

Hắc Viện. Giang Nam.

Khổ nổi, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, cứ tò tò sau lưng. Nữ Thần Y quẹo trái. Cửu Dương quẹo trái. Sư muội của qua bên phải. Sư huynh cũng của sang bên phải. Nàng đi thăm bệnh nhân. Chàng vẫn đeo theo. Cả hai luẩn quẩn một vòng trên dãy hành lang dọc theo các căn phòng trọ của Hắc Viện.

Hắc Viện là cơ quan đào tạo ngành giáo dục cấp trung ương tại Giang Nam trong thời phong kiến Nho giáo. Đây vốn là nơi xuất thân của hàng nghìn cấp bậc nhân tài. Đồng thời, Hắc Viện cũng là chỗ khen tặng những vị cống sinh xuất sắc, chôn các sĩ tử đến cầu may trước mỗi kỳ thi và còn là địa điểm tổ chức lễ hội thi thơ hàng năm vào ngày rằm tháng giêng.

Khuôn viên Hắc Viện được bao bọc bởi bốn bức tường xây bằng gạch vồ, một loại gạch khổ to dùng để xây trường thành vua chúa. Hắc Viện có tất cả ba cổng ra vào, một cổng chính và hai cổng hậu nằm ở hai bên hông. Cổng chính của Hắc Viện có tên là cổng Tinh Thái. Còn cổng hậu phía bên trái là cổng Nam Hải và cổng hậu phía bên phải là cổng Bắc Sơn.

Riêng về phần kiến trúc của Hắc Viện thì chia thành hai khu chính thức, khu Ngoại Sử và khu Tư Thất.

Phạm vi Ngoại Sử được gây dựng gần cổng Tinh Thái. Nơi đây là chốn học đường, bao gồm giảng đường và luôn cả Tâm Thiền thư viện. Giảng đường phía đông và giảng đường phía tây thì để làm chỗ giảng dạy. Nhà giảng dạy mỗi dãy đều có tới hai mươi bốn gian. Mỗi gian có thể chứa đến gần hơn hai trăm học sinh. Tâm Thiền thư viện được xây cất ngay chính giữa hai giảng đường này. Bên trong thư viện lại đặt thêm kho Bí Thư để đựng ván gỗ, thân tre khô và đồ dùng linh tinh cho việc khắc hoặc in ấn sách. Tất cả các quyển sách nổi tiếng thời bấy giờ đều được tập trung ở trung tâm văn hóa uy nghiêm này.

Hằng ngày, các vị tú tài lần lượt đến giảng đường ôn thơ thao luyện. Tối khi tan trường thì họ rời khỏi khu Ngoại Sử để lui trở về phía sau hậu viên của Hắc Viện. Họ vượt qua một khoảng sân cỏ khá rộng, đi tới những căn phòng trọ thuộc khu Tư Thất. Ở bộ phận cá nhân này, gộp tính chung cả thầy thì ngoài thư phòng nghỉ ngơi là từ đường, nhà bếp, kho chứa thuốc, nhà chứa củi và nhà vệ sinh... Căn cứ riêng tư cũng chia thành hai dãy, đối mặt song song, tất cả đều lợp bằng ngói đồng ngói ống.

Đông Phong tư thất và Tây Phong tư thất là hay dãy nhà trọ đã được kể trên. Hai dãy nhà đó bao hàm hàng trăm thư phòng rộng rãi và thoáng mát. Tính theo tỉ lệ liệt kê của phòng trọ học sinh cư xá ở phía đông và phía tây thì cứ hể mỗi gian là có mười người tạm trú. Hơn nữa, những căn phòng đều được xây hành lang ở đẳng trước cửa. Dãy hành lang bao bọc bởi hàng chấn song bằng gỗ nối liền nhau, chạy dài thành hình chữ nhật. Ở ngay trọng tâm của hình chữ nhật là khoảng sân lớn bày biện đơn sơ với nhiều bộ bàn ghế đá, bồn hoa, chậu kiểng và công viên.

Bên trong công viên có đào một giếng nước gọi là Trầm Thiên Nguyệt Thủy, tạm dịch là giếng nước tiên đình soi hình bóng trầm lặng của vầng trăng. Chính Mã Lương lão nhân đặt tên này cho giếng nước. Vị thi tiên quá cố có ý hàm chỉ rằng các học sinh của Hắc Viện là người thu nhận sự tinh túy từ mặt trăng, là kẻ hưởng quyền tiềm năng của thiên hà vũ trụ, và là kỳ tài tiếp nhận những tia sáng trí thức để nâng cao phẩm chất và giúp tô đẹp thêm nền nhân sinh văn hóa nước nhà.

Giếng nước có dạng hình thoi, với diện tích khuôn viên khoảng chừng ba mươi mét vuông. Còn đường kính miệng giếng thì ước độ cũng xấp xỉ năm mét. Chiều sâu từ miệng giếng đến đáy giếng là mười lăm mét. Chung quanh ba mặt của giếng nước đều trồng hàng rào hoa thiên lý cao độ chừng hai mét. Mặt còn lại để trống cho tiện việc di chuyển mỗi khi dùng gàu múc nước hoặc gánh nước. Một con đường nhỏ lát gạch bên trong hàng rào bao quanh giếng đã cho phép thi nhân dạo bước. Khung cảnh tĩnh mịch gây nên cảm giác an nhàn của nơi văn vật sở đồ.

Người xưa thường có quan niệm rằng giếng hình thoi tượng trưng ặt đất. Khi tinh hoa của trời mây chiếu vào nước thì sẽ mang đến niềm may mắn tốt lành cho các đại học sinh. Bởi thế mà mục đích chính thức của việc đào xới giếng nước này là để tạo phúc từ phong thủy.

Lúc mới vừa bắt đầu xây cất, thành giếng đã được xếp theo kiểu bốn hàng gạch ngang nằm xen kẽ một hàng gạch đứng. Gạch được xếp khấn khít với nhau, ngụ ý ngăn chặn đất bùn ngấm vào lòng giếng và chủ yếu là để giữ lại nguồn nước ngầm trong vắt. Những loại gạch sử dụng cho việc xây cất bao gồm gạch chân tảng, gạch học hay gạch phiến. Đây là một bước ngoặt đổi đời trong kỹ thuật đào giếng vì ba loại gạch kể trên đều có tác dụng thanh lọc nước ngầm rất tốt. Ba loại gạch đó còn đem lại vị nước trong trẻo, mát và ngọt hơn so với giếng xếp bằng thứ gạch đỏ thông dùng. Nét độc đáo này rất hay tìm thấy trong tất cả các giếng cổ tại khu vực Giang Nam.

Vài năm sau, Mã Lương cho người tu bổ lại giếng nước. Lần sửa chữa này, Mã Lương yêu cầu hoán đổi số gạch bằng đá xanh và thay vì sắp xếp như kiểu trên thì ông lại kêu nhân công xếp chéo giống hình xương cá. Lối thiết kế cực kỳ thông minh do ông sáng chế đã khiến cho giếng nước có độ bền cao hơn và chắc chắn hơn. Các tảng đá được xếp chéo theo phong cách liên hoàn đã tạo ra sự liên kết đồng tâm vững chãi, không dễ bị phá vỡ dưới lực tác động có lớn lao như thế nào đi nữa. Điều đó được chứng minh rõ nét qua sự tồn tại nguyên vẹn của giếng nước mặc dù đã trải qua biết bao cơn địa chấn sơn, long trời lở đất, và ngay cả các vụ lũ lụt lớn nhỏ tại miền đất đai nam hải thủy triều.

Trở lại câu chuyện. Hoa Đà tái thể rời khỏi thư phòng của vị sư huynh thứ ba là Trương Quốc Khải nhưng lại bị vị sư huynh thứ bảy là Cửu Dương lảng nhảng theo đuôi.

Vài canh giờ trước đó, trong lúc đám học sinh cắt mạch máu để quyên huyết thì có vài người ngất xỉu nên Nữ Thần Y nóng lòng muốn đến tận thư phòng của họ hầu tiện việc chuẩn trị liệu thương. Ngặt nỗi, nàng lâu nay độc hành đại đạo, thích yên tĩnh một mình bắt mạch. Nay sư huynh cứ dính sát như đĩa thành ra nàng có chút cảm giác mất tự nhiên. Bởi vậy mà khi sắp sửa tới nơi thì Nữ Thần Y khựng lại. Nàng đứng chôn chân trên hành lang trước một thư phòng, nửa muốn gõ cửa nửa muốn không. Đứng một hồi muối cấn, nàng liếc xéo:

- Trời đã khuya, sao huynh không đi về ngủ?

Cửu Dương biết nàng dụ khị nhưng lì lợm không chịu về ngủ mà ồm ờ hỏi lại:

- Hắc Viện này là nhà của huynh rồi, còn đi về đâu nữa?

- Thì về phòng chứ về đâu? – Nữ Thần Y cười cầu tài.

Cửu Dương gơ một ngón tay:

- Huynh muốn chờ một chút.

Chàng đã nói vậy thì nàng còn biết nói sao đây? Nữ Thần Y chỉ có thể lén lút thở dài. Nàng lòi tánh nét kiên nhẫn ra, ráng hết sức lực mà chờ một chút. Khi một chút hết hạn, nàng nghiêng đầu, nơm nớp hỏi bằng giọng phẫn khởi:

- Một chút đã xong chưa ta?

- Chưa! – Cửu Dương lắc đầu - Muội cứ chờ một tí nữa đi, gần xong rồi.

Tuy chàng hứa hẹn cái khoảng thời gian quá xá là mông lung, Nữ Thần Y cũng bấm bụng đứng chờ thêm một tí. Tới khi một tí quá đất mà thấy chàng vẫn chưa chịu đi, nàng liền dùng giọng ngọt hơn đường phen nhắc khéo:

- Một tí đã trôi qua lâu lắm rồi đó nha.

Nói xong, nàng nhoẻn miệng cười tươi như hoa. Cửu Dương bị nụ cười thần tiên đó thôi miên. Khóe miệng nàng phát ánh hào quang rạng rỡ, giọng dịu dàng thánh thoát hơn tiếng sỏi chạm vào nhau.

Chăm chú nhìn hồi lâu, chàng cũng cười đáp trả:

- Một tí đâu mà một tí, mới có nửa tí hà.

Từ cổ chí kim, một tí hay nửa tí là thứ đơn vị thời gian chẳng ai đo được. Bởi vậy cho nên Nữ Thần Y thu hồi nụ cười, trong đầu lúc này tính kế kim thiên thoát xác. Nàng giả vờ cất bước về thư phòng của mình, chờ sư huynh rút ra rồi mới trở lại thăm bệnh. Nhưng sư huynh của nàng tổ sư tam thập lục kế. Chàng cứ lèo đèo phía sau. Nữ Thần Y bực quá. Nàng thở hắt ra:

- Huynh bám theo muội làm chi?

Và Nữ Thần Y đẹp luôn tánh nét kiên nhẫn sang bên. Nàng quắc mắt ngó Cửu Dương:

- Muốn gì thì nói đại ra đi, huynh cứ theo muội hoài kỳ lắm.

Cửu Dương kỳ cục thật. Chàng chấp tay sau lưng, đáp tỉnh queo:

- Nãy mới nói rồi, muội thiệt là chậm tiêu. Hắc Viện là gia cư của huynh, muốn đi đâu thì đi đó, ai mà ở không bám theo muội làm gì?

Rõ ràng đang bám theo người ta mà chối bay chối biến. Nữ Thần Y ngao ngán cái anh chàng đại luật sư tương lai. Cửu Dương là nhà chuyên gia lý sự. Chàng ưa cãi lẽ phải trái trước một sự thật hiển nhiên. Nữ Thần Y quyết không chịu thua. Nàng bắt đầu dương đông kích tây, giả vờ ngây thơ vô số tội. Nàng nói:

- Vậy thì bây giờ muội đi vô kho thuốc à.

- Đúng là chí lớn gặp nhau! – Cửu Dương cố tình trêu người. Chàng reo lên - Huynh đang định đến đó.

- Đến đó chi vậy? – Nữ Thần Y hỏi đột ngột tức thì.

Cửu Dương hơi khựng lại trước câu bất bí. “À há,” chàng trầm nghĩ, “ta đi đến đó để làm gì nhỉ? Ta đâu có hứng thú với mấy đồng cây héo, cỏ khô.” Tuy do dự nhưng chẳng bao lâu thì bộ trí ranh vặt của chàng tìm ra có giải đáp ngay. Cửu Dương gãi cằm nói:

- Đến đó để làm gì hả? Thì huynh đến đó để mà... phụ muội một tay.

Khỉ thật! Nữ Thần Y giật thon thót. Nàng tức muốn chết được. Cái bầy quá là tinh vi mà chàng thoát ra một cách dễ dàng. Nàng tự nhủ “kể bắt chẹt không xong rồi, chắc phải chuyển kế khác thôi.” Và lần này, Nữ Thần Y cố tình giăng dây. Nàng lắc đầu nói:

- Muội đã đổi ý, bây giờ muội muốn đi sắc thuốc.

Đúng y chang điều nàng tiên tri. Cứ hễ nàng nói cái gì thì chàng đều có cái nấy đáp lại, dù chạy đến chân trời cũng khó tránh. Từ xưa tới nay, Cửu Dương mà quyết trêu ai là trêu tới cùng. Chàng liền láu nói:

- Huynh cũng định vô bếp.

- Vô bếp làm chi? – Nữ Thần Y dẫn dụ chàng vô tròng.

Nhưng Cửu Dương có lọt tròng thật không? Chàng lạnh miệng giải thích:

- Để...

- Phụ muội một tay nữa chứ gì? - Nữ Thần Y cướp lời.

Được nhắc tuồng, Cửu Dương mừng nói:

- Dương nhiên rồi!

Nghe Cửu Dương xoắn câu cuối, Nữ Thần Y tưởng bỏ. Và ngỡ chàng sắp hổ, nàng liền chum chim môi, xoắn ngọt như mía lùi:

- Vậy còn lúc muội về thư phòng tắm gội thì sao? Huynh có theo phụ một tay không?

Đôi mắt của Nữ Thần Y nheo lại khi hỏi câu đó, cái câu cạnh khóe. Ai dè, Cửu Dương tỉnh bơ trả lời:

- Nể tình chúng ta đã từng quen nhau, cho nên, muội mà cần giúp đỡ thì huynh đành miễn cưỡng lôi cái thân tàn này theo muội về thư phòng để... phụ hai tay luôn!

Nữ Thần Y chết đứng khi nghe câu đối, nhưng xám hối đã muộn. Nàng chỉ còn biết trơ mặt ra, lòng dạ vừa giận chàng vừa hận bản thân nàng. Và nàng âm thầm triết lý, “đúng là thức lâu mới biết đêm dài, ở lâu mới biết lòng người có nhân.” Nghĩa là có thức khuya mới biết đêm dài hay ngắn, và có tiếp xúc, cùng làm việc, cùng chung sống thì mới hiểu rõ phẩm chất của một con người. Nhưng cái nhân hoặc cái phẩm hạnh trong ngữ cảnh này lại là cái tật sàm sỡ mới khổ đầy chứ. Nữ Thần Y thâm rủa kẻ kế hoạch mà nàng thiết lập, rủa đến tơi bời hoa lá. Nàng cố ý gài bẫy, lại vô tình sập lưới của chính mình.

(Còn tiếp)

Hắc Viện. Giang Nam.

Tái Hoa Đà hết lời chống chế. Nàng vốn hiền lành là thế, thù mị đoan trang là thế mà bây giờ cũng sa sầm nét mặt:

- Không thèm nói với huynh! – Nữ Thần Y thua trí nên phán bừa.

Nàng búa xong câu đó thì quay mình, định giải phóng bản thân nhưng đâu có dễ. Sư huynh của nàng động thủ. Cửu Dương là chúa trơ trên. Chàng dùng cánh tay thâm niên duyên sắt cầm ôm ấp sư muội vào lòng, vừa vòng tay giữ chặt chiếc eo thon vừa nói:

- Muội không thèm nhưng huynh thèm.

Bỗng nhiên bị xúc phạm, tư duy của Nữ Thần Y đông cứng như que kem bỏ trong thùng đá lạnh. Trí năng chưa kịp phản ứng thì thân thể của nàng lại bị chàng siết mạnh thêm nữa. Một hồi lâu, Nữ Thần Y bắt đầu hoàn hồn, và khi tỉnh rồi thì nàng giãy giụa nhưng hoàn toàn tốn công phí sức. Hai cánh tay của sư huynh như hai gọng kìm ghì chặt quá, nàng phản kháng thế nào cũng gỡ không ra.

Sau khi biết chắc sư muội thoát không khỏi tay mình, Cửu Dương mới chịu nhập đề. Hóa ra này giờ chàng đeo theo là vì muốn hỏi:

- Ai kêu muội đổ câu nham nhở? Có phải muội đang để ý huynh?

Cái câu cuối cùng của Cửu Dương làm Nữ Thần Y phát hoảng. Nàng vừa lắc đầu quảy quảy vừa dùng chút sức lực liễu bỏ, cố gắng đẩy tầm thân lực lưỡng của sư huynh. Chàng không buông. Nàng đành dóc tổ:

- Có đám học sinh đang ngó kìa!

Cửu Dương trúng kế hiểm. Chàng lập tức buông thả sư muội. Nhân lúc sư huynh quay đầu nhìn theo tay chỉ, Nữ Thần Y len lén nhón chân chuồn đi. Nhưng Cửu Dương là người không dễ gạt. Nữ Thần Y vừa dợm bước thì bị chàng chộp lấy đôi tay, kéo lại. Nàng tiếp tục vùng vẫy trong tuyệt vọng. Lát sau, nàng đổ quau.

Nữ Thần Y cáu tiết nói:

- Huynh đừng có nắm tay nắm chân!

Cửu Dương cười khì:

- Huynh chỉ mới nắm tay, chưa có nắm chân.

- Nắm tay cũng không được – Nữ Thần Y long mắt sùng sộ.

Và nàng gắt lên ồm tỏi:

- Người khác nhìn thấy bây giờ.

Cửu Dương nhún vai:

- Thì kệ họ.

Kệ sao được mà kệ? Còn gì là danh tiết của người ta? Nữ Thần Y trầm nghĩ, “chắc đầu óc của sư huynh mình chạm mạch mất rồi.” Và nàng giương mắt, nói:

- Nhưng họ sẽ nghĩ vẫn vơ.

- Thì tốt chứ sao – Cửu Dương bảo, giọng tươi hơn hẳn - Huynh không cho phép muội thân mật với những gã nam nhân khác.

Nghe chàng lý luận tới đây, Nữ Thần Y ngưng giãy giụa. Nàng tự nhủ “lang y đương nhiên là phải có trách nhiệm với từng bệnh nhân, nam hay nữ cũng như nhau. Không gán gũ thì làm sao chữa trị? Cái lý lẽ đơn

giản vậy mà huynh ấy không hiểu. Chắc mắt huynh ấy mắt nặng rồi!” Ngẫm một hồi, nàng không giương nữa, mà trở mắt lên:

- Huynh thật kỳ lạ. Muội là lang y, thì khi trị bệnh cho người ta dĩ nhiên phải được phép thân mật.

Cửu Dương vẫn ngang ngược trước lời phân tích chính đáng. Chàng lắc đầu, nói lớn:

- Không được phép!

Nữ Thần Y gật đầu, nói lớn hơn:

- Được phép!

- Huynh nói không được là không được!

Biết tánh tình của sư huynh ương bướng, Nữ Thần Y không muốn tiếp tục cự nự lời thôi. Nàng cao giọng, hỏi:

- Huynh là ai mà đòi quản thúc muội?

Bị vặn vẹo, Cửu Dương chẳng thêm bối rối mấy may. Chàng vốn phong độ, và có quá nhiều kinh nghiệm tình trường, lại còn rất thâm niên trong vấn đề đeo đuổi. Viện trưởng của học đường Hắc Viện bấy lâu nay vang danh sát gái, đã từng làm cả khối nàng chết mê chết mệt vì cái mã đẹp trai.

- Là ai hả? – Cửu Dương hỏi lại trước khi bật cười khoái trá - Là... phu quân tương lai thì có được quyền quản thúc chưa?

Cửu Dương vừa nói xong liền có tiếng vỗ tay rào rào như mưa bão. Hàng chục thư phòng lúc này tối thui giờ đốt nến sáng trưng. Rõ là đám học sinh phục kích gần đây, chắc đã nghe thấy hết. Cảnh tượng này gọi là quả kiếp nhân duyên. Quả là kết quả. Nhân là nguyên nhân. Ở chốn trần gian, duyên tốt hay kiếp xấu cũng đều có nhân với quả cả. Theo giáo lý Phật đạo thì cái quả biểu hiện ở kiếp này là do cái nhân từ kiếp trước gây nên. “Chắc chắn là kiếp trước mình đã thiếu nợ của huynh ấy, cho nên tối nay mới bị huynh ấy hiếp đáp đây mà,” Nữ Thần Y suy nghĩ. Nàng vốn dĩ bản lĩnh đầy mình, nhưng đêm nay lâm cảnh mãnh hổ nan địch quần hồ nên đành chịu.

Quả đúng như dự liệu, đám tú tài ùa ra xuất khẩu thành thơ ngay, lại đọc trúng bài làm nàng xấu hổ:

Quan quan thư cưu

Tại hà chi châu

Yếu điệu thực nữ

Quân tử hảo cầu

Nữ Thần Y đêm nay xui xẻo, hết bị sư huynh chọc ghẹo, rồi tới phiên đồng người bắt nạt tứ tung. Đúng là... nhân tình í mà thể thái. Làm phận gái lúc nào cũng thiệt thòi. Lại nữa, nàng bản thân cổ đại hoa thường, thì làm sao có thể đấu võ mồm cho lại Cửu Dương? Bởi thế mà trong giây phút này, Nữ Thần Y chỉ muốn tìm nơi ẩn náu. Nàng quyết định chịu thua. Đầu cúi xuống, cổ rút lại, như rùa muốn chui vào mai. Và trước khi giương cờ trắng đầu hàng, nàng còn mím chặt đôi môi, hết lúc trễ thơ làm lỗi, bị người lớn bắt quả tang.

Cửu Dương lơ mơ nhìn điệu bộ dễ thương của sư muội, để rồi bất chợt nghe xôn xang trong lòng. Chàng càng yêu vô cùng mái tóc đang tung gió bay bồng trước mặt.

Đã mười phút trôi qua mà đám học sinh vẫn còn đọc đi đọc lại bài thơ, khiến Nữ Thần Y mắc cỡ. Nàng không cam phận đứng nghe bài thơ càn rỡ nên vùng vằng muốn rút tay ra. Ấc cái là, ở phía trước mặt, chàng vẫn cố chấp không tha. Nàng đành năn nỉ:

- Xin huynh thả tay ra để muội đi.

Nữ Thần Y hết cách nên cam lòng xuống giọng cầu khẩn. Nhưng sự thật trên đời quá phũ phàng, nàng đã giơ tay đầu hàng, chàng còn bày điều kiện. Cửu Dương ghé sát mặt sư muội, ra yêu sách:

- Muội hãy hứa với huynh chuyện này, rồi huynh thả.

Nữ Thần Y chỉ muốn được chàng thả ra. Cho nên, nàng chưa nghe điều kiện đó là điều kiện gì thì đã gạt đầu mau lẹ:

- Chỉ cần huynh không xúi muội đi giết người cướp của thì chuyện gì muội cũng hứa với huynh.

Cửu Dương nghe cái khoản “chuyện gì muội cũng hứa với huynh” thì cười cười khoan khoái. Chàng vuốt ve mơn trớn đôi tay của sư muội, rồi hạ giọng trấn an:

- Muội đừng lo, chuyện này dễ lắm.

Nữ Thần Y mừng thầm. Nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng, giục:

- Vậy thì huynh cứ nói đi.

Cửu Dương không nói ngay. Chàng nhìn sâu vào đôi mắt của nàng, thấy gác nguyệt nọ mơ màng vẽ mặt, lầu hoa kia phảng phất mùi hương. Giống hệt những gì miêu tả trong chinh phụ ngâm khúc. Chàng liền kề mũi lên những sợi tóc êm ả tựa áng mây, hít một hơi đầy, ngửi mùi hương đậm đà trên ngàn vân ấy, rồi nói:

- Muội bằng lòng nha?

Thiệt là sự cố trở trêu. Chàng đã phải chờ đợi mười mấy năm trời mới có thể thốt câu tình tứ đó, dzậy mà nàng không hiểu. Nữ Thần Y nhú mày hỏi lại:

- Bằng lòng nha là cái quái quỷ gì?

Cửu Dương chứng hững trước sự ngờ nghệch của sư muội. Nàng chẳng phải được thiên hạ tôn thành nhà thông thái đó à? Nhưng tối hôm nay sao mà ngốc thế, “được” người ta tỉnh tò cũng không biết. Cửu Dương thở dài, và đương nhiên là chàng cau mày phật ý:

- Thì bằng lòng với huynh, chứ sao lại là cái quỷ?

Chỉ đợi có vậy, đám văn hào thi sĩ trỗi dậy xuất “ranh” ngôn:

- Nhất kiến, chung tình!

Trong đám Thánh Tăng, có kẻ xuất khẩu thành... tình:

Tại thiên nguyện tác tỷ dục điều

Tại địa nguyện vi liên lý chi

Thiên trường địa cửu hữu thì tận

Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ

Nhóm Mỹ Tử không chịu thua, họ đọc thơ ba xu nhắm nhí:

Bắc phương hữu giai nhân

Tuyệt thế nhi độc lập

Nhất cố khuynh nhân thành

Tái cố khuynh nhân quốc...

Lần đầu tiên trong lịch sử của Hắc Viện học đường, hai phe đảng tâm đầu ý hợp. Họ chụm lại rù rì bấm ngón tay tính toán ngày thành thân. Một kẻ nói:

- Ngày Ất sửu, tháng Đinh tỵ.

Người đứng kế bên cãi chày cãi cối:

- Không! Phải là ngày ngọc đường hoàng đạo trực thành.

Lại có một gã đang đứng nhích ở đằng kia xía dzô:

- Nạp âm hải trung kim hành.

Còn anh chàng khác thì vỗ tay hoan hỉ:

- Nhị thập bát tú phòng.

Chỉ riêng viện trưởng của họ là không bấm ngón tay để mà tiên tri, cho dù chàng rất có năng khiếu liệu việc tương lai như Khổng Minh tái thế. Chàng bèn nắm tay sư muội. Còn cái đầu thì hết quay sang bên phải, lại quay sang bên trái nháy mắt với đám học sinh. Họ bắt được tính hiệu liền như chim xỏ lồng, ngang nhiên lộ hành, bu lại vây quanh, háo hức làm Nguyệt Lão.

Ở phía đối diện, sau khi nghe lời cầu hôn trắng trợn, tâm trạng của Nữ Thần Y rối loạn cả lên. Lại nữa, chung quanh nàng còn có thêm đám tú tài xúi dại:

- Cô nương cứ việc gạt đầu, chịu đại đi, có gì chúng tôi gánh trách nhiệm cho.

Mặc cho họ nói hành nói tỏi, Nữ Thần Y tuyệt nhiên không gạt đầu. Tuy rằng sư huynh của nàng là người “phong tư tài mao tốt vời, vào trong phong nhã ra ngoài hào hoa.” Nhưng dính dzô với đấng đa tình này mệt lắm, phải thường xuyên đề phòng, rồi cảnh giác các nàng con gái khác thành ra phiền toái. Ai cũng rõ, mấy gã đó khó có trái tim nhất dạ thủy chung.

Cuối cùng, Nữ Thần Y ngược nhìn sư huynh, định mở lời từ chối thì bỗng chạnh lòng. Nàng trông thấy nét mặt của chàng nghiêm túc, phong thái đứng đắn. Ánh mắt của chàng dịu dàng khấn khiết, trong đó chứa đựng biết bao nhiêu là tình yêu trù mền bao dung. Vầng trán thông minh đầy trí tuệ mang đến cho nàng cảm giác an bình. Còn thân hình cao lớn thì đem tới cho nàng cảm giác an toàn. Đột nhiên, Nữ Thần Y thấy khao khát muốn được nương tựa bờ vai cứng rắn, để chàng giúp nàng chống lại tất cả mọi khó khăn vụn vặt trên thế gian. Nhưng rồi, không biết tại vì sao mà Nữ Thần Y vội dập tắt những ý nghĩ điên rồ hoang tưởng đó.

- Các người đừng đùa nữa - Nữ Thần Y quay mặt sang đám học sinh – Tôi không có chịu đâu.

Ngay tức thì, Cửu Dương siết chặt đôi bàn tay của sư muội, nằng nặc nói:

- Nếu muội không bằng lòng thì tối nay đừng mong rời khỏi nơi đây.

Bị chàng hăm, nàng nổi dóa:

- Huynh mà còn ăn nói lung tung thì muội sẽ...

Hăm he tới đây, tự dưng Nữ Thần Y bỏ lửng, chắc nàng lúng túng chưa biết “sẽ” gì. Cửu Dương không nén được thắc mắc:

- Muội sẽ làm sao?

“Làm sao hả?” Nữ Thần Y tự hỏi. Bản thân nàng không biết võ công, cũng chẳng biết thuật khinh công để mà phi thân bỏ chạy. Thành ra, nàng ngu ngơ đáp:

- Giận chứ làm sao.

Câu nói hồn nhiên khiến nhóm tú tài phì cười. Cửu Dương thì không. Chàng vờ cuống quýt:

- Được, được! Huynh không nói lung tung nữa, muội đừng giận nha?

Nữ Thần Y thấy sư huynh sợ cái tánh ưa giận dai của mình thành thử cũng mừng mừng. Và bởi nàng tưởng đang trên cơ nên hí hửng nói:

- Huynh không buông tay muội cũng... giận luôn.

Có ai ngờ, trong thoáng mắt mà ván cờ lật ngược. Cửu Dương ru rú làm theo lệnh, nhưng chỉ buông có một tay. Nữ Thần Y lại tiếp tục ra oai, nàng sẵn tới:

- Thả tay kia nữa.

Lần này, Cửu Dương uy vũ bất như năng khuất. Chàng bảo sư muội:

- Huynh sẽ thả, nhưng muội hãy nhận lời đề thân, có chịu không?

Nữ Thần Y khẽ lắc đầu, nói:

- Không.

- Không ghét huynh hả? – Cửu Dương tỉnh quái hỏi.

Nữ Thần Y xem tí là trúng chiêu hiểm, nàng định gật đầu. Cửu Dương chờ lâu không nghe câu trả lời bèn gạ:

- Vậy thì gật đầu bằng lòng với huynh đi.

Nữ Thần Y vẫn lắc đầu tá lả. Thấy vậy, Cửu Dương giả bộ xuống nước:

- Gật đầu một cái thôi, có khó gì?

- Nửa cái cũng không gật - Nữ Thần Y nói lấy.

- Tại sao vậy? – Cửu Dương giả khờ hỏi – Huynh đẹp trai lắm mà, gả cho huynh nha?

Nữ Thần Y rùng mình nói:

- Hồng dám đâu.

- Dám đại có cháu ngoại bồng! – Đám học sinh chọc.

Hắc Viện. Giang Nam.

Nghe mấy tên đệ tử lanh chanh, Cửu Dương bật cười dù rằng thâm tâm đang lo nàng giận. Phía bên này, bị sư huynh và đám văn hào thi sĩ trên người, Nữ Thần Y tủi thân. Nàng hờn thật. Miệng ngậm tăm, tịnh không nói. Nàng cũng không cả phản ứng, chỉ xụ mặt đứng im.

Cửu Dương ngậy người nhìn đôi nhãn quan tuyệt trần sâu muện. Đôi mắt nàng long lanh như mặt nước Tây hồ trong vắng vắng, nhất là vào những buổi chớm thu. Riêng cặp lông mày thì đẹp như màu núi mùa xuân, nét ngài xanh duyên dáng và thanh tú.

Quan sát một thoáng, chàng hồi tưởng lại ngày xưa thơ dại. Lúc còn nhỏ, sư muội của chàng ưa trở chứng hờn dỗi. Mỗi lần nàng chuẩn bị khóc thì đôi hàng mi cụp xuống như lá liễu sau cơn mưa. Hình ảnh đáng yêu đó suốt đời chàng nhớ mãi. Gương mặt ngọc ủ ê, nước mắt rơi lã chã như sương đọng trên cành hoa lê. Ngay cả khi nàng khóc mà vô cùng diễm lệ. Tối đêm nay, hình như thiên thần bé bỏng trở về.

Tay trong tay, chàng đang chìm đắm trong kỉ niệm của thuở thiếu thời thì bỗng dưng có giọng lói chói vang lên đột ngột:

- Tần Thiên Văn!

Tiếng thất thanh làm tất cả mọi người giật nảy. Chẳng ai biết giọng nói từ đâu hoặc của kẻ nào vọng lại. Đám tú tài hoảng loạn nhìn quanh. Còn Cửu Dương thì tưởng có thích khách nên buông Nữ Thần Y ra. Chàng dang tay che chở sư muội. Nàng nép mình sau lưng sư huynh.

Xoẹt một cái, bóng ai nhô lên đứng trên nóc nhà. Xoẹt thêm cái nữa, chiếc bóng phi thân xuống sân. Dưới ánh trăng, mọi người phát hiện thích khách là một thiếu nữ mặc y phục màu xanh da trời, xinh đáo để, đang long cặp mắt sát bên ngó Cửu Dương. Chàng thấy nữ nhi thì cất binh khí vô, nhướng cổ hỏi:

- Cô nương là?

Thiếu nữ áo xanh khoanh tay trước ngực. Vòng một cửa nàng rất bự, nét mặt giận dữ. Nàng gằn giọng:

- Muội là ai mà huynh cũng nhận không ra?

Thấy thiếu nữ áo xanh muốn giao chiến chỉ vì tên họ, Cửu Dương lật đật nhú mày suy ngẫm. Nhưng cái biệt danh của nàng, nó chui nó trốn trong xó xỉnh nào? Gia Cát tái lại bươi hết trí, bối nát óc mà kiếm không ra.

Chưa tới mười giây, Cửu Dương liền thở dài bó tay. Chàng nghiêng đầu về phía học sinh, bỏ nhỏ:

- Các người có biết là ai đấy không?

- Là Tiểu Tường đấy ạ - Một vị tú tài đáp trả.

Nhờ nhắc tưởng, Cửu Dương mới nhớ nàng con gái áo xanh đỏ là ai. Chàng tắc lưỡi một cái trước khi hỏi lại:

- Cô nương có giọng nói lớn lối đó là Tiểu Tường thật sao?

Nghe viện trưởng xuất ngôn phạm thượng, đám học sinh giật mình. Lẽ đương nhiên, bọn họ biết Tiểu Tường còn đáng sợ hơn là Diêm Vương.

- Chứ còn ai trồng khoai đất này! – Vài vị tú tài léo nhéo bên tai Cửu Dương.

Được nhóm tú tài minh chứng, viện trưởng mới yên tâm đôi ba phần. Té ra người có vòng một đầy đà đó không phải là tên thích khách.

- Muội đến để tìm huynh? - Cửu Dương nhận diện xong thì quay sang hỏi bồ.

Bồ mang số chín mươi ba của chàng bực dọc đáp:

- Chứ không lẽ đến tìm bọn chúng! – Tiểu Tường giơ tay chỉ đồng tú tài.

Dứt lời, đôi mắt của Tiểu Tường nheo lại. Đôi mắt đó lúc này chăm chăm ngó Cửu Dương giờ từ từ chuyển qua người nữ nhân đứng phía sau lưng chàng. Nữ Thần Y thấy nàng con gái này hăng máu, cộng thêm cặp mắt lạnh lùng và bén nhọn như dao mổ bò thì hơi lo.

Sau khi ngắm nghía đầu cổ tóc tai của đại tình địch, Tiểu Tường trở lời dè bĩu:

- Đã hơn chục ngày huynh không đến viếng Thái Hồng Lâu, làm muội tưởng huynh đã quy y cửa phật, ngờ đâu có kỹ nữ đến phục vụ tận nhà.

Tuy Tiểu Tường nói bóng nói gió nhưng hàm ý chà đạp quá rõ. Gương mặt của Nữ Thần Y méo mó. Tối đêm nay nàng xui thiệt. Vừa mang danh rờ rẫm tam ca Trương Quốc Khải vừa bị vu oan là kỹ nữ hầu hạ thất ca Cửu Dương. Nữ Thần Y buồn bã thở dài thườn thượt, tâm tình của nàng chán ngán “cái mạng hồng nhan thường hay tủi khổ, rủi ro tận cùng bằng số.”

Lắm bầm triết lý ba xu xong, Nữ Thần Y nhìn sang đám học sinh định nhờ thanh minh nhưng bọn họ thấy sư tử Hà Đông giá lâm thì co ro, rồi hè nhau bỏ về thư phòng trốn hết.

Còn lại mấy người, Tiểu Tường giơ tay chỉ mặt Cửu Dương:

- Có phải hõm rày huynh cố tình trốn muội?

- Đương nhiên là không phải! – Cửu Dương xua tay quả quyết, ngu sao nói thiệt.

Tiểu Tường có vẻ không tin. Nàng liếc tình nhân một cú, trong đáy mắt đang cân nhắc thử xem lời chàng nói đó là thật hay chơi. Tiểu Tường liếc Cửu Dương muốn trật bản lề. Xong xuôi, nàng mới hạ tay xuống, nói:

- Thách huynh cũng không dám xa lánh muội.

Và nàng cao giọng nạt nộ:

- Lật ngược võ lâm muội cũng tìm ra huynh, huống hồ là chốn Giang Nam bé tí teo này.

Cửu Dương nghe tình nhân lớn tiếng với mình thì cảm giác lạnh cóng toàn thân, trái tim nóng bỏng thành rét buốt. Chàng nuốt nước bọt đánh ực một cái, rồi nhẹ nhẹ thở ra. Trông tướng tá lúc này như tên học trò ranh ma, đang bị thầy đồ phạt.

Nhân lúc sư huynh bị Tiểu Tường bắt nạt, Nữ Thần Y lén lút trốn đi. Đến khi Tiểu Tường tò mò hỏi về tên họ thì Nữ Thần Y đã không còn ở đó.

- Cô ta là ai? – Tiểu Tường thỉnh linh chuyển đề tài - Sao muội chưa từng gặp?

Vừa thẩm vấn, Tiểu Tường vừa tiến lên phía trước ba bước. Khoảng không gian thu gọn. Cửu Dương hồi này vẫn còn đứng trên hành lang, nay thấy Tiểu Tường muốn so đo chân răng với người chàng thương thì lo sốt vó. Chàng biết Tiểu Tường có võ, và vì sợ tính mạng của Nữ Thần Y xuôi theo chiều gió nên chàng lật đặt bước xuống bậc tam cấp.

Lúc này, cả hai đang đứng trong khoảng sân. Tiểu Tường thấy người nàng yêu khẩn trương nữ nhân khác thì cau mày hỏi:

- Huynh sợ muội ra tay với cô ấy à? Huynh nghĩ muội sẽ làm tổn thương cô ta?

Bị đoán trúng tâm tư, Cửu Dương lắc đầu từ chối quanh co:

- Đâu phải.

- Vậy chứ cô ta là ai? – Tiểu Tường không ngừng soi mói.

Cửu Dương hết cách, đành quay ra phía sau lưng để làm chiếc cầu giới thiệu, nhưng sư muội của chàng đâu mắt tiêu. Chàng lóng ngóng hỏi người còn lại:

- Đâu mắt rồi?

- Đã chạy rồi – Tiểu Tường nhún vai đáp.

Cửu Dương trở mắt:

- Lúc cô ấy bỏ đi muội có nhìn thấy không?

- Dương nhiên là thấy – Tiểu Tường nhún vai lần thứ hai.

- Thấy sao muội không gọi lại? – Cửu Dương vặn vẹo.

- Gọi lại để làm gì? - Tiểu Tường tới giờ quạu đeo.

“À há!” Cửu Dương tự véo bản thân một cái, “gọi lại để mà chi? Tiểu Tường của mình dữ dần như chần tinh, chỉ tổ làm cho Nữ Thần Y khó xử.”

Tiểu Tường không hề hay biết những diễn biến trong đầu Cửu Dương. Nàng tiến đến sát bên, tựa hẳn vào lòng chàng, thủ thủ:

- Muội rất nhớ huynh.

Rồi nàng nhìn vào mắt tình nhân đắm đuối, hỏi:

- Huynh có nhớ muội không?

Cửu Dương xoa đầu người đẹp. Không trả lời. Tiểu Tường vòng hai tay ôm chặt lấy chàng, nói bằng giọng trầm thiết mà lâu nay nàng cất giấu, giọng nói này chỉ ột mình chàng nghe thôi:

- Thiên Văn, huynh đừng lìa xa muội.

Cửu Dương cười nói:

- Huynh vẫn còn đứng gần xít đây nè.

Tiểu Tường nghe giọng chàng bốn cọt, nàng giậm chân nũng nịu:

- Muội nói trong tương lai kìa.

- Trong tương lai hả? - Cửu Dương tăng hắng vai ba cái trước khi lấp bắp – Trong tương lai thì ...làm sao huynh biết được?

- Muội không chịu huynh nói như thế.

- Vậy huynh phải nói sao?

Chỉ chờ có vậy, Tiểu Tường cười thật tươi:

- Huynh là Gia Cát tái lai thì hãy đoán thử xem, chừng nào chúng ta... thành thân?

Trong lúc nàng khoe răng thì chàng méo miệng, và xệch xuống hẳn khi nghe:

- Muội đã tính kỹ rồi, để muội nói cho huynh biết tin vui.

Tiểu Tường thò vô tay áo móc ra tờ giấy nhỏ. Chắc mới vừa xin xăm hỏi trúa. Nàng hồ hởi nói:

- Huynh cảm tình quý mùi, mà năm nay lại là năm rất tốt để cưới hỏi...

Cửu Dương đứng nghe mà tâm trí bần thần. Chàng hy vọng Tiểu Tường giỡn chơi, đùa cho vui thôi, bởi trái tim chàng trao người khác rồi. Ngặt nỗi, Tiểu Tường không nói suông. Tiểu Tường động tình với chàng thật. Cửu Dương buông mình ngồi bệt xuống sân. Chàng ngẩn đầu lên trời cao, thần thờ đếm sao, rồi lặng lẽ gơ tay lau mồ hôi trán.

Tiểu Tường ngồi xuống theo. Nàng gối đầu lên vai chàng, đan mấy ngón tay nàng vào ngón tay chàng, trong khi cái miệng vẫn cứ tía lia lung tung, liên tu bất tận. Cuối cùng, Tiểu Tường kết luận:

- Huynh rất cần có người trông nom.

Trông nom tức là hết lòng chăm sóc, là tận tình chiếu cố. Hai chữ đó vốn ám chỉ sự ân cần của vị thê tử hiền lương đối với đáng trượng phu. Nhưng khổ cái là, hai từ khả quý ấy lại làm đôi vai Cửu Dương giật thót, rồi giật bắn hẫng lên khi Tiểu Tường bồi thêm:

- Cho nên, kể từ ngày mai, muội sẽ dọn hành lý qua đây để ngày đêm quản thúc huynh.

- Có cần thiết đến thế không? – Cửu Dương cuống cuống hỏi lại.

Chàng hoảng vía đến nỗi đánh rơi bình khí từ trong áo khoác. Cây “nam châm quạt” rớt xuống đất, bộp một tiếng.

- Dương nhiên rồi – Tiểu Tường khua môi.

Dường như còn chưa yên tâm, nàng phát lên vai tình nhân một cái:

- Đời này của muội nguyện theo huynh, nên muội sẽ không để nữ nhi khác cướp đi huynh. Trừ khi huynh chính miệng thừa nhận không cần muội nữa.

Nói đến đây, đột nhiên, Tiểu Tường hạ giọng hỏi:

- Mà huynh thương muội lắm phải không?

Cửu Dương gật đầu:

- Thương.

Và chàng lập tức nói tiếp:

- Nhưng mà huynh...

Cửu Dương chưa kịp nói yêu người khác thì Tiểu Tường tấn công. Nàng áp lên môi chàng nụ hôn nồng nhiệt. Bị chặn họng, Cửu Dương nghẹn lời. Tiểu Tường hôn chàng mê đắm lâu thật lâu mới dừng lại, phẩy tay nói:

- Thương là thương chứ không có nhưng nhị gì ở đây hết trơn hết trọi.

Rồi nàng đá lông nheo một cái trước khi thốt lời từ giả:

- Thôi được rồi, muội về thu dọn hành lý nha?

Tuyên bố tin tức động trời xong, Tiểu Tường đứng dậy thi triển khinh công bỏ đi. Còn lại một mình Cửu Dương buồn tình. Chàng ngồi nhìn chiếc bóng xinh xinh mất hút trong màn đêm đen kịt.

11. Chương 11: Hồi Dương

Giang Nam. Hắc Viện. Bình minh.

Sáng sớm tinh sương, Trương Quốc Khải thức giấc. Cơn sốt ác nghiệt lui hẳn. Thần khí tỏa sắc hồng hào. Chàng đã không sao. Ấu cũng là nhờ công lao bái thiên khấn địa của Lâm Tổ Đình, tài chữa bệnh của Nữ Thần Y, và lượng huyết mạch của một số thành viên bang hội.

Tin Trương Quốc Khải thức tỉnh mới vừa được truyền bá từ miệng của Lâm Tổ Đình thì Cửu Dương, lão Tôn, cùng chục thành viên bang hội tranh giành nhau ùa vào thư phòng, nhanh như thác đổ.

Lão Tôn kính cẩn đỡ Trương Quốc Khải ngồi dậy tựa lưng vô vách tường trong khi chục thành viên bang hội rối rít hỏi thăm tình trạng sức khỏe của tam đương gia. Tâm can của tất cả mọi người rộn lên, tư duy hân hoan không tả xiết, miệng mồm tíu tít. Lâm Tổ Đình nhe răng cười tới nỗi khép môi không được, cái mỏ của nàng há thiệt to, rộng đến tận mang tai, suýt soát là sái quai hàm.

Cửu Dương đứng ở cuối giường, nhường chỗ ấy người kia tía lia. Khi bọn họ nói đã đời thì chàng mới tiến lại gần, chúc mừng sư huynh. Cửu Dương thở phào sung sướng:

- Quả thật hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhân.

Và chàng đặt tay lên vai Trương Quốc Khải, cố ý muốn truyền thêm dũng khí. Trương Quốc Khải khụt khịt mũi cảm động, rồi cung hai tay trịnh trọng đáp lễ:

- Đa tạ sư đệ.

Ở trong bang hội Đại Minh Triều thì Trương Quốc Khải là tam đương gia, ngồi chiếc ghế thứ ba, sau Sư Thái, Tần Thiên Nhân, và Khẩu Tâm. Ở cương vị cao cấp đó, Trương Quốc Khải nắm giữ quyền hành trong tay, và uy thế cũng nhiều hơn so với bốn vị đương gia còn lại.

Riêng Cửu Dương thì là thất đương gia, nghĩa là người đứng tít thò lò ở đằng sau cuối của nhóm Giang Nam thất hiệp. Cửu Dương tuy rằng tài hoa nhất, diện keng nhất, và đóm dáng nhất, nhưng lại trẻ tuổi nhất. Thành thử, chàng kiêm quản chiếc ghế thứ bảy. Vả lại, thứ tự hàng ngũ của các vị đương gia là do Sư Thái đặt để. Chức vị của họ đã được bà cân nhắc, tính trên cơ sở tuổi tác, nền tảng võ công, thời gian nhập môn, công vụ hành hiệp trượng nghĩa và nhiều yếu tố khác.

Sáng hôm nay, Trương Quốc Khải có thân phận cao cơ mà tỏ lòng bái tạ kẻ đứng thấp lè tè dưới đất, nghi thức chu đáo quá mức. Điểm này khiến cho Cửu Dương ái ngại.

Cửu Dương lưỡng lự, không dám nhận sự cảm kích. Chàng xua tay, khéo léo từ chối:

- Huynh đừng nói thế, đệ vô công bất thọ lộc. Vị ân nhân cứu mạng của huynh là...

Cửu Dương vừa nói vừa đảo mắt nhìn chung quanh nhưng không thấy bóng người muốn tìm. Chàng tái mặt, rồi nhanh nhẩu quay mình trở gót.

- Sư đệ đi đâu đó? - Trương Quốc Khải với gọi theo.

Nhưng quá trễ tràng. Cửu Dương đã bước qua cửa, ra tới ngoài sân, rồi rùn chân lấy trốn phi thân vượt tường đi khuất. Lâm Tổ Đình thấy Trương Quốc Khải thô thổ đôi mắt ngạc nhiên thì đến bên cạnh giường bệnh. Nàng hắng giọng đáp thay cho Cửu Dương:

- Chắc huynh ấy đi tìm Nữ Thần Y.

- Nữ Thần Y đang ở đâu?

Trương Quốc Khải luyến quỳnh chồm mình tới phía trước, hỏi Lâm Tổ Đình. Do quá khẩn trương nên tim đập mạnh, dẫn đến cảm giác tức ngực. Chàng đành đưa tay bụm miệng ho khục khặc. Lâm Tổ Đình liền ngồi lên mép giường, đối diện Trương Quốc Khải. Nàng dùng bàn tay nhỏ gọn, nhẹ nhàng xoa lòng ngực của sư huynh. Lão Tôn thấy bệnh nhân ho khan thì khua chân vọt lại góc phòng, nơi có chiếc bàn gỗ nhỏ để rót tách trà sâm.

Lâm Tổ Đình đón nhận tách trà từ tay ông lão. Nàng kê tách trà nóng hổi lên môi thổi cho nguội bớt trước khi đưa sư huynh uống. Vừa thổi, Lâm Tổ Đình vừa trả lời câu hỏi:

- Đúng ra thì Nữ Thần Y đang trú ngụ ở tại Hắc Viện này. Cô ấy đến đây giải độc Kinh Phủ. Nhưng có lẽ cô ấy nghe chúng ta chuyện trò riu rít thì biết bệnh tình của huynh đã khỏi nên không cáo mà biệt rồi.

12. Chương 12: Hữu Duyên Thiên Lý Năng Tương Ngộ

Giang Nam.

Vào tới cổng chợ Đông Ba, Cửu Dương quay một vòng nhìn chung quanh nhưng không tìm thấy bóng hình khả ái. Chàng tự trách bản thân đến muộn. Tính tình nhún nhường của Nữ Thần Y như thế nào? Tánh nết khiêm nhượng của nàng ra sao? Hai điểm này chàng phải rõ ràng mạch lạc. Nàng không muốn người khác mang ơn nên khi chữa bệnh xong thì thu dọn hành lý bỏ đi ngay. Lâu nay vẫn vậy. May mắn thay, lúc này chàng có đến quán trọ Song Ưng, bắt gặp cặp tuần mã của nàng và Hiểu Lạc đang ung dung gặm cỏ trong chuồng. Nghĩa là chủ nhân của chúng vẫn còn luẩn quẩn đầu đây, chưa rời khỏi thị trấn này.

Cách chỗ Cửu Dương đứng một quãng, khoảng chừng nửa dặm, Hiểu Lạc không nở chia lìa Giang Nam, chân bước đi mà tim muốn ở. Nó lén nhìn Nữ Thần Y, định mở lời xin xỏ nàng ở lại, đừng bỏ đi vội, nhưng rồi lại thôi. Nó sợ nó ăn nói vụng về, khiến nàng nổi dóa, tưởng lầm là nó hết ham theo nàng đi đó đi đây.

Cuối cùng, nhịn không được, Hiểu Lạc đánh bạo lên tiếng:

- Nghe nói mì Tứ Xuyên ở Giang Nam rất ngon, còn ngon hơn là ở... Tứ Xuyên. Hay là chúng ta vào tầu lâu trước mặt tìm chỗ nghỉ chân, ăn vài tô, sau đó lên đường vẫn còn kịp chán?

Vừa giờ tay chỉ quán ăn, Hiểu Lạc vừa thận trọng liếc Nữ Thần Y. Trống ngực của nó đập thình thịch, lòng phập phồng hy vọng, mong sự phụ đồng ý đến chết được.

Thật là tốt quá, sự phụ của nó thông thả trả lời:

- Tùy ý đệ.

Nữ Thần Y gật đầu nhưng cười thầm trong bụng “Hiểu Lạc hôm nay ăn nói lạ lùng, mì Tứ Xuyên thì ở Tứ Xuyên bán mới ngon, chứ ở Giang Nam làm sao nấu ngon hơn được?” Nàng đương nhiên biết tổng Hiểu Lạc dụng tâm dục hoãn cầu mưu. Nhưng nàng xưa nay yêu thương đệ tử. Và cũng bởi vì được sự phụ nuông chiều quá mức thành thử tánh tình của Hiểu Lạc càng ngày càng trở nên nghịch ngợm, phá phách đã thành tật. Chẳng hạn như nó thường hay ở trường chạy rong. Trò hư là tại thầy. Nói giỡn cho vui thôi chứ ai mà làm dzậy. Nhất là trong thời buổi phong kiến này. Lại nữa, Nữ Thần Y nghiêm khắc với Hiểu Lạc lắm đấy.

Thôi, dẹp ba cái đó sang một bên, để quay trở lại kể tiếp câu chuyện không thôi lạc đề.

Quán mì xôm tụ. Phía trên lầu hay dưới lầu đều chật ních quan khách. Chủ quán đành đặt thêm chục bộ bàn ghế ở đằng trước cửa. Sáng sớm chợ búa đông đúc. Khách ngồi ăn hàng nơi đây, kẻ qua người lại tấp nập, ai đi ngang là thấy ngay. Nữ Thần Y quên bẵng chi tiết quan trọng đó. Nàng vốn đang trốn sư huynh, tránh luôn cả đám tú tài. Nàng sợ nhóm học sinh lông bông ra chợ mua bút mực, bắt gặp nàng ngồi đây, rồi chạy về báo lại với viện trưởng.

“Khỉ thật! Đúng là hữu duyên thiên lý, chưa ngồi nóng ghế đã gặp Thiên Văn,” Nữ Thần Y nín thở khi nhìn thấy bóng dáng Cửu Dương loáng thoáng. Nàng hấp tấp quay sang định bịt miệng tên nghịch đồ.

Muộn mất rồi, Hiểu Lạc hớn hở vẫy tay gọi:

- Sư huynh, đệ ở đây!

Vụt một cái, Cửu Dương lao đến ngồi sát rạt bên cạnh sư muội. Chàng giờ tay chống cằm tha thiết nhìn. Hiểu Lạc phát hiện điều ám muội. Nó cũng lấy tay chống cằm ngó sư huynh. Riêng Nữ Thần Y thì rầu thối ruột, lòng thầm rửa cái quán mì chết tiệt, Tứ Xuyên với chẳng Ngũ Xuyên. Sau một hồi, chàng trông nàng. Nàng trông khi không, ý lộn, không khí.

- Mời nhị vị.

Có tên tiểu nhị bận áo nâu, môi dày, tai đảo, chừng mười tám tuổi, bưng mâm đến. Trên mâm chứa hai tô mì sớ sánh nước lèo nóng hổi. Tiểu nhị áo nâu đặt hai tô mì thơm phức lên bàn cho Nữ Thần Y và Hiểu Lạc. Xong xuôi, hẩn vòng hai tay ôm chiếc mâm trước ngực, gật đầu chào người khách mới.

- Ở đây chúng tôi có nhiều món mì nước ngon lắm – Tiểu nhị áo nâu quảng cáo với Cửu Dương - Xin hỏi quan khách định dùng mì gì ạ?

Khách mới đang bận thổi miên sư muối của mình. Chàng phẩy tay:

- Mì gì cũng được. Hễ nóng là tốt rồi!

Đã gọi là mì nước rồi thì mì nào mà chẳng nóng? Có mì nào lạnh đâu? Mì nguội ai dám đem ra bán? Tiểu nhị áo nâu nghe khách nói thế thì trí óc hồ đồ. Hắn kẹp chiếc mâm vô nách trái, và dùng tay phải vò đầu bứt tai, bảo:

- Là sao ạ? Tiểu nhân không hiểu.

Rồi hắn xòe bàn tay phải, bấm mấy ngón chai sạn, định giới thiệu thực đơn. Cửu Dương chợt nhận ra ý nghĩa mù mờ trong câu nói của chàng nên cười xòa:

- À à, huynh đài có thể nào cho ta thêm một tí thời gian? Ta đang suy nghĩ xem phải ăn món mì gì.

- Dạ, không sao đâu ạ, quý khách cứ tự nhiên – Tiểu nhị áo nâu tươi cười dễ dãi – Lát nữa tiểu nhân trở lại.

Tiểu nhị áo nâu nói xong thì lễ phép cúi đầu chào, rồi quỳ quã bước trở vào trong quán để tiếp mấy vị cô nương đang dùng bữa ở chỗ chiếc bàn đặt dưới chân cầu thang bắt lên lầu trên.

Nửa tí trôi đi, tiệm mì lại có thêm khách khứa. Một tên lính Thanh mặt rỗ, khá đô con, khinh khỉnh bước vô. Tên lính Thanh đó đứng đực ngay chính giữa quán ăn, đưa mắt nhìn chung quanh, phát hiện bên trong quán đã hết chỗ ngồi. Không nói không rằng, hắn rút gươm quăng đùng lên bàn ăn của đám nông phu cách đó một thước, khiến nước lèo trong mấy tô mì đổ kênh lên bàn, nhỏ giọt xuống đất. Thành linh bị quấy nhiễu, đám nông phu lật đật đứng dậy bỏ đi đến quầy tính tiền khiếu nại.

Còn lại bốn chiếc ghế trống. Tên lính Thanh mặt rỗ liền ngồi xuống chiếm một ghế. Hắn gác một chân lên ghế bên trái, chiếm thêm ghế đó nữa là ghế thứ hai. Rồi hắn lấy vỏ gươm để lên ghế thứ ba bên phải.

Quản gia chưa kịp đối phó thì tiểu nhị áo nâu khi nãy bước đến tiếp cận tên lính Thanh mặt rỗ, mào muối cất tiếng:

- Thưa lính đại ca, bàn này đã có người đặt rồi ạ - Tiểu nhị áo nâu ám chỉ mấy người nông phu.

- Thế à? – Tên lính Thanh mặt rỗ cao giọng hống hách hỏi lại - “Bàn” này đã có người đặt rồi ư?

- Dạ vâng – Tiểu nhị áo nâu đáp.

Tên lính Thanh mặt rỗ vẫn ngồi lì trên ghế, không chịu đi. Hắn tặc lưỡi một cái rồi nói:

- Chậc! Nếu dzậy thì ngươi rinh cái “bàn” này đem đi cho họ, khiêng cái bàn khác lại đây cho ta.

Trước lời lẽ lý sự cùn đó, tiểu nhị áo nâu chẳng biết phải trả lời sao. Hắn đang bận suy ngẫm thì bỗng có tiếng còi ở chỗ chiếc bàn đặt cạnh cửa ra vào. Tiểu nhị áo nâu liền bỏ rơi tên lính Thanh mặt rỗ cho quản gia xử trí. Còn bản thân hắn thì chạy đến xem có chuyện rùm beng gì, tánh tò mò mà lị.

Lại là bọn cầu Thanh. Gã bộ đầu địa phương và một tên quân binh. Cả hai kẻ thức ăn thức uống đầy bàn, đến khi no nê xong rồi thì lại không muốn trả tiền rượu thịt. Người tiểu nhị phục vụ cho hai tên này ốm tong teo. Hắn có cái cảm lèm, mặt choắt, bận bộ quần áo đen. Xem chừng như hắn từ nơi khác mới đến làm việc, không rõ quy luật nên to gan phản bác. Tiểu nhị áo nâu nghe tiểu nhị áo đen lớn tiếng với đám quân Thanh thì biết thế nào đồng nghiệp cũng sẽ bị quánh, nên liên tục tăng hăng, rồi nháy mắt lia lịa, ra hiệu cho đồng nghiệp im cái mồm. Nhưng tiểu nhị áo đen không bắt được ám chỉ.

Gã bộ đầu nộ khí xung thiên, đánh một chưởng lên ngực tiểu nhị áo đen khiến hắn thổ huyết. Máu đỏ văng phụt trên mặt đất, tạo thành vệt dài, chảy tới chỗ Nữ Thần Y, Hiếu Lạc, và Cửu Dương đang ngồi. Cả ba người giật nảy.

Hiếu Lạc tức mình, muốn ra tay tương trợ. Nó buông đũa, đứng phắt dậy. Lúc này, tiểu nhị áo đen bị gã bộ đầu đá thêm một cú. Khi nạn nhân té bịch xuống đất thì lại bị tên lính Thanh cười lên người đầm túi bụi. Tiểu nhị áo đen thân mình ốm nhách, không sức đánh trả. Hắn nằm mọp trên mặt đất, rên rĩ. Trừ đám quân Thanh, ai thấy cảnh này cũng bất bình.

Hiếu Lạc tài lanh. Nó tính bước lại giải vây cho tiểu nhị áo đen, tiện thể so đo chân cẳng với gã bộ đầu và tên quân Thanh. Nhưng nó chưa kịp thực hiện ý định thì bị cản bởi một bàn tay. Bàn tay thon nhỏ nắm vạt áo của nó giựt mạnh. Tiếp theo là giọng thì thầm:

- Chúng ta đang ở trong vùng quân Thanh cai quản, đệ có nhớ lời ta không? - Nữ Thần Y nghiêm mặt, hỏi.

- Nhớ! - Hiếu Lạc đáp, lòng bất phục.

- Nhớ những gì?

- Tri kỉ tri bỉ.

- Nghĩa là gì?

- Nghĩa là biết mình biết địch. Biết địch là biết rõ thực lực của kẻ thù, những mặt ưu khuyết của họ. Còn biết mình là biết rõ thực lực của bản thân, những sở trường và sở đoản của ta, để đem ra so sánh với địch.

Nữ Thần Y dò bài Hiếu Lạc. Nàng hài lòng khi nghe nó trả lời rành mạch trợ tru.

- Nơi đây tai vách mạch rừng, quân thù hàng vạn – Nữ Thần Y xù xì – Chúng ta không thể ngang nhiên giở võ nghệ ra để mà tiếp ứng cho dân chúng.

- Tại sao lại không thể trở tài võ công? – Hiếu Lạc ngoác miệng. Nó đang ngứa cẳng.

- Trở tài thể quái nào được mà trở tài – Nữ Thần Y cau mày nạt khê - Đệ tối ngày chỉ biết võ với vẽ.

Chợt nhận ra sự khắt khe quá mức của mình, nàng dịu giọng giảng giải:

- Mặc dù đệ một thân một mình có thể đánh ngã được mười người, nhưng binh lính có tới từng toán từng đoàn, cả ngàn cả vạn. Chỉ cần một trong hai tên đó chạy về phủ Tri Huyện kêu viện binh là chúng ta... teo ngay. Binh lính mà kéo rần rần đến đây thì dù đệ có chín cái mạng cũng mất như chơi. Một mình đệ không thể nào đánh gục hết tổ kiến lửa, hiểu chưa?

- Còn có sư huynh nữa chứ bộ - Hiếu Lạc ngậm chỉ Cửu Dương – Huynh ấy sẽ tiếp ứng...

- Sư huynh sao được mà sư huynh – Nữ Thần Y phát tay cắt lời – Bộ đệ quên thân phận của huynh ấy rồi à?

Nữ Thần Y muốn nhắc đến việc Cửu Dương cầm chức viện trưởng của học đường Hắc Viện. Chàng đang sử dụng danh tánh Tần Thiên Văn để mà giả vờ nhập bọn với triều đình Mãn Châu. Nhưng thật ra thì chàng là phản tặc, đang bị binh sĩ ráo riết truy nã.

Cũng may hồn, triều đình chưa phát hiện Hắc Viện là nơi chứa chấp phản loạn. Mà cũng khó đoán lắm. Ai mà ngờ được, học đường vốn là nơi chiêu mộ cống sinh, lại chính là một trong ba khu căn cứ bí mật của bang hội phản Thanh phục Minh do vị ni cô làm thống lĩnh.

Nhiều năm về trước, Mã Lương và Sư Thái cố tình tung tiền bạc, mướn nhân công xây dựng trường học, chủ yếu là đào đường hầm ở bên dưới Hắc Viện, thông tới địa đạo cạnh Tây hồ, nơi các vị đương gia của bang hội Đại Minh Triều chính thức hoạt động chính trị.

Khi xây cất Hắc Viện, Mã Lương bịa lý do là muốn góp phần sức lực cho triều đình. Ông nói với tri huyện Giang Nam:

- Trường học chính là nơi tốt nhất để tuyên truyền nền văn hóa lớn lao của triều đại nhà Thanh đến với bá tánh...

Hiếu Lạc quên thật. Nó quên bằng rằng, ngoài các thành viên bang hội thì chưa có ai giác ngộ Tần Thiên Văn là thất đương gia Cửu Dương. Họ tuy hai mà một. Tần viện trưởng chính là người xếp hạng cuối cùng trong bảy vị Giang Nam thất hiệp anh hùng. Bởi thế cho nên, Cửu Dương mới có thể đi đứng hiên ngang ngoài đường của gái.

Được sư phụ nhắc nhở, Hiếu Lạc gật gù thăm công nhận “tánh tình của mình lỗ mãng, chắc mình phải từ từ sửa đổi mới được.” Rồi thoát nhớ ra điều quan trọng, nó vội nói thêm:

- Nhưng mà... chẳng lẽ chúng ta làm ngơ, thấy chết không cứu, ngồi nhìn hai tên đó tác oai tác quái, giết hại dân lành?

Hiếu Lạc vừa hỏi vừa ngạc nhiên nhìn sư phụ. Nữ Thần Y không biểu lộ cảm xúc, dù chỉ một chút. Nàng còn thản nhiên cầm đũa gấp mì ăn ngon lành. Đợi quán gia tạ lỗi với gã bộ đầu và tên quân Thanh, rồi dùng đũa nhấc áo đen vào trong nhà bếp thì Nữ Thần Y mới ngưng tô mì đang dở. Nàng gác đũa lên tô, khoanh tay lại, nói khẽ:

- Có Thiên Văn ở đây, đệ cần chi lo lắng? Đệ cứ ngồi yên đây mà xem huynh ấy thu phục đám súc sinh.

Hiếu Lạc cảm giác ừ lỗ tai. Lúc này, rõ ràng sư phụ của nó nói Cửu Dương cần phải lẩn như chạch. Chẳng không nên lẩn cảnh đám đó, để khỏi bại lộ thân phận. Nay sư phụ của nó lại nhấn mạnh việc chẳng sẽ thu thập bọn cẩu Thanh. Đúng là lời lẽ đối lập.

Hiếu Lạc gãi mũi thắc mắc:

- Nhưng nếu huynh ấy không xuất quyền xuất cước thì làm sao có thể thu phục được hai gã kia?

Nữ Thần Y ngó tên đồ đệ lù khù. Nàng biết trí óc của nó đang rối tung rối mù nên nói:

- Đấu nhau đâu phải lúc nào cũng cần đến chân tay.

Nữ Thần Y càng nói càng khiến đầu óc Hiếu Lạc lù đù. Nó hỏi sư phụ:

- Không dựa vào tứ chi thì dựa vào cái gì để mà chiến đấu?

- Dựa vào cái đầu – Nữ Thần Y dùng ngón trỏ chỉ trán Hiếu Lạc - Hay còn gọi là đầu trí, chắc đệ từng nghe qua?

Hiếu Lạc khoan trả lời. Nó nhìn sang bàn ăn của gã bộ đầu và tên quân Thanh, phát hiện Cửu Dương đang trên đường tiến đến đó để lần la bắt chuyện. Bọn chúng ăn uống no bụng xong nhưng vẫn chưa chịu rút đi cho quán mì rảnh nợ. Sau khi đánh tiểu nhị bầm dập, hai tên vũ phu ngồi co giò trên ghế kiệu nước lút, xĩa răng bằng móng tay út và búng nghe chóc chóc. Hiếu Lạc ngứa con mắt nên tìm cách chộ cho bỏ ghét. Nó liền co một chân lên ghế, giơ ngón tay trở ngoáy mũi trước khi búng chóc chóc về phía hai tên vũ phu. Ở bên cạnh, Nữ Thần Y khẽ lắc đầu. Nàng dùng cùi chỏ húc vô hông Hiếu Lạc một cái, rồi cầm đũa lên ăn mì tiếp tục.

Trở lại đằng kia. Gã bộ đầu và tên lính Thanh thấy có kẻ lạ tự ý ngồi chung bàn thì ra chiều phẫn nộ. Nhưng Cửu Dương đã liệu việc. Chẳng từ tốn rót trà vô tách, hai tay dâng lên, trao tên lính Thanh:

- Cú đấm của lính đại ca thật là dũng mãnh, khiến tiểu đệ sáng mắt.

Tên lính Thanh được khen, hai cánh mũi liền nở bự như hai quả cà... thối. Hắn còn khoái chí cười khà khà. Tới phiên gã bộ đầu, Cửu Dương định mở miệng khen cú đá thì bị hắn cau mày hỏi:

- Người vô danh tiểu tốt mà cũng biết luận võ công sao? Hay là người thấy người giàu sang nên muốn... bắt quàng làm họ?

Nghe câu xóc óc, Cửu Dương muốn... chửi thề thì có, ở đó mà họ với hàng. Nhưng vì đang làm nhiệm vụ cứu nhân độ thế nên chẳng bỏ ngoài tai lời chê bai, cố lấy dáng vẻ phiêu diêu tự tại, bình thản rót thêm tách trà thứ hai. Chẳng vừa rót trà vừa so vai, nịnh nọt:

- Xin huynh đừng cười chê, tiểu đệ đâu dám múa rìu qua mắt thánh.

Gia Cát tái lại bộ mặt một cách hoàn mỹ. Chẳng nói xong thì im lặng chờ gã bộ đầu thưởng thức lời khen xa xỉ. Quả nhiên, được so với thánh nhân thì còn gì bằng? Tên cẩu nô tài khoái ra mặt. Ngọn lửa trong lòng hắn dập tắt. Hắn tức tốc quay đầu vô trong tiệm ăn gọi cho Cửu Dương một tô mì thịt bò, rồi bắt tay làm thân:

- Người danh tánh thế nào?

Cửu Dương đâu có thể nói cho họ biết chẳng là... Cửu Dương. Chẳng cũng không muốn nói chẳng là viện trưởng của học đường Hắc Viện. Mã Lương vừa mới qua đời, chẳng vừa mới nhậm chức, nên chưa muốn vỗ ngực xưng tên “ta là tân viện trưởng!”

Cửu Dương bèn tìm cơ đánh trống lảng:

- Tiểu đệ bần hàn, làm sao dám quên hai đại sư ca, nhưng đệ thấy bất bình cho hai huynh nên đến đây hiến kế.

- Cái gì? - Tên lính Thanh và gã bộ đầu không hẹn mà cùng kêu lên.

Gã bộ đầu nói thêm:

- Ta không có nghe lầm chứ? Người bất bình dùm kẻ ăn quýt ư?

Hắn nói xong thì nheo mắt nhìn tên lính Thanh, thấy đồng bọn cũng đang trở mắt, nét mặt sừng sốt. Cửu Dương ngồi yên đấy, chàng biết họ dậy lòng nghi nên dịu giọng hỏi:

- Hai vị đại ca khoan phần nộ, nghe tiểu đệ một lời. Thế này, đệ hỏi hai huynh, có phải đầu tháng tất cả các chủ quán đều xuất tiền đóng thuế?

- Đúng vậy – Gã bộ đầu nhếch mép trả lời.

Cửu Dương tiếp tục giảng bày:

- Theo đệ biết, tiền nộp thuế tính từ những tô mì đã bán, thí dụ chủ quán bán được 20 tô, kiếm được 20 quan tiền, thì lại đóng thuế phân nửa cho tri huyện lão gia.

- Thì đã sao? – Tên lính Thanh xoay xoay chiếc đĩa, hỏi lại.

- Không sao cả - Cửu Dương lắc đầu.

Rồi chàng vòng vo xí gạt:

- Ý nhưng mà, mỗi lần quan khách đến ăn quýt, không trả tiền, thì chủ quán đâu có thể nào tính vào sổ được. Đúng không hai huynh?

Tên lính Thanh cắn môi:

- Người nói gì lời thôi, ta không hiểu.

Và hắn quay sang rỉ tai đồng bọn:

- Thằng bảnh bao đang ngồi chung bàn với hai đứa mình đang nói cái chi mô?

Gã bộ đầu cũng chẳng rõ Cửu Dương nãy giờ cảm rắm cảm ràm cái... đấy gì, nên nhún vai đáp:

- Biết chút liền!

Cửu Dương thấy họ lù khù lụ khụ thì hí hửng nhập đề:

- Ý của đệ là như thế này, giả dụ chủ quán đáng lẽ bán được 30 tô mì, vị chi 30 quan tiền, phải nộp cho tri huyện lão gia phân nửa là 15 quan. Nay có kẻ ăn quýt, tiền thu nhập chỉ còn 20 quan, nộp phân nửa là 10 quan. Lúc hai huynh đi thu thuế, không phải phí mất 5 quan tiền hay sao?

Tên lính Thanh và gã bộ đầu đã ngu sẵn rồi, nay ngồi nghe Gia Cát tái lại tính toán thì còn ngu thêm. Họ đâu có hiểu gì về vấn đề thuế má. Họ chỉ có mỗi nhiệm vụ đi thu tiền, thế thôi. Cho nên, khi cả hai người nghe Cửu Dương nói tới đoạn mất 5 quan tiền thì lòng tiếc nuối.

Cuối cùng, gã bộ đầu ngó tên lính Thanh:

- Ta nghĩ hắn nói cũng có lý.

Và gã bộ đầu quay vào bên trong quầy tính tiền, nói lớn:

- Quán gia!

- Dạ có tiểu nhân – Quán gia nghe kêu liền hối hả chạy lại.

- Lúc nãy bọn ta ăn uống hết bao nhiêu tiền? – Gã bộ đầu hỏi.

Quán gia xanh mặt, xua tay:

- Không sao đâu ạ, đó coi như là chút nhả ý của tửu lầu chúng tôi.

- Không được! – Tên lính Thanh cho tay vô túi – Chúng ta ăn đồ thì phải trả tiền, để mai mốt còn thu thuế cho đầy đủ.

Rồi hắn móc ra đồng tiền, dúi vào tay quản gia:

- Trả cho người nè. Không cần thối lại, để dành số tiền dư mua thuốc men cho tên tiểu nhị khi nãy, biết chưa?

Trả tiền trả nợ đầu vào đấy, tên lính Thanh đứng dậy kéo tay gã bộ đầu. Trước lúc cáo từ, cả hai không quên vỗ vai Cửu Dương:

- Kể từ hôm nay, bọn ta ăn uống sẽ trả tiền sòng phẳng, làm theo mưu lược của người.

Nói xong, gã bộ đầu và tên lính Thanh lui ghe.

“Bọn chúng quá ngu xuẩn,” Cửu Dương cười lầm rầm đằng sau lưng họ, “ai đời lại tính thuế kiểu đó!” Chàng vừa thầm chế nhạo vừa lịch sự vẫy tay chào, rồi đứng lên trở về hội ngộ Hiểu Lạc và Nữ Thần Y.

Cửu Dương bắt gặp ánh mắt thán phục của Hiểu Lạc:

- Huynh thật quá lợi hại, trên hắn tưởng tượng của đệ! - Hiểu Lạc hít hà, lòng đầy ngưỡng mộ.

Quản gia bưng tô mì thịt bò đi đến bên cạnh, thì thào vào tai Cửu Dương:

- Dạ tạ thất đương gia.

Thì ra ông ấy cũng là thành viên bang hội. Cửu Dương gật đầu, nói:

- Không có chi, chúng ta đều là người trong nhà cả. Tiểu nhị không sao chứ?

- Hắn không sao.

- Hắn từ đâu đến?

- Hình như là từ Cát Lâm – Quản gia đáp - Hắn muốn gia nhập bang hội và bái thất đương gia làm sư phụ.

Cửu Dương bấy lâu nghe khen đã quen. Chàng lặng lẽ rót trà vô chén. Quản gia hỏi tiếp:

- Tôi có thể bảo hắn đến Hắc Viện tìm ngài được không ạ?

Cửu Dương lắc đầu. Chàng bưng chén trà lên miệng, nói nhỏ tiếng:

- Ông hãy bảo với hắn là ba hôm sau đến địa đạo cạnh Tây hồ tìm ta.

Cửu Dương uống một ngụm trà trong khi quản gia mừng dùm tiểu nhị:

- Hắn mà nghe được tin này chắc vui lắm. Đang trọng thương cũng khỏe mạnh ngay.

Và quản gia cung tay xá một cái:

- Nhân thế, tôi xin thay mặt hắn đa tạ ngài.

- Chuyện nhỏ mà – Cửu Dương vỗ vai quản gia – Ông đừng quá khách sáo.

Cửu Dương nói xong thì quản gia quay mình lui trở về quây tính tiền. Sau khi quản gia đi khỏi, Hiểu Lạc giũ tay áo của Cửu Dương, năn nỉ:

- Đệ cũng muốn theo huynh học nghề.

- Không được! - Cửu Dương xua tay - Đệ đã có sư phụ rồi, làm vậy không hợp quy chế.

Hiểu Lạc không chịu bỏ qua cơ hội bái sư ngàn năm một thuở. Nó ranh mãnh nháy mắt:

- Sao lại không hợp quy chế? Thì tới lúc đó huynh sẽ là sư tôn, còn...

Hiểu Lạc hất đầu về phía Nữ Thần Y:

- Là sư mẫu.

Bị Hiếu Lạc điếm đúng tim đen, Cửu Dương khoe răng và vui vẻ xoa đầu đệ tử. Ở bên cạnh, Nữ Thần Y buồn cười. Mưu mẹo gian xảo của Tần Thiên Văn, nàng đã quá nằm lòng, nay chàng nhận thêm đệ tử thì có nước thế gian sạt nghiệp...

- Xin tha mạng! Tiểu nhân biết lỗi rồi!

Đột nhiên có tiếng hét cắt đứt dòng suy nghĩ của Nữ Thần Y. Nàng quay nhìn hướng phát xuất âm thanh, thấy một đồng người bu quanh gian hàng bánh bao xá xíu. Nhiều quan khách trong quán mì chạy đến dòm thử. Hiếu Lạc nhanh nhất, vụt một cái biến mất. Nữ Thần Y đứng lên, định rời gót nhưng bị Cửu Dương nắm tay kéo ngồi xuống. Chàng còn lắc đầu ra hiệu nàng chờ nên xen vào.

- Sao huynh không tới đó xem thử? – Nữ Thần Y ngạc nhiên.

- Có gì hay mà xem? – Cửu Dương so vai - Ngồi đây với muội chẳng phải tốt hơn sao? Đại mới lại đằng đó, chỉ tổ té què giò.

Quả thật, đám đông chen lấn. Xô qua xô lại một hồi thì cái vĩa, hò hét ồm tỏi vang trời:

- Tiểu tử thôi! Sao người đập lên chân ta? – Người này la ầm.

- Ta đâu có đập đâu – Người kia vật lại - Ai biểu cẳng người tự tiện nằm dưới cẳng ta làm chi? Ráng chịu!

Có kẻ trí thức, ứng xử nho nhã văn chương:

- Xin lỗi đã quấy rầy bạn.

Kẻ bị quấy rầy nghinh mặt:

- Muốn nói gì đây... cha?

Người trí thức ôn tồn:

- Tôi chỉ muốn nói rằng bên dưới bàn chân sang trọng của bạn là bàn chân thô kệch của tôi.

Nữ Thần Y nghe vậy liền bùm miệng cười bể phổi, giọng nói rít qua kẽ tay:

- Tên này chắc là đồ đệ của Tần Thiên Văn huynh?

Cười đã đời, nàng bắt đầu lo lắng:

- Huynh không ra tay can họ, nhờ có đánh nhau thì sao?

- Thì vui chứ sao? – Cửu Dương hóm hỉnh bảo sư muội - Huynh khoái coi náo nhiệt!

Nữ Thần Y lườm sư huynh:

- Huynh thiệt là... lòng dạ sắt đá.

Trước lời lẽ miệt thị của Nữ Thần Y, Cửu Dương làm thỉnh bưng chén trà lên miệng. Thật ra thì không phải chàng không muốn cứu trợ, nhưng cứ ra mặt can thiệp hoài, chàng sợ bọn cẩu Thanh nghi. Vả lại, chuyện như vậy ngày nào chàng cũng thấy, giúp được hôm nay không giúp được ngày mai. Muốn lật ngược càn khôn để cứu thế nhân thì chỉ có một cách duy nhất, tức là chính sách triều đình cần thay đổi. Cho nên, chàng đành ngồi chờ cục diện xoay trở nhưng biết đến bao giờ?

Quả đúng y dự tính, câu chuyện cũ rích chẳng có gì mới mẻ. Đám người ăn không ngồi rồi hề nhau chạy tới chỉ để xem một hành khất mình mẩy nổi đầy lang ben đang giơ hai tay lên khỏi đầu lay lục gã thanh niên. Hình như là ông lão ăn xin, vì đói khát đã đánh cắp một cái bánh bao. Ông ấy bị chủ gian hàng bắt gặp nên chửi rủa và đòi cáo lên quan phủ. Sau một hồi, được dân chúng khuyên nhủ thì chủ gian hàng đồng ý tha mạng. Đám đông giải tán hiện trường hung án. Hiếu Lạc cùng bốn người khách trở lại quán mì, xù xì:

- Tội nghiệp ông lão quá – Tên thứ nhất nói.

- Mém tí nữa tiêu đời chỉ vì cái bánh bao – Tên thứ hai phụ họa.

- Tự cổ chí kim, bản cùng sinh đạo tặc – Tên thứ ba xỏ nho.

- Đám cầu Thanh thu thuế đất như vậy, hèn gì có nhiều huynh đệ gia nhập bang hội Đại Minh Triều - Kể thứ tư tức tuổi.

- Đương nhiên rồi! - Hiểu Lạc vỗ tay tán thành - Giặc tới nhà, đàn bà cũng phải đập!

Cửu Dương nghe nói thế thì giật nảy, ngụm trà vừa mới uống chưa kịp nuốt đã nghẹn ở cổ. Bốn người đó im bất. Họ biết bản thân vừa ngổ lời phạm thượng. Hiểu Lạc cũng biết luôn. Nó đưa tay bịt miệng, mắt len lén ngó Nữ Thần Y, và nó than thầm trong dạ khi thấy sư phụ mặt nhăn mày nhíu như ngồi phải lửa. Đúng y sự lo ngại, có đám quân binh đi tuần nghe được câu phạm úy liền đổ xô lại:

- Mau bắt phản tặc!

Bọn lính Thanh nhanh chân bủa vây. Hiểu Lạc và bốn người đó chạy không thoát, bị tóm gọn. Quân Thanh định còng luôn đôi nam nữ ngồi chung bàn với đứa trẻ vừa thốt câu khó nghe. Cửu Dương vội ôm Nữ Thần Y vào lòng. Chàng xua tay rối rít:

- Chúng tôi không quen biết nó!

Nghe sư huynh bảo không quen Hiểu Lạc, Nữ Thần Y sững sờ. Từ đó đến giờ, Cửu Dương đâu phải hạng người thân ai nấy lo, bỏ ai nấy cười! Nhưng Nữ Thần Y không cần thiết nghĩ ngợi lôi thôi. Nàng hiểu ngay “chắc huynh ấy đang dựng mưu khổ nhục kế.”

Quả thật, Cửu Dương cố tình xua đuổi Hiểu Lạc để đám quân Thanh bắt nó đi. Giam cầm năm người còn hơn bảy người chịu tội. Với võ công thâm hậu của chàng thì đương nhiên dư sức đối phó, có thể đánh bài tấu mã như chơi. Ngặt nỗi, nếu chàng bị bọn quân binh nhận diện thì học đường Hắc Viện lâm nguy.

Trở lại câu chuyện. Bọn lính Thanh ngỡ vực:

- Không quen mà ngồi chung bàn?

- Bởi vì quán mì đông khách nên hết chỗ - Cửu Dương tự bào chữa, giọng thành khẩn quá mức.

Trong đám lính Thanh tự dưng có kẻ “ồ” lên một tiếng, chắc này giờ nhìn Cửu Dương quen quen. Kẻ đó xì xầm với đồng bọn:

- Hắn là Tần Thiên Văn, tân viện trưởng của học đường Hắc Viện.

Đồng bọn của kẻ kia nghe nửa câu đầu thấy hơi ngờ ngợ, đến nửa câu sau thì vội vòng tay:

- Chậc! Chúng tôi thật có mắt không thấy Thái Sơn. Kính chào viện trưởng!

- Xin đừng khách sáo. Chúng ta đều là người trong nhà cả - Cửu Dương đứng lên dzui dzẻ đáp. Nữ Thần Y cũng đứng dậy theo.

Bọn quân Thanh nghe Cửu Dương nhận định bản thân chính là Tần Thiên Văn liền tin tưởng chàng vô tội. Ai chứ viện trưởng của học đường thì đâu thể nào trở thành dân tạo phản? Vì Hắc Viện vốn là nơi chiêu mộ danh tài cho triều đình Mãn Châu, chốn xuất thân của các bậc trượng phu nguyên tượng lai.

Kẹt cái là trời không thương người lành, đám cầu nô tài mới vừa tha cho nam nhân này quay sang mỹ nữ:

- Còn vị cô nương này...

Nữ Thần Y nín thính, đầu óc loay hoay cố tìm kế thoát. Nàng vô danh, ngoài biệt hiệu “Nữ Thần Y” thì nàng không có tên. Nhưng lại không thể nói cho bọn chúng nghe được. Cả giang hồ điều biết Nữ Thần Y thuộc người của bang phái phản Thanh. Bấy lâu nay võ lâm chỉ nghe danh chứ chưa nhận diện. Nữ Thần Y chỉ còn một cách, đành đập lên chân Cửu Dương.

Chàng hiểu ý:

- Cô ấy là thê tử sắp cưới của tại hạ.

- Té ra là Tần phu nhân tương lai - Đám quân binh vòng tay chào - Thất kính, thất kính!

Nghe bọn chúng tôn mình làm Tần phu nhân, Nữ Thần Y muốn lăn đùng ra xỉu, rồi suýt tắt thở khi nhiều người trong quán mì xúm lại chúc mừng.

(Tiếp theo)

Cuối cùng, quân binh giải Hiểu Lạc với bốn người kia đi. Cửu Dương và Nữ Thần Y tức tốc trở về Hắc Viện. Bỏ lại tô mì thịt bò. Vừa bước vào đại sảnh đã chạm trán Tiểu Tường. Nàng ngồi khoanh tay chờ cạnh lão Tôn. Hai người một già một trẻ đang an tọa chỗ bàn trà.

Cửu Dương quên lời Tiểu Tường nói đêm qua. Chàng ngạc nhiên khi thấy hành lý của nàng trên sàn nhà:

- Ủa, bộ Thái Hồng Lô bị phá sản hả?

Nghe người yêu hỏi câu quá xá vô tình, đang ngồi tốt lành, Tiểu Tường buông thông hai tay và đứng dậy quay mặt không đối diện. Cửu Dương vẫn còn chưa nhớ ra. Chàng dòm lão Tôn, hỏi:

- Tôi đã nói sai à?

Lão Tôn đứng lên khỏi ghế. Ông tiến đến bên cạnh Cửu Dương, xì xầm:

- Tiểu Tường cô nương đã tự chuộc thân. Kể từ hôm nay, cô ấy sẽ đến đây trú ngụ với... thất đương gia.

Báo tin dữ xong, lão Tôn phát một cái lên vai Cửu Dương. Ông hạ giọng:

- Ngài ráng mà lo liệu.

Đến nước này, Cửu Dương mới nhớ lời Tiểu Tường đã phán “đời này muội sẽ theo huynh!” Chàng quay sang Nữ Thần Y, rồi quay trở lại Tiểu Tường lúc này đang lom khom thu gom đồ đạc. Cửu Dương há hốc miệng:

- Muội đang làm gì đó?

- Thì làm... dân chứ làm gì? - Tiểu Tường vùng vằng - Không lẽ làm Tần phu nhân sao?

Nghe giọng hờn mát, Cửu Dương đoán biết hồi nãy Tiểu Tường theo dõi chàng. Tiểu Tường hỏi xong thì khua chân bỏ đi. Cửu Dương bám theo nàng tới ngạch cửa, hỏi:

- Muội đi đâu đó? Ở Giang Nam muội đâu có người thân.

Cửu Dương không nói kháy. Chàng chính là người thân duy nhất của nàng. Bởi Tiểu Tường cũng là một cô nhi từ nhỏ tới lớn trưởng thành tại Thái Hồng Lô, nơi buôn hương bán phấn.

Vài năm trước, Tiểu Tường chấp chững bước chân vào độ tuổi xuân, hưng phấn còn chưa rạn. Tú bà thấy nàng trở mã liền buộc nàng tiếp khách. Nếu lúc đó không có Cửu Dương làm anh hùng tung tiền bao gái thì Tiểu Tường đã sớm lâm cảnh “đến phong trần cũng phong trần như ai.”

Cho nên mới nói, tuy Cửu Dương là kẻ “phong tình đã quen” nhưng suy cho cùng thì chàng vẫn là vị cứu tinh của nàng. Mất chàng rồi nàng sẽ cô đơn, một thân một mình phòng không chiếc bóng.

Thành thật cáo lỗi cùng bạn đọc. Tác giả bị mắc phải chứng bệnh nói đông, nói dài, nói dai, dí lại nói dở. Bì giờ trở lại câu chuyện.

- Huynh đã có nữ nhân khác rồi – Tiểu Tường chỉ tay sau lưng, phía Nữ Thần Y đang đứng - Vậy thì muội đi đâu cần gì huynh lo?

Tuy nói vậy nhưng Tiểu Tường vẫn dứng chân đứng yên chỗ cánh cửa. Nàng quay lưng không đối diện tình nhân. Cửu Dương phớt lờ câu xóc hông. Chàng dịu giọng khuyên bảo:

- Sao lại không lo? Ở bên ngoài bây giờ lộn xộn, binh lính đang truy lùng phản tặc. Muội không nên đi tứ tung.

- Nếu như muội nhất định muốn đi thì sao? - Tiểu Tường quay mặt lại nhìn vào mắt Cửu Dương - Huynh làm gì được?

Biết Tiểu Tường tánh tình ngoan cố, có khuyên răn cũng vô ích, chỉ tổ hao tổn nước... mắt, và làm thế thì khảm lắm, Cửu Dương bèn hỏi:

- Nhưng mà muội muốn đi đâu?

- Chi dạ? – Tiểu Tường nhướng mắt.

- Để mai một giấc già qua rồi thì huynh còn đi tìm - Cửu Dương trả lời.

Chẳng rõ Tiểu Tường nghĩ sao mà nàng nhún vai đáp:

- Thấy đường thì muội cứ đi, không cần biết.

Dứt lời, Tiểu Tường quay lưng định thi triển khinh công thì nghe Cửu Dương nạt:

- Không cho đi!

Và chàng gần giọng nói thêm:

- Muội mà bước qua cánh cửa đó thì huynh sẽ...

Đang ngon trớn, bỗng dưng Cửu Dương ngậm họng. Giống hệt Nữ Thần Y hôm bữa, chàng luýnh quýnh chưa biết “sẽ” gì.

Tiểu Tường không phải hạng vừa. Nàng đã buồn tình sẵn rồi, nay nghe người yêu lớn lối thì quăng bao phục hành trang xuống sàn khiến mấy bộ áo quần tơ lụa thượng hạng rơi vãi, đất cát lấm be lấm bết. Loại gấm vóc đắt đỏ này Nữ Thần Y chưa một lần vinh hạnh sờ rớ. Nàng toàn bận vải sò, thứ hàng dẹt rẻ tiền, trưng bày đầy chợ.

- Tại sao huynh không uội đi? Giữ muội ở lại đây làm gì?

Tiểu Tường cúi kính sặt Cửu Dương. Nàng vừa nói vừa giậm chân nện guốc. Gương mặt xinh đẹp của nàng đang ở trong trạng thái ửng hồng, dần dần chuyển sang đỏ hỏn hơn gà chọi.

Đúng lúc Tiểu Tường sắp sửa hóa thân thành quý mùi, một quối nhờn trong mười hai con giáp thì có giọng nữ nhi thanh thoát vang lên:

- Thì ở lại đây làm... Tần phu nhân, chứ còn làm gì nữa?

Cửu Dương cùng Tiểu Tường giật mình nhìn lại, thấy Nữ Thần Y đang lúi húi lượm lặt mấy bộ quần áo và bao phục. Vừa phủ bụi bám trên túi hành lý Nữ Thần Y vừa tươi cười thân thiện. Trong khi sư huynh của nàng méo miệng.

Lão Tôn chợt lên tiếng:

- Đúng rồi! Cả hai vị cô nương đều làm Tần phu nhân. Một người là đại nương, một người là nhị nương.

Lão Tôn già đời nên có kinh nghiệm ăn nói. Tiểu Tường nghe ông lão khéo léo giảng giải cũng hơi bùi tai. Nàng âm thầm liếc Nữ Thần Y, ngấm ngấm suy đoán thử coi người nữ nhân đó sau này sẽ trở thành “đại” hay “nhị.”

Tiểu Tường quan sát chưa đầy một phút thì tâm tư nặng trĩu, cặp mắt sất bén rưng rưng cảm động khi thấy Nữ Thần Y đeo túi hành lý bụi chẳng lên vai, trên tay của Hoa Đà tái thể còn ôm thêm mấy bộ đồ vải lụa.

- Thôi, muội không nói nữa – Nữ Thần Y bảo Cửu Dương - Muội đi chuẩn bị thư phòng cho Tiểu Tường cô nương.

Nói rồi, Nữ Thần Y mỉm cười với Tiểu Tường:

- Để tôi giúp cô giặt sạch mấy bộ quần áo này.

- Không cần đâu – Tiểu Tường lắc đầu.

Và nàng đi đến đối diện Nữ Thần Y, giằng y phục từ trong tay của vị lang y giang hồ:

- Đồ của tôi để tôi tự giặt lấy – Tiểu Tường ngại ngùng nói – Không dám phiền cô nương.

Nữ Thần Y nghe biết Tiểu Tường vẫn còn úy kỵ nên nhã nhặn hỏi:

- Hay là hai đứa mình cùng giặt? - Và nàng hạ giọng gạ thêm - Ra Tây hồ giặt đồ rồi... tắm luôn.

Tiểu Tường thấy người con gái này câu nào câu nấy xuống nước, nghĩ rằng chắc cũng không có ý gì xấu nên miễn cưỡng gật đầu. Khi đại nương với nhị nương dắt nhau đi khuất, lão Tôn rút tách trà đưa cho Cửu Dương. Ông cười hề hề:

- Chắc chắn kiếp trước thất đương gia làm nhiều việc thiện nên kiếp này mới quen biết được một hồng nhan tri kỉ như Nữ Thần Y cô nương. Lão nói có đúng không?

Cửu Dương gục gặc đầu. Chàng đương nhiên đồng ý ông lão nói trúng, đúng đứt đuôi con nòng nọc luôn. Lão Tôn nói tiếp:

- Nữ Thần Y lúc nào cũng nét na, hiền hậu. Hình như cô ấy không bao giờ tỏ vẻ ghen tuông.

Lần này, Cửu Dương nghe ông lão phán câu đầu thì vui sướng. Chàng bật ngón tay cái lên khen. Nhưng nghe đến câu sau thì chàng cụp ngón tay lại, đôi mắt ánh tia lo lắng đắn đo. Ông lão tò mò hỏi:

- Nhưng mà thất đương gia định phong ai làm đại, ai làm nhị vậy?

Cửu Dương không trả lời. Thời gian quá cấp bách, chàng thở dài bảo lão Tôn:

- Cái đó thì tôi không biết, nhưng hiện tại thì tôi biết có rất nhiều dân chúng vô tội đang bị bọn cẩu Thanh bắt giam.

13. Chương 13: Uyên Ương Hồ Điệp

Giang Nam. Hắc Viện.

Đêm hôm đó, Nữ Thần Y đi tìm Cửu Dương nhưng chàng đâu mất biệt. Nàng ngồi chờ thần thờ trên bậc thềm trước thư phòng tẩm tối của sư huynh. Giai nhân ưu sầu ủ rũ. Đây là lần đầu tiên Hiểu Lạc xa sư phụ. Không biết nó “mần” ăn thế nào trong chốn ngục tù? Nữ Thần Y ngồi bó gối tưởng tượng tình cảnh đau đớn nhất, những làn roi quất xuống không nương. Tự nhát mình xong, nàng bưng lòng bàn tay lên gục mặt.

- Muội đừng lo, huynh nhất định tìm ra cách - Có tiếng nói ảm áp.

Nữ Thần Y mừng như bắt được vàng. Nàng ngẩng đầu lên, thấy gương mặt thân thương quen thuộc. Hai hàng lệ trào tuôn:

- Thiên Văn, huynh phải cứu Hiểu Lạc!

Cửu Dương giơ tay vuốt nhánh tóc đen tuyền buông xõa xuống bờ vai mong manh. Nhánh tóc nàng vương hồn chàng lặng lẽ. Và chàng âu yếm nhìn nàng tiên nhỏ bé, nghe niềm mơ nhớ tràn đầy. Mái tóc bông tựa áng mây bay. Làn môi dịu dàng như giọt nắng. Cặp mắt lung linh huyền ảo, thấp thoáng hàng vạn vì sao. Ánh mắt giai nhân tuyệt hảo, long lanh hết dải Ngân Hà. Gương mặt hài hòa đường nét, đượm sâu sương giá xót xa.

Ngắm đã đời, Cửu Dương mới lên tiếng trấn an sư muội:

- Có huynh ở đây, Hiểu Lạc sẽ không sao.

Và chàng dang tay. Thiên thần bé bỏng sà vào lòng.

Gia Cát tái lại đắm say trong kỉ niệm của ngày xưa thân ái. Bên cạnh sư muội, chàng cảm giác nàng bé xíu, cần nâng niu. Chàng muốn nói lên những điều mà trái tim hằng chôn giấu từ lâu, “lúc còn nhỏ, tình thương của huynh dành uội mệnh mỏng. Nay lớn lên vẫn không thay đổi. Và huynh hạnh phúc mỗi khi biến thân thành ô dù uội, chỉ một mình muội thôi!”

Phía đối diện, giai nhân thừa nhận. Trong giờ phút hiếm nghèo mới hiểu, sư huynh của nàng võ nghệ cao siêu. Chàng vừa mưu mô trí tuệ lại còn tinh thông chiến thuật. Cho nên người nam nhân mà nàng mơ ước được ở gần bên cạnh chính là Thiên Văn!

Cửu Dương nâng đôi vai gầy, chiêm ngưỡng màu má đỏ hây hây. Chàng đưa tay gạt lệ cho sư muội rồi bẹo mũi:

- Huynh có quà tặng muội.

Nữ Thần Y mỉm cười. Nụ hoa thiên đằng nở trên môi. Nàng chẳng cần đoán. Mỗi năm, Cửu Dương đều khắc tượng gỗ Quan Thế Âm. Đó là món quà nàng ưng ý nhất.

Tôn bà đã từng kể cho nàng nghe về thân thế không rõ lai lịch của mình. Lúc bà phát hiện nàng là lúc Tây Sơn mở hội Quan Âm. Bà vào chùa lễ Phật. Trời tờ mờ sáng, khách viếng thăm đếm đầu ngón tay. Bà nghe tiếng khóc ré dưới chân bực gỗ của tượng thờ trang nghiêm sừng sững. Bệ gỗ có tấm khăn vàng bao phủ. Bà liền dỡ tấm vải lên. Một đứa trẻ đang nằm chôn chênh trên sàn đất lạnh, y phục mỏng manh. Hai nhĩ là một bé gái xinh xắn. Bà đi hỏi khắp chùa miếu nhưng cuối cùng chỉ nhận được cái lắc đầu. Không ai nhìn thấy gia quyến của hai nhĩ bị bỏ rơi.

Tự cổ chí kim, Tôn bà từ chối thâm nhập đệ tử, nhưng hôm đó lại động lòng mến yêu nên mang về chăm nom. Bà bồng hai nhĩ bạc phận đến đồn Bạch Nhật triệu kiến Sư Thái, khẩn mong Sư Thái niệm tình đứa bé cô cút mà truyền thụ võ công. Ngờ đâu, Sư Thái thở dài “chỉ mỗi một Đình Đình đã đủ nhức đầu. Ta không thể nhận thêm nữ đồ đệ nữa. Nữ nhĩ tâm tình bất định, rất khó quản dạy, ta đành vô phương...”

Cửu Dương vòng tay sau lưng, lấy ra một búp sen hồng:

- Muội mở ra xem.

Nữ Thần Y hí hửng mở từng cánh, thấy nhụy hoa. Nàng thộn mặt:

- Đâu có cái gì trong này?

- Muội xem kỹ chưa?

Nữ Thần Y nghe sư huynh hỏi vậy thì hơi nghi ngờ ánh mắt của nàng. Bởi vì trong bang phái Đại Minh Triều, ai cũng tôn Cửu Dương là nhà ảo thuật gia biến nước thành lửa, hô gió thành bão. Có tất thị không. Không tất thị có. Cho nên, sau một hồi e dè, nàng đáp:

- Kỹ rồi.

- Chắc không đó? – Cửu Dương một mực gặng hỏi.

Nữ Thần Y bặm môi, lâu thật lâu mới lí nhí nói:

- Lép...

Nghe câu trả lời thành thật của sư muội, Cửu Dương phì cười. Ngoác miệng xong rồi, chàng liền trở chứng du côn. Cửu Dương nheo mắt, bảo:

- Đâu muội sờ tay lên... ngực thử xem.

Cửu Dương phán câu này, tuy rằng tám chữ nhưng lời lẽ còn độc địa hơn thứ nọc độc của loài rắn hổ mang chúa. Nữ Thần Y giật nảy. Quả thật, sau khi chàng bảo vậy thì nàng lập tức cảm giác cộm cộm trong áo. Tối nay trời chớm lạnh nên nàng khoác thêm áo choàng, dây buộc kín cổ, nút áo gài then, phải mất một hồi mới tháo ra. Đúng y chang dự liệu, lúc nàng cởi chiếc áo bông là lúc gối vải nâu sòng rớt xuống.

Miệng mồm của Nữ Thần Y mở toác hoác. Đôi môi đỏ hồng hóa thành số không to tướng. Nàng sững sờ nét mặt, lắp bắp:

- Huynh... nhét gối vải vào... khi nào? Tại sao muội không hề hay biết?

“Nói như muội!” Cửu Dương thâm nghĩ “nếu muội mà biết được huynh lên gối vải vào... lúc nào thì huynh còn là nhà ảo thuật gia sao?” Và trong khi chàng toét miệng cười đắc chí thì nàng đỏ mặt. Nữ Thần Y đứng vụt dậy, định bỏ chạy đi nhưng bị sư huynh của nàng dang tay cản:

- Muội còn chưa mở ra xem.

- Không thèm coi nữa! - Nữ Thần Y giận dữ nói. Rồi nàng cúi xuống nhặt gối vải, dúm trả lại sư huynh.

- Muội giận à? - Cửu Dương ghé sát mặt, hỏi.

Nữ Thần Y cong môi. Đôi môi mềm chín mọng như hoa xuân còn phong nhụy:

- Ai biểu huynh chạm đến muội!

Và nàng chột dạ nhìn quanh trước khi lườm sư huynh bằng hai đuôi mắt dài:

- Người khác mà thấy được thì muội phải làm sao đây?

Cửu Dương khoan đáp lời trách cứ. Chàng bị đôi biệt nhãn nhất cổ khuynh nhân thành đó thôi miên. Thăm thẳm nơi đáy mắt là bóng trăng chiếu sáng lẳng lơ. Chàng nhìn sư muội, thấy tình yêu dâng rục rịch.

(Còn tiếp)

Giang Nam. Hắc Viện.

Xen lẫn giây phút băng khuâng, Cửu Dương cũng tự hỏi lòng, “phải chăng ánh mắt lung linh đang chứa đựng niềm ưu tư cô đọng? Khiến nàng buồn thơ thẩn mỗi hoàng hôn. Nhìn sâu vào cửa sổ của linh hồn, chàng lãng tử cũng trở thành thi sĩ. Ánh mắt biếc như vương sầu vạn kỷ. Đầu bao lần nàng nếm vị đắng cay? Lòng trắng trong hay vương bóng hình ai? Đôi tám lẻ hăn nàng còn ngây thơ lắm!”

Phía đối diện, Nữ Thần Y lườm nguýt chưa xong thì phát hiện sư huynh của nàng hóa đá mất tăm rồi. Nàng vội sờ tay lên trán chàng, hỏi:

- Huynh làm sao vậy? Có nghe muội nói gì không?

Cửu Dương giật mình. Chàng đương nhiên không có nghe. Cứ mỗi lần gặp nàng là chàng lơ mơ, lơ đãng, sét đánh sém một bên... mộng cũng chẳng hề hay biết. Người ta nói khi yêu là vậy đó. Yêu càng nhiều càng cảm giác chơ vơ, sát thân đại khờ, còn tâm trí thì bơ phờ thờ ơ.

- Muội vừa nói gì? - Cửu Dương hỏi lại.

Sư muội của chàng then thừng nhìn xuống đất. Nàng giơ tay xoe lộn tóc rồi co chân đá hạt sỏi nằm lăn lóc trên sân.

Nữ Thần Y ngại ngần lặp lại lời trách móc:

- Lúc nãy muội hỏi rằng...

Tiếng nói của nàng lúc bình thường vốn dĩ đã nhỏ, giờ còn xiu hơn. Cửu Dương phải vênh tai lên, vặn nút thu âm lớn hết cỡ mới nghe loáng thoáng:

- Nếu mà có người thấy huynh để cái gói đó vô trong áo của muội thì sau này muội phải làm thế nào?

Té ra vị Hoa Đà tái thế đang lo tính tương lai, sợ mai này ổng chê. Xui cho Nữ Thần Y, nàng hỏi câu đó chẳng khác nào đâm đầu vào rọ. Cửu Dương nham nhỡ, không đại gì bỏ lỡ cơ hội bày tỏ nỗi lòng. Chàng thấy có dịp may liền lập tức tra tấn lỗ tai ngay tắp lự:

- Muội cần chi suy nghĩ dông dài ệt trí? Thì mai này muội cứ làm... nương tử của huynh.

Nữ Thần Y đứng nghe, biết ngay sư huynh sắp sửa lên cơn sốt tình trầm trọng. Và e chàng lại nắm tay nắm chân, ôm eo éch như hôm hôm thành thử nàng chỉ mặt cây si cảnh cáo:

- Không có giận à nha! - Nữ Thần Y long mắt bảo.

Nhưng lần này nàng đã sai. Tối nay, Cửu Dương quẳng bớt rồi cái thói cảm rằm sàm sỡ. Chàng chỉ hươu gỏi vài qua lại trước mặt sư muội:

- Muội hãy mở ra xem, huynh không giận nữa.

Nói vậy nghe còn được, vừa nhận quà vừa tránh lời cầu hôn nhột nhật, tốt đôi đường. Và trước điều kiện vạn sự hưng, Nữ Thần Y vui mừng mở ra xem. Nàng phát hiện hai bức tượng tí hon đang nằm khép nép.

Trong lúc Nữ Thần Y chăm chú quan sát hai pho tượng hết sức đáng yêu đó thì Cửu Dương chăm chú ngắm sư muội. Nàng lật qua lật lại, coi tới coi lui, xem chừng như vô cùng thích thú. Mà cũng đúng, năm nay là năm đầu tiên hai bức tượng gỗ không phải tượng Bồ Tát Quan Âm.

Nữ Thần Y dựng đứng bức tượng bên tay trái, hỏi Cửu Dương:

- Đây có phải Đồng Tử không? Nom hơi hơi giống... muội.

“Đồng Tử đâu mà Đồng Tử,” Cửu Dương tủm tỉm, vẻ như muốn cười lẫn quay, trông gian manh hết sảy. Chàng chưa trả lời thì sư muội tuôn câu hỏi kế tiếp:

- Còn bức kia chắc là Long Nữ? Nhưng sao lại có nét giống... huynh?

Cửu Dương từ ban nãy đến bây giờ nhìn cười một cách khổ sở, nay nghe sư muội lẩm cẩm như xẩm mắt gậy thì cười lẫn bò càng. Nữ Thần Y châu chực câu trả lời, chờ hoài không có nên gắt gỏng:

- Huynh định làm đười ươi tới chừng nào?

- Tới chừng nào hả? – Cửu Dương ôm bụng – Tới chừng muội nhận ra hai hình nộm đó.

- Thì đã nói rồi, là đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

- Sai bét! - Cửu Dương nhún vai - Muội kể tai đây huynh nói cho nghe.

Nàng kể tai. Chàng thú thật:

- Là cặp hài nhi của chúng ta.

Nữ Thần Y nghe xong bảy chữ này thì đứng im như bị điểm huyết. Cặp mắt biếc trợn tròn. Đôi môi xuân mím chặt. Nàng kinh ngạc tột độ trước câu nói đầy ngụ tình nham nhở.

Đến gần nửa cây nhang mà vẫn không thấy khuôn miệng trái tim mấp máy, Cửu Dương chạnh lòng:

- Muội đừng giận nữa - Cửu Dương vừa khuyên nhủ vừa tước đoạt cặp “hài nhi” từ trong tay Nữ Thần Y, cất vô áo khoác của chàng - Hay là để huynh khắc bức tượng Quan Âm nha?

Nữ Thần Y chưa tách khỏi cơn mê. Nàng còn đang hoảng hốt. Cửu Dương thấy sư muội mất hết phản ứng, nghĩ rằng nàng giận dữ lắm nên luyến quỳnh:

- Thôi được rồi, muội không thích món quà đó thì huynh có cái khác.

Nữ Thần Y nghe nói thế thì dù đang mơ cũng lật đặt thức tỉnh. Nàng bất thành linh đưa tay chẹn ngực, sợ có thêm món quà thờ ra.

Nhưng thần y Hoa Đà đã lắm to. Cửu Dương chán làm ảo thuật gia. Chàng lấy từ trong tay áo một hình nộm khác, lớn hơn hai hình gỗ kia, phát phơ mòng mòng trước mặt sư muội. Nữ Thần Y mọc mạc ngu ngơ. Nàng đưa tay sờ hình nộm, hỏi:

- Tượng này cũng không giống phật bà Quan Âm, vậy chắc là phật Thích Ca?

Nữ Thần Y quả thật bất tài tiên tri, đây là lần thứ hai nàng đoán sai. Cửu Dương thở dài nghĩ “huynh khổ công cực nhọc khắc tượng tặng muội, chỉ vì muội tôn thờ vị Bồ Tát Quan Âm. Còn bản thân huynh, trong thời điểm loạn ly này, huynh đâu có ở không mà tầm sư học đạo? Ngồi lâu mỏi cẳng khắc phật Thích Ca để làm chi? Mặc dù bức tượng mới này được khởi đầu bằng chữ Thích. Nhưng không phải Thích Ca Mâu Ni. Đạo hiệu của huynh bây giờ cũng là Thích, nguyên bản là Thích Nữ Thần Y!”

- Không phải phật Thích Ca - Cửu Dương lắc đầu - Nhưng người này cũng từ trên trời xuống. Muội cứ đoán thử.

Được sư huynh mách nước, Nữ Thần Y chớp mắt, đoán thử:

- Là tiên nữ?

- Ừm... - Cửu Dương neho mắt lắc đầu - Chưa đúng hẳn nhưng cũng gần ná ná tiên nữ. Muội ráng suy nghĩ thêm một hồi.

Nữ Thần Y bậm môi nhưng chỉ rắng có nửa hồi thì bó tay cúi đầu quy phục. Thấy sư muối xịu mặt chịu thua câu đố bí mật, Cửu Dương tặc lưỡi bật mí:

- Bức tượng này là tượng nữ thần. Thế nào? Đã đoán ra chưa?

Nghe Cửu Dương tiết lộ danh tánh của hình nộm gỗ, Nữ Thần Y ngạc nhiên một cách sung sướng. Đây là lần đầu tiên chàng khắc tượng của nàng. Nữ Thần Y thầm hỏi “chẳng biết lúc bức tượng hoàn chỉnh rồi trông có giống mình không?” Suy nghĩ đến đó, Nữ Thần Y liếc sư huynh dụ dỗ:

- Huynh nhớ làm cho đẹp đẹp nha?

Vừa nói nàng vừa hé miệng cười tươi tắn. Cửu Dương biết tỏng:

- Đẹp đẹp hả? - Chàng chẳng hăng - Cái đó khó à!

- Sao lại khó? – Nữ Thần Y khua mồm.

- Muội xấu mà bảo huynh làm cho đẹp thì khó chứ sao? – Cửu Dương đáp tỉnh khô.

Nữ Thần Y chết gí trước câu trả lời. Đôi chân son nhỏ rã rời quy xuống sân. Cửu Dương dang cánh tay ân cần ra đỡ nhưng giai nhân nhện nhục quá giới hạn.

Ban đầu, Nữ Thần Y vọng tưởng tai nghe nhầm, ngõ ngang như đang nằm chiêm bao. Mãi đến khi sống mũi cay nồng thì mới biết đây là hiện thực, nàng bật khóc rầm rức.

- Huynh tài giỏi nhất là lúc ăn hiếp muội! - Nữ Thần Y tức tưởi.

Thấy bờ mi ướt sũng, Cửu Dương thương xót não nề. Chàng ngồi xuống bên cạnh sư muội, rồi rít nói:

- Muội mau nín khóc, huynh chỉ đùa chơi!

Nữ Thần Y lâu nín. Cửu Dương liền lấy cây quạt xòe ra quạt át, à không, quạt cho nàng. Nữ Thần Y khóc dai dẳng, cứ thút thít mãi, chưa chịu tắt cái dài. Gia Cát tái lại xếp binh khí lại, rồi thở dài. Chàng buồn lây nỗi buồn sư muội. Ngồi một hồi, chẳng biết làm sao, chàng đành di chiếc quạt viết tên nàng trên cát.

Đến khi lệ giăng khô cạn. Nữ Thần Y đưa tay quạt nước mắt:

- Huynh đừng tự bào chữa, rõ ràng đang chê bai muội chứ không phải đùa chơi.

Biết nàng hiểu lầm câu nói vui, Cửu Dương nựng cầm sư muội:

- Không có chê đâu mà.

- Huynh có chê! – Nữ Thần Y sụt sịt.

- Không có! – Cửu Dương phẩy tay bác bỏ - Huynh thật tình chỉ đùa chơi!

Nữ Thần Y không tin lời phủ định. Nàng đứng bật dậy, hậm hực hỏi:

- Vậy tại sao không thấy huynh đùa chơi nữ nhân khác mà cứ chuyên môn trêu chọc muội?

- Tại vì huynh không yêu họ!

Câu tỏ tình chàng vừa nói xong, nàng không kịp nghe đã bỏ chạy về phòng. Mái tóc bông tung bay trong gió.

Cửu Dương đứng im lặng lẽ nhìn, nghe lòng chàng tràn ngập mến thương. Và chàng chợt nhú mày rồi ngoảnh đầu trông sang. Hình như có tiếng bước chân Tiểu Tường lảng vảng?

14. Chương 14: Giang Nam Phong Vân

Giang Nam. Bình minh.

Sau khi lão Tôn bẩm tin khẩn cấp đến địa đạo Tây Hồ, các thành viên bang hội liền tụ tập ở tông đường chờ mệnh lệnh. Lâm Tổ Đình, Nữ Thần Y, và Tiểu Tường không đến đó tham dự. Họ ba người ở lại Hắc Viện chăm sóc vết thương của Trương Quốc Khải. Bệnh tình của chàng tuy đã có tiến triển nhưng công phu vẫn chưa khôi phục hẳn.

Tiện thể cũng xin giới thiệu đôi chút về khu căn cứ bí mật thứ hai của bang phái Đại Minh Triều. Hắc Viện là địa bàn thứ nhất, đã được nhắc qua. Còn trung tâm hoạt động thứ ba chính là đồn Bạch Nhật, sau này mới nói đến.

Địa đạo Tây Hồ là một hệ thống phòng thủ trong lòng đất. Hệ thống này đã được các thành viên bang phái phản Thanh phục Minh đào, bắt đầu vào cuối thời điểm trị vì của Hoàng Thái Cực, vị hoàng đế thứ hai thuộc triều đình nhà Thanh.

Địa đạo Tây Hồ là nơi trú ẩn của các vị đương gia và nhóm thành viên bang hội Đại Minh Triều tại Giang Nam. Địa đạo còn là chỗ cất giấu tài liệu mật thám, là trạm cứu thương, là nơi hội họp, và là kho chứa binh khí.

Địa đạo được đào bên cạnh Tây Hồ bởi vì khu vực đó thuộc khu đất thép, tức loại đất sét hòa với đá ong nên có độ bền rất cao. Hệ thống của địa đạo bao gồm thư phòng, tông đường, bệnh xá, nhà bếp, kho chứa thuốc, và kho lương thực... Địa đạo không chỉ đơn giản là cơ quan hoạt động chính trị mà còn trở thành chốn sinh sống của rất nhiều thành viên bang phái Đại Minh Triều.

Về quy mô, hệ thống địa đạo Tây Hồ có tổng chiều dài toàn tuyến trên hai trăm dặm, với ba tầng sâu khác nhau. Tầng trên cách mặt đất tám thước. Tầng giữa cách mặt đất mười sáu thước. Còn tầng dưới cùng thì cách mặt đất tới những hai mươi bốn thước. Địa đạo Tây Hồ nằm sâu trong lòng đất nên có cài lỗ thông hơi ở các lùm cây.

Địa đạo Tây Hồ đã được Sư Thái, Mã Lương, và thành viên bang hội xây dựng sau khi học đường Hắc Viện hình thành. Họ bắt tay đào xới hệ thống liên hoàn vào những năm cuối cùng của Hoàng Thái Cực, mãi cho đến cuối đời của hoàng đế Thuận Trị thì địa đạo mới chính thức hoàn tất. Căn cứ bí mật này đã được các vị đương gia sử dụng trong thời kỳ kháng chiến chống triều đình nhà Thanh.

Trở lại câu chuyện. Cửu Dương men theo đường hầm bí mật, từ Hắc Viện đi đến tông đường của địa đạo Tây Hồ. Các hậu thủ đang ngồi đàm chiêu, thấy Giang Nam thất hiệp bước vào thì vội đứng lên vòng tay, cúi đầu cung kính:

- Tham kiến thất đương gia.

Cửu Dương vẫy tay mời họ ngồi, rồi chàng nhẹ nhàng an tọa lên chiếc ghế gỗ nâu. Chàng chưa nói câu nào thì lão Tôn chạy vô thưa:

- Đại đương gia đến.

Nghe danh tánh Thiết Đầu Lô, các thành viên bang hội lẫn Cửu Dương đồng loạt đứng dậy, nét mặt rất đổi vui mừng. Nhoáng một cái, Giang Nam đại hiệp xuất hiện trong chiếc áo tơ ẩm nước. Chiếc áo được bện bằng lá cọ khô.

- A di đà phật - Hòa thượng Khẩu Tâm bước chân qua cửa, chấp tay chào.

- Tham kiến đại đương gia - Tất cả đồng thanh.

Thấy mọi người nghênh đón long trọng, Khẩu Tâm điềm đạm bảo:

- Thiện tai, thiện tai. Bần tăng là kẻ tu hành, khẩn xin các vị đừng đa lễ.

Sau khi thốt câu khiêm tốn, Khẩu Tâm cởi áo tơ, giữ nước, rồi để tựa vào cánh cửa. Ở trong địa hầm lúc bấy giờ không gian tịch mịch. Chiếc lò sưởi nơi góc phòng tỏa hơi nóng. Đống than hồng đỏ ối, chói lòa. Bên ngoài trời đổ mưa to.

- Mời đại đương gia an tọa - Lão Tôn trân trọng dang tay.

Khẩu Tâm liền đến ngồi lên chiếc ghế mun đen, cách Cửu Dương một khoảng. Chiếc ghế gỗ mun được đặt phía dưới bậc tam cấp. Bậc thang bắt lên bực gỗ, trên đó có chiếc ghế lớn, vốn là vị trí của thiếu đà chủ Tàn Thiên Nhân. Ở đằng sau bực gỗ là linh đường, nơi thờ bài vị của tứ đương gia, ngũ đương gia, và lục đương gia. Ba vị đương gia quá cố từng là ba thành viên đắc lực trong nhóm Giang Nam hiệp sĩ nhưng đã không may thất thủ và hy sinh ở Tây Sơn. Kế bàn thờ bài vị của ba người họ là tấm địa đồ non nước.

Khẩu Tâm an tọa chưa được bao lâu thì quay sang bảo Cửu Dương:

- Thất đệ, huynh bắt được tin nên đến giúp một tay.

Cửu Dương gật đầu cảm khái:

- Có huynh ở đây rất tốt, thêm một người thêm sức lực.

Gia Cát tái lai định nói câu tiếp theo thì lão Tôn chen lời. Ông lão đang ngồi hướng bên phải Cửu Dương.

- Không biết đại đương gia có tin tức gì của thiếu đà chủ Tàn Thiên Nhân? – Lão Tôn nói nhanh.

Hỏi xong, lão Tôn hồi hộp dán mắt vào mặt Khẩu Tâm. Vị hòa thượng chưa trả lời thì người trung niên ngồi cạnh lão Tôn lên tiếng:

- Đến bây giờ mà thiếu đà chủ vẫn chưa quay về địa đạo Tây Hồ hội ngộ chúng ta, tôi e vết thương của Sư Thái trở nặng. Chẳng lẽ bà lâm cảnh nguy nan?

Người thanh niên khác vọt miệng:

- Sau biến cố Tây Sơn, chúng tôi chỉ nhận một bức thư bỏ câu duy nhất gửi từ đồn Bạch Nhật. Trong thư báo tin Sư Thái bế môn, thể thôi.

- Đúng rồi! – Nhiều thành viên bang hội nhao nhao - Sau lá thư đó thì tổng đà chủ lẫn thiếu đà chủ hai người họ đều bật vô âm tín.

Khẩu Tâm đọc được sự bận tâm trong mắt mọi người nên nói:

- Các vị đừng quá lo lắng. Thiếu đà chủ Tàn Thiên Nhân đang liệu thương cho Sư Thái ở đồn Bạch Nhật. Hai người họ không sao.

Và Khẩu Tâm hỏi lại:

- Còn tam đương gia Trương Quốc Khải thế nào?

- Tánh mạng của tam đương gia bình an vô sự – Lão Tôn mau mắn đáp – Nữ Thần Y đã tìm ra cách triệt chất độc Kinh Phủ.

- Tạ trời phật!

Khẩu Tâm chấp tay khấu đầu một cái. Khi chàng ngược lên thì thấy lão Tôn cup đôi mắt. Ông ấy buồn bã nói thêm:

- Nhưng người đồ đệ của Nữ Thần Y thì không được may phước. Nó cùng hàng tá thường dân bá tánh bị bọn cẩu Thanh bắt giam.

- A di đà phật – Khẩu Tâm âm thầm khấn niệm trước khi cau mày hỏi lão Tôn - Sao lại như vậy?

Nhân lúc lão Tôn tường thuật câu chuyện xui rủi thì Cửu Dương rời khỏi ghế, đi đến nơi treo tấm bản đồ khổng lồ. Chàng đứng khoanh tay xem xét đường lộ và nghiên cứu tổ tường các ngõ hẻm.

(Tiếp theo)

Khẩu Tâm ngồi nghe, chốc chốc lại thở dài, tới khúc bọn quân binh muốn giam cầm luôn cả Cửu Dương và Nữ Thần Y thì lắc đầu nói:

- Chúng ta nhất định không thể để binh lính triều đình lộng hành như vậy được.

Các thành viên bang hội rất căm hờn vụ binh sĩ tổng giam dân lành. Thành ra, Khẩu Tâm vừa bộc lộ cảm nghĩ xong thì có vô số người đập bàn cáo trạng:

- Hồi tháng trước, sông Trường Giang lụt lội, triều đình không xuất kho đắp đê thì thôi, còn nhần tâm tăng thuế. Lại nữa, đám binh lính láo toét cứ ngang nhiên ra mặt hiếp đáp dân lành hoài. Bọn chúng chẳng những ăn uống không trả tiền mà còn đánh đập tiểu nhị và giam giữ dân chúng chỉ vì mấy câu nói có hàm ý chỉ trích triều đình Mãn Châu.

- Chưa hết đâu! – Vị thanh niên nọ hét toáng - Hôm qua còn có thêm mấy mươi người bị giam giữ, cũng chỉ vì nói trật vài lời.

- Bọn chúng thật là quá đáng! – Người trung niên kia thu nắm đấm - Chúng ta phải ra mặt làm phản thôi!

Lập tức, có tới vài chục người chém tay vào không khí:

- Nói hay lắm! Chúng ta phải giết sạch đám chó Thanh! Đuổi bọn tẩu cẩu Mãn Châu ra khỏi đất đai trung nguyên!

Ở đằng kia, nơi treo tấm bản đồ, Cửu Dương không tán thành mưu lược chọi thẳng cánh triều đình nhà Thanh. Quân địch đang đông, sức lại mạnh. Còn phe ta thì quá yếu ớt. Quân vô thế cơ. Nếu mà choảng nhau thì chỉ có nước địch chết ba, ta chết ráo. Cửu Dương khẽ lắc đầu. Chàng đứng im chờ mọi người hò hét cho đã, đợi cơn giận dữ trút qua. Sau hồi to tiếng, bọn họ dịu lại.

Tới lúc này, Cửu Dương mới lên tiếng giải bày:

- Các huynh đệ đừng quá nóng nảy, hãy nhớ rằng ở nhà chúng ta còn có thê tử với lại hài nhi.

Hầu hết tất cả thành viên bang hội lặng thinh nghe Cửu Dương phân tích. Trong lòng họ đột nhiên cảm giác bùi ngùi, nỗi thương nhớ vợ con bủa vây tâm não. Họ kháo nhau:

- Gia Cát tái lai nói rất chí lý. Tội phản nghịch bất đạo, thiên tử khai đao. Ít nhất là bị tru di tam tộc.

Nhưng cũng không ít thành viên bang hội băn khoăn nói:

- Chả lẽ chúng ta vì tham sống sợ chết để rồi bó tay ngồi xem bọn cẩu Thanh đánh đập hoặc giam cầm dân chúng vô tội?

- Đương nhiên là không! - Khẩu Tâm bất thành linh lên tiếng bênh vực Cửu Dương – Chúng ta nhất định đánh đuổi bọn Mãn Thanh, kế hoạch này chỉ trong sớm muộn mà thôi, các vị cứ việc an lòng.

- Đúng vậy! - Lão Tôn nói - Chúng ta nên liệu việc cấp bách trước, cứu người là quan trọng trên hết, còn công vụ khởi nghĩa thì hãy tính sau.

Rồi lão Tôn và Khẩu Tâm không hẹn mà cùng đứng lên tiến đến sau lưng Cửu Dương. Khẩu Tâm hỏi Gia Cát tái lai trong khi các thành viên bang hội xúm tụm lại nghe ngóng:

- Bây giờ chuyện đầu tiên mà chúng ta phải chú tâm là tìm cách giải cứu đám phạm nhân từ trong ngục thất. Không biết đệ có chủ trương gì chưa? Có thể nào nói ra để mọi người cùng tham khảo?

Cửu Dương không đáp lời Khẩu Tâm mà hỏi trống:

- Có bao nhiêu người đang bị giam cầm?

Lão Tôn thở dài bảo:

- Theo dự định thì trên dưới có đến gần năm mươi người đang bóc lịch trong nhà lao.

Cửu Dương vừa lắng tai nghe lão Tôn bẩm báo vừa cau mày tính toán kế sách. Chàng tự hỏi phải làm sao đây? Nơi ngục thất cửa ngõ chẳng chặt. Mỗi ngõ đều được binh sĩ cai quản nghiêm ngặt đến độ con ruồi cũng khó bay lọt hướng hồ con người muốn đào tẩu. Chẳng những thế, địa hình nhà tù còn được xây cất vòng vo phức tạp, cạm bẫy trùng trùng điệp điệp. Sa chân vào đó như sa vào trận kỳ môn bát quái. Nếu không quen thuộc đường đi ngõ rẽ sẽ khó trở ra ngoài. Thôi thì tìm cách khác vậy. Cửu Dương xòe cây “nam châm quạt” phe phẩy, nói:

- Để tránh làm động đám quân binh, chúng ta nên theo ngõ hậu vào giải cứu khâm phạm rồi rút lui một cách êm ái.

Mưu cơ của Cửu Dương mù mờ như khói bếp khiến nhiều thành viên bang hội trợ mắt:

- Ý của thất dương gia là?

Lão Tôn bạo dạn đoán mò:

- Chắc thất dương gia có ý định an bài cướp ngục?

- Đúng phân nửa! – Khẩu Tâm bật ngón cái lên khen ông lão.

Khẩu Tâm quả là nhanh trí, chỉ cần nghe loáng thoáng đã biết Cửu Dương muốn làm thế nào để giải phóng phạm nhân. Vị hòa thượng tự nguyện thay thế Cửu Dương giải thích với mọi người:

- Không chỉ đơn giản là cướp ngục, mà cướp ngục bằng cách đào đường hầm bí mật thông tới nơi giam giữ tù binh.

- Đúng vậy! – Cửu Dương gật đầu nói - Lúc này, tôi đã quan sát kỹ càng bức sơn đồ. Nếu tôi tính không sai thì tọa độ của đại lao nằm dưới chân ngọn đồi Hoang Liêu, cạnh con sông. Nên sau khi cứu người xong thì chúng ta có hai kế hoạch. Thứ nhất là rút lui theo đường núi tới Phong Đô. Thứ hai là chèo ghe lênh đênh trên mặt nước xuôi dòng Thanh Lộ, một chi nhánh nhỏ của sông Dương Tử để rời khỏi Giang Nam. Nếu các vị đồng ý kế hoạch này thì chúng ta nên bắt tay ngay. Nội trong năm ngày, từ trên đèo Hoang Liêu, chúng ta sẽ đào đường hầm xuyên sỏi đá tới tận nơi cai ngục.

Mọi người định vỗ tay hoan hô sách lược thì bị Cửu Dương gạt phắt:

- Nhưng tôi báo trước, kế hoạch này nói ngoài miệng dễ dàng nhưng làm thì rất khó. Lý do thứ nhất, nhờ chúng ta đoán lệch hướng để rồi đào sai chỗ, chạm trúng mé sông thì nước sẽ tràn vào. Thứ hai, chúng ta không có tấm bản đồ lao tù trong tay nên tôi e khó mà biết được chỗ giam người vô tội, chỗ nhốt những kẻ cướp của hoặc kẻ sát nhân. Tôi không muốn chúng ta vì cứu người thân mà phóng thích nhầm những tên đầu lâu đáng bị xử án tử hình.

Khẩu Tâm, lão Tôn, cùng các thành viên bang hội hào hứng không được bao lâu thì bị Cửu Dương nói cho tới dè dặt. Cửu Dương dẫn dắt họ đi một vòng thật lớn nhưng cuối cùng lại trở về điểm xuất phát. Họ nhìn nhau như muốn hỏi:

- Vậy thì chúng ta nên làm thế nào đây? Chả lẽ chúng ta phải vì đại nghĩa mà diệt thân, bỏ mặc năm mươi mạng người không lo tới?

Cửu Dương biết các thành viên bang hội đang nghĩ những gì. Chàng tắc lưỡi định trưng bày ý kiến mới thì bỗng nhiên một thành viên lên tiếng:

- Thất dương gia có trí lực tốt như vậy thì chắc chắn đã nghĩ được thượng sách để đánh cắp tấm bản đồ lao ngục. Tại hạ nói đúng không thất dương gia?

Cửu Dương xếp cây quạt lại, vòng tay cúi đầu, nói:

- Đa tạ huynh đài khen ngợi!

Sau khi khéo léo đáp lời ca tụng, Cửu Dương nhìn Khẩu Tâm, bảo:

- Đệ quả là có... hạ sách để đánh cắp tấm địa đồ lao ngục, nhưng đệ muốn trở về Hắc Viện thương lượng với Tiểu Tường.

Nãy giờ Khẩu Tâm lo ngay ngáy cho tánh mạng của Hiếu Lạc và đám dân lành, nay nghe có kế sách đánh thó tấm địa đồ thì mừng rỡ vỗ vai Cửu Dương.

Hắc Viện. Giờ Ngọ.

Ở bên dưới từ đường của Hắc Viện, bữa cơm trưa thân mật được bày ra. Hồi nãy, Thiết Lâm với Tân Quý có tới hỏi thăm sức khỏe của tam dương gia. Họ gần như nhảy cẫng khi trông thấy da dẻ của Trương Quốc

Khải hồng hào, thần sắc vô cùng sáng sủa và... tối cũng sủa. Cả hai vị tú tài huyền thuyên với Trương Quốc Khải vài câu rồi bá vai bỏ đi làm thơ vắn vơ trong vườn.

Hiện tại có năm người quây quần bên mâm cơm. Nói năm người là nói về vị trí địa lý, nói cho xôm chứ ăn thì chỉ một mà thôi. Bốn người kia chẳng ai rớ chén đĩa. Có thể họ không đói hoặc đã no rồi. Nhưng cũng có lẽ là tại vì trong lúc này có một người đang say sưa nói, còn ba người kia chăm chú lắng nghe.

Hai trong ba người đang ngồi chống cằm chăm chú lắng nghe là Lâm Tổ Đình và Tiểu Tường. Nữ Thần Y bận mức từng muỗng canh dứt Trương Quốc Khải. Còn Cửu Dương thì say sưa trình bày kế hoạch cướp ngục cứu tù binh.

Cửu Dương vừa quảng cáo sơ sơ cái đoạn dùng đường hầm cứu đám tù nhân và Hiểu Lạc thì bị Tiểu Tường gián đoạn. Tiểu Tường vỗ tay bôm bốp:

- Ý kiến hay tuyệt!

Lâm Tổ Đình cũng phấn khởi không kém. Nàng chà hai lòng bàn tay vào nhau, bảo:

- Người xưa có câu “dụng binh phải thần tốc,” cho nên huynh hãy mau lựa ngày giờ cầm cờ thượng lộ, trận chiến này muội sẽ theo giúp một tay, cứu Hiểu Lạc về đây.

Gỗ mõ xong, Lâm Tổ Đình chợt nhớ chi tiết quan trọng:

- Ủa mà các huynh định chừng nào bắt đầu xuất phát?

Cửu Dương lắc đầu đáp nhanh:

- Còn chưa đào được đường hầm thì đâu thể nào hành động.

- Sao thế? – Lâm Tổ Đình há hốc miệng.

Riêng Tiểu Tường thì nóng gáy nên xực lại:

- Các huynh chỉ có việc lấy mấy cái thuổng đào đào bới bới thôi, có khó khăn gì mà không chịu hành động?

- Không hẳn đơn giản như muội nghĩ đâu? – Cửu Dương so vai giải bày – Chúng tôi không nắm bản đồ địa ngục trong tay thì làm sao mà biết phải đào hướng nào cho trúng? Nhỡ đụng mép sông là tiêu tùng.

Lâm Tổ Đình nhướng mắt:

- Chắc huynh nói quá.

Tiểu Tường trề môi:

- Đào lộn đào lại mấy hồi!

Điều bộ khinh dễ của Lâm Tổ Đình và Tiểu Tường khiến Cửu Dương tức sôi nhưng không nói gì. Chàng chỉ ngồi gãi cằm suy nghĩ. Chàng rất muốn lên tiếng nhờ Tiểu Tường đánh cắp tấm bản đồ địa lao. Ngắt cái là thâm tâm chàng mâu thuẫn. Chàng không định làm Phạm Lãi, càng không định khuyên Tây Thi đi hầu tri huyện lão gia, dùng tình một đêm đổi chác năm mươi mạng người.

Cửu Dương suy tới nghĩ lui, rốt cuộc đành quyết chí một mình một ngựa tự giải quyết vấn đề. Chàng quyết tâm tìm cách khác, vẹn toàn hơn, và chủ yếu là không cần phải hy sinh người nữ nhân bên cạnh.

Tự kỷ thỏa thuê, Gia Cát tái lại quay sang nhìn Trương Quốc Khải. Trong lòng Cửu Dương ước ao trời phạt cải tạo số mệnh, hóa chàng thành tam đương gia. Tuy rằng Trương Quốc Khải thọ thương ở Tây Sơn, bị Khang Hi thui một đao suýt chết. Nhưng trong cái rủi cũng có cái may. Bởi đích thực là mỗi ngày Trương Quốc Khải đều được Nữ Thần Y săn sóc. Chỉ cần có người con gái dịu dàng khả ái đó ở bên cạnh thì, đối với Cửu Dương, đánh gãy cặp giò cũng chẳng lo.

Đang dẹt mộng tào lao, Cửu Dương giật mình khi nghe Nữ Thần Y bảo:

- Sao huynh không nghĩ cách gì đó để đánh thó tấm bản đồ đại lao?

- Đã nghĩ ra cách từ sớm rồi – Cửu Dương ậm à ậm ừ – Nhưng mà cách đó... không tốt cho lắm.

- Cách đó là cách gì? – Tiểu Tường tò mò.

Cửu Dương nhìn Tiểu Tường, ngập ngừng hỏi lại:

- Muội thật muốn biết cách đó là cách gì hả?

- Lễ đương nhiên – Tiểu Tường tung hai tay lên không trung.

Cửu Dương ngồi yên trầm tư mặc tưởng, chưa dám nói. Lâm Tổ Đình thấy sư huynh lưỡng lự con cá vàng, anh chàng ăn nói lâu lắc thì bắt đầu bực mình. Nàng nghĩ rằng chàng hống hách, chẳng muốn tiết lộ mưu sách cho nàng nghe nên thét be be:

- Cách đó là cách gì? Huynh cứ nói mau đi, không thôi chờ đến trời tối thì cái mông muội mọc rễ mất rồi!

Bị Lâm Tổ Đình la hét ầm ầm bên tai, Cửu Dương thốt không trọn lời:

- Cách đó là... là... - Chàng cà lăm.

Nghe sư đệ là là ừ ừ... quần đùi, Trương Quốc Khải thúc hỏi:

- Chắc đệ muốn cho người trà trộn vào phủ tri huyện đánh cắp tấm bản đồ? Nhưng đệ muốn triệu ai đi? Đại ca Khẩu Tâm, lão Tôn, hay là đệ cứ để huynh đi thử một phen?

Trước lời lẽ như đồng giẻ nhùi của tam sư huynh, Cửu Dương xúc động khịt khịt mũi. Trương Quốc Khải bệnh tình chưa khỏi mà hăng hái đòi vào hang cọp.

- Không dễ dãi gì - Cửu Dương lắc đầu - Trong mấy ngày qua, hôm nào đệ cũng lên đến trước cổng tri phủ xem xét, thấy rất khó ra tay. Cho dù là ban ngày hay ban đêm cũng vậy. Bọn binh lính trực chỉ canh gác, chẳng một phút hở hên.

- Vậy phải làm sao? – Trương Quốc Khải hỏi, gương mặt rầu rĩ đến tội.

Cửu Dương vì bất đắc dĩ mà buộc lòng thổ lộ chiến thuật mỹ nhân kế. Chàng hạ thấp giọng, ngụ ý lòng vòng:

- Theo đệ nghĩ thì... chỉ có tiên nữ mới bay lọt vào phủ tri huyện mà thôi.

Nữ Thần Y nghe lướt qua là biết Cửu Dương muốn ngầm chỉ điều gì:

- Còn mỹ nữ thì sao? – Nữ Thần Y nói, cố tình dùng chữ mỹ, tránh chữ kỹ.

Tiểu Tường đang ngồi bấm môi khóa mỏ, chợt nghe Nữ Thần Y và Cửu Dương quanh co thì trí óc lóe sáng. Tiểu Tường búng tay cái chóc:

- Phải ha! Có thể mà nãy giờ muội nghĩ không ra. Giang Nam tri huyện lão gia mê gái đẹp, đêm nào cũng có vài kỹ nữ ở Thái Hồng Lâu đến hầu.

Và Tiểu Tường véo tình nhân một cái ngay đùi non:

- Huynh có mưu kế thì nói toẹt cho rồi, còn bày đặt vòng vo tam quốc.

Cửu Dương nhăn nhó gãi tay thoa vết cào. Tiểu Tường lại véo chàng thêm cái nữa, nhưng lần này nàng nhéo ngay chỗ... xích lên trên đùi một tí xúu, thiếu chút là trúng chỗ hiểm. Nữ Thần Y ngớ sếp có trận ẩu đả liền len tay vô... chính giữa giải hòa:

- Giờ này mà hai người còn có tâm tình... nhéo lộn?

- Nhéo trúng chứ nhéo lộn thì nhéo làm chi? - Lâm Tổ Đình xỏ ngọt.

Bị tri kỷ đá giò lái, Nữ Thần Y cười hiền. Rồi vị Hoa Đà tái thể liếc Tiểu Tường dụ khị:

- Cô mà giúp Thiên Văn chuyển này thì dù làm trâu làm ngựa huynh ấy cũng chịu.

- Được thôi! - Tiểu Tường đập tay lên ngực.

Và nàng hứa chắc với Cửu Dương:

- Huynh cứ để muội đi lo. Đêm nay muội biết có Hồng Nhi, Cúc Nhi, và Lan Nhi theo Uyên ma ma đến đó. Muội sẽ nhờ họ đánh thó tám bản đồ.

Cửu Dương gật đầu cảm tạ, lòng dạ vui sướng vô bờ. Không ngờ mưu mô của chàng gọn gàng trót lọt. Tiểu Tường khỏi phải đi hầu tri huyện lão gia.

Cửu Dương định mở lời cảm ơn thì Tiểu Tường nũng nịu nói:

- Sau khi muội giúp huynh hoàn thành đại sự thì huynh sẽ đền đáp muội như thế nào?

Lâm Tổ Đình nghe Tiểu Tường đòi hỏi thù lao liền trừng mắt:

- Thì như Nữ Thần Y nói hồi nãy. Huynh ấy sẽ làm ngựa cho cô cưỡi. Lúc đó cô tha hồ phi nước đại. Sướng quá rồi còn muốn cái gì nữa đây hả cô hai?

Lâm Tổ Đình chưa nói dứt câu “cúng cùi,” Trương Quốc Khải đã bật cười ha hả. Ngồi bên cạnh Trương Quốc Khải, Nữ Thần Y thẹn thò tới nỗi đánh rơi chén canh xuống sàn. Câu nói của nàng quá là trong sạch mà bị Lâm Tổ Đình khuấy đến đục ngầu, rồi còn bẻ cong queo ý nghĩa thẳng thót của người ta. Đúng là bó tay, bó chân, bó toàn thân luôn. Lâm Tổ Đình nham nhở hết sức tưởng tượng.

Bây giờ bàn tới đương sự. Cửu Dương nhắm mắt định thần, âm thầm vận mười hai thành công lực cố xua đuổi hình ảnh ngựa người người ngựa mà Lâm Tổ Đình mới vừa vẽ vờ trong trí của chàng. Khổ cái là đuổi hoài cũng đuổi không xong, chàng đành nhắm mắt như Tôn Ngộ Không ăn ớt.

Thấy tâm trạng Cửu Dương rộn ràng, Tiểu Tường quơ chiếc đũa đang nằm lẩn lóc trên bàn, dùng nó làm cây thước kẻ tay Lâm Tổ Đình:

- Cô là chuyên gia nói bậy không hà!

Tiểu Tường ngoài miệng mắng mỏ nhưng sâu hoắm nơi đáy lòng có khoái làm kỹ mã không ta?

15. Chương 15: Giai Nhân Tử Lợm

Giang Nam.

Xui cho Tiểu Tường! Cửu Dương chưa kịp làm “bạch mã hoàng tử” thì kế hoạch đánh cắp tám địa đồ sụp đổ.

Chỉ là sau khi chuyện trò ở Hắc Viện, Tiểu Tường tức tốc đi tìm ba nàng Tam Nhi. Họ là tỷ muội cùng chung tiền thoái với Tiểu Tường, và cũng đã có một khúc tình cảm lộn thà lộn thuộ với Cửu Dương. Cái đó đương nhiên. Đại đa số mỹ nhân ở Giang Nam trấn ít nhiều đều đã qua tay của Gia Cát tái lai. Thế nên, khi nghe Tiểu Tường bảo “Thiên Văn cần giúp đỡ,” tam cô nương ra sức ngay. Nói cho cùng thì tứ hải đều giai huynh đệ. Ba nàng con gái không còn làm tình nhân của chàng thì làm tri kỷ cũng được phải không?

Sau đêm chung chạ với tri huyện lão gia, lúc trời sáng tỏ, ba người họ trở về Thái Hồng Lâu thì gặp Tiểu Tường đứng đứng chờ ngoài cổng. Không đợi Tiểu Tường hỏi, Lan Nhi lắc đầu nói ngay:

- Mưu sự đánh cắp tám bản đồ bất thành.

Hồng Nhi tiếp lời:

- Chẳng qua là tri huyện lão gia khôn ranh. Lão đã ra lệnh cho đám thuộc hạ kẻ tám bản đồ lên sơn mài. Tám bản đồ đó to bằng con voi, treo chình ỳnh trong thư phòng. Chắc chỉ có thánh nhân mới đủ tư cách hóa phép cho tám bản đồ nhỏ lại, rồi nhét vô tay áo.

Cúc Nhi bảo:

- Tôi không cam tâm nên định sao chép bản đồ lên giấy, nhưng ngõ ngách làng quê, phải đến tết Đoan Ngọ mới kể xong.

Đã đành ba nàng con gái thảm bại, nhưng dầu sao thì họ cũng tận hết sức lực. Tiểu Tường hiểu rõ điều đó nên không ngớt lời cảm tạ Tam Nhi. Họ cười buồn:

- Không có chi. Chúng ta vốn là tỷ muội với nhau mà. Hơn nữa, những điều chúng tôi làm không phải là làm cho cô, chúng tôi cũng vì Thiên Văn. Chỉ tiếc rằng huynh ấy không yêu chúng tôi.

Đứng trước cảm tình sâu đậm của ba nàng kỹ nữ dành cho Cửu Dương, Tiểu Tường động lòng thương hại. Nàng liên tục khục khịt mũi. Trong thâm tâm rất muốn nói những lời an ủi nhưng lại ngại ngùng.

Phía đối diện, thấy Tiểu Tường lúng ta lúng túng như gà mắc thóc, Tam Nhi ngờ Tiểu Tường trách họ không hoàn thành sứ mệnh nên nháy nhau rút hết vô thư phòng.

Ở đằng trước cổng, Tiểu Tường vẫn đứng trợ trợ. Đóa môi hồng nở nụ cười tươi tắn, còn trái tim nồng thì thấm thía nỗi niềm của kẻ đang yêu và được yêu. Tiểu Tường cảm thấy bản thân nàng may phước, bởi Cửu Dương chưa một lần nói câu phủ phàng hoặc từ chối không thương nàng.

Tiểu Tường hít một hơi đầy rồi vội vã trở về Hắc Viện báo tin. Lâm Tổ Đình vừa lắng tai vừa tựa lưng vào vách tường, thở dài thườn thượt. Nữ Thần Y ngồi im trên ghế, trợ người thần thờ. Trương Quốc Khải cau mày ái ngại nhìn xa xăm. Chỉ có Cửu Dương là đứng

Hắc Viện. Giang Nam.

Lần tụ họp này Trương Quốc Khải vắng mặt. Chàng ở trong thư phòng nhờ Nữ Thần Y băng bó vết thương.

Bên dưới từ đường, Tiểu Tường gối đầu lên vai Lâm Tổ Đình. Hai nương ngồi chỗ chiếc bàn trà, giường mắt ngọc Cửu Dương. Chàng đang đứng khoanh tay dòm bức tường hầm mật.

- Chúng ta hết cách! – Lâm Tổ Đình bức bách.

- Thôi đành lụm xác Hiếu Lạc cho xong – Tiểu Tường hạ giọng.

Kẻ tung người hứng, cùng nổi chứng trù ẻo tên đồ đệ yêu dấu của Nữ Thần Y. Trù một hồi, Tiểu Tường thấp thỏm hỏi Cửu Dương:

- Hay là chúng ta cứ tự tiện xua quân đánh vô đại lao cướp ngục? Tới đâu hay tới đó, chết thì bỏ.

Nghe Tiểu Tường tuyên phán, Cửu Dương hiểu người đẹp muốn làm càn. Và vì e nàng điếc không sợ súng nên chàng nhả mặt nói:

- Phải công nhận huynh quen muội bấy lâu, đã từng nghe muội nói rất nhiều câu dở hơi nhưng câu vừa rồi là dở hơi nhất.

- Xí! – Tiểu Tường què xệ chống chế - Huynh chỉ biết trêu chọc muội. Nếu huynh ngon thì hãy mau tìm cách cứu người.

Một phút sau, nàng liền thoáng hỏi:

- Ý mà nè, bộ huynh có cách khác hay hơn sao?

Bị Tiểu Tường tung chướng ngược, Cửu Dương cứng họng. Chàng quả thật không tìm được cách nào ngoài cách xua binh đánh giáp lá cà như Tiểu Tường vừa mới nêu ra.

- Sao? – Tiểu Tường gặng hỏi, quyết không tha cho chàng – Huynh đã nghĩ ra cách gì chưa?

- Huynh đương nhiên là nghĩ... chưa ra – Cửu Dương xui lơ đáp.

- Vậy thì nguy to rồi - Lâm Tổ Đình buồn bã nói - Bản thân huynh là Gia Cát tái lai mà nghĩ chưa ra thì chỉ có trời mới nghĩ ra.

Khi phang câu nói ấy, Lâm Tổ Đình không bao giờ ngờ bản thân nàng chính là... trời. Giây lát trôi đi, Lâm Tổ Đình liền chứng minh cho Cửu Dương thấy rằng có đôi khi nàng còn thông minh hơn cả Gia Cát Lượng. Lúc đó, Nữ Thần Y đột nhiên xuất hiện. Thấy tri kỉ của mình, Lâm Tổ Đình réo um bà sùm:

- Á!

- Gì vậy – Tiểu Tường giật nảy – Bị kiến cắn móng hả?

Đang phấn khởi, Lâm Tổ Đình gác ngoài tai lời châm chọc. Nàng hớn hở nói với Cửu Dương:

- Muội đã nghĩ ra cách cứu Hiểu Lạc!

- Cách gì vậy? – Cửu Dương, Tiểu Tường, và Nữ Thần Y xáp lại gần.

Lâm Tổ Đình vỗ vai Nữ Thần Y, nói oang oang:

- Chỉ có Nữ Thần Y mới có thể cứu Hiểu Lạc và mấy chục kẻ phạm nhân.

- Nữ Thần Y có thể sao? – Tiểu Tường chớp mắt.

- Tất nhiên là có thể! – Lâm Tổ Đình gật đầu – Nữ Thần Y được mệnh danh là nhà thông thái. Quyển thơ Đường dày như vậy mà cô ấy đọc qua một lần thì đã nhớ ngay.

- Vậy có liên quan gì đến việc cứu người? – Đôi mắt Tiểu Tường nai tơ ngơ ngác.

Lâm Tổ Đình cười nói:

- Dĩ nhiên là có liên quan, chẳng những liên quan mà còn rất mật thiết. Nữ Thần Y có thể dùng bộ óc siêu phàm của cô ấy, in tẩm bản đồ vô trí, rồi về tường thuật với chúng ta.

- Hay quá! - Tiểu Tường vỗ tay ái mộ mưu kế của Lâm Tổ Đình.

Và không biết vô tình hay cố ý mà Tiểu Tường lặp lại lời nhận xét của Cửu Dương:

- Tôi quen cô bao lâu, nghe cô xoắn rất nhiều câu tầm phào, chỉ riêng câu này là ít tầm phào nhất đó.

Lâm Tổ Đình biết Tiểu Tường đi guốc trong bụng nhưng làm mặt tỉnh:

- Còn phải nói!

Rồi Lâm Tổ Đình vênh mặt lên trời:

- Cái này người đời thường hay gọi là “mưu sự tại quan tri huyện, còn thành sự thì tại Nữ Thần Y.”

Tiểu Tường lập tức a dua:

- Hay còn được xem là gây ông đập lưng ông.

Nghe câu thành ngữ sai be bét, Cửu Dương giật mình. Và khi thấy kẻ xoắn nhỏ là Tiểu Tường, chàng giật mình thêm cái nữa:

- Muội vừa nói gì? Chắc muội muốn huynh chết phải không?

Tiểu Tường e dè nhìn điệu bộ tình nhân:

- Sao lại chết?

- Thì cười chết chứ sao? – Cửu Dương láu lỉnh trả lời.

Trước câu đối đáp nhuộm đầy sát khí giết chóc, Nữ Thần Y bỏ mặc thói quen lịch sự, nàng gập bụng cười sặc sụa. Còn Lâm Tổ Đình thì đáng đánh đòn. Con gái con đứa gì mà quá tệ, nước mắt nước mũi sì sụp phát ghê. Tiểu Tường biết bản thân vừa bị lừa, nàng giậm chân thành thịnh. Thấy gương mặt Tiểu Tường đỏ ối, cảm giác bất nhẫn trỗi lên, Cửu Dương bồi hồi giải thích:

- Câu gây ông đập lưng “ông” nghĩa là một người bị chính kế hoạch, công cụ, hay tính toán của mình phản pháo, gây ra hậu quả không tốt. Chứ gây ông mà đập lên lưng “ong” thì chỉ có thể hiểu là binh khí của lão tri huyện đánh lên lưng của... muội. Rõ chưa cô khờ?

Cô khờ không trả lời Cửu Dương. Cô khờ đang e thẹn đến ngẹn lời. Nữ Thần Y bèn ôm đôi vai Tiểu Tường an ủi. Nhân lúc hai nương quần quýt nhau, Lâm Tổ Đình an bài chiến dịch.

Lâm Tổ Đình chắp tay sau lưng, hùng hồn tương kế tựu kế:

- Nội trong đêm nay, cả ba người chúng ta phải lập tức hành động, không được trễ nải. Chúng ta sẽ thay thế Tam Nhi, bá vai nhau đi gặp tri huyện lão gia và chuốc rượu cho hắn xỉn. Hắn mà xỉn rồi thì Nữ Thần Y mới có thời gian quan sát tâm địa đồ.

Nữ Thần Y hỏi:

- Cô nói nghe hay lắm. Nhưng mà sau khi hoàn thành nhiệm vụ rồi thì ba người chúng ta biết rút lui bằng cách nào?

- Tôi có cách! – Tiểu Tường giơ tay phát biểu.

- Thì cô cứ việc nói đi, cần chi giơ tay? Đây đâu phải là lớp học – Lâm Tổ Đình cố tình trêu chọc học sinh nhưng vị học sinh này cá biệt.

Được bật đèn xanh, Tiểu Tường lạnh lẽo nói:

- Theo tôi biết thì tối nay sẽ có đoàn kịch xướng Tuyết Băng vào phủ tri huyện diễn tuồng Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài. Đoàn kịch nghệ ca cầm đến tận canh hai mới giải tán. Thế nên, sau khi xong việc, chúng ta có thể trà trộn vào đoàn gánh hát, theo chân họ thoát khỏi phủ, về hội tụ với Thiên Văn. Chỉ nhưng mà đoàn gánh hát diễn xong rồi thì họ phải đi đến Chiết Giang, nên lộ trình ngược hướng Tây Hồ một quãng.

- Không sao đâu! - Lâm Tổ Đình hất đầu về phía Cửu Dương – Huynh ấy có thể đón chúng ta ở giữa đường, chờ trên đồi, rồi cùng nhau trở về Hắc Viện.

Có tiếng vỗ tay:

- Kế hoạch của hai cô rất hay – Nữ Thần Y nịnh đầm.

Nghe khen, Lâm Tổ Đình đặt cùi chỏ lên vai Cửu Dương, hỏi:

- Cái này gọi là kế hoạch chu tường mỹ mãn, đúng không huynh?

- Không được! – Cửu Dương lắc đầu nói – Kế sách này quá mạo hiểm.

- Huynh cứ an tâm – Tiểu Tường gồng đôi tay cho bắp thịt u lên nửa cục - Có muội làm vệ sĩ.

Cửu Dương cụp mắt không nhìn hai cánh tay gầy khẳng gầy khiêu của Tiểu Tường. Chàng đang buồn tình, nay nghe Tiểu Tường nói vậy thì nín thinh, chuyển qua rầu đời.

Bởi Cửu Dương có ba điều đáng lo. Thứ nhất, Tiểu Tường vốn là đồ đệ của chàng. Nàng tầm sư học đạo mới vài năm gần đây, công phu chưa đầy lá mít, bảo vệ bản thân còn không xong, hơi sức đâu chăm lo kẻ khác? Thứ hai, Cửu Dương nhớ đến Lâm Tổ Đình, vị đệ tử nhập môn của Sư Thái, võ nghệ ít nhiều phải có nhưng không rõ mức độ nào thôi. Cuối cùng, Cửu Dương nghĩ tới người chàng thương. Thiên thần tình yêu một chiều bẽ đôi còn không biết. Nhỡ có chuyện xui rủi xảy ra, kiếp này chàng đành ca khúc nhạc hận đời đen bạc, hận kẻ bạc tình, hận cả gia đình, hận luôn hàng xóm.

Bởi vậy mà Gia Cát tái lai mới không ngừng xoa tay:

- Huynh không ưng thuận việc ba người muốn đi chuốc rượu cho tên quan tri huyện!

Và khi thấy Lâm Tổ Đình ngoác mồm định cãi vả, Cửu Dương nói luôn:

- Nếu huynh chưa đồng ý, các người không ai được đi. Đây là mệnh lệnh!

Lâm Tổ Đình sùi bọt mép khi nghe sư huynh lấy thân phận địa vị ra đe. Nàng chưa kịp làm buống thì ai dè, Nữ Thần Y đe:

- Huynh đồng ý hay không cũng mặc! Đêm nay muội sẽ đến phủ tri huyện hầu rượu cho tri huyện lão gia.

- Á à, muội muốn làm phản? – Cửu Dương tức tối nâng cằm sư muội – Huynh lấy tư cách đương gia của Đại Minh Triều, đêm nay cấm muội. Nếu chưa có phép của huynh, muội không được rời khỏi Hắc Viện!

Nữ Thần Y bữu làn môi chín đỏ, rồi còn to gan hất tay sư huynh sang một bên:

- Huynh cấm muội không nổi đâu.

Thấy nàng cố chấp, chàng to tiếng:

- Huynh đương nhiên cần nổi, muội muốn thử không?

- Thử thế nào? – Nữ Thần Y nghênh mặt hỏi lại.

Lâm Tổ Đình và Tiểu Tường khiếp đảm trước sự phản ứng của người mà ai ai cũng nghĩ là nhu mì hiền thực. Chắc vì lo cho tánh mạng của Hiếu Lạc nên thần tiên tỷ tỷ mới chọn cách xù lông nhím lên. Thôi đúng rồi, Nữ Thần Y chẳng phải con nai vàng ngơ ngác đập lên lá vàng khô. Dám lãn lộn vô lâm bấy lâu năm,бет lảm cũng là tề giác.

Nghे giọng điệu thách thức của kẻ trói gà không chặt, Cửu Dương thở ra khói, chỉ thiếu tí lửa thôi. Chàng gầm lên:

- Muội có tin là bây giờ huynh điểm huyết đạo, ba hôm sau mới tỉnh dậy không?

Lâm Tổ Đình và Tiểu Tường rùng mình. Song hiệp giai nhân dĩ nhiên tin, ai ngu mới không. Bọn họ không ngừng nháy mắt với Nữ Thần Y, ra hiệu cho nàng đừng chọc giận kẻ nam nhân trước mặt. Nữ Thần Y lại rất thông minh, nên khi bắt được ám hiệu, nàng tức tốc thối lùi vài bước. Nhưng vẫn chưa có vẻ cam lòng, thần tiên tỷ tỷ nổi nóng:

- Huynh dám?

Cửu Dương trầm tĩnh đưa tay ngoắt :

- Muội tới gần thử xem huynh có dám không?

Nữ Thần Y bị chạm nọc. Nỗi sợ hãi phi thân đi mất. Nàng tới gần, bắt chặp sự ngăn cản của hai tâm hồn nữ nhân đang đứng đằng kia. Nữ Thần Y khệnh khạng bước, giọng khinh khỉnh:

- Huynh mà dám điểm huyết đạo, đời này không nhìn mặt nhau!

Cửu Dương dám thật. Nhanh như chớp điểm trúng huyết Tinh Minh, ngay vị trí góc khóe mắt trong, đầu chân mày. Tức thì, nạn nhân hoa mắt, cảm giác như đang hôn mê. Nữ Thần Y bật té ngựa. Lâm Tổ Đình cùng Tiểu Tường ré lên.

Đúng lúc khắc nghiệt, có bóng người bay vào chìa tay đỡ thân hình thướt tha lơ lửng, cứu hộp sọ siêu đẳng, mém tí nữa đập xuống đất u đầu sứt trán rồi. Kẻ đó chỉ mặt Cửu Dương:

- Đệ diên hay sao? Còn không mau giải huyết?

Hóa ra là tam đương gia, đang lớn tiếng la rầy thất đệ. Nhưng sư đệ kháng chỉ, đứng khoanh tay. Trương Quốc Khải biết cho dù chàng có khuyên từm lum từm la, hùm bà lẳng xấn cẩu, cũng không thể nào lay chuyển được Cửu Dương. Gia Cát Lượng mà cố chấp chuyện gì thì cho dù Thiên Lôí giáng sét cũng không thay đổi.

Trương Quốc Khải đành tự tiện vận công giải huyết. Nhưng Cửu Dương không phải lòng dạ sắt đá. Gia Cát tái lai cũng là người có máu mủ cảm tình bằng hữu. Cửu Dương e vết thương của sư huynh chưa lành mà vận công lực sẽ làm hao tổn nguyên khí nên lật đật khuyên can:

- Để cho đệ.

Cửu Dương bế sư muội bưng bình của chàng, đặt lên ghế, rồi giải huyết Tinh Minh. Lúc thức tỉnh, Nữ Thần Y he hé đôi mi dài mượt mà và cong vút. Điều trước tiên đập vào mắt là hình bóng của đại kinh địch, nàng thất kinh hồn vía:

- Huynh tránh ra, đừng bước tới!

Thấy Nữ Thần Y xua đuổi Cửu Dương như xua ôn dịch, mọi người cười ồ. Chỉ riêng một mình đại kinh địch không nhếch môi. Mặt đánh lại, Cửu Dương lạnh lùng chấp tay sau lưng:

- Đã biết sợ chưa?

Bị cao thủ thứ thiệt vô lâm tra khảo, Nữ Thần Y gật đầu cái rụp. Cửu Dương vẫn đứng đối diện, mặt lạnh như tiền:

- Hết dám thách huynh rồi phải không?

Nữ Thần Y lại gật gà gật gù lần thứ hai. Cửu Dương vui mừng khi nghe người thương phục tùng vô điều kiện. Nhưng vẫn chưa an lòng nên chàng ghé sát tai nàng hỏi câu dứt khoát:

- Tối đêm nay muội đâu có định bén mảng đến phủ tri huyện để hầu rượu cho lão già dịch đó, đúng không?

- Dương nhiên không... đúng! - Nữ Thần Y dài giọng.

Sau khi xuất ngôn phạm úy, nàng đứng bật dậy, chạy đến nấp phía sau tam dương gia. Trước câu trả lời trớt quớt kịch bản, thất dương gia sôi gan:

- Muội! ... Muội...! – Nổi tức tới làm Cửu Dương tắt tiếng, thốt không nên lời.

- Muội thế nào? – Nữ Thần Y trêu người, nàng thè lưỡi.

- Muội sẽ biết tay huynh!

Vừa dọa, Cửu Dương vừa vụt lại hết tia sáng. Nữ Thần Y thấy chàng như mảnh hổ liềm bầu chặt vạt áo của Trương Quốc Khải, van nài:

- Cứu muội với!

- Muội đừng sợ, có huynh ở đây! – Giọng nói của Trương Quốc Khải vang xa, mạnh mẽ, rõ ràng, và chững chạc.

Thấy Trương Quốc Khải muốn làm cây cổ thụ che chở cô nàng dỏ dỏ ương ương, gương mặt Cửu Dương đặng đặng sát khí. Đối với Cửu Dương mà nói thì sư muội của chàng quả là tính khí không bình thường. Nàng vừa thông minh, lại vừa đại dốt. Thông minh là vì nàng biết mọi phương thức liều thương và chữa trị bệnh nhân. Còn đại dốt là vì nàng cam tâm đi hầu rượu cho tên quan tri huyện mà không bằng lòng hầu rượu cho... chàng. Nói một cách khác, tóm qua tóm lại thì Nữ Thần Y đúng là “không chịu khôn cho người ta sợ, đại cho người ta thương, mà cứ chuyên môn dỏ dỏ ương ương cho... Cửu Dương ghét.”

Nói ghét chứ thật tình không phải ghét đâu nha. Nói ghét là thương, và nói thương là ghét đó. Còn hề nói giận là giận yêu. Là con người mà, ai mà còn yêu là còn giận.

Thôi, gạt bỏ bài hát đó sang bên, giờ trở lại bãi chiến trường. Cửu Dương rống lên:

- Muội núp sau lưng huynh ấy hôm nay nhưng không trốn được suốt đời!

- Cái đó còn chưa biết – Nữ Thần Y nhe nanh trả đũa, cố tình chọc cho Cửu Dương lộn ruột chơi.

Nhưng Cửu Dương không hề lộn ruột. Chẳng những thế, nét mặt của chàng giãn ra. Chàng giơ tay chỉ cánh cửa:

- Ừa, đại ca Khẩu Tâm đến tìm chúng ta.

Cửu Dương quả nhiên mưu kế đa đoan. Chỉ bằng một câu nói đã khiến Tiểu Tường, Lâm Tố Đình, Trương Quốc Khải, và Nữ Thần Y, tất cả bốn người đều mắc bẫy. Họ quay đầu nhìn.

Nhân lúc mọi người sơ ý, Cửu Dương ra tay với Nữ Thần Y. Ngặt nỗi, trong lúc tức tối, Cửu Dương đã quên Trương Quốc Khải vốn là dân chơi giang hồ, một kẻ rất sành đời chứ không phải hạng người lơ mơ ngờ nghệch.

Đúng lúc Cửu Dương định tóm lấy sư muội để dạy nàng bài học thỏa đáng thì Trương Quốc Khải tung Tỏa Chỉ Công, chiêu thức hai mươi hai trong thất thập nhị quyền công của Thiếu Lâm Tự, ra sức bấu vào hai cổ tay sư đệ, ngăn chặn không cho nắm lấy Nữ Thần Y.

Cửu Dương vận quyền thi triển chiêu thứ năm mươi lăm Phân Thủy Công, rẽ đôi tay của Trương Quốc Khải sang hai bên, ép buộc đối thủ buông ra.

Trương Quốc Khải liền xoay người, cung chân hất vào những chiếc ghế gần đó. Đòn thứ mười một Thiết Tảo Công quét vào ghế gỗ khiến chúng bay vèo lên không trung, tung về phía trước.

Tình cảnh càng hiểm nghèo càng làm Gia Cát tái lại bình tĩnh. Cửu Dương không chút e dè, chàng lập tức phá trận bằng cước thứ ba của Nam Thiếu Lâm Túc Xạ Công song phi cước cắt chéo tuyệt kỹ. Chân trái diệt ghế bên phải. Chân phải triệt ghế bên trái. Dùng ngón và ức bàn chân đá gỗ mộc nát tan tành. Dệt thành một bức màn cát bụi li ti trắng xóa.

Ngay sau đó, Cửu Dương tức tốc phối hợp tinh xảo đòn cước với Châu Sa Chưởng, âm công tối độc thứ mười bảy, khuấy tấm màn cát bụi bay vuốt lên cao. Cát xoáy vòng như phong bão, chưởng gió lốc, khí lồng lộng về phía tam đường gia.

Địch thủ chỉ còn cách phi thân lên cao tránh né. Nhưng mật hàm không cho phép Trương Quốc Khải sử dụng chiêu năm mươi sáu Phi Thiềm Tẩu Bích. Giây phút nguy kịch, Cửu Dương chợt bình tĩnh. Chàng vội thu hồi chiêu thức khiến tấm màn bụi ngưng động, rớt xuống mặt đất. Ngặt nổi, Châu Sa Chưởng không thể dừng lại, khi xuất chiêu thì phải xuất hết, chấm dứt nửa chừng sẽ gây loạn nội công, luồng khí chạy ngược vào thân xâm nhập khắp cơ thể. Quả thật, trong chớp mắt, Cửu Dương bưng tay lên ngực thổ huyết. Máu tươi bắn tung tóe trên sàn.

- Thiên Văn!

- Thất ca!

- Thất đệ!

Tiếng kêu gào vang lên khi chàng quy xuống. Tất cả mọi người chạy đến gần. Tiểu Tường quỳ bên cạnh, nàng ôm chặt cánh tay của Cửu Dương. Lòng dạ mỹ nhân trải qua cảm giác đứt ruột gan, trái tim bóp nát khi thấy tình nhân trọng thương nặng nề. Trương Quốc Khải vỗ về kẻ chủ mưu. Lâm Tổ Đình vui mặt lên vai Cửu Dương, tự trách:

- Đây là lỗi của muội.

- Không phải! – Trương Quốc Khải xua tay - Muội đừng nói vậy.

- Muội không nói vậy! – Lâm Tổ Đình gật đầu quả quyết - Kế hoạch mắc dịch này là do muội nghĩ ra. Thất ca cũng vì lo lắng cho sự an nguy của muội nên mới động thủ. Huynh ấy bị tổn hại chân khí một cách lãng nhách.

- Mọi người không ai có lỗi cả. Muội mới chính là kẻ phạm nhân! - Nữ Thần Y ngẹn ngào.

Và bị cáo ôm chầm lấy Cửu Dương, nước mắt rơi ào ào như mưa tháng Sáu.

- Muội đừng khóc, huynh không sao – Cửu Dương vuốt tóc người chàng thương.

Nữ Thần Y nghe sư huynh trấn an thì càng cảm thấy tội lỗi chồng chất. Và nàng đau lòng gấp bội khi nghe chàng nói:

- Nếu như muội nhất định muốn thi hành kế hoạch thì thôi, huynh không cản nữa. Nhưng lòng người hiểm ác, muội phải cẩn thận đề phòng.

(Còn tiếp)

Giang Nam.

Tối hôm đó, Gia Cát tái lại vừa đi vừa co chân đá từng hạt sỏi trên ngọn đồi, lòng chưa vui bực bội. Chàng không muốn ba nàng con gái mạo hiểm nhưng cản họ không được, đành vô phương làm theo kế hoạch đã dự, đứng chờ ở đây, nơi khỉ ho cò gáy này.

—oo0oo—

Giang Nam. Phủ Tri Huyện.

Ở trong phòng khách, tam nương ngồi chờ tri huyện lão gia. Còn thư phòng mới là nơi treo tấm địa đồ.

Đang ngồi, Tiểu Tường bỗng nhiên hỏi tướng lúc Cửu Dương đưa tiễn tam đại giai nhân lên đường. Chàng đứng im lìm trên đồi cao cạnh gốc cây cổ thụ thổi khúc Bi Dao Ca. Cả ba nàng thiếu nữ say sưa lắng nghe. Đến nốt nhạc cuối cùng, Lâm Tổ Đình hỏi sư huynh:

- Nếu lỡ đêm nay muội ra đi không trở lại, huynh sẽ làm sao?

Lâm Tố Đình này thiệt... Chưa xuất binh mã đã tính chuyện chết chóc. Cửu Dương khê nhẩn mặt trước lời xui xẻo:

- Huynh sẽ báo tin buồn cho thiếu đà chủ biết, để huynh ấy làm chủ, trả thù uội.

Câu trả lời chuẩn xác khiến Lâm Tố Đình hài lòng. Tiểu Tường cũng muốn bắt chước. Nàng hỏi Cửu Dương:

- Còn nếu người mất đi là muội thì huynh có đích thân giết lão tri huyện để tể hồn thiên của muội không?

Cửu Dương gật đầu:

- Huynh sẽ chôn cất muội. Rồi cả đời huynh dùng tiếng tiêu này lảng vảng bên mồ mã trong rừng sâu.

Chà! Câu nói ấy thâm thúy gì đâu. Từng chữ từng âm có tính cách sâu xa, văn hoa bóng bẩy. Chắc Cửu Dương đã tập dượt ngàn lần với nhiều nữ nhân nên miệng mồm mới điêu luyện đến vậy. Quả thực, Tiểu Tường mắc bẫy tình yêu. Nàng bị câu nói đó làm phiêu diêu, điêu đứng. Khóe mắt giai nhân âu sầu ngấn lệ. Gia Cát tái lại thấy được liền thở dài.

Tới phiên Nữ Thần Y. Nàng vừa mới nhúc nhích môi, chưa kịp nói câu nào, lòng chàng đau như cắt. Cửu Dương sa sầm nét mặt:

- Muội đừng hỏi!

Cửu Dương bẻ ống tiêu làm đôi, quăng xuống triền đồi. Chàng không muốn nghe lời lẽ sinh ly với người trong mộng. Lòng tự hỏi lòng “muội mất rồi, huynh thui thủi một mình sống để làm chi?”

Lúc Nữ Thần Y ra đi, trái tim của Gia Cát tái lại động lại. Từ xưa đến nay, ai cũng hiểu đa tình tự cổ nan di hận. Mặc dù Cửu Dương không thể chối lòng đã từng quan hệ chăn gối với nhiều nữ nhân, nhưng điều đó không có nghĩa là tình yêu sâu nặng đối với Nữ Thần Y là giả dối. Như vậy thì chàng là một người đa tình, hay là kẻ thâm tình đây? Tình cảm của chàng đối với các nàng danh kỹ Tiểu Tường và Tam Nhi là một ví dụ tiêu biểu. Chàng có tình với Tam Nhi là có tình với tài, có tình với Tiểu Tường là có tình với sắc. Nhưng có tình với Nữ Thần Y là có tình với tình. Chỉ có nàng mới là người mà chàng một mực thương yêu.

—oo0oo—

Có tiếng mở cửa ken két, rồi giọng của người quản gia hối giục:

- Tri huyện đại nhân mời các vị cô nương vào thư phòng của ngài.

Lâm Tố Đình bình tĩnh kéo tay Tiểu Tường đứng lên. Cả hai nàng hồ hởi bước. Chỉ riêng Nữ Thần Y cảm giác run chân. Khi tam đại giai nhân vào tới thư phòng thì bắt gặp tri huyện lão gia ngồi cạnh bàn tiệc, quần áo cái còn cái mất.

- Ôi chu chọa, mỹ nhân của ta - Tri huyện lão gia nhìn tam quý nương từ đầu đến chân, cười hề hếch - Sao hôm nay lạ mặt quá?

Và tri huyện lão gia chỉ Tiểu Tường:

- Đây là Tiểu Tường, bốn quan nhận ra - Rồi ngài lân la hỏi Lâm Tố Đình - Nhưng còn nàng là?

Lâm Tố Đình cười duyên, nhún chân thi lễ:

- Tiểu nữ tên là Lâm Tố Tố, tham kiến tri huyện đại nhân.

- Mau mau miễn lễ! - Tri huyện lão gia vừa nói vừa đưa mắt sang Nữ Thần Y - Còn nàng tên gì?

Nữ Thần Y xịu mặt:

- Tên của tiểu nữ xấu xí, không dám nói với tri huyện đại nhân.

- Người đẹp như vậy thì tên xấu cũng không sao, nói cho bốn quan nghe thử nào?

Nữ Thần Y tiến đến gần, ngọt ngào bảo:

- Đại nhân uống xong ba ly, tiểu nữ mới nói.

Tri huyện lão gia choàng tay qua eo Nữ Thần Y, kéo nàng ngồi lên đùi. Biết tường diễn sắp bắt đầu, Lâm Tổ Đình xấp dzô bàn tiệc. Tiểu Tường liền đeo theo sát nút.

Nữ Thần Y ngồi chễm chệ trên đùi của tri huyện lão gia. Nàng với tay rót rượu ra ba ly. Đây là loại rượu Nữ Trinh đã được cất lâu năm, chỉ một giọt cũng đủ làm lòng người ngây ngất. Nữ Thần Y chớp mắt, nói:

- Chàng ơi xin cạn chén ly bôi.

Lâm Tổ Đình khoái chí tiếp lời bằng câu hát của danh kỹ Lý Sư Sư:

- Gió lạnh cắt da, đường trơn như mỡ, sương khuya xuống như mưa đổ. Chàng ơi chàng ở đừng về.

Sở dĩ Lâm Tổ Đình hát vậy là vì năm xưa, vị hoàng đế đào hoa Tống Huy Tông đã lên ra khỏi cung đình để đến thăm nàng ca kỹ Lý Sư Sư. Đêm khuya gió rét, hoàng thượng tặng nàng vài trái cam xong thì định cáo từ. Lý Sư Sư vì muốn giữ nhà vua ở lại nên đã thốt lời tình tứ đó.

Đêm nay, tri huyện lão gia nghe Lâm Tổ Đình ví bản thân ông là hoàng đế Tống Huy Tông thì vui sướng nâng ba ly rượu lên uống. Khi tri huyện lão gia uống cạn, Nữ Thần Y lại rót thêm sáu ly. Tri huyện lão gia trở mắt:

- Các nàng cũng sẽ cạn ly với bốn quan chứ?

- Đương nhiên rồi! - Tiểu Tường háo hức nói.

Và nàng ngồi lên chiếc ghế phía bên phải tri huyện lão gia, làm một lèo xong ba ly. Lâm Tổ Đình cũng ngồi lên ghế bên trái, mần thịt hai ly chớp nhoáng. Tri huyện lão gia như miếng chả lụa, bị hai lát bánh mì kẹp chặt. Hai lát bánh mì trong tình cảnh này là hai nàng con gái xinh hơn cặp tỷ muội Thúy Kiều và Thúy Vân. Riêng Nữ Thần Y mới uống nửa ly đã ớn da gà.

Tri huyện lão gia tiếp tục gặng hỏi:

- Nàng nói tên cho bốn quan nghe được chưa?

- Tiểu nữ tên là... Thạch Thủy – Nữ Thần Y đáp bừa.

Tiểu Tường cùng Lâm Tổ Đình trợn mắt nhìn nhau. Chẳng ai biết Nữ Thần Y đang định giở trò quái quỷ gì, moi cái tên kỳ cục đó ở đâu đây?

- Thạch Thủy à? – Tri huyện lão gia hôn vai Nữ Thần Y, khen - Tên của nàng đẹp quá xá.

- Hồng phải - Nữ Thần Y mím môi nói - Tại đại nhân không hiểu ý nghĩa của hai chữ đó thôi. Đại nhân mà hiểu rồi thì ngài sẽ vút tiểu nữ sang một bên, không đếm xỉa đến.

Sau khi thốt lời cay đắng, Nữ Thần Y bụm mặt thút thít khóc. Qua kẽ tay, nàng thấy tấm địa đồ lao ngục. Bộ óc siêu phàm hoạt động trong khi tri huyện lão gia vuốt tóc vỗ về:

- Người đẹp đừng khóc, hãy giải nghĩa cho bốn quan nghe thử xem.

- Đại nhân phải uống cạn thêm ba ly thì cô ấy mới giải nghĩa – Tiểu Tường lẹ miệng.

Lâm Tổ Đình nhanh tay rót rượu đầy ba ly. Tri huyện lão gia lại phải nốc thêm vô. Hai nàng tiểu thư cũng không thoát khỏi. Họ vừa rót rượu cho lão vừa rót rượu cho họ. Tiếng ly ngọc cộng nhau nghe cách cách. Trừ Nữ Thần Y đang khóc nên được tri huyện lão gia ân xá, nãy giờ nàng uống có nửa ly hà.

Bị chuốc rượu một hồi, lão già gục mặt. Để cho chắc cú, Nữ Thần Y bứt một sợi ria mép của lão xem lão có vì đau mà thức dậy không? Lão quả thật say mềm. Nữ Thần Y thở phào nhắm mắt:

- Chà, nãy giờ ba người họ uống gần cả chục bầu.

Nữ Thần Y lặng lẽ leo xuống đất, phủi dít, rồi giơ tay khều Lâm Tổ Đình và Tiểu Tường. Hai nường ngáy ngật đứng lên khỏi ghế. Họ vẫn còn chút tỉnh táo, may quá!

Tam cô nương len lén bước ra khỏi cửa tìm đoàn ca kịch. Có anh kép hát bảnh “giai” đi ngang, thấy ba nàng nháy mắt cầu khẩn, chàng đồng ý hộ tống lên đường. Đoàn hát leo lên cỗ xe ngựa đi hướng Chiết Giang. Tới ngọn đồi, ba nàng thiếu nữ vẫy tay tạm biệt.

Trong lúc cùng nhau cuộc bộ, Lâm Tổ Đình hỏi Nữ Thần Y:

- Ý nghĩa của Thạch Thủy là gì?

Nữ Thần Y cười hí hí:

- Thạch là đá. Thủy là nước. Cục đá chơi vô nước là... vậy đó!

Lâm Tổ Đình cười ha ha:

- Cô thiệt là lí lắc.

Tiểu Tường nhướn mắt:

- Là vậy đó là sao?

Lâm Tổ Đình xỉ trán Tiểu Tường, bảo:

- Nữ Thần Y nói dzậy mà cũng hồng biết! Thạch Thủy có nghĩa là... Tùm.

- Hả ?!? Cô ấy tên Tùm thiệt sao? – Tiểu Tường quát tháo.

Và Tiểu Tường áp đôi tay lên bộ ngực to đùng, chèn trái tim. Lời giải mã của Lâm Tổ Đình khiến Tiểu Tường xém xỉu.

Tiểu Tường mém xỉu thật. Nàng loạng choạng ngã lên vai Nữ Thần Y. Dè đâu, Nữ Thần Y hơi men bắt đầu ngà ngà nên té bịch xuống đất. Lâm Tổ Đình cũng không giỏi gì mấy nhưng đỡ hơn hai kẻ kia. Cuối cùng, Lâm Tổ Đình công Nữ Thần Y. Tiểu Tường lật bệt phía sau như con vịt què.

Lúc tam cô nương lót tót lên đến ngọn đồi, lon ton tới nơi hội ngộ Cửu Dương thì trời đã quá khuya. Lâm Tổ Đình mừng hết lớn, vội nhường tấm thân trên lưng cho sư huynh. Nữ Thần Y gầy như thớ nhưng Lâm Tổ Đình cũng không hơn là mấy nên cho dù công con thỏ cũng mệt đứt hơi. Huống hồ Nữ Thần Y có da có thịt hơn thỏ, trọng lượng ít nhất phải bằng vài chục con thỏ... con.

Lần này, trên đường về dinh, Lâm Tổ Đình dìu Tiểu Tường phía trước. Cửu Dương bế Nữ Thần Y đi phía sau vì Nữ Thần Y lão đảo bước không vững.

Và cũng trên đường trở về, trong ba kẻ say đó có hai kẻ chuyện trò:

- Đẹp thật, nhìn trăng kia! – Tiểu Tường chỉ trên cao.

- Sai bét ! Đó là mặt trời ! – Lâm Tổ Đình hươ tay khẳng định.

Tiểu Tường lên giọng:

- Mặt trời đâu mà mặt trời. Cô ngu bỏ xù! Trò chuyện với cô mệt quá, chẳng thà tôi để dành hơi cho ẩm bụng còn hay hơn.

Bị chê tối tăm mày mặt, Lâm Tổ Đình cãi chí chóc um xùm trời đất:

- Tôi mà ngu? Dzậy chứ cô dám cá hông? Tôi nói cái đó là mặt trời.

Tiểu Tường đưa ngón tay lập thệ:

- Đứa nào nói trật làm cha?

Lâm Tổ Đình ghé ngón út:

- Dô luôn, trăm phần trăm!

Và Lâm Tổ Đình cười thầm “quân tử nhất ngôn là quân tử đại, quân tử nói đi nói lại mới là quân tử khôn.”

- Cô thua là cái chắc – Tiểu Tường nhún vai tâm đắc.

Lâm Tố Đình không chịu thua ai. Nàng búa ngay:

- Còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào. Cô đừng làm giọng ta đây, tưởng rằng mình hay.

Họ cãi nhau cho đến khi đỏ mặt tía tai thì quay đầu ngược lại tìm trọng tài:

- Nữ Thần Y, cô hãy nói xem cái vật đang chiếu sáng trên kia là mặt trời hay mặt trăng vậy?

Trọng tài cau mày nhìn không trung. Chăm chú quan sát một hồi, nàng lớn lên hỏi sư huynh:

- Họ đang nói cái bên trái hay cái bên phải?

Cửu Dương thở dài. Người ta khi xin, không thể phân biệt cái chiếu sáng trưng kia là nhật hay nguyệt, coi như còn châm chế được. Tới phiên người chàng thương, nàng chén thù chén tạt xong thì hoa mắt, một vật biến thành hai. Chàng tưởng tử lượng của Lâm Tố Đình và Tiểu Tường đã kém, không ngờ khả năng nhậ nhật của Nữ Thần Y còn thua xa.

Ba bọm nhậ say bí tỉ trên đường về nhà. Tới bờ sông, bỗng một người thốt lên:

- Thôi chết! Cầu có một bầy giờ thành hai rồi!

Tiểu Tường thống thiết la, chắc mới vừa bị Nữ Thần Y truyền nhiễm nên nhìn đơn hóa ra đôi.

- Rủi mà bước nhầm cái cầu “ảo” là ngẫm luôn! - Lâm Tố Đình lo âu nói.

Nữ Thần Y khôn vặt:

- Có lẽ là vì hồi nãy chúng ta chỉ làm có một châu rượu nên mới thành hai cái cầu. Hay là chúng ta quay trở lại phủ tri huyện làm thêm một châu nữa, bảo đảm biến thành ba cầu. Rồi tụi mình qua cái giữa là chắc ăn nhất!

Trước câu phân tích hết sức chí lý của thần tiên tỷ tỷ, Gia Cát tái lại ghen hòng, bó mông chịu thua luôn.

(Còn tiếp)

Giang Nam.

Bất chợt, sấm sét ầm ầm. Trời phong bão.

May mắn làm sao, Cửu Dương trông thấy tít đằng xa có một ngôi đền thờ. Chàng liền ra hiệu cho tất cả đến đó tá túc. Lâm Tố Đình mau mắn xông lên mở đường, co chân đạp cửa. Căn miếu đã bị bỏ hoang lâu năm, bên trong mục nát, lập sập. Vách thừa rình rảng. Gió lùa từng hồi.

Ngôi miếu đó nhỏ chút, trống không. Ngay chính giữa gian có bức tượng thờ to lớn đặt trên một cái bàn gỗ thấp. Khuôn mặt bức tượng gãy vụn.

Lâm Tố Đình ngồi xếp bằng cạnh chiếc bàn chiêm ngưỡng pho tượng, vừa ngắm vừa lẩm bẩm “chẳng rõ ngôi đền này được thiết kế cho ai?” Tiểu Tường buông mình nằm bệt dưới chân bàn, đôi vai run run, răng va lập cập. Cửu Dương đặt Nữ Thần Y xuống đất, để nàng tựa đầu lên vai Lâm Tố Đình. Chàng thấy tam cô nường rét lạnh nên đành mạo phạm đắp bèo trên. Trước khi thực hành ý định, chàng thành khẩn chấp tay khấn vái “cầu xin đức phật tha thứ cho đệ tử.”

Pho tượng đá gồ ghề đồ sộ, nặng kinh khủng. Cửu Dương phải ra sức vận nội công Đề Thiên Cấn trụ tấn nâng vật nặng. Đề Thiên Cấn thuộc kinh dương cương, chiêu thức mười bốn của võ thuật Thiếu Lâm Tự. Công pháp này chủ yếu là dùng ngón tay luyện kinh và cũng đồng thời sử dụng cánh tay luyện lực. Cửu Dương kẹp hai cánh tay vào pho tượng, dùng ngón trỏ và ngón giữa vận một đầu đá. Trong quá trình vận như vậy, chàng dùng nội lực nhấc cả phiến đá lên đặt ở góc phòng.

Xong xuôi, Cửu Dương trở lại gần chiếc bàn, hất đầu ra hiệu ba nàng tránh xa. Chàng đứng thế Mã Bộ trung bình tấn, buông lỏng cổ tay rồi xoay cánh tay lấy thế vận quyền Đông Xa Chưởng đánh nhẹ xuống chiếc bàn gỗ. Loại công phu uy lực biến hóa, ngoại âm nội dương, chuyên luyện chưởng thịnh hành trong Bắc phái chính tông Thiếu Lâm Tự. Khi Đông Xa Chưởng phát ra, chiếc bàn liền gãy rụp thành từng thanh gỗ to bằng bắp tay.

Nơi đây đã xa phủ Tri Huyện. Cửu Dương an lòng bật quạt đốt lửa sưởi ấm căn miếu hoang. Trời còn đang giông tố.

Tiểu Tường nãy giờ đi đường thấm mệt nhưng giấc ngủ trốn tận đâu đâu. Lâm Tổ Đình cũng cùng tâm trạng, khó lòng chợp mắt. Hai nường ngồi tựa lưng vào nhau thay phiên ngắm các thanh củi đang từng bừng cháy. Nữ Thần Y ngồi bó gối cạnh sư huynh nàng.

Gió lại ùa vào khe cửa. Tiểu Tường so vai. Cửu Dương bật đứng dậy tháo chiếc áo choàng đang mặc đắp cho nàng. Lâm Tổ Đình thấy thế thì ứa lệ:

- Sao huynh thiên vị quá vậy? Chỉ chăm lo một mình cô ấy. Muội cũng lạnh cóng cả hai tay đây này.

Cửu Dương đành phải cởi chiếc áo còn lại khoác lên vai cô nàng ứa so đo ba cái chuyện nhỏ chút. Có được áo ấm rồi, Lâm Tổ Đình mới vui lòng ngậm miệng. Đến lượt Nữ Thần Y, chẳng biết vô tình hay cố ý mà hắt xì hơi một tiếng rõ to khiến vài con quạ đang ẩn náu trong miếu vụt bay loạn xạ. Cửu Dương trở lại bên cạnh sư muội, choàng tay ôm nàng vào lòng. Nữ Thần Y êm ái trong vòng tay sư huynh. Nàng kể môi lên tai chàng thủ thủ:

- Huynh còn nhớ lúc xưa không? Mỗi lần trời đổ mưa, chúng ta đều quây quần bên đồng lửa nướng khoai.

Cửu Dương vuốt đôi má đào, bảo:

- Muội ương bướng nhất, khoai không ăn, chỉ đòi bánh bao mà thôi.

Quả thật, lúc còn bé, Nữ Thần Y chỉ ăn độc nhất một món bánh bao. Trong bữa cơm có rất nhiều món ngon vật lạ. Ai cũng gấp hết món này đến món kia nhưng nàng từ đầu chí cuối xộc mồm vô đĩa bánh bao. Đến khi Sư Thái thúc ép lắm thì nàng mới nhẩn nha cầm đũa lên gấp sang món khác.

Mười mấy năm trước, trong một lần vui miệng, Nữ Thần Y chia sẻ tâm sự thầm kín với Cửu Dương. Nàng nói là lớn lên sẽ thành hôn với thằng bé con bà bán bánh bao ngoài chợ. Cửu Dương nghe xong liền đi kể tùm lum. Từ đó về sau, Nữ Thần Y tịnh, không bao giờ đại dột đem tâm tư ấp ủ trong lòng nói cho Cửu Dương biết nữa.

Chưa hết. Có một hôm Nữ Thần Y ốm nặng. Tới bữa ăn, cháo nàng không nuốt, chỉ đòi bánh bao. Cửu Dương đành phải đi mua nhưng tâm hơ tâm hắt mua lộn loại bánh bao chay, không có nhân. Nữ Thần Y cắn một miếng, nhai nhồm nhàm hỏi:

- Sao muội chẳng thấy thịt trong chiếc bánh bao kẹp nhân này đâu cả?

Cửu Dương thót bụng:

- Lạ nhỉ? Muội thử cắn miếng nữa xem sao.

Nữ Thần Y cắn miếng bánh nữa và nói:

- Không! Vẫn không thấy thịt.

Cửu Dương chẳng chút do dự. Chàng ranh mãnh trả lời:

- Thế thì muội cắn quá chỗ có thịt mất rồi!

Trong nhóm Giang Nam bát hiệp lúc nhỏ thì đám “tứ bộ danh nhân” chơi thân với nhau hơn. Đại ca Khấu Tâm ít khi nào có mặt ở địa đạo Tây Hồ. Chàng thường trú thân tại chùa Thanh Tịnh, thỉnh thoảng mới ghé về chào hỏi vài câu.

Còn tam ca Trương Quốc Khải cùng với tứ ca Đoàn Khiết Trường, ngũ ca Tào Chánh Khê và lục ca Thiệu Châu Tầm thì được Sư Thái an bài ở đồn Bạch Nhật.

Chỉ riêng cặp huynh đệ Tần Thiên Nhân và Tần Thiên Văn thì lại được đại sư trụ trì của chùa Thiếu Lâm nâng đỡ, đích thân dạy dỗ và truyền thụ võ học tinh vi.

Vào buổi sáng, hai huynh đệ khổ luyện các chiêu thức võ công. Đến khi chiều xuống thì trở về địa đạo Tây Hồ trú ngụ với Lâm Tổ Đình và Nữ Thần Y. Bốn người cùng nhau trưởng thành nên được các thành viên bang hội gọi đùa là tứ bộ danh nhân. Họ sống khắng khít, đùm bọc, hiếm khi xa rời. Và hay quan tâm

chia sẻ nỗi buồn lẫn niềm vui. Riêng Lâm Tổ Đình và Nữ Thần Y một mực quý mến đối phương còn hơn tỷ muội cùng chung mẫu tử.

Một buổi chiều kia, Tần Thiên Nhân đi ngang qua đại sảnh, thấy hai đứa bé đang chơi trốn tìm. Đứa này tìm lại chỗ cánh cửa hỏi:

- Có ai trốn trong đây không?

Đứa kia hỏi trả đáp:

- Không! Kiểm chỗ khác đi!

Thiếu đà chủ tương lai đành khoanh tay lắc đầu, cười mỉm chi cợt.

—oo0oo—

Đêm nay, ngồi nghe Cửu Dương và Nữ Thần Y thay phiên nhau nhắc những câu chuyện thời thơ ấu, Lâm Tổ Đình cảm thấy nhớ nhung một người. Nàng nhoẻn miệng cười, khoe cái lúm đồng tiền và những chiếc răng trắng tinh đều đặn.

Lâm Tổ Đình bảo Cửu Dương:

- Huynh và huynh ấy còn hay kể chuyện tiểu lâm uội và Nữ Thần Y nghe, khiến muội cười muốn bể bụng.

Lâm Tổ Đình bắt giác chùng giọng:

- Không biết bây giờ... Sư Thái ra sao?

Tiểu Tường trong vòng mấy năm gần đây hò hẹn tình tang với Cửu Dương, ít nhiều cũng biết cảm tình của Lâm Tổ Đình dành cho đứt lưng quắn, ý lộn, đắng lang quân. Bởi thế mà Tiểu Tường vừa nghe Lâm Tổ Đình lấp lửng hỏi thì hiểu ngay. Lâm Tổ Đình chẳng phải đang ám chỉ Sư Thái mà là...

Tiểu Tường tủm tỉm nói trống không:

- Muốn hỏi thăm tung tích thiếu đà chủ Tần Thiên Nhân thì hỏi đại cho rồi, còn bày đặt mắc cỡ.

Tiểu Tường nói khơi khơi nhưng ngụ ý gán ghép tình duyên cho Lâm Tổ Đình. Lâm Tổ Đình biết chứ. Nàng véo nữ nhân bên cạnh một cái. Tiểu Tường bị cấu đau điếng, định lên tiếng chửi thề.

Cửu Dương cười nói với Lâm Tổ Đình:

- Muội đừng lo, thiếu đà chủ chắc chắn trở về Tây Hồ đón lễ Trùng Dương.

Tình ý của Lâm Tổ Đình đối với Tần Thiên Nhân rõ rệt như ban ngày. Tất cả huynh đệ trong bang hội Đại Minh Triều không cần nói cũng biết. Mọi người trêu chọc riết mà Lâm Tổ Đình vẫn chứng nào tật nấy. Hễ nhắc đến tên Tần Thiên Nhân thì nàng e thẹn đỏ mặt, lòng dạ xốn xang. Chắc nàng còn chưa quen mùi trận mạc.

Trong những kẻ đang vui đùa đó có một kẻ nín thinh, lặng lẽ bỏ thêm củi vào đồng than hồng đang phần phật cháy.

Tiểu Tường đưa tay xoa vết cấu:

- Cô chưa thành hôn với chàng mà đã dữ dằn như vậy rồi, mai một trở thành đà chủ phu nhân ai mà chịu nổi?

Bị Tiểu Tường trêu ghẹo dai nhách như giẻ rách, Lâm Tổ Đình nhảy dựng. Nữ Thần Y ngó thấy Lâm Tổ Đình phụng phịu, sợ gà nhà chọi nhau nên đánh trống lảng:

- Thôi, hai cô đừng cãi lộn nữa, để dành hơi kể chuyện cười còn vui hơn.

- Cãi trúng chứ cãi lộn thì cãi làm chi? – Lâm Tổ Đình bực Tiểu Tường nhưng không làm gì được, đành sửa lưng Nữ Thần Y cho hả dạ. Ý mà hình như câu nói đó là câu quen thuộc của Lâm Tổ Đình.

- Hay, hay! – Tiểu Tường cũng chán cãi... trúng nên vỗ tay – Trời đang mưa mà kể chuyện cười là bá cháy bù chét chó.

Sau khi phăng câu ví von ngứa ngáy mình mẩy, Tiểu Tường định đưa tay gãi đầu.

- Vậy thì cô mau kể đi – Lâm Tổ Đình hỏi Nữ Thần Y - Ngồi đây tù cẳng buồn chết được.

Cửu Dương ngứa miệng tính phản đối nhưng thấy bọn họ ủng hộ quá nên thôi. Ngồi trong miếu hoang, chàng chỉ sụp mi buồn ngủ, chẳng thấy tù cẳng tí ti ông cụ gì. Trời đang mưa to, gió lớn, chàng chỉ muốn ôm sư muội vào lòng đánh một giấc thẳng cẳng tới sáng. Vả lại, mỗi khi nghe tiếng nước rơi trên mái nhà lộp độp, chàng lại xót lòng.

Đâu có ai hiểu thấu nỗi đau của Gia Cát tái lại. Lúc còn bé, phụ thân tam thê tứ thiếp. Phụ mẫu của chàng là vợ lẽ nên phải cả ngày lẫn đêm bực dọc nhìn mặt vợ cả mà sống. Có một hôm mưa tầm tã, phụ mẫu bỏ rơi hai đứa con trai thơ dại để lên đường tái giá. Phụ thân biết tin đã chửi bới um xùm. Thế là mỗi lần trời mưa, ông lại mang hai đứa con trai ra trách móc “tại vì nghịch quá nên mẹ chúng bây mới bỏ đi.” Rồi dường như chưa hả cơn giận, ông còn nói lấy bằng cách ghêêu ngao ca cẩm “trời mưa bong bóng phập phồng, em đi lấy chồng để... khổ cho anh!”

Đêm nay, nghe tam quý nương hồ hởi nên Cửu Dương không nỡ chối từ. Chàng bắt đắc dĩ đành hy sinh vì thế gian, đưa đầu ra gánh nỗi đau dùm nhân loại.

Cửu Dương gạt giấc ngủ sang bên, giởng một tai lên nghe Nữ Thần Y kể:

- Ngày xưa ngày xưa có một người đi xe ngựa và phải chú chim sẻ bay ngược chiều. Người đó dừng xe xem xét, thấy chưa chết bèn nhặt đem về đắp thuốc rồi thả vào lồng với chút bánh bao và nước. Khi tỉnh lại, thấy mình bên song sắt cùng với mấy mẩu bánh vụn, chú sẻ thở dài tự nhủ “bỏ mẹ! Mình đâm chết thẳng cha đi xe ngựa rồi. Quả này chắc tù mọt gông đây!”

Câu chuyện tầm phào làm không khí vui nhộn hẳn. Lâm Tổ Đình vơi đi nỗi nhớ Thiên Nhân. Nàng xưng phong kể tiếp:

- Ngày nầy ngày nay có hai con rắn độc đang bò ngang khu rừng. Một con quay lại hỏi con kia “tụi mình là rắn độc phải không?” Con kia trả lời “đúng vậy, rất độc.” Con thứ nhất lại hỏi “tụi mình có đúng là rắn độc thiệt không?” Con thứ hai bực mình nói “Thật vậy. Chúng ta là loài rắn cực độc trên thế gian này. À mà sao mày hỏi hoài vậy?” “Vì tao mới cần phải lưỡi tao mày ả!!!”

Mọi người lại được một trận cười nghiêng ngả. Tới phiên Cửu Dương. Chàng làm bộ sửa tướng, ra vẻ ta đây sắp nói chuyện vui nhất trên đời nhưng thật ra là đang câu giờ để tìm mẩu truyện ba xu chọc chơi. Nãy giờ buồn ngủ mà ba nàng không cho ngủ nên chàng mới cố tình phá đám.

Ba nàng háo hức chống cằm lắng nghe chàng kể:

- Có một lá thư mời. Một người tên Xí viết thư mời người tên Khỏa tới nhà ăn tiệc với nội dung như sau “Khỏa thân! Khi nhận được thư này hãy mau chạy đến nhà Xí ăn tiệc nhé.”

Ba nàng đỏ mặt khi nghe khúc đầu, đến khúc sau nhin không được liền cười ầm. Tiểu Tường nguyệt tình nhân:

- Huỳnh đầu óc nhơm nhếch, kể toàn chuyện không sạch sẽ. Để muội nói cho nghe nè.

Tiểu Tường hươ tay múa chân thuật lại câu chuyện của một con chim nhỏ bay về phương nam tránh rét. Trời lạnh quá, con chim bị đông cứng và rơi xuống một cánh đồng lớn. Trong lúc nó nằm thắp thỏm chờ chết thì một con bò đi qua, ỉa vào người nó. Nó tủi nhục lắm, nhưng khi nằm giữa đồng phân bò, con chim nhận ra rằng người nó đang ấm dần. Đồng phân ấy đã ủ cho nó, giúp tránh khỏi cơn giá rét. Nó nằm đấy và cảm thấy cuộc đời không đến nỗi nào. Một hương vị hạnh phúc xâm chiếm cơ thể, nó bắt đầu cất tiếng hót. Một con mèo đi ngang, nghe tiếng kêu nên lần theo, phát hiện con chim nằm dưới đồng phân liền bới ra và ăn thịt...

Tiểu Tường chê đầu óc Cửu Dương dơ bẩn nhưng tính cho kỹ thì ngôn ngữ trong câu chuyện của nàng còn nhót nhất hơn. Kể đến câu cúnng cùi, à không, cuối cùng, Tiểu Tường nheo mắt:

- Bài học xương máu trong câu chuyện này là...

- Ai mà muốn sống thì nhào vô đồng phân bò tránh lạnh! – Lâm Tổ Đình cà khía.

Trong khi Nữ Thần Y vui đầu vô lòng ngực Cửu Dương cười ngặt nghèo thì Tiểu Tường cụt hứng, mặt mày tiu nghỉu như mèo cắt tai. Làn da tắc kè chuyển từ đỏ sang xám xịt. Tiểu Tường hét tướng:

- Biết thì thưa thì thốt, không biết thì dựa cột mà nghe!

- Dương nhiên biết tôi mới nói – Lâm Tổ Đình trề môi.

- Ngon thì giải thích đi! – Tiểu Tường long mắt.

Lâm Tổ Đình không thua, vội đem thành ngữ ra ca cẩm:

- Đi đâu mà vội mà vàng, mà vỗ phải cột mà quàng phải dây? Từ từ tôi mới giải thích được chứ.

Lâm Tổ Đình trở xong mới e hèm phân tích:

- Câu chuyện của cô có ba điều hay. Thứ nhất, không phải thằng nào ỉa vào mình cũng là kẻ thù của mình. Thứ hai, không phải thằng nào kéo mình ra khỏi đồng... cứt cũng là bạn mình. Và thứ ba, khi đang ngập ngựa trong đồng... cứt thì tốt nhất nên ngậm cái mồm lại.

Trước lời lẽ quá xá là thực tế, Tiểu Tường chỉ còn nước cầm miệng hén quay sang Cửu Dương để mà không nhẽo. Nhưng chàng đã ngoẹo cổ ngủ gà ngủ gật mất rồi.

16. Chương 16: Song Hùng Nữ Hiệp

Giang Nam.

Với tấm địa đồ lao ngục trong tay, Gia Cát tái lai kêu gọi thành viên bang hội Đại Minh Triều thi hành nhiệm vụ cứu người trong chốn nguy nan. Thành công về vang dễ dàng, còn khỏe hơn lấy đồ trong túi. Sau khi đám tù nhân thoát hiểm, họ cùng Khẩu Tâm xuống ghe rời khỏi Giang Nam. Trước khi ra đi, Khẩu Tâm bảo với Cửu Dương rằng chàng nhất định trở về Tây Hồ đón lễ Trùng Dương sắp tới.

Lúc Hiểu Lạc vượt ngục ra gặp Cửu Dương, mặt mày nó khờ câm. Cửu Dương phát lên vai sư đệ một cái:

- Lâu lắm mới gặp lại đệ, tưởng ngủm rồi chứ.

Hiểu Lạc hì hì:

- Đệ đương nhiên chưa đi châu Diêm Vương.

- Giữ mạng về gặp sư mẫu? – Cửu Dương ám chỉ Nữ Thần Y.

- Không! Đệ sống nhăn răng để về bái sư tôn – Hiểu Lạc gạ.

Và lúc nhìn sang Cửu Dương, thấy chàng đang khoái chí tử nên Hiểu Lạc tưởng bỏ. Trên đoạn đường về lại Tây Hồ, nó không ngừng bỏ bô:

- Khó khăn lắm mới trùng phùng, hay là huynh đệ mình cùng đi tìm tửu lâu uống nước, có được không?

Tội nghiệp Hiểu Lạc, chắc ở tù mấy hôm nên nó buồn nó muốn ra ngoài giải khuây một tí. Và nó gần như nhảy cẫng lên khi nghe Cửu Dương chép miệng:

- Tất nhiên là được!

Hiểu Lạc đâu có tài tiên tri để xem thấu lòng dạ Cửu Dương. Ngoài mặt thì chàng cùng chung ý kiến nhưng trong bụng thì đang cầu nhàu “mới vừa đào tẩu, trốn lính chưa xong còn đòi đi nhông nhông ngoài phố.”

Hiểu Lạc mang họ “hiểu” mà hết sức chậm tiêu. Nó hét toáng:

- Dzậy đi liền đi!

Hiểu Lạc dụ khị chưa xong đã bị mừng hụt một chuyến. Cửu Dương nhìn quanh quất:

- Ồ, ờ. Hồng biết ở gần đây, chỗ nào có cái... giếng hay con sông không ta?

Nghe câu xỏ lá, Hiểu Lạc định làm mặt hình sự. Nhưng khi vỡ lẽ về hời hợt của mình, nó cười cười khỏ lấp:

- Gặp lại huynh, đệ vui quá nên quên mất tiêu. Đệ thật không nên chường mặt ra cho đám quân binh bắt gặp.

Thấy Hiểu Lạc an phận thủ thừa, Cửu Dương cảm giác đáng thương hại nên nắm tay nó lôi phăng phăng. Hiểu Lạc trở mặt:

- Huynh đau bụng à?

- Sao nói vậy? – Cửu Dương ngạc nhiên hỏi, vẫn không chùn bước.

- Tại vì huynh đang kéo đệ đi về hướng... lùm cây.

Cửu Dương biết bản thân vừa sập hố của sư đồ cá biệt. Chàng vung tay, chưa kịp gõ đầu đệ tử thì Hiểu Lạc co rúm người lại rồi tụt ra khỏi tay sư tôn. Nó chạy như bay biển, miệng la bài hải:

- Bớ người ta cứu tôi!

Chạy được một quãng, nó dừng chân, quay đầu nhìn. Biết Hiểu Lạc là đứa ranh con, vừa ăn cướp vừa la làng, Cửu Dương lắc đầu ngán ngẩm. Chàng nói lớn:

- Huynh định dẫn đệ đến quán nước phía dưới ngọn đồi này, nhưng thôi, đệ không muốn đi thì huynh đi một mình cũng được.

Hiểu Lạc đứng tí dằng kia, lòng bán tín bán nghi. Nó hỏi:

- Thiệt?

Cửu Dương không nói không rằng, cũng chẳng từ già. Chàng quay mình bỏ đi. Hiểu Lạc bám theo sát nút. Tới quán trà, nó lú lú đến ngồi cạnh.

Bàn kê bên có hai tiểu cô nương chưa quá tuổi dậy thì là bao, khoảng chừng mười sáu độ xuân xanh, không hơn không kém. Hai nàng vừa nhỏ to tâm sự vừa cười khúc khích, rồi ngả gối vào nhau khi thấy đấng nam nhân xuất hiện ngồi bàn đối diện. Kể chậm tiêu như Hiểu Lạc cũng biết họ đang chiêm ngưỡng “nhan sắc” Cửu Dương. Nó khều vai của Gia Cát tái lại, báo tin nóng hổi vừa mới ra lò:

- Hai “êm” kia có vẻ khoái huynh – Hiểu Lạc hất đầu về phía hai nàng con gái.

Cửu Dương im lặng, chẳng thèm nhìn. Hiểu Lạc liền giựt tay áo của chàng, khẽ bảo:

- Đệ đang nói họ nhìn huynh mê mết.

Cửu Dương vẫn tịnh. Hình như chàng khác nước nên bưng chén trà lên tu từng hồi, làm ra vẻ cóc cần ngó mặt của ai. Chén trà chút xíu mà chàng uống mãi, lâu lắc. Trong khi cặp giai lệ nữ nhi say sưa ngắm Cửu Dương thì Hiểu Lạc len lén quan sát họ, đoán non đoán già bậy bạ. Đã đời, nó quay sang thủ thủ với Cửu Dương:

- Hai nàng có nhiều nét giống nhau, chắc hẳn là song sinh tỷ muội.

Công bằng mà nói thì cặp song hiệp giai nhân này trông hấp dẫn, có khí khái hơn hẳn các bậc anh hùng đỉnh núi Lương Sơn. Chắc chắn phải là nữ tặc giang hồ chính cống. Nàng phía bên phải tóc cài trâm phỉ thúy. Nàng hướng bên trái tóc dắt hạt trân châu. Làn môi nho nhỏ mũi thanh tao, đôi má cao cao, mi rậm rạp. Cộng thêm cặp chân mày kẻ ngang làm sáng sủa gương mặt tinh anh.

Song hiệp giai nhân chợt phát hiện có kẻ ngấm nhìn lộ liễu. Nàng tóc đính trâm châu tăng hắng. Quả thật, Hiểu Lạc có tịch rục rịch. Nó vội quay mặt trốn ánh mắt tươi trẻ hồn nhiên.

- Quen không ta? - Nàng trâm cài phỉ thúy cao giọng.

Tuy thiếu nữ đó hỏi khơi khơi nhưng Hiểu Lạc biết nàng đang hỏi Cửu Dương. Nó liền tài lanh đáp thay:

- Quen, thì thế nào?

Nàng tóc dính trên châu chột họng:

- Quen sao không vậy đuôi?

Câu ám chỉ rõ ràng. Hiểu Lại liếc rột sang Cửu Dương. Đứng phải tia nhìn sừng sốt, chàng đoán nó đang nghĩ “á à, hai con này láo!” Gia Cát tái lại thấy đồ đệ của chàng bị hạ đo ván thì động lòng từ bi. Chàng bỏ chén trà đang dở xuống, ngó song hùm mỹ nữ.

- Quen không dzậy? – Cửu Dương hỏi.

Nghe chàng xỏ câu lặp lại, hai nàng con gái e sập bầy bèn lắc đầu:

- Lạ!

- Lạ sao không sửa? – Cửu Dương trả đũa.

Bị kê tử đứng, hai nương luyến quýnh kênh nhau. Kẻ này thâm nhủ kẻ kia:

- Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến nay, chưa có ai xúc phạm chúng ta nặng nề như thế. Đại đa số các đấng đàn ông đều bị chúng ta thôi miên đến thót tim, đứng im ru bà rù, tha hồ để cho chúng ta giở trò đạo tặc. Lần này đụng vô anh chàng đẹp trai, chúng ta phải cho hắn biết tay dặng hắn hiểu thế nào là lễ độ. Để kì sau hắn không dám vượt râu hùm của hai bồng cô nương.”

Nghĩ đến đây, hai nương quyết định rời khỏi bàn trà để tiến lại gần tên trượng phu to gan lớn mật, hầu dạy dỗ hắn một trận nên thân. Nhưng khi hai nàng đứng lên thì phát hiện anh chàng đẹp trai không cáo mà biệt.

17. Chương 17: Tú Tài Gặp Lính, Có Lý Cũng Câm Miệng

Giang Nam.

Sau biến cố đại lao, may mắn thoát ra từ long đàm hổ huyệt, Giang Nam dân cư càng thêm thận trọng.

Trong vòng mấy hôm gần đây Hắc Viện xôn xao, người ra kẻ vào náo nhiệt. Các bậc thánh hiền đang lo sốt vó. Họ bận rộn cho việc thi thố sắp tới. Chẳng là Giang Nam thị trấn mở cuộc bình chọn tú tài. Lại nữa, hồi tháng trước, tri huyện lão gia có đề nghị với dân chúng là cuộc thi năm nay sẽ được tổ chức ở học viện của Tàn Thiên Văn. Cửu Dương chưa đồng ý thì tri huyện lão gia ra cáo thị dán đầy đầu đường xó chợ. Cửu Dương bất đắc dĩ đành phải nhận lời.

Thế nên, gia cư của chàng tấp nập thí sinh tới tấp. Chỗ học đường và thư viện cũng đầy ắp học trò. Nhưng ở đằng sau Hắc Viện, bên phía tư thất vẫn được bảo quản kỹ càng. Nơi đó chỉ dành cho Trương Quốc Khải liêu thương, và những thư phòng của các bậc tam nương đều được phong tỏa. Nữ Thần Y biết địch biết ta nên ít khi ra ngoài. Nàng giam mình trong kho chứa thuốc. Lâm Tổ Đình và Tiểu Tường ý hợp tâm đầu, đeo dính như sam. Hằng ngày, hai nương ở lì trong phòng hoặc trong nhà bếp huyền thuyên đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, không sót điều chi. Chỉ riêng Hiểu Lạc là được chủ nhà đặc biệt cấp cho giấy phép thông hành, tha hồ tung tăng, đi đây đi đó.

Theo luật lệ cổ điển thì lúc ban đầu, thí sinh nào muốn đỗ tú tài đều phải trải qua kỳ thi Hương, tức là khóa thi cử sơ khởi. Đề thi của cuộc thi Hương bao gồm Tứ Thư, Ngũ Kinh, triết lý văn chương, và phân tích các bài thơ, đa phần thuộc về nội dung nho giáo. Những kỳ thi này được triều đình phong kiến tổ chức và mở rộng ở cổng viện của các tỉnh địa phương.

Kỳ thi diễn ra ba lần, hay còn được xem là tam trường, mỗi lần ba ngày, do chánh phó chủ khảo quan chủ trì. Mục đích chủ yếu của các kỳ thi là tuyển chọn nhân tài, tìm tòi người uyên bác để cấp bằng quan chức hầu phò trợ quân vương. Sau khi thí sinh đỗ khóa thi Hương thì sẽ được dự kỳ thi cao cấp hơn vào năm tới, gọi là thi Hội, rồi đến thi Đình. Kể từ đầu kỳ thi Hương gọi là Giải Nguyên.

Mỗi một học sinh muốn tham dự cuộc thi Hương phải vượt qua hai yếu tố Khảo Hạch. Cũng không thể không nhắc đến những người bắt tài nhưng nhờ gia cảnh mà được tuyển chọn vào cuộc thi. Thế nên, dân ca

đương thời thường hay ngạo nghễ hai câu, “cử tú tài bất tri thư, cử hiếu liêm phụ biệt cư.” Hai câu này có ý chế giễu những thí sinh được tiến cử tú tài nhưng học lực kém cỏi, dốt nát, chữ nghĩa không đầy lá mít.

Ngoài biện pháp sát cử thì đôi khi quân vương cũng khai ân xuống chiếu chiêu mộ nhân tài. Hình thức chiêu cử, điển hình là khi nhà vua ban phép trực tiếp cho các vị thường dân ghi danh mà bất cần thông qua thủ tục tiến cử. Cho dù là họ đang an cư ở vùng núi non xa xăm vạn dặm, các bậc hiền nhân đều được hộ tống về kinh thành để hoàng thượng đích thân khảo sát. Vị nào đạt tiêu chuẩn tuyển chọn thì sẽ được ban cho danh hiệu Hiếu Liêm, Tú Tài, hoặc Cử Nhân, vâng vâng.

Nhắc lại yếu tố Khảo Hạch. Đầu tiên, các vị sĩ tử sẽ được xã trưởng và quan tri huyện địa phương giám duyệt phần đạo đức lý lịch. Kế đến, trình độ học lực sẽ được kiểm tra bằng một kỳ thi ám tả bát cổ văn mà người đời thường gọi là kỳ thi Sát Hạch. Kể từ đầu kỳ Sát Hạch sẽ được phong danh hiệu Đầu Xứ. Tuy danh hiệu này không có học vị gì, nhưng Đầu Xứ cũng là một vinh dự đáng nể mà nể mặt trong chốn gia môn. Sau khi hai yếu tố Khảo Hạch được xác nhận thì cuộc thi Hương mới chính thức bắt đầu.

Thi Hương gồm có Tứ Kỳ. Nhất kỳ là cuộc thi kinh thư nghĩa. Nhị kỳ là cuộc thi chiếu, chế, biểu. Tam kỳ thi thơ phú. Và tứ kỳ khảo văn chương.

Kết quả thi Hương được phân thành hai hạng. Thí sinh làm bài trót lọt ba kỳ đầu sẽ đỗ cấp tú tài, tức sinh đồ mà dân gian thường quen miệng gọi là ông Đồ, ông Tú. Còn kẻ qua được cả tứ kỳ thì đỗ cấp cử nhân hương cống, kêu là ông Cống, ông Cử. Mặc dầu kẻ đỗ tú tài không được triều đình bổ dụng, nhưng các bậc tú tài lại có một địa vị vô cùng trọng nể trong làng. Họ có chân trong hội đồng kỳ mục, được miễn sưu dịch, và khi có cỗ bàn trong đình thì họ được ưu tiên ngồi chiếu trên. Những người đỗ cử nhân lại khác. Ngoài việc được phép ghi danh thi Hội, cử nhân còn vinh hạnh được vua ban áo mũ, được bổ nhiệm làm quan trong những ngạch thuộc cửu phẩm, và được làng xã phục dịch đón tiếp vinh quy.

Cứ mỗi chu kỳ thì ba năm mới tổ chức một lần, vào tháng Tám âm lịch của các năm Tí, Ngọ, Mão, Dậu, gọi là “thu vi chính khoa.” Gặp khi tân quân lên ngôi hoặc vào ngày mừng thọ thì có thể mở thêm một khoa thi nữa gọi là “ân khoa.”

Đến thời nhà Minh, khoa thi có hệ thống tổ tường hơn, tổ chức cũng được chuẩn mực và hoàn bị hơn. Những cuộc thi được lập chế độ và mô hình đặc biệt. Triều đình ấn định thành ba cấp, thi Viện, thi Hương, và thi Hội. Các vị học sinh khấn gỏi lên đường thi Viện để có danh phận tú tài. Sau đó, họ vác dép đi thi Hương để lấy bằng cử nhân, rồi cuốn chiếu lên kinh thành thi Hội để đỗ đạt Trạng Nguyên, tha về tổ bằng cấp Tiến sĩ.

Từ đó về sau, những cuộc thi Viện thường hay được gọi là cuộc thi Tú Tài, và là cấp thi đầu tiên trong khoa cử. Cuộc thi tú tài được chia làm ba giai đoạn, là thi Huyện, thi Phủ và thi Viện. Thí sinh dự thi không phân biệt tuổi tác, nhưng phải là nam nhân đồng sinh. Thể lệ dự thi được giữ như cũ, cũng ghi danh và nộp bản kê khai lý lịch tại lễ phòng nha môn của huyện đang ở. Bản kê khai lý lịch vô cùng phức tạp, gồm những dòng đảm bảo, điển hình như khai thật tên họ quê quán và đặc biệt là hình tượng xuất thân trong sạch của tổ phụ, không thuộc dòng họ kỹ nữ, kép hát, sai dịch, tội đồ, và nhất là không để tang phụ mẫu trong vòng hai mươi bảy tháng tính đến ngày thi.

Như đã nêu ra, cuộc thi viện gồm ba giai đoạn. Trong giai đoạn đầu tiên, cuộc thi gọi là thi Huyện, và được tổ chức vào tháng Hai mỗi năm. Trường thi do quan tri huyện đề nghị và cho người chủ trì.

Thi huyện có tất cả năm trường. Trường nhất ra đề văn bát cổ và một bài thơ ngũ ngôn sáu vần. Các trường còn lại đều mang tính chất tham khảo. Nếu đồng sinh làm bài trơn tru hết tất cả năm trường thì được phong danh Xuất Ấn, và người đạt số điểm cao nhất trong nhóm Xuất Ấn gọi là Huyện Ấn Thủ.

Giai đoạn thứ nhì gọi là thi Phủ, được tổ chức vào tháng Tư. Người đứng ra chủ trì là vị quan tri phủ. Các vị thí sinh có tên trong danh sách Xuất Ấn mới được phép ghi danh thi Phủ. Nội dung của cuộc thi Phủ cũng tương tự như thi Huyện nhưng đề tài khó hơn. Người đỗ đầu cuộc thi Phủ gọi là Phủ Ấn Thủ.

Giai đoạn cuối cùng vô cùng trọng hệ, gọi là thi Viện, ba năm chỉ tổ chức một lần, do đích thân vị quan Đề Đốc của triều đình phái đến phụ trách. Mỗi tỉnh có duy nhất một người chủ trì, và chỉ có các thí sinh trúng tuyển cuộc thi Phủ mới đủ tư cách tham gia thi Viện.

Điểm đặc biệt của thi Viện là vị quan Đề Đốc đến từng phủ khảo thí. Các trường thi Viện được lập tại các phủ, gồm hai trường. Đề thi của trường thứ nhất buộc các học sinh phải viết nên hai bài văn bát cổ và một bài thơ ngũ ngôn sáu vần. Bài thi của trường thứ nhì là một bài văn bát cổ và một bài thơ. Thí sinh trúng tuyển kỳ thi Viện gọi là Tú Tài, đỗ đầu bản gọi là Viện Án Thủ.

Sau khi công thành danh toại, các vị Tú Tài sẽ được ghi danh vào học ở trường huyện hoặc trường phủ, chẳng hạn như Hắc Viện học đường. Các vị tân khoa Tú Tài trở thành sinh viên huyện học hoặc sinh viên phủ học. Đại đa số vận đồng phục áo bào màu lam, đầu đội chóp bạc. Những bậc tú tài ưu tú sẽ được giới thiệu về triều đình làm việc, nhân gian gọi những người anh tài này là Cống Sinh, rất oai phong và hiển hách.

Khi quân đội Bát Kỳ đóng chiếm thành Bắc Kinh, Đại Hãn đã ra lệnh cho những cuộc thi được giữ nguyên như cũ, luật lệ giống hệt triều đại nhà Minh. Nhưng dưới khoa cử thời đại Mãn Thanh, vì muốn ưu đãi thí sinh dòng giống Mãn Châu nên đề thi và phương cách thi được phân chia làm hai loại, Hán ngữ và phiên dịch. Và cũng trong thời đại này, hạng tệ nạn liên tục xảy ra. Những câu chuyện về mua bán và giả mạo tú tài, nạn thi cử gian lận, đút lót quan trường, hối lộ giám khảo, mua chuộc tư cách sinh viên gần như nơi đâu cũng có.

—oo0oo—

Năm nay, tân hoàng đế Khang Hi lên ngôi nên cuộc thi ân khoa được mở thêm lần nữa. Và lần thi Viện này được tổ chức ở Hắc Viện học đường. Hai cuộc thi Huyện và thi Phủ vừa mới trải qua.

Còn vài bữa nữa mới đến ngày ứng thí. Tối hôm qua, vị quan đề đốc Từ Hiến Trung đích thân giá lâm học viện. Ông mang đề thi trao tay Cửu Dương và ra lệnh cho chàng bảo quản kỹ càng. Từ đề đốc là chính chủ khảo và cũng là người chủ trì cuộc bình chọn tú tài. Ông vốn là vị quan thanh liêm, một người có tâm địa nhân từ ngay thẳng, yêu dân như con, và xử án anh minh như Bao Hắc Tử. Sau khi đề đốc đại nhân cáo lui, hẹn ngày tái ngộ, Cửu Dương đem đề thi về thư phòng, đặt trong ngăn tủ bí mật nằm ở đằng sau bức họa phục hổ. Ngoài chàng và Từ Hiến Trung thì không ai biết đó là chỗ cất giấu đề thi.

Tờ mờ sáng, lão Tôn gõ cửa thư phòng Cửu Dương. Chàng đang mắt nhắm mắt mở trên giường:

- Mời vào – Giọng Cửu Dương uể oải.

Lão Tôn bước vô thưa:

- Tri huyện lão gia mới vừa cho gã bộ đầu mang thiệp qua đây - Ông bấm báo tin, hai tay dâng tấm thiệp.

Cửu Dương giương vai, ngáp ngắn ngáp dài:

- Ông đọc lên nghe thử.

Lão Tôn ghé mắt sát tấm thiệp, đọc to. Nội dung trên tấm thiệp chính đáng, không có gì khả nghi. Đại khái là tri huyện lão gia muốn mời viện trưởng của học đường, tức là Cửu Dương, đến phủ dùng điểm tâm rồi cùng thương lượng cuộc thi cử. Nhưng ngộ cái là tri huyện lão gia chỉ ghi một mình tên họ Tần Thiên Văn, còn các bậc phó chủ khảo không được mời tham dự. Lạ chưa! Còn nữa, chi tiết đó cứ tái đi tái lại, nhấn mạnh vài lần trong thiệp.

Cửu Dương hất tấm chăn qua một bên, ngồi bật dậy bước xuống giường. Lão Tôn loay hoay giúp chủ tử sửa soạn. Một hồi sau, y phục chỉnh tề, Cửu Dương cùng lão Tôn bước ra khỏi cửa chính của Hắc Viện, thấy kiệu đang chờ sẵn. Cửu Dương rì rầm vào tai lão Tôn:

- Khi ta đi rồi, ông nhớ đừng cho phép ai bước vào thư phòng.

Lão Tôn là thuộc hạ thân tín của Mã Lương, vị cố viện trưởng của học đường Hắc Viện, nay đã tạ thế. Sau khi Mã Lương từ trần, lão Tôn nguyện một lòng trung thành với nghĩa tử của chủ nhân mình. Ông lão chưa bao giờ làm trái phép điều chi, lại rất có trách nhiệm với công việc. Bởi vậy mà khi thấy mái tóc bạc phơ gật gật, Cửu Dương an lòng ra đi.

(Còn tiếp)

Giang Nam. Phủ Tri Huyện.

Cửu Dương đặt chân vào cổng chính của phủ tri huyện, vượt qua khoảng sân rộng có chứa hàng trăm cây kiểng quý để đến gặp tri huyện lão gia. Ngài đang an ngự cạnh chiếc bàn trà to tướng. Trên bàn là vài chục chiếc giỏ tre có nắp đậy kín nhưng vẫn không ngăn được làn khói bay bổng mật mùn, mang hương thơm của món ăn điểm sấm ngọt ngào khứu giác.

Điểm sấm là tên gọi của rất nhiều cách chế biến món ăn với lớp bột mỏng bọc bên ngoài, nhân bên trong, và sau cùng đem rán hoặc hấp chín.

Truyền thống này xuất xứ từ Quảng Đông. Chữ điểm có nghĩa là chút ít, còn chữ sấm tức là yêu mến và quan tâm. Hợp hai từ điểm sấm lại với nhau có nghĩa là một món ăn nhỏ nhỏ đã được nấu bằng sự quan tâm của người nấu ra những món ăn đó.

Điểm sấm là một phong tục nấu nướng món ăn nhỏ gọn bằng cả trái tim yêu thương. Với thông điệp tràn đầy tình thân thiện ấy, điểm sấm đã trở thành món ăn rất được yêu thích trong giới thượng lưu thời bấy giờ.

Một chút tôm, thịt, rau, hay là lớp da bóc từ chân vịt đã được làm sạch, đến một miếng cá hoặc đậu phụ, tất cả được kết hợp với nhau theo tỉ lệ để làm nhân. Miếng nhân này đặt trong một lớp bột gạo mỏng, rồi gói lại thành chiếc bánh. Những viên bánh được nấu chín và trình bày trong chiếc giỏ tre có nắp đậy để giữ gìn độ nóng và hương vị như lúc mới vừa chế biến xong. Điểm sấm là món ăn phổ biến và có hàng trăm cách chế tạo khác nhau, vô cùng phong phú và độc đáo.

—oo0oo—

Lại nói về câu chuyện Cửu Dương đến phủ tri huyện.

- Tham kiến đại nhân! - Cửu Dương quỳ xuống vòng tay, cúi đầu thi lễ.
- Miễn lễ - Tri huyện lão gia vừa nói vừa chỉ chiếc ghế bên cạnh - Ngồi đi.
- Tạ đại nhân - Cửu Dương cung tay vái một cái, đa tạ ân điển.

Chàng vừa đặt mông lên ghế thì quản gia xuất hiện. Quản gia đi đến bên cạnh vị khách quý, gỡ nắp giỏ tre, rồi gắp các món ăn từ trong giỏ tre ra chưng đầy trên mâm bạc và đĩa sứ. Loại đồ sứ sang trọng này được chế tạo từ lò gốm danh tiếng Giang Tây.

Khi gắp đến viên bánh cuối cùng, quản gia khệ nệ bưng những chiếc giỏ tre rời khỏi phòng ăn, trở vô bếp. Những chiếc giỏ tre đã được dầu bếp dùng lâu năm nên dưới đáy dẹt thành màu đen xám. Chế biến điểm sấm là cả một công trình nghệ thuật. Các loại nguyên liệu thường được hầm nhuyễn để đạt hương vị. Bột bánh phải mềm và dai, không nát bầy. Còn nhân bánh thì được hấp vừa chín tới nhưng không bỏ rục.

Trở lại bàn ăn. Cửu Dương lặng lẽ quan sát tri huyện lão gia. Không biết ông ta có chủ trương gì mà này giờ ngồi rung đùi tùm tùm. Phòng dùng tiệc vắng vẻ. Ngoài hai người họ thì bọn binh lính cai quản phủ sai biệt tâm biệt tích.

Tri huyện lão gia nhiệt tình gấp thức ăn vô chén của Cửu Dương, rồi còn đích thân rót trà mời chàng:

- Người cứ tự nhiên - Tri huyện lão gia hươu đưa chỉ bàn tiệc.

Cửu Dương đưa mắt nhìn cả chục mâm thức ăn và mười mấy đĩa bánh ngọt. Nào là bánh cuốn tôm, bánh bao xá xíu, bánh bao nhân sò điệp, bánh củ cải chiên, xiu mại, chân gà hấp tàu xì, sủi cảo, há cảo, sườn non chua ngọt, bánh khoai môn chiên xù, bánh cuốn tôm tươi, bánh củ sen, xôi nếp, bánh trứng, cháo hột vịt bắc thảo, cháo thịt xé, cháo cá, hoành thánh... tùm lum tùm la, ùm bà lằng xằng cầu. Nội nhìn không cũng khiến chàng nớ ứ bụng.

Dân gian đang lầm than. Lụt lội làm vạn nhà đói rét mà bọn cầu quan chi tiêu phung phí. Bữa ăn sáng đã nhiều như vậy thì bữa trưa và tối chắc còn đa phần lộn lây hơn. Đã vậy, Cửu Dương nhìn dáng vẻ gian xảo trước mặt, cộng thêm giọng điệu khách sáo tẻ cũng đâm nghi trong lòng. Chàng ăn chẳng vô. Chàng thà tri huyện lão gia muốn gì thì nói đại ra để hai người còn thương lượng. Lão cứ úp úp mở mở. Chàng buộc phải đoán mò. Sau một hồi đoán non đoán già, chàng thối chí, không thêm làm thầy bói mù sờ voi nữa.

Mãi đến khi tiệc tàn, tri huyện lão gia mới chịu nhập đề. Lão tăng háng vài tiếng. Người quản gia lúc này lộ diện, hai tay bưng mâm trà. Nhưng lần này quản gia không đi một mình. Theo sau là một trang nam tử ăn vận chải chuốt, bộ tóc láng bóng, trông... gà mái tợn.

Tri huyện lão gia nháy mắt ra hiệu tên nam tử bước lại chào Cửu Dương. Tên đó chẳng tuân. Hắn khoanh tay đứng yên tại chỗ gặt đầu một cái, rồi ngoảnh mặt ngó trần nhà. Phong cách rất là bá vương hống hách.

Tri huyện lão gia tươi cười giới thiệu:

- Chắc người đã từng gặp khuyển tử của ta?

Cửu Dương gặt đầu đáp lễ thàng hách dịch. Thàng tặc tử này đương nhiên Cửu Dương đã gặp, nhưng hắn tên gì thì Cửu Dương quên mất tiêu, còn riêng biệt hiệu thì chẳng biết chứ. Dân chúng trong vùng gọi hắn là Đổ Thần, trùm sòng tài xiu, cờ bạc kinh niên.

Đổ Thần là chuyên gia mánh lới. Nói về gian lận, nếu hắn đứng hạng nhì thì không ai xếp hạng nhất. Đổ Thần có tài đánh bài bách chiến bách thắng, trăm trận vô song không trận thua. Hắn còn vũ phu, chuyên môn sai binh lính đánh đập dân lành, làm toàn điều thiên tru địa diệt. Ngặt nổi, hắn luôn có quan binh theo sát bảo vệ mỗi khi hắn xuất hiện ở nơi đông người, còn không thì nằm ru rú trong phủ nên Gia Cát tái lại chưa tiện ra tay.

Sau khi Đổ Thần gặt gù chào Cửu Dương, tri huyện lão gia lại hất đầu ra lệnh khuyển tử rót trà dâng khách.

Thường thường sau bữa điểm tâm, thực khách hay dùng một tách trà, mà đúng điệu thì phải là loại trà bửu lệ, trà xanh, hoặc trà ô long bông cúc. Trà là thức uống tuyệt vời. Ngoài việc giúp đỡ tiêu hóa, trà còn phối hợp tinh vi với cung cách điểm sấm. Ăn điểm sấm rồi uống một ly trà sẽ xóa đi cái vị ngậy của bột và nhân. Chỉ riêng hương thơm của thức ăn là còn lưu lại.

Tên quý tử thấy phụ thân sai bảo dâng trà liền thô thổ mặt:

- Phụ thân có rõ không đó? Hắn là ai đây? - Đổ Thần ám chỉ Cửu Dương - Sao phụ thân lại bảo con rót trà dâng tên vô danh tiểu tốt?

Tri huyện lão gia giật mình:

- Sao con lại ăn nói hỗn xược với viện trưởng như thế? Không biết tôn sư trọng đạo gì cả. Rót trà cho sư đồ là việc thiên kinh địa nghĩa mà.

Đổ Thần nghinh mặt:

- Tôn sư cái thá gì? Phụ thân cứ đưa hắn lễ vật là xong.

Cửu Dương ngồi lắng nghe đối thoại, lòng lơ mờ hiểu ra lời ám chỉ trong câu nói cuối cùng. Đổ Thần không để ý về mặt sừng sốt của phụ thân, hắn quay mình bỏ đi. Chớp mắt đã trở lại với chiếc rương nhỏ trong tay. Đổ Thần thấy chiếc rương lên bàn ăn, rầm một cái, ngay trước mặt Cửu Dương:

- Người hãy mở ra xem! - Đổ Thần nhún vai ra lệnh cho viện trưởng.

Cửu Dương giở nắp, thấy bạc nén chói chang, châu báu đồng đầy. Chàng giương mắt ngó tri huyện lão gia. Lão biết không thể vòng vo mãi bèn đặt tay lên vai chàng gạ:

- Bốn quan muốn người giúp ta một việc, xong xuôi thì số ngân lượng này thuộc về người.

- Đại nhân đừng quá khách sáo! - Cửu Dương vỗ hai cái lên bàn tay của tri huyện lão gia - Chúng ta từng có giao tình thâm hậu lâu năm.

Tri huyện lão gia nghe Cửu Dương bảo thế thì mừng trong lòng, "Tần Thiên Văn hắn rất biết điều, không có vẻ muốn chối từ quà cáp của bốn quan."

Phía bên này, Cửu Dương khoan nhận ngân lượng. Chàng khôn khéo nói thêm:

- Đại nhân có gì sai bảo xin cứ nói ra, nếu sự việc nằm trong khuôn viên sức lực của tiểu nhân thì Tần Thiên Văn tôi lập tức đi thực hiện ngay.

Tri huyện lão gia chưa kịp lên tiếng thì Đổ Thần đã ngoác mồm nói:

- Người về mang đề thi đến cho ta, xem xong rồi ta hoàn trả lại.

Đỗ Thần nói quỵch tẹt mưi meo ra luôn, chẳng màng che giấu nửa câu. Cửu Dương vỡ lẽ chàng đã đoán trúng. Bọn chúng muốn ăn hối lộ, dùng ngọc ngà châu báu trao đổi đề thi tú tài.

Gia Cát tái lại suy xét tới lui. Một mặt, chàng không muốn làm phật ý Thanh quan, e họ vùng lên rút gươm đối phó, xuống tay tiêu trừ Hắc Viện, nơi đang dui dắt hàng vạn thư sinh tài hùng xuất chúng. Thời cuộc đang rối loạn. Quốc gia hưng vong, thất phu phụ trách. Dân chúng khắp nơi rất cần những kẻ trí thức trị an. Hơn nữa, nếu chàng lớn tiếng chống đối thì tri huyện lão gia chỉ cần bịa có tào lao để gán ghép tội tình, hất cẳng chàng ra khỏi chiếc ghế trường học sĩ, rồi đem người của hắn vào thế chỗ. Lúc đó, tình thế chẳng phải tệ hại hơn sao?

Phải ứng xử thế nào để vẹn toàn đôi sự? Cửu Dương muốn tìm câu từ chối hữu hiệu nhất. Vừa bảo vệ nhân phẩm vừa xoa dịu lương tâm. Chàng không nỡ bán rẻ dân tộc, lại muốn cứu trường học, nhưng trên hết là làm vui lòng người đối diện. Mà ai chứ Đỗ Thần vô dưng vô mưi. Để người như hắn đỗ đạt thành quan, đại nghiệp quốc gia thiên thu tan nát.

Cửu Dương quay sang nhìn gương mặt đầy thớ thịt của Đỗ Thần. Chợt, Cửu Dương nhớ ra, tên Đỗ Thần đầu óc ngốc hơn sừ. Cho dù hắn có đề thi trong tay thì đã sao? Tới hôm ứng thí khờ vẫn cứ khờ, mèo vẫn hoàn mèo vậy thôi. Để hắn ngấm đề án một tí đâu có chết chóc gì! Nghĩ tới đây, Cửu Dương vui vẻ gật đầu đồng ý:

- Tối nay đại nhân hãy cho người đến thư viện lấy đề thi.

Tri huyện lão gia cười toe toét, nháy mắt với con trai cưng. Cửu Dương khép mắt, nhẹ nhõm thở ra. Chàng tưởng mọi việc êm xuôi, ai đi đường nấy. Nhưng Gia Cát tái lại chỉ đoán trúng phân nửa. Đỗ Thần quả thật muốn tung tiền ra mua đề thi tú tài, nhưng hắn chưa nói xong ý định còn lại. Khúc sau mới là nguyên tố chính của bữa tiệc này.

Khi thấy Cửu Dương thở phào nhẹ nhõm và đứng lên khỏi ghế định cáo từ thì Đỗ Thần dang tay cản lại:

- Khoan đã, chúng ta còn chưa thương lượng xong.

Cửu Dương trở mắt ngạc nhiên trong khi tri huyện lão gia híp mắt:

- Để cho chiếc ghế tú tài được bảo an một cách chu toàn tuyệt đối, bốn quan còn muốn người làm thêm điều này.

Nghe đến đây, Cửu Dương chợt dạ. Thì cũng đúng thôi, bởi vì ngay sau đó, Đỗ Thần liền hùng hồn vạch kế hoạch đoạt chức vị tú tài. Hắn vung tay loạn xạ, hăm dọa nói:

- Sau khi ta biết đề thi thì ta sẽ mượn người làm dùm bài văn chương thơ từ. Tới hôm ứng thí, người cứ mắt nhắm mắt mở để ta nộp bài viết sẵn đó cho đề đốc đại nhân.

Cửu Dương ngớ người một lúc. Thì ra tri huyện lão gia và tên khuyển tử đã dọn dẹp đường đi lối về vô cùng chu đáo. Bây giờ họ chỉ ra lệnh cho chàng mà thôi. Chứ đâu có nhờ vả cái đĩnh đĩnh gì?

Quả đúng y dự liệu, chàng mà không chịu làm cá mè một lứa ắt sẽ có người khác ra tay. Ở Giang Nam có thiếu gì kẻ thấp thỏm chờ đợi chàng bị cất chức để giành chiếc ghế viện trưởng béo bở. Thùng vàng bạc kia nói ít không ít, nhiều không nhiều, nhưng cũng đủ làm người ta mờ mắt. Thế nhân từ lúc khai sinh đã có tính tham lam ích kỷ, đầu óc mù mị ham lợi lộc. Điều vị thực vong, nhân vị lợi vong. Cửu Dương hết cách. Chàng rất muốn chối nhưng chối không tiện, đành miễn cưỡng nhận lời. Thôi kệ! Nước tới đâu, “ché phà” tới đó.

Tri huyện lão gia thấy Cửu Dương sảng khoái thì rất là cao hứng. Lão mừng tới nỗi đích thân tiễn chàng ra cổng, tình nguyện mở cửa, rồi vịn cánh cửa cho chàng bước qua.

Trước khi Cửu Dương rẽ ngõ, tri huyện lão gia nói với theo:

- Tối nay ta sẽ sai người rình thùng quà cáp đến tận nhà để tặng cho người. Chúng ta có đi có lại mới toại lòng nhau. Bốn quan nói vậy đúng hay không hả tân viện trưởng?

18. Chương 18: Song Lộ Phi Nương

Giang Nam.

Trên đường trở về Hắc Viện, Cửu Dương vừa đi vừa lắc đầu ngao ngán, chán nản thế gian. Chàng chẳng muốn về nhà. Tâm tình sao mà buồn bực. Gia Cát tái lai rào một vòng quanh thị trấn. Tới chừng mỗi cẳng, chàng dừng bước ngay đầu hẻm, tựa lưng vô tường ngó áng mây trôi. Bỗng phía trước có nhiều tiếng thăt thanh:

- Mau bắt tên cướp!

Cửu Dương đứng im tại chỗ, thấy cả trăm tên nô bộc của Hào Phi gia trang đang cầm côn rượt kẻ áo đen bịt mặt. Người bí ẩn vừa công bao phục to tướng trên lưng vừa chạy trốn chết. Chỉ còn một quãng ngắn nữa là tới ngõ hẻm, có thể thoát thân dễ dàng.

Con hẻm có lối đi chằng chịt, hết mê hồn trận. Những người lạ nước lạ cái không may sa vào trong đó coi như lạc động Bàn Tư, hết cơ hội thoát ly. Con hẻm gì mà cua trái cua phải lung tung. Ngõ quẹo mịt mù.

Ngộ nhỡ tên áo đen lọt vô hẻm rồi thì đám người của Hào Phi gia trang khó lòng bắt được. Mà tên cướp kia nhất định là rất sành đời, là kẻ ăn trộm kinh niên. Chắc hẳn đã tính toán kỹ lưỡng nên mới chọn con đường này đào tẩu.

Quả nhiên, tên cướp trở tới đầu hẻm, thấy thời cơ thoát thân đã tới liền rướn mình chạy nhanh hơn, phi thân vào hẻm vắng.

Đám nô bộc của Hào Phi gia trang đuổi theo tên cướp đến đầu ngõ. Họ dừng chân, đưa mắt nhìn tỏ nhện. Một người quay sang hỏi Cửu Dương:

- Huynh đài có thấy tên áo đen chạy hướng nào không?

Cửu Dương chỉ đại hướng mặt trời mọc:

- Hẳn rẽ ngõ này.

Bọn thuộc hạ xắn tay áo, rồi lừ lừ tiến vào cua quẹo theo hướng tay chàng chỉ... bậy.

—oo0oo—

Tên cướp dừng bước trước một căn nhà dột nát. Hắn vứt bao phục xuống đất rồi ngồi bệt trước hiên thờ hồng hộc, có vẻ mệt đứt hơi sau hồi rượt đuổi thực mạng. Thở đã đời, hắn mới chống tay đứng lên. Nhưng do bất cẩn nên hắn sụm bà chè, trặc mắt cá, chắc tại hồi nãy chạy nước rút mệt quá.

Tên cướp loạn choạng té bật gọng. Bỗng có cánh tay cứng chắc chìa ra đỡ ngang eo.

- Á, á, buông ra! - Tên cướp thét ầm.

Tên cướp vừa hét xong thì bụt nhà hiễn linh. Ước gì được vậy. Cánh tay ấy liền buông xuôi. Bị mất điểm tựa, tên cướp ngã chổng khu trên mặt đất, tréo cẳng ngổng. Chiếc khăn mặt trễ sang một bên làm lộ đôi môi đỏ hồng. Thì ra là phận liễu yếu đào tơ. Trên tóc dính trâm cài phỉ thúy.

Giang hồ nữ tặc gỡ phất khăn che mặt ném vô bụi hoa đại, mắt long sòng sọc nhìn ân nhân hụt:

- Người là ai đây?

Dưới cơn nắng chói chang, nữ tặc giơ tay che tia sáng. Ân nhân của nàng đứng sừng sững trước mặt nhưng ánh dương rạng ngời từ phía sau lưng người đó khiến đôi mắt nàng lòa, mở không ra. Nàng hỏi xong thì vòng hai tay ôm mắt cá chân trái, rên rĩ. Ân nhân vội quỳ xuống, sờ tay lên chỗ bị thương.

Nàng hét tướng:

- Tránh ra, đừng hòng lợi dụng ta!

Ân nhân nghe nạt nộ nhưng không tránh ra mà còn tự tiện tháo chiếc giày rồi thoa bóp mắt cá cho nàng. Người đẹp luôn miệng réo gọi như ve kêu inh ỏi:

- Ui da đau!

- Ráng chịu đau để ta liệu thương cho cô – Giọng nói nam nhân trầm ấm vang lên - Nếu không kịp thời sửa khớp, bị tổn hại gân cốt là tiêu đời.

Trang nam tử trấn an xong thì nhanh như chớp xoay cổ chân người đẹp. Rắc một tiếng. Giai nhân rú nghe thê thảm. Khi chàng buông tay cũng là lúc nàng òa khóc. Qua màn nước mắt, nàng thấy gã nam nhân này quen mặt lạ lùng. Hóa ra anh chàng đẹp trai. Nàng phấn khởi “ôi! Hoàng tử bạch mã của em!”

Khi em định mở miệng thốt lời cảm tạ anh thì có tiếng lanh lảnh:

- Tỉ làm sao vậy? - Tiếng nói phát ra đằng sau lưng Cửu Dương.

Nữ tặc áo đen nẩy giờ e thẹn ngại ngùng, vui mừng hội ngộ tình trong mộng. Nay nghe tiếng hỏi vội ngẩn đầu lên. Cửu Dương cũng quay lưng nhìn.

Một nàng con gái vận y phục màu đỏ tía, tóc đính hạt trân châu đang hối hả chạy tới. Đến nơi, nàng áo đỏ quỳ xuống bên cạnh nàng áo đen.

- Tỉ bị trặc chân – Nàng áo đen thở dài.

- Đồ đâu? – Nàng áo đỏ thì thầm bên tai.

Nàng áo đen chu môi suýt khê nhưng quá muộn. Nhân lúc hai nàng con gái không để ý, Cửu Dương nhanh tay tháo bao phục. Ngân lượng, châu báu, và đồ trang sức thò ra.

- Các cô ăn trộm thứ này ở đâu? – Cửu Dương trở đồng tang vật, tra hỏi.

Đôi mắt nàng áo đen liếc qua liếc lại trong khi trí óc cố tìm câu trả lời hay ho. Chưa biết phải nói cái gì thì nàng áo đỏ xua tay rồi rít:

- Huynh đừng có nói bừa, đây là tài sản của chúng tôi!

Cửu Dương khoanh tay nói:

- Còn không chịu khai sự thật? – Rồi chàng nheo mắt đe - Hay là để ta cáo lên quan phủ?

- Huynh ngon thì cứ việc cáo trình! – Nàng áo đỏ nhún vai thách – Huynh không có bằng chứng chỉ tội. Lúc ra thẩm đường, tôi sẽ nói đây là ngân lượng của tôi.

- Cửa cô cái móc xì! – Cửu Dương cười to.

- Huynh nói gì? – Nàng áo đỏ trợn mắt.

- Ta nói đồng châu báu này không phải của cô! – Cửu Dương phán chắc như cua gạch.

Rồi chàng nhặt chiếc vòng cẩm thạch và miếng ngọc bội, thấy hai thứ đó vô tay người đẹp.

- Những thứ đó có khắc chữ Hào – Cửu Dương chỉ hai món vật - Nếu ta đoán không lầm thì các cô đã vét sạch kho bạc của Hào Phi sơn trang.

Chứng cứ rành rành ngay trước mặt, nàng áo đỏ không thể chối quanh, đành câm miệng trước lời buộc tội của bồi thẩm đoàn. Cửu Dương xử án nhanh chớp nhoáng. Xét xong, chàng ngó lom lom hai khuôn mặt để thương nhưng thương không có để, mà dzê thì lại được thưởng.

- Hết lời rồi chưa? – Cửu Dương hỏi, giọng đắc thắng.

Hai nàng con gái cúi mặt không đáp từ. Cửu Dương thấy họ tuổi còn nhỏ, nghĩ rằng do tánh tình nông cạn và nhất thời hồ đồ nên không nỡ báo quan.

Chàng chỉ dạy đời:

- Hai cô hết chuyện chơi rồi hay sao mà bày trò chọc phá thiên hạ? Đúng là ăn không ngồi rồi, dư giả thời gian, nhàn cư vi bất thiện.

Xổ xong mấy câu “ranh ngôn,” viện trưởng đứng dậy thở dài:

- Thôi thì hai cô hãy mau trao châu về hợp phố, đem trả đồ đạc rồi rời khỏi Giang Nam. Lúc này ta chỉ bày cho đám người của Hào Phi gia trang nhưng bọn họ có thể đang trên đường rượt tới đây.

Thiếu nữ áo đen nghe tình trong mộng ngầm chỉ nàng là kẻ tiểu nhân thì âm ỨC quá chùng chùng. Nàng bật đứng dậy. Thiếu nữ áo đỏ vội dìu nàng áo đen. Lúc này, Cửu Dương đã quay mình bỏ đi vài bước.

- Huynh đứng lại! – Nàng áo đen cao giọng.

Cửu Dương quay đầu. Nàng áo đen hỏi ngay:

- Ai nói với huynh là tỷ muội chúng tôi ưa làm chuyện vô duyên vô cớ?

Viện trưởng chưa trả lời thì nàng áo đỏ bênh chằm chập:

- Chúng tôi đang thanh lý môn hộ đảng hoàng.

Nghe hai “mụ” tướng cướp bênh vực lẫn nhau, Cửu Dương ôm bụng cười nói:

- Ủi trời! Toàn là lời phiến diện.

Sau khi kêu trời một tiếng, Cửu Dương hỏi tiếp:

- Đây là thời đại gì? Ăn trộm mà cũng có nguyên do lý lẽ hay sao?

Thiếu nữ áo đen phớt lờ tiếng cười hô hố, nàng đập tay lên ngực, đáp:

- Dương nhiên rồi!

Cửu Dương bặm môi nín cười:

- Dzậy cô nói ra nghe thử.

Theo lời biện hộ của song hùng mỹ nữ thì ở thị trấn này có cặp vợ chồng nông phu. Người vợ tên là Tú Nương. Tướng công của nàng bệnh nặng. Mẹ chồng lừa mắt không thấy đường.

Trong lúc Tú Nương viếng chùa lễ Phật để cầu khẩn bình an cho phu quân nàng thì gặp Hào công tử, đại thiếu gia của Hào Phi sơn trang. Chàng hám gái, thấy ai cười nẩy, ở trong nhà thê thiếp tùm hum.

Tú Nương vốn chán cảnh nghèo nàn nên khi nghe Hào công tử hứa sẽ cho nàng cuộc sống xa hoa nhưng gấm, cả đời an hưởng vĩnh lạc, phú quý giàu sang thì tự nguyện đi làm Phan Kim Liên. Vào một hôm mây trời âm u, Tú Nương ruồng bỏ tướng công bản cùng để theo Hào công tử.

Vị tướng công nọ chịu không nổi cơn đả kích, chẳng bao lâu thì qua đời. Dân chúng địa phương thương tình đã đem tro cốt của chàng an táng, rồi dắt thân mẫu lên chùa nhờ các vị ni cô chăm lo. Bà lão vì đau lòng tội độ mà bỏ chùa đi lang thang.

- Rồi sao nữa? – Cửu Dương tò mò trước câu chuyện tình ngang trái.

Nàng áo đỏ chép miệng:

- Vào đêm trước, hai tỷ muội của chúng tôi đi ngang qua Giang Nam thì...

...Trời sấm sét. Hai tỷ muội vô chùa dứt mưa. Họ chứng kiến cảnh các vị ni cô chạy đôn chạy đáo tìm kiếm bà lão. Sau khi am hiểu câu chuyện đau thương, hai tỷ muội xung phong đội mưa cùng với các vị ni cô đi tìm nhưng bà biệt tông biệt tích. Hai nàng thấy bất bình liền ra tay tương trợ, quyết tâm trừ khử cặp gian phu dâm phụ.

Sáng hôm nay lẽ ra là ngày đại lễ thành thân của Tú Nương vào Hào công tử. Hai tỷ muội quyết định phá bàn tiệc, triệt kẻ tiểu nhân.

Nàng áo đỏ lên vào sơn trang thả khói “mê hồn tán” vô phòng cô dâu khiến tân nương ngất xỉu. Sau đó thì dùng dao bén cạo đầu, gọt trụi hết tóc tai. Lúc bà mai vào gọi cô dâu ra bái thiên địa mới hay Tú Nương

trở thành ni cô rồi. Bà mai hoảng hồn kêu la inh ỏi. Cả sơn trang loạn lên. Thừa lúc lộn xộn, nàng áo đen lén vào cấm địa vợ hết cửa cái đồ đạc.

Nàng áo đen muốn dùng số tiền đó phân chia cho cô nhi viện. Ngặt nỗi, vàng bạc nặng nề vác không xuể. Phải khó khăn lắm nàng áo đen mới có thể hì hà hì hục chuồn đi. Tới chỗ bức tường tẩu thoát, nàng áo đen thi triển khinh công định bay ra ngoài nhưng bao phục trì nệ thành thử nhảy hoài cũng không qua khỏi.

Xui xẻo thay có con cẩu phóng ra sủa um sùm, chắc nó đánh hơi ăn trộm. Lúc bị phát giác, nàng áo đen quẳng bao phục qua bức tường rồi phi thân lên không ù té chạy. Bọn đầy tớ rượt theo. Nàng áo đỏ biết sự tởm đã bị phát hiện nên âm thầm bám đuôi bọn đầy tớ, cố tìm cách đánh lạc hướng họ. Ngờ đâu, nàng áo đỏ chưa ra tay thì gặp anh chàng đẹp trai...

Cửu Dương cau mày bán tín bán nghi trước câu chuyện tình lâm li nhưng không có lý gì bắt bẻ. “Thôi kệ! Hào Phi gia trang chuyên làm chuyện thất đức. Bán gạo cho dân với giá trời ơi, nay sạt nghiệp cũng đáng đời.” Cửu Dương tự nhủ. “Nếu như hai nàng giữ đúng lời hứa, đem quyền góp châu báu cho cô nhi viện thì cũng tốt thôi!”

- Bây giờ huynh đã hiểu chưa? – Nàng áo đen thấy Cửu Dương trầm tư lâu lắc liền phát lên vai chàng một cái - Chúng tôi cũng vì động lòng trắc ẩn.

Thấy Cửu Dương gật gật, nàng áo đen mừng mừng. Nàng áo đỏ khều tay nàng áo đen:

- Chúng ta đi tìm chỗ nấp nha? Chờ trời tối hẳn rồi khỏi.

Nàng áo đỏ lo ngại cũng phải. Hai nàng con gái làm sao có thể đối phó cho lại cả đám người của Hào Phi sơn trang? Khổ cái là nàng áo đen bấy lâu quen thói liều mạng, ưa xưng danh xưng tánh võ lâm trung nguyên thành ra đâu có chịu thiệt thòi trốn chui trốn nhủi làm chuột rút.

- Nấp cái con khỉ khô, tởm cóc sợ! – Nàng áo đen trề mồm.

- Nhưng chúng ta đang bị truy lùng – Nàng áo đỏ than.

Nàng áo đen thu nắm đấm:

- Truy lùng rồi làm sao? Cùng lắm là choảng nhau một trận.

- Bọn họ có tới gần cả trăm người lặn – Nàng áo đỏ há hốc miệng - Hơn nữa, tởm đang bị thương, đi chưa vững, ở đó mà ham đánh với đám.

Nàng áo đen nghiêng răng treo trạo:

- Nhưng tởm phải trả thù bọn chúng làm tởm chạy đến nỗi trặc mắt cá chân.

- Nếu ta là cô thì nấp phứt cho rồi - Cửu Dương thành linh lên tiếng.

Và khi thấy nàng áo đen chưa có vẻ muốn trốn đi, chàng dịu giọng khuyên:

- Để hôm khác lành bệnh hẳn đến dạy chúng bài học. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, lo gì?

Lời lẽ chí lý của Cửu Dương khiến nàng áo đen xui lơ. Mặt mày trở cán cuốc, nàng nói:

- Vậy cũng được.

Rồi nàng hỏi Cửu Dương:

- Lúc này huynh chỉ bọn họ rượt theo hướng nào?

- Hướng Đông.

- Thì bây giờ mình tránh hướng Đông, chạy về hướng Tây vậy.

Lúc nói câu ấy, nàng áo đen đâu có hay mặt trời đã lên đến đỉnh, hết đường phân biệt phía Đông phía Tây. Nổi cụt hứng khiến gương mặt của nàng xui như bún.

- Tỉ đừng lo - Nàng áo đỏ hí hửng hiển kế - Chúng ta có thể quan sát thân cây. Thường thường, thân cây hay có chỗ ẩm ướt bởi vì chỗ đó hướng về phía Bắc nên ánh dương ít xuyên qua hướng này. Tìm ra hướng Bắc rồi thì có thể định mấy hướng kia.

Nàng áo đỏ nói xong thì hồi hộp đợi lời khen thưởng. Trong lòng nàng áo đỏ dâng lên cảm giác thông minh bá phát. Ngờ đâu, nàng áo đen sặc:

- Rõ là ngốc tử. Ở đây ngô hẻm, bộ muội tưởng trong rừng hay sao mà đòi ngắm cây?

Nàng áo đỏ tên tò đưa tay gãi má:

- À há! Vậy thì chúng ta phải dùng cách khác thôi.

- Phải dùng cách gì bây giờ? - Nàng áo đen nhú mày lăm lăm một mình.

Cửu Dương nãy giờ làm thỉnh âm thầm tính toán. Chờ một hồi, không nghe động tĩnh, nàng áo đỏ ngứa mồm phát biểu:

- Hay là chúng mình nhìn lên cao, tìm chòm sao Bắc Đẩu?

- Hồi tổ tông chín đời của tôi ơi! - Nàng áo đen sầm mặt nói - Bây giờ trời đang trưa thì tìm đâu ra Nam Tàu Bắc Đẩu?

Cửu Dương lắc đầu trước ngữ cảnh nhí nhố của hai tỷ muội. Chàng bỏ họ đứng đó để đi đến đằng kia quan sát tứ phía. lát sau, chàng trở lại bảo:

- Hướng này là Bắc, hướng đó là Nam, đây là Đông, còn kia là Tây.

Hai tỷ muội nhìn theo tay chỉ của Cửu Dương, trơ miệng hỏi:

- Sao huynh biết?

Cửu Dương mỉm cười, nom đẹp chai hết sảy:

- Ta phát hiện hướng Nam trước, rồi từ đó tính ra...

- Nhưng mà làm sao mới biết đâu là hướng Nam?

Cửu Dương chưa dứt câu, nàng áo đỏ đã nhảy vô hòng chàng ngồi chồm hổm.

- Thường thường, kinh đô hay thị trấn đều xây dựng cửa chính của các ngôi miếu, đình, và tháp hướng về phía Nam. Hai cô cứ nhìn tháp Hoa và đình Mẫu Tử ở đằng kia thử xem - Cửu Dương phân tích.

Quả thật, theo tay chỉ của chàng, ở tít thù lù đằng xa, tuốt luốt trên trời để có cái chóp nhọn của tháp Hoa và nóc nhà của đình Mẫu Tử. Tất cả hướng về cùng một phía.

- Huynh có chắc không đó, nhờ trật thì sao?

Nàng áo đỏ bật tiếng hỏi làm nàng áo đen xanh mặt. Nàng áo đen tự nhủ “ai đời lại chê đáng trọng phụ bao giờ? Sư muội khờ chắc chưa từng nghe câu phụ xướng phụ tùy, chồng định làm gì vợ cũng làm theo.” Mà thiệt, nàng áo đỏ ăn nói vụng về, lẩn thẩn lẩn thẩn, dễ phật lòng nhau. Nên nàng áo đen gọi cô em của mình là ngốc tử cũng không có gì quá đáng.

- Hai cô đừng lo - Cửu Dương bị người khác hỏi han đã quen. Chàng trấn an - Hướng đó chắc chắn là Nam, vì ta có tìm thêm chi tiết quan trọng nữa để xác định.

- Chi tiết gì vậy? - Nàng áo đỏ tươi tỉnh mặt mày.

- Lúc này, ta đã đi quanh nơi này tìm tổ kiến. Bởi bọn côn trùng sâu bọ thường làm tổ hướng về Nam...

Cửu Dương giải thích muồn rã hơi, nói thiếu điều khô nước miếng, nàng áo đỏ mới chịu im cái miệng. Ý mà không! Trước khi im hẳn, cái miệng đó nói thêm hai câu:

- Chúng ta đi trốn mau lên.

- Trốn ở đâu bây giờ? - Nàng áo đen buồn buồn hỏi lại.

Đến nước này, Cửu Dương hiểu chàng phải làm sao. Kiến nghĩa bất vi vô đông giả. Lâm nguy bất cứu mạc anh hùng. Người trong võ lâm thấy điều bất bình rút đao tương trợ. Việc nghĩa xảy ra trước mắt mà không làm thì không phải anh hùng nghĩa dũng trượng phu. Biết chuyện nguy nan mà không cứu thì không đáng mặt nam tử hán. Cho nên, chàng nói:

- Các cô có thể đến chỗ của tôi.

Nghe chàng bảo thế, nàng áo đen khoải chết được. Theo chân người thương về nhà ra mắt phụ thân ai mà chẳng mừng? Nhưng nàng áo đỏ thì khác à nha. Nàng áo đỏ kéo nàng áo đen sang một bên thì thầm:

- Nhỡ huynh ấy là kẻ xấu thì sao?

Người ta đẹp trai muốn chết mà nàng áo đỏ bảo là xấu! Lời xù xì lọt vào tai Cửu Dương. Chàng đau lòng nghĩ “hai nàng đi ăn trộm, bị phát hiện. Ta không báo quan là may phước ba đời. Bây giờ ta còn rộng lượng chứa chấp hai nàng vào nhà tạm trú. Không cảm ơn thì thôi, sao còn nghi ngờ ta là dân vô lại?”

Ngẫm đến đó, Cửu Dương so vai lắc đầu. Đây là lần thứ hai trong cùng một ngày chàng ngán ngẫm thế gian, chán nản nhân tình thế thái. Cái mồm của Giai Cát tái lại lảm nhảm triết lý ông cụ non:

- Thời đại này, ở ác gặp ác, ở hiền... cũng gặp ác luôn!

19. Chương 19: Một Vợ Nằm Giường Lèo. Hai Vợ Nằm Chèo Queo. Ba Vợ Ra Chuồng Heo Mà Nằm

Giang Nam. Hắc Viện

Nữ Thần Y bận bịu trong kho chứa thuốc. Nàng làm việc say sưa, tay thoăn thoắt bỏ các loại rễ cây vào thùng gỗ.

Phân theo loại thì thuốc Bắc được chia thành năm tính căn bản. Trong đó có hàn, lương, nhiệt, ôn, và bình. Gọi kiểu thông dụng nhân gian thì năm tính đó là lạnh, mát, nóng, ấm, và trung bình.

Phân theo vị thì thuốc Bắc cũng được chia làm năm vị, ngọt, cay, đắng, chua, và mặn. Nhưng phân theo nguyên liệu thì chỉ có ba thể loại mà thôi.

Thuốc Bắc thường được chế biến từ thực vật thiên nhiên, đó là đơn vị đa dạng nhất, nhiều vô kể. Kế đến là loài động vật, và sau cùng là các thứ đá cuội.

Lương y thường khai thác hầu hết tất cả các bộ phận thực vật, không bỏ qua nguyên liệu nào dù có ít ỏi bao nhiêu. Chẳng hạn như rễ cây, củ, thân cây, vỏ cây, vỏ rễ, vỏ thân, vỏ quả, vỏ củ, lá, hoa, và hạt... tất cả đều được xử dụng cho việc trị liệu.

Các bộ phận trong và ngoài cơ thể động vật cũng thế. Xương, da, thịt, mỡ, và nội tạng đều được chế biến thành thuốc. Thậm chí cả sừng, vây, móng, và lông cũng có tác dụng y học, không nên vứt đi.

Cuối cùng là loại khoáng chất tinh thể ít người biết đến như hoàng thổ, thạch tín, và băng phiến.

—oo0oo—

Nữ Thần Y đang phân chia thuốc. Khóe miệng hoa đào cười mỉm chỉ khi trái tim tưởng nhớ bài thơ yêu thích. Cách đây vài năm...

...Lúc đó bình minh. Trời rạng hồng. Mây bồng bênh dạo bước trong vườn thiên đàn thơ thần. Tia nắng ban mai ủa vào khe cửa đánh thức giấc ngủ thần tiên. Nữ Thần Y ngồi dậy bước xuống giường, giường đôi tuyệt thế nhân quang nhìn quanh quất.

Văng vẳng đâu đây có mùi hương ngào ngạt. Nàng mở tung cánh cửa thư phòng. Một bức rèm giấy hoa xuất hiện. Nữ Thần Y ngạc nhiên. Nàng say đắm ngắm nhìn.

Tấm màn được chế tạo vô cùng công phu. Từng mẫu giấy được cắt tỉa kỹ càng, hình dáng của những bông hoa xinh xắn. Trên các mẫu giấy hoa đó có khắc dòng thơ. Nữ Thần Y nhắm tính, tất cả là một trăm hai mươi câu cả thấy. Một trăm hai mươi bông hoa bất tử. Mãi không phai tàn. Dư âm đọng lại trong tâm hồn nàng. Hoài niệm. Xen kẽ loài hoa giấy ấy là hàng loạt nụ hồng tươi, nối tiếp nhau, kết chặt bằng chỉ đỏ. Bức rèm thơ hoa phất phơ trong gió.

Trước kính lạy trông ơn “bối mẫu”

Sau tỏ lòng thực nữ “hồng hoa”

Đôi ta từ “bán hạ” giao hòa

Lòng những ước “liên kiều” hai họ

Duyên “xích thước” anh đà gấn bó

Nghĩa “quế chi” em khá ghi lòng

Mặc dù ai trối tiếng “phòng phong”

Đôi ta nguyện cùng nhau “cát cánh”

Ngồi nhớ tới “đào nhơn” cảm cảnh

Nỡ để cho “quân tử” ưu phiền

Muốn sao cho nhơn nghĩa “huỳnh liên”

Thì mới đáng vui vầy “viễn chí”

Ngồi buồn chốn “mạch môn” thẩn thỉ

Nhớ thuyền quyên “tục đoạn” gan vàng

Ơn cha mẹ nghĩa tợ “hoài san”

Công song nhạc tình đà “đỗ trọng”

Ngày vái tới “thiên môn” lỏng lẻo

Đêm nguyện cùng “thục địa” chiếu tri

Dạ muốn cho trọn chữ “đương quy”

Vậy nên phải cạm lời “bạch truat”

Bấy lâu tưởng “linh tiêu” phục dục

Nay mới tường “độc hoạt” loan phòng

Trách dạ em nhiều nỗi “xuyên khung”

Chạnh tủi phận lòng này “cam toại”

Vì “nhấn nhục” không trông trái phải

Nỡ phụ người “bạch chỉ” chi nhân

Tưởng cùng nhau tụ hội “châu trần”

Hay đâu bậu “ký sanh” viễn địa

Này “kinh giới” chẳng toàn nhơn nghĩa

Chốn “tiền hồ” nguyệt kết liễu châm

Tai vẳng nghe nổi tiếng “huỳnh cầm”

Chạnh tủi phận đầm đầm “trạch tả”

Nhớ “trinh nữ” lòng dao cắt dạ

Quận “nhơn bào” tựa muối xát lòng

Ngùi “châu sa” lụy ngọc ròn ròn

Đoạn “thần khúc” đề thơ trách bậu...

Nữ Thần Y nhắm đọc từng câu. Hợp thành bài thơ mối tình nam nữ. Nàng hân hoan phát giác trong lời thơ đó có nhiều từ mang đồng âm khác nghĩa của loại thuốc Đông y. Mỗi câu đã được tác giả đặc biệt lồng vào tên của một vị thuốc Bắc, dành tặng cho nàng. Bài thơ làm theo thể thất ngôn trường thiên liên vận, cứ hai câu đi một vận. Nữ Thần Y tìm kiếm mãi vẫn không thấy tựa đề. Nàng tiếc nuối đứng chôn chân, thì thầm ngâm đoạn đầu, ba mươi sáu câu. Bài không tên. Không đoạn cuối.

Nữ Thần Y nhìn từng dãy hành lang nhưng tác giả bí ẩn trốn hình mất dạng. Nàng chép vội vàng bài thơ lên trang giấy rồi cất bước đi tìm kẻ khả nghi. Nữ Thần Y ướm tai lên vách tường của học đường Hắc Viện, nghe đám tú tài lẩm nhẩm đọc thơ tình, bình thường như mọi hôm. Vậy thì ai mới là hung thủ?

Thình lình có tiếng tăng hắng đằng sau lưng. Nữ Thần Y quay đầu. Lão Tôn đang nheo nheo mắt. Nàng xấu hổ khi bị bắt quả tang nghe trộm.

- Cô nương muốn tìm ai? - Lão Tôn hỏi.

Nữ Thần Y không dám thổ lộ chuyện nàng đang cất công tìm tòi tác giả của bài thơ tình ảm đạm. Nàng hỏi vòng quanh:

- Lúc tối hôm qua hoặc sáng hôm nay, ông có nhìn thấy ai lảng vảng ở phía Tây tư thất không?

- Đó chẳng phải là thư phòng của cô nương sao? – Lão Tôn trở mặt ngạc nhiên.

Bởi hướng Tây phía tư thất của Hắc Viện vốn là nơi dành riêng cho hai vị tiểu thư, ngoài Nữ Thần Y thì là Lâm Tố Đình. Thế nên, lão Tôn nghe hỏi mà lòng khó hiểu. Ông xua tay khẳng định:

- Ngoài cô nương và Lâm tiểu thư thì không có ai bén mảng đến đó. Chẳng lẽ đã bị mất trộm?

- Đâu phải!

Nữ Thần Y lật đặt lắc đầu đính chính. Nàng không muốn lão Tôn hiểu lầm. Quả thật, ông ấy nhú mày nhìn ngọn cây, lẩm bẩm:

- Nếu có ai đến đó thì phải đi qua cửa Tây Môn, mà cửa Tây Môn lại nằm trong khuôn viên của lão phu. Nhưng từ tối qua đến sáng nay ta luôn canh gác, không thấy bóng đen nào cả.

Nói đến đó, ông lão đột nhiên nghiêng đầu quay sang:

- Lúc trực đêm ta chưa bao giờ ngủ gục đâu à!

Lời lẽ của lão Tôn lập luận chặt chẽ, nhưng không ai còn đứng đó lắng nghe. Nữ Thần Y co giò chuồn mất. Nàng vừa đi vừa lơ mơ phát hiện bút danh tác giả. Nếu đúng như những gì lão Tôn thổ lộ thì kẻ bí ẩn chưa từng bước qua cánh cổng, mà đến trước thư phòng giả trò đạo chích bằng cách phi thân từ nóc nhà xuống hiên. Tất nhiên hẳn phải có khinh công tuyệt vời êm ái. Cuối cùng, Nữ Thần Y biết hung thủ là ai. Nàng nhanh chóng đi tìm thủ phạm. Tội nhân đang trà đàm cùng Mã Lương.

Nữ Thần Y núp mình sau bụi cây, vểnh tai nghe lồm bồm. Mã Lương ân cần hỏi Cửu Dương:

- Con chắc chắn tương lai hai đứa sẽ thành đôi lứa?

- Chắc chắn! – Cửu Dương gật đầu quả quyết với nụ cười phụ.

- Con dựa vào quẻ nào mà dám khẳng định? – Mã Lương cau mày - Theo dự tính của cha thì... kết cuộc không hẳn chu toàn.

Mã Lương trầm ngâm hồi lâu, âm thầm lặng lẽ bấm đốt ngón tay. Ánh mắt lão nhân xa xăm, phảng phất giọng nói mơ hồ từ đâu vang vọng:

- Đứa con gái đó có tướng khắc phu. Cuộc đời đầy rẫy đau thương, phong ba u buồn, tình lụy tình phiền khách thuyền quyên. Trăm mối lương duyên vạn phần giông tố.

Cửu Dương im lặng trước lời tiên tri. Mã Lương gơ tay vuốt bộ râu dài, thổ lộ:

- Đáng trọng phu tương lai mai này sẽ gặp ba tai kiếp. Thứ nhất, tánh mạng của hần e giữ không được. Thứ hai, nếu hần may mắn không chết thì mãi mãi sống cảnh biên ải đọa đày. Thứ ba, hần có thể lâm tình thế thập tử nhất sinh, hiểm họa trùng trùng, mưu toan ám toán, gặp toàn trắc trở nguy cơ.

Và khi thấy nghĩa tử muốn tra hỏi thêm, Mã Lương khe khẽ lắc đầu:

- Thiên cơ bất khả tiết lộ, cha chỉ có thể nói bấy nhiêu.

Rồi ông dùng giọng điệu của người từng trải, nghe não nuột tim can:

- Con muốn làm vị phu quân nào? Kể đầu tiên chết yểu? Kể tù tội thứ hai? Hay là người thứ ba tuy sống sót nhưng rồi cuối cùng cũng đành lâm nạn?

Cửu Dương khoan trả lời, tim không tin quả lương duyên của chàng trắc trở. Sợ chỉ do Nguyệt Lão chưa kịp buộc vào sao sắp sửa đứt tung? Dây nợ tình duyên muôn trùng gián đoạn. Biết trước vậy, chàng thà cả hai người đứng nước lã, để tâm tình không rơi vụn tả tơi như đàn tơ sáu sợi, cho khỏi đau lòng ca khúc tương tư:

Gặp nhau làm chi, đêm đêm về tưởng nhớ

Gặp nhau làm chi, thương nhớ mênh mang

Tình đến rục rã, ai cho tôi ước mơ?

Tình xa tình lữ, ta chìm vào những cơn say

Đến nước cờ này, Cửu Dương vẫn ngoan cố xua tay:

- Con sẽ không làm người nào trong ba kẻ đó!

Mã Lương nhấp một ngụm trà rồi bảo:

- Như vậy thì con hãy tránh thật xa, kiếp này chớ nên thương yêu đứa con gái ấy.

- Không! – Cửu Dương một mực lắc đầu phản đối - Con sẽ yêu, mà còn yêu thật nhiều.

Mã Lương nghếch mặt nhìn tên cố chấp. Mém tí nữa ông quên mất tiêu, thằng nghĩa tử lêu đêu của ông cứng đầu nổi tiếng. Hồi xưa đã thế, nay còn tệ hơn.

Mà thiệt! Lúc còn nhỏ, Cửu Dương ghét nhất là đọc sách thánh hiền, chỉ khoái lao đầu vô các mẩu truyện tình yêu ba xu nhắm nhí. Ông tuyệt cấm, không cho coi. Mỗi lần phát hiện đứa học trò cưng đang ngồi nghe giảng bài mà lén lút xé các trang sách Mạnh Tử của bộ Tứ Thư Ngũ Kinh để... xếp hình trái tim, ông liền đập cho nát nát. Ông vừa là thầy vừa là cha nên mỗi lần đánh con đau lòng nghĩa phụ.

Mã Lương thường hay than ngắn thở dài với đồng đạo:

- Thằng con tôi, nó ngu gì mà một mình nó dành nó ngu hết, không chừa chỗ cho người khác ngu!

Cửu Dương lúc đó quá là lì lợm, không chịu học Nho Giáo văn chương lý tưởng cao siêu, lại còn hết sức nghịch. Học hành đội sổ, đội luôn cả thầy. Đến khi bị kêu đứng dậy trả bài đương nhiên không thuộc. Cứ trờ ra như ông phỏng đá ọi người chiêm ngưỡng. Thoạt đầu, Cửu Dương bị bạn bè trong lớp ngó chăm chăm, nhìn thô thổ cũng thấy nhột nhạt, quê quê. Nhưng riết rồi đâm quen, không thêm mắc cỡ.

Những buổi học đó, Cửu Dương thâm niên trì trệ, đứng ngơ ngạo cả buổi trước mặt thầy để cuối cùng áp úng trả bài sai be bét. Bữa nào thầy không gọi trúng tên thì thôi. Còn hễ động đến thì bao giờ Cửu Dương cũng chứng minh không ai đâu cứng hơn mình. Ra về ta đây im lặng là vàng, là Thiết Đầu Công thứ thiệt, một cao thủ võ lâm trung nguyên. Nhà người có tra khảo cách mấy ta cũng nhất định không khai nửa chữ.

Có hôm, Mã Lương thấy Cửu Dương thả hồn vẩn vơ nên quát:

- Mặt trời đã lên chín sào rồi còn ngồi mơ mộng. Có phải đang ngủ gục không?

Cửu Dương giật bắn:

- Thưa, trò... không biết ạ.

- Bản thân mình ngủ hay thức mà không biết là sao? - Mã Lương lộn ruột.

- Thưa, tại... tại... vì... trò nghe thầy giảng bài một hồi trí óc mơ mơ màng màng, nên chẳng rõ đó có phải là ngủ hay chưa.

Cửu Dương lúc còn nhỏ có sao nói vậy. Nhưng mà nói thế chẳng khác nào ngụ ý thầy giáo giảng bài chán chết được, nên trò mới gục đầu nằm thiêm thiếp trên bàn. Trước câu trả lời gà mờ lẩn thẩn, bọn học sinh đang ngồi gần đấy rùng mình. Lời giải thích vô tình hay cố ý thì chỉ có một là trời mới biết, hai là Cửu Dương mới rõ đó có phải hàm ý chọc tức hay không?

Mã Lương thờ người trầm tư nghĩ ngợi. Lát sau, ông ráng hết sức lực dụ giọng nhắc nhở:

- Thầy biết trò rất thông minh, nhưng cho dù trí tuệ cách mấy, kẻ không học cũng không thể suy xét được phải trái. Trò đã có nghe qua câu “nhân bất học bất tri lý?”

Vừa dứt lời, Mã Lương sợ tên nghịch tử giở lý sự cùn tương phản nên lật đật nói thêm:

- Người xưa có câu “tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ,” tức là nói nếu muốn ổn định thế gian thì trước hết nước nhà phải ổn thỏa. Để ổn thỏa nước nhà thì đầu tiên nên ổn định gia đình. Và để ổn định gia đình, chúng ta cần phải tu tâm dưỡng tánh chính bản thân mình mới là chủ yếu...

Mã Lương nở từng khúc ruột khi thấy cái đầu bé nhỏ gật gù. “Chắc mẩm hán đang suy ngẫm,” Mã Lương tự nhủ. Rồi ông mỉm cười đưa cặp mắt nhìn mặt bàn của tên học trò cưng. Không thấy đem bút mực. Nụ cười liền biến mất. Thay vào đó là cặp chân mày cau có, giận dữ. Mặt đanh lại, Mã Lương lạnh lùng hỏi:

- Bút mực đâu?

Cửu Dương thè lưỡi liếm đôi môi khô rang, không đáp. Mã Lương sôi gan:

- Lại quên mang theo nữa, đúng không?

Và ông ngao ngán giảng lại bài trường ca liên tu bất tận:

- Sao trò luôn quên mang theo bút mực? Trò có biết học sinh không có bút cũng hết binh sĩ ra trận mà thiếu gươm đao?

- Dạ biết.

Cửu Dương vừa lí nhí đáp vừa gơ tay gỡ đầu sồn sột, không có chút thành khẩn gì cả, tỏ vẻ chẳng coi lời lẽ nghĩa phụ ra cái củ khoai lang. Và dĩ nhiên, câu trả lời châm dầu vô lửa làm thầy Đồ tức mình.

- Biết rồi mà cứ quên hoài! - Mã Lương quắc mắt - Được, ta hỏi trò, quân lính không có kiếm trong tay thì làm được gì ngoài trận mạc?

- Dạ, thì làm... chỉ huy ạ - Cửu Dương tỉnh bơ đáp.

Thầy giáo sững người. Ông ngồi chết gí trên ghế có đến nửa cây nhang, sau cùng đành buồn tình rút ra kết luận:

- Đạo học ngày nay đã lỗi thời,

Mười người đi học chín người chơi!

Cửu Dương nghe thầy than thở thì tối hôm đó ở lì trong phòng sáng tác bài thơ triết lý, lẩm nhẩm gật gù một cách đắc ý. Sáng hôm sau liền đi chép tùm lum trên các bàn ghế học đường:

- Cái học ngày nay thật hỏng rồi

Bảy thẳng tới lớp, sáu thẳng thôi

Ba chàng thất học thành ông Trọng

Võ ngực rằng tao tiến sĩ rồi

Cái học ngày nay đã nói rồi

Sáu thằng xách cặp, năm muốn thôi

Bốn đứa trèo cao, quan chức lớn

Đầy người ăn học chạy hột hơi...

Cả lớp hôm đó được một phen nôn ruột...

...Thấp thoáng đã mười mấy năm qua. Đứa bé hôm nào nay trưởng thành khôn lớn. Tưởng nhớ đến đây, Mã Lương ngậy người với hiện tại:

- Chẳng lẽ con muốn phạm thiên đình, quyết tâm chiến đấu quẻ tử vi?

Cửu Dương nín thình không đáp. Đúng vậy! Chàng có từng nghĩ qua. Nếu lão Thiên cho phép nhân sinh dùng thuật tử vi nhìn thấu tương lai tức là đã trao thế gian quyền khắc phục vận mệnh. Chàng nhìn nghĩa phụ của mình, định lên tiếng. Ngờ đâu, Mã Lương điềm nhiên lắc đầu:

- Có nhiều việc biết trước cũng không thay đổi được. Ý trời đã vậy rồi.

Cửu Dương bỏ mặc tiên đoán của cha:

- Chẳng lẽ chúng ta đoán được kết cuộc không vẹn toàn thì chịu thua bó tay? Ngồi im để mặc số trời định đoạt?

Tiền bối tịnh trước câu hỏi hóc búa. Hậu bối tức tối nhìn không trung:

- Tàn Thiên Văn con quyết không tin! Nhân định ắt phải thắng thiên. Số mệnh con người là do con người làm chủ lấy.

Mã Lương nhìn thiếu niên trước mặt, lòng dạ hiểu không thể nào lay chuyển được tâm can của kẻ đang yêu. Tự cổ chí kim, nhân sinh ai oán hỏi thế gian “ái tình là chi mà đôi lứa nguyện thề sống chết?”

Có tiếng sột sạt trên thảm cỏ. Gót chân son đỏ thối lùi. Chầm chậm. Biệt tâm. Cả hai phụ tử quay đầu trông hướng bụi cây, ngỡ ngàng quan sát. Nhưng người ẩn náu không còn ở đó. Nữ Thần Y thông thạo sự tình. Nàng bỏ chạy. Chiếc bóng hồng tha thướt lướt nhanh.

Cửu Dương xót lòng:

- Mai này, con nhất định cưới nàng làm vợ. Chẳng thà một ngày chung sống với người thương, còn hơn thiên trường địa cửu bên người không yêu thích!

Sau khi nói xong, kẻ si tình cáo biệt. Mã Lương trông theo đôi bóng uyên ương. Khóe miệng Thi Tiên mỉm cười:

- Chỉ cần bản thân không ân hận, một phút gần kề khắc cốt ghi tâm.

(Còn tiếp)

Giang Nam. Hắc Viện.

Nữ Thần Y vượt băng băng qua khoảng hoa viên cô tịch. Nàng gục mặt thổn thức bên giếng đá trong vườn. Giếng đá rét xương, chất chứa hàn phong sau đêm tuyết phủ.

Cửu Dương ái ngại đến quỳ bên cạnh. Chàng dịu dàng đặt tay lên vai sư muội. Nữ Thần Y ngẩn đôi mắt ướt. Giọt lệ châu sa buồn bã vương. Cửu Dương giơ tay vuốt đôi má thơ ngây tuổi mười sáu trắng tròn.

- Muội nghe được những gì?

- Đã nghe được rất nhiều - Nữ Thần Y đau khổ - Muội hỏi huynh, có phải lúc này hai người đang ám chỉ muội?

Cửu Dương chần chừ tìm câu trả lời, tim không muốn gạt người yêu mến. Cuối cùng, chàng nói:

- Nếu như huynh trả lời phải, muội đừng nghĩ ngợi lung tung.

- Muội sao lại có thể làm ngơ được? – Nữ Thần Y thút thít - Mã Lương lão nhân nói số mệnh của muội khắc phu, hồng nhan họa thủy. Nếu thật vậy thì muội thà chết đi, sống trên đời gieo họa làm gì?

Sau khi thốt lời cay đắng, Nữ Thần Y giương mắt ngó mông lung, trong đầu hình dung bầu trời tương lai ảm đạm. “Lẽ nào cả đời ta cô độc quạnh hiu?” Nàng tự nhủ. “Nếu đúng y lời tiên tri của Mã Lương lão gia thì ta nên tránh thật xa người ta thương mến, để chàng trọn kiếp sống bình yên.”

Nữ Thần Y bèn ngỏ lời khuyên:

- Mã Lương lão nhân đã từng bảo, thiên cơ kỳ ảo, cho dù con người có cố gắng cách mấy cũng chẳng thể nào thay đổi được nhân quả. Nếu là phước thì không phải họa. Còn hễ là họa thì trốn đằng trời cũng không thoát khỏi. Cho nên, muội thà tin có còn hơn không. Phòng cháy hơn là chữa cháy. Huynh muốn tốt thì hãy tránh thật xa, chớ tới gần muội.

Nữ Thần Y vừa mới dứt lời thì ngay tức khắc, sư huynh của nàng cau mày thịnh nộ:

- Muội đừng nói những lý lẽ đó. Huynh không muốn nghe, và cũng không đi đâu cả. Huynh sẽ ở bên cạnh muội suốt đời. Muội có tin không?

Sư muội của chàng dường như không tin. Miệng mồm tịch, nàng chẳng màng ừ hử. Cửu Dương không nghe người thương trả lời trả vốn thì đoán biết nàng đang nghi ngờ thói trăng hoa của mình.

Cửu Dương bèn nâng chiếc cằm thon gọn xinh xinh:

- Muội không tin những gì huynh vừa mới hứa? – Chàng ném cho sư muội tia nhìn soi mói.

Nữ Thần Y vẫn không đáp từ.

- Muội thật không tin huynh? - Cửu Dương tức tối - Được rồi, để huynh thề uệi coi! Huynh sẽ thề trước toàn thể thiên địa sinh linh.

Rồi chàng hăm hở cung tay vái ba cái:

- Đệ tử là Tần Thiên Văn, cầu xin trời phật làm chứng cho những gì đệ tử sẽ nói. Cả đời đệ tử nguyện yêu sư muội. Tình bất diệt, không thay đổi. Nếu có nuốt lời, thiên địa bất dung.

Cách chỗ Cửu Dương quỳ khoảng vài gang tay, trái tim của Nữ Thần Y đập loạn xạ ngẫu, cơ hầu trật nhịp. Nàng xém bị câu nói cuối cùng làm cho xiêu lòng. Nhưng điều đó cũng quá ư là dễ hiểu. Từ xưa tới nay, các nàng con gái mà gặp phải anh chàng vừa bô trai vừa giỏi nói lời trăng gió thì có ai lại không hồn phi phách tán? Có ai lại không xúc động ngập tràn? Nhất là khi chàng khư khư giơ tay tuyên thệ với thượng đế cả đời chỉ yêu mãi mãi nàng thôi.

Cửu Dương thề xong thì quay sang hỏi:

- Thiên đình chứng giám lời thề của huynh rồi, bây giờ muội đã tin chưa?

- Tự đương khi không huynh lại thề độc - Nữ Thần Y giũt vạt áo của sư huynh nàng.

- Tự đương sao được mà tự đương? Tại muội không tin chứ bộ.

- Bây giờ thì muội tin rồi.

- Tin sao?

- Tin là kiếp này huynh sẽ không bao giờ bỏ rơi muội.

Đối thoại đến đây, Nữ Thần Y áp bàn tay lên ngực:

- Nhưng mà nè...

Cửu Dương nhướng mày:

- Gì?

Nữ Thần Y lí nhí nói câu dễ mất lòng nhau:

- Nhỡ... mai này lời thề ứng nghiệm thì huynh sẽ làm sao?

- Cái đó dễ ẹc – Cửu Dương phẩy tay - Huynh sẽ... chạy xuống bếp.

- Xuống bếp?

Nữ Thần Y tròn mắt trước lời huyền hoặc. Nàng ngỡ dưới bếp có chứa cái càn khôn khuyển quái quỷ gì đó có thể dùng để trấn thiên tai. Phía đối diện, Cửu Dương cười thâm. Chàng chắc mẩm lần này gạ gẫm được nhà thông thái.

- Ủ! - Chàng thủng thỉnh đáp - Huynh sẽ xuống bếp ngâm một họng cơm.

Ngỡ sự huynh lạc đề, Nữ Thần Y mở to cặp mắt nai tơ, khoe hai hạt nhân tròn xoe ngơ ngác:

- Muội không hiểu huynh đang nói gì. Một người sắp ngủ đến nơi rồi còn ngâm cơm làm chi?

- Thì bởi vì người ta thường hay nói... trời đánh tránh bữa ăn mà. Bộ muội chưa từng nghe hả?

- Hứ!!! Nói như huynh!

Bị chàng đùa cợt, Nữ Thần Y hứ một tràng rồi xịu mặt. Cửu Dương thừa nước đục thả câu:

- Thì phải vậy chứ sao – Chàng cười – Nếu không né thiên lôi, huynh xuống lỗ rồi, ai lo uội?

Nữ Thần Y lại hứ. Cửu Dương càng tươi to hơn. Lát sau, chàng ngưng cười, bảo:

- Nói giỡn vậy thôi chứ lúc này nghĩa phụ có nói cho huynh biết cách hóa giải nghiệp chướng.

- Thật không huynh? - Nữ Thần Y nhìn sư huynh, mỉm cười bằng mắt.

- Dĩ nhiên là thật – Cửu Dương chém tay vào không khí, giọng quả quyết - Muội hãy nghĩ thử xem, Mã Lương tiên bối thông thạo tử vi thuật số đến như vậy thì chắc chắn có cách thay đổi càn khôn, chuyển thể vận mệnh xui rủi của con người.

Nữ Thần Y vẫn chưa chịu tin:

- Mã Lương lão gia có cách khắc chế số mệnh của muội? Chắc huynh nói gạt muội rồi.

Cửu Dương nhún mày, vờ phật lòng:

- Muội không tin thì thôi, huynh đi đây.

Dứt lời, Cửu Dương phẩy tay đứng lên. Nữ Thần Y bật dậy theo:

- Ý, ý! Huynh đừng đi. Hãy uội biết ông ấy đã nói những gì?

Cửu Dương gãi cằm:

- Không thể nói được. Đây là thiên cơ, bất khả tiết lộ.

Sau khi giở giọng úp mở đáng ghét, Cửu Dương quay mình. Nữ Thần Y liền làm con đĩa. Nàng quyết không cho chàng đi nên hươ tay nắm tóc chàng giựt mạnh.

Bị nữ nhân nắm cán, Cửu Dương sừng sộ:

- Trên đầu ba thước có thần linh. Cái mỗ ác của huynh chỉ dùng để thờ ông bà tổ tiên. Muội đừng có nắm đầu nắm cổ!

Vừa nói, chàng vừa phẩy tay sư muội như phẩy bụi. Bị hất hủi, Nữ Thần Y không cam lòng. Nàng liếc mắt đưa tình, miệng nở nụ cười quyến rũ nhưng Cửu Dương không để mắc mưu.

Chờ hoài mà chàng không nói, Nữ Thần Y cung tay hăm dọa:

- Huynh có chịu nói không?

Cửu Dương nghe tiếng lâu bầu, hiểu sư muội đang quạu quọ. Và những lúc nàng nổi quạu thì thường hay giở càn của. Chàng e bám da tím thịt nên bùm mặt tru tréo:

- Bớ người ta, có sát thủ véo mông!

Nữ Thần Y vốn thân phận má hồng, nay nghe danh tiết trong sạch của mình bị sư huynh chà đạp thì dùng đũa nổi giận. Nàng lao vào nhéo một cái vô be sườn. Cửu Dương quýnh quýnh nhảy tránh.

- Được, được! – Chàng hốt hoảng giơ hai tay đầu hàng - Huynh chịu thua muội rồi, để huynh nói.

Và chàng ngoắt ngoắt sư muội đến gần. Khi nàng đứng sát rạt kế bên, chàng nói:

- Không!

Cửu Dương thốt xong tiếng “không” thì ngoác miệng rộng tới mang tai, hì hì như khi đột. Bị trả treo, Nữ Thần Y trợn tròn rồi vùng tay nhéo tá lả. Khung cảnh nhí nhố. Chàng vắt giò lên cổ chạy phía trước, nàng rượt đuổi phía sau.

Cửu Dương vừa khua cặp cẳng cao lêu nghêu vừa bô bô:

- Muội lạ à ghen. Lúc này rõ ràng muội bảo “huynh có chịu nói KHÔNG,” huynh liền nói “KHÔNG” thì muội giận.

Nữ Thần Y quả nhiên đang giận tím gan, lòng thừa biết bản thân đã mắc câu của anh chàng ba que xỏ lá. Bởi vậy mà khi Cửu Dương vọt tới thư phòng, Nữ Thần Y cũng bám theo vô trong. Nàng níu kéo chàng đến toạc vạt áo. Cửu Dương lại được dịp trêu ghẹo.

- Muội mau ngừng tay – Cửu Dương hét tướng – Đừng có tưởng huynh thương muội thì được quyền tự tiện cởi quần cởi áo của huynh!

Nữ Thần Y đỏ mặt:

- Huynh nói chuyện đứng đắn chút nha! Muội chỉ mới kéo đồ thôi hà, chưa có cởi.

- Thì kéo với cởi cũng giống nhau. Cả hai chữ đọc nghe tựa tựa – Cửu Dương đáp bừa.

“Giống sao được mà giống?” Nữ Thần Y chưng hửng, “Thiên Văn huynh ấy đúng là mồm mép tép nhảy. Muốn nói gì thì nói vậy.”

Nữ Thần Y ngúng nguẩy:

- Huynh đúng là vô duyên!

Bị người thương đánh giá, Cửu Dương chẳng chút tự ái mảy may. Chàng nhún vai nói:

- Vô duyên chứ có phải RA duyên đâu mà sợ? – Chàng chơi chữ.

- Huynh ... huynh... - Nữ Thần Y bị lý luận cùn chẳng hòng.

- Huynh thế nào?

- Huynh... ma giá.

Cửu Dương tiếp tục đấu vô mồm:

- Ể! Muội đừng có nói bậy, xúc phạm thiên đình đó nha. Nam Thiếu Lâm là lò võ phật giáo, không phải ma giáo đâu à!

- Hứ! – Nữ Thần Y cong môi - Huynh đúng là lảm lòi. Muội nói không có lại.

- Vậy muội chịu đi?

- Chịu gì?

- Chịu bái huynh làm sư chứ còn chịu gì nữa? Huynh sẽ truyền uội món võ... mồm.

- Hứ!

- Không chịu làm đệ tử dzậy làm thê tử nha? – Cửu Dương liên tục gạ.

- Làm thê tử để cho huynh sai khiến hả? Huynh muốn tìm người đâm lưng và hầu hạ cơm canh? – Nữ Thần Y dài giọng.

Cửu Dương lắc đầu:

- Huynh đâu cần muối đấm lưng hay hầu hạ cơm canh, mấy cái chuyện vặt vãnh đó huynh có thể tự lo. Huynh chỉ cần muối hầu hạ huynh... tắm rửa rồi lên giường ngủ.

- Xí! – Nữ Thần Y từ hứ chuyển sang xí.

- Muối xí hả? – Cửu Dương bẹo má - Không sao đâu, từ trước tới nay huynh không hề câu nệ vấn đề nhan sắc, đêm xuống tắt đèn ai cũng như nhau mà.

- Huynh... huynh – Nữ Thần Y mắc cỡ giậm chân. Nàng lại thêm một lần đuối lý.

Nếu cả hai tranh tài lý sự thì viện trưởng của Hắc Viện học đường hẳn bỏ tái thế Hoa Đà một quãng khá xa, à không, phải nói là xa lằng lắt. Bởi Cửu Dương là cái anh chàng leo lười, trên cõi đời này ai sánh cho bằng? Nhưng nếu luận mưu mẹo vặt thì chưa biết ai là kẻ cam bại hạ phong.

Lúc này, cả hai người đang ở trong phòng. Nữ Thần Y thỉnh linh nghĩ ra món đòn công phá. Nàng thối lùi vài bước, nhắm hướng bàn trà mà vờ vướng chân, quệt trúng đầu gối. Nàng làm bộ kêu một tiếng đau điếng rồi buông mình ngồi bệt xuống sàn nhà, mặt mày bí xị. Cửu Dương trúng đòn hiểm, chàng vụt lại xem xét chân cẳng người đẹp:

- Có sao không?

- Tối mới có sao, sáng làm gì có sao? - Nữ Thần Y bắt chước chàng chơi chữ, nàng thè lưỡi trả thù.

Cửu Dương gật gù. Chàng không dè người nữ đồ đệ này học nghề mau lẹ. Phía đối diện, Nữ Thần Y được voi đòi tiên, nàng phụng phịu:

- Thật ra, Mã Lương lão gia không có cách gì để chuyển đổi vận mệnh của muối, đúng không huynh?

- Sao lại không có cách? - Cửu Dương ai oán kêu lên.

Được nước làm tới, Nữ Thần Y cụp mắt, thách:

- Muối không tin!

- Phải làm sao muối mới tin?

Tưởng chàng trúng ổ phục kích, Nữ Thần Y sáng mắt:

- Thì huynh cứ nói ra đi, muối muốn nghe thử coi cách hay ho đó là cách gì.

Cửu Dương tăng hăng:

- Thật tình thì nghĩa phụ của huynh đã tính kỹ rồi, chỉ có một cách hóa giải mà thôi.

Và chàng nắm chặt đôi bàn tay sư muối, giọng ngọt hơn mía lùi:

- Mã Lương lão gia nói nếu mai này chúng ta thành đôi thì đời muối mới tránh được chông gai rắc rối. Chỉ có huynh là người duy nhất làm sợi dây nối muối với đất đai nguồn cội, dấu cuộc đời thối dạt muối đi đâu...

- Thôi đủ rồi nghen!

Nữ Thần Y phát hiện sư huynh của nàng giỡn mặt nên cao giọng cắt ngang, không để chàng hát xong tuồng cải lương hồ quảng. Nàng biết Cửu Dương đang thừa dịp tình tò chứ Mã Lương đâu có nói mấy câu nhột nhột đó.

Rốt cuộc thì Gia Cát tái lai không có mưu mẹo gì sất! Cửu Dương đã đoán trước số mệnh ngặt nghèo của sư muối. Chàng không cam tâm để nàng cả đời cô quạnh nên đi tìm Mã Lương tiền bối hỏi mồi lương duyên. Sau khi thật hư đã được khẳng định, chàng liền thỉnh ý nhờ hóa giải nhưng ngay cả thầy cũng bó tay.

Còn bức màn thơ hoa đó đích thật là của chàng chế tạo. Hàm ý ẩn giờ đã tỏ tường. Từng chữ từng câu chất chứa lời tiên tri xui xẻo. Tác giả đang miêu tả mối tình của một chàng anh hào quân tử gắn bó với nàng thực nữ thuyền duyên. Bài thơ mộc mạc ý chân thành. Chàng mong mỗi nàng có đủ bản lĩnh để đứng dậy đấu tranh. Mặc kệ tương lai may rủi thế nào, chúng ta cùng nhau vượt qua tai kiếp.

Câu thơ thứ nhất, “trước kính lạy trông ơn bối mẫu, sau tỏ lòng thực nữ hồng hoa” ám chỉ mối tình si của một chàng trai hiền lành đôn hậu. Hơn nữa, chàng còn rất lễ phép. Trước khi ngỏ lời với người yêu, chàng muốn tỏ lòng biết ơn cha mẹ hai bên bởi vì họ đã ban cho chàng và nàng sự sống. Trọn đời chàng sẽ không quên ơn đức cao cả. Đúng y câu áo mặc không qua khỏi đầu. Hai chữ bối mẫu trong câu thơ dùng để chỉ đáng sinh thành, và cũng tượng trưng cho củ ớt ngô, một vị thuốc trị bệnh ho suyễn, có khẩu vị cay và đắng. Còn hai chữ hồng hoa là để miêu tả nàng thiếu nữ đoan trang, một người con gái sở hữu tấm lưng ong, vóc dáng mong manh như ngọn cỏ, từng bước đi của nàng tha thướt dịu dàng tựa nhánh mai gầy trước gió. Riêng về y học thì hồng hoa là cây hoa điều, một vị thuốc trị huyết, làm tan chỗ bầm và đả thông kinh mạch.

Câu thứ hai, “đôi ta từ bán hạ giao hòa, lòng những ước liên kiều hai họ” theo nghĩa văn chương bóng gió là nói đôi ta gặp gỡ vào mùa hạ của nhiều năm trước. Tình yêu cũng từ đó kết lựu đơm bông. Chờ đến hôm nay, chàng trai mới có đủ can đảm bắt cầu liên kết hôn nhân với nàng con gái. Vị thuốc bán hạ là tên của củ lô có tác dụng chữa chứng nhức đầu. Còn liên kiều là cây thuốc giải sốt phong hàn và cảm cúm.

Câu thứ ba, “duyên xích thực anh đà gấn bó, nghĩa quế chi em khá ghi lòng” nôm na ám chỉ sợi tơ hồng Nguyệt Lão, duyên xích thăng, buộc chặt đôi trai tài gái sắc. Xích thực là rễ cây thực được đồ dùng điều trị chứng thiếu máu. Còn thuốc quế chi có vị cay ngọt, dùng làm ấm kinh mạch để trị bệnh đau mỏi. Quế chi còn có thể sắc thành thang thuốc chữa bệnh phong hàn vì nó có hoạt tính tốt cho tim mạch, làm giảm huyết áp và trừ siêu vi khuẩn.

Câu thứ tư, “mặc dù ai trối tiếng phòng phong, đôi ta nguyện cùng nhau cát cánh” đã được nhà thơ viết nên để ám chỉ mối lương duyên sanh tiền bạc phận. Cho dù có điều xui rủi hay là có tiếng xấu đồn xa thì đôi uyên ương vẫn tâm đầu ý hợp, đời này kết giao như chim liền cánh, như cây liền cành. Trong lĩnh vực Đông y thì phòng phong là một vị thuốc thường hay đi cặp với kinh giới. Hai loại thuốc này đã được lương y chuyên dùng cho việc xông khói và làm toát mồ hôi. Ngay cả liều thuốc cát cánh cũng thế. Rễ cây cát cánh có thể dùng để thông phổi hầu viêm.

Câu thứ năm, “ngồi nhớ tới đào nhơn cám cảnh, nở để cho quân tử ưu phiền” miêu tả sự tương tự của chàng trai đối với người con gái. Bộ phận của cây đào nhơn dùng để làm thuốc an thần. Còn trái quân tử đã từng được dùng từ thời thượng cổ để trị giun lồi.

Câu thứ sáu, “muốn sao cho nhơn nghĩa huỳnh liên, thì mới dặng vui vầy viễn chí” nói lên tình ý của chàng trai. Chàng ước mong cuộc sống về sau đời đời mỹ mãn, thiên trường địa cửu chung sống quây quần bên cạnh người chàng thương. Chàng toan tính dùng cả cuộc đời để tạo dựng một gia đình đông vui ấm cúng. Huỳnh liên là loại thuốc đắng có thể trị chứng chảy máu cam. Còn lá viễn chí thì được lang y sử dụng để tẩm bổ trí óc.

Câu thứ bảy, “ngồi buồn chốn mạch môn thẩn thỉ, nhớ thuyền quỳen tục đoạn gan vàng” diễn tả nỗi lòng ngày nhớ đêm mong của chàng trai. Chàng mong nàng đoái hoài đến lòng thương yêu của chàng, cơ hồ đứt đoạn tâm can, nát gan nát ruột. Mạch môn là rễ cây mạch môn đông, một loại thảo sản thường mọc tràn lan tại vùng đất Tứ Xuyên, dùng để kích thích tuần hoàn và chống ung thư ngực.

Ý nghĩa của câu thứ tám tựa tựa câu thứ nhất, “ơn cha mẹ nghĩa tợ hoài san, công song nhạc tình đà đồ trọng.” Chàng trai thổ lộ rằng công ơn cha sinh mẹ đẻ cao ngời như núi. Cũng vì thế mà nhà thơ mới đề cập đến vị thuốc hoài san, một loại củ mọc trên núi cao hoặc trong rừng sâu. Củ hoài san chữa chứng mê một tinh thần. Còn đồ trọng là liều thuốc trị chứng liệt dương của đàn ông.

Câu thứ chín, “ngày vãi tới thiên môn lông lộng, đêm nguyện cùng thực địa chiếu tri” biểu hiện tình cảnh chàng trai ngày đêm chấp tay khẩn xin thiên đình chứng giám ối tình nồng. Thiên môn đông là củ tót tiên, có thể trị ho lao. Còn thực địa là củ cây sanh địa đã được nấu chín. Lang y kết hợp củ cây sanh địa với các loại dược thảo để hạ mức đường trong máu.

Câu thứ mười, “dạ muốn cho trọn chữ đương quy, vậy nên phải cặn lời bạch truật” chứng minh tình ý của chàng trai. Chàng một lòng một dạ muốn cưới nàng con gái ấy làm vợ. Nhưng trước hết, chàng muốn hỏi rằng trong trái tim nàng đã có hình ảnh ai chưa? Theo Trung dược thì đương quy dùng để khai thông kinh mạch. Thuốc đương quy đứng thứ nhì sau củ nhân sâm, loại dược đơn chuyên việc bổ huyết. Còn bạch truật là thứ củ mọc ở vùng cao, khí ẩm, có thể tiêu trừ các loại bướu hoặc ung thư tử cung.

Câu mười một, “bấy lâu tưởng linh tiêu phụ dục, nay mới tường độc hoạt loan phòng” có nghĩa bóng gió xa xôi là bấy lâu nay chàng trai vẫn luôn cầu mong thần linh phù hộ cho tình yêu vĩnh hằng. Ngặt nỗi, tình chàng lai láng như biển Thái Bình nhưng đời nàng mãi mãi phòng loan chiếc bóng. Linh tiêu là hột hồ tiêu có vị cay, dùng để điều hòa tiêu hóa. Thân cây nấu với măng tre có thể làm trụ thai. Còn rễ cây độc hoạt uống vào sẽ chống đau nhức.

Câu mười hai, “trách dạ em nhiều nỗi xuyên khung, chạnh tủi phận lòng này cam toại” có ý khiển trách nàng con gái. Ý nghĩa của hai từ cam toại là cam chịu và nhẫn nhịn. Chàng trai khiển trách lòng dạ của người con gái chàng yêu. “Sao nàng cứ mãi ơ thờ hờ hững với ta? Khiến ta ỉn nhẫn chịu đựng bấy lâu. Xin nàng cứ thốt một lời, dù đó là lời đoạn tuyệt.” Hoa xuyên khung được dùng làm hương liệu cho đồ trang điểm. Rễ cây trị tê nhức và phong thấp. Còn rễ cây cam toại thì có thể làm thoát nước trong chứng bệnh cổ trướng do ký sinh trùng hay phổi ứ nước.

Câu mười ba, chàng trai tỏ nỗi lòng buồn bã. “Vì nhân nhục không trông trái phải, nữ phụ người bạch chỉ nhân” ý nói lúc chàng phân bua tâm sự với người thương thì bị người thương từ chối. Chàng khóc than, “cớ sao nàng nữ phụ tấm chân tình thành thật của người hết dạ yêu nàng?” Quả nhân nhục có vị ngọt, dùng làm tăng trí nhớ và phục hồi tuổi thọ. Dân chúng Đông Dương còn dùng hột nhân để rút nọc độc của loài rắn hổ mang chúa. Riêng rễ cây bạch chỉ thì dùng để trị chứng đau nhức.

Câu thứ mười bốn là câu thơ đau thương. Chàng trai tưởng đời này sẽ cùng người chàng yêu đẹp duyên đôi lứa. Ai ngờ đến phút cuối cùng người nữ xa lìa. Chàng vừa đau lòng vừa oán than trời đất, “tưởng cùng nhau tụ hội châu trần, hay đâu bậu ký sanh viễn địa.” Hai chữ châu trần tức là hai họ Châu và họ Trần. Trong chốn dân gian thì hai nhà này thường kết thân với nhau. Giải thích theo ý nghĩa Đông y thì nhân trần là vị thuốc khử phong và trị chứng vàng da. Chữ châu là để chỉ hạt châu của con trai, dùng để chữa bệnh an thần. Còn cọng cây ký sanh được các bà mẹ dùng làm tăng tuyến sữa.

Câu mười lăm gợi tả hình ảnh sầu khổ bi ai, tình trường tê tái. Trong tương lai, chàng trai sẽ trải qua nhiều tai kiếp, và vì không thể một lòng trọn bề nhân nghĩa nên chàng muốn ra tiền hồ kết liễu tính mạng của mình. “Này kinh giới chẳng toàn nhưn nghĩa, chốn tiền hồ nguyệt kết liễu châm.” Bông kinh giới và lá tiền hồ đem phơi khô sắc nước có thể trị cảm, ho, và làm lui cơn sốt.

Câu mười sáu, “tai vẳng nghe nỗi tiếng huỳnh cầm, chạnh tủi phận đầm đầm trạch tả” nói lên sự cảm nhận của chàng trai. Chàng âu sầu tủi phận khi nghe tiếng đàn cầm văng vẳng, tiếng đàn nghe như ai oán, như than phiền ối tình duyên. Rễ củ huỳnh cầm có thể làm lui cơn sốt. Lá trạch tả trị bệnh cùi hủi. Rễ cây làm vã mồ hôi, trị phù thũng. Còn thân cây thì có thể làm thuốc kích thích cơ quan sinh dục của đàn bà, khiến họ dễ đậu thai.

Câu mười bảy, “nhớ trinh nữ lòng dao cắt dạ, quặn nhưn bào tựa muối xát lòng” diễn tả nỗi đau đớn ở trong lòng của chàng trai. Chàng nhung nhớ người yêu đến nát từng khúc ruột, tim đau hơn là vết thương bị xát muối. Cây trinh nữ là cây mắc cỡ. Lá cây có tính chất an thần. Rễ cây trị đau khớp xương. Còn nhưn bào trị chứng suy nhược tinh thần, liệt dương, hoặc hiếm muộn.

Câu mười tám là câu thơ bi thảm nhất của bài thơ, “ngùi châu sa lụy ngọc rờn rờn, đoạn thần khúc đề thơ trách bậu.” Câu này miêu tả tấm chân tình của chàng trai. Chàng mãi mãi mất người chàng yêu nên đã khóc ròng. Ái tình tuyệt vọng. Ruột gan của chàng lúc này như bị dao cắt thành từng khúc. Nỗi thống khổ đó thiên địa thấu chăng? Châu sa là thuốc an thần, dùng để khắc phục triệu chứng tim đập nhanh. Còn thần khúc là tên của một loại trà có mùi hương dễ chịu, vị hơi chát, có thể trị bệnh rối loạn tiêu hóa.

Một bài thơ ủy mị và bi đát quá mà Nữ Thần Y lại yêu. Mãi cho đến ngày hôm nay, nàng vẫn thường đọc đi đọc lại.

Giang Nam. Hắc Viện.

Chợt có tiếng bước chân rầm rộ. Cánh cửa kho thuốc mở toang. Nữ Thần Y giật mình nhìn hai kẻ lạ mặt. Cửu Dương đang dìu một nàng thiếu nữ áo đen trẻ tuổi. Theo sát phía sau là một nữ nhân áo đỏ, khuôn mặt giống hệt nàng áo đen. Trông hai người con gái loáng thoáng như hai giọt nước. Bọn họ thành linh xuất hiện khiến Nữ Thần Y há hốc miệng.

Cửu Dương dìu thiếu nữ áo đen ngồi lên chiếc ghế kê tủ thuốc, chỗ có chiếc bàn gỗ liềm dùng để bắt mạch

chuẩn bệnh. Nữ Thần Y đang sử dụng chiếc bàn này để phân chia các loại rễ cây. Thần tiên tỷ tỷ lập tức ngừng tay, nàng mỉm cười với những người khách mới.

Nữ nhân áo đỏ đứng khoanh tay như ông thần hộ pháp bên cạnh thiếu nữ áo đen, thấy Nữ Thần Y chào bèn gật đầu đáp lễ. Chỉ riêng thiếu nữ áo đen là không màng xả giao, nàng bận nhắm nghiền đôi mắt, còn đôi môi thì rên rỉ từng hồi.

Cửu Dương chưa giới thiệu câu nào thì Lâm Tổ Đình và Tiểu Tường bước vô. Cả hai khựng chân tựa lưng vào cánh cửa.

- Muội thấy huynh lấp ló ở đầu ngõ giống y như một tên ăn trộm, té ra là đem “gái” dzô nhà! - Tiểu Tường dài giọng.

Lâm Tổ Đình để mặc cho Tiểu Tường kiểm chuyện với Cửu Dương. Giang Nam đệ nhất mỹ nhân tuyệt nhiên không nhếch môi mà chỉ chong mắt ngắm hai vị quan khách.

Cách đó một quãng, thiếu nữ áo đen tối tăm mày mặt trước giọng điệu đa phần khiêu chiến của cô gái có vòng một to lớn khác thường.

- Đúng là môm chó không mọc ngà voi – Thiếu nữ áo đen hỏi Tiểu Tường - Có biết chúng tôi là ai không mà dám lên mặt sỉ vả?

- Cô vừa nói gì? - Ánh mắt Tiểu Tường nẩy lửa - Nói lại lần nữa thử coi môm cô cứng hay nắm đấm này của tôi cứng hơn?

“Úi zời!” Trong đầu Cửu Dương than trời như bọng. Mới gặp nhau chưa quá ba giây mà ngôn ngữ của Tiểu Tường và thiếu nữ áo đen đã nhanh chóng xuôi theo khuynh hướng bất đồng.

Đứng cạnh Tiểu Tường, Lâm Tổ Đình cùng chung tâm trạng với Cửu Dương. Nàng sợ hai con sư tử Hà Đông sẽ tự tiện mở lời dài tử chiến nên túm áo Tiểu Tường giựt giựt:

- Thôi mà! Bốn bề là nhà, tứ hải đều giai huynh đệ cả!

Nữ nhân áo đỏ cũng lật đật vuốt ngực nàng áo đen:

- Đúng đó! Tỷ đừng giận quá mất khôn. Có gì chúng ta từ từ ngồi xuống uống trà thương lượng.

- Thì tỷ đang ngồi đây này, bây giờ chỉ có nước đứng dậy đập lộn thôi – Thiếu nữ áo đen trả lời sư muội nhưng hai tay thu nắm đấm, mắt liếc xéo, răng nghiến trềo trạo.

Câu nói của thiếu nữ áo đen như phi tiêu sắc nhọn, phóng đúng ngay chóc sợi dây thần kinh cười của Nữ Thần Y. Thiên thần tình ái nhớ lại lời nói quen thuộc của Lâm Tổ Đình, “đã đập thì phải đập cho trúng, chứ đập lộn thì đập làm chi?”

Nữ Thần Y bặm môi. Nàng muốn cười lắm nhưng e bắt nhả với khách. Vả lại, trong thâm tâm tái Hoa Đà hiểu đã tới giờ lên tiếng hóa giải tư thù hai họ. Nếu không thì Tiểu Tường và thiếu nữ áo đen sẽ làm rùm beng. “Mình phải nói gì để xoa dịu hai dòng máu đang sôi sục kia đây?” Nữ Thần Y tự hỏi. Thoạt đầu, nàng để ý thấy thiếu nữ áo đen chân đi cà nhắc nên quyết định vịn cố đó mà đánh trống lảng.

Nữ Thần Y gơ tay chỉ giò cẳng đối phương, cố ý bàn chuyện thương tật:

- Chân của cô sao thế?

Cửu Dương nãy giờ ê lô nhĩ, nay nghe Nữ Thần Y lảng chuyện thì mừng quýnh. Chàng phân trần:

- Hình như cô ấy bị trặc mắt cá. Muội có thể nào xem thử hay không?

Nữ Thần Y tiến đến gần thiếu nữ áo đen:

- Cô không ngại tôi xem vết thương chứ? – Nữ Thần Y vừa hỏi vừa khiêng chân quỳ xuống đất.

Thiếu nữ áo đen dòm vị lương y giang hồ, thấy người con gái này dịu dàng khả ái nên xuống giọng hỏi:

- Cô là ai?

Nữ Thần Y định trả lời thì có tiếng xía dzô:

- Cô ấy chính là Nữ Thần Y vang danh giang hồ – Lâm Tổ Đình nói lớn, giọng điệu cà rồn như đang quảng cáo món hàng đại hạ giá mua một tặng ba.

Tiểu Tường phụ họa:

- Cô ấy còn có biệt danh là tái Hoa Đà.

Nói rồi, Tiểu Tường trề môi phán luôn:

- Thái Sơn trước mặt mà không biết, đúng là ngu muội.

Thiếu nữ áo đen bỏ ngoài tai lời chua cay của Tiểu Tường. Chỉ cần nghe Lâm Tổ Đình bảo người con gái nhu mì hiền hậu đó có tên là Nữ Thần Y thì mọi cảnh giác trong lòng thiếu nữ áo đen hầu như tan biến, nàng không buồn giữ kẽ nữa.

Hắc hiệp nữ nhân reo to:

- Cô thật là Nữ Thần Y? Kể mà giang hồ đồn là phật bà Quan Âm có biệt tài cứu sống bệnh nhân mới vừa tắt thở?

Nữ Thần Y cười:

- Tôi quả thật là Nữ Thần Y, nhưng không phải phật bà Quan Âm. Còn chuyện tôi có thể cứu sống người đã chết là do thiên hạ thổi phồng. Họ đồn đại thôi. Cô chớ nên tin lời tăng bốc.

- Té ra là do người đời đồn bậy. Thế mà bấy lâu nay tỷ muội chúng tôi cứ tưởng cô có phép lực thần thông.

Trong khi thiếu nữ áo đen gật gù phân biệt sự việc thật hư thì nữ nhân áo đỏ thắm công nhận, “đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy, kẻ được vô lâm tôn thành Hoa Đà tái thế quả thật ân cần, lại vô cùng đôn hậu với bệnh nhân.”

Sau hồi quan sát viết thương, Nữ Thần Y đứng dậy đặt tay lên vai thiếu nữ áo đen:

- Cô đừng lo, vết thương này nhẹ thôi, chỉ cần được băng bó kỹ lưỡng và điều trị bằng thuốc đau nhức thì sẽ mau chóng hồi phục. Để tôi đi sắc thuốc rồi mang đến cho cô.

Định bệnh đầu vào đấy, Nữ Thần Y cáo từ. Còn lại năm người, Cửu Dương xòe chiếc quạt trắng phe phẩy:

- Hai cô cứ an tâm ở đây tịnh dưỡng, nơi này rất xa Hào Phi sơn trang.

Và chàng quay sang Lâm Tổ Đình:

- Muội hãy đi chuẩn bị hai căn phòng cho...

Đang ngon trớn, Cửu Dương sực nhớ bản thân còn chưa biết quý danh của hai vị quan khách.

- Quên mất! – Cửu Dương xếp chiếc quạt lại, dùng nó vỗ vỗ trán - Phải xưng hô thế nào nhỉ?

- Ồ há! Tỷ muội chúng tôi cũng chưa biết tên huynh – Nữ nhân áo đỏ bưng miệng cười khúc khích.

Biết thì thời trao đổi danh thiếp đã đến, Lâm Tổ Đình kéo tay Tiểu Tường tới trước mặt hai nàng con gái áo đỏ áo đen:

- Để muội giới thiệu - Lâm Tổ Đình bảo Cửu Dương.

Và Giang Nam đệ nhất mỹ nhân lầu lỉnh làm hướng dẫn viên điều dắt chương trình tứ hải giai huynh đệ:

- Cô nàng đồng đẳng này là Tiểu Tường - Lâm Tổ Đình vừa nói vừa trở tay chỉ Tiểu Tường - Hai người đừng lo, Tiểu Tường có cái mồm đánh đá nhưng tôi bảo đảm cô ấy tâm lành tốt dạ. Ngoài miệng tuy khẩu xà nhưng mà tâm phật.

Lời nói dí dỏm của Lâm Tổ Đình khiến mọi người cười ồ, chỉ riêng một mình Tiểu Tường nhăn mày nhàu mặt. Làm con ong châm chích xong, Lâm Tổ Đình đập tay lên ngực:

- Còn tôi tên Lâm Tổ Đình, các cô cứ kêu tôi là Đình Đình, Đình Nhi, Lâm cô nương, gọi sao cũng được.

- Vậy gọi là thiếu đà chủ phụ nhân có được không? – Tiểu Tường phá bình.

- Đương nhiên là... không – Lâm Tổ Đình húc cùi chỏ vô eo Tiểu Tường nhưng Tiểu Tường tránh né.

Hụt đòn, Lâm Tổ Đình trừng mắt với Tiểu Tường một cái rồi nói tiếp:

- Còn Hoa Đà tái thể thì các cô vừa mới gặp qua.

Cuối cùng, Lâm Tổ Đình hát đầu về phía gã trưởng phu, định trình bày tên tuổi của y thì bị Tiểu Tường chơi gác:

- Tới phiên tôi giới thiệu – Tiểu Tường cướp lời - Huynh ấy chính là Cửu Dương!

- Hả!!! – Nàng áo đen giật nảy.

- Không thể nào! – Nàng áo đỏ lắc đầu.

Cặp tỷ muội song sinh tròn mắt ngó Cửu Dương. Đây là lần thứ mười họ tha thiết ngắm chàng. Có cho vàng họ cũng không dám tin anh chàng đẹp trai chính là nhân vật trong câu nói dân gian bất hủ “thông binh pháp ai hơn Tôn Võ? Giỏi thiên văn phải kể Cửu Dương.”

- Muội không ngờ huynh tướng tá trẻ măng mà lại là... Cửu Dương, viện trưởng của học đường Hắc Viện - Thiếu nữ áo đen đột nhiên thay đổi cách xưng hô, kêu huynh xưng muội ngọt ngào.

Nữ nhân áo đỏ tiếp lời:

- Nơi chốn võ lâm ai cũng bảo Cửu Dương của bang phái Đại Minh Triều tuổi trên bốn mươi, đầu hoa râm, da nhăn nheo như trái mướp héo. Bởi thế mà khi muội gặp huynh ngoài bìa rừng, rồi được huynh đưa về học đường tạm lánh thì muội cứ ngỡ huynh là một vị tú tài nào đó đang chuẩn bị cho ngày ứng thí trạng nguyên. Ai dè huynh lại là người sáng lập thuật số tử vi Cửu Dương càn khôn!

- Càng cua chứ càn khôn gì! - Lâm Tổ Đình ngoài mặt thì chộ nhưng trong lòng hãnh diện vì có được người sư huynh nổi danh đình đám, bằng chứng là miệng nàng cười toe toét.

- Càng ngu thì có! – Cửu Dương phì cười, chàng lại xòe cây quạt.

Thấy binh khí danh bất hư truyền, hai nàng con gái hơn hở:

- Ý, ý, chắc đây chính là...

Người ta hỏi Cửu Dương nhưng Lâm Tổ Đình lẹ mồm đáp thay:

- Cây Nam Châm Quạt.

- Món binh khí hùng bá thiên hạ - Tiểu Tường đệm thêm.

- Có thể thu hút ám khí của địch – Lâm Tổ Đình tiếp diễn.

Kể khoa chiêng người đánh trống. Chưa đã, hai kếp chính của đoàn Sóng Dạng, nói lấy thành “Sáng Dzông” nghĩa là tối hát rồi sáng cuốn tượng bỏ đi mất tiêu bởi vì dở quá bán vé không ai mua, tóm đôi tay của Cửu Dương giơ lên cao hết một võ sĩ vừa đánh xong trận lôi đài:

- Mời các vị bà con yên lặng, chúng tôi xin trân trọng giới thiệu...

Hai nường đập tay lên bàn thùng thùng:

- Đây là Gia Cát tái... nạm!

Lâm Tổ Đình và Tiểu Tường đua nhau quảng cáo rất ư là thấu đáo, mặt bờ hơi tai, nhưng nhờ vậy mà cả hai tạo nên khung cảnh ngập tình hữu nghị.

Sau khi am tường danh tánh nổi như cồn của mỹ nam, nữ nhân áo đỏ xuýt xoa:

- Té ra là thất đương gia của Đại Minh Triều. Chết chưa! Hôm kia muội đâu có biết.

- Đúng là thất kính – Thiếu nữ áo đen vỗ trán tự trách.

Rồi hai nàng nháy nhau quỳ xuống nói:

- Nếu lúc trước hai tỷ muội chúng tôi có xuất khẩu nông cuồng hoặc là thốt lời mạo phạm thì xin thất đường gia niệm tình chúng tôi trẻ người non dạ mà tha thứ dùm.

Cửu Dương bước tới một bước đỡ cánh tay của hai người đẹp:

- Các cô đừng quá đa lễ, tôi không dám nhận.

Thấy chàng ân cần, hai nàng thiếu nữ đứng dậy mỉm cười duyên. Chưa hết đâu nha! Họ còn nguyêt háy, mắt liếc qua lại, đóng đưa gợn tình. Lâm Tổ Đình ghé vào tai Tiểu Tường:

- Lần này cô có hai mối cạnh tranh!

Bị Lâm Tổ Đình thọc trúng tâm sự thâm kín, Tiểu Tường xanh mặt. Còn cặp song sinh thì trái lại, đôi má ửng đỏ như cà chín cây. Chỉ bằng một câu nói chơi của Lâm Tổ Đình đã khiến ấy người mất tự nhiên. Không gian nhanh chóng trở thành ngột ngạt.

Cửu Dương lo ba nàng con gái ái ngại thành thử chàng tăng hắng một cái, Lâm Tổ Đình lập tức chuyển đề tài:

- Hai cô đã biết tên họ của chúng tôi, giờ tới phiên hai cô cho chúng tôi biết cao danh quý tánh.

Thiếu nữ áo đen gơ tay vuốt tóc qua vai trái, nói:

- Tôi là Lộ Phi Nhi.

Nữ nhân áo đỏ gơ tay vuốt tóc sang vai phải, trả lời:

- Còn tôi là Lộ Phi Yến.

Lâm Tổ Đình chớp mắt lia lịa, không dám tin vào tai mình:

- Hóa ra các cô là Hắc Lộ Phi nương mà giang hồ... chạy mất?

- Xin cô đừng nói thế! - Lộ Phi Yến và Lộ Phi Nhi lúng túng xua tay - Tỷ muội chúng tôi hiện thấy mờ.

Hiện cái con khỉ khô. Thấy mờ mã thì có. Trong và ngoài võ lâm trung nguyên ai ai cũng đều kiêng mặt. Đôi tỷ muội nhà họ Lộ là chuyên gia trộm cướp, từ nhỏ bôn tẩu giang hồ, biết hết mọi phương pháp trộm cắp xảo diệu. Thấy đồ cấp đồ, thấy vật cấp vật.

Họ được người đời tôn xưng thành “song hội thần đao Hắc Lộ Phi nương.” Tương truyền hai thanh Uyên Ương đao mà họ sử dụng có thể chém đá dễ dàng như gọt củ khoai mì, ngọt xốt. Hai thanh đao khiếp vía đó đang được họ dắt ở đằng sau lưng.

Cặp tỷ muội độc hành đại đạo. May hồn là họ chỉ trộm cướp của bọn nhà giàu. Nếu không thì nhà nghèo lại càng nghèo hơn, bản cùng thêm mệt rệp. Song Lộ Phi nương kiếm tiền rất dễ. Cứ mỗi lần rỗng túi thì họ đi lấy của người khác mang về. Thế nên, những gia đình giàu có nhưng bất chính thường hóa thành nhà kho cho họ gởi tiền gởi bạc. Tôn chỉ sống của họ là “một năm ăn trộm bằng ba năm cày!”

20. Chương 20: Mười Sự Tại Nam Nhân, Thành Sự Tại Mỹ Nhân

Giang Nam. Hắc Viện.

Tứ đại giai nhân đang bu quanh bàn ăn trưa. Lâm Tổ Đình không ngừng xơi tái đùi gà thơm nức mũi. Nàng vừa nhai vừa hít hà, bỏ cả thể diện thực nữ hiền lương. Tiểu Tường liên tục gấp thức ăn vô chén của Lộ Phi Yến, hời gục:

- Cô hãy ăn thử món này, là do lão Tôn và Nữ Thần Y nấu, ngon lắm đấy.

- Sao cô chỉ kể công lao của hai người đó vậy? - Lâm Tổ Đình nhồm nhoàm phản đối - Tôi cũng có phụ họ... ném thức ăn.

- Xí! Nói như cô.

- Tôi sao?

- Cô xuống bếp ăn chực chứ có phụ cái... thá gì – Tiểu Tường suýt văng bậy.

Nhưng cho dù Tiểu Tường có xỏ ngôn từ bất học thức đi chăng nữa thì hai tỷ muội nhà họ Lộ cũng chẳng nghe thấy gì. Lúc này đây, Lộ Phi Yến đang loay hoay mức từng muỗng thuốc phục vụ sư tỷ. Ngặt nỗi, cô em dụ hoài mà cô chị mặt mày méo xệch, đôi mắt buồn xo nhìn chén nước đen ngòm.

- Sao tỷ không uống? – Lộ Phi Yến hươ cái muỗng mòng mòng – Người xưa có câu thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng, chắc tỷ đã từng nghe qua?

- Tỷ thà bị què còn hơn uống loại thuốc đắng này – Lộ Phi Nhi bĩu môi.

- Nói hay lắm! Ai mà được Thiên Văn chăm sóc thì dù bị đánh gãy cặp giò cũng chẳng lo - Tiểu Tường cố tình móc ngoéo Lộ Phi Nhi.

Chả là hồi nãy, Tiểu Tường chứng kiến hình ảnh Nữ Thần Y lao tâm sục thuốc quá xá là nhọc nhằn. Bây giờ lại phải ngó cảnh Lộ Phi Yến tâm trạng không yên mà cô nàng đom đóm Lộ Phi Nhi còn phụng phịu, thành ra, Tiểu Tường cảm giác ngứa con mắt.

Lộ Phi Nhi không để ý câu nói lấy. Nàng thấp thỏm hỏi Tiểu Tường:

- Cô nói huynh ấy tên thật là gì?

- Huynh ấy là huynh nào? – Tiểu Tường cắn môi vờ ngây thơ.

Lâm Tổ Đình ngừng gặm xương để phát lên vai Tiểu Tường một cái:

- Chắc cô ta đang ám chỉ vị hoàng tử bạch mã.

“Bị” nhắc tuồng, Tiểu Tường quay sang Lộ Phi Nhi:

- À! Thì ra cô muốn hỏi ký danh thật sự của Thiên Văn.

Lộ Phi Nhi lim dim mắt:

- Thiên Văn, Thiên Văn, cái tên sao mà nghe êm tai quá, nhưng không biết là họ gì nhỉ?

Gương mặt Tiểu Tường nhăn nhúm như quả cau khô. Nàng cảm thấy đau khổ khi phải chia sẻ tên họ của người nàng yêu cho “gái” nghe:

- Họ... - Tiểu Tường ngập ngừng.

- Tần – Lâm Tổ Đình chen chân - Tuổi tác cũng gần hai mươi. Tần công tử là người cao ráo, bảnh bao, và ưa chuộng nhất hai màu đen trắng. Thân hình của chàng nếu đem ra đo thì chắc được vài trượng. Chàng có sở thích chơi cờ, thổi tiêu, và viết văn chương. Trong tương lai, chàng ao ước thiên hạ thái bình, cả đời sánh vai người thương ngao du sơn thủy.

Lâm Tổ Đình làm một tràng như đang giới thiệu thí sinh cho cuộc bình chọn nam sinh thanh lịch. Lộ Phi Yến cùng Tiểu Tường che miệng cười khúc khích trong khi Lộ Phi Nhi chống tay lên cằm mòng mòng mơ:

- Nếu cô hiểu rõ về Thiên Văn như vậy thì cho tôi hỏi câu này, cô có biết huynh ấy đã lập gia thất hay chưa?

Lâm Tổ Đình lắc đầu:

- Chưa.

Lộ Phi Nhi nghe tiếng “chưa” thì mở cờ trong bụng “ủa? Huynh ấy vẫn võ song toàn mà đến nay vẫn chưa lập hiền thê.” Và nàng tiếp tục thả hồn bay bổng “lần này bốn cô nương trúng mảnh rồi! Thiên Văn, huynh nhất định thuộc về muội!”

Nghĩ đến đây, Lộ Phi Nhi đổi tay chống cằm hỏi tiếp:

- Thiên Văn chưa lập gia thất, thế huynh ấy có yêu một người nào không?

- Yêu một người nào hả? – Lâm Tổ Đình nhú mày, nhưng không quá nửa giây thì đáp ngay – Hình như không.

- Tại sao lạ vậy? – Tới phiên Lộ Phi Yến mơ màng giấc điệp.

Tội cái là tia hy vọng của Lộ Phi Yến vừa mới nhú, chưa kịp trở bông thì đã nhanh chóng úa tàn.

- Tại vì huynh ấy yêu rất nhiều người! – Lâm Tổ Đình bật cười hô hố.

- Chẳng hạn như bây giờ - Tiểu Tường sửa cổ áo, hăm hở để vô - Vị hoàng tử “kép nhật” của cô đang ở bên cạnh nàng công chúa “kiều tau!”

Trước câu nói lạ lùng của Tiểu Tường, Lộ Phi Nhi đỏ mặt. Còn đôi môi của Lộ Phi Yến thì biến thành số không:

- Cô nói hoàng tử “kép nhật” tức là sao? Và công chúa “kiều tau” nghĩa như thế nào?

Thấy Lộ Phi Yến vì tương tư Cửu Dương mà tâm hồn lảo đảo, Lâm Tổ Đình chuyển giọng cười hô hố sang hi hí, miếng thịt gà vừa cắn phải, chưa kịp nhai đã bắn tung tóe lên bàn.

- Cô đang làm trò gớm ghiếc gì vậy? - Tiểu Tường chu mỏ cau có - Giữ mồm giữ miệng chút đi.

Tiểu Tường ngó bề ngoài trầm tĩnh dzậy chứ tính tình nóng nảy cỡ lò hỏa Diệm Sơn. Ngày nào không hò hét thì ngày đó nàng ăn không có vô. Bảo nàng nói chuyện mà đừng rống thổng thiết còn khó hơn là bảo nhạc sĩ ngồi nghe ca hát nhưng không được nhịp giò.

Biết bà La Sát đang nổi cơn tam bành, Lâm Tổ Đình lập tức đưa tay bịt miệng. Riêng Lộ Phi Yến vẫn còn ngơ ngáo ngáo ngáo. Nàng quay sang sư tỷ định thỉnh ý. Ngờ đâu, Lộ Phi Nhi vung tay cốc đầu:

- Muội thiệt là khờ.

Bị mắng oan, Lộ Phi Yến giơ tay xoa mỏ ác. Lộ Phi Nhi thở hắt ra:

- Thôi đi, đừng có mà nhè ra đấy, tỷ cốc nhẹ hều, đâu có đau.

- Tuy rằng không đau nhưng sao tỷ lại cốc muội?

- Ai biểu muội hỏi mấy câu ngớ ngẩn? Bị cốc là đáng đời.

- Thì muội không hiểu thật mà, phải hỏi cho ra lẽ chứ. Người ta chẳng phải nói nếu không hiểu thì nên hỏi hay sao?

Lộ Phi Nhi tắc lưỡi:

- Thôi được rồi, tỷ sợ cái tật hay hỏi của muội rồi. Để tỷ nói uội nghe, muội cứ việc nói lái hai chữ “kép nhật” và “kiều tau” sẽ hiểu.

Lộ Phi Yến tính nói lái thì trên đầu ba thước có thần linh. Bốn nàng con gái vừa mới nhắc Tào Tháo là Tào Tháo bước vào. Nữ Thần Y theo sau, trên tay bưng chiếc mâm nhỏ có nắp đậy kín.

Đợi cặp hoàng gia an tọa, Lộ Phi Yến khởi tố Nữ Thần Y. Nữ hiệp áo màu huyết dụ quên mất cái vụ kiều tau với kép nhật:

- Chén thuốc này đắng quá, sư tỷ của tôi đành thất lễ, nãy giờ cố gắng nuốt mãi mà nuốt không trôi.

Lâm Tổ Đình, Tiểu Tường, và Lộ Phi Nhi vểnh tai nghe cô nàng gà mờ kiện tụng, dạ than bụng thổ. Đặc biệt là Lộ Phi Nhi, nàng sợ câu cáo trạng của Lộ Phi Yến khiến tái Hoa Đà tự ái.

Nhưng không, Nữ Thần Y hiền từ dứt họng, ủa, đức hậu. Nàng quay sang mỉm cười với bệnh nhân:

- Cô đừng lo, ăn vài miếng mứt này trước khi uống thuốc thì sẽ không cảm thấy thuốc đắng nữa.

Nói rồi, Nữ Thần Y giở nắp, đặt chiếc mâm trước mặt Lộ Phi Nhi. Đến lúc này, mọi người mới phát hiện trên tay Nữ Thần Y đang cầm là mâm bánh mứt. Trên mâm có đủ các loại mứt dừa, mứt bí, mứt đu đủ, mứt hồng khô, mứt hạt sen, nhiều lắm, nội ngộ thôi cũng chảy nước dãi.

Cửu Dương hài lòng nhìn Nữ Thần Y. Chàng thương tánh tình của nàng tử mĩ. Nàng có lòng hiếu khách, ứng xử một cách khôn khéo, và biết săn sóc chiều chuộng người... đứng.

Chợt!

- Thất ca ới ời! - Có tiếng tru tréo của Hiểu Lạc.

Chớp mắt một cái, Hiểu Lạc và Trương Quốc Khải xuất hiện từ đằng sau cánh cửa.

- Thấy chưa? Đệ đã nói thất ca Cửu Dương đang ở đây mà huynh không tin - Hiểu Lạc húc cùi chỏ vào be sườn của Trương Quốc Khải.

Bô lô bô la đã miệng, Hiểu Lạc kéo ghế mời Trương Quốc Khải ngồi. Lộ Phi Yến cùng Lộ Phi Nhi gật đầu chào tam sư huynh của Cửu Dương.

Hiểu Lạc và Trương Quốc Khải cũng cúi đầu đáp lễ. Cặp mắt Trương Quốc Khải nhìn thoáng qua hai vị song hùnh nữ hiệp rồi thôi, chẳng màng tỏ vẻ thắc mắc lâu lác. Chắc chàng quá quen cảnh Cửu Dương dẫn “gái” về nhà, nói theo kiểu của Tiểu Tường.

- Tam ca tìm đệ có chuyện gì? - Cửu Dương bồn chồn trong ruột.

- Chẳng lẽ mỗi lần huynh có chuyện mới có thể đến tìm đệ? - Trương Quốc Khải khoanh tay hỏi lại - Huynh đến thăm đệ không được sao?

- Đương nhiên là được - Cửu Dương quýnh quýnh đáp.

Nhìn tướng hoảng hốt của Cửu Dương, Trương Quốc Khải đang làm nghiêm cũng cười xòa. Chàng vỗ vai sư đệ:

- Thật ra thì cũng có chút việc.

Rồi Trương Quốc Khải hất đầu ra hiệu cho Hiểu Lạc. Bất được ám thị, Hiểu Lạc khua môi múa mép:

- Cách đây nửa thì thời, Đồ Thần sai hạ nhân đến lấy một món vật. Đệ không biết gã hạ nhân đó muốn lấy vật gì nên đi hỏi tam ca. Tam ca bảo đệ nói với gã hạ nhân rằng Tần viện trưởng vừa mới rời khỏi học đường, khuyên gã hạ nhân đợi đến khi trời tối hẳn quay trở lại Hắc Viện. Còn nữa, gã hạ nhân có rình theo một thùng quà bự tổ chẳng, nhưng hẳn cứ một mực nói là phải chính tay dâng thùng quà cho Tần viện trưởng hòng đổi lấy món vật gì gì đó.

Cửu Dương lặng lẽ lắc đầu, tay giở nắp bình trà ngấm làn khói trắng. Trương Quốc Khải lo lắng hỏi:

- Đồ Thần muốn lấy thứ gì vậy?

Cửu Dương buông tay. Chiếc nắp trà rớt xuống mặt bàn. Âm thanh vang loảng xoảng.

- Hẳn muốn lấy đề thi tú tài năm nay - Cửu Dương thở dài.

- Lấy đề thi để làm gì? - Lộ Phi Yến chứng minh mình là người hay hỏi.

- Để xem - Cửu Dương đáp cụt ngắn.

Dĩ nhiên là để xem, ai mà chẳng biết, chứ không lẽ để... chùi dít hay sao? Lời giải thích ngắn gọn làm Lộ Phi Yến ngẩn tò te:

- Xem rồi làm chi?

Cửu Dương không trả lời. Chàng ngẩn đầu ngó trần nhà, đầu óc bận tập trung suy nghĩ. Nữ Thần Y giúp chàng lý giải:

- Xem rồi thì hẳn đi mượn thầy Đồ viết sẵn đáp án. Tới ngày thi, hẳn chỉ cần móc tấm giấy đó ra nộp.

- Hẳn làm vậy là không đúng quy luật! - Tiểu Tường đập bàn cái rầm làm chén thuốc của Lộ Phi Nhi sóng nước.

Còn Lâm Tổ Đình thì thấy Cửu Dương im lặng nên chớp đôi mắt đen láy to tròn:

- Bây giờ huynh định làm sao?

Cửu Dương làm... thình. Lâm Tổ Đình tức khí:

- Sao huynh không nói gì hết vậy? Chẳng lẽ huynh định đem đề thi dâng cho hần?

Trước câu hỏi quá xá thực tế, Cửu Dương không thể ngậm miệng hén mãi. Chàng buông thông hai tay:

- Đành phải vậy thôi, còn trắng sao gì nữa?

- Hả?!!!

Nghe Cửu Dương chép miệng, tất cả đồng thanh thét lên lanh lảnh. Đến khi khản cổ, cả đám người trở mắt nhìn viện trưởng chăm chăm. Cửu Dương quả thật làm họ thất vọng. Chàng nhún vai nói:

- Các người không nghe lầm. Tối nay tôi sẽ đưa đề cho hần.

- Vậy đâu có được! – Trương Quốc Khải trợn tròn – Chúng ta nên tìm cách từ khước.

Cửu Dương moi cây quạt trắng từ trong áo khoác, mang ra phe phẩy:

- Ý của huynh là muốn đệ ra mặt chống đối, làm phật lòng tên cầu quan?

Câu hỏi của Cửu Dương khiến mọi người suy đi xét lại. Gia Cát tái lại buộc họ ngẫm nghĩ phải trái thị phi thay vì lên án phỉ báng chàng. Năm nàng con gái ngồi im thín thút. Nàng nào nàng nấy thay phiên vận dụng trí tuệ, cố tìm cách ứng biến tình thế.

Hiếu Lạc vẫn đứng đó nhưng cục cựa không yên. Nó đang hận mấy tên cầu Thanh, cái bọn ham tài ham danh lợi. Còn Trương Quốc Khải thì chọn phương pháp yên lặng là vàng. Trong lòng chàng đương nhiên không muốn tên quan tri huyện đối lập Cửu Dương để rồi xua binh phá vỡ học đường. Sau một hồi tính lợi tính hại, không ai tìm ra mưu kế gì để mà đối phó.

Giang Nam. Hắc Viện.

Tối hôm đó, Cửu Dương đứng hàng giờ trước căn tủ bí mật nằm đằng sau tấm tranh phục hổ. Mỗi cặng, chàng mở tủ lấy đề thi ra sao chép từng hàng chữ lên trang giấy. Nét bút đều đặn, thẳng thót, Cửu Dương vừa viết vừa lắc đầu. Chàng cũng vì bất đắc dĩ mới... nói giáo cho giặc.

Bên ngoài bỗng có tiếng gõ. Cửu Dương cất đề thi vô tủ, gấp trang giấy bỏ vào phong thư rồi trở gót. Chàng mở cánh cửa. Lộ Phi Nhi bước vô đứng đực ngay chính giữa căn phòng. Nàng kín đáo liếc chiếc phong bì mà Cửu Dương đang nắm trong tay.

Cửu Dương chỉ chiếc ghế mời khách. Lộ Phi Nhi ngồi xuống.

- Huynh định đem đề thi trao cho Đỗ Thần? – Lộ Phi Nhi hỏi, khóe môi tủm tỉm.

Cửu Dương bỏ tọt bức thư vào áo choàng. Chàng với tay rót trà vô tách, miệng lảng chuyện khác:

- Vết thương của muội sao rồi?

Lộ Phi Nhi đón nhận tách trà từ tay tình trong mộng, khẽ nhăn mặt:

- Vẫn còn đau.

Nghe nàng than, Cửu Dương liền quỳ xuống đất.

- Còn đau lắm sao? – Chàng hỏi vồn vã, nét mặt khẩn trương – Không thể nào. Rõ ràng hồi nãy muội đã được uống thuốc và băng bó kỹ lưỡng. Hay là muội tháo chiếc hài để huynh xem lại vết thương?

Dứt lời, Cửu Dương thực hành luôn thể. Chàng thò tay nắm lấy bàn chân của Lộ Phi Nhi để cởi chiếc giày nhưng nàng rụt chân lại.

- Không phải đau ở đó – Lộ Phi Nhi lắc đầu.

- Vậy muội đau ở đâu?

- Ở đây nè - Lộ Phi Nhi trở ngón tay vào giữa ngực, hòng ám chỉ trái tim.

Cửu Dương ngó người một lúc. Cuối cùng, chàng hiểu nàng ngụ ý đau lòng.

- Chắc bọn họ xúi muội tới đây cản chân huynh? – Cửu Dương uể oải hỏi.

Lộ Phi Nhi chậm rãi xoa tay:

- Không phải cản chân.

- Vậy chẳng lẽ muội đến đây ủng hộ việc huynh mang đề thi trao tên vô lại?

Lộ Phi Nhi khoan đáp lời. Tay giở nắp, nàng nâng tách sứ lên ngửi mùi hương trà sen thơm lừng. Và nàng nhấp một ngụm, vị giác nếm chất trà thanh đậm nhưng không thiếu phần ngọt dịu ở đầu lưỡi. Thường thức thêm vài ba hớp nữa, Lộ Phi Nhi mới trả lời:

- Huynh đoán trúng, nhưng tiếc là chỉ đúng có phân nửa.

Nghe giọng úp mở, Cửu Dương nhíu mày và phỉ tay đứng lên. Chàng hất đầu về phía cánh cửa thư phòng:

- Còn nữa kia chắc đang chờ ngoài hành lang?

- Đã biết còn hỏi.

Có giọng vàng anh vang vọng từ phía sau lưng. Cửu Dương quay mình, thấy Lộ Phi Yến khoe từng chiếc răng ngọc thạch. Nàng chớp mắt:

- Muội cố tình đến ủng hộ huynh giao đề thi cho Đỗ Thần.

- Thế à?

Cửu Dương có vẻ không mấy tin tưởng thành ý của Lộ Phi Yến. Sau khi thốt hai tiếng “thế à,” chàng hỏi liền tù tì mấy câu:

- Muội thật lòng ủng hộ việc làm của huynh? Chẳng lẽ muội không trách huynh tham danh lợi? Không xem huynh là một tên hèn nhát, một tiểu nhân ham sống sợ chết, một kẻ chuyên nịnh bợ, vuốt đuôi triều đình Mãn Thanh?

- Không hề!

- Muội có thể nào cho huynh biết nguyên nhân?

- Lý do là bởi vì muội biết huynh cũng vì bất đắc dĩ nên mới làm vậy.

Được người khác hiểu thấu tâm trạng, Cửu Dương cảm thấy an ủi đôi phần. Kể từ khi chàng nhận mối giao dịch với tên tri huyện đại nhân thì lòng bất an. Chàng cảm tưởng bản thân như đang chèo ghe thượng nguồn, dễ rồi cặp bến với đám quan thần ô lại. Suốt ngày chàng sống trong ngục cảnh giày vò, giằn vặt nội tâm. Nay lòng nồng ấm khi nghe hai nàng thiếu nữ thốt lời khuyên giải. Nhưng dẫu sao thì đề thi vẫn phải đội nón ra đi... vô nhà Đỗ Thần. Biết làm sao hơn? Cửu Dương nhắm mắt thở một hơi.

Ngộ giác tâm tình Cửu Dương ưu phiền, Lộ Phi Yến nói:

- Huynh đừng buồn, Phi Nhi tỷ tỷ và muội có cách giúp huynh tiêu trừ tên bất chính.

Cửu Dương giật mình:

- Hai muội định làm gì?

- Huynh đừng có hỏi - Lộ Phi Yến chun mũi - Đây là bí mật quân sự, tiết lộ ra rồi sẽ hết vui.

Và e chàng lo ngại, Lộ Phi Yến nói thêm:

- Huynh cứ việc an tâm nằm ở nhà mà chờ tin hay, Phi Nhi tỷ ấy và muội đây có cách vẹn toàn. Đúng không tỷ tỷ?

Lộ Phi Nhi đứng lên tiến đến bên cạnh Cửu Dương.

- Huynh có lòng tin với tỷ muội chúng em không? – Lộ Phi Nhi hỏi.

Cửu Dương gật gù, lòng đương nhiên tin, nhưng lại không thể đoán biết hai nàng đạo chích tính dùng cách nào hành động. Họ nhất định không nói, chàng có tò mò cách mấy cũng phải chịu thôi.

Thấy Cửu Dương im ỉm, Lộ Phi Nhi động lòng từ bi. Nàng sợ chàng buồn chuyện nàng giấu giếm kế hoạch.

Trật lất! Hoàng tử kếp nhứt đang buồn... đau bụng. Lộ Phi Nhi đâu có biết nên nàng bật mí phương pháp:

- Đơn giản là như thế này, tối nay huynh cứ việc đưa đề thi cho Đỗ Thần để hắn về nhà mượn người ta làm bài đáp án. Trước hôm thi cử, muội và Phi Yến sẽ đánh cắp bài văn viết sẵn đó là xong.

Cửu Dương bỗng nhói lòng, tâm không muốn hai nàng vì chàng mà gặp điều bất trắc. Và chàng bản thân nhớ lại vụ án hôm bữa. Lúc Hiểu Lạc bị giam giữ, Nữ Thần Y, Lâm Tố Đình, và Tiểu Tường cùng nhau vào phủ tri huyện tìm tẩm bản đồ lao ngục, hiểm họa trùng trùng, suýt nữa tiêu tủy tánh mạng. Sau trận cướp ngục, tri huyện lão gia đã phải thêm thuộc hạ ngày đêm canh gác đại lao và tri phủ, càng chặt chẽ hơn xưa.

Nghĩ đến đây, Cửu Dương gằn giọng:

- Không được!

- Tại sao không được? – Lộ Phi Yến và Lộ Phi Nhi ngơ ngác nhìn chàng.

- Tại vì nơi đó là hang hùm - Cửu Dương phồng mang – Các người lên vào động hổ, nhỡ không thành công sẽ bị bắt giam.

Rồi như chưa hả cơn thịnh nộ, chàng giơ tay chỉ mặt từng người:

- Huynh không cho hai muội đi làm chuyện nguy hiểm!

Lần đầu tiên trong đời con gái, ngoài trừ Lộ Phi Nhi, Lộ Phi Yến mới nghe có kẻ quan tâm mạng sống của nàng. Đáng trọng phu này không hổ danh là người đảng ông mà nàng mơ mộng. Tim chứa chan muôn ngàn xúc động, nàng dịu dàng ôm cánh tay trái của chàng.

- Huynh đau lòng lắm sao? – Lộ Phi Yến hỏi.

Ngay tắp lự, Cửu Dương gật đầu máy móc:

- Nếu hai muội mất một cọng tóc, huynh cũng không muốn sống nữa.

Cửu Dương quả nhiên thâm niên tình trường, trong túi chất chứa nghìn lá bùa yêu. Chàng xuất đủ chiêu của gái. Bằng chứng là cái câu nói hoa hòe cửa ngõ Lộ Phi Nhi. Đứng không nổi, hắc y nữ hiệp đành phải gối đầu lên vai Gia Cát tái lại thủ thỉ:

- Ai nói với huynh là cặp tỷ muội nhà họ Lộ phải đặt chân vào phủ mới lấy được đồ?

Lộ Phi Yến cũng vuốt ve lòng ngực đang phập phồng tức tối của người nàng thương:

- Huynh quên rồi hay sao? Hắc Lộ Phi nương là người từng trải, sống lây lất trong chốn giang hồ đến độ tuổi này cũng chính là dựa vào biệt tài trộm cắp. Nếu sư tỷ và muội muốn lấy đồ đặc thì có thiếu gì cách, đâu cần dẫn xác vô phủ làm chi?

21. Chương 21: Lưu Linh Lưu Địa

Giang Nam.

Sau đêm lịch sử đó, Hắc Lộ Phi nương không có động tĩnh gì. Đã nhiều ngày trôi qua, Cửu Dương rất lấy làm lạ. Tối hôm chuyện trò, rõ ràng họ hứa giúp chàng loại bỏ tên tuổi Đỗ Thần ra khỏi kỳ thi. Cửu Dương dần lòng đợi mãi. Cuối cùng cũng tới ngày định mệnh. Sáng sớm mai, cuộc bình chọn tứ tài bắt đầu.

Từ lúc gà chưa gáy, Đề Đốc đại nhân Từ Hiến Trung đã giá lâm. Ông ra lệnh thuộc hạ canh gác tứ phía học đường và đích thân đi xem xét từng tờ giấy, cây bút, chiếc bàn, cái ghế của phòng ứng thí.

Vài canh giờ trước khi cuộc thi ân khoa chính thức khai bút, Lộ Phi Nhi và Lộ Phi Yến nháy nhau rời khỏi Hắc Viện.

Trong khi đám thí sinh đầu tóc chỉnh tề, xiêm y gọn gàng nghiêm chỉnh thì Đỗ Thần hình bóng biệt tằm. Đến lúc các bậc trạng nguyên tương lai ngồi vào bàn cầm bút mà Đỗ Thần còn chưa tới thì Cửu Dương mừng thầm. Chẳng biết mưu lược của hai nàng con gái thành công mỹ mãn...

...Hồi nãy, vào đúng thời khắc mà cuộc thi sắp sửa khởi đầu thì Song Lộ Phi nương bắt gặp Đỗ Thần ngồi kiệu tung tăng ra trận.

Kiệu phu khiêng Đỗ Thần xuyên chợ Đông Ba, ngang qua đình Mẫu Tử. Đang tà tà ngon trớn thì đột nhiên Đỗ Thần kêu họ ngừng bước. Chả là cách đó một quãng có kẻ đang mở sòng. Và nếu như một người đã trót mang danh Đỗ Thần thì đương nhiên là phải giữa chân dừng lại.

Đỗ Thần vén bức màn của chiếc kiệu sang một bên, mắt nhìn lom lom đồng người trước mặt. Hắn cau mày rồi bước hẳn xuống đất, hai tay chống nạnh hỏi bốn tên kiệu phu:

- Đám người phía trước làm cái gì vậy cà?

Bốn tên kiệu phu giống tai nghe ngóng. Từ chỗ đám đông vọng lại nhiều giọng cười khùng khục. Tiếp theo là tiếng la um sùm “thua rồi nha, chung tiền đi... cha nội!”

Lẳng tai nửa hồi, một tên kiệu phu phẩn khởi nói:

- Dạ thưa công tử, hình như bọn chúng đang cá cược.

- Ai mà chẳng biết bọn chúng đang cá độ - Đỗ Thần tặc lưỡi - Nhưng cá cái đỉnh đỉnh gì?

Đám kiệu phu so vai không trả lời vì họ đứng cách đó một khoảng xa. Lại nữa, đám đông bu chặt ních, che khuất mắt.

Đỗ Thần trối tánh tò mò. Hắn chà hai lòng bàn tay vào nhau, vẻ mặt nôn nóng.

- Người! - Đỗ Thần chỉ mặt một gã kiệu phu - Đến đó xem thử bọn chúng đang bày trò gì?

Nghe công tử ra lệnh, gã kiệu phu không dám chệnh mảng liền khua chân chạy đi. Lát sau, kẻ đó quay lại báo:

- Thưa công tử, bọn chúng đang chơi trò thử rượu.

- Chơi như thế nào? - Hề mỗi lần Đỗ Thần nghe tới rượu là cặp mắt sáng trưng.

- Dạ, theo tiểu nhân biết thì...

Gã kiệu phu hăng hái trình bày trò chơi mới mẻ mà hắn vừa chứng kiến. Theo lời hắn kể thì nam nữ già trẻ đều có thể tham gia. Trò chơi bắt đầu như thế này, một kẻ làm “cái” sẽ hòa vài loại rượu khác nhau vào một bình rồi rót ra ly. Ai đoán được tên của các loại rượu trong chiếc ly đó sẽ thắng cuộc, cá một thắng mười. Nghĩa là đặt một xu tiền thắng mười xu. Còn đoán không ra thì đương nhiên mất tiền đặt cọc.

- Trò này dễ ẹc - Đỗ Thần gơ tay vuốt cái cằm không râu.

Gã kiệu phu lắc đầu phân bua:

- Vậy mà nãy giờ chỉ có năm người thắng thôi, những kẻ khác cháy túi hết trơn rồi.

- Tại vì những kẻ đó ngu như bò - Đỗ Thần trề mỏ - Còn ta thì không! Các người hãy mở to cặp mắt mà xem ta đến phá sòng chủ quán. Bốn đại gia ra đời trong hũ rượu, từ nhỏ tới lớn uống rượu thay sữa bú. Ta chỉ cần ngửi cũng biết là loại rượu nào.

Tuyên giáo xong, Đỗ Thần xắn tay áo tiến tới chỗ gian hàng rượu.

Đến nơi, Đỗ Thần dang tay vạch đám đông rồi chui vô trong để cùng với dân chúng gầy sòng cờ bạc. Hắn thấy “cái” là hai thiếu nữ xinh như mộng. Nàng đứng bên phải tóc cài trâm phỉ thúy. Nàng đứng bên trái tóc đính hạt trân châu. Có tài thánh Đỗ Thần mới đoán được hai nàng là Song Hội Thần Dao Hắc Lộ Phi nương, cặp thành viên tích cực của võ lâm bá đạo.

Đôi tỷ muội nhà họ Lộ cũng kịp thời phát giác gã nam nhân vừa mới xuất hiện chính là Đổ Thần. Và khi thấy con mồi đang châu chực để làm bác thẳng bản thì Lộ Phi Nhi vội vã giở nắp bình rượu vừa mới pha hươu qua hươu lại trước mặt ông thần bài bạc:

- Trong bình này có năm loại rượu thơm ngon hảo hạng.

Chờ Lộ Phi Nhi quảng cáo tròn câu, Lộ Phi Yến đón lấy bình rượu từ tay sư tỷ, rót ra ly rồi đặt lên trên chiếc bàn gỗ dài.

- Ai muốn ra quân trước tiên? – Lộ Phi Yến cười mỉm chỉ.

Đám dân nghiện rượu móc tiền phe phẩy:

- Tại hạ muốn tham gia.

- Ta nè.

- Còn bốn gia nữa.

Lộ Phi Nhi giơ tay chỉ đại một người:

- Mời vị huynh đài này đoán tên của năm loại rượu trong ly, nhưng trước tiên huynh đài hãy mau đặt tiền, đặt song rồi thì rút tay lên.

Vị huynh đài liền để hai xu tiền lên bàn. Lộ Phi Nhi trao chàng ly rượu. Chàng nhấp một ngụm, ục ục trong miệng, nuốt đánh ục rồi nói:

- Là rượu Nữ Nhi Hồng hòa với...

- Không đúng! – Lộ Phi Yến hắng giọng cắt ngang khiến chàng què độ.

Riêng Lộ Phi Nhi chẳng thèm nói năng. Nàng nín thinh cắt tiền vô túi. Lộ Phi Yến giơ tay chỉ kẻ thứ nhì:

- Tới phiên huynh.

Kết quả của vị huynh đài thứ hai y hệt người thứ nhất, câu trả lời sai bét. Những nhân vật kế tiếp cũng không khá khẩm bao lắm.

Trong khi hai tiểu thư nhà họ Lộ lượm tiền một nghỉ thì Đổ Thần ngậy người. Hắn tự hỏi “không biết cặp nữ nhân song sinh ấy là ai mà quá hung hăng? Dám dựng lều trên mảnh đất Giang Nam kiếm ăn. Chắc hai nàng chưa thấy quan tài chưa đổ lệ?”

Lộ Phi Nhi chấm dứt dòng suy nghĩ của Đổ Thần. Nàng bắt tay làm loa, kêu to:

- Còn ai gây sòng hiệp này nữa không? Nếu hết rồi thì tiểu nữ giải đáp à!

- Còn ta! - Có giọng nói lớn lối.

Lộ Phi Nhi và Lộ Phi Yến liếc xéo, thấy người vừa la hét đó là Đổ Thần. Hắn đang khoanh tay vênh mặt lên trời.

Lộ Phi Yến nhượng cặp lông mày:

- Công tử hãy bỏ tiền đặt cọc lên trên bàn, đặt xong rồi mới được thử rượu.

- Cô không cần lo – Đổ Thần phát tay áo – Trong túi bốn đại gia có cả đồng tiền, dư sức mua nguyên gian hàng rượu của cô.

Đổ Thần nói không ngoa, gian hàng của hai nàng nhỏ xíu. Trông qua trông lại chỉ có chiếc bàn gỗ dùng để chứa chục cái ly sành rẻ rề. Gian hàng nằm ở chỗ góc đường sát vách tường của căn đình Mẫu Tử. Hai tỷ muội dựng sập rượu bên dưới chiếc lều màu nâu cũ kỹ. Họ dựng túp lều màu nâu cốt ý che nắng che gió. Ngoài ra, cách đó mười bước còn có ba mươi bình rượu to cỡ quả dưa hấu đang đặt chồng chất lên nhau, cao bằng bức tường.

Lộ Phi Nhi nghe Đổ Thần nói thế thì trề môi hứ một tiếng:

- Rượu của tiểu nữ đã được chính tay tiểu nữ pha chế bằng một phương pháp cổ truyền. Mùi vị rất là đặc sắc. À không! Phải nói là loại rượu độc nhất vô nhị, thiên sơn vạn lý tìm không ra. Cho dù ngàn vàng cũng không đổi được.

- Xi! – Đồ Thần hừ giọng - Ta không tin là ta không đoán được nguyên liệu của ly rượu này.

Đồ Thần phán xong câu đó thì khinh khỉnh ra lệnh cho dân chúng:

- Các người tránh ra hết, sông này ta bao.

Đám đông lật đật thối lui nhưng không giải tán. Họ tụ thành vòng bán nguyệt, chong mắt dòm Đồ Thần lâm trận.

Đồ Thần chỉ mặt giai nhân:

- Ta thấy hai cô là con gái nên cho các cô ba cơ hội thử thách bốn đại gia.

Thấy tướng Đồ Thần khinh thường nhi nữ, Lộ Phi Yến âm ức nghĩ “tên cầu Thanh này tự tin quá ha. Hắn dám cho tỷ muội mình ba cơ hội thách đố, đúng là đồ điên!”

Chỉ mỗi một Lộ Phi Nhi không màng tức tối. Nàng khăng khăng hỏi:

- Nếu công tử thua thì sẽ trả cho tiểu nữ bao nhiêu tiền?

Đồ Thần tưởng bản thân sẽ nắm chắc phần thắng nên nhún vai dễ dãi:

- Tiền ta có cả núi, cô muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu. Nhưng thôi, khi thắng rồi hãy tính.

Đồ Thần tuyên bố hách bà cổ nhưng Lộ Phi Yến vẫn kìm cục tức đang trời lên cổ họng. Nàng giơ ngón tay út lên:

- Quân tử nhất ngôn?

Đồ Thần ngoéo tay lập thệ:

- Quyết định vậy đi.

Đám đông nín thở quan sát sông cờ bạc. Trận thứ nhất, giai nhân thất bại. Đồ Thần danh bất hư truyền. Cho dù “cái” có cất công pha chế tùm lum nguyên liệu cũng không lừa được cái lưỡi vàng của “say vô địch.” Lộ Phi Nhi cố tình hòa năm loại rượu mà nàng cho là vô cùng đặc sắc nhưng Đồ Thần chỉ cần quẹt ngón tay nếm một chút đã trả lời ro ro:

- Ly rượu này được pha chế từ năm loại rượu Mơ, Táo Mèo, Kim Sơn, Mỏ Quạ, và Hồng Đào.

Trong khi Lộ Phi Yến mím môi thán phục thì Đồ Thần tiếp tục mang bộ kiến thức đồ sộ về rượu ra khoe.

Đầu tiên là thứ rượu Mơ. Đồ Thần bảo loại rượu này được chế biến bằng phương pháp lên men quả mơ tươi với số lượng mật ong nhất định.

Kế đến là rượu Táo Mèo. Đồ Thần nói rượu Táo Mèo có mùi vị thơm ngọt, vốn dĩ là món đặc sản của người Lào Cai. Rượu Táo Mèo được ngâm ủ từ trái Sơn Tra nên có màu nâu sóng sáng. Sơn Tra thuộc loại táo rừng, thường hay mọc đầy ở dãy núi Hoàng Liên Sơn. Cây Sơn Tra ra hoa màu trắng. Từng chùm tươi tắn kết bông trong mùa xuân và cho quả vào mùa thu khi khí trời chuyển lạnh.

Loại rượu tiếp theo là rượu Kim Sơn. Thứ rượu mà chỉ dùng gạo lứt nếp chiêm để nấu và đặc biệt là khi nấu thì không cần xay trắng mà chỉ xay lứt, nghĩa là lớp cám bọc bên ngoài hạt gạo vẫn còn nguyên vẹn u như kỹ.

Sau rượu Kim Sơn là rượu Mỏ Quạ. Cái tên đã nói lên hết tất cả. Rượu Mỏ Quạ được ngâm từ trái Mỏ Quạ, một loại dây leo mọc ký sinh trên cây cổ thụ mà thường phân bố ở nơi núi rừng. Cây mỏ quạ cho quả màu xanh, bên trong chứa đầy nhựa màu trắng tựa trái vú sữa. Ngộ cái là rễ cây mỏ quạ phát triển trong những trái này, chủ yếu là để hút dưỡng chất. Lá cây mỏ quạ nhỏ bằng đồng xu và có màu xanh nhạt. Cây ra hoa năm cánh màu hồng tía.

Cuối cùng, Đỗ Thần cho biết đây là rượu Hồng Đào. Loại rượu thứ năm được ngâm từ rượu Bầu Đá ủ với trái đào tiên. Trái đào tiên có màu hồng thắm, thường mọc tràn lan trên núi. Rượu Hồng Đào uống vào rất tốt cho sức khỏe vì chất rượu có tác dụng bổ âm, khiến cho xương cốt càng thêm cứng rắn.

Phân tích tới đây, Đỗ Thần giơ tay vỗ trán, định kể thêm một lô một lốc những chi tiết nữa cho hai nàng thiếu nữ sợ chơi. Hai nàng có vẻ sợ thật. Lộ Phi Yến tắt tả đưa Đỗ Thần ly rượu thứ nhì. Lần này, hắn không thêm nếm mà đưa lên ngửi.

Đỗ Thần lim dim mắt, nói:

- Đây là rượu Làng Vân, danh tửu xứ tiên Hà Bắc, được chế tạo bằng gạo nếp cái hoa vàng. Dân chúng trồng loại nếp này trên cánh đồng Vân Xá của xã Vân Hà. Rượu Làng Vân là lễ vật mà quan tri huyện Hà Bắc dâng lên triều đình mỗi năm và thường xuyên được ngự phòng sử dụng trong những buổi yến tiệc uy nga tráng lệ cho các phi tần và hoàng đế. Thế nên, nhân gian mới hay ngân nga câu đối “Vân hương mỹ tửu lừng biển Bắc, chiến công như nguyệt rạng trời Nam.”

Giảng thuật lâu thật lâu, Đỗ Thần mới mở mắt ra hỏi:

- Sao hử, bốn công tử nói có đúng không?

- Công tử nói trúng rồi – Lộ Phi Yến và Lộ Phi Nhi đáp mà cặp mắt ngó lơ chỗ khác.

Sau hai trận, giai nhân thảm bại hạ phong. Bây giờ chỉ còn trông cậy vào hiệp cuối cùng. Lộ Phi Nhi buộc lòng dùng chiêu thức mới. Nàng đi đến chỗ chất chứa ba mươi tỉnh rượu, làm bộ đứng trầm ngâm rồi vớ tay bưng một tỉnh rượu. Khui ra.

Nhưng lần này, thay vì rót vào ly sành như lúc nãy thì Lộ Phi Nhi lôi từ trong tay áo chiếc ly ngọc thạch. Chưa hết, Lộ Phi Yến chẳng biết moi cái mâm bạc nhỏ ở đâu mà trao sư tỷ để Lộ Phi Nhi trân trọng đặt ly rượu lên.

Sắp xếp xong xuôi, Lộ Phi Nhi nhún chân, hai tay dâng chiếc mâm bạc lên khỏi đầu trao cho Đỗ Thần. Nàng còn nghiêm mặt nói:

- Đây là bí quyết gia truyền dòng họ. Các nguyên liệu trong ly rượu này độc nhất thiên hạ. Tiểu nữ dám cá cả mạng, bảo đảm công tử đoán không được.

Lộ Phi Nhi “quánh” đòn này là đòn tâm lý, cố tình quan trọng hóa vấn đề. Nàng dùng chiến thuật khủng hoảng tâm trí quân địch. Quả thật, Đỗ Thần hơi run khi nghe nàng đem cả tính mạng đi cá độ. Hắn e dè bưng ly rượu lên ngửi. Không có mùi. Lạ lùng. Hắn nếm một chút. Không có vị. Lạ kỳ. Cặp chân mày Đỗ Thần cau lại.

Mãi cho tới khi hắn uống hết cả ly rượu mà vẫn chưa tìm ra nguyên liệu thì tinh thần hoàn toàn sụp đổ. “Nhưng phải công nhận,” Đỗ Thần thầm nghĩ, “uống loại rượu này đã thiệt. Nếu gặp khí trời trưa nóng mà có thứ rượu này giải khát là số dách. Rượu uống vào mát lạnh cổ họng, còn vị thì thanh khiết mỗi khi nhâm nhi, tên của nó là gì ý nhỉ?”

Thấy Đỗ Thần phân vân, Lộ Phi Nhi nháy mắt với Lộ Phi Yến.

- Công tử chịu thua chưa? – Lộ Phi Yến liền hỏi thúc.

Đỗ Thần biết bản thân đang bị sao xẹt chiếu mạng, dẫu có trì trêu giờ giấc thì cũng không đoán được nguyên liệu trong ly rượu bí hiểm. Hắn trả ly ngọc cho Lộ Phi Yến.

- Ta thua đó - Đỗ Thần ngó Lộ Phi Nhi - Cô nói đi, đó là thứ rượu gì?

Lộ Phi Nhi xua tay:

- Tiểu nữ thất lễ, không thể tiết lộ vì đó là thứ rượu gia truyền.

Và nàng nói thêm:

- Công tử thua rồi, giờ phải tính sao đây?

- Được! – Đổ Thần nhún vai - Ta nhìn nhận bản thân thua cuộc, kiến thức rượu không bằng hai cô. Dzậy chứ hai cô muốn bao nhiêu tiền?

- Chúng tôi không muốn lấy tiền – Lộ Phi Nhi lắc đầu.

- Úi chầy ơi! - Đổ Thần trố mắt - Tiền mà không muốn thì muốn cái chi?

Chợt, cái đầu hần nghĩ ra điều ba mươi lăm nên cười hăng hắc:

- Chắc không phải hai cô muốn... tình chứ hả?

Bị Đổ Thần “quỳnh” giá là gái mê trai, Lộ Phi Yến cố ý nói thật to cho dân chúng nghe:

- Trừ bản thân của công tử ra thì tất cả cái gì trên người công tử chúng tôi cũng đều muốn lấy.

Đổ Thần không ngờ tình huống trở thành như vậy. Hần hoảng hồn thối lui:

- Ý! Đâu có được! Ta đâu thể nào trao tất tần tật y phục cho người!

Lộ Phi Yến đeo theo, nói:

- Rõ ràng lúc này công tử móc ngoéo, bây giờ muốn nuốt lời?

Còn Lộ Phi Nhi thì khoanh tay thờ dài:

- Là nam tử hán, dám chơi dám chịu, có liệu thì chơi!

Triết lý hả hơi, Lộ Phi Nhi quay sang dân chúng:

- Đúng không bà con?

Xưa nay dân chúng ghét Đổ Thần như là ghét tặc. Thành thử khi nghe nàng hỏi, dân chúng liền đổ xô trả lời:

- Đúng rồi!

- Lúc này tôi có nghe!

- Tôi làm chứng nè!

Đổ Thần bị đông đảo nhân dân vây hãm, ê cả mặt, đành tháo quần áo trao Lộ Phi Nhi. Cặp tỷ muội cùng đám dân Giang Nam cười ồ, xúm xích trộ Đổ Thần đến tơi bời hoa lá, cả bông cả nhánh đều rụng hết ráo. Tới khi thần bài định cởi cái quần trong cùng thì Lộ Phi Nhi phẩy tay:

- Nhiều đây đủ rồi! Tên công tử bột người hãy mau rút xéo cho nhanh, mai này đừng để bẩn cô nương gặp mặt.

Phán quyết đâu vào đấy, Lộ Phi Nhi kéo tay Lộ Phi Yến. Cả hai nàng con gái vạch đám đông bỏ đi trong tiếng hoan hô vang rền như sấm.

(Tiếp theo)

Trên đường trở về Hắc Viện, Lộ Phi Yến nín áo Lộ Phi Nhi:

- Lúc này tỷ cho hần uống thứ rượu gì mà hần đoán không được?

Lộ Phi Nhi chấp tay sau lưng, ồm ờ:

- Thì là rượu nước.

- Biết rồi! – Lộ Phi Yến sốt ruột hỏi - Nhưng mà là nước gì?

- Nước lã.

- Hả!?!

Lộ Phi Nhi cười to:

- Mọii nghe không lầm, trong ly vốn chứa nước lã chứ chẳng phải rượu gì cả.

- Muội không tin! – Lộ Phi Yến lắc đầu quây quây - Nếu là nước lã thì tại sao Đổ Thần không thể đoán ra?

- Tại muội không biết đó thôi! – Lộ Phi Nhi đập tay lên ngực – Tỷ đã tra khảo kỹ. Đổ Thần là một nhà chuyên gia thử rượu, từ bé đã làm quen với mùi rượu thịt rồi. Ngoài rượu thì hẳn chẳng uống thứ chi. Hẳn cũng không rõ thói quen đó khởi nguồn từ độ nào và vào lúc bao nhiêu tuổi. Chỉ biết rằng từ khi đầu óc hẳn bắt đầu có trí nhớ để nhớ chuyện quá khứ thì lưỡi đã biết nếm mùi vị rượu.

Lộ Phi Yến gật gù thán phục:

- Cho nên hẳn không bao giờ ngờ thứ nước mát mẻ và trong lành đó có tên là nước lã?

Lộ Phi Nhi cười:

- Đúng vậy! Bấy lâu nay hẳn bỏ qua cơ hội dùng nước lã giải khát, thật là uổng phí nửa cuộc đời.

- Hay lắm! – Lộ Phi Yến bật ngón cái lên khen mưu kế của sư tỷ.

- Còn phải nói! – Lộ Phi Nhi ưỡn ngực – Sư tỷ của muội thông minh số dzách!

Lộ Phi Yến liếc cô nàng tự cao tự đại, thấy lỗ mũi của Lộ Phi Nhi sắp sửa nổ tung liền giả bộ ôm bụng nôn thốc nôn tháo:

- Ọe... ọe! Mèo khen mèo dài đuôi mà không biết ngượng.

- Đuôi của tỷ dài thì tỷ cứ việc khen dài, có chi phải ngượng? – Lộ Phi Nhi tỉnh bơ trả lời.

Nghe câu phang ngang bữa củi, Lộ Phi Yến thè lưỡi, lòng biết kiếp này khó mà nói lại cái miệng tro tru như thoa mỡ của Lộ Phi Nhi.

Hai tỷ muội tiếp tục bá vai nhau cất bước. Chợt nghe tiếng chân rượt đuổi rình rang. Hai nàng quay đầu, thấy tên hung thần ác bá. Nhưng hẳn không đi một mình, theo sau là bốn tên quân binh lực lưỡng. Chỗ này vắng vẻ, ít người qua lại. Hai tỷ muội là thân con gái mà trước tình cảnh địch nhiều ta ít chẳng hề run sợ tí ti.

Lộ Phi Yến dùng móng tay này xĩa móng tay kia, búng chong chóc lên không trung rồi ơ thờ hỏi:

- Người muốn sao?

Đổ Thần cung tay hăm dọa:

- Muốn đập các người như tở.

Lộ Phi Nhi đưa tay che miệng, ngáp một cái thiệt dài:

- Là nam tử hán, có ngon thì choảng tay đôi, chỉ có bọn tiểu nhân mới ù té chạy về kêu hậu thủ.

- Nói rất hay! – Lộ Phi Yến vỗ đùi bôm bốp.

Đổ Thần không để ý lời trịch thượng. Hẳn đang bận nhớ chuyện quan trọng nên hỏi Lộ Phi Nhi:

- Y phục đâu? Mau trả lại cho đại gia.

Đổ Thần hỏi xin đồ mà lời lẽ cạnh khóe không chút lòng thành, giọng nói lạnh tanh như phong hàn băng tuyết.

- Mất rồi - Lộ Phi Nhi khoanh tay ung dung đáp.

- Sao lại mất? – Đổ Thần hai tay bưng tim - Mất lúc nào?

- Lúc nào hử? Để bốn cô nương nhớ xem - Lộ Phi Nhi vỗ vỗ trán làm ra vẻ suy nghĩ mông lung.

Đổ Thần hồi hộp trong lòng, nhìn nàng lom lom. Sau hồi đóng kịch, Lộ Phi Nhi nhún vai:

- Hình như là mất lúc... qua cầu liệng xuống sông.

Nghe nàng nói vậy, Đổ Thần hoang mang tột cùng, bài văn chương thơ từ hoàn mỹ quá mà bây giờ mọc cánh bay xa.

- Hai cô giết chết ta rồi! – Cái mồm Đồ Thần chảy xệ.

Lộ Phi Nhi biết tông hắc đang ám chỉ bài đáp án của kỳ thi tú tài. Nàng cười hí hí:

- Ta thấy ngươi còn sống nhăn răng.

Đồ Thần thấy hai hàm răng trắng bóc thì tức muốn xịt khói lỗ tai. Hắc thét lên:

- Ngươi mau câm miệng, đi vớt y phục lên cho ta!

Đồ Thần bảo vậy là tại vì hắc không biết đó thôi. Lúc này Lộ Phi Nhi nói liệng xuống sông là nói chơi chơi. Chứ thật tình thì khi lục ra được mấy mẩu giấy, hai tỷ muội đã nhanh chóng đốt bỏ thành tro. Rồi trong lúc qua cầu tiện tay, hai nàng liền tặng bộ y phục cho đệ tử của Hồng Thất Công bang chủ.

Bởi vậy mà Lộ Phi Yến cười:

- Công tử nói lạ! Đồ liệng xuống sông thì theo nước xuôi dòng trôi mất rồi, biểu chúng tôi đi đâu mà kiếm?

Tới nước này, Đồ Thần mất hết bình tĩnh. Sát khí trong lòng hắc ngùn ngụt cháy, còn nóng hơn nham thạch của núi lửa mới phun. Hắc bảo đám đầu trâu mặt ngựa:

- Các người đại chúng một bài học cho ta!

Bọn lâu la tiểu tốt bẻ lỏng tay răng rắc, bước tới một bước, chân cẳng khệnh khạng. Chắc định hù dọa trước rồi đánh đấm sau. Nhưng ván bài này Đồ Thần lại thêm một lần thua cuộc. Chỉ có bốn tên quân binh thì làm sao mà chế phục được Song Lộ Phi nương? Hồi hốt Hào Phi gia trang đem cả trăm người đuổi theo mới ngại. Còn hôm nay...

- Ủi trời! - Lộ Phi Nhi bùm mặt vờ sợ sệt - Mấy thằng cắc kè!

Nhìn điệu bộ của sư tỷ, Lộ Phi Yến gập bụng cười ứa lệ. Đến khi quai hàm đau nhức thì Lộ Phi Yến hắt đầu bảo Lộ Phi Nhi:

- Tỷ cứ việc về đi, để bọn họ lại muội lo.

Ngay lập tức, Đồ Thần nạt nộ:

- Cả hai người đừng hòng rời...

Hắc chưa nói tiếng “khỏi” thì Lộ Phi Yến rùng mình xuống cho Lộ Phi Nhi đạp lên vai lấy trớn thì triển khinh công bỏ đi. Còn lại Lộ Phi Yến, Đồ Thần quyết tâm trả nợ tư thù. Hắc bảo đám thuộc hạ:

- Đánh không lại ả thì các người chết hết cho ta!

Nói xong, Đồ Thần phất tay ra lệnh. Đám quân binh xông lên. Lộ Phi Yến giả bộ đứng im lìm không thủ thế, chờ bốn tên đến gần kề mới... bỏ chạy. Đám quân binh hò hét rượt theo. Lộ Phi Yến chạy chừng chục bước. Tới chỗ bức vách, nàng phi thân đạp chân lên tường, hất tung thân thể lên không trung rồi thành linh quay mình xuất chiêu “hồi mã thương” độc đáo. Nàng dùng tay chưởng vào ngực hai kẻ quan binh và dùng chân đá trúng vai hai người còn lại. Bọn chúng trúng đòn chí tử, lăn đùng xuống đất ngất lịm. Chỉ với một chiêu, Lộ Phi Yến đã dư sức hạ bốn tên binh sĩ.

Mặc dù thấy người con gái này có nội công đỉnh đỉnh, Đồ Thần vẫn chưa chịu thôi. Hắc tức tối xăn tay áo:

- Hóa ra ngươi cũng võ vẽ một tí nghề đấy!

Và hắc xoay chân xuống tấn, đe:

- Được rồi, nếu đã vậy thì hôm nay bốn công tử sẽ liều mạng với ngươi!

Lộ Phi Yến lừ lừ tiến tới:

- Thế thì hôm nay bốn cô nương cũng liều... lấy mạng ngươi.

Nhưng Lộ Phi Yến chưa xuất quyền thì sự biến xảy ra. Đồ Thần nói đó là nói cho suông, muốn tỏ vẻ một kẻ anh hùng. Khi Lộ Phi Yến hô đến âm cuối cùng, hắc co giò dọt mất.

22. Chương 22: Tình Là Tình Nhiều Khi Không Mà Có

Giang Nam.

Pháo hoa bùng nổ ở Tây Hồ. Hôm nay là lễ Đông Chí. Mọi người vui mừng đón hội Trùng Dương.

Vào ngày Đông Chí, khoảng cách giữa mặt trời và vị trí của trái đất rất xa. Bởi vậy mà hằng năm, tết Đông Chí là ngày có nhiệt độ lạnh nhất. Đông Chí là một trong hai mươi bốn tiết khí nông lịch. Chữ đông có nghĩa là mùa đông tuyết phủ còn chữ chí dùng để ám chỉ cực điểm hoặc đỉnh điểm của địa cầu xoay quanh thái dương.

Mỗi lần đến tiết Đông Chí, những người dân cư trú tại phía Bắc của trục bán cầu chứng kiến thời gian ban ngày thu hẹp nhưng ban đêm thì trái lại, thời khắc dài lê thê. Chi tiết này được người đời gọi là “ban đêm vùng cực,” nghĩa là quãng thời gian mà ban đêm kéo dài trên hai mươi bốn giờ đồng hồ. Riêng những người sống ở vùng Nam bán cầu thì cảm nhận ban ngày thời gian dài hơn ban đêm.

Vào thời xa xưa, trên hai ngàn rưỡi năm về trước, nhân sinh đã dùng đồng hồ mặt trời để xác định thời điểm Đông Chí bằng cách quan sát sự chuyển động của thái dương. Thời điểm bắt đầu đó được ghi khắc vào ngày hai mươi mốt hoặc hai mươi hai tháng mười hai dương lịch.

Dân gian cho rằng Đông Chí là một trong hai mươi bốn tiết cực kỳ quan trọng bởi vì đó là thời điểm mà muôn loài cây cối đâm chồi nảy lộc đâm bông. Hình ảnh bông hoa xum xuê cành lá tượng trưng cho điềm lành và ám chỉ khái quát một gia đình ấm cúng. Dần dần về sau, tục lễ đón tiết Đông Chí trở thành truyền thống đoàn viên trong toàn đất nước.

Phong tục ăn mừng tết Đông Chí đã được thịnh hành từ lâu, vào trước đời nhà Hán. Nhưng mãi cho đến triều đại Tần và Tống thì phong trào chào đón tết Đông Chí mới được phát triển mạnh mẽ.

Theo tục lệ của ngày tết mùa đông thì các bậc thường dân phải ngưng làm việc và triều đình cũng ngừng hoạt động. Tất cả chú tâm vào việc tụ tập ở nhà để sum vầy với người thân. Họ quây quần bên bếp trấu, cùng nấu các món ăn đặc trưng cho ngày lễ này. Sau đó, họ bày biện bàn cỗ tế thánh thần, đốt nhang cúng tổ tiên, chấp tay tạ ơn phụ mẫu và khấn vái cho người đã khuất.

Thường thường, trên các bàn thờ tổ tông người ta hay cúng món chè trôi nước, vốn là loại bánh bột nếp nhỏ, tròn, có nhân đậu xanh. Xen kẽ những viên bánh có nhân đỏ là loại bánh không nhân màu đỏ gọi là “ỉ.” Tục cúng ỉ có ý nghĩa vô cùng sâu sắc, tức là muốn cho các thành viên trong một gia đình luôn được sống trong không khí hòa bình, ai nấy đều ăn nên làm ra, còn mọi công việc đồng áng thì trở thành suôn sẻ hài hòa.

Viên ỉ hình tròn tượng trưng cho sự viên mãn. Chữ viên tức là tròn còn chữ mãn nghĩa là đầy đặn. Món ăn ngon ngọt này đã được lưu truyền trong chốn dân gian, cả ngàn năm qua vẫn không biến đổi. Cũng vì vậy mà mỗi lần chè trôi nước được nấu chín thì bọn trẻ nghèo ngao câu ca “chén chè nước đường nóng hổi vừa thổi vừa ăn, cộng thêm mùi hương ấm nồng the the. Cắn vô một miếng hít hà luôn miệng, vị cay của riêng tuôn trào giọt lệ, xóa tan không gian lạnh lẽo khi khí đông về.”

Nói tới hoàng cung, sau bữa tiệc tùng Đông Chí thì đẳng quân vương và các vị chư hầu văn võ sẽ cùng nhau thưởng thức âm nhạc, ngắm cảnh xem hoa rồi tặng quà cáp. Tập tục tặng quà vật cho nhau gọi là “bái đông.” Ngoài phong tục tặng quà thì người ta còn trao đổi lời chúc mừng sức khỏe, lời cầu mong cho gia tộc được hưởng phước, đời đời an khang thịnh vượng. Và đặc biệt là triều đình, lễ hội Đông Chí được diễn ra trong vòng năm ngày.

Trong những ngày này thì ngày nào cũng có đoàn ca vũ trình bày những điệu múa tôn thờ dân tộc lịch sử. Hơn nữa, có rất nhiều nghệ sĩ ca kịch trứ danh giang hồ được mời vào cung để ca hát và diễn tấu các loại nhạc cụ. Ngoài những tuồng hát hò đình đám là nhiều pha kể chuyện, chẳng hạn như chuyện cổ tích hay là chuyện tiểu lâm.

Tiện thể cũng xin nhắc đến nguồn gốc và tập tục ăn bánh trôi nước trong ngày Đông Chí.

Sự tích chè trôi nước được bắt đầu bằng một câu chuyện buồn thê lương. Dân gian tương truyền rằng hồi xưa, vào ngày hai mươi hai tháng mười hai dương lịch, vợ của một người ăn xin bị chết vì lạnh cóng. Tướng công của bà không có tiền chôn cất đành nén đau thương mà bán nàng con gái ột gia đình phú hộ để đổi tiền mua nấm quan tài.

Trước lúc chia tay, người cha trao chén cám mới vừa được dân làng bố thí cho nàng con gái. Nàng vì không nỡ chia lìa phụ thân tuổi già sức yếu nên đã khóc. Nước mắt nàng thiếu nữ nhỏ xuống chén sành làm ướt cám và tạo nên thứ bột nhão. Người cha bèn vò bột trong lòng bàn tay thành một viên nhỏ, bảo nàng hãy ăn. Nàng khăng khăng lắc đầu từ chối, cố ý muốn nhường phần ăn cho cha mình.

Đến khi nhà bá hộ hối thúc, người cha liền ôm chầm lấy cô con gái. Ông vừa khóc vừa khuyên “hôm nay hai cha con chúng ta chia tay cũng giống như viên bột này bị chia làm đôi.” Ông liền bẻ viên bột làm hai và nói tiếp “chúng ta mỗi người ăn phân nửa, đợi mai này đoàn tụ sẽ cùng ăn trọn một viên.”

Sau hôm từ giã, người cha bỏ xứ đi tìm công việc hồng kiếm tiền chuộc thân cho con gái của mình.

Nhiều năm trôi qua. Hình bóng của người cha ngày nào giờ chỉ là dĩ vãng nhưng người con gái vẫn cứ âm thầm chờ đợi buổi sum vầy. Đến lúc nhà chủ hộ chuyển đi nơi khác thì nàng tuyệt vọng. Nàng biết rồi đây sẽ không còn cách nào tụ hội với phụ thân.

Ở phương trời mới lạ, nàng tìm ra một kế. Để người cha nhận diện được nàng, mỗi ngày, nàng đều vo một viên bột nếp đặt trên chiếc mâm ở đằng trước cánh cổng của nhà chủ hộ. Hễ có ai hỏi tới thì nàng bảo với họ rằng đó là tập tục cúng thần giữ cửa.

Vài năm nữa trôi đi, nàng thiếu nữ trở thành một thiếu phụ có tuổi nhưng luôn mong mỗi một ngày cha nàng nhìn thấy viên bột nếp. Trớ trêu thay trời phụ người lành, hình hài người cha không hề trở lại.

Tới cuối cuộc đời, trong giây phút hấp hối, nàng thú thật với nhà bá hộ. Họ vỡ lẽ tình ý ẩn đằng sau những viên bột nếp và đã cảm động vô cùng trước tấm lòng hiếu tử. Dần dần, câu chuyện về tình hiếu thảo được lan truyền khắp nơi. Và từ đó về sau, vào mỗi năm đúng ngày Đông Chí, nhân gian đều bắt chước nàng vo từng viên bột nếp tròn tròn mang ý nghĩa đoàn viên.

Hết phần giới thiệu về tết Đông Chí.

Giang Nam. Hắc Viện. Bình Minh.

Tờ mờ sáng. Khi mặt trời còn đang ần náu thì căn nhà bếp của Hắc Viện ồn ào, vang vọng nhiều tiếng xôn xao. Nào là giọng cười hi hí, hòa tiếng bộp bộp, rồi rắc rắc.

Cửu Dương lúc đó đang trên đường đi... vệ sinh. Trờ ngang qua nhà bếp, chàng nghe tiếng la ó và chuyện trò như chợ búa thì cảm giác ngổ ngỗ bèn xắn tay áo bước vô. Té ra tứ đại giai nhân đang cùng nhau làm chè trôi nước.

Khung cảnh bếp núc từng bừng náo nhiệt. Tiểu Tường cán từng cục bột thành nhiều miếng mỏng, dẻo dai, và to bằng cái mâm đựng trầu cau sính lẽ.

Lâm Tổ Đình đón nhận miếng bột mỏng từ tay Tiểu Tường, rồi dùng dao cắt thành nhiều hình tròn lớn cỡ chân đèn. Xong, nàng cầm đũa gấp nhân đặt vào chính giữa hình tròn và nhanh tay đưa qua cho Hắc Lộ Phi nướng.

Cặp tỷ muội song sinh thoăn thoắt vo thành nhiều chiếc bánh tròn trịa. Xen kẽ hàng trăm chiếc bánh đậu xanh đó là nhiều cái bánh không nhân màu đỏ, nhỏ xíu, tựa những hòn bi be bé.

Nữ Thần Y cũng có mặt trong bếp nhưng không phụ làm chè. Nàng bận nắn bánh bao. Còn lão Tôn thì có nhiệm vụ trông chừng nồi nước đường đang sôi sùng sục trên lò trấu.

Riêng Hiểu Lạc ngồi bệt xuống sàn nhà chế củi, thấy sư tôn giá lâm liền nhe răng tỏ tươi cười. Nó mắc hi hi với Cửu Dương nên suýt tí nữa là chém trật một nhát dao, xém đứt lìa bàn tay trái. Cũng may lúc đó lão Tôn cung giơ đá vô móng nó một cái đau điếng khiến nó giật nảy người như pháo thăng thiên.

Từ trên không trung, Hiểu Lạc ngoác mồm cụt:

- Sao ông giữ Thoái Thích Công không đứng chỗ vậy?

Nó hỏi xong thì đáp xuống mặt đất, vòng tay ra phía sau xoa mông dít và tiếp tục trách:

- Mai này làm sao tôi... ị được đây?

- Ta mà không làm vậy thì người đã mất bàn tay rồi – Lão Tôn quát mắt trả lời.

Hiếu Lạc rēm cả nửa người, nhưng thâm tâm biết ông lão là ân nhân thành thử nó chỉ còn nước tự rửa bản thân. “Đúng là cái tính bộp chộp hại đời hại mình!” Hiếu Lạc gầm gừ trong cổ họng.

Đòn chân Thoái Thích Công còn có tên gọi khác là Cước Thích Công. Ngón đòn này là một trong những kỹ thuật sử dụng bàn chân tinh tế của cước pháp Túc Xạ Công. Lực công phá của kỹ xảo Thoái Thích Công vô cùng dữ dội. Đặc tính trên hết là khi xuất cước vào khoáng thạch nào, dù cứng rắn bao nhiêu, cũng khiến cho tảng đá đó nát thành nhiều viên vụn rồi tung lên không trung và bắn về phía địch thủ. Hệt như một tấm lưới bủa vây đối phương. Gây ra cảm giác loạn thị. Kẻ thù vì bị mờ mắt mà không thấy rõ hành tung của kẻ xuất cước nên không thể phòng bị được chiêu thức tấn công tiếp theo.

- Ông nói quá! – Sau khi bớt đau dít rồi, Hiếu Lạc trề môi châm chế – Tôi có Song Tỏa Công thì con dao bé tẹo này làm sao chặt đứt bàn tay thép được?

- Thế à! - Lão Tôn gật gù.

Tuy cái đầu đánh nhịp nhưng trong trí lão Tôn cứ nghĩ Hiếu Lạc khoe mẽ tài cán. Thành ra, ông hỏi thòng thêm câu:

- Người tập luyện ra sao để ta coi thử nào?

- Đây nè – Hiếu Lạc chẳng chút ngại ngần liền giơ hai cánh tay ra.

Lão Tôn bỏ nôi nước đường đang réo ùn ùn, đi đến kéo tay áo của Hiếu Lạc lên xem xét.

- Tốt, tốt - Lão Tôn hít hà.

Quả thật, hai cánh tay của Hiếu Lạc nom không tệ lắm, da thịt chai cứng như sắt, chắc lúc ra đòn sẽ làm gãy xương đối phương.

Song Tỏa Công là chiêu thứ hai trong bảy mươi hai thể công phu siêu đẳng của chùa Thiếu Lâm. Môn sinh luyện thể loại võ công này bằng cách dùng hai kiểu thủ đập vào nhau rồi chà sát. Phương pháp làm tổn thương da thịt khiến bắp tay nổi u và dòn cứng lên. Lâu ngày, cánh tay ương rắn, có trọng lực nên khi ra đòn sẽ làm địch thủ cảm giác như đang chiến đấu với thanh côn mặc dầu cao thủ Song Tỏa Công không dùng vũ khí.

- Đương nhiên là phải tốt rồi! – Hiếu Lạc đáp từ trước khi kéo tay áo xuống che.

Và nó vênh mặt lên trần nhà:

- Bởi sư phụ của tôi là cao thủ độc bá thiên hạ!

Hiếu Lạc vừa nói vừa liếc Cửu Dương, bắt gặp chàng nháy mắt. Chắc đáng tôn sư của nó khoái cái câu chích chòe nịnh nọt hoa què.

Phía đối diện, lão Tôn không hề hay biết Cửu Dương vừa mới nhận tân đồ đệ. Ông trở mặt:

- Sư phụ của người? – Lão Tôn chưng hửng – Nữ Thần Y biết võ công hồi nào?

Nữ Thần Y đang chăm chú gói bánh bao. Nàng không nghe thấy.

- Đâu phải sư phụ đó - Hiếu Lạc đưa tay lên môi suyt khẽ.

Có lẽ nó sợ Nữ Thần Y nghe được thì sẽ nghĩ nó phản bội nàng, tốt đi tìm kẻ khác bái sư học đạo để rồi trở thành tặc tử bắt cá hai tay cùng lúc.

Lão Tôn thấy Hiếu Lạc co ro cú rú thì phát tánh tò mò:

- Vậy chẳng lẽ “thần quyền Nam hiệp” thu nhận người? - Lão Tôn hạ giọng thì thào vào tai Hiếu Lạc.

Ngoài chức vị nhị đương gia thì Tần Thiên Nhân còn là thiếu đà chủ của bang phái phản Thanh phục Minh, và cũng là sư huynh cùng chung huyết mạch với Cửu Dương. Cặp huynh đệ là cánh tay trái và cánh tay phải của Sư Thái, người cầm đầu công cuộc khởi nghĩa chống giặc ngoại xâm.

Tần Thiên Nhân đã và đang được vô lâm cung kính tôn thành “thần quyền Nam hiệp.” Chàng là cao thủ bậc nhất phương Nam, một chuyên gia sử dụng đòn tay. Trái ngược với sư đệ của chàng là Cửu Dương – Tần Thiên Văn, nhà võ thuật gia thông thạo ngón đòn cước pháp. Cả hai người họ xưng danh xưng bá ở Giang Nam, là đôi song hùng đại hiệp trấn thế giang hồ.

Nghe lão Tôn hỏi, Hiểu Lạc lắc đầu:

- Tôi đã không gặp thiếu đà chủ lâu lắm rồi.

- Vậy chờ khi thiếu đà chủ về đây thì người thách đấu một phen – Lão Tôn gạ - Người ra sức tấn công thiếu đà chủ trong lúc ngài bất ngờ nhất thử xem tay của ai cứng hơn.

Cửu Dương hòa theo ông ấy:

- Tí nữa thiếu đà chủ về, huynh sẽ dụ huynh ấy ra sau vườn gặp đệ.

Hiểu Lạc có vẻ bị họ thuyết phục. Nó định gật đầu.

- Hai người đừng có xúi dại Hiểu Lạc!

Nữ Thần Y thình lình lên tiếng khiến cả ba người, một già khăng, hai còn lâu mới sồn sồn, ba trẻ măng đột chuối giật mình. Hóa ra này giờ nàng nghe hết trơn.

Nữ Thần Y liếc Cửu Dương:

- Huynh muốn Hiểu Lạc đi châu Diêm Vương hay sao mà bảo nó so tài với Thiên Nhân?

- Giỡn cho vui vậy mà – Cửu Dương đáp lời, tay xoa đầu Hiểu Lạc.

Nữ Thần Y bỏ cái bánh bao đang nắn đang dở lên trên tấm thớt gỗ lim sần sùi, đi đến kéo tay Hiểu Lạc, lôi nó ra khỏi vòng dụ dỗ của Cửu Dương và lão Tôn. Nàng dắt nó lại tuốt đằng kia, xa tít tò, chỗ có cái lò hấp bánh và bảo nó canh lửa. Rồi nàng quay trở lại nơi Cửu Dương đang đứng, nghênh chàng một cái:

- Huynh muốn vui thì tự mình đi “tấn công bất ngờ” huynh ấy, đừng có ám hại đồ đệ của muội.

- Huynh so tài với huynh ấy hoài – Cửu Dương phát tay – Xưa như trái đất, không có dzui.

Lẳng tai tới đây, Lộ Phi Nhi biết Lộ Phi Yến sắp hỏi câu gì nên lật đặt gờ tay bụm miệng sư muội. Nhưng cô nàng ngốc tử nhanh nhẩu đoảng:

- Gia Cát tái lai với thần quyền Nam hiệp đánh nhau hoài ư? Dzậy chứ người nào thắng?

Cửu Dương bị dội nguyên gáo nước lạnh. Chàng lông ngóng, mặt ngớ ra, tưởng đâu cô nàng đang xỏ lá.

Mà phải công nhận Lộ Phi Yến khờ thiệt. Đương nhiên là thiếu đà chủ thắng rồi. Đã gọi là thần quyền Nam hiệp mà lị. Cô ngốc chắc chưa nghe qua câu “phương Nam có Tần Thiên Nhân, phía Bắc có Dương Tiêu Phong.” Lại nữa, ai đời đi vạch yếu điểm của người mình yêu? Không có lòng tin với chàng gì hết!!! Nhưng cũng có lẽ trong nhất thời Cửu Dương thua thiệt. Còn mai một ai sẽ hơn ai thì chưa biết một cách đích xác tận tường.

Cửu Dương mím môi mím lợi, tính giở trò dóc tổ thì Tiểu Tường cứu bồ:

- Quyền với cước khác nhau xa.

Lộ Phi Nhi cũng lật đặt cốc đầu sư muội:

- Tiểu Tường nói đúng quá. Muội hỏi vậy chẳng khác nào hỏi trái cam với trái táo trái nào ngon hơn.

Tự dưng khi không Lộ Phi Nhi giở giọng văn chương chữ nghĩa, cong queo vòng vo, nói bóng nói gió. Đã Lộ Phi Yến khờ rồi thì rửa trắng vô mặt còn không hiểu, ở đó mà xỏ với xiêng.

- Dĩ nhiên là trái táo ngon hơn - Lộ Phi Yến lẩm cẩm đáp làm nhiều người nôn ruột. Ngay cả Cửu Dương đang què xệ cũng phì cười.

Chỉ riêng Lộ Phi Nhi nén cơn hí hí, nàng thở dài:

- Tỷ nói vậy là nói so sánh thí dụ thôi chứ có ai kêu muội chọn đâu mà muội bảo là trái táo.

- Nói so sánh thí dụ tức là sao? - Lộ Phi Yến cau mày.

Lộ Phi Nhi hắng giọng:

- Tức là khi mình đương đầu với hai việc hoàn toàn không ăn khớp với nhau thì không thể so sánh được, cũng như là mình không thể đem nam với nữ ra thì xem ai...ngon hơn vậy đó...

Lộ Phi Nhi giải thích dông dài đến cả con lừa cũng phải tỏ tường mọi việc. Vậy mà khi nghe sư tỷ hỏi:

- Đã hiểu chưa?

Lộ Phi Yến lắc đầu:

- Chưa.

- Trời ơi trời! - Lộ Phi Nhi tung hai tay lên cao - Tỷ phân tích rõ ràng như vậy mà muội còn chưa hiểu. Vậy chứ nãy giờ cái gì đang nằm ở trên cổ của muội?

Câu cuối cùng, Lộ Phi Nhi nói móc, cố tình cạnh khoe nhưng Lộ Phi Yến chậm tiêu. Cô khờ giờ tay sờ rầm cổ, thành thật trả lời:

- Cọng dây chuyền này muội mới vừa đi thỉnh ở chùa hôm qua, dùng để khử tà.

- Tỷ đâu có nói cái đó - Lộ Phi Nhi xỉ trợn em gái, hừ giọng - Tỷ hỏi là hỏi cái đầu của muội kia kìa, nó đi đâu mất rồi? Sao nãy giờ tỷ giải thích bã hơi tai mà nó không chịu hiểu?!

Tới nước này, Lộ Phi Yến mới phát hiện nàng bị sư tỷ kính yêu trộ, liền trừng mắt:

- Thì nãy giờ vẫn để trên cổ chứ đâu?

- Trên cổ cái móc xì, để dưới móng thì có.

- Ê, ê, sao tỷ chê muội?

- Ai biểu muội ngờ u...

- Thôi! Thôi! Các người đừng có tán tào lao nữa. Nước đường sôi cạn rồi, còn không mau cho bánh vô nồi?

Lão Tôn sợ có ẩu đả nên lên tiếng can. Quá trễ tràng, hai tỷ muội nhà họ Lộ đã xoạc chân xuống tấn. Hiểu Lạc cũng thấy không ổn. Nó tức tốc ra tay ngăn chặn nhưng kiểu ngăn chặn của nó không giống ai. Nó hét tướng:

- Ý ủa! Hai cô coi kìa, ai như là... Thiếu đà chủ đến!!!

Thần hồn nát thần tính. Thiếu đà chủ đã đến thật sao? Ngỡ thần quyền Nam hiệp giá đáo, mọi người nín thở nhìn theo tay chỉ của Hiểu Lạc. Lộ Phi Yến và Lộ Phi Nhi hối hả vuốt y phục tóc tai lại cho tươm tất. Song Lộ Phi nương muốn được nổi bật... gọng trong buổi đầu tiên trình diện Tản Thiên Nhân.

Không có ai ngoài sân.

Biết vừa bị lừa, họ quơ đồ chơi nó. Nữ Thần Y tổ đồ đệ của nàng bằng bánh bao mới vừa gói. Lão Tôn và Cửu Dương hươ tay nắm mấy thanh củi. Còn Tiểu Tường, Lộ Phi Yến và Lộ Phi Nhi thì bưng nguyên thau bột rắc tùm lum.

Chỉ cá nhân Lâm Tổ Đình đứng im ru. Nàng nghe loáng thoáng tên của vị hôn phu, đôi tay run run làm đôi đũa rẩy rẩy chọt rách miếng bột nếp. Tiểu Tường thấy vậy liền bỏ bô:

- Tình là tình nhiều khi không mà có. Tình là tình nhiều lúc có như không...

Tuy đôi tai của Lâm Tổ Đình thưởng thức bài ca mà mặt mày một mực giả diếc, đôi mắt nhìn chăm chăm chén nhân đậu xanh. Lộ Phi Nhi biết tổng Giang Nam nhất đại mỹ nhân giận Hiểu Lạc lắm mà không dám nói bèn kêu Lộ Phi Yến. Hai nương hắng giọng đọc thơ:

- Thò tay mà ngắt cọng ngò

- Thương anh muốn chết giả dò làm lơ!

Đúng lúc đó, Trương Quốc Khải thò đầu vào nhà bếp:

- Thiếu đà chủ đang có mặt ở tông đường.

Lộ Phi Nhi càn vịn cớ này trêu ngươi Lâm Tổ Đình. Hắc y nữ tặc phát lên vai Giang Nam nữ hiệp:

- Phải công nhận cái miệng ăn mắm ăn muối của Tiểu Tường thiên thiết, tình khi không mà có rồi kìa!

Câu dí dỏm làm mọi người cười ầm. Lâm Tổ Đình cũng hé môi, mắt sáng ngời hạnh phúc. Cười xong, Trương Quốc Khải biến mất. Đám người đang nấu chè gói bánh lật đặt ngưng tay để chạy đến tông đường của địa đạo Tây Hồ tham kiến thiếu đà chủ.

Cửu Dương vọt ra cửa trước tiên, quên cả việc tiểu tiện. Bây giờ trong đầu chàng chỉ có mỗi một chuyện hội ngộ sư huynh. Cửu Dương phi thân rồi thì tới phiên Hiểu Lạc và lão Tôn. Sau cùng là các vị võ lâm giai nhân. Họ lục tục đi theo, rong rã xuôi chiều.

Nổi đuôi ra đến ngạch cửa, họ chợt nhớ đồng chè trôi nước đang lưng bưng sủi bọt. Đám ngũ quái cô nương ngó nhau.

- Ai nên ở lại đây? – Lâm Tổ Đình hỏi.

- Đừng có nhìn tôi - Tiểu Tường xua tay – Tôi không biết nấu nướng, chỉ biết cán bột thôi hà.

- Còn tôi chưa gặp thiếu đà chủ lần nào nên muốn đi coi thử - Lộ Phi Nhi đặt tay lên ngực, hồi hộp nói. Đã từ lâu, nàng không bỏ được chứng mê trai của mình.

- Muội cũng vậy! – Lộ Phi Yến giơ tay lên cao như đang phát biểu bài học.

Nghe cặp tỷ muội song sinh đồng lòng, Tiểu Tường trợn mắt liếc Lâm Tổ Đình:

- Họ làm như thiếu đà chủ là khỉ trong sở thú không bằng, một hai đòi đi “coi.”

Mới dứt lời, Tiểu Tường đã la oai oái. Lâm Tổ Đình néo vô be sườn một cái quá mạng.

- Các cô cứ đi đi, tôi ở lại đây – Có giọng nhỏ nhẹ khuyên.

Mọi người quay đầu, phát hiện chủ nhân của tiếng hét vàng anh đó là Nữ Thần Y.

- Cái này là do cô tự nguyện đó nha – Cả bốn nàng mừng rỡ - Chúng tôi không có ép à!

- Các cô cứ yên tâm! - Nữ Thần Y gạt đầu xác nhận - Là do bản thân tôi tự nguyện ở lại đây trông nom bếp núc.

Trong lúc cái đầu của nàng cúi xuống, đám người kia đã khua chân chạy đi, đến khi cái đầu của nàng ngẩng lên thì bọn họ đã không còn ở đó.

(Còn tiếp)

Giang Nam. Địa đạo Tây Hồ. Tông đường.

Hoàng thiên bắt phụ hảo tâm nhân. Cuối cùng, thiếu đà chủ cũng bình an trở về.

Song Lộ Phi nương thi nhau chạy đến tông đường của địa đạo bí mật nằm cạnh Tây Hồ để coi tướng mạo nhân vật mà võ lâm gọi là thần quyền Nam hiệp. Họ không nói quá, chàng oai bá cháy!

Thiếu đà chủ Tần Thiên Nhân đang bái lạy trước linh đường. Chung quanh là cả trăm hảo huynh đệ đại diện của bang phái. Còn hàng vạn người nữa đang trú ngụ ở nơi tứ hải bát phương. Trong những vị thủ lĩnh đầu não đó có kẻ đứng nghiêm trang, có người ngồi an tọa. Đại đương gia hòa thượng Khẩu Tâm cũng âm thầm khẩn niệm, râu chổi trắng hạt nẩy trong tay.

Giang Nam bát hiệp giờ đã không còn. Tứ đương gia, ngũ đương gia, và lục đương gia hy sinh tánh mạng vì đại cuộc. Các thành viên bang hội có đau buồn cách mấy cũng vậy thôi. Thế nên, họ đồng lòng biến đau thương thành hành động, quyết dồn tâm tư vào việc lý tưởng quốc gia. Tập trung khởi nghĩa, đánh đuổi binh mã Mãn Châu ra khỏi vùng đất đai trung thổ.

Đứng trước tông đường của địa đạo Tây Hồ, thiếu đà chủ hồi tưởng ngày định mệnh. Vào hôm Sư Thái an bài ám toán Khang Hi ở núi Tây Sơn, bảy sư huynh đệ thề sinh tử. Dẫu biết mai này âm dương cách biệt, kẻ còn lại sẽ tiếp tục hành trình con đường phản Thanh phục Minh. Điều hối tiếc nhất là cho đến tận bây giờ, thi thể của ba sư đệ tìm mãi chưa thấy. Có lẽ đã bị quân Thanh thủ tiêu. Người chết rồi mà xác cũng không một ngày yên nghỉ.

Lộ Phi Yến và Lộ Phi Nhi lặng lẽ quan sát Tần Thiên Nhân từ đầu đến chân. Họ khoái chí thầm thì so sánh với Tần Thiên Văn, anh chàng hoàng tử của lòng mình.

- Thiên Văn quá bảnh – Lộ Phi Yến xù xì.

- Thiên Nhân cũng bao luôn – Lộ Phi Nhi xục xịch.

- Còn tôi thì sao? – Có tiếng khe khẽ hỏi.

Hai nàng quay lại, thấy Hiểu Lạc. Lộ Phi Nhi bĩu môi:

- Người có mà đi theo xách dép cho hai huynh đệ họ!

- Xách giày chứ? – Lộ Phi Yến chỉnh – Nam nhi ai lại đeo dép?

Lộ Phi Nhi thấy sư muội của mình chứng nào tật nấy, ngốc hết thuốc chữa đành tặc lưỡi nín thinh. Chắc uống thuốc tiên mới họa may cứu được.

Câu so sánh khinh khi của Lộ Phi Nhi không làm Hiểu Lạc tức tối. Tri bỉ tri kỉ. Nó biết mình biết ta. Giận mà chỉ cho đem lửa vô lòng? Trèo ần gì để té đau mông đít? Vả lại, nó như vậy thì làm sao sánh cho lại song hùng đại thủ? Có chín cái mạng cũng chẳng dám bì với võ lâm chí tôn. Mà thiệt tình thì ngay cả chính bản thân nó cũng khoái “sư bá” vô cùng. Muôn bề trọng nề.

Thiếu đà chủ Tần Thiên Nhân nổi tiếng là người trảng kiện, dáng dấp oai phong, anh hùng chính nghĩa. Chàng có đôi mắt thanh liêm sáng ngời như sao. Chân mày ngài, ngực rộng, cơ bắp cuộn cuộn, thân cao tám trượng. Chàng còn sở hữu giọng nói trầm ngâm của vị thống soái chỉ đạo Quan Công. Còn diện mạo thì đương nhiên nhỉnh hơn Võ Tòng mười bậc.

Tần Thiên Nhân chưa một lần tự xưng là thần quyền Nam hiệp mặc dầu chàng có võ nghệ cao cường. Chàng rất khiêm nhường, biết người biết ta. Điểm này khác xa sư đệ ba hoa của chàng là Cửu Dương. Còn ai trồng khoai đất này?

Trong lúc giao tranh với địch, Tần Thiên Nhân hóa thân thành vị thống lĩnh xử trí chiến thuật tài tình. Khi đối đầu quan Thanh vô lại, chàng ứng xử tình thế chu tường anh minh. Có dũng, có mưu. Biết nắm bắt cơ hội thiên thời địa lợi nhân hòa. Chàng giấu cái khôn của mình và kết hợp tầm nhìn xa trông rộng với cách phân biệt phải trái đúng sai. Chàng biết nhận diện xu thế phát triển chính trị và dựa theo đó để hiện thực hoá kế hoạch phản Thanh phục Minh.

Bên cạnh đó, Tần Thiên Nhân còn là biểu tượng của sự công lý, một chuyên gia hành hiệp trượng nghĩa, thích xen vào chuyện thiên hạ và hay ra tay can thiệp vào việc bất bình nên lúc nào cũng được bạn bè cùng nữ nhi kính nể. Bởi thế mà Tần Thiên Nhân có rất nhiều bằng hữu. Họ tự nguyện xả tánh mạng vì cảm phục con người chàng. Họ coi chàng là một chủ soái tài ba nhất, một nhân vật võ lâm tuyệt vời nhất, và là người có nhân cách cao cả nhất.

Sau khi tham kiến thiếu đà chủ, các thành viên bang hội tay bắt mặt mừng, huyền thuyên đủ chuyện. Nhứt là Cửu Dương. Chàng bị bao vây. Đám huynh đệ tò tò đi theo dõi coi ảo thuật. Khẩu Tâm bận giảng giải đạo Phật triết lý cao xa cho lão Tôn và Trương Quốc Khải. Còn Hiểu Lạc thì đi kiếm người này người kia so tài. Chỉ có đám quí nhân cô nương là quây quần bên cạnh thiếu đà chủ cốt để “nghía hàng.” Tần Thiên Nhân còn đang trang nghiêm mặc niệm những người đã khuất.

Lâm Tố Đình ỏn ỏn như cô đồng, tiến đến sau lưng vị hôn phu nhưng e lệ thẹn thùng không dám gọi. Lộ Phi Nhi tới giờ xị xon, nàng lén lút nháy mắt với Tiểu Tường. Bất được ám hiệu, Tiểu Tường hí hửng thò chân ngáng cẳng bằng cách giở chiêu Trực Tiêu Cước.

Đó là một trong tám thế của bộ Tiên Cước Pháp mà Cửu Dương đã dạy cho nàng. Tám thế Tiên Cước Pháp chủ yếu là sử dụng đòn chân đá về phía trước, vô cùng hữu hiệu khi bị địch thủ tấn công từ hướng đối diện.

Ngón đòn Trực Tiêu Cước được Tiểu Tường thực hiện hoàn mỹ. Nàng xoạc chân đứng thế trung bình tấn, thân thể giữ vững nguyên tắc “túc bất ly địa,” nghĩa là chân không rời khỏi mặt đất rồi dùng kỹ thuật đá tổng ra trước bằng ức bàn chân. Động thủ xong, Tiểu Tường lập tức thối lùi và giương mắt ngó trần nhà, tỏ vẻ ta đây ngây thơ vô số tội.

Thình lình bị hung thủ bí mật chơi ác, Lâm Tố Đình té nhào về phía trước. Không có ai đứng gần đó can thiệp.

Đến phút thập tử nhất sinh, ngàn cân treo sợi tóc thì cứu nhân lộ diện. Thiếu đà chủ danh bất hư truyền, phản xạ nhanh nhẹn còn hơn cả vận tốc ánh sáng.

Trong lúc khắc nghiệt, tức là khi vị hôn thê của mình sắp trầy vi tróc vảy thì Tần Thiên Nhân quay người lại và dang một tay ra đỡ. Nàng ngã trọn vào lòng chàng. Khung cảnh hữu tình. Mười phần có đến chín phần lãng mạn.

Do Lâm Tố Đình té chúi mũi về phía trước thành ra cái đầu nàng hơi cúi xuống, chỉ còn thấy vầng trán. Bởi thế mà Tần Thiên Nhân không rõ nữ nhi chàng đang ôm đó là ai. Cũng có lẽ vì chàng ngày nhớ đêm mong, tương tư hình bóng nên khi thấy Lâm Tố Đình, chàng tưởng người hằng trông đợi. Tần Thiên Nhân hoảng hốt gọi:

- Tây Hồ, muội không sao chứ?

Giọng nói của thiếu đà chủ trầm ấm vang lên, đầy rẫy lo lắng nhưng cũng chứa sự hoan hỉ một cách thâm kín. Và gương mặt của Tần Thiên Nhân cũng vậy, đượm nét vui mừng. Mặc nhiên không lộ liễu. Phải nhìn kỹ mới thấy. Ngặt nỗi trong lúc này, huynh đệ bang hội tíu tít trò chuyện cơ hồ ít ai để ý dù là trời sắp sập tới nơi. Còn Lâm Tố Đình thì mắt hồn mất vía. Thành thử, nàng đương nhiên không biết, thậm chí cũng chẳng nghe chàng kêu lộn tên.

Lâm Tố Đình ngẩn đầu lên. Không phải Tây Hồ. Nụ cười của Tần Thiên Nhân vừa mới nhú nhen một phần tám nay tức khắc đóng băng, lạnh ngắt như Thiên Sơn núi tuyết. Chàng thu môi lại, hỏi:

- Tố Đình, muội không sao chứ?

- Muội không sao - Lâm Tố Đình ứng hồng đôi má – Đa tạ huynh.

Tần Thiên Nhân lập tức buông Lâm Tố Đình ra. Sau khi thốt câu khách sáo, Lâm Tố Đình chẳng biết phải “tám” cái gì với chàng. Tần Thiên Nhân cũng hết lời đàm phán. Cặp phu thê tương lai đứng chôn chân ngó mặt đất, cố công tìm... bạc cắc. Được một lát, Tần Thiên Nhân ngoảnh đầu tứ phía tìm người chàng muốn gặp. Chợt, ánh mắt chàng dừng lại chỗ song Lộ Phi nương. Thấy hai khuôn mặt lạ hoắc, chàng chưa kịp hỏi thì hai nường chạy lại rờ rẫm tùm lum.

Nhưng thiếu đà chủ khác Cửu Dương, không có máu dzê xôm. Bị sờ mó, thần quyền Nam hiệp quay mình tránh né.

Nếu bọn họ không phải là nhi nữ thì chắc chàng đã tung bộ pháp Thiên Thủ Thiên Nhân Quyền, dùng tuyệt kỹ Chuẩn Đề Quyền để thoi hai cái bản mặt dễ thương rồi.

May hồn lúc đó Tiểu Tường và Cửu Dương thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ.

- E...hèm! - Cửu Dương tăng hăng một cái, Lộ Phi Yến rút tay lại ngay.

Riêng con đĩa thứ hai, tức là Lộ Phi Nhi thì đang mê trai. Nàng không nghe thấy.

- Đủ rồi! - Tiểu Tường nắm cổ tay của Lộ Phi Nhi, vừa ra sức kéo vừa nói - Người ta là bông đã có chủ!

Được phóng thích khỏi cảnh gươm lạc giữa rừng dzê, Tần Thiên Nhân thở phào. Lộ Phi Nhi còn chưa cam tâm, nàng dẫu môi cãi chày cãi cối:

- Bộ cô chưa nghe câu “bông đang nở thì phải hái, chớ để bông tàn rồi bẻ cành?”

- Hái cái này này! – Tiểu Tường chìa nắm đấm – Muốn hái thì ít nhất phải xin phép chủ nhân.

Lời lẽ chí lý thức tỉnh Lộ Phi Nhi. Nàng khẽ liếc Lâm Tố Đình, thấy sát khí rần rần, mây vần phong vũ.

- Giỡn tí cho vui mà - Lộ Phi Nhi cười cười phân bua, và nàng gổi đầu lên vai Cửu Dương.

Tần Thiên Nhân thấy sự đệ của mình, lòng mừng như bắt được vàng. Chàng định mở miệng hỏi thăm tung tích thì Hiểu Lạc xông lại làm kỳ đà cản mũi:

- Tiệc đã chuẩn bị xong. Các huynh đệ đang chờ thiếu đà chủ.

Giang Nam. Địa đạo Tây Hồ.

Buổi tiệc tùng Đông Chí vui đáo để mà Nữ Thần Y vắng mặt. Chẳng ai biết nàng đi đâu. Chắc trốn trong xó nào đó xơi bánh bao một mình, sợ người khác ăn hết.

Tên đồ đệ cứng của nàng thì ngược lại, nó không tham bánh bao. Hiểu Lạc bắt chước Cửu Dương chén thù chén tạt. Trong lúc nam vô tư, nó dùng cùi chỏ húc vô bụng Gia Cát tái lại:

- Tối nay đệ sẽ cùng huynh cụng ly tới sáng.

- Huynh không có rảnh – Cửu Dương xua tay – Tối nay huynh bận.

Hiểu Lạc trố mắt:

- Thì có lúc nào mà huynh không “bận” đâu? Không bận quần ai dám ra đường?

Nghe hai sư đồ đối đáp, nhiều người ngả ngón vào nhau cười ầm. Thật ra thì Hiểu Lạc chỉ giỡn chơi thôi. Mọi bữa nó rất chậm tiêu, thường phải nhờ Nữ Thần Y hốt thang thuốc xổ. Nhưng giây phút này thì không. Nó hiểu. Tối nay, Cửu Dương quy an bởi vì chàng mắc bận quần đi ngắm thí sinh hoa... hội.

Chả là trong đêm tết Đông Chí này, Giang Nam thị trấn mở hội giai nhân. Mỹ nhân khuê tú ghi danh dự thi. Giai lệ vô lâm đề tên ứng cử. Các nàng thiếu nữ đồng loạt xinh tươi, diện mạo tài tình, thân hình kiều diễm. Vị thiên hương quốc sắc nào may mắn trúng tuyển sẽ nhận ba nén vàng ròng, một chuỗi trân châu hạt, và niềm vinh hạnh khi được công nhận là mỹ nữ xinh đẹp nhất trong năm.

—oo0oo—

Còn nữa thì thời là tới cuộc thi sắc tài hấp dẫn. Song Lộ Phi nương và Tiểu Tường sợ người ta giành hết ghế ngồi nên hối Cửu Dương dẫn đi xem. Chàng đương nhiên tán thành hai tay hai chân. Họ quay sang Lâm Tố Đình. Bắn mắt nàng chủ ụ.

- Tối đó chỉ thấy đám khỉ làm trò, có gì hay ho? – Lâm Tố Đình cự nự.

Lộ Phi Yến thời lòi đôi mắt:

- Rõ ràng hồi tối hôm qua cô nôn nóng đến ngủ không được, nằn nì đòi đi xem hoa ...hội, giờ trở chứng?

Đúng vậy! Lâm Tố Đình là chúa ham vui, cô nàng tổ sư dạ hội, khoái coi náo nhiệt còn hơn kiếm tiền. Nhưng bây giờ con người ưa thích chơi bởi đó lại phân vân không muốn đi một mình. Đi hai mình mới dzui. Tối đó có một mình thôi buồn chết được!

Trong giây phút này, Lâm Tố Đình rất muốn ở bên cạnh vị hôn phu mà nàng vừa mới tương phùng sau nhiều ngày xa xứ. Nàng muốn chàng tình tứ đón đưa. Cả hai dất tay, dung dăng dung dẻ.

Kẹt cái là thiếu đà chủ không hiểu tâm tình nhi nữ. Tần Thiên Nhân đặt tay lên vai vị hôn thê, ôn tồn bảo:

- Lễ hội hoa khôi mỗi năm chỉ có một lần, mọi người nên đi xem cho vui.

- Thế còn huynh? – Lâm Tố Đình chu mỏ - Không thích tới đó ngắm người đẹp hay sao?

Lâm Tổ Đình nói thế là nói lấy, chỉ xuất chiêu đoán mò thôi. Dè đâu phóng trúng mục tiêu ngay chóc. Thiếu đà chủ sắc bất thị không. Dòng máu mê gái trong lòng chàng rất hiếm. Nếu có mê đi chẳng nữa thì đã lỡ dành cho người kia hết rồi. Trầm ngâm một hồi, Tần Thiên Nhân đáp:

- Hôm nay là tiết Đông Chí, huynh muốn đến đình Mẫu Tử thấp nhang tạ ơn thân mẫu.

Tần Thiên Nhân trả lời câu hỏi của Lâm Tổ Đình mà ánh mắt ngó sư đệ. Chạm phải tia nhìn của sư huynh, Cửu Dương thở dài. Tuy rằng phụ thân và phụ mẫu của họ nhần tâm, từ nhỏ tới lớn đối xử với hai huynh đệ quá ư phũ phàng. Nhưng nói cho cùng thì dẫu sao, công ơn sinh thành cao như núi.

- Để muội đi với huynh? – Lâm Tổ Đình rụt rè xin phép đấng ông chồng tương lai.

Thấy Lâm Tổ Đình một hai nằng nặc đòi theo tình về đình, Tiểu Tường xù xì với Lộ Phi Nhi:

- Chưa chi đã muốn ra mắt thân mẫu của người ta, hình như hơi sớm đó nha.

- Ủ! – Lộ Phi Nhi gật đầu – Có chút không hợp quy chế.

Bị trêu là cô gái thềm chồng, đôi gò má của Lâm Tổ Đình ửng đỏ. Biết sư muội ngại ngùng, Cửu Dương cảm giác tội nghiệp đành trối tách anh hùng. Chàng vừa vung tay vừa tung ý kiến:

- Thôi thì như vậy, đệ có cách này vẹn toàn đôi sự.

Rồi chẳng cho ai cơ hội chặn hầu chặn họng, Cửu Dương chỉ mặt cặp phu thê, nói luôn:

- Huynh đi thấp nhang, còn muội tới coi hoa khô. Đến khi mãn tường rồi thì tụ lại trước cổng ngôi đình, hun hun hít hít.

Cửu Dương nói khúc trước nghe rất được, đến khúc sau thì chứng nào tật nấy, tầm bậy tầm bạ. Lời lẽ nhảm nhí khiến Lâm Tổ Đình cắn chặt môi, thốt không nên lời. Còn thiếu đà chủ thì ngó lơ chỗ khác. Chỉ có ba người kia ra mặt ủng hộ. Lộ Phi Nhi và Tiểu Tường vỗ tay:

- Ý kiến hay tuyệt!

Lộ Phi Yến làm con chó hùa:

- Điện nước đầy đủ!

Cửu Dương cười. Chàng phát một cái lên vai sư huynh và đá lông nheo với Lâm Tổ Đình. Thật tình mà nói, này giờ đứng chờ họ quyết định tơ tình khiến chàng chán nản lắm rồi, chỉ mong hai người mau mau giải quyết cho xong thôi. Ai kẻ nào thì đi đường kẻ nấy. Để chàng còn chạy đến khán đài xem gái nữa.

Bởi vậy mà khi không nghe câu phản hồi bác bỏ, Cửu Dương ba giò bốn cẳng tốt đi. À quên! Trước khi biến thân, tiếng nói vẫn còn dai dẳng:

- Cứ tính vậy đi nha? Đệ cáo biệt à. Không cần tiễn!

(còn tiếp)

Giang Nam.

Vào đêm trình diễn hoa khô, dáng nguyệt to tròn ngự đỉnh cây. Vũ hội tung bừng. Hàng vạn hoa đăng thấp sáng hòa tiếng ca hát dịu dặt. Quan khách đến dự, ngỡ rằng đang lạc chốn tiên cung.

Giai nhân khuê nữ lần lượt xuất hiện cùng tiếng vỗ tay reo hò. Nhưng khi nàng hoa khô của năm rồi hiện diện thì không khí tung bừng hóa trang nghiêm. Nam nhân tưởng chừng vừa uống vào chung rượu ấm, thấy say lòng dạ lẫn tâm can. Rồi nàng tân khoa hoa khô lại nhận được hàng vạn đóa hồng trong tiếng vui mừng cổ vũ.

Tiểu Tường, Lộ Phi Yến, Lộ Phi Nhi cùng Lâm Tổ Đình đứng châu rìa ngoài vòng khán giả, chống mắt coi nhóm khi làm trò. Giang Nam đệ nhất mỹ nhân Lâm Tổ Đình đang đứng đó mà đám thí sinh hoa khô dám múa rìu qua mắt thợ.

Tiểu Tường bắt phục đàn khiêu nại với Lộ Phi Nhi:

- Hai đứa tội mình đẹp hơn nhiều!

- Dư thừa! - Lộ Phi Nhi gạt đầu – Cái đó đương nhiên.

Tiểu Tường lại tặc lưỡi:

- Ngay cả sư muội của cô còn đẹp hơn mấy cổ!

Ngay tức thì, Lộ Phi Yến quắc mắt:

- Nói vậy là ý gì? – Huyết y nữ hiệp bị Tiểu Tường phê phán đến chạm tự ái.

- Ủa! – Tiểu Tường nghếch mặt ngạc nhiên ngó Lộ Phi Nhi – Cô ấy hiểu câu nói bóng gió của tôi. Sao đêm nay thông minh đột xuất thế?

Chắc! Tiểu Tường khen vậy chẳng khác nào bảo mọi bữa Lộ Phi Yến này ngốc như heo. Lộ Phi Yến nhận ra lời xuyên tạc, nàng thu nắm đấm:

- Cô còn nói xiên nói xỏ nữa à?

- Đâu có! – Tiểu Tường xua tay. Rồi nàng danh kỹ của Thái Hồng Lâu thụp đầu núp phía sau lưng Lâm Tổ Đình.

Tới khi biết chắc an toàn tuyệt đối, có Giang Nam đệ nhất mỹ nữ làm bia đỡ đạn, Tiểu Tường cả gan dẫu mở:

- Câu đó là tôi nói thẳng, hồng phải xiên!

- Cô im cái miệng! - Lộ Phi Yến nhe nanh hùm ra.

Tiểu Tường thất kinh hoảng hồn dzông chạy. Lộ Phi Yến rượt theo, mồm tru tréo:

- Nhà ngươi ráng mà chạy cho nhanh và trốn cho khéo, kéo cô nãi nãi bắt được là nhà ngươi chết không kịp ngáp nghe chưa?

Kẻ đằng trước người đằng sau. Trong chớp mắt, hai nàng con gái hóa thành hai chấm nhỏ ở cuối đường.

—oo0oo—

Khi bức màn sân khấu đóng lại, Lâm Tổ Đình chia tay Lộ Phi Nhi để dời gót đến trước cánh cổng nguy nga của ngôi đình Mẫu Tử. Giai nhân đôi mắt ngóng hôn phu nhưng chàng đâu không thấy? Nàng cảm giác một làn gió lạnh thổi qua hồn. Lâm Tổ Đình thất vọng ra mặt. Nàng ngồi bệt xuống bậc tam cấp, bó gối trông sao. Bắc đẩu ơi người ở phương nào? Sao không soi bóng đường đi cho chàng?

Vừa mới khấn xong, chàng lộ dạng. Chàng xuất hiện trong bộ y phục láng bóng màu trắng, tay trái cầm cái quạt, vừa đi vừa hút sáo miệng. Còn cặp mắt thì lảo liên dòm “sắc” qua đường.

Cửu Dương nãy giờ bị cả toán hồng nhan đeo theo. Mệt ứ hơi. Thở không nổi. Chàng vừa mới thoát khỏi vòng vây thì phát hiện tướng người quen quen. Bộ mặt người đó ừ ừ. Chàng thấy tội tội nên đến bên cạnh an ủi.

- Đêm nay muội đẹp bá phát! – Cửu Dương khen. Chàng dùng bàn tay phải xoa đầu sư muội.

Lâm Tổ Đình cảnh giác:

- Đẹp “bá phát” nghĩa là sao?

Cửu Dương phe phẩy cây nam châm quạt:

- Đẹp “bá phát” mà cũng không biết hở?

Lâm Tổ Đình lắc đầu, gương mặt thấp thỏm, đôi mắt mở to chờ đợi viện trưởng của học đường ưu tú nhất Giang Nam giải nghĩa cụm từ “bá phát.”

- Đẹp “bá phát” tức là... – Viện trưởng gãi cằm, suy nghĩ.

Và chàng sửa cổ áo, đứng thẳng người lên một cách long trọng rồi hắng giọng hai ba cái trước khi cất tiếng êm ái:

- Hai từ đẹp “bá phát” là dùng để chỉ một người con gái có nhan sắc mà lúc nhìn xa xa trông giống Hằng Nga. Nhìn nghiêng nghiêng nom giống Phan Kim Liên. Nhìn ngang ngang thấy giống Di Quang. Còn đến khi nhìn kỹ kỹ thì lại giống... con khỉ.

Nói đến câu cuối cùng, Cửu Dương há miệng cười toe toét. Về trịnh trọng trang nghiêm mắt tích. Chàng còn tỉnh ranh bước thối lùi. Chắc trong lòng đã có dự phòng sẵn. Thế nên, cho dù Lâm Tổ Đình có rướn tay cách mấy cũng không tóm được. Lâm Tổ Đình chơi thua. Nàng đổ quạu:

- Muội là khỉ còn đỡ hơn huynh xấu!

Khỉ với xấu cũng ngang hàng nhau, không con nào đỡ hơn cái nào cả. Nhưng trong lúc tức tối, Lâm Tổ Đình đã không nhận ra. Vả lại, vì muốn điểm tử huyết đạo nên Lâm Tổ Đình mới cố tình bảo Cửu Dương “xí.” Bởi vì bị chê bai nhan sắc là yếu điểm thứ nhì của Gia Cát tái lai. Yếu điểm thứ nhất là Nữ Thần Y. Ai mà dám làm tổn hại tình yêu dấu của chàng là ngủm ngay. Bứt mây động rừng liền!

Nhưng tối đêm nay, Cửu Dương biết Lâm Tổ Đình cố tình chọc giận. Chàng phui ngoài tai lời gây hấn. Quyết không mắc kế, chàng đập lại:

- Nói chơi! – Cửu Dương vỗ ngực – Gia đình huynh đẹp ba đời.

Lâm Tổ Đình sững sờ. Nàng hứ liên tù tì vài tiếng:

- Ai mắt lé mới thấy huynh đẹp!

Nghe giọng nói quạu đeo, Cửu Dương hiểu Giang Nam đệ nhất mỹ nhân quyết ăn thua đủ. Nàng sẽ há mồm rộng hết cỡ, cãi lộn đến sùi bọt mép, cho tới khi hít hơi gió đầy bụng luôn.

Cửu Dương chợt buồn cười. Bên ngoài ai cũng cho rằng chàng khô ngô tuấn tú, nữ nhân đua nhau hâm mộ. Vậy mà Lâm Tổ Đình cứ khư khư bảo “huynh xấu như ma.” Đúng là Thái Sơn hiện diện mà không biết. Trong đầu Cửu Dương âm thầm lẩm bẩm triết lý cùn “ui dzời, đời là thế, phật nhà thì không bao giờ bảo là thiêng!”

Cửu Dương xếp cái quạt lại, bật ngón tay cái tự chỉ vô mặt, cổ nghiêng sang bên:

- Huynh mà xấu thì muội nói thử xem, ai mới đẹp?

Lâm Tổ Đình thề lười:

- Ai cũng đẹp hết. Chỉ có Tần gia của huynh xấu thôi!

- Nhưng thiếu đà chủ họ Tần. Huynh ấy với huynh đều là cùng cha cùng mẹ sinh ra. Vậy chẳng lẽ muội bảo huynh ấy cũng xí trai y hết?

Cửu Dương không hổ danh là đại trạng sư có cái lưỡi vàng, toàn tung đòn hung hiểm. Lâm Tổ Đình lặng im.

Cửu Dương đọc được nỗi bất an. Chàng không giỡn nữa:

- Chắc muội đang trông chờ ai đó?

Lâm Tổ Đình vẫn cứ nín thinh. Cửu Dương quyết tìm cho ra lẽ. Chàng lừa:

- Người muội chờ, huynh vừa mới gặp.

- Thật không? – Lâm Tổ Đình mắc mưu. Nàng hỏi dồn dập - Ở đâu thế? Thiếu đà chủ đang ở đâu?

Tuy Lâm Tổ Đình mồm mép tép nhảy nhưng tâm hồn rất đỗi thơ ngây. Gia Cát tái lai chỉ bịp có một chiêu mà tâm tình lộ tẩy.

Lâm Tổ Đình chợt hiểu. Nàng đứng bật dậy, rống bô:

- Huynh đúng là... vừa xấu tướng vừa khó ưa!

Sạt thỏa lòng, Lâm Tổ Đình quay mình đuổi theo vì sao rơi. Trăng chông chênh soi lối mòn diệu vợi.

Người bỏ đi có hay chẳng người ở lại đang dõi mắt ngóng trông chiếc bóng nàng tha thướt lướt trên đường? Cửu Dương cảm giác bất nhẫn trước sự si tình khổ lụy của Lâm Tổ Đình đối với sư huynh.

Gia Cát tái lai ngưng trên ghẹo, nói với theo:

- Hình như huynh ấy đang ở Tây Hồ!

23. Chương 23: Vườn Tao Ngộ

Giang Nam. Tây Hồ.

Tây Hồ cách lễ hội một khoảng xa nên không còn nghe tiếng ồn ào ca hát. Tản Thiên Nhân chân bước mà lòng tơ vò. Sư Thái thọ thương, ba sư đệ tử nạn, chàng bây giờ như hổ xuống đồng nguyên. Nếu dùng số binh tướng và lực lượng hiện tại để khơi mào đấu tranh thì chàng lo rằng cơ hội phản Thanh sẽ khó hơn mò kim đáy nước. Hơn nữa, tam đệ Trương Quốc Khải công lực yếu đi, chưa hồi phục hẳn, phải làm thế nào đây?

Có vài thiếu nữ rong dạo, thấy chàng khôi ngô liền liếc mắt đưa tình và che miệng cười khúc khích. Nhưng thiếu đà chủ vốn vô tâm, người đẹp đứng trước mặt hầu không để ý, đầu lòng dạ xem kẻ qua đường?

Lúc này, Tản Thiên Nhân đến đình Mẫu Tử. Thấp nhang xong, chàng lang thang dạo bước bên hồ. Nơi này liễu lảng vắn oanh, hoa cảnh quan ngư, khúc viện phong hà, bình hồ thu nguyệt. Quan khách đến thăm Tây Hồ vào buổi sáng để thưởng thức tiếng chim oanh hót vang bụi liễu. Rồi họ dừng chân nghỉ trưa để ngắm bóng ngư trầm lặng ao hoa. Đến chiều tối, họ tựa lưng vào thân cây đếm ánh sao soi đầm sen thơm ngát.

Tây Hồ là hòn ngọc Giang Nam. Ngắm từ trên cao, vào đầu mùa hạ, quang cảnh hồ tựa bức tranh. Tình tứ nên thơ, bằng lăng phong tỏa. Xen kẽ những cây hoa tím đó là rừng liễu rủ bóng nước hồ xanh, màu ngọc biếc thanh thanh, lấp lánh hàng vạn tia nắng vàng chiếu sáng.

“Không biết duyên thơ, duyên đạo hay duyên lành nào đã đưa đẩy lão Thiên chế tạo khung cảnh hồ Tây?” Tản Thiên Nhân tự hỏi. Chàng cảm giác từng bước chân lạc vào thế giới mộng lung huyền ảo. Đôi mắt thanh liêm ngắm những đóa sen nở muộn trong vầng chiều vàng lãng đãng đầu đây.

Tây Hồ được dãy núi non bao bọc và ôm trọn trong lòng như tình thương mẫu tử hài nhi. Trên mặt nước hồ trong có đôi bờ đề chạy dài tựa hai vành đai xanh thắm. Hoa nở như gấm khi quan khách du xuân trên bờ đề này.

Tây Hồ có “tam cầu sóng gió,” nổi tiếng bi ai, đã khiến nhiều cặp tình nhân trải qua bao phong ba giông tố. Ba cây cầu đầu thương này là cầu Đoạn, cầu Trường và cầu Tây Lâm.

Chữ “đoạn” của cây cầu Đoạn có nghĩa là đứt gãy từng đoạn, tử biệt sinh ly. Cây cầu này đã gắn liền với câu chuyện tình bi thảm của nàng Bạch Tố Trinh và chàng Hứa Tiên trong truyền thuyết Thanh Xà Bạch Xà. Dân gian tương truyền, chính tại cây cầu Đoạn, nàng Bạch Xà đã vô tình gặp gỡ chàng Hứa Tiên. Họ phải lòng nhau rồi thành duyên đôi lứa. Trở trêu khi hai kẻ thương nhau đôi ngả đôi đường. Họ chia tay tại Đoạn cầu nhưng lòng vương vẫn không nguôi. Bạch Tố Trinh nhớ mãi những chuỗi ngày tay trong tay, vai kề vai, nàng cùng tướng công ngắm bóng tuyết chảy. Bên dưới gầm cầu là băng hàn trắng xóa nên Hứa Tiên gọi cảnh đẹp đó là “tuyệt tàn cầu Đoạn.”

Chiếc cầu sóng gió thứ hai làm lay động lòng người là cầu Trường. Nghĩ tới cầu Trường, người ta nhớ ngay đến mối tình gắn bó của đôi bạn trẻ Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài. Mặc dầu chữ “trường” của cây cầu Trường có nghĩa là dài nhưng chiếc cầu này lại không dài quá ba trăm thước. Bởi thế mà tại cầu Trường, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài đã quyến luyến không rời xa. Họ cùng nhau đi qua đi lại mười tám lần trước khi thốt lời từ giã.

Chiếc cầu Trường và cầu Đoạn đã trở thành chủ đề của rất nhiều thi nhân. Điển hình là hai câu thơ mà dân gian thường hay ngâm nga “trường kiêu bất trường tình nghĩa trường, đoạn kiêu bất đoạn thốn trường

đoạn.” Hàm ý rằng cầu Trường tuy ngắn nhưng tình nghĩa dài như chuyện tình yêu của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài. Còn cây cầu Đoạn không gãy nhưng lại khiến lòng người đau đớn như đứt từng khúc ruột khi nghĩ đến mối tình của Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh.

Tần Thiên Nhân thông thả nhả nha trông sao sáng trên cao. Chợt, chàng ngỡ ngàng dừng bước, ánh mắt thoảng lung linh. Ở đằng kia có một thiếu nữ đứng trên cầu Tây Lâm, tay xoe xoe lọn tóc.

- Tây Hồ! - Tần Thiên Nhân âu yếm gọi.

Nàng quay mặt lại, tay vén mái tóc đang tung gió bay bay:

- Đã bao năm rồi mới gặp lại huynh?

- Hai năm, ba tháng, mười chín ngày.

Tần Thiên Nhân đáp ngay, không hề do dự. Có lẽ chàng đã tính thuộc lòng. Thiếu nữ không chút bất ngờ. Hình như nàng cũng đếm từng ngày từng tháng.

Sau khi cả hai cùng nhau giải bài toán thời gian, nàng nhìn chàng, chớp đôi hàng mi cong vút:

- Huynh là người duy nhất không gọi biệt danh của muội.

Tần Thiên Nhân mỉm cười, nụ cười thứ hai trong đời. Tiếng cười đầu tiên cũng dành cho người con gái ấy. Và chàng đến bên cạnh, say sưa nhìn đôi mắt thôi miên. Nàng biết nên quay đầu giấu biệt nhãn tuyệt thế khuyển thiên nghiêng thành đổ nước. Tần Thiên Nhân không buông tha. Chàng đi vòng ra phía trước mặt, buộc nàng đối diện.

- Huynh về đây đã gần một ngày trời nhưng tìm không thấy muội - Tần Thiên Nhân hỏi, giọng nói đượm u buồn - Sao muội không đến tông đường tìm huynh?

Thiếu nữ lại âm thầm lơ lơ chỗ khác. Tần Thiên Nhân nghe tim chàng nhói đau. Sao nàng lại vô tình hờ hững? Chàng cau mày:

- Tại sao?

- Muội không muốn huynh phân tâm - Nàng thờ ơ trả lời, ánh mắt bận ngóng trông đầm sen hồng sen trắng.

Trước câu giải thích khó tin, Tần Thiên Nhân sững sờ. Chàng tự nhủ “thì bây giờ cũng đã phân tâm rồi, có sớm hay muộn cũng vậy thôi.” Và ngỡ như đang nằm mộng, Tần Thiên Nhân đau lòng hỏi người chàng mơ:

- Không muốn huynh phân tâm hay là đang cố tình lánh mặt?

Nàng đứng nghe một tràng, biết chàng trách cứ mà vẫn làm... dân. Chứ không lẽ làm vua? ^__^ Tần Thiên Nhân ngỡ ngàng “sao bấy lâu nay nàng chuyên môn trốn tránh?” Chàng có hàng chục câu hỏi nhưng mãi không tìm ra câu trả lời.

Cả hai đứng song song, xong không ai lên tiếng. Nàng lẳng lặng ngắm ánh trăng. Chàng im lìm nhìn mặt sóng. Thoảng mắt đã mười mấy năm qua...

... Lúc Tôn bà mang Nữ Thần Y về chăm sóc, nàng vẫn còn là một hài nhi. Thiếu đà chủ chính là người đầu tiên dỗ dành, và là kẻ đứt từng miếng cháo. Nàng thút thít khóc, chàng phải công trên lưng chiều chuộng đủ điều. Đến khi Tôn bà qua đời, nàng uất ức sinh bệnh, chàng đành kiêm cả chức mẫu thân. Tình thương đó đến nay càng sâu đậm.

Hồi còn nhỏ, Nữ Thần Y cực kỳ bướng bỉnh, thường xung kích với... tất cả mọi người, chỉ trừ một mình Tần Thiên Nhân là nàng không động tới. Vì chàng là ô dù của nàng, là kẻ bao che cho nàng, và cũng là người ngu ngốc đứng ra lãnh đòn dùm mỗi khi nàng cùng Cửu Dương bị Sư Thái luận tội “chọc phá thiên hạ.”

Cũng bởi vì tính nết quá xá nghịch ngợm đó mà Tần Thiên Nhân phải tả xung hữu đột đến trảy vi tróc một phần mười móng tay út để cứu nàng thoát hiểm.

Nữ Thần Y còn là chuyên gia trêu ghẹo trẻ làng. Hai mươi lần bọn chúng đều bỏ qua. Đến lần hai mươi một người ta đâm lại. Và một mình thì đương nhiên không thể chọi lại mấy mình nên lúc ấu ấu, nàng thua cuộc. Kết cục bi thảm. Nữ Thần Y bị đâm trẻ con xô xuống Tây Hồ. Đêm trời băng giá, y phục ước đầm,

nàng lững thững trở về tông đường. Xui xẻo thay lúc chui rào qua cổng nàng bị Sư Thái bắt gặp. Bà giữa dạy một trận trước khi phạt nàng quỳ ngoài đại sảnh suốt ba đêm. Trong ba đêm đó Tàn Thiên Nhân đều đến thăm rồi quỳ cùng sư muội. Có lẽ do trời Phật thương xót cặp đầu gối của chàng nên giúp nàng giảm bớt nỗi đau. Sáng hôm thứ ba, nàng bỗng dưng biến đổi, thôi phá phách và bớt tánh hung hăng...

... Tàn Thiên Nhân nhìn sư muội tóc tung bay trong gió. Dưới ánh trăng, nàng bỗng đẹp thần sầu. Rồi chàng cảm giác như vừa uống phải một chung rượu mạnh khiến đầu óc quay cuồng choáng váng.

Nữ Thần Y hoảng hốt khi trông thấy sắc thái không ổn của người bên cạnh. Tình cảm đang đè nén trong lòng nay tự động trào dâng. Nàng hồi hải diu chàng ngồi xuống, phát hiện vết thương trên cánh tay.

- Huynh đang chảy máu? – Nữ Thần Y ngen ngào, khéo mắt bắt đầu rơm rướm.

Tàn Thiên Nhân dịu giọng trấn an:

- Huynh không sao.

- Để muội giúp huynh băng bó lại.

Nói đoạn, nàng cởi áo khoác của chàng, vắt lên thành cầu. Tay rút chiếc khăn, nàng cẩn thận lau chùi vết máu. Nữ Thần Y dứt ruột khi thấy vết thương khá sâu liền buộc miệng:

- Huynh bị thương lúc nào? Tại sao? Có đau không?

Nữ Thần Y tuôn một lèo ba câu hỏi. Rõ ràng đang khẩn trương người ta thí mồi. Còn làm bộ! Chợt nhận ra sự quan tâm lộ liễu của mình, nàng mím môi làm thinh. Tàn Thiên Nhân biết tổng Nữ Thần Y yêu mà chối quanh, không dám thừa nhận, nên đêm nay chàng quyết tâm chế ngự bản chất rụt rè cố hữu “ưa trốn tránh tình yêu” của nàng.

Để bữa lưới giăng dây, thiếu đà chủ âm thầm xếp đặt ba câu nói. Câu thứ nhất, chàng làm bộ thở dài:

- Huynh cũng không nhớ bị thương lúc nào, chắc là ở Tây Sơn.

Nữ Thần Y lọt trông. Nàng thộn mặt:

- Bị thương lúc nào mà huynh cũng không biết là sao?

Nghe câu hỏi trùng chóc kịch bản, thiếu đà chủ khoái chí phan câu thứ nhì:

- Tại vì vết thương này không đau lắm, chỗ kia mới đau.

Chiêu thứ nhì quá hiểm. Nữ Thần Y nghe qua liền cảm giác trái tim nghiền nát, tâm can đứt đoạn từng mảnh. Nàng luyến quýnh hỏi:

- Chỗ nào? Huynh còn bị thương chỗ nào nữa?

Hỏi xong, nàng gỡ mảnh của song Lộ Phi nương ra, sờ mó từ lum từ la. Nhưng lần này, thần quyền Nam hiệp không phản đối. Chẳng những thế, chàng còn muốn đặt nụ hôn nồng ấm lên đôi môi chín mọng, tha thiết ôm ấp nàng trong lòng. Và chàng sẽ nâng niu bàn tay thon thả, diu nàng đi hết quãng đời dù tình trường ngắn ngủi bao nhiêu.

Tàn Thiên Nhân nhìn người yêu, hiểu đã đến giờ xuất chiêu tuyệt kỹ. Chàng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu trước khi nói câu cuối cùng:

- Muội lau chùi vết máu này nhưng lại không băng bó được vết thương trong trái tim huynh!

Lời nói sắc bén như độc môn ám khí, lén lút đâm vào tử huyệt của Nữ Thần Y. Sau khi trúng phải phi tiêu, Nữ Thần Y giật nảy. Nàng bật dậy. Tàn Thiên Nhân cũng vụt đứng lên theo.

- Muội phải về sắc thuốc cho tam ca Quốc Khái – Nữ Thần Y nói nhanh và quay mình dợm bước.

Nhưng nàng chưa bước được nửa bước thì Tàn Thiên Nhân dang tay cản:

- Muội khoan hãy đi. Ở lại nghe huynh hỏi câu này.

Bị cao thủ bậc nhất võ lâm giữ chân, Nữ Thần Y đào tẩu không thành, đành đứng yên phục tùng vô điều kiện, kiên nhẫn chờ đợi câu hỏi của chàng. Nhưng Tần Thiên Nhân khôn ngoan. Chàng muốn kéo dài sự hồi hộp cho sư muội nên cố tình không hỏi ngay mà làm thỉnh nhìn chăm chăm gương mặt ngây thơ trong sáng.

Không tới mười giây, Nữ Thần Y hóa thành cây mắc cỡ. Cảm giác ngượng ngập ở đâu tràn về. Hai má ửng hồng nóng rang, đôi tay trở nên thừa thãi, và lòng ngực nhấp nhô theo nhịp thở vì trái tim đập thình thịch như muốn phăng ra ngoài.

Thấy điệu bộ khổ sở của người yêu, Tần Thiên Nhân động lòng. Chàng nâng cầm sư muội, nhìn sâu vào đôi mắt thôi miên:

- Muội hãy trả lời thật thà cho huynh biết, muội có yêu huynh không? Muội mà làm thỉnh nghĩa là thừa nhận.

Tần Thiên Nhân là sư huynh của Cửu Dương. Cả hai cùng chung dòng máu tinh ranh, em nào anh nấy. Tần Thiên Nhân e khi nghe câu hỏi quá xá khó thì Nữ Thần Y sẽ gỡ mững quen thuộc, tức là làm thỉnh không trả lời nên chàng mới để thêm cái vế sau cho nàng hết chối.

Nữ Thần Y làm thỉnh thật. Nàng khép chặt đôi mắt, không dám nhìn. Tần Thiên Nhân ôm thân thể yêu kiều vào lòng, hôn lên trán sư muội. Nữ Thần Y run rẩy trong vòng tay ấm áp của sư huynh.

- Tây Hồ – Tần Thiên Nhân tha thiết gọi Nữ Thần Y – Muội hãy mở mắt nhìn huynh.

Nữ Thần Y ngược lên. Nàng bắt gặp tia mắt nhìn say đắm. Nhưng trong đáy mắt chứa chan ánh lửa tình nồng đó là thấp thoáng hình bóng của Lâm Tổ Đình.

- Huynh hãy buông muội ra! - Nữ Thần Y thức tỉnh cơn mê. Nàng van xin rỏ rít - Chúng ta không thể nào!

Trong khi chàng ngây ngất giấc mộng ngọt hương tình ái thì nàng bàng hoàng vùng vẫy thoát ra. Tần Thiên Nhân không thả. Chàng siết chặt đôi bàn tay nòn nà xinh xắn:

- Cả hai chúng ta yêu nhau, tâm đầu ý hợp, thì tại sao lại không thể nào?

Ngỡ chàng không nhớ, Nữ Thần Y nhắc:

- Huynh đừng quên bản thân đã có hôn ước.

Tần Thiên Nhân đoán biết thể nào người yêu cũng nói câu này. Cho nên trong đầu đã có chuẩn bị, chàng sẵn sàng thốt ra lý lẽ thuyết phục nàng đấu tranh phong tục cổ truyền “ép duyên.”

Tần Thiên Nhân thả Nữ Thần Y ra. Chàng ung dung khoanh tay, khoan thai hỏi lại:

- Thì thể nào?

- Thì... huynh là của Đình Đình – Nữ Thần Y thốn thức – Huynh thuộc về cô ấy!

Chỉ chờ có thế, Tần Thiên Nhân liền mang lý luận chặt chẽ bác bỏ tục lệ hôn nhân “đặt đâu ngồi đấy” của luân lý “tam cương ngũ thường.” Chàng chỉ trích phong tục tập quán phong kiến mà con cái luôn luôn ở địa vị phụ thuộc, nhất là việc thành hôn, đều do phụ thân độc toan độc đoán.

Chàng hy vọng ở nơi tương lai, những người trẻ tuổi sẽ đồng tâm đứng lên, cùng nhau giải phóng bản thân khỏi mọi áp bức để đem lại sự tự do yêu thương và quyền tự do kết hôn.

Chàng còn đề cao phương thức “phải duyên, phải kiếp thì theo.” Cụ thể là khi nam nữ gặp gỡ và nảy nở tình ý với đối phương tức là “phải duyên,” đều đó chứng minh hai người từng có duyên nợ sinh tiền. Nếu đúng như vậy thì cặp tình nhân đó cứ việc theo nhau, lấy nhau thành vợ thành chồng, bất chấp sang hèn giàu khó hay sự cản trở của gia đình giòng họ. Chàng không ngại phải đối đầu công cuộc tranh đấu gay go trong tương lai nhưng chàng cần có nàng cùng chung tiến thoái.

Chàng còn nói rất nhiều điều. Nữ Thần Y mím môi lặng lẽ đứng nghe người yêu thao thao bất tuyệt:

- Chỉ vì một lời hứa của các bậc trưởng bối mà bấy lâu nay muội cố tình trốn tránh xua đuổi huynh. Xem huynh như... món đồ, nhường qua nhường lại!

Nói đến đây, Tần Thiên Nhân ngưng bật. Chàng đợi người yêu tiếp thu xong mới hùng hồn kết luận:

- Muội biết huynh không thương Lâm Tố Đình nhưng vẫn đem huynh hai tay dâng làm quà. Muội làm vậy là không tôn trọng huynh và coi thường tình thương của huynh dành uội. Để huynh nói uội nghe, dù muội có từ chối huynh, huynh cũng sẽ không thành hôn với Lâm Tố Đình. Bởi vì huynh chưa từng yêu cô ta. Đời này huynh chỉ yêu muội, một mình muội thôi!

Lúc ban đầu, Nữ Thần Y ngỡ chàng nổi trận lôi đình, định mở miệng biện hộ nhưng rồi lại thôi. Nàng đứng chôn chân nghe chàng phán tội. Sau một hồi, Nữ Thần Y dần dần hiểu thấu sự tình, lòng công nhận “huynh ấy nói cũng... đúng, rất... hợp lý.” Đến câu cuối cùng, nàng nhịn không nổi, đành gạt bình khí thôi miên qua một bên, nhường cho dòng lệ tuôn ra trên má.

Tần Thiên Nhân nào lòng nhìn những giọt lệ rơi. Chàng đưa tay lau nước mắt trên gương mặt khả ái của sư muội. Nàng mân mê vạt áo của sư huynh.

- Huynh không biết mắc cỡ, nói toàn lời nhột nhạt – Nữ Thần Y chun mũi trách.

Tần Thiên Nhân vuốt đôi má ửng đỏ, giọng thì thầm như gió thoảng trên mây:

- Nhột nhạt mà có người ưa thích.

Nữ Thần Y nghe vậy liền bĩu môi:

- Không thích!

Tần Thiên Nhân nhìn đôi môi quyến rũ, suýt soát biến thành Tần... Phạm Nhân. Chàng vờ bưng tay lên tim, thốt lời đau đớn:

- Muội không thích huynh thì huynh đi.

Dứt lời, Tần Thiên Nhân quay mình bỏ đi. Nữ Thần Y sập bẫy. Nàng hoảng hồn với tay gọi giật:

- Thiên Nhân! Huynh đừng đi. Muội... thích.

Tần Thiên Nhân dừng bước nhưng vẫn chưa chịu quay đầu:

- Muội vừa nói thích ai?

Nữ Thần Y đi đến phía sau lưng giựt giựt tay áo của sư huynh:

- Muội thích... người đó.

Khi Tần Thiên Nhân quay lại thì thấy Nữ Thần Y đang xấu hổ thẹn thùng giơ tay chỉ “người đó.” Nhưng chàng muốn nàng đích miệng thừa nhận nên làm bộ nhìn tứ tung, rồi nheo nheo mắt:

- Người đó là người nào?

Thấy sư huynh còn chưa hiểu, Nữ Thần Y giậm bình bịch đôi chân:

- Là người đó... đó!

Nghe người yêu nói đó... đó hoài, không chịu thừa nhận, Tần Thiên Nhân giả vờ nóng ruột:

- Huynh không có tài tiên tri như Cửu Dương nên không thể đoán biết muội nói gì.

Rồi chàng lấy cánh tay này bưng cánh tay kia. Nữ Thần Y tưởng vết thương đang hoành hành, nàng phát hoảng:

- Để muội đưa huynh về chữa trị!

Nhưng Tần Thiên Nhân cố chấp không chịu đi, chàng cứ ra rả cái điệp khúc:

- Muội cho biết thích ai trước đã.

Nữ Thần Y lo sợ bệnh tình của chàng trở nặng. Nổi thẹn thùng biến mất, nàng lập tức thừa nhận:

- Muội thích huynh!

Và trong lúc Nữ Thần Y đỏ mặt nhìn sư huynh, nàng phát hiện chàng đang dùng cánh tay bị thương ôm cánh tay lành mạnh. Tần Thiên Nhân trêu ghẹo xong thì âu yếm vuốt tóc sư muội. Chàng cười xòa:

- Không ngờ người thông minh nhất nhì của Đại Minh Triều cũng có ngày bị gạt.

Và chàng khẽ môi lên sát tai sư muội, ngân nga:

- Huynh cũng thích muội rất nhiều.

Biết vừa bị lừa, Nữ Thần Y mím chặt đôi môi, muốn giận mà giận không nổi. “Sao mình lại bị huynh ấy lừa một cách dễ dàng như vậy?” Nữ Thần Y tự hỏi. Quả thật, trên cõi đời rộng lớn này nàng chưa từng ngán ai. Hằng ngày, đa số huynh đệ của bang phái Đại Minh Triều kháo nhau:

- Nữ Thần Y mưu mô trí tuệ, đến Cửu Dương thần thông quảng đại cũng phải chịu thua.

Tôn bà cũng từng nói với Sư Thái:

- Đồ đệ của tôi không gạt người ta thì thôi, người ta không ai có thể gạt được nó!

Nhưng tình cảnh hôm nay đã khiến nàng nhìn nhận “si mê Thiên Nhân là nhược điểm của mình!” Nghĩ đến đó, Nữ Thần Y nhoẻn miệng khoe nụ cười thần tiên. Trăm hoa hàm tiếu thay phiên đua nở, chen chúc nhau đâm chồi nảy lộc.

Tức thì, ám khí độc nhất vô nhị chọc thủng quả tim của thần quyền Nam hiệp. Chàng trúng tử huyết, trở mất nín thính chăm chú nhìn. Nữ Thần Y thấy người yêu im ru bà rù thì thu hẹp đôi môi.

Khi đồng hoa thiên đường biến mất, Tần Thiên Nhân bừng tỉnh. Chàng nhủ lòng “cũng may Tây Hồ không phải thích khách do triều đình phái đến Giang Nam!”

—oo0oo—

Thiếu đà chủ và Nữ Thần Y cùng nhau trưởng thành, biết bao nhiêu kỉ niệm. Thế nên, mỹ nữ giang hồ đẹp đến đâu, vị hôn thê ở nhà xinh cách mấy, Tần Thiên Nhân cũng không màng. Sắc đẹp làm sao có thể sánh với tình yêu mà chàng cất công trau dồi từ thuở nhỏ?

Ngày đó lâu rồi hai đứa mình yêu nhau

Mộng ước dài lâu ta sẽ chung nhịp cầu

Đuổi ong bắt bướm bên góc cạnh cầu ao

Tình yêu lắng sâu đã đi vào cõi nhớ

Thuở ấy chúng mình hay ngắm nhìn trăng lên

Sưởi ấm lòng nhau qua những câu chuyện tình

Lời ru bên nước ai hát điệu hò khoan

Tình “không” dở dang như lỡ một cung đàn

Tần Thiên Nhân không gọi biệt danh của người chàng yêu. Ba chữ “Nữ Thần Y” nghe cứ như muôn trùng xa lạ. Chàng du dương gọi nàng là Tây Hồ sư muội. Bởi bờ hồ phía Tây miền đất Giang Nam là chốn mộng mơ bắt đầu, là kho chứa kỉ niệm, và trong tương lai sẽ là nơi tạo dựng túp lều lý tưởng mà chàng hằng ước mong.

Tại đây, Tần Thiên Nhân đã từng dắt bàn tay nhỏ bé của Nữ Thần Y. Cả hai du xuân qua cầu Tây Lâm, cùng rượt đuổi nhau trên cầu Đoạn, và tựa vào thành cầu Trường để tỏ tình thương yêu.

Trở trêu thay, từ lúc chưa chào đời, Tần Thiên Nhân và Lâm Tổ Đình đã được thân mẫu hứa hẹn hôn phối. Sau khi gia cảnh hai nhà lâm nạn, đôi trẻ được Sư Thái thương tình thu nhận và nuôi nấng lớn khôn.

Cặp tình nhân tay trong tay, vai kề vai hạnh phúc ngắm ánh trăng. Họ đâu ngờ thấp thoáng bên kia cầu Tây Lâm có hai kẻ yêu là chết ở trong lòng mười ít. Lâm Tổ Đình chịu không nổi cảnh phụ quân tương lai tán tỉnh tri kỉ của mình nên bật khóc. Nàng vui mặt lên vai Cửu Dương. Chàng cũng tan nát trong tim,

nhưng lại phải vổ về sư muội. Sau một hồi, Lâm Tổ Đình không đủ can đảm đứng nhìn tình trong mộng ôm ấp người con gái khác nên quay lưng chạy đi.

Đến lúc này, Lâm Tổ Đình mới bần thần hiểu rằng thiếu đà chủ của bang phái Đại Minh Triều là một đấng trượng phu vô cùng bản lĩnh. Trước đây, Tần Thiên Nhân không ngọt ngào đường mật với nữ nhi, không phải không biết cách ăn nói, mà bởi chàng không thương. Nay gặp người chàng yêu thì thốt lên toàn lời ong bướm.

24. Chương 24: Thanh Hoang Mai Phục Đoạt Kim Ngân

Giang Nam. Địa đạo Tây Hồ.

Đại đương gia Khẩu Tâm nhận được tính hiệu từ lá thư bồ câu. Vị hòa thượng mở ra xem, phát hiện quân Thanh vận tải kim ngân. Hoàng Hà lụt lội, dân chúng lầm than mà triều đình đứng đưng, còn ra tiền xây lầu nghỉ mát. Khẩu Tâm tức tốc đi tìm thiếu đà chủ Tần Thiên Nhân báo tin. Sau đó, Khẩu Tâm lại xưng phong triệu kiến các hảo bằng hữu tụ tập ở tông đường của địa đạo Tây Hồ.

Tần Thiên Nhân khoanh tay đứng trước linh vị, chờ mọi người an tọa mới quay mặt lại.

- Chuyến đi này nghìn trùng nguy hại, chúng ta phải có dự phòng – Tần Thiên Nhân từ tốn nói.

Hàng trăm thành viên bang hội ngồi yên định thần, tai lắng nghe thiếu đà chủ trình bày mưu lược của Gia Cát tái lai. Đêm qua, Tần Thiên Nhân đến thư phòng tìm Cửu Dương. Sau khi cả hai huynh đệ cùng nhau thương lượng, họ quyết định tập kích đám quân binh ở bờ sông Thủy Hoàng.

Tần Thiên Nhân vung tay chỉ sơn đồ:

- Chúng ta chia thành hai nhóm, thất đương gia và tôi sẽ cùng hai trăm huynh đệ mai phục tại Thanh Hoang. Binh sĩ muốn vận tải kim ngân phải đi ngang qua Thanh Hoang, nơi đó có hai ngọn đồi Thất, Tinh. Ở trên đồi chứa nhiều tảng đá, chúng tôi sẽ ném xuống, buộc quân lính triều đình chạy đến Thủy Hoàng.

Tần Thiên Nhân chờ mọi người hiểu hết mới nói tiếp:

- Đại đương gia, tam đương gia và số huynh đệ còn lại sẽ phục kích bên bờ sông Thủy Hoàng, bao vây đám quân binh.

Trương Quốc Khải hỏi:

- Tại sao chúng ta không hạ thủ ở Thanh Hoang mà phải cất công đến tận Thủy Hoàng?

Tần Thiên Nhân trả lời:

- Chúng ta không thể vận tải ngân lượng về Giang Nam bằng đường bộ bởi lá thư bồ câu đã từng đề cập rằng số vàng bạc đã được binh sĩ triều đình dùng tới những mười hai cỗ xe để chuyên chở. Thành thử, nếu như chúng ta hộ tống số vàng cướp được đó khơi khơi dưới ánh dương thì chắc chắn sẽ bị tri huyện địa phương nghi ngờ.

Một vị trung niên ngồi cạnh Cửu Dương lên tiếng:

- Thưa thiếu đà chủ, xin cho tại hạ nói vài lời.

Tần Thiên Nhân gật đầu. Vị trung niên đó nói:

- Chúng ta có thể nhờ đoàn bảo tiêu. Chỉ cần chúng ta nguy trang rương vàng bạc như là rương chứa đựng lương thực thì có lẽ tên quan tri huyện sẽ không nghi ngờ.

Tần Thiên Nhân lắc đầu:

- Tôi đã từng nghĩ đến việc nhờ vả tiêu cục Trần Viễn trợ giúp nhưng phu nhân của cục chủ vừa mới qua đời. Ông ấy vì quá đau lòng nên lâm bệnh. Do đó, chúng ta chỉ còn một phương pháp là sau khi ra tay chế phục binh lính thì phải nhanh chóng ném số kim ngân xuống lòng sông Thủy Hoàng.

Trương Quốc Khải chợt hiểu:

- Ý của thiếu đà chủ là đợi trời tối chúng ta sẽ bí mật quay lại lấy ngân lượng?
- Không! - Cửu Dương thành linh lên tiếng.

Trừ Tần Thiên Nhân, các thành viên bang hội ai cũng ngỡ ngàng trước câu nói của Cửu Dương. Hàng trăm cặp mắt nhìn nhau, tất cả cùng chung tâm trạng. Họ thầm nghĩ “chẳng lẽ lại bỏ số ngân lượng nằm mãi dưới thủy triều hay sao?”

Tuy họ không ra mặt tra hỏi nhưng Cửu Dương đoán biết tâm tư. Chàng rời ghế, đi đến chỗ treo tấm sơn đồ, nơi Tần Thiên Nhân đang đứng. Cửu Dương dùng bút kẻ một đường dài lên tấm bản đồ nước non, ân cần giải thích:

- Con sông Thủy Hoàng gắn liền với sông Bạch Hà của thị trấn chúng ta. Nhầm lúc này trời thường hay mưa to khiến mặt nước dâng cao và chảy xiết. Cho nên con sông Thủy Hoàng chính là then chốt trong vấn đề di chuyển vàng nén. Chỉ cần chúng ta vớt số kim ngân xuống Thủy Hoàng thì vận tốc nước sông sẽ mang ngân lượng xuôi dòng về đây.

Ánh mắt của các thành viên bừng sáng, họ đồng lòng thán phục Cửu Dương:

- Tốt! Tốt!
- Nói hay lắm!
- Ý kiến rất thông minh!

Thế là xong. Thắc mắc trong lòng mọi người đã được giải đáp. Nhưng thắc mắc trong lòng Hiểu Lạc thì chưa. Nó xù xì với lão Tôn:

- Còn chúng ta thì sao?
- Sao là sao? – Lão Tôn khoanh tay, giương mắt hỏi lại.
- Tôi và ông sẽ đi theo nhóm nào, mai phục ở đâu?

Thấy Hiểu Lạc hăng hái đòi ra đi tìm đường cứu nước, lão Tôn mỉm cười:

- Người đương nhiên là cùng ta mai phục ở... đây. Chúng ta thay phiên trấn giữ Hắc Viện và quản lý địa đạo Tây Hồ, rồi còn làm bảo an cho các vị cô nương.

Nghe lão Tôn kêu Hiểu Lạc bảo vệ mình, Lộ Phi Yến cười vào tai Lộ Phi Nhi:

- Ngủ trối gà không chặt như hấn, bản thân lo chưa xong, hơi đâu lo người khác!

Tiểu Tường cũng trề môi:

- Đúng rồi, hấn võ công không đầy lá mít!

Lộ Phi Nhi gật đầu, phan câu:

- Võ của võ công, võ bằng con gái, võ ...đái trong quần.

Lời ví von làm đám huynh đệ bang hội ngồi gần đó cười té ghế. Họ phục lảng cái tật ưa châm chích của Lộ Phi Nhi. Chỉ có Lâm Tổ Đình và Nữ Thần Y ngồi im không nói gì. Lâm Tổ Đình bận liếc trộm Tần Thiên Nhân, để rồi buồn bã phát hiện vị hôn phu đang cùng Cửu Dương say sưa ngắm thần tiên tỷ tỷ. Nữ Thần Y ngồi cười mỉm chỉ một mình, tay duyên dáng xoa xoa lọn tóc, trông kiêu diễm hơn tiên giáng trần.

Kể từ khi Tần Thiên Nhân trở về, Nữ Thần Y dọn hành trang qua địa đạo Tây Hồ, không còn tá túc chỗ Hắc Viện của Cửu Dương nữa. Nguyên do là bởi vì thiếu đà chủ bị thương cánh tay nên Nữ Thần Y đến đó chăm lo cho chàng. Đám tứ quái giai nhân vẫn còn đóng đô tại Hắc Viện. Lâm Tổ Đình đau khổ trong tìm nhưng không làm gì được, lòng chỉ đành ngậm đắng nuốt cay. Nàng hiểu câu lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy. Huống hồ tình cảm của Tần Thiên Nhân và Nữ Thần Y đã bốc khói từ hồi nam tào bắc đẩu rồi. Lâm Tổ Đình có biết hay không?

Đường vào tình yêu lúc môi còn non tuổi mộng vừa tròn

Hương thơm làn tóc nước mắt chưa lần khóc
Đến nay thì đã đắng cay nhiều quá
Thơ ngây đi mất trong bước buồn giờ mới hay

25. Chương 25: Nam Vô Tử Như Kỳ Vô Phong

Kế sách của hai huynh đệ Tần gia hoàn thành trọn vẹn. Có ngân lượng trong tay, Tần Thiên Nhân liền cử người lên đường cứu chữa Hoàng Hà.

- Giao nhiệm vụ đó cho tôi! – Cửu Dương đột ngột lên tiếng.

Vấn đề phục hồ ly sơn khiến tất cả xôn xao. Bấy lâu nay, Cửu Dương là một trong bảy vị lãnh tụ vĩ đại của bang phái. Gia Cát tái lại luôn ngồi trong tối chỉ đạo xua quân, nay tự nhiên xung phong ra trận. Thế nên, khi nghe Cửu Dương đòi đích thân chiến đấu sông nước Hoàng Hà, mọi người sững sốt quay nhìn thất dương gia.

Trương Quốc Khải há hốc miệng:

- Bang hội đâu thể mất Gia Cát tái lại?

- Huynh đừng lo – Cửu Dương vỗ vai tam sư huynh của chàng - Chuyến đi này sẽ không lâu.

Nghe sư đệ trả lời, Trương Quốc Khải càng thêm trở mắt:

- Sao lại không lâu? Mau cũng đã tới mấy mươi ngày, dài thì năm tháng.

Tần Thiên Nhân cũng không muốn Cửu Dương ra đi. Nhất là sau biến động Tây Sơn, hai huynh đệ chưa có ngày đoàn tụ. Thiếu đà chủ định lên tiếng khuyên nhủ thì Khẩu Tâm đập bàn cái bộp:

- Thất đệ nên đến đó xem thử.

Và vị hòa thượng đi đến bên cạnh Cửu Dương, vui vẻ tán thành:

- Đệ thông minh như vậy, chắc chắn sẽ tìm ra một giải pháp quy hoạch tổng thể phòng chống lũ lụt dùm cho dân chúng, tránh lặp lại thảm họa chết chóc vừa rồi.

Ngay tức khắc, lời phân tích của Khẩu Tâm có hiệu quả một trăm phần trăm. Tần Thiên Nhân vì tình vì lý đành bấm bụng để Cửu Dương ra đi. Tối hôm chia ly, hai huynh đệ thả bộ tà tà về hướng bờ hồ. Tần nhị công tử vừa đi vừa khoanh tay, mặt mày... cảm nín cô hồn. Tần đại công tử chấp hai tay sau lưng, đôi chân thông thả bước, còn cặp mắt thì nhìn lên ngọn cây sồi đồng trụ lá.

- Có cần thiết như vậy không? - Tần Thiên Nhân chép miệng băng quơ.

Cửu Dương im lặng trước câu vòng vo. Đầu óc phi phàm của chàng đang bận tập trung tìm lời giải thích. “Phải trả lời thế nào đây?” Cửu Dương thở dài, “tình cảnh sao lại không may như vậy? Cả hai huynh đệ cùng chung huyết thống đem lòng thương yêu một người con gái.” Suy nghĩ tới lui, rồi xuôi ngược, trong ba mươi sáu chước chẳng có chước nào thích hợp để giải thích. Cửu Dương đành chịu, rầu rầu buông thông đôi tay. Tình yêu đơn phương bứt rứt như thế nào? Chỉ những kẻ trải qua rồi mới thấu. Nỗi thống khổ đó khó phân tích. Đoạn trường ai có qua cầu mới hay.

Thần Thiên Nhân chờ hoài không nghe trả lời liền tặc lưỡi. Lần này, thiếu đà chủ không hỏi quanh co nữa. Tần Thiên Nhân nhắm thẳng một đằng mà nói:

- Đệ đâu cần phải thân chinh đến đó. Đệ chỉ cần vẽ ra phương thức phòng chống bão lũ và trao cho huynh. Rồi huynh phái một vài người đi giải quyết ổn thỏa...

Tần Thiên Nhân nói tràng giang đại hải, rã cuốn hòng, ý muốn cầm chân sư đệ của chàng ở lại. Kẹt nôi, trong lúc quay sang Cửu Dương thì thấy gương mặt sư đệ trợ trợ, không chút phản ứng hết đàn gảy tai trâu, nước đổ đầu vịt.

- Nãy giờ đệ có hiểu huynh nói gì không? - Tần Thiên Nhân cau mày.

Cửu Dương gật đầu, lòng đương nhiên hiểu chứ! Chàng đâu có phải ngu dốt. Người ta nói mười thì lọt lỗ tai có một, còn Gia Cát tái lai sáng dạ bẩm sinh, nói một hiểu mười hai, mười ba. Ngặt cái là nhân sinh ở đời, ai mắc phải chuyện đau thương thâm kín cũng muốn bỏ xứ mà đi xa thật xa, chu du thiên hạ, dùng những ngày cách mặt nhau để hàn gắn vết thương lòng. Thời gian thường được ví như liều thuốc tiên có thể chia cách đường tình duyên đôi ngã. Cửu Dương hy vọng ở nơi tha hương, phương trời mới lạ sẽ giúp chàng quên người không nên nhớ.

Cuối cùng, Tần Thiên Nhân khuyên mãi nhưng Cửu Dương vẫn một mực từ chối. Trước khi rời khỏi, Cửu Dương đến địa đạo Tây Hồ tìm Nữ Thần Y, bắt gặp nàng đang chảy tóc trong thư phòng. Chàng tựa vai vào khung cửa sổ trộm nhìn thâu đêm, xem dung nhan ấy bây giờ ra sao? Đôi má đào vẫn rực rỡ như ngày nào. Cặp mắt biếc mộng mơ huyền ảo, chưa một lần vương vấn sầu lo. Suốt đêm trường sương giăng giá lạnh, kẻ si tình đứng đó bơ vơ. Khi ánh mặt trời ló dạng, chàng đặt ở trước cửa phòng hình nộm được khắc bằng gỗ mà hôm nào “thiên thần tình ái” bảo:

- Huynh nhớ phải làm cho đẹp đẹp nha!

Từ khi phát hiện Nữ Thần Y có người trong mộng, Cửu Dương không muốn trở về địa đạo Tây Hồ, cũng chẳng màng ghé thăm Hắc Viện. Hễ mỗi lần bang hội có chuyện, chàng đều tình nguyện ra đi.

Cửu Dương tưởng rằng thời gian sẽ làm phai nhòa hình bóng người con gái chàng thương nhưng đều đó không phải dễ dàng. Chàng càng muốn quên, lòng càng thêm nhớ.

Bước lang thang qua từng vĩa hè

Biết đêm nay đi về nơi đâu?

Người yêu ơi! Em đã sang ngang

Tình yêu ơi! Xin vãn khăn tang

Anh mất em, đời như cánh diều băng xa

Vẫn lang thang như người không nhà

Đã xa em nghe buồn nghĩa trang

Người yêu ơi! Em chắc đang vui?

Nào em hay anh rất đơn côi

Gom góp kỉ niệm giây phút tình chia phôi

Khi Hắc Viện có việc cần viện trưởng, đám học sinh biên thư cho Cửu Dương. Lần nào chàng cũng hồi âm giải quyết nhưng hình bóng thì biệt vô âm tín.

Tam cô nương phát giác chàng hoàng tử bạch mã có tâm sự. Họ rời Hắc Viện đi tìm. Tiểu Tường đau lòng khi thấy chàng như kẻ mất hồn. Cửu Dương đang đứng trên chỏm núi cách Giang Nam nghìn trùng thiên lý, hàng vạn dặm, ánh mắt nhìn xa xăm. Dưới chân là vài chục tỉnh rượu lớn.

- Thiên Văn! – Tam tuyệt giai nhân gọi.

Cửu Dương nghe tiếng kêu liền ném tỉnh rượu đã uống cạn xuống triền núi, tung một cú đá vào tỉnh rượu dưới đất làm bay lên trên không rồi đưa tay chụp lấy nóc từng chập. Lộ Phi Yến tiến đến bên cạnh chàng trước tiên. Nàng ngạc nhiên hỏi câu... dư thừa:

- Huynh dùng rượu giải sầu à?

Cửu Dương ngưng rượu lại, gơ tay xoa đầu người đẹp:

- Đúng vậy! Nhất túy giải ưu sầu. Muội chưa nghe sao?

Nói xong, chàng rót tửu lượng vô mồm nữa, quyết tâm biến bản thân thành Lưu Linh lưu địa. Lộ Phi Yến quay sang Lộ Phi Nhi, định hỏi câu đó có nghĩa là gì thì Lộ Phi Nhi hất đầu ra hiệu cho Tiểu Tường. Cả hai nường nhanh tay động thủ.

Tiểu Tường xuất chiêu Ngọc Đới Công Càn Khôn Khuyên, ngón đòn thứ sáu mươi ba trong bộ thất thập nhị huyền công La Hán Quyền. Vốn là loại công phu chuyên luyện hai cánh tay bằng cách vận công lực vào khối đá nặng hình trụ, ôm sát rồi nhấc lên. Mới ban đầu thì các môn sinh sử dụng những tảng đá to vừa, từ từ tăng dần kích thước và trọng lực. Tiểu Tường ra sức ôm Cữu Dương từ phía sau, siết chặt hai cánh tay chàng.

Bị tập kích bất thành linh, Cữu Dương đành hạ tĩnh rượu xuống. Chàng còn chưa hoàn hồn thì nhanh như chớp, Lộ Phi Nhi vận quyền vào cổ tay, có vẻ như sắp tung chiêu Bá Vương Trửu, thuộc loại ngành công dùng cùi chỏ hạ thủ. Quả y dự đoán, Lộ Phi Nhi muốn đánh chỗ ngang, quyết tâm công phá tĩnh rượu khổ lụy ái tình lục dục.

Nhưng đối với Cữu Dương thì tửu lượng là tánh mạng. Rượu bắt rời thân. Tửu còn chàng còn. Tửu mất chàng mất. Cữu Dương quyết đấu một phen với hai người đẹp để bảo tồn mấy giọt xa xỉ phẩm Nữ Nhi Hồng.

Cữu Dương lừa một chân ra phía sau, âm thầm phát huy Câu Liên Cước, một kỹ thuật đá móc gót đối thủ. Tiểu Tường có nghề, nằng liên tục nhảy tránh. Kế sách không thành. Địch thủ vẫn đeo cứng, không rút. Cữu Dương buộc lòng chuyển sang phương thức khác. Chàng rùn thân mình, dùng chiêu thứ bốn mươi Thiết Chu Đại quảng đối thủ qua vai. Tiểu Tường trúng phục kích, thân hình bị hất tung lên không trung. Nàng xoay một vòng ngoạn mục trước khi đáp xuống đất.

Hạ được Tiểu Tường, Cữu Dương quay sang tính sổ Lộ Phi Nhi, lúc này sắp ra đòn Ứng Dực Công Bá Vương Trửu. Cữu Dương nghiêng người phía sau như điện xẹt, tránh đòn chỏ. Tĩnh Nữ Nhi Hồng vẫn còn đó, y nguyên. Chỉ cần một tay, Gia Cát tái lại có thể áp đảo cả hai đối thủ cùng lúc.

Lộ Phi Yến bắt phục nhưng không tham chiến Cữu Dương, nằng giận cá chém... rượu. Lộ Phi Yến nháy mắt với Tiểu Tường và Lộ Phi Nhi. Cả hai hiểu ý liền vận hết mười hai thành công lực đánh một chưởng lên vai Lộ Phi Yến, truyền nội công vào thân thể. Uy lực nhập thành một, khí lực gia tăng. Lộ Phi Yến tức tốc khép các ngón lại, cung hai tay luân phiên đẩy chưởng Truy Phong Công về phía các tĩnh rượu đang nằm dưới đất. Phép tập quyền đả cách không mục tiêu, âm kinh khủng khiếp. Trong títt tất, ngoại trừ tĩnh rượu trên tay Cữu Dương, còn lại tất cả nổ tung. Âm thanh vang vọng bốn phương tám hướng.

Cữu Dương tức tối chong mắt nhìn đồng cát rồi quắc mắt sang tam tuyệt giai nhân.

- Đưa uội! – Lộ Phi Yến ám chỉ tĩnh rượu trên tay Cữu Dương.

Cữu Dương lắc đầu. Chàng định bưng lên uống thì Lộ Phi Yến chạy đến chồm đá, bên dưới vực thăm bao la trùng trùng, xâu hun hút. Tay trái của Lộ Phi Yến chỉ mặt Cữu Dương, còn tay phải chìa hai hình nộm gỗ xuống vực thăm:

- Muội đếm ba tiếng. Nếu huynh không ném bỏ tĩnh rượu thì hai món đồ chơi này biến mất ngay!

Chả là hồi nãy, khi Cữu Dương nghiêng người ra phía sau tránh đòn công pháp của Lộ Phi Nhi đã vô tình làm rơi đôi Kim Đồng Ngọc Nữ mà chàng cất giữ trong tay áo. Nhìn thấy cặp “hài nhi” của mình và Nữ Thần Y tính mạng có nguy cơ đe dọa, Cữu Dương bừng tỉnh. Chàng lập tức ném tĩnh rượu đánh xoảng vào tảng đá gần đó.

- Đừng nha! – Cữu Dương xua tay loạn xạ - Trả cho huynh!

- Muội không cho huynh hành hạ bản thân! – Lộ Phi Yến la lớn, gương mặt đầy rẫy phần nộ.

- Được, được! – Cữu Dương gật đầu lia lịa – Huynh xin thề bữa nay không uống rượu nữa. Muội làm ơn trả “con” lại cho huynh.

Cữu Dương khôn thầy chạy, lão ba đời. Chàng là tổ sư ranh mãnh nên mới cố tình chèn hai chữ “bữa nay” vào câu hứa. Chàng nói bữa nay không uống tức là ngày mai, ngày mốt, hôm kia sẽ uống. Bởi vì đối với

chàng thì rượu làm từ gạo mà ra, ta đây uống rượu cũng là ăn cơm. Đã vậy, lúc chàng thè thốt là giờ Hợi canh hai, trời tối khuya. Còn tí nữa sáng rồi.

May hồn là cao nhân tắc hữu thì có cao nhân trị. Vỗ quýt dầy đục móng tay nhọn. Tiểu Tường và Lộ Phi Nhi phát giác sự ranh ma. Họ đồng thanh hét lên:

- Không trả!

Còn Lộ Phi Yến thì nhú mày:

- “Con” nào?

Cửu Dương giơ tay chỉ hai khung hình gỗ. Lộ Phi Yến à một tiếng:

- Thì ra huynh lớn tông ngừng rồi mà còn khoái chơi đồ con nít.

Rồi nàng đưa hình nộm lên sát mắt quan sát. Vừa xem vừa cười khúc khích. Tiểu Tường và Lộ Phi Nhi thấy là lạ. Họ không hiểu tại sao Cửu Dương lại khấn trượng hai món đồ đó như vậy. Hết làn gió, họ tiến đến bên cạnh Lộ Phi Yến. Nhìn thoáng qua một cái, Lộ Phi Nhi và Tiểu Tường hiểu ngay.

Gặp nhau làm chi? Đêm đêm về tưởng nhớ

Gặp nhau làm chi? Thương nhớ mệnh mang

Người yêu người yêu, ru ta say giấc nồng

Để ta dìu em đi vào cõi đam mê

Gặp nhau làm chi? Sao đêm dài buồn thê?

Gặp nhau làm chi? Lệ ước hoen mi

Tình đến rục rỡ, em cho tôi ước mơ

Tình xa tình lỡ, ta mượn những cơn say

Em ơi em ơi, gặp nhau để làm gì?

Cho nhau thương đau, tình yêu nghĩa là gì?

Khi một người lặng lẽ bước đi

Đi trong cơn mưa, tình xưa xóa nhạt nhòa

Anh đang chơi với người ấy đã vô tình

Khi đường đời không cùng lối đi

Gặp nhau làm chi? Cho thêm sầu thêm nhớ

Gặp nhau làm chi? Tình đã phai phôi

Người đến rồi đi, cho ta say giấc mộng

Mộng đã tan vỡ, ta chìm vào những cơn say (st)

Hai nàng con gái lặng thinh dòm tình nhân. Cửu Dương biết họ đã nhìn thấu tâm tư nên không giải thích. Chàng ngẩn đầu ngó ánh trăng nhưng trăng trốn đâu mất biệt, chỉ có vài chòm sao len lỏi trong đám mây mờ.

Trong khi Cửu Dương đau lòng muốn chết thì Lộ Phi Yến mân mê “hai đứa trẻ” với vẻ khoái chí. Được một lát, nàng liếc Cửu Dương, gạ:

- Huynh tặng uội nha?

- Chi dạ? - Tiểu Tường thô thố mắt.

- Chơi chứ chi? - Lộ Phi Yến chu mỏ.

Cửu Dương chưa trả lời thì Lộ Phi Nhi giục cặp hình nộm từ trong tay Lộ Phi Yến. Lộ Phi Nhi lắc đầu:

- Hai cái này không phải làm uội đầu mà đòi chơi...ém xì bùa.
- Vậy chứ làm cho ai?

Lộ Phi Nhi chum chim môi:

- Cho... nàng.
- Nàng nào? – Lộ Phi Yến sốt ruột.

Lộ Phi Nhi sợ khi thốt ra danh tánh của người phụ bạc, Cửu Dương nghe được sẽ rụng tim nên vòng vo tam quốc:

- Nàng nào khoái ăn bánh bao chiều thì là nàng đó.

Lúc nói bóng nói gió, Lộ Phi Nhi quên Lộ Phi Yến chưa uống thuốc tiên nên vẫn còn chậm tiêu, đầu có hiểu. Bởi vậy khi nghe câu hàm ẩn, Lộ Phi Yến liền quay đầu cái rột sang Cửu Dương. Bắt gặp ánh mắt tra xét, chàng đành thở dài thuật lại đầu đuôi câu chuyện. Kể xong, chàng đi đến bên bờ vực thẳm đứng đăm chiêu. Chàng muốn được một mình yên tĩnh.

Còn lại ba nương, Lộ Phi Yến tức tưởi hỏi Lộ Phi Nhi:

- Vậy còn hôn ước với Lâm Tổ Đình thì sao? Thiếu đà chủ dự tính thế nào?

Lộ Phi Nhi nhún vai, làm sao mà biết được? Tần Thiên Nhân mới là kếp chính trong tuồng cải lương. Lộ Phi Yến tiếp tục thương tâm:

- Tội nghiệp Lâm Tổ Đình quá. Thiếu đà chủ sao lại không nói ra cho sớm, để cô ấy hiểu lầm bao nhiêu năm. Lại nữa, thấy huynh ấy đạo mạo mà ai dè bắt cá hai... chân cùng lúc!

Lộ Phi Nhi hừ mũi:

- Đạo mạo cái con cóc khô, tỷ dám cá “hắn” là dân có nghề!

Tiểu Tường khác song Lộ Phi nương. Tiểu Tường không để ý nhiều đến tên gian phu. Tiểu Tường trách móc mỗi một nàng dâu phụ. Vị thần tiên tỷ tỷ này ghê thiết, cứ im ru bà rù tước đoạt phu quân của người ta. Mà “người ta” đâu phải ai xa lạ, chính là tri kỷ đã cùng nhau trưởng thành, sát cánh chung vui. Ngẫm tới đây, Tiểu Tường nhớ câu ngụ ngôn đàm tiếu “gọt xoài đừng để xoài chua, chọn bạn đừng để bạn của bồ mình.”

- Nữ Thần Y đáng ghét! - Tiểu Tường lắc đầu.

Lộ Phi Nhi gật gù tán thành lời chỉ trích của Tiểu Tường. Và phê phán còn chưa đã nư, Lộ Phi Nhi chém tay vào không khí hùng hồn tuyên bố “cầu đầu trăm” Nữ Thần Y. Sau khi “chạy sô” thành công vai diễn Bao Thanh Thiên, Lộ Phi Nhi háng giọng:

- Đời là vậy đó, mấy người lù đù vác cái lu mà dzọt!

26. Chương 26: Phong Trần Nam Hiệp

Giang Nam. Địa đạo Tây Hồ.

- Thiên Nhân!

Nữ Thần Y du dương lên tiếng gọi. Ánh đèn trong thư phòng còn sáng nhưng chàng ở đâu? Cửa không khóa nên nàng bước vào. Nổi nghịch ngợm dâng lên trong lòng, Nữ Thần Y chạy đến nằm lên giường của người yêu, trằm chằm lại. Lát sau, nàng nghe tiếng bước chân, có người vào. Kể đó đi một vòng chung quanh thư phòng, dừng bước, hình như đang kéo học tử rồi bất chợt đóng lại.

Nữ Thần Y chưa biết kẻ đó muốn làm gì thì Tần Thiên Nhân xô cửa bước vô. Người bí mật liền nấp phía sau tấm bình phong cạnh tủ áo. Sau khi khóa cửa cẩn thận, Tần Thiên Nhân đứng ngay giữa thư phòng cởi áo choàng và tháo thắt lưng, định thay y phục.

Bất chợt, Tần Thiên Nhân ngừng tay. Chàng nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, ung dung tự tại rót một ly trà và hát về phía chiếc tủ quần áo. Nước trà nóng bay qua tấm bình phong, tạt trúng đầu kẻ đó khiến hắn kêu “ồ!” một tiếng rõ to.

- Còn không mau ra đây? - Tần Thiên Nhân cao giọng gọi.

Nữ Thần Y nằm yên trên giường, thầm biết chắc chàng chưa phát hiện ra nàng nên chờ kẻ kia xuất hiện trước. Quả thật, thoáng mắt đã có tiếng sột soạt.

- Tổ Đình! - Giọng Tần Thiên Nhân kinh ngạc - Muội làm gì ẩn trốn trong phòng huynh?

Lâm Tổ Đình không trả lời. Nàng đưa tay lau chùi nước trà nóng đang rơi từng giọt lên mặt. Cảm giác ân hận trĩu dậy, Tần Thiên Nhân nắm tay Lâm Tổ Đình, dịu dàng lại ngồi trên ghế.

Lâm Tổ Đình thần thờ. Có nằm mơ nàng cũng không ngờ một đấng anh hùng như thiếu đà chủ của bang phái Đại Minh Triều lại bỏ mặc câu “dưới chân nam tử có vạn kim,” ân cần quỳ xuống xem xét vết thương cho nàng. Đây cũng là lần đầu tiên Lâm Tổ Đình gần gũi thân quyền Nam hiệp. “Bàn tay đó thật ấm áp,” Lâm Tổ Đình xúc động. Rồi cảm lòng không được nên nàng thút thít khóc.

Thấy nữ nhi vì mình nhỏ lệ, Tần Thiên Nhân không ngừng rửa bản thân. Chàng tự trách:

- Đều là lỗi của huynh!

Và khi nghe tiếng hích hích vang vẳng đều đều bên tai, Tần Thiên Nhân ngỡ vết bỏng của Lâm Tổ Đình trầm trọng. Chàng đứng dậy nói:

- Để huynh nhờ Tây Hồ đến đây chữa trị.

- Huynh đừng đi, muội không sao!

Lâm Tổ Đình ái ngại phải chứng kiến cảnh vị hôn phu và Nữ Thần Y liếc mắt đưa tình nên lật đật lên tiếng đính chính. Và để quả quyết ngọc thể của mình không có vấn đề gì cần chữa trị, Lâm Tổ Đình gạt lệ trên mi. Nàng còn mỉm cười, trông bé bỏng và đáng thương hết một con mèo ươn.

Tần Thiên Nhân ngạc nhiên nhìn Lâm Tổ Đình. Hồi nãy mới vừa hu hu, nay lại cười héo hắt. Chàng lắc đầu:

- Cũng may Cửu Dương không có ở đây. Nếu đệ ấy thấy được tương tá của muội bây giờ thì thế nào cũng lôi cái câu đó ra trêu ghẹo.

- Câu đó là câu gì? - Lâm Tổ Đình tròn mắt.

Tần Thiên Nhân biết chàng vừa nói hớ nên lật đật xua tay:

- Câu nói tầm bậy, muội không nên nghe!

Ngặt nỗi con người có tánh tò mò, cái gì không biết thì muốn khám phá cho bằng được. Lâm Tổ Đình lại là chúa tò mò. Nàng đứng bật dậy hết cặp giò có gấn lò xo, rồi tiến đến sát bên cạnh, hươ tay giựt vạt áo của gã “đần” ông, nũng nà nũng nịu:

- Nhỡ muội thích nghe thì sao?

- Muội nhất định không thích - Tần Thiên Nhân quả quyết.

Thấy chàng không chịu nói, nàng phụng phịu, đôi mắt đã khô nay ngân ngấn nước:

- Có phải câu đó ám chỉ muội... xấu không?

- Đương nhiên là không phải.

Tần Thiên Nhân buồn cười. Ở trong bang hội, nàng được xem là đệ nhất mỹ nhân. Cửu Dương khen còn chưa xuể, hơi đâu mà chê? Chắc Lâm Tổ Đình không biết mình đẹp, hay là biết mà làm bộ nên hỏi câu ngớ ngẩn tầm xàm?

- Vậy sao huynh không nói? – Lâm Tổ Đình bụm mặt, dọa – Huynh không nói thì muội ... khóc liền!

Lâm Tổ Đình tung đòn chí mạng. Nàng biết Tần Thiên Nhân sợ nhất là nữ nhi nước mắt nước mũi kèm nhèm. Anh hùng rơi máu không rơi lệ. Cho nên mới vừa nghe điều kiện, chàng giật mình:

- Muội đừng khóc, để huynh nói.

Lâm Tổ Đình không bụm mặt nữa. Nàng áp đôi tay lên ngực thấp thỏm nghe chàng nói cái câu mà Cửu Dương chuyên môn đem ra trêu chọc nữ nhi:

- Vừa khóc vừa cười...

- Đủ rồi! - Lâm Tổ Đình cắt ngang - Muội không muốn nghe nữa.

Nạt nộ chưa đã, Lâm Tổ Đình giậm thành thịch đôi chân. Ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng trượt ngã. Tần Thiên Nhân do phản xạ liền dang tay đỡ tấm thân liễu yếu đào tơ. Lâm Tổ Đình cũng vòng cả hai tay ôm chặt thân hình trai trắng một cách vô tri thức.

Hai phút sau, nghĩa là thời kỳ tai nạn trôi qua lâu rồi mà nàng chưa chịu buông ra thì Tần Thiên Nhân bắt đầu cảm giác bất ổn. Chàng dợm chân bước thối lùi. Sư muội vẫn dính cứng theo. Đến khi lưng chạm vào tường thì Tần Thiên Nhân biết bản thân hết đường trốn chạy. Chàng quyết định động thủ, dùng sức lực thanh niên đẩy vị hôn thê ra. Chàng chưa kịp xuất chiêu thì:

- Muội định đem món quà đến cho huynh - Lâm Tổ Đình thủ thủ.

Tần Thiên Nhân nhìn theo tay chỉ của sư muội mới phát hiện chiếc áo bông nàng vắt lên tủ áo, chỗ tấm bình phong. Hôm nay là ngày sinh nhật của chàng. Lâm Tổ Đình ngẩn đầu khoe ánh mắt long lanh ngọc biếc:

- Chiếc áo đó là do muội may. Huynh có thích không?

Tần Thiên Nhân đứng cách xa chiếc tủ chục thước, có thấy áo ra sao đâu mà thích hay không. Nhưng chàng hiểu dụng tâm gian khổ. Thì ra Lâm Tổ Đình lén lút vào phòng để tặng quà, rồi xui xẻo bị nước trà làm bỏng.

Trước tấm chân tình của giai nhân, cộng thêm đôi mắt rưng rưng lệ nóng đã lay động tâm can thần quyền Nam hiệp. Dù là ai đi chăng nữa, lòng dạ có giá bằng cách mấy cũng rã tan. Chỉ tiếc một điều là trái tim mùa đông của chàng đã được người khác sưởi ấm.

Lâm Tổ Đình không phải Cửu Dương. Nàng không có tài tiên tri để đọc những ý nghĩ của Tần Thiên Nhân. Nàng hớn hờ chạy đi lấy món quà, giúp chàng cởi chiếc áo đang mặc rồi thay manh áo mới thử xem áo vừa vặn ra sao.

Nữ Thần Y không dám nhìn. Thần tiên tỷ tỷ phong bế đôi nhãn quan tuyệt sắc. Những giọt lệ lặng lẽ rơi. Anh hùng không qua ải mỹ nhân. Người nàng yêu đang sa bẫy tình luyến ái.

Đến khi Tần Thiên Nhân cảm giác những ngón tay thon thả đang mơn trớn trên vai thì chợt bừng tỉnh, lí trí mạnh mẽ của đệ nhất cao thủ võ lâm sống dậy. Quyết không để vị hôn thê cảm dỗ, chàng hất tay người đẹp qua vai. Lâm Tổ Đình giương đôi mắt đầy tự ái. Phía bên cạnh, Tần Thiên Nhân ngồi phịch xuống ghế và đóng mắt nhìn trần nhà. Lâu thật lâu, Lâm Tổ Đình đau lòng lên tiếng, giọng nói cắt khoát:

- Huynh định chừng nào mới nói uội nghe?

Tần Thiên Nhân hiểu hàm ý ẩn trong câu hỏi đó. Chắc Lâm Tổ Đình đã phát giác cảm tình sâu nặng của chàng đối với Nữ Thần Y. Không chút do dự, Tần Thiên Nhân quyết định trả lời chân thật:

- Trong suốt thời gian qua, ngày nào huynh cũng muốn nói ra nhưng Tây Hồ ngăn cản.

Lâm Tố Đình không tin vào đôi tai nàng. Trí óc nặng như chì, trái tim âm u uất ức. “Thì ra huynh ấy đã có tình ý với Nữ Thần Y từ xưa. Tại sao trước đây mình không phát hiện?” Những ý nghĩ cay đắng đè nén lòng ngực khiến nàng hụt hẫng, nhưng Lâm Tố Đình cố lấy lại bình tĩnh để hỏi câu quyết định:

- Huynh sẽ làm sao?

Tần Thiên Nhân không trả lời thẳng mà ngụ ý:

- Đời này của huynh ngoài Tây Hồ sẽ không lập thê tử khác.

Lời nói loáng thoáng như mây gió, phảng phất bên tai Lâm Tố Đình. Nàng hiểu nghĩa đen trong câu đó là “miễn cưỡng sống chung không hạnh phúc, thôi thì chúng ta nên giải trừ hôn ước để huynh được danh chánh ngôn thuận đến đề thân với Nữ Thần Y!”

Lâm Tố Đình cắn chặt môi cố kìm tiếng nấc. Nàng không ngờ tình yêu của Tần Thiên Nhân dành cho Nữ Thần Y sâu đậm đến vậy. Tần Thiên Nhân sẵn sàng bỏ ngoài tai lời dị nghị, chấp nhận làm kẻ vô tình, mang tiếng phụ bạc từ hôn. Và để được sống trọn kiếp bên Nữ Thần Y, chàng mặc kệ người đời nguyên rủa.

“Nữ Thần Y thật là diễm phúc,” Lâm Tố Đình âm thầm thán phục, “tại sao người có số phần may phước đó không phải là ta?”

Không thốt lên một lời nào cả, Lâm Tố Đình bưng mặt chạy ra khỏi thư phòng để người còn lại ái ngại trông theo.

Sau khi Lâm Tố Đình đi khỏi, Tần Thiên Nhân chống cằm nhìn chung quanh. Chiếc áo bông còn nằm dưới đất. Chàng cũng không định nhặt lên.

Bất chợt ở tít đằng kia nơi chiếc giường, cái mền tự nhiên nhúc nhích rồi dựng dậy. Tần Thiên Nhân tưởng có quái vật nên lập tức vận quyền thủ thế, định khử trừ thứ tà ma ngoại đạo hoặc là tên thích khách của triều đình không chừng. Chàng chưa ra tay chế ngự thì nửa cái đầu xinh xắn thò ra, vụt một cái biến mất. Thần quyền Nam hiệp bật cười khê. Chàng thu hồi nội công.

- Muội nắp lại bao lâu chắc đã nghe biết hết? - Tần Thiên Nhân tra khảo tên thích khách trùm mền.

Không có tiếng trả lời. Tần Thiên Nhân chỉ thấy cái chòm của tấm chăn quay bên phải rồi sang bên trái, lòng đoán kẻ đó lắc đầu.

- Muội không nghe nhưng cũng phải nhìn thấy chứ? - Chàng hỏi câu thứ hai.

Cái mền lại lúc lắc bên này bên kia.

- Muội nằm trong đó hoài không nóng hay sao? - Tần Thiên Nhân lại to tiếng hỏi.

Và như một mảnh hổ sấn mồi, chàng lặng lẽ tiến lại gần. Lần này, tấm chăn im ru, rồi gật gật. Tần Thiên Nhân vung tay giựt phắt. Con mồi mất nơi ẩn trốn, gương mặt bắt đầu đỏ ửng, nét sượng sùng lan rần đến mang tai.

Nữ Thần Y xấu hổ khi bị phát hiện đã nghe trộm câu chuyện tình dài lòng thông. Chẳng những vậy, chiếc lò sưởi bên cạnh còn hừng hực cháy, mới trùm chăn chút xíu vằng trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

- Muội đến để tặng món quà gì cho huynh đây? - Tần Thiên Nhân lên tiếng giúp người yêu phá vỡ nỗi ngại ngùng xấu hổ.

Mãi cho đến lúc đó, Nữ Thần Y mới sực nhớ nguyên do mà nàng cất công rình rập trong thư phòng riêng tư của chàng. Nàng thò vô tay áo lấy món quà nhưng tìm không ra. “Rõ ràng mình cất giấu trong người,” nàng thầm bảo. Nỗi lo ngại mất món vật khiến Nữ Thần Y phát hoảng. Nàng liền dùng đôi tay rờ rẫm khắp cơ thể cố tìm cho được. Có lẽ nó rơi đâu trong áo.

Phía đối diện, Tần Thiên Nhân chứng kiến cảnh Nữ Thần Y sờ mó tứ tung. Chàng ngẩn ngơ một hồi, rồi giơ bàn tay đã từng dãi nắng dầm mưa và xông pha sương gió nựng cằm sư muội.

- Huynh biết muội sắp trao cái gì cho huynh rồi! - Tần Thiên Nhân cười cười.

Không để cho nàng tra hỏi, chàng gật gù nói luôn:

- Muội định trao... thân cho huynh.

Nữ Thần Y hất cánh tay phong trần sang một bên. Nàng dẫu mở:

- Còn khuya!

- Khuya nay hay là khuya mai?

Tần Thiên Nhân nói giọng nhẹ nhàng mà Nữ Thần Y ngỡ như núi lở. Chiêu độc địa này vốn do Cửu Dương sáng tạo. Gia Cát tái lai chuyên môn sử dụng để trêu chọc gái nhà lành, hết một dụng cụ tán tỉnh nhăng nhít. Nữ Thần Y nghe Cửu Dương ca cẩm riết rồi quen, không thèm e thẹn nữa. Nay lại khác. Bị điểm trúng tim đen, Nữ Thần Y trợn mắt một cái rồi cúi đầu không dám nhìn.

Tần Thiên Nhân thấy nàng ngây ngô, trái tim đã yêu thương càng si mê vô bờ bến. Chàng ôm người yêu vào lòng, thì thầm bên tai:

- Chắc muội định tìm cái này?

Và chàng hất tấm chăn qua một bên, tay chỉ món quà đặc biệt. Nữ Thần Y sáng mắt:

- Huynh có thích không?

Tần Thiên Nhân gật đầu xúc động. Chàng siết chặt trong tay món quà ngàn lượng vàng cũng đổi không ra. Món quà đặc biệt không phải ngọc ngà châu báu, mà là một bức tượng gỗ đã được ai đó điêu khắc công phu, đường nét chạm trổ cầu kỳ chi tiết. Nhưng điều quan trọng trên hết là hình nộm này trông giống hệt người chàng yêu. Nụ cười y chang. Đôi mắt mơ màng như từ khuôn đúc.

27. Chương 27: Hoàng Hà Đại Nạn

Lan Châu, Cam Túc. Bình minh.

Hôm trước, Hoàng Hà ngập lụt làm vỡ đê. Nhà cửa đường sá chìm trong biển nước. Xác người đông đầy. Đồng lúa ruộng nương đại nạn. Lũ lên nhanh, nhiều vụ sạt lở xảy ra ở tỉnh Cam Túc. Cửu Dương nhận được tin. Chàng lập tức lên đường tiếp ứng tình hình.

Khi cơn bão mới vừa bắt đầu, quan tri huyện địa phương đã nhanh chân mang cả gia đình lìa khỏi. Một số quân đội Bát Kỳ Mãn Châu đang đóng ở Cam Túc cũng dời gót đến Tân Cương, chờ cho trận phong ba trôi qua mới cùng trở lại.

Đến phút cuối, chỉ có dân chúng chịu thiệt thòi. Nhiều người chết đuối. Kẻ còn sống sót thì hai bữa không no. Có khoảng vài ngàn thành viên bang phái Đại Minh Triều cư ngụ ở Cam Túc. Họ vui mừng hội ngộ thất đường gia. Sự hiện diện của Gia Cát tái lai như một sức lực vô hình khiến nỗi bất an trong lòng mọi người dịu lại. Họ tin tưởng Cửu Dương nhất định có cách làm giảm bớt những thiệt hại của trận cuồng phong trong tương lai gần đây.

Cửu Dương cùng Tiểu Tường dạo một vòng chung quanh tỉnh lỵ quan sát tình trạng dân cư. Còn Lộ Phi Yến và Lộ Phi Nhi thì theo một số huynh đệ đi xem xét mức độ cao của nước.

Sông Hoàng Hà là con sông dài thứ hai của Trung Hoa sau sông Dương Tử. Chữ “hà” có nghĩa là sông, và chữ “hoàng” dùng để ám chỉ màu vàng phù sa hòa trong nước. Sông Hoàng Hà còn có tên dân gian là sông “trọc lưu nước đục.” Cho nên mỗi khi nói bóng gió những điều không bao giờ xảy ra, người ta thường hay ví von “lên trời đã khó, làm cho nước sông Hoàng Hà trong trẻo còn khó hơn.”

Sông Hoàng Hà khởi nguồn từ phía tây bắc tỉnh Thanh Hải, vốn là nơi ngự trị của dãy núi hùng vĩ Côn Lôn. Dòng nước bắt nguồn chảy hướng nam, uốn cong về phía đông nam, và xuôi theo hướng nam một lần nữa trước khi giáp ranh tỉnh lỵ Lan Châu thuộc địa hình Cam Túc. Sau đó, con sông uốn lượn về phía bắc qua

khu tự trị dân tộc Hồi Ninh Hạ, chảy tới khu tự trị Hà Sáo Nội Mông. Ở tại vùng Nội Mông, dòng nước màu vàng thỉnh thoảng đổi hướng trực tiến về nam tạo ra ranh giới của hai tỉnh Thiểm Tây và Sơn Tây. Khi trôi về phía đông bắc của thành phố Tây An, thủ phủ tỉnh Thiểm Tây thì Hoàng Hà lại một lần nữa ngược hướng chảy về đông, xuyên thành phố Khai Phong, qua đến Tế Nam thủ phủ Sơn Đông rồi cuối cùng đổ ra biển Bột Hải.

Trong lịch sử hàng ngàn năm khai quốc, Hoàng Hà được xem là niềm vui và nỗi buồn của vạn dân. Từ năm 602 cho đến hiện nay, dòng nước màu vàng này đã ít nhất năm lần đổi dòng, làm vỡ các con đê bao bọc trên hết không dưới một ngàn năm trăm lần.

Tiểu Tường rảo bước song song bên cạnh Cữu Dương. Cả hai vừa đi vừa thở dài. Họ đưa mắt nhìn khắp nơi. Đâu đâu cũng là nhà cửa xơ xác. Lũ dân cao. Đường sá ngập ngựa trong nước gây trở ngại di chuyển. Trường học buộc phải đóng cửa. Dân chúng lâm cảnh màn trời chiếu đất, cuộc sống ngặt nghèo. Một số người bỏ xứ ra đi, nhưng cũng không ít người quyết tâm tồn tại trên mảnh đất chôn nhau cắt rốn.

Trên đường trở về khu căn cứ bí mật của bang hội, Tiểu Tường liếc sang Cữu Dương, phát giác cặp chân mày cau lại, chắc đầu óc của chàng đang hoạt động không ngừng.

- Huynh nghĩ ngợi gì mà trở người thế? – Tiểu Tường khẽ hỏi.

Cữu Dương làm thinh. Hình như chàng không nghe câu nàng vừa nói. Đến chỗ quẹo để vào khu căn cứ mà thấy Cữu Dương vẫn còn hồn lìa khỏi xác, nghĩ ngợi mông lung nên Tiểu Tường nắm lấy bàn tay chàng lay mạnh:

- Cua đi huynh!

Đôi vai của Cữu Dương giật nảy, đầu cổ đảo dác tứ phía:

- Đâu, đâu? Ở đâu?

Hỏi xong, chàng giương mắt éch ngó Tiểu Tường:

- Có ai đâu mà cua?

- Huynh ơi là huynh! - Tiểu Tường nguyệt một cái dài hai trăm cây số rưỡi - Muội nói là cua qua đường đi!

Trong khi Cữu Dương cười cười què độ thì Tiểu Tường lắc đầu bái phục cái nét “ba mươi lăm” của chàng. Đúng là... hồng nào hồng chẳng có gai, trai nào trai chẳng yêu hai ba nàng. Thời cuộc rùm beng, sông tràn nước lũ mà vẫn chứng nào tật nấy. Thật chán cho cái kiếp đào hoa. Và Tiểu Tường ước ao bản thân có tài tiên tri số mệnh để xem thử ở nơi tương lai, cô nương nào sẽ nâng khăn móc túi, đầu ấp tay gối trọn đời với Cữu Dương đa tình kia. (Mà đa tình như Cữu Dương thì chắc là phải chịu kiếp nằm ngoài hè chứ hổng có chỗ trong ga-ra mà nằm.)

Tiểu Tường định lên tiếng trêu chọc thì song Lộ Phi nương từ đằng xa chạy lại. Lộ Phi Yển mặt mày nhếch nhếch, tóc tai ướt đầm, rong rêu phủ đầy. Trên người nàng khoác cái áo choàng màu xanh đồ sộ.

- Ủa, muội làm sao thế? – Cữu Dương há hốc miệng.

- Lúc này muội bị ...

- Quáng gà nên té xuống sông – Lộ Phi Nhi cắt lời.

Lộ Phi Yển giãy nảy:

- Muội ướt như chuột, tởm còn không thương dùm cho, cứ lo châm chọc.

- Thôi, thôi! – Cữu Dương lật đặt khuyển can – Có gì thì ngồi xuống uống trà thương lượng.

Và chàng giơ tay gỡ từng cọng rong bám trên mái tóc đen tuyền óng ả. Cảnh này tình tứ hết xẩy mà Lộ Phi Nhi lại trề môi. Còn Lộ Phi Yển thì được dịp nhõng nhẽo, miệng mếu thút thút.

- Muội đừng khóc - Cữu Dương lay hoay dỗ dành – Nước mắt tùm lum là hết đẹp đó nha.

Nghe người thương nói vậy, Lộ Phi Yển còn ngoác miệng to hơn, giọng hích hích chuyển sang tỏ tở:

- Bộ bây giờ muối xấu lắm sao?

Sợ chuyện nhỏ hóa to, Cửu Dương nháy Tiểu Tường và Lộ Phi Nhi, nhờ họ ra tay khuyên nhủ. Ai dè đâu Lộ Phi Nhi phớt lờ, lòng quá hiểu cái tánh mít ướt nhẹp của sư muối mình. Tiểu Tường cũng ngửa con mắt nhưng bởi vì đáng trọng phụ nhờ vả nên đành phải bắt đắc dĩ. Tiểu Tường cố suy nghĩ câu an ủi hay ho, mãi mà tìm không ra. Chợt, ánh mắt nàng bật sáng như đèn pha Khổng Minh. Tiểu Tường nhớ tới cái áo choàng màu xanh, hình như Lộ Phi Yến mượn của người ta mặc vào sau khi sa chân xuống nước. Tiểu Tường lập tức xuýt xoa:

- Cô bạn cái áo này nhìn “bụi” quá hén.

Tiểu Tường có ý muốn khen để làm dịu lòng nàng mít ướt nhưng nàng mít ướt quá xá thật thà.

- Bụi đâu mà bụi – Lộ Phi Yến lúng túng - Tôi mới đập dzô góc dĩa rồi mà.

Nghe câu trả lời chân thật, Lộ Phi Nhi và Tiểu Tường ôm bụng cười lăn bò càng. lát sau, Tiểu Tường đưa tay lau chùi nước mắt. Lộ Phi Nhi thì vẫn còn môi hở răng hô.

- Thôi, cười nhiều đó đủ rồi - Tiểu Tường đập lên chân Lộ Phi Nhi.

Cửu Dương cũng tăng hăng hai ba cái để ra hiệu ọi người đừng trêu chọc cô nàng khờ khạo nữa. Lộ Phi Nhi lập tức bịt mồm lại, giọng nói rít qua kẽ tay:

- Được, muối nghe theo huynh, không cười nữa.

Thấy nàng ngoan ngoãn, Cửu Dương gạt đầu cảm khái. Nhưng Lộ Phi Nhi không để chàng mừng quá hai giây, nàng cong môi lí lắc:

- Cười người chớ dại cười lâu, cười hết hôm trước hôm sau lấy gì cười, đúng không huynh?

Cam Túc. Hôm sau. Hoàng hôn.

Trời nhá nhem tối. Tại khu căn cứ bí mật thuộc tỉnh Cam Túc, đại đa số các vị chỉ huy bang hội có mặt đông đủ. Họ tụ tập để cùng tham khảo quy trình phòng chống bão lũ do Cửu Dương thiết lập.

- Tham kiến thất đương gia!

Cửu Dương vừa đặt chân vào đại sảnh là tất cả các thành viên bang hội đồng loạt đứng lên tham kiến. Chàng gạt đầu chào họ, rồi đưa xấp giấy tờ cho Vệ Xuân Đường.

- Mời thất đương gia an tọa – Vệ Xuân Đường chỉ chiếc ghế, giọng nói hòa nhã.

Vệ Xuân Đường là vị thủ lĩnh của nhóm huynh đệ ở Cam Túc, thấy Cửu Dương xuất hiện liền đứng dậy nhường vị trí cao cả của mình lại cho thất đương gia. Nhưng Cửu Dương xua tay, chàng đã quen ngồi đâu cũng được, hề có ghế là đỡ mỏi căng rồi. Vả lại, chàng không thích làm ra vẻ ta đây là người quan trọng, cứ hề nhân vật đầu não là phải ngồi chiếu trên, màu mè hoa hòe hoa sói nên chàng chọn chiếc ghế... kế tiểu sư muối tướng tá đầy đà như là mười tám. Chứ thật ra nàng còn bé lắm ai ơi, khoảng chừng mười bốn thôi, tóc rẽ ngôi giữa, bím tết hai bên. Cửu Dương không biết nàng là vị thành niên. Cũng xin nói thêm là Lộ Phi Yến và Lộ Phi Nhi năm nay mười bảy độ xuân xanh cộng mười một tháng lễ tế thành ra châm chế được. Lúc trước Hiểu Lạc đoán hai nàng mười sáu tuổi, nó trật lất rồi.

Mấy tờ giấy Vệ Xuân Đường đang cầm là bài án quá trình phòng chống bão lũ mà Cửu Dương đã viết.

Vệ Xuân Đường cùng các bằng hữu say sưa nghiên cứu. Đầu trước tiên mà bài viết đề cập đến là mùa màng giông tố bởi vì bão lũ thường có xu hướng xuất hiện theo mùa. Cửu Dương khuyên dân chúng hãy nên tham khảo những chi tiết phòng bị để hạn chế thiên tai ở mức độ thấp nhất.

Mùa lũ thường hay xảy ra từ tháng sáu cho đến tháng mười ở các vùng Bắc Bộ, từ tháng bảy đến tháng mười một ở Bắc Trung Bộ, từ tháng chín đến tháng mười hai tại Trung Bộ và Nam Trung Bộ, từ tháng sáu đến tháng mười một tại Nam Bộ và Tây Nguyên. Còn các trận lũ tiểu mãn thường hay xảy ra vào cuối tháng năm. Lũ tiểu mãn là loại lũ do mưa rào gây nên, không gây tổn hại như những trận cuồng phong khác.

Có rất nhiều nguyên nhân gây sạt lở. Nguyên nhân thứ nhất là do các hoạt động xây dựng nhà cửa, kho lương thực, và đình miếu... Những hoạt động này đã làm gia tăng tải trọng trên nền đất yếu. Nguyên nhân thứ hai là do sự tổn thất của cây cối mọc dọc bờ sông và mép sông. Các loại cây cối này vốn có tác dụng trong vấn đề ngăn chặn sóng và ổn định bờ.

Để hạn chế thiệt hại đến mức thấp nhất, dân chúng phải phối hợp đồng bộ các cấp chính quyền huyện và thị trấn với các sở ban ngành ở kinh thành. Đối với cấp chính quyền huyện thì nên phối hợp với khu quản lý giao thông, những người phụ trách địa bàn cùng nhau kiểm tra các khu vực sạt lở để phòng ngừa, ứng phó và xử lý một cách triệt để.

Tri huyện địa phương nên theo dõi các chủ đầu tư và chủ dự án xây dựng công trình nhằm bảo vệ bờ sông, rồi khuyên họ nên thực hiện đúng cách. Dân chúng cũng phải đồng tâm cùng nhau bảo vệ bờ đê hiện có, nên trồng các loại cây thích hợp dọc bờ sông, bờ bao phía sông, và rạch để bảo vệ mái sông, mái bờ bao. Nhất là các vị trí dễ xảy ra sạt lở.

Đô đốc địa phương cần thường xuyên tra xét và xử lý các trường hợp khai thác cát hay là neo đậu tàu bè trái phép... Trước khi lũ xảy ra thường có nhiều dấu hiệu chẳng hạn như mưa to liên tục trong nhiều giờ hoặc trong nhiều ngày, ảnh hưởng của bão hoặc áp thấp nhiệt đới, đặc biệt là dân chúng nên đo mực nước sông mỗi ngày vài lần để có thể phát hiện tốc độ và diễn biến của mực nước...

Cửu Dương còn viết rất nhiều. Ngoài những điều đã kể trên là việc chàng kêu gọi dân chúng xây dựng “đê khoanh vùng.” Những tác dụng của đê khoanh vùng là để vây quanh một vùng, giữ không cho nước tràn vào gây thiệt hại hoặc là ngăn vây nước, chỉ để nó gây thiệt hại ở một vùng nhất định, không cho lan tràn sang những vùng khác.

Có vài nguyên tắc để chọn tuyến đê khoanh vùng. Cách đầu tiên, đê khoanh vùng thường có tuyến ngắn và khép kín nhưng lại có thể hạn chế thiệt hại ở mức thấp nhất. Cách thứ hai, dân chúng nên tận dụng những bờ đê cũ, các con kênh nổi, đồi núi, và mô đất cao, tránh những công trình kiên cố, kênh rạch, đầm ao sâu hoặc những nơi có địa chất xấu.

Về chiều cao thì đê khoanh vùng có diện tích chứa nước lớn phải có chiều cao thấp hơn đê khoanh vùng có diện tích chứa nước nhỏ. Về bề mặt thì đê khoanh vùng thường có mặt cắt khoảng chừng chín thước, mái thượng và hạ lưu bằng nhau, khoảng chừng năm thước. Trước khi đắp đê phải xử lý nền... Khi đắp đất thì phải là đất thịt, không nên đắp đất cát, bùn hoặc đất lẫn nhiều cỏ cây, rơm rạ, và sỏi đá. Đến lúc có đê rồi thì phải thay phiên nhau quản lý và tu bổ thường xuyên...

Cửu Dương bưng tách trà lên miệng trong khi các thành viên bang hội chuyển tay nhau bài án quá trình phòng chống bão lũ mà suốt đêm qua chàng vất vả óc mới nghĩ ra. Nhân lúc mọi người bận rộn xem tờ giấy, còn bản thân thì rảnh rang nên chàng quay sang nàng bên cạnh. Nàng hỉ mũi chưa sạch mà anh chàng đào hoa cũng không tha. Chắc tại vì cam sành lột vỏ còn chua, thấy nàng còn nhỏ nên chàng cua để dành. À quên, cho biện hộ dùm Cửu Dương là tại vì chàng không biết nàng tuổi bao nhiêu.

Cửu Dương khều bàn tay của người đẹp bé bỏng. Lẽ đương nhiên! Ngồi gần con gái không sờ là ngu, thà chàng cắt tóc đi tu, ngồi gần con gái ngu sao không sờ.

Thình lình bị sờ rầm, nàng chớp chớp đôi mắt một mí nhìn vị cứu tinh đến từ Giang Nam.

- Mọii có bao giờ hôn người lạ không? – Cửu Dương thì thầm.

Đúng là... con người càng lúc càng đông, Từ Hải thì ít mà Sở Khanh thì nhiều. Bởi vậy cho nên vừa mới nghe câu sàm sỡ của Tây Môn Khánh, mỹ nhân đỏ mặt:

- Không!

- Không à? – Cửu Dương nheo mắt hỏi lại.

Cô bé không biết mình đang sập bẫy nên lắc đầu lia lịa. Thừa thắng xông lên, Cửu Dương nhích lại gần:

- Vậy thì để huynh tự giới thiệu nhé.

Nhưng Gia Cát tái lại chưa kịp quảng cáo chàng là ... dzê cụ thì Vệ Xuân Đường cùng đám người ủa lại. Họ vỗ vai chàng, hồ hởi ra mặt. Nói giỡn thôi chứ nếu đám người kia không có ở đây, Cửu Dương huynh ấy

cũng không bao giờ làm trò bậy bạ đâu nhé. Người ta đang hoảng lắm à!

Trở lại câu chuyện. Các thành viên bang hội vô cùng hồ hởi sau khi đọc xong bài quá trình phòng chống lũ. Vệ Xuân Đường tức tốc đi huy động dân chúng để cùng nhau đắp đê khoanh vùng.

Tin tốt theo nhau tiếp tục kéo đến. Vài hôm sau, huynh đệ ở Cam Túc sẽ nhận được một số ngân lượng gửi đến từ Giang Nam. Số vàng nén này có thể dùng để mua vật liệu tu sửa nhà cửa cho dân làng, đó vốn là tiền bạc của triều đình mà bang hội Đại Minh Triều đã ra tay chiếm cứ ở Thủy Hoàng. Nhưng điều quan trọng nhất vẫn là lương thực. Có vàng trong tay mà rỗng miệng cũng như không.

Hiện tại ở Lan Châu có rất nhiều người đói khát, đồng áng hư hao, nương rẫy chìm trong bể nước. Triều đình không xuất kho phát gạo. Cửu Dương đành viết thư về Giang Nam yêu cầu Tàn Thiên Nhân mau chóng tìm cách tiếp ứng lương khô.

Trong những ngày chờ đợi lương thực, Cửu Dương lại phải trở thành langg y bất đắc dĩ. Có rất nhiều kẻ ngã bệnh do tình trạng ô nhiễm trong nước. Nữ Thần Y không có ở đây nên chàng lâm cảnh “thuốc chưa có trong tay, thầy chưa có tại chỗ.” Cũng may là Gia Cát tái lai có nhét bộ kiến thức đồ sộ vô đầu nên cũng còn trở tay kịp thời. Những căn bệnh hiểm nghèo thì chàng thua chứ một vài bài thuốc nam đơn giản để chữa bệnh thường thường như đau mắt, viêm da lở loét, hoặc đường ruột thì không mấy khó.

Cửu Dương kê toa thuốc xong, đám tam cô nương lập tức thực hành. Để chữa chứng viêm da lở loét, Tiểu Tường đi tìm kim ngân hoa, lá cối xay, cỏ chỉ thiên, sài đất và dây thồm lồm sắc thành một nồi.

Để rửa sạch các vết lở, Lộ Phi Nhi ngâm một thao lá trầu không, lá bồ giác, lá ba chạc, lá mần tưới, lá sòi, lá mỏ quạ và lá diếp cá hoà với phèn chua.

Còn về bệnh đau mắt đỏ thì Lộ Phi Yến có trách nhiệm giúp bệnh nhân rửa mắt bằng nước muối sinh lý. Sau đó thì rửa mắt bằng dung dịch mỗi ngày năm lần. Lộ Phi Yến lấy lá dâu cái, lá trầu không ba cái, vò nát hai thứ lá này và cho vào chén, đổ nước sôi rồi đưa mắt bị đau sát miệng chén để xông hơi nóng bốc lên. Xong thì dùng nước này rửa mắt. Và để chế tạo dung dịch, Lộ Phi Yến dùng lá sống đời giã trong cối sứ rồi lọc lấy nước nguyên chất.

Buổi sáng, bốn người làm việc không ngừng tay. Đến chiều tối, cả ba nàng tựa vào nhau nằm thẳng cẳng ngủ vùi. Chỉ có chàng một mình lang thang tới quán rượu. Trên đường đi thăm bạn nhậu, Cửu Dương lại chạnh lòng nghĩ đến người xưa.

Hỏi em rằng em ở ngoài ấy ra sao?

Má xưa còn thắm hoa đào?

Mắt xưa còn xanh màu biếc?

Nụ cười có đẹp trắng sao?

Ở nơi này, bốn mùa nắng cháy em ơi

Gió lên ngập bốn phương trời

Lối xưa về xa hun hút

Mây chiều gọi nhớ chơi vơi...

Cuối cùng thì cánh cửa quán rượu cũng lộ diện. Tối nay khách vắng tanh như chùa bà Đanh. Ngộ cái là ông chủ quán mặt mày hí hửng, bán ế ầm lẽ ra phải buồn mới đúng. Thấy chàng xuất hiện, ông cười toe toét:

- Tối nay tôi đóng cửa sớm.

- Sao thế? – Cửu Dương ngạc nhiên.

Ông chủ khoe răng, tí mắt trả lời:

- Ngày mai quan tri huyện địa phương cùng gia đình trở lại thị trấn này, cho nên lúc này, tên quán gia mua hết tất cả rượu của tôi để dành làm tiệc tùng...

Thấy khách quý quay mình rảo bước, gương mặt buồn hiu hắt, ông vội nói thêm:

- Ở dưới chân đồi có một tử lâu.

Cửu Dương lại phải đi đến tận chân đồi, xa ơ là xa, tìm cái tử lâu chết tiệt. Mới vừa bước tới quây tính tiền, chưa kịp nói tiếng nào thì nàng chủ quán liếc chàng một cái sắc bén. Và chẳng thèm đon đả chào hỏi, nàng nói:

- Ở đây không chơi... mua chịu, tiền trao thì cháo mới múc, không có tiền thì trút cháo dzô!

Cửu Dương gật đầu. Tiền chàng có cả đồng, chỉ thiếu tình thôi. Bây giờ “tình” của chàng không biết đang làm gì? Chàng đi rồi thì ai là người đặt thơ ba xu nhằm nhĩ để chọc nàng nổi giận? Ai sẽ dỗ dành để ngắm nàng tươi cười? Vuốt mái tóc mây buông lơ lửng tuyệt vời? Ai hứa yêu thương nàng đến trọn đời?

Cửu Dương đang mơ màng dĩ vãng, chợt nghe giọng chua như giấm vang lên:

- Đại gia muốn mấy bầu rượu?

Cửu Dương chưa trả lời thì chủ quán thấy bản mặt chàng là lạ. Nàng đoán rằng khách từ tỉnh ngoài tới đây nên quyết định tăng giá gấp năm:

- Một bầu rượu là hai mươi quan tiền.

Cửu Dương giơ một ngón tay:

- Ta lấy một bầu.

Nàng chủ quán quay vô trong kệ, hươ tay lấy một bầu rượu rồi quay trở ra, định đưa cho chàng thì nghe chàng bảo:

- Nàng bán thêm cho ta con dao luôn.

- Dzô duyên! – Chủ quán lườm lườm Cửu Dương - Ở đây hông có bán dao!

- Hông có bán dao sao nàng cắt cổ ta đau dzậy?

Xổ ngọt xong, đại gia đặt đồng tiền lên bàn, cầm lấy bầu rượu và quay lưng bỏ đi.

28. Chương 28: Bộ Ngựa Bắt Ve, Chim Sẻ Đứng Sau.

Giang Nam.

Lá thư Cửu Dương viết hôm trước, cuối cùng cũng đến địa đạo Tây Hồ. Lão Tôn vốn là người đầu tiên nhận được bức thư bởi vì Cửu Dương khôn khéo ghi bên ngoài phong bì địa chỉ của học đường Hắc Viện. Trên bì thư Cửu Dương viết tên người nhận bằng mực đỏ, tượng trưng cho dấu hiệu khẩn cấp chứ không phải tin tức thường tình thăm hỏi qua loa.

Cửu Dương không thể gửi thẳng đến địa đạo Tây Hồ vì đó là di cư bí mật của các vị lãnh đạo bang phái phản Thanh. Do đó, Hắc Viện học đường chính là nơi mà tất tần tật thông tin cách mạng được ban hành, ghi chép, và truyền đi cho các hội viên trú ngụ ở bốn miền chiến thuật. Nhận được lá thư, lão Tôn vội vã đưa cho Trương Quốc Khải để trao tay Tàn Thiên Nhân.

Lúc Trương Quốc Khải đi tìm thiếu đà chủ để hoàn giao thông tin mà Cửu Dương gửi về từ Cam Túc thì thấy Khẩu Tâm chuẩn bị tụng kinh ở tông đường.

- Đại ca! – Trương Quốc Khải gọi Khẩu Tâm – Thiếu đà chủ đâu?

Trương Quốc Khải vừa hỏi vừa hươ hươ phong thư. Thấy chữ viết màu đỏ, Khẩu Tâm lật đặt đứng phắt dậy trả lời:

- Thiếu đà chủ đang kiểm kê gạo trong kho lương thực.

Dứt lời, Khẩu Tâm khua chân bước ra khỏi cửa tông đường. Trương Quốc Khải lẹ làng nổi gót theo sau.

—oOo—

Địa đạo Tây Hồ. Kho lương thực.

Tần Thiên Nhân đón nhận phong thư, hiểu sự tình nghiêm trọng nên lập tức đình trệ công việc đang làm, hồi hộp mở ra xem. Khẩu Tâm và Trương Quốc Khải chụm đầu vô đọc. Trong thư, Cửu Dương cho biết rằng tỉnh lỵ Lan Châu vỡ đê bao làm hai trăm ha lúa vụ ba mất trắng. Đọc tới đoạn cuối, cả ba người nhìn nhau thở dài. Cửu Dương viết “mới đây, sông dâng nước lũ, nạn nhân đói khát, rất cần triều đình mở kho nhưng chờ mãi không thấy thành thử bần cùng sinh đạo tặc...”

Trương Quốc Khải giơ tay vô đầu, nói:

- Không ngờ triều đình bó gối ngồi im, bỏ mặc dân chúng chết đói.

Khẩu Tâm mân mê xâu chuỗi tràng hạt trong bàn tay trái, chép miệng:

- A di đà phật, thiện tay thiện tay!

Và Khẩu Tâm đặt bàn tay phải lên vai thiếu đà chủ, giọng nói của Khẩu Tâm phấn khởi:

- Chúng ta nhất định phải tiếp ứng lương thực càng nhanh càng tốt.

- Nhưng kho lương thực đã cạn – Tần Thiên Nhân lắc đầu.

Khẩu Tâm rút tay về. Cặp mắt của vị hòa thượng bừng sáng khi nghe Tần Thiên Nhân tiếp tục cho biết:

- Lúc trước, sông Dương Tử hoành hành, chúng ta đã trao hết số gạo nếp cho nạn nhân ở Tứ Xuyên.

Trương Quốc Khải nghe nói vậy liền vỗ trán hai ba cái, rồi thở dài:

- Đúng là họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai.

Tần Thiên Nhân cũng thở dài theo. Chỉ có vị hòa thượng kín đáo gật gù, trông có vẻ như đang nghiền ngẫm điều tâm đắc. Trương Quốc Khải than ngắn thở dài cũng phải. Điềm lành chờ mãi không thấy ghé, điềm dữ cứ gõ cửa liên miên. Số ngân lượng ở Thủy Hoàng hôm trước không còn, bởi vì phân nửa dùng làm việc cứu lũ, số còn lại đã được quyên góp cho bá tánh tại chiến trường Tây Bắc, Tân Cương.

May mắn thay, trời không có đường cùng. Ở hiền gặp lành. Thiện lai thiện báo. Mười ngày kể từ hôm nhận lá thư, nhóm thành viên bang hội trú ngụ tại Trấn Giang ngóng được mối làm ăn. Họ báo lại với thiếu đà chủ. Theo tin tức phong phanh thì có người nhìn thấy tàu bè áp tải lương thực cho quân đội Bát Kỳ Mãn Châu.

Nhưng chuyện này Tần Thiên Nhân do dự, lòng cảm giác bất an, nổi mớ hồ không định nghĩa được. Chàng cũng chẳng hiểu tại sao. Có lẽ là do sự vắng mặt của Gia Cát tái lai, bang hội như thiếu một cánh tay điều binh khiển tướng. Ngặt nổi tình thế bắt buộc phải xuất quân mặc dù thâm tâm chàng không muốn.

Tần Thiên Nhân lập tức triệu tập binh mã. Tối hôm đó ở tông đường của địa đạo Tây Hồ, mọi người có mặt đông đủ, trừ Cửu Dương. Họ cùng nhau thương lượng kế sách đánh nhanh rút gọn mà không làm tổn hao nhiều nguyên khí.

Theo tin tức nhận được từ Trấn Giang thì sáng ngày một đoàn quân Thanh sẽ tới Địa Hình, nơi này sông dâng cao, thủy hiểm. Khẩu Tâm phái vài huynh đệ đặt cọc nhọn vào đáy sông. Khi tàu bè đi đến, đụng phải, nước liền tràn vào. Bọn quân Thanh ắt lo cứu thủy mà bỏ lại lương khô...

Giang Nam.

Kể tiếp chuyện tối hôm đó, thiếu đà chủ Tần Thiên Nhân thương lượng với các thành viên bang hội Đại Minh Triều trú ngụ tại Giang Nam.

Sau khi thảo xong, Tần Thiên Nhân liền nhờ Khẩu Tâm cử một số người đóng cọc có bịt sắt nhọn xuống lòng sông Địa Hình. Khi thủy triều lên, bãi cọc không bị phát hiện. Tần Thiên Nhân dự định nhử đám binh lính triều đình vào khu vực bố trí đặc biệt này khi nước lên, và đợi thủy triều rút xuống mới xua quân giao chiến. Khi dòng sông rút hẳn, thuyền địch sẽ lâm tình huống mắc cạn, bị cọc nhọn đâm thủng khiến nước

ùng ừng tràn vào. Lúc đó, tâm lý quân địch hoảng loạn nên thừa nước đục thả câu chắc hẳn tóm được con cá lớn.

Tần Thiên Nhân đã nghiên cứu kỹ lưỡng quy luật thủy triều của dòng sông Địa Hình trước khi vạch ra thế trận cọc để mai phục quân Thanh.

Thiếu đà chủ dụng binh biết đợi thời, biết thừa thế tiến thoái. Thần quyền Nam hiệp còn đích thân ra mặt chỉ huy trận địa hòng chiếm cứ số lương thực. Khúc sông Địa Hình là nơi mà đoàn thuyền của quân Thanh sẽ phải đi qua trên đường vận tải gạo đến chiến trường Tân Cương.

Tần Thiên Nhân ra lệnh cho huynh đệ đồn các loại gỗ lim và gỗ táu trên rừng Hàn Châu, kéo về bờ sông Địa Hình, đẽo nhọn cắm xuống dòng nước tạo thành những bãi chông ngầm kín đáo. Sông Địa Hình nước ròng, tức là nước lên rất nhanh và xuống rất mạnh. Khi thủy triều rút lại còn hiện ra thêm một dải đá ngầm bên dưới lòng sông có thể phối hợp với bãi chông nhằm ngăn chặn tàu thuyền của địch.

Vài giờ trước khi trận quyết chiến bắt đầu, Khẩu Tâm và Trương Quốc Khải cùng vô số thành viên bang hội bí mật mai phục ven sông. Họ âm thầm chờ đợi giây phút ra tay rồi nhanh chóng rút lui về đoàn tụ ở đồi Bát Cự.

Tần Thiên Nhân đã sắp đặt một đoàn xe ngựa chờ sẵn trên đồi Bát Cự để hộ tống số lương thực cướp được đó về Lan Châu, trao cho Cửu Dương. Đoàn xe không thể đậu dọc ven sông bởi vì hai bên mép sông là đồng cỏ thảo nguyên xanh thẳm. Binh lính triều đình mà thấy tự dưng có đoàn xe ngựa sẽ trở lòng phòng ngựa. Mặt khác, các thành viên bang hội dùng đồng cỏ bông lau này ẩn mình, cố tình nằm sát xuống đất, tay nắm binh khí lăm lăm, lòng quyết tâm tước đoạt số gạo để cứu hàng trăm sinh mạng.

Giây phút định mệnh. Tàu thuyền ló dạng ở khúc sông Địa Hình. Khẩu Tâm ra lệnh cho phân nửa huynh đệ ẩn hình bên trái mép sông. Trương Quốc Khải phát tay ra hiệu cho số anh em còn lại núp sau bụi cỏ bên phải. Tất cả đang trong tư thế sẵn sàng lâm trận cho chiến trường quyết liệt sắp sửa xảy ra.

Khẩu Tâm đợi đến khi thủy triều xuống mới hạ lệnh cho huynh đệ đổ ra đánh tới tấp. Trương Quốc Khải cũng tung quân tấn công dữ dội. Thuyền của quân Thanh mắc cạn, lần lượt bị cọc đâm thủng. Quân Thanh rơi vào thế nguy, trúng ổ phục kích, bị chặn đánh kịch liệt. Hai bên phải trái đều bị Giang Nam huynh đệ chặn đường, trước mặt và sau lưng là thiên nhiên chướng ngại vật. Binh sĩ triều đình chống cự tuyệt vọng trước sự tấn công ào ạt của bang phái Đại Minh Triều. Không có cứu viện nên đạo quân hoàn toàn thiệt hại. Binh sĩ thua chạy rút cờ, phân nửa nhảy xuống nước tẩu thoát, số còn lại bỏ mạng phơi thây.

Mọi việc xuôi chèo mát mái, Khẩu Tâm phát tay ra lệnh:

- Lui!

Tức thì, huynh đệ bang hội vội vã rút lui. Họ công gạo trên lưng, tay ôm tay vác, bám sát gót chân. Trương Quốc Khải dòm dáo dạt trước khi xông pha hăng hái dẫn đầu, làm người tiền vệ. Khẩu Tâm đi sau cùng, mắt lão liên quan sát chung quanh, vị hòa thượng sắm vai hậu vệ.

Trên đường di chuyển lương thực về đồi Bát Cự, bốn bề gió lặng như tờ. Trương Quốc Khải lắng tai nghe mai phục. Tốt quá! Không có tiếng vó ngựa vang vọng trên sỏi đá gồ ghề khúc khuỷu.

Từ đằng xa đã nhìn thấy xe ngựa. Nhưng Tần Thiên Nhân vắng mặt, tìm mãi cũng không ra bóng hình. Chỉ có lão Tôn cùng hàng trăm thành viên bang phái đứng cạnh đoàn tuần mã.

Khẩu Tâm ngạc nhiên nên vụt chạy lên phía trước, vượt qua mặt Trương Quốc Khải và đám người khiêng gạo. Khẩu Tâm quay đầu xoay cổ một vòng nhìn quanh quất. Sau một hồi tìm tòi, Khẩu Tâm chắc chắn là không trông lầm. Nơi này thiếu vắng hình bóng Tần Thiên Nhân, gương mặt của vị hòa thượng biến sắc:

- Lão Tôn, tại sao chỉ có ông và đám anh em? Thiếu đà chủ đâu?

Lão Tôn hạ giọng giải thích:

- Thiếu đà chủ có nhiều kinh nghiệm xông xáo giang hồ nên tối qua đã đến tìm ta, ngài nói với ta là ngài sẽ không xuất hiện, tránh bị lừa lọt trông, đồng đảng quân Thanh ba que xỏ lá. Triều đình có thể cố tình dụ dỗ chúng ta cướp lương thực nhưng thật ra thì đang xua binh phục sẵn giữa đường để rút gươm tóm trọn lưới, vét cả chì lẫn chài.

Nói đến đây, lão Tôn phát một cái lên vai Khẩu Tâm, giọng ôn tồn trấn an:

- Nhưng đại đương gia đừng lo, nếu có nguy cơ thì thiếu đà chủ sẽ ra mặt tiếp ứng.

Khẩu Tâm thở phào:

- Như vậy thì thiếu đà chủ đang ở gần đây? Vậy mà ta tưởng...

- Đúng vậy! - Lão Tôn gật đầu.

Trương Quốc Khải cùng đám huynh đệ khiêng gạo trở tới, cắt đứt lời xù xì của lão Tôn và Khẩu Tâm.

- Thiếu đà chủ đâu? - Trương Quốc Khải buộc miệng lặp lại cái câu mà Khẩu Tâm mới vừa hỏi.

Khẩu Tâm định trả lời thì nghe lão Tôn hăng hái giục:

- Mau chất gạo lên xe!

Nhưng không ai chất được nửa hạt gạo lên xe. Biến cố xảy ra. Đúng y như những gì Tàn Thiên Nhân dự định, tứ phương xuất hiện biển người. Quân Thanh ủa tới tựa sóng vỗ bờ, vụt bay như tên.

Từ trên lưng ngựa, tên quan chỉ huy vận áo giáp màu bạc ra lệnh cho binh lính:

- Mau bắt phản tặc!

Quân Thanh liền vùng gươm đổ xô, nhanh chóng bủa vây Giang Nam huynh đệ. Rừng binh sĩ nhiều như tổ ong vô vè, vừa chạy vừa la hét, cố tình dùng chiến thuật trấn áp tâm lý. Tình cảnh đảo ngược. Lúc này huynh đệ bang hội mới vừa tiêu diệt quân Thanh, nay lâm tình huống vây hãm y chang như vậy. Họ bị tấn công mãnh liệt từ mọi phương hướng trong khi lực lượng quân đội Mãn Châu hùng mạnh. Tình thế bức bách.

(Còn tiếp)

Giang Nam.

Bụi bay mịt mù. Đồi hoang biến thành bãi chiến. Đa số Giang Nam huynh đệ tử vong nhưng cũng không ít binh lính triều đình thiệt mạng. Tên quan chỉ huy vận áo giáp màu bạc bay xuống ngựa tấn công hai vị huynh đệ của bang hội phản Thanh.

Tay trái của tên quan chỉ huy cầm đao tung chiêu Cương Đao Phạt Mộc. Thanh đao phóng vùn vụt về phía trước, trúng huyệt Á Môn của nạn nhân thứ nhất. Nhát đao trí mạng đâm vào vị trí sau ót, chỗ lõm giữa gai đốt sống cổ thứ nhất và đốt sống cổ thứ hai. Động mạch đập vào khu diên tủy, thuộc về phần não sau nối tủy sống. Nạn nhân loạng choạng ngã xuống đất, đầu lìa khỏi cổ, máu tươi bắn tung tóe lên không trung.

Sau đó, tên quan chỉ huy thu đao lại, xoay người một vòng, tay trái gạt qua mặt, nắm đầu ngón tay phải móc ngược từ dưới lên trên, ra quyền Ngũ Chỉ Thu Đào móc tim đối thủ thứ nhì.

Tên quan chỉ huy ra đòn nhanh chớp nhoáng khiến hai kẻ nạn nhân trở tay không kịp. Cảnh tượng kinh hoàng. Không gian đầm máu. Quân Thanh đứng gần đó thấy vậy có dịp reo hò.

- Cầu tặc! Ta liều mạng với ngươi! - Lão Tôn tức tuổi hét to khi thấy người phe mình chết thảm.

Hận thù trong lòng, lão Tôn xông lên giao thủ. Tên quan chỉ huy thấy ông lão ra đòn ác liệt nên không ngừng khuấy đao liên hồi, ra sức chống đỡ. Hai bên giao đấu. Trong chớp mắt họ đã trao đổi mấy chục chiêu.

Thừa lúc tên quan chỉ huy hạ đao xuống, lão Tôn nhảy chân phải tới trước lấy thế, hai tay tung Song Long Thần Chưởng, nhắm vào ngực của tên quan chỉ huy. Không chút e dè, tên quan chỉ huy giơ tay phải lên gạt, tay trái dùng đao chém ngang, chiêu thức Cương Đao Trảm Xà nhắm vào yết hầu của ông lão.

Lão Tôn vốn thâm niên chiến trường. Ông nghiêng người tránh nhát đao trí mạng. Nhưng lão giang hồ hôm nay sập bẫy, đó chỉ là cú chém dứ lắt léo. Nhân lúc lão Tôn nghiêng ra phía sau, tên quan chỉ huy cuốn tay phải vô, đánh tréo xuống hạ bộ, vận hết công lực thoi Lôi Công Hạ Chưởng.

Lão Tôn lãnh trọn cú chưởng, thân hình cúi nhũ về phía trước như cây ngô đồng phát phơ trong gió.

Tên quan chỉ huy lại tiếp tục hành hình. Hắn co giò dùng mũi bàn chân trái đá thẳng. Gió lồng vô ống quần rít lên lồng lộng, tưởng chừng nhằm có thể vỡ tảng đá làm đôi. Nhưng hắn chưa kịp xuất Kim Tiêu Cước để đoạt mạng lão già bạc phước thì Khẩu Tâm phi thân tới xoay lưng đá nghịch mũi bàn chân trái, chiêu Hổ Vĩ Cước hóa giải cước pháp của tên quan chỉ huy. Lão Tôn thoát cửa tử thần trong đường tơ kẽ tóc.

Tên quan chỉ huy cầm đao lăm lăm trong tay, cặp mắt nhìn Khẩu Tâm không chớp. Hắn thấy vị hòa thượng này tướng tá to lớn, dũng khí mạnh bạo ngang tàng. Khẩu Tâm cũng âm thầm dò xét đối phương. Lúc bấy giờ, lão Tôn đã lui về đứng phía sau lưng Khẩu Tâm. Chiếc áo cà sa đơn sơ màu vàng nghệ tung bay phần phật dưới ánh nắng chói chang lòa mắt.

- A di đà phật! – Khẩu Tâm chấp hai tay – Thí chủ là cao nhân chốn nào, xin cho biết quý danh?

Tên quan chỉ huy gọn lỏn:

- Tô Khất.

- Thì ra là phó tướng Mai Lặc Chương Kinh! – Khẩu Tâm gật gù nói thêm – Nghe danh đã lâu, hôm nay có dịp gặp gỡ thật là hữu duyên thiên lý.

Phó tướng mai lặc chương kinh Tô Khất là một trong những cận thần đắc ý của hoàng đế Khang Hi. Phó tướng quân xuất thân là võ trạng nguyên, đã được thái hoàng thái hậu Hiếu Trang hết lòng tin cậy và chiêu hầu phong tướng, bang cho chức võ quan tam phẩm. Tô Khất sử dụng đao thuật linh diệu, chiêu thức biến hóa vô lường. Tuy còn trẻ tuổi mà tay chân hoạt bát nhanh nhẹn, đao pháp trùng trùng kỳ diệu bao la, riêng nội công cao siêu thuộc hàng danh gia tiền bối.

Tô Khất lúc này đang cau mày quan sát xâu chuỗi tràng hạt mà Khẩu Tâm mân mê trong bàn tay trái, lòng đoán đó không giống một xâu chuỗi bình thường, có thể là thứ vũ khí lợi hại gì đây.

Khẩu Tâm chào hỏi xong vẫn còn từ tốn nói:

- Bần tăng biệt hiệu Khẩu Tâm, hôm nay mạo phạm, muốn múa rìu qua mắt thánh. Xin thí chủ cho phép bần tăng thỉnh thủ vài đường quyền.

Vừa dứt lời, không để Tô Khất kịp mở miệng nói nửa câu, Khẩu Tâm giấu bàn tay cầm xâu chuỗi ra sau lưng, tay kia tung thủ pháp. Bộ Thủ Chỉ sử dụng các đầu ngón tay và mũi bàn tay. Khẩu Tâm quyết tốc chiến tốc thắng nên ra đòn Tứ Chỉ Dương Hầu, dùng bàn tay bốn ngón lật ngửa đâm vào yết hầu của địch.

Hầu hết trong và ngoài võ lâm trung nguyên ai cũng đều nghe nói đến đạo hiệu Khẩu Tâm, đại đương gia của bang phái Đại Minh Triều, một trong bảy cao thủ có công phu thập phần thâm hậu. Tô Khất hẳn nhiên biết rõ uy danh, liền bước chân thối lui nhường ngón đòn phốt qua khỏi cổ. Hắn chưa kịp thán phục thủ pháp thì đã phải tiếp tục quay mặt né vèo, tránh Song Chỉ Thu Châu. Khẩu Tâm cong hai ngón tay, dùng hai ngón còn lại đâm vào mắt đối thủ.

Khẩu Tâm không dừng ở đó. Vị hòa thượng xuất Tam Chỉ Thần Ứng. Ba ngón cái, trỏ và giữa đâm thẳng. Tô Khất tưởng Khẩu Tâm lấy ba ngón tay đâm vào mặt mình nên giờ đao gạt, lo che phần trên của thân thể. Không dè Khẩu Tâm chìa tay thẳng xuống đất, chống cú đá. Tô Khất trúng kế độc, lãnh cước vào bụng. Chưa kịp rên lại nhận thêm Độc Chỉ Cương Dương, hắn bị ngón cái của bàn tay có cầm xâu chuỗi đâm ngang be sườn. Khi Khẩu Tâm thu hồi thủ pháp thì Tô Khất kêu hự một tiếng động trời rồi thối lui.

Phần nộ vì bị tập kích liên tu bất tận, Tô Khất vùng tay ra bộ cương đao đánh tới tấp. Hắn xuất trăm chiêu Khẩu Tâm đỡ trăm chiêu. Tới chiêu Cương Đao Khai Vị thì Tô Khất dùng đao từ trong chém vuốt ra, lưỡi đao phát tia sáng cổ tình làm đối phương chói mắt.

Nhân lúc Khẩu Tâm nheo mắt lại, Tô Khất phối hợp với chiêu thức Cương Đao Sát Thích. Mũi đao sắt bén nhắm chừng trái tim của Khẩu Tâm đâm phập tới.

Khẩu Tâm lâm trận tiếp chiến ung dung. Qua khoeo mắt, Khẩu Tâm nhìn thấy thanh đao lao thẳng liền bình thân vùng tay vuốt xâu chuỗi. Từng hạt san hô bay vù hướng về phía mũi đao. Tốc độ của thanh đao và hạt san hô bằng nhau. Cả hai vật thể va chạm kịch liệt tạo ra âm thanh vang ầm như sấm. Hạt san hô có tác dụng làm hãm đà mũi đao.

Khi dùng đến hạt san hô cuối cùng, Khẩu Tâm cho tay vào áo cà sa lấy ra vũ khí Thiết Đầu Lôi độc bá thiên hạ. Tô Khất biết khó có thể đả thương Khẩu Tâm chỉ với hai bàn tay không, nay cộng thêm thứ vũ khí lạ lùng thì hoang mang tột đỉnh.

Khẩu Tâm cầm dây xích, xoay người hươ tay một vòng rồi ném Thiết Đầu Lôi bay xoẹt ra phía trước. Tô Khất dùng đao chém vót từ dưới lên, xéo bốn mươi lăm độ, xuất chiêu Cương Đao Lia Cành hồng đỡ thứ vũ khí kinh thiên.

Thanh đao của Tô Khất chạm chiến lợi phẩm Thiết Đầu Lôi. Dây xích sắt cuốn thanh đao cong rồi gãy vụn thành nhiều mảnh, văng tung tóe tứ phương tám hướng. Một mảnh bén nhọn cắm phập vào đùi Tô Khất. Máu ứa thành dòng. Ngặt nghèo tình huống sa trường gieo neo, gươm đao lửa khói không cho phép hần ngưng chiến đấu để gỡ mảnh đao ra.

Khẩu Tâm lại tiếp tục vung Thiết Đầu Lôi vù vù. Chiếc lồng sắt chồm vờn trên cao. Chỉ cần Tô Khất hờ hênh là bay đến chụp trọn đầu, cắt đứt lia gân xương cổ.

Phải chăng hôm nay Tô Khất số may? Hiểm họa đột ngột xảy ra. Dây xích sắt chợt dừng bị đứt. Chiếc lồng của Thiết Đầu Lôi rơi bộp xuống đất. Khẩu Tâm giật nảy, biết có kẻ vừa phóng ám khí để cắt dây xích.

- Coi chừng ám khí! - Khẩu Tâm cổ tình la lớn.

Nghe Khẩu Tâm cảnh cáo, các thành viên bang hội lật đặt cung tay thủ thế, chuẩn bị dự phòng đồng đảng nào đó đang phục sẵn từ bên ngoài chiến trường.

Cao thủ bí mật không xuất hiện.

Tuy bị mất binh khí lợi hại nhưng Khẩu Tâm không cho phép bản thân nao núng. Vị hòa thượng biết địch đông ta ít, nhắm sẽ khó thắng nổi trận này nên tìm cách bắt sống Tô Khất để uy hiếp đám quân Thanh. Khẩu Tâm dự định buộc binh lính triều đình tạm thời bãi bỏ quyết chiến rồi cùng đám huynh đệ trốn thoát.

Khẩu Tâm bèn thò vô tay áo đánh lừa đối thủ. Tô Khất ngó thấy, tưởng Khẩu Tâm còn có thêm vũ khí Thiết Đầu Lôi thứ hai cất giấu trong người. Văng trancủa phó tướng quân toát mồ hôi. Nhưng Khẩu Tâm chỉ dùng kế hoãn binh trì nệ hồng làm cho Tô Khất phập phồng. Khẩu Tâm muốn dụ Tô Khất bước thối lùi để rơi vào tay lão Tôn lúc này đang cầm đoản đao ngắn.

Tới khi sắp sửa bị thu phục, Tô Khất bất thành linh nằm mọp xuống đất. Hóa ra Tô Khất đã biết có người cứu viện. Bọ ngựa bắt ve chim sẻ đứng sau. Lão Tôn chưa kịp tỏ vẻ kinh ngạc thì hàng loạt phi tiêu bay tới vùn vụt đằng sau lưng. Nghe tiếng gió, lão Tôn hoảng hốt khom mình. Phi tiêu vượt qua lão Tôn nghĩa là bay thẳng vào mặt Khẩu Tâm. Vị hòa thượng cũng lẹ làng lách qua một bên khiến phi tiêu cắm vô thân cây, xuyên qua ngọt xót rồi biến mất, có lẽ đang nằm sâu trong lòng đất.

Lão Tôn đứng thẳng người lên, chưa hoàng hồn thì cảm giác đau nhói. Té ra đã trúng ám khí. Phi tiêu ghim phập vô hai bả vai nhưng may mắn xuyên qua thịt. Kẻ cao nhân bí ẩn này quả nhiên thành thạo cả hai bàn tay, có thể tung ám khí cùng lúc với vận tốc phù hợp. Điều này rất hiếm hoi trong chốn võ lâm bởi vì lực của đôi tay thường không bằng nhau, luôn có một bên mạnh và một bên yếu.

Lão Tôn bị hạ. Ông ôm chặt đôi vai quý xuống đất. Kế hoạch thất thủ. Khẩu Tâm đành bỏ rơi con tin. Vị hòa thượng giận tím mặt.

- Đồ cẩu Thanh! Người có giỏi thì ra đây thách đấu!

Khẩu Tâm thét vang và quay đầu một vòng nhìn chung quanh. Cao thủ ám khí vẫn không ra mặt. Khẩu Tâm bèn dùng kế khích tướng.

- Người có phải anh hùng quân tử hay không? - Khẩu Tâm nhếch mép hỏi, giọng khinh miệt - Nếu phải thì hãy đường đường chính chính đương đầu, đừng ở trong tối ra tay ám muội!

Lần này có tiếng đồng dục đáp lời:

- Ám khí đương nhiên là phải ám toán từ xa, để người thấy được, còn gọi là ám khí sao?

Khẩu Tâm và lão Tôn đưa mắt nhìn hướng vừa trời lên âm thanh vang vọng, phát hiện đoàn quân thiết giáp. Lão Tôn than thầm “chỉ mỗi một đội quân của Tô Khất đã bỏ hơi tai, nay xuất hiện thêm đoàn thiết giáp thì chết cả nút. Khẩu Tâm mất bình khí. Trương Quốc Khải bận rộn giao chiến, đứng cách một quãng, còn đang bị binh sĩ của Tô Khất cầm chân nên không thể ra tay can thiệp. Chẳng lẽ hôm nay tất cả huynh đệ bỏ mạng nơi này?”

Và lão Tôn cầu khẩn lắm lắm, mong sao Tần Thiên Nhân đừng lộ diện. Vì nếu như Tần Thiên Nhân ra mặt, tuy rằng võ công cái thế nhưng đụng cảnh địch mạnh ta yếu, địch nhiều ta ít cũng thua thiệt mà thôi. Lại nữa, bang hội rất cần người cầm đầu. Lỡ không may thiếu đũa chủ bị bắt giữ thì bang phái Đại Minh Triều hầu như tan rã. Vị lãnh đạo của bang hội phản Thanh, tức là Sư Thái đã không may trúng đạn ở Tây Sơn, mãi cho đến tận bây giờ vết thương vẫn chưa hồi phục. Còn người đầu não thứ ba thì bỏ đi đâu mất. Cứu Dương tha hương biệt xứ, tông tích quá đổi mịt mờ.

Đang suy nghĩ, chợt nghe tiếng hí vang. Lão Tôn bừng tỉnh giương mắt nhìn. Đoàn quân thiết giáp tách sang hai bên nghênh đón kẻ lạ mặt. Kẻ đó cười hắc hắc, cao ráo khôi ngô, khoác y phục nhà quan, xem chừng là quan nhất phẩm.

Lão Tôn dòm Khẩu Tâm ra ý hỏi. Trương Quốc Khải cùng các thành viên bang hội đang giao đầu cũng bần thần ngó nhau. Trong một thoáng mà tất cả ngỡ ngàng, cứ tưởng dường như đang hội ngộ chiến thần Lã Bố của thời Tam Quốc. Phụng Tiên bằng xương bằng thịt oai phong an tọa, khí vũ hiên ngang. Nhân trung Lã Bố, mã trung Xích Thố. Phía sau lưng còn có ánh hào quang. Mặt trời ban mai chói sáng. Huynh đệ bang hội thâm công nhận viên tướng đó có ngoại hình dũng mãnh và khí thế ngạo nghễ. Ngay cả tuần mã cũng lẫm liệt vô thường.

Tô Khất thấy tướng quân giá lâm liền quỳ xuống vòng tay bái lễ:

- Tham kiến Phủ Doãn đại tướng quân!

Phủ Doãn đại tướng quân thịnh nộ:

- Tô Khất! Người đường đường là một phó tướng mà đầu không lại bọn Giang Nam bát phỉ, đáng tội gì?

- Hạ quan đáng chết! - Tô Khất đập đầu xuống đất hai ba cái, tự trách.

- Mau lui ra! - Phủ Doãn đại tướng quân phất tay ra hiệu.

- Hạ quan tuân lệnh - Tô Khất vòng tay xá một cái.

Và vị phó tướng thua cơ mau mắn đứng dậy, chân bước khập khiễng lui về an phận thủ thừa phía sau đoàn quân thiết giáp. Máu ứ ra từ vết thương trên đùi của Tô Khất, từng giọt từng dòng chảy tràn lan. Khối chất lỏng màu huyết dụ trải thành vệt dài in lên cát.

Phủ Doãn đại tướng quân chờ Tô Khất lánh nạn rồi mới nhìn xoáy vào mặt Khẩu Tâm, hỏi:

- Các hạ danh tánh thế nào?

Không để Khẩu Tâm kịp trả lời, Phủ Doãn đại tướng quân gật gù tự đáp:

- Khỏi cần nói, nhìn bình khí của các hạ, chắc chắn là Khẩu Tâm của bang phái Đại Minh Triều.

Đoán xong, Phủ Doãn đại tướng quân nghiêm giọng:

- Hôm nay các người gặp bốn quan thì coi như Diêm Vương gọi số.

Một thành viên bang hội nghe vậy liền chum môi phun bãi nước bọt:

- Phì! Còn chưa phân cao thấp, người khôn hồn thì cầm miệng chó!

Rửa xong, vị huynh đài đó tức khí xông lên. Phủ Doãn đại tướng quân cũng phi thân xuống ngựa. Có sao trong chớp nhoáng đã quay trở lại trên lưng hắc mã rồi?!

Vị Giang Nam huynh đài té bịch lên mặt đất, thay vì phun bãi nước bọt như lúc nãy thì bây giờ nghiêng đầu nhổ bãi máu tươi, hai tay ôm chặt lồng ngực rồi tắt thở. Trận thảm bại nhanh đến nỗi Trương Quốc

Khải tò mò quay đầu nhìn mà vẫn không kịp trông thấy quyền cước thế nào. Phủ Doãn đại tướng quân ra đòn hết làn gió lốc, xoáy người bay xuống bay lên là xong. Trận chiến bình sinh kết thúc!

Thấy huynh đệ của mình tử trận, lão Tôn bắt phục nên bỏ mặc vết thương trầm trọng trên vai. Ông đứng bật dậy tham chiến. Lần này, Phủ Doãn đại tướng quân thi triển khinh công, đạp chân lên lưng tuấn mã bay vút trên cao, chờ nó bỏ chạy rồi đáp xuống tung quyền giao đấu.

Phủ Doãn đại tướng quân ra tay ung dung chậm rãi, gương mặt điềm tĩnh, tư thế vững vàng trong khi lão Tôn đánh đấm trời chết mới giữ được thế quân bình. Đại tướng quân còn có niềm tự tin tuyệt đối vào bản lĩnh của mình, không một phút hoang mang trước đòn tấn công biến hóa của đối phương.

Thêm vào đó, Phủ Doãn đại tướng quân hình như đùa cợt cho vui nên không ra hết sức. Còn bọn quân binh thiết giáp thì khoan tay đứng bên ngoài như những kẻ nhàn nhã, vô tư chỉ trở bàn luận, dùng lời lẽ đẹp đẽ nhất để tâng bốc chủ nhân. Bọn chúng chẳng thèm đánh lật úp đám phản tặc chi ệt, cứ để yên cho đoàn binh của Tô Khất thanh toán thị phi.

Qua chục chiêu mà thấy kẻ thù công kính như bưng, khí lực dồi dào, lão Tôn biết không thể độ sức dẻo dai trai tráng nên toan tính rút lui tìm đường tẩu. Nhưng kẻ thù không để lão Tôn có dịp dừng tay chứ đừng nói chi là thoát thân. Phủ Doãn đại tướng quân lúc này đùa chơi còn bây giờ ra tay hiểm độc, đánh liên tục một cách tàn nhẫn, chiêu nào cũng đều dừng mãnh, chỉ chục kết liễu mạng đối phương. Lão Tôn lâm cảnh tấn thoái lưỡng nan. Không lẽ cứ trơ ra chịu trận cho nên đành phải miễn cưỡng đem hết sức bình sinh chống cự, phó thác số trời định đoạt. Nhưng ông lão không cần kêu khổ lâu, Khẩu Tâm trợ nghĩa tương cứu.

Khẩu Tâm nhảy vào tấn công tên quan tướng quân, ráo riết cứu nguy cho ông lão. Rút kinh nghiệm từ lão Tôn, Khẩu Tâm liền mình đánh nhanh rút gọn. Sang đến chiêu năm mươi, vì muốn chế ngự địch thủ nên Khẩu Tâm sử dụng tất cả mười hai thành công lực vào Bộ Hùng Chưởng.

Khẩu Tâm khua chân bay vèo lên cao, khom người đánh chiêu độc địa nhất của Bộ Hùng Chưởng là Mãnh Công Độc Chưởng thẳng xuống huyết Bách Hội. Phủ Doãn đại tướng quân dùng tinh chế động, đứng im định thần, chờ bàn tay của Khẩu Tâm đến sát đỉnh đầu mới khéo léo tung Kim Báo Đảo Quyền, dùng tay trái gạt chưởng, cung tay phải xoáy nắm đấm vào ngực đối thủ.

Khẩu Tâm không ngờ kẻ thù nội công thâm hậu, hóa giải chiêu thức độc đáo nhanh chóng, đã vậy còn bị nắm đấm phản hồi. Khẩu Tâm liền dùng chiêu cuối cùng của Bộ Hùng Chưởng là Âm Dương Pháp Chưởng, giơ một bàn tay ngửa lên ngang cằm, một bàn tay xuống che ngang ngực, ra sức đỡ cú đấm ác nghiệt.

Khi đáp xuống đất, Khẩu Tâm cảm giác rêm tay. Mới tiếp xúc chưa đầy trăm chiêu mà công phu tổ tường như ban ngày, kẻ thù trên cơ chục bậc, lại không thuộc về môn phái nào ở võ lâm trung nguyên.

Khẩu Tâm đối phương thức, chuyển qua Long Phi Cước, chân trái xê tới bên trái, vọt cao đá bay, chân trái co, chân phải tổng vô mặt. Phủ Doãn đại tướng quân sử dụng sự uyển chuyển tuyệt vời của đôi tay, hai bàn tay ban ra như chim Hoạch moi cát, tung tuyệt môn Hoạch Sa Hạ Quyền bắt chân đối thủ.

Khẩu Tâm từ thế chủ động biến sang bị động, chưa tìm ra cách thoát thân thì cảm giác chi dưới tê bại mới hay đã bị điểm trúng huyết Dũng Tuyền ở lòng bàn chân, khí huyết tổn thương, đan điền phong bế.

- Đại ca!

- Đại đương gia!

Có tiếng kêu thống thiết của lão Tôn và Trương Quốc Khải. Thân thể của vị hòa thượng bị tên quan tướng quân ném rơi trúng gốc cây cổ thụ. Khẩu Tâm lăn vài vòng rồi nằm úp mặt trên sàn đất lạnh.

Phủ Doãn đại tướng quân chấp tay sau lưng thong thả nhìn Khẩu Tâm lúc này đang cố gắng chống tay ngồi dậy. Thật ra thì Khẩu Tâm đâu có phải là võ công thấp hèn, ít nhiều cũng thuộc vào trình độ mà những nhân vật hữu danh giang hồ chẳng dám khinh thường tài nghệ. Nay bị thảm bại dưới tay một người không rõ lai lịch.

Lão Tôn tưởng tên quan tướng quân sẽ hạ thủ không nương, sợ tính mạng Khẩu Tâm nguy kịch nên chạy đến thế chỗ cho Trương Quốc Khải. Lão Tôn cùng đám huynh đệ bang hội đấu với binh sĩ của Tô Khất

trong khi Trương Quốc Khải đến ngăn chặn tên quan của triều đình nhà Thanh.

Ở đằng xa thấp thoáng bóng cây, Tần Thiên Nhân cùng Hiểu Lạc chứng kiến các cuộc tranh phong rất rõ ràng.

Đáng lẽ lúc Khẩu Tâm bị trúng huyết, Tần Thiên Nhân định ra mặt tiếp ứng, quyết định cùng Khẩu Tâm và Trương Quốc Khải chết chung. Huynh đệ đồng lòng. Tuy không sinh cùng năm nhưng sẽ mất cùng ngày cùng tháng.

Đến phút cuối, Tần Thiên Nhân lại thôi, khoan lộ diện. Hình như tên quan tướng quân kia cố tình muốn tha Khẩu Tâm nên thiếu đà chủ đành chống mắt quan sát diễn biến tiếp theo.

- Sao lạ vậy? - Hiểu Lạc cũng nhận thấy điều oái ăm đó, nó trở mắt - Rõ ràng lúc này tên quan tướng quân ra đòn chí tử, định thủ tiêu lão Tôn, nay lại điểm huyết đạo của đại đương gia Khẩu Tâm rồi thôi.

Tần Thiên Nhân lắc đầu không trả lời. Có lẽ chẳng biết phải nói sao, mà cũng đâu có nhiều thời gian thắc mắc vì lúc này Trương Quốc Khải đã đến bên cạnh Khẩu Tâm.

Tần Thiên Nhân và Hiểu Lạc khoanh tay hồi hộp quan sát, xem thử kiếm pháp giữa Trương Quốc Khải và tướng quân đại Thanh thế nào. Tần Thiên Nhân muốn nhìn thấu đáo một cách tường tận, vô vàng tỉ mỉ để rút tĩa ưu điểm và khuyết điểm của tên quan tướng quân rồi mới tìm cách tiếp viện. Nhất cử lưỡng tiện.

Hiểu Lạc chưa từng thấy tam đương gia Trương Quốc Khải xuất kiếm bao giờ nên rĩ tai với Tần Thiên Nhân:

- Thiếu đà chủ nói thử xem cặp này có phải là kỳ phùng địch thủ hay không?

- Không chắc – Tần Thiên Nhân điềm nhiên lắc đầu, cặp mắt vẫn dán vào đấu trường.

Hiểu Lạc không tin vào tai mình. Đối với nó, tam đương gia Trương Quốc Khải là cao thủ có hạng trong giới giang hồ, nội công trác tuyệt. Ngoài thiếu đà chủ Tần Thiên Nhân và sư phụ của nó, tức là Cửu Dương thì võ lâm xưa nay ít ai sánh bằng.

Trong khi Hiểu Lạc lo ngại dùm Trương Quốc Khải thì Tần Thiên Nhân chợt dạ dùm cho giang sơn xã tắc, bởi vì nơi quan trường mà có người bản lĩnh cao cường như thế thì sẽ trở thành mối nguy cho bang hội phản Thanh phục Minh...

—oo0oo—

Trở lại bãi chiến trường ...

Biết kẻ thù có nội công tinh thâm tuyệt diệu, bản lĩnh siêu việt nên Trương Quốc Khải dùng tay phải rút Phục Kiếm ra khỏi thắt lưng. Điều bộ thông thả linh hoạt, không nắm chặt lấy cán, không làm cản trở kỹ thuật của kiếm chiêu.

Tên quan tướng quân nào có chú ý đến cây kiếm mỏng manh lạ kỳ đó. Phủ Doãn đại tướng quân nhìn chăm chăm vào cánh tay trái của Trương Quốc Khải. Bởi vì theo võ lý thì yếu quyết của người dùng đao kiếm là “đơn đao khán thủ, bảo kiếm khán đàm.” Tức là để đánh giá trình độ của người sử dụng kiếm, người ta nhìn vào tay không cầm kiếm xem có phối hợp ăn khớp với tay cầm kiếm hay không.

Trương Quốc Khải dùng thanh kiếm dẻo dai làm lò xo, chống xuống đất hất tung thân mình về phía trước, kích kiếm ra chiêu Thiên Tự Hoàn Phong. Thanh kiếm xé gió tiến thẳng về hướng tên quan tướng quân. Phủ Doãn đại tướng quân thấy Trương Quốc Khải võ nghệ tài tình, kiếm đi thức đẹp tựa rồng bay, kiếm hoa như phụng vũ thì gật gù khen:

- Hảo kiếm pháp!

Rồi chẳng màng tránh né thanh gươm sắp đâm vào mặt mình, Phủ Doãn đại tướng quân nhanh chóng phát huy chiêu Trương Đảo Diệt Khí, dùng hai lưỡi bàn tay từ hai bên chém bập vào giữa, đỡ đòn kiếm.

Trương Quốc Khải có năm chiêm bao cũng không ngờ địch nhân võ công tinh xảo tuyệt diệu, cao siêu tốt đỉnh, thần lực kinh người, có thể gồng đôi tay vận quyền hô biến xương thịt thành sắt, hóa cánh tay thành thanh kiếm để chiến đấu với Phục Kiếm của mình.

Trương Quốc Khải đã từng tỷ thí và trở thành đệ nhất kỳ nhân kiếm thuật không có đối thủ, nay gặp cao nhân tại ngoại vô danh. Tên quan tướng quân phòng thủ nghiêm mật. Chớp nhoáng hai người đã đánh được bảy mươi chiêu.

Trương Quốc Khải không ngừng múa tít Phục Kiếm, xuất một lượt ba chiêu nữa. Chiêu đầu tiên là Phát Thương Trảm Thạch, thanh kiếm phát hào quang tua tủa, khi chém xuống mặt đất, cát đá liền bay lên cao xoáy thành vòng tròn. Trương Quốc Khải chĩa mũi kiếm ra phía trước. Tức thì, đất cát bay như cơn lốc về phía tên quan tướng quân. Chiêu thứ hai xuất ra còn nhanh hơn chiêu thứ nhất, Trương Quốc Khải rún chân phi thân lên cao, dùng kiếm chém vào các cành cây khô. Chiêu thứ Lục Lạp Quang Hợp tạo ra muôn ngàn mũi tên bay như mưa về phía địch thủ. Ngay sau đó, Trương Quốc Khải phối tác với chiêu thứ ba là Ma Sát Quang Năng Chưởng. Thanh Phục Kiếm phóng ra sấm chớp ầm ầm tấn công đối phương.

Phủ Doãn đại tướng quân mỉm cười đắc ý khi thấy những chiêu thức đẹp mắt của Trương Quốc Khải. Cười xong, tướng quân đại nhân tìm cách phản đòn.

Để phá trận thứ nhất, tướng quân đại nhân xuất Hỏa Diệm Bang Thiên Chưởng. Hai bàn tay nổi đỏ, nóng hừng hực. Chưởng nham thạch nung nấu đất cát ép thành tấm thủy tinh lớn. Phủ Doãn đại tướng quân dùng chính tấm thủy tinh đó làm bia đỡ những mũi tên để phá trận thứ hai, và cản trở luôn cả cơn sấm sét của trận thứ ba. Trương Quốc Khải lắc đầu bái phục, không dè kẻ thù đột phá ba chiêu tuyệt kỹ một cách dễ dàng.

Cả hai người lại xoắn vào nhau như đôi mãnh hổ tranh mồi. Trương Quốc Khải vừa đánh vừa lui, chiết giải thoát mồ hôi bởi vì những chiêu thức của tên quan tướng quân phức tạp, quái lạ và không thành chương pháp. Trương Quốc Khải cố công tìm sơ hở để ra đòn trí mạng nhưng tên quan tướng quân nghiêm mật phòng thủ không lộ chút sơ suất nào.

Cứ tiếp tục đà này thì Trương Quốc Khải chẳng những không kết liễu được kẻ thù mà còn phải dự phòng đoàn binh thiết giáp tấn công đột xuất. Hơn nữa, tên quan tướng quân chưa moi ám khí bất đắc kỳ tử ra. Nếu phi tiêu thành linh phóng tới thì tánh mạng của Trương Quốc Khải rủi nhiều may ít.

Đến chiêu thứ chín mươi, toàn thân của Trương Quốc Khải chỗ nào cũng có sơ hở, cứ hễ đưa kiếm lên cản thì tên quan tướng quân lại thu tay về búa tới chỗ khác. Trương Quốc Khải bắt đầu cảm giác mệt phờ mà tên quan tướng quân thần sắc vẫn ổn định, khí lực đầy đủ, thân pháp cùng bộ pháp hoàn toàn không loạn.

Tuyệt nghệ trong binh pháp là vô chiêu thắng hữu chiêu. Tên quan tướng quân tuy không có kiếm nhưng có nội công tuyệt đỉnh, biến đôi tay thành thanh kiếm khiến người và kiếm hợp nhất.

Trương Quốc Khải cảm giác hình như khi đối phương tác chiến thì tâm trạng và con người hòa vào trời đất vạn vật mà quên cả bản thân. Thiên địa vạn vật đồng nhất thể. Trong thiên hạ ít có người tập luyện được tới cảnh giới này. Mãi đến ngày hôm nay, gặp gỡ cao nhân vô danh tánh, Trương Quốc Khải mới hiểu ý nghĩa của câu “nhất điểm phát vạn thù, vạn thù quy nhất điểm” là như thế nào. Tên quan tướng quân hẳn đã tỏ tường bí quyết quan trọng đó nên có thể tự chủ, an nhiên nhàn hạ ứng biến mọi chiêu thức.

Đến chiêu thứ một trăm, tên quan tướng quân tự dừng buông thông một tay xuống, quàng ra sau lưng. Phía đối diện, Trương Quốc Khải tưởng đã nắm được yếu quyết, thấy cơ hội tốt bèn hạ thủ không chút lưu tình, xoay cổ tay ra chiêu Trảm Ma Kiếm đâm vào ngực đối phương.

Nhưng kiếm chưa đi tới đích thì cặp mắt của Trương Quốc Khải trợn tròn. Thanh Phục Kiếm đang bị hai ngón tay sắt của tên quan tướng quân kẹp lại, bề cong, mũi kiếm hướng xuống cong ngược vào bụng của Trương Quốc Khải.

Không còn cách khác, Trương Quốc Khải buông tay lùi ra sau. Binh khí Phục Kiếm bị đoạt mất. Tên quan tướng quân liền cầm thanh kiếm phóng xuống phía dưới hạ bộ của Trương Quốc Khải hòng phế bỏ đôi chân. Trương Quốc Khải dùng thuật Phi Đám Tẩu Pháp nhảy lên cao hai thước để tránh. Lo phòng thủ phía dưới nên Trương Quốc Khải sơ hở phía trên. Bàn tay mà tên quan tướng quân quàng ra sau lưng lúc này lập tức xuất hiện cùng cặp phi tiêu óng ánh, ném vào vào lòng ngực của Trương Quốc Khải.

Tần Thiên Nhân tiên tri không sai. Bây giờ Hiểu Lạc đã rõ, Trương Quốc Khải chưa phải là đối thủ của Phủ Doãn đại tướng quân.

Đúng lúc Trương Quốc Khải bại trận, sắp lãnh trọn phi tiêu vào tim thì có bóng người phi thân lên cao. Người đó lộn một vòng chụp lấy ám khí, từ trên không trung ném phi tiêu xuống hoàn trả chủ nhân. Phủ Doãn đại tướng quân nhẹ nhàng lách sang một bên tránh ám khí của chính mình khiến cặp phi tiêu va chạm vào tảng đá. Đùng một tiếng, khối nham thạch nổ tành bành.

Phủ Doãn đại tướng quân ngạc nhiên nhìn người lạ mặt, có cảm giác lực ném của người này dũng mãnh phi thường, mới trao một chiêu mà đã biết mình gặp phải đại kinh địch.

Huynh đệ Giang Nam reo hò khi nhìn thấy vị thống lĩnh của họ tái xuất. Tần Thiên Nhân này giờ đứng đằng xa lặng lẽ quan sát, biết đối thủ không thuộc môn phái trung nguyên, võ công phức tạp nên chưa ra tay. Nay thấy tam đệ lâm tình huống thập tử nhất sinh thì xuất đầu lộ diện.

Tần Thiên Nhân đứng sừng sững chính giữa hai địch thủ, hiên ngang dang tay can thiệp, giọng lo âu hỏi Trương Quốc Khải:

- Tam đệ không sao chứ?

Trương Quốc Khải nhặt thanh kiếm lên, đáp:

- Đệ không sao.

Nghe sư đệ báo bình an, Tần Thiên Nhân phất tay ra hiệu cho Trương Quốc Khải lui về tiếp ứng lão Tôn. Còn Khẩu Tâm thì đang ngồi thoi thóp chỗ gốc cây cổ thụ, đứng dậy còn chưa nổi hướng chỉ là đánh với đám.

Sắp xếp xong, Tần Thiên Nhân âm thầm vận nội công, mắt nhìn đối thủ.

Phủ Doãn đại tướng quân chưa từng diện kiến mặt mũi thiếu đà chủ của bang phái Đại Minh Triều lần nào nên chấp đôi tay phía sau lưng, hỏi:

- Các hạ là?

- Tần Thiên Nhân.

- Thì ra là Nam hiệp thần quyền - Phủ Doãn đại tướng quân buông thông đôi tay, gật gù một cách lịch sự - Hân hạnh!

Sau khi nói câu khách khí, Phủ Doãn đại tướng quân khoanh tay trước ngực, cao giọng:

- Các hạ biết ta là ai không?

Tần Thiên Nhân trầm ngâm nhìn tướng tá của người đối diện một hồi rồi giơ tay lên trời quả quyết:

- Nếu ta đoán không lầm thì huynh đài chính là Dương Tiêu Phong.

Nghe Tần Thiên Nhân trả lời, Trương Quốc Khải cùng lão Tôn không hện mà giật nảy, gương mặt đầy sững sốt. Hóa ra chiến thần Lã Bố mà họ giao đấu này giờ chính là võ lâm chí tôn, cao thủ bậc nhất thiên hạ, Bắc quan đại nhân Dương Tiêu Phong. Biết cao danh quý tánh rồi thì họ không cảm thấy xấu hổ nữa. Ngược lại, họ còn cảm giác sự thua thiệt đấy là niềm vinh dự trong suốt cuộc đời võ thuật của mình.

Đám binh lính và các thành viên bang hội cũng ngừng tay, không thêm đâm đấu mà cùng với đoàn quân thiết giáp vây lại thành vòng tròn chung quanh làm khán đài, chong mắt nhìn hai đại cường địch.

Thiếu đà chủ Tần Thiên Nhân “Nam hiệp thần quyền” cùng Phủ Doãn đại tướng quân Dương Tiêu Phong “Bắc quan đại nhân.” Cả hai long hổ tương tranh, vang danh thiên hạ, trấn thế giang hồ. Mọi người có mặt đều nín thở, không chớp mắt, sợ lỡ cơ hội chứng kiến cuộc chiến Nam hiệp Bắc quan.

29. Chương 29: Anh Hùng Tài Lược Xuất Thiếu Niên

Sẽ kể tiếp trận quyết đấu, bây giờ luận về Bắc quan đại nhân.

Phủ Doãn đại tướng quân Dương Tiêu Phong là cận thân duy nhất của thái hoàng thái hậu Hiếu Trang và là một trong những trung thần đặc ý của Khang Hi hoàng đế. Ngoài dáng mạo kiệt xuất lẫn trí tuệ thông minh, Dương Tiêu Phong còn mưu mô nhanh trí. Quả thật anh hùng xuất thiếu niên. Mới ngoài hai mươi mà đã lưu danh sử xanh và gặt hái biết bao thành quả.

Hơn nữa, Dương Tiêu Phong lại trung thành tuyệt đối với quốc gia. Ngao Bái nhiều lần dùng ngân lượng bạc nén để mua chuộc nhưng lần nào cũng bị khước từ. Bởi thế mà Ngao Bái trong lòng căm tức, miệt thị, thường cùng với các vị tam mệnh đại thần mắng nhiếc “Bắc quan đại nhân là cầu nô tài.” Dương nhiên là len lén mắng mỏ ở đằng sau lưng, lúc họ đàm trà trong Ngao Tông phủ, khi đó Dương Tiêu Phong tướng quân mặc nhiên vắng bóng.

Và cũng tại vì Dương Tiêu Phong không chịu gia nhập phe cánh nên đã rất nhiều lần Ngao Bái sai người ám toán nhưng lại không thể qua mắt được vị tướng quân tài ba này.

Đối với Khang Hi hoàng thượng, Dương Tiêu Phong dành tất cả lòng tận trung và tín nghĩa. Còn đối với quân đội Bát Kỳ Mãn Châu thì Dương Tiêu Phong có khí phách của một vị thống soái hiển hách, hùng dũng cầm quân xông pha trận mạc, giỏi võ nghệ, đa tài thao lược và lập được nhiều chiến công.

Trên chiến trường, Dương Tiêu Phong tướng quân tả xung hữu đột, đánh trận quả cảm, chắc chắn, làm vạn người địch không nổi. Tuy rằng viên tướng có uy dũng ngoài mặt trận nhưng trong màn trướng thì Dương Tiêu Phong lại là người chính trực, lâm sự bình tĩnh, một lòng vì nước nên rất được lòng mọi người. Trong việc chính sự, Dương Tiêu Phong cũng được xem là một quần thần tận tụy, có tư duy nhạy bén và suy nghĩ thấu đáo chu toàn mọi việc trước khi hành động.

Cho nên ở chốn kinh thành, các vị trọng thần thường hay ví von Dương Tiêu Phong tướng quân như Triệu Vân. Nhưng lại có kẻ xem Dương Tiêu Phong giống y chiến thần Lã Bố hòng gây hiềm khích với Khang Hi ấu chúa. Những người đó nói xa nói gần rằng Dương Tiêu Phong đang nuôi nấng tham vọng trở thành đế vương, trong tương lai mai này sẽ có ngày to gan một mình xưng bá.

—oo0oo—

Lại kể về xuất thân gia cảnh của Phủ Doãn đại tướng quân.

Dương Tiêu Phong vốn là hậu sinh của bộ tộc Nữ Chân Kiến Châu. Tên thật là Tế Nhĩ Ha Lăng Dương Cát Nỗ, là hài nhi của nguyên soái Tế Nhĩ Ha Lăng Dương Cát Xích, và là đồ đệ của Mông Cổ vô vương Long Thiên Hồ.

Vô vương Long Thiên Hồ là truyền nhân tám đời của Trát Mộc Hợp, vốn là một vị võ thuật gia thiên hạ vô địch dưới thời kỳ hùng hậu của bộ lạc Trát Đạt Lan ở vùng thảo nguyên. Trát Mộc Hợp đã từng làm thủ lĩnh của lực lượng phe đảng đối lập với Thành Cát Tư Hãn. Cả hai vị cùng chung tham vọng thống nhất các bộ lạc Mông Cổ để trở thành bá chủ thế giới thời bấy giờ. Trát Mộc Hợp cũng là tổ sư sáng lập ra hệ phái Ưng Trảo Phiến Tử Môn, chiêu thức Ưng Trảo Công của Trát Mộc Hợp sau này lưu truyền rộng rãi đến tỉnh Hà Bắc nước Trung Quốc.

Dương Tiêu Phong xuất thân hiển hách. Gia cảnh ba đời từng là trung thần lập quốc và kế thừa chức vị cao cả trong triều đình nhà Thanh. Đời nội tổ từng được phong tặng chức vị Tả Hữu Vệ Chỉ Huy Sứ Nữ Chân Kiến Châu.

Thân mẫu mất sớm nên khi còn bé, Dương Tiêu Phong thường nghe nhũ mẫu kể về thân phụ của chàng. Những câu chuyện phiêu lưu của cha chàng là nguyên soái Tế Nhĩ Ha Lăng Dương Cát Xích khi từng tham gia nhiều cuộc chinh phạt các bộ tộc, điển hình là hai bộ lạc Hải Tây và Dã Chân Nữ Chân.

Do nguyên soái phụng chỉ chinh chiến nhiều nơi nên cuộc sống của hai phụ tử thường bất định. Nguyên soái vì một lòng chung thủy với người vợ quá cố nên nguyên không lập kế thất, chỉ dành hết thời gian chăm sóc và dọn dẹp tiền đồ rứt rứt cho hài nhi của mình.

Khi lên ba, trong một lần hữu duyên cùng phụ thân cưỡi ngựa đi săn ngoài thảo nguyên, Dương Tiêu Phong gặp gỡ vô vương Long Thiên Hồ của bang phái Ưng Trảo Phiến Tử Môn. Kể từ ngày định mệnh đó, Dương Tiêu Phong đã được vô vương Long Thiên Hồ đào tạo, truyền thụ võ công thượng thừa và hướng dẫn căn kễ cách bắn cung bách phát bách trúng.

Khi lên năm, Dương Tiêu Phong được sư phụ bằng lòng cho phép sử dụng binh khí và đã không ngần ngại cầm lên loại binh khí độc nhất vô nhị. Đứa trẻ dùng khả năng học được từ cung tên, chuyển qua tập dợt ám khí và trở thành võ lâm độc nhất cao thủ sau này.

Lúc ban đầu, các loại ám khí là do võ vương Long Thiên Hồ đích tay sáng chế. Ông đã cẩn thận nung nấu để tạo thành phi tiêu và phi đao. Võ vương Long Thiên Hồ rất tự hào về người đồ đệ cứng của mình. Ông thích đứng từ xa âm thầm quan sát Dương Tiêu Phong cùng đám huynh đệ đồng môn chuốt tre dàn quân dẹp trận. Trong những trò chơi giặc giả, Dương Tiêu Phong mặc nhiên được nắm chủ quyền. Ở cương vị thủ lĩnh, đứa trẻ bảy tuổi đã đem nghệ thuật quân sự từ Tam Quốc Diễn Nghĩa ra thực hành một cách hăng hái.

Năm lên mười, Dương Tiêu Phong từ già những trò chơi thời thơ ấu, quyết tâm dành hết thời gian đọc sách binh pháp, thuộc rõ ràng tỉ mỉ từng chi tiết về sự hưng vong của các triều đại nhà vua. Năm mười hai tuổi, Dương Tiêu Phong bái chào sư phụ, tạm biệt các sư huynh đệ đồng môn để tham gia quân đội và rất được lòng binh sĩ. Năm mười bốn đã cùng phụ thân, là nguyên soái Tế Nhĩ Ha Lăng Dương Cát Xích, chinh chiến khắp tứ phương. Hoàng thượng tính nhiệm, phong phụ thân của chàng thành Chủ Soái Hạ Ngũ Kỳ.

Dưới sự thống lĩnh của phụ thân, Dương Tiêu Phong bắt đầu điều khiển binh mã, sử dụng tài tình các chiến thuật và đoạt được hàng loạt chiến dịch quân sự. Bằng sự quyết đoán khôn khéo, Dương Tiêu Phong đã từng bước tăng cường và củng cố vị trí quyền lực độc tôn trong bối cảnh phức tạp của chiến trường. Thành công vang xa khi chàng thiếu niên mười sáu tuổi dẫn quân vào chinh phục Triều Tiên, ép buộc Nội Mông khuất phục trước khi tiếp tục chiếm quyền kiểm soát miền Đông Bắc vùng Hắc Long Giang.

Vào năm thân phụ cao thọ qua đời, Dương Tiêu Phong ngẫu nhiên trở thành hậu sinh cuối cùng của dòng họ. Hoàng đế Thuận Trị ái mộ vị anh tài có công vì quốc nên không nỡ để Dương Tiêu Phong xuất binh sa trường, lo sợ rằng chuyện xui rủi xảy ra thì cả gia đình tuyệt hậu.

Ngay sau khi mãn tang phụ thân, hoàng đế Thuận Trị truyền triệu Dương Tiêu Phong về kinh và phong chức Phủ Doãn đại tướng quân, võ quan nhất phẩm. Dương Tiêu Phong tướng quân nắm trong tay mật dụ, thống soái một số quân đội và toàn bộ đại nội thị vệ, phụng chỉ ở lại Bắc Kinh bảo vệ Tử Cấm Thành.

Vào lúc hoàng đế Thuận Trị băng hà, thái hoàng thái hậu Hiếu Trang lo ngại Ngao Bái sẽ nhanh tay mua chuộc vị tướng tài ba nên đã tiên hạ thủ vi cường, truyền triệu Dương Tiêu Phong tướng quân vào cung gặp mặt. Thái hoàng thái hậu Hiếu Trang trao tất cả kim ngân mà bà có được để đổi lấy lòng trung nghĩa nhưng Dương Tiêu Phong không nhận. Chàng vì chính nghĩa, tự nguyện một lòng phò trợ Khang Hi.

Sau khi nhận được lời gởi thác từ thái hoàng thái hậu, Dương Tiêu Phong mang trọng trách đến tận Giang Nam tìm kiếm Nữ Thần Y hòng cứu chữa bệnh tình của Khang Hi hoàng đế. Dương Tiêu Phong hiểu Nữ Thần Y là thành viên bang hội, không dễ tiếp cận nên họa bức chân dung và nhờ quân lính âm thầm điều tra. Đến nay vẫn biệt tăm. Có lẽ trên đời này, ngoài Giang Nam bát hiệp thì Dương Tiêu Phong là người duy nhất nhận ra dung mạo của nàng. Nhân một dịp rất tình cờ. Ngày hôm khác sẽ kể câu chuyện này.

—oo0oo—

Cuối cùng là thảo về võ nghệ siêu đẳng của Phủ Doãn đại tướng quân.

Bởi vì Bắc quan đại nhân có tài phóng phi tiêu nhanh hơn trận cuộn phong gió lốc, không trượt bao giờ nên các cao thủ võ lâm trung nguyên bang cho danh hiệu “Tiêu - Phong.” Kể từ đó, danh tánh Tế Nhĩ Ha Lăng Dương Cát Nỗ đã được các vị bằng hữu giang hồ ưu ái gọi là Tế Nhĩ Ha Lăng Dương Tiêu Phong. Từ từ về sau, bảy chữ đó được người đời cắt tỉa ngắn gọn thành ba chữ Dương Tiêu Phong.

Nếu luận về võ công thì Phủ Doãn đại tướng quân lừng danh thiên hạ. Quyền võ thuật gia phổ đã từng ghi tải “Bắc quan đại nhân Dương Tiêu Phong xếp đầu trong giới võ lâm, ngang tài ngang sức với Tần Thiên Nhân thần quyền Nam hiệp.” Cả hai đại nhân vật là kỳ phùng địch thủ, lần hội ngộ chưa đếm đầu ngón tay.

Dương Tiêu Phong ém tuyệt kỹ Cửu Ẩn Phi Hoàn Đao, ví mà chưa phải lúc trí mạng thì sẽ không bao giờ động đến. Tuyệt học cái thế giang hồ này là do sư tổ của bang phái Ứng Trảo Phiên Tử Môn thiết lập, rồi truyền thụ cho các đời sau. Nhưng sư phụ của chàng là Long Thiên Hồ lẫn các bậc sư tôn hay trưởng bối của những đời trước đã không có khả năng hấp thụ hết uy lực tinh hoa. Mà phải đợi đến khi Dương Tiêu

Phong nhập môn thì chiêu thức Cửu Ẩn Phi Hoàn Dao mới thành công xếp hạng lên đỉnh cao của tinh vi võ học.

Tuyệt kỹ Cửu Ẩn Phi Hoàn Dao là một kỹ xảo gồm có chín loại phi đao ẩn hiện. Nạn nhân xui xẻo sẽ không phán đoán được đường bay của ám khí vì chúng ẩn giữa tranh tối và hiện ở tranh sáng. Tùy theo góc độ của nhật nguyệt mà chín loại phi đao phản ánh và hấp thụ ánh sáng để đánh lừa thị giác của đối phương. Kẻ địch không nhìn thấy nên không kịp ứng phó. Lúc quân thù nhận thức được chiều hướng của ám khí thì đã là lúc rơi vào tình huống thập tử nhất sinh rồi.

Giang hồ tương truyền Dương Tiêu Phong chỉ sử dụng tuyệt kỹ Cửu Ẩn Phi Hoàn Dao hai lần trong đời. Lần thứ nhất là trong lúc chàng chinh phục trận chiến Triều Tiên. Lần thứ hai dùng để chế ngự quân binh vùng Nội Mông trước tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Và hết như Tần Thiên Nhân, Dương Tiêu Phong dùng những chiêu thức học được từ môn phái Ưng Trảo Phiến Tử Môn để thành lập bộ công pháp độc nhất vô nhị trong chốn giang hồ. Bộ thần công Thất Tinh Thể Luân Phiến Chuồng gồm chín chiêu thức.

Chín chiêu đó là:

Siêu Hạng Tân Tinh

Du Nham Phiến Thạch

Cửu Long Giá Lâm

Phi Hành Di Thiên

Tinh Nguyệt Truy Phong

Song Long Phi Thân

Hỏa Niệm Thiên Sơn

và Thủy Mộc Du Xuyên. Hợp lại với tuyệt kỹ Cửu Ẩn Phi Hoàn Dao thành chín chiêu thức.

Hầu hết tất cả các chiêu nói trên là truyền thống chính thức của bang phái Ưng Trảo Phiến Tử Môn. Những chiêu này được sáng tạo như là những kỹ thuật chiến đấu với loài chim trảo ưng. Ngay cả tuyệt kỹ cuối cùng cũng vậy, ám khí phi đao là phương thức hữu hiệu dùng để săn lùng loài động vật khát máu này.

Cũng xin nhắc lại rằng võ công thượng thừa của Tần Thiên Nhân vốn xuất thân từ lò võ Thiếu Lâm. Ngay cả Cửu Dương, Khẩu Tâm và Trương Quốc Khải cũng thế.

Lúc ban đầu, Giang Nam bát hiệp được Sư Thái chỉ dẫn và truyền thụ những chiêu thức căn bản. Sau một thời gian, Sư Thái gởi gắm đám đồ đệ cho các vị đại sư am tường võ thuật cái thể. Bà nhờ các vị đại sư hướng dẫn cận kề bảy mươi hai chiêu thức Thiếu Lâm thất thập nhị huyền công.

Bảy mươi hai kỹ pháp đặc biệt khó luyện, đòi hỏi hàng chục năm mới đạt thành tựu trung bình. Ngặt nổi, các vị đại sư chỉ đạt tới mức độ am hiểu mười tám tuyệt kỹ thập bát quyền mà thôi.

Đại sư trụ trì Giác Viễn Lâm là tôn sư duy nhất trong lịch sử chùa Thiếu Lâm hiểu được tối cao tam thập lục tuyệt kỹ thì đã vang danh là kỳ nhân thiên hạ. Giác Viễn Lâm đại sư ao ước có một ngày am tường hết tất cả bảy mươi hai chiêu thức bởi vì trong suốt cuộc đời võ thuật của ông kỳ tích vẫn chưa xuất hiện. Mãi cho đến khi hai huynh đệ Tần Thiên Nhân và Tần Thiên Văn (Cửu Dương) nhập môn thì các chiêu thức khóa kín mới dần dần hiện hình.

Cả hai huynh đệ thành công giác ngộ hết tất cả bảy mươi hai đường thể nhưng mỗi người một ưu điểm. Tần Thiên Nhân là một chuyên gia đòn tay, còn Tần Thiên Văn thì tinh vi cước pháp.

Khi đại trụ trì Giác Viễn Lâm viên tịch thì thiếu đà chủ và Gia Các tái lai liền trở thành song hùng võ lâm cao thủ duy nhất biết được sự tổng hợp và cách xuất chiêu quyền cước bảy mươi hai thể công phu. Nhưng song song với bộ pháp, Tần Thiên Nhân đã dùng các chiêu thức học được để phối hợp và sáng lập ra bộ quyền công độc nhất vô nhị Thiên Thủ Thiên Nhân Quyền.

Thiên Thủ Thiên Nhân Quyền gồm chín chiêu thức, bát tuyệt quyền công và một tuyệt kỹ độc bộ thiên hạ.

Tám chiêu đó là:

Tứ Môn Hổ Quyền

Vũ Bạt Phong Quyền

Thiên Loan Đài Quyền

Thần Xà Hùng Quyền

Ha Kim Chung Quyền

Thương Lô Mã Quyền

Giao Long Khắc Quyền

và Bình Song Hạc Quyền.

Còn chiêu thứ chín, tức chiêu thức cuối cùng là tuyệt kỹ của bộ Thiên Thủ Thiên Nhân Quyền. Kỹ xảo Thiên Thủ Chuẩn Đề Quyền mà giang hồ quen gọi tắt là Chuẩn Đề Quyền rất hiếm khi xuất hiện. Tàn Thiên Nhân chờ đợi đến tình huống thập tử nhất sinh mới quyết định ra tay.

(Còn tiếp)

Mời các bạn trở lại xem trận ác đấu giữa Nam hiệp thần quyền và Bắc quan đại nhân.

30. Chương 30: Nam Hiệp Bắc Quan

Tiếp theo trận quyết chiến.

Đám binh lính và huynh đệ bang hội chen chân, bu rần rần như ruồi vây chén mật. Gương mặt người nào người nấy hồi hộp, lòng thấp thỏm chờ xem cuộc ác đấu giữa hai bậc võ lâm sư tôn. Nhưng chờ hoài chờ hử mà cặp siêu sao vẫn cứ đứng chôn chân tại chỗ. Đã hơn một canh giờ trôi qua còn chưa thấy xuất nửa chiêu.

Đâu có ai ngờ Nam Bắc võ vương cái thể thần thông. Trận giao tranh âm thầm trong não.

Vào một canh giờ trước...

Bắc quan đại nhân biết địch thủ võ nghệ cao cường nên tịnh, đứng im, không dám khinh xuất. Phía đối diện, thần quyền Nam hiệp cũng cùng chung tâm trạng, chưa chủ động ra tay.

Lúc này khí trời đang đông. Cành cây Sồi nâu trụi lá. Đám quạ ngừng bay. Mây trắng dừng trôi. Nước thôi ngưng chảy. Không gian vắng lặng im lìm. Hai chiếc bóng tạc vào khoảng trời như hai pho tượng, cảm giác hình như họ đứng đó từ lúc thiên địa vừa mới khai sinh.

Một khắc sau, đột nhiên có hạt tuyết đầu tiên của mùa đông xuất hiện, bay lững lờ trên không trung một hồi rồi chạm nền đất lạnh, phát ra âm thanh nhỏ nhất mà trên thế giới này chỉ có trời biết, đất biết. Nhật, nguyệt biết. Hai bậc võ lâm chí tôn biết. Âm thanh đó vang xa, lan rộng vào dải ngân hà, tác động đôi tai của hai cao thủ. Dòng máu anh hùng ngừng ngừng quên nay rừng rực lửa. Chảy vào tim. Chìm sâu. Cuộc ác đấu bắt đầu!

Nam võ vương cao thủ thần quyền, nếu không tiếp cận đối phương thì sẽ không dễ dàng chế ngự. Tàn Thiên Nhân liền thi triển khinh công thượng thừa Vũ Bạt Phong, khua chân đàng vân giá vũ, bay hết kỳ lân, chuyển thân nhanh như gió, vọt tựa cung tên của chư hầu Hậu Nghệ.

Khi phóng tới chỗ Bắc quan tướng quân đang đứng, Tần Thiên Nhân vận công lực xuất Âm Dương Song Quyền, dùng ức hai bàn tay tung đòn thứ tám thuộc Lôi Công La Hán quyền. Cú thôi sơn nhằm vào ngực của đại nhân vật.

Dương Tiêu Phong thấy kẻ thù chủ động tấn công thì lập tức xoay lưng định thần, đợi chờ thời khắc gần kề mới xê dịch, chân phải móc gót ba trăm sáu chục độ, tung cước Đồng Tước Song Phi của bang phái Ung Trảo Phiến Tử Môn, cản đòn quyền.

Cú đá song phi đụng song quyền, tiết gió độc, xoáy lòng lộn, ngũ tiếng rống thống thiết của chúa tể bạch hổ sơn lâm. Âm thanh vang xa rầm rộ.

Chiêu thứ nhất kết thúc trong sự kinh ngạc. Dẫu biết trước địch nhân có bản lĩnh siêu việt nhưng cả hai cao thủ vẫn bất ngờ trước công lực phi thường của đối phương.

Tần Thiên Nhân đang ở thế chủ động nên xuất hai chiêu liên tiếp. Đòn thứ nhất là Tứ Môn Hổ Quyền, chân trái bước nghịch, chỗ trái đánh vòng tới trước như hổ vồ mồi. Rồi tiếp nối với chiêu thứ hai là Bình Song Hạc Quyền, thiếu đà chủ dùng móng vuốt tiên hạc nắm lấy cổ tay phải của địch thủ. Tần Thiên Nhân xoay mình ra sức quật Dương Tiêu Phong qua vai.

Dương Tiêu Phong chế phục bằng cách khắc tay phải từ trên xuống, ra chiêu Hỏa Niệm Thiên Sơn, lấy sức mạnh ngàn cân của núi tuyết Thiên Sơn đè phục hổ, phản ngón đòn thứ nhất của Thần Thiên Nhân. Nhưng sau đó cổ tay phải lại bị nắm giữ. Dương Tiêu Phong chẳng màng bối rối nửa giây. Ngay tức khắc, Bắc quan đại nhân vận công lực Thôi Sơn Hữu Dực, vốn là một trong bảy cú đánh bằng cùi chỏ của Bộ Phương Dực mà võ vương Long Thiên Hổ đã cất công chỉ giáo trong suốt chín năm trường. Dương Tiêu Phong dùng chỏ trái cầm thẳng về phía trước, thụi vô lưng kẻ thù trả đũa, rồi tiến chân phải đạp một cú vô phía sau đầu gối bên phải của Tần Thiên Nhân. Dương Tiêu Phong tung đòn tinh xảo, ép bức đối thủ buông thả cổ tay.

Tần Thiên Nhân nhảy ra khỏi vòng chiến, rồi lại thành linh bay vút vào nhập nội, xuất Mã Thương Lôi. Chân trái kim tiêu, Tần Thiên Nhân biến hóa chiêu thức đá bay ngoạn mục, mũi chân phóng thẳng, nhắm ngay cổ Dương Tiêu Phong đâm tới. Chiêu này kinh lực vô cùng.

Dương Tiêu Phong bình thần trước cú đá mãnh liệt. Không tiến cũng không thoái. Đại tướng quân biết không thể tránh né nên xoay mình gồng nội công Cửu Long Giá Lâm, lãnh trọn cước pháp vô vai mà thân hình không hề chao động.

Cửu Long Giá Lâm là một phương thức dùng sức lực để làm cho thân hình nặng thêm ngàn cân. Thiên cân trụ không chỉ đơn thuần là dồn khí vào đan điền, dồn thấp trọng tâm, phân lực cân đối ra hai lòng bàn chân để bám trụ. Then chốt của Cửu Long Giá Lâm là dùng móng vuốt của chín con rồng bám vào mặt đất khiến hạ bàn vững chắc không chao đảo, làm cơ sở để thực hiện các động tác phòng thủ.

Quả nhiên, cú đá vừa chạm vào bả vai đã bị đàn hồi, bật ra ngoài ngay lập tức. Tần Thiên Nhân muốn chiếm thượng phong nhưng công thủ không thành bởi vì Dương Tiêu Phong có Cửu Thiên Thần Long hộ mệnh. Tần Thiên Nhân thối lui vài bước, trong lòng khâm phục tài nghệ của vị lãnh tụ võ lâm phương Bắc. Cho dù là đang giao đấu, Tần Thiên Nhân cũng phải gật gù công nhận “thể phòng thủ của kẻ thù rất cẩn mật, vừa linh hoạt vừa có lực, thủ pháp rất nhanh.”

Hai vị anh hùng ngang tài ngang sức. Qua một trăm chiêu vẫn thắng bại bất phân.

Phía bên này, thiếu đà chủ tung quyền nhanh gọn. Phía bên kia, Phủ Doãn đại tướng quân công thủ kỹ càng. Hai bậc võ lâm sư tôn dồn hết công lực vào cú đánh khiến mỗi lần phát huy trời lở đất long. Thần quyền Nam hiệp tung muôn ngàn cú đâm, hàng vạn cú đá, Bắc quan đại nhân đều tránh được.

Tần Thiên Nhân lần lượt xuất thủ pháp sáu bộ, bốn mươi hai môn Lục Quyền. Và liên tục sử dụng cước pháp bốn bộ, mười tám môn Tứ Cước. Đòn chân đòn tay bủa tới tấp, cú đánh phủ đầu, phép sấm sét không kịp bưng tai, tấn công bất ngờ chớp nhoáng đúng vào lúc đối phương không phòng bị nhất.

Nhưng Dương Tiêu Phong thuộc hàng danh tiếng kỳ nhân, công phu tốt đỉnh dân gian. Phủ Doãn đại tướng quân không hề mắc bẫy. Vừa thấy đối thủ nhích chân thì đã tràn người qua một bên tránh đòn và lập tức xuất chiêu phản kích.

Trận giao đấu kịch liệt. Dương Tiêu Phong thay phiên xuất hầu hết các chiêu thức của bang phái Ưng Trảo Phiến Tử Môn, đặc biệt là bộ pháp Ưng Trảo Quyền hay còn gọi là Ưng Trảo Công, bao hàm phép đánh bằng móng vuốt của chim ưng. Dương Tiêu Phong phát lực cương bạo, thân bộ linh hoạt. Trong tư thế hùng dũng, Bắc quan đại nhân thi triển bài bản và ra đòn hiểm ác.

Dương Tiêu Phong còn lôi những đặc điểm ra ứng biến, hết chiêu này đến chiêu kia. Lần lượt sử dụng mười sáu môn Bát Bộ Truy và Bát Diện Truy. Tung mười lăm thế Ngũ Thập Lộ Liên Quyền. Thêm vào mười hai chiêu Thập Nhị Lộ Hành Quyền. Các thế quyền linh hoạt biến ảo nhưng bên trong có phần mạnh bạo. Cương nhu tương tế, mềm cứng có đủ. Tay chân di chuyển nhanh nhẹn vững vàng, đòn chân đòn tay kết hợp chặt chẽ. Thủ pháp vỗ, đánh, tóm, rút, lật, khóa, dựa, gạt, cắt, ngăn, bọc, nhưng chú trọng vỗ tóm là chính. Về thoái pháp thì có dặm, bạt, khều, quấn, xuyên, và liên hoàn thoái. Thân pháp có cúi, ngửa, vịn, xoay, vươn, co, né, sải... nhiều không đếm xuể.

Hai trang nam tử loạn đả một hồi, chỉ mới có hiệp thứ nhất thôi mà đương cự đến toát mồ hôi. Tần Thiên Nhân thấy cứ so tài cao thấp mãi không phải cách nên thoáng băng khuâng. Phía đối diện, Dương Tiêu Phong cũng âm thầm e ngại. Chiêu thức xuất gần hết mà kẻ địch vẫn không lung lay. Theo đà này thì đến tết Nguyên Đán cũng bất phân thắng bại.

Dương Tiêu Phong nhận định tình thế ngặt nghèo của hiệp thứ nhất, ẩu đả quyền cước mãi mà không thắng cuộc nên lập tức mở màn hiệp thứ hai bằng chiêu pháp.

Dương Tiêu Phong khởi đầu chiêu thức Siêu Hạt Tân Tinh của bộ pháp tự sáng lập, Thất Tinh Thể Luân Phiến Chương. Siêu Hạt Tân Tinh sử dụng thiết quyền và thiết tí. Dương Tiêu Phong tác phối song song độc đáo chiêu pháp với kỹ nghệ Phi Hành Di Thiên.

Phi Hành Di Thiên là tên gọi của môn khinh công, hình thức sử dụng sức bật của đôi chân để đạt được hiệu quả khi di chuyển trên không trung, nhảy một bước cao xa vạn dặm, lẩn biệt tích trong mây mờ.

Từ trên không trung, Dương Tiêu Phong chà đôi bàn tay sát vào nhau, xoay vòng tròn từ trái sang phải để kích động từ trường khí quyển của sao thủy, kim, hỏa, mộc, thổ, thiên vương và hải vương, thu hút sức nóng của bảy thiên thể. Khi sức mạnh của thái dương hệ được dồn hết vào chiêu pháp, Dương Tiêu Phong đánh một chiêu về phía đương sự. Chiêu pháp chói rọi. Ánh mặt trời bừng chiếu trong lòng bàn tay. Sức nóng của khí dương có thể thiêu trụi cả một vùng núi non hùng vĩ. Dương Tiêu Phong xuất chiêu xong thì khoanh tay đứng nhìn kẻ địch phản hồi.

Đúng là nhân thượng hữu nhân. Người xuất đòn đã tài mà người phản đòn còn có vẻ tài tình hơn nữa!

Chiêu pháp của Bắc quan đại nhân càng cao thâm phong phú bao nhiêu thì chiêu thức phản đòn chiến đấu của thần quyền Nam hiệp càng uyên áo đa dạng bấy nhiêu. Lúc chiêu pháp Siêu Hạt Tân Tinh cuồng cuồng xông tới, Tần Thiên Nhân phóng tả chiêu Giao Long Khắc quét qua trước mặt, cản trở khí nóng của hệ thái dương.

Để thi triển hữu chiêu Giao Long Khắc, Tần Thiên Nhân chấp tay khẩn niệm. Trong tích tắc, thần chú chấn động Long Cung, lan tỏa ra khắp bốn bể đại dương. Tứ hải long vương phát hiện có đệ tử phật gia Thiếu Lâm cầu khẩn liền hiện thân. Đông hải long vương Ngao Quảng cùng Tây hải long vương Ngao Khâm truyền triệu hai vị thần Phong, Lôi. Còn Nam hải long vương Ngao Thuận và Bắc hải long vương Ngao Nhuận kêu gọi thần linh Vũ, Điện. Tất cả cùng nhau hợp tác kích động chiến dịch Đại Hồng Thủy. Nước dâng cuộn cuộn. Sóng thần vỗ bờ. Mưa to gió lớn đập tắt trận hỏa hoạn kinh hồn của Dương Tiêu Phong.

Lại một lần nữa tỉ số san bằng. Hiệp thứ nhất bất phân thắng bại. Đến hiệp thứ nhì thì kẻ tám lạng người nửa cân. Kể này đối người kia, từ quyền cước tới chiêu pháp, âm trắc âm bằng đối với nhau.

Trong phút chốc, Tần Thiên Nhân và Dương Tiêu Phong lộ vẻ ngợp ngừng trước sự tương đương nội công, rồi lại chuyển qua tâm đắc về sự hòa đồng của các chiêu thức. Nếu như hai người họ không phải đứng ở hai bên bờ chiến tuyến, không tuyên thệ vạch đất tuyệt giao và không có ý tưởng hoàn toàn trái lập thì ắt sẽ trở thành tri kỷ tâm giao.

Hai bậc kỳ nhân không ngừng công kích đối phương. Họ tiếp tục tung chiêu lệ làng thần tốc. Trận oanh liệt kéo dài. Chiêu pháp chạm nhau trên cao. Đùng! Đoàn! Tiếng động chẳng khác gì địa chấn thiên bang

lầm rung chuyển hàng ngàn tảng đá, luân cả mặt đất. Hai người phải thối lùi mấy bước. Định thần một lúc, lại tiếp tục đấu chưởng, càng đánh càng khẩn trương.

Dương Tiêu Phong tiếp diễn, vung tay hô phong hoán vũ, tác hợp gió bụi trong vũ trụ thiên hà hòa nhập thành những mảnh đá lớn, tung khí chưởng Du Nham Phiến Thạch.

Tần Thiên Nhân thấy chưởng pháp của địch phát ra nham thạch thì kinh ngạc. Dù thâm phục bản lãnh ghê gớm của đối phương nhưng không vì thế mà khiếp nhược. Tần Thiên Nhân định thần chống đỡ, vung tay xuất chưởng Ha Kim Chung. Hàng triệu miếng kim loại đồ xô tới cắt gọt từng mảnh nham thạch.

Chưởng pháp của Dương Tiêu Phong bị gạt sang tứ phía, đập trúng vào vách núi, đất cát rung chuyển rơi lộp độp. Một tảng đá lọt xuống vực sâu thăm thẳm, mất hút, tiếng vọng không truyền lên.

Dương Tiêu Phong quyết ăn thua đủ, một lần nữa dùng thuật Phi Hành Di Thiên vọt lên mây. Trên không trung là nơi lý tưởng để hấp thụ hàn băng của mặt trăng. Tích tụ khí lạnh là trọng điểm của Tinh Nguyệt Truy Phong chưởng. Luồng khí đối lưu từ mặt đất bốc lên thật mạnh khiến cho các hạt nước mưa bị đẩy lên cao. Tinh Nguyệt Truy Phong chưởng sẽ làm giảm nhiệt một cách tối thiểu khiến giọt nước trở thành hạt băng. Các hạt băng lớn dần qua mỗi lần bị đẩy lên cao. Khi kích thước đủ lớn, các hạt băng thẳng được sức đẩy của các luồng không khí bốc lên từ phía mặt đất nên rơi xuống tạo thành mưa đá.

Bầu trời lúc này nổi đông. Mây đen bao phủ. Gió từng cơn thổi mạnh. Nhiệt độ giảm khiến không khí lạnh lẽo.

Tần Thiên Nhân ngược lên cao, ngộ giác từng hạt mưa đá to tướng màu trắng đã đang lao thẳng xuống đầu liền lập tức chuyển mình vận khí công Thiên Loan Đài. Hình thức khí công phật gia vang xa tận thiên đình bao la, làm thức tỉnh bốn vị thần có pháp lực chu tường và cao cấp nhất của miền thượng giới. Yêu cầu Thác Thập Lý Thiên Vương cùng Kim Tra, Mộc Tra, và Na Tra thiên tướng hiện hình bảo hộ. Thác Thập Lý Thiên Vương ném Lung Linh Bảo Tháp, gói trọn thần quyền bên trong. Lung Linh Bảo Tháp hóa thành pháo đài kiên cố, làm chôn họ thân trong trận cuồng phong.

Bằng vào võ công, có thể nói Dương Tiêu Phong đứng vào hàng cự phách giang hồ. Xưa nay chưa hề biết qua mùi thất bại là gì. Dương Tiêu Phong vẫn tự phụ rằng trong thiên hạ chưa chắc có người đương đầu nổi. Nhưng hôm nay gặp người tài giỏi. Khí thế của Tần Thiên Nhân dữ dội, vừa đánh vừa thủ các huyết đạo và những chỗ hiểm cần thận kỹ càng. Lúc nào thần quyền Nam hiệp cũng bình tĩnh ứng chiến, chẳng chút khiếp sợ. Chả trách là trước đây có biết bao nhiêu cao thủ lãnh chiếu chỉ triều đình đi truy lùng khám phạm phản Thanh nhưng đều bị giết mất xác hoặc bị thương trí mạng. Kẻ may mắn sống sót thì lại ôm cái nhục mà chạy dài dài.

Hiệp thứ hai chấm dứt trong sự hoang mang của Bắc quan đại nhân. Tỷ số vẫn còn san bằng. Địa bất tiến, thiên bất thoái.

Mặt trời đứng bóng trên đỉnh rồi âm thầm ẩn náu hướng tây. Đến lúc trăng lên, cả hai bậc tôn sư võ vương bình tĩnh, thoát ly khỏi trận ác chiến tâm linh để trở về hiện thực. Đoàn binh lính và huynh đệ bang hội vẫn còn đó.

Bắc quan đại nhân quyết định đóng khung trận đấu ngàn năm một thuở. Dương Tiêu Phong tay rút phi đao, khí lực tràn trề, thân người và đao hợp nhất. Đao theo thì thân chuyển, từ thân thể hợp tứ chi. Bộ pháp nhẹ nhàng, Bắc quan đại nhân xoay người trên không xuất chiêu tuyệt kỹ. Hiệp tỉ thí cuối cùng!

Đạo dùng ám khí là thiên biến vạn hóa. Binh khí hóa nhất. Thiên địa hóa nhất. Tâm linh hóa nhất. Nếu như trong lòng có binh khí thì người dụng ám khí sẽ hòa cùng thần khí và giác ngộ chiêu thức ở trong ý niệm. Lúc ấy muốn đánh đông trúng đông, đánh tây trúng tây. Mặt trời mặt trăng cùng xuất hiện để hợp nhất thành một chiêu thức. Đất trời cùng nhau dung hòa.

Tần Thiên Nhân đã từng nghe nói đến chiêu thức Cửu Ẩn Phi Hoàn Đao. Khi đối phương tung chín phi đao sắc bén thì Tần Thiên Nhân biết bản thân sẽ không nhìn thấy chúng. Cũng bởi vì không nhìn thấy nên không thể tránh né. Thần quyền Nam hiệp không chút do dự, âm thầm nhắm mắt định thần, dùng linh giác cố tâm cảm nhận và định hướng đường bay.

Trong cơ thể con người có rất nhiều giác quan. Hai trong số giác quan đó là xúc giác và cảm giác, hết như một cao thủ không có đèn trong đêm tối nhưng vẫn xác định được đồ vật chung quanh. Cảm giác giữa địch và ta không khoảng cách. Dĩ bất biến, ứng vạn biến.

Tần Thiên Nhân nghe tiếng gió, đánh thức phát lực và am tường di chuyển đòn thế của đối phương. Khi Dương Tiêu Phong vung tay xuất tuyệt kỹ Cửu Ẩn Phi Hoàn Dao thì Tần Thiên Nhân nghe tiếng dao rít vù vù trong tích tắc. Không thấy bóng. Bất chợt, hàn quang khiếp đảm, vừa ẩn, lại hiện. Tần Thiên Nhân quyết định ra chiêu thức cuối, đem tuyệt kỹ của chính bản thân mình sáng lập là Chuẩn Đề Quyền độc nhất thiên hạ phát uy. Khi phi đao vừa vượt gió phóng đến nơi thì Tần Thiên Nhân xoay hai cổ tay một vòng lấy khí. Trong chớp nhoáng, tượng phật nghìn mắt nghìn tay hiện thể. Những cánh tay bên phải truyền âm khí từ mặt đất. Các cánh tay bên trái hòa dương khí từ ánh trăng. Hợp lại đánh một chưởng vào không khí về hướng phi đao. Âm dương hòa hợp tạo nên một làn sóng sức ép kinh hồn. Không khí bị nén chính giữa hai luồng hòa khí dẹt thành một bức tường kiên cố. Phi đao va vào nát tan tành.

Mọi người như lặng đi khi trông thấy song hùng hiệp sĩ xuất hai chiêu tuyệt kỹ. Lâu thật lâu mới hoàn hồn, họ ồ lên trầm trồ thán phục, rồi lại phải thi nhau dụi mắt. Ai nấy sững sờ. Trước mặt họ, Nam hiệp Bắc quan không hẹn mà cùng bưng tay chèn ngực, thổ bãi huyết tươi trước khi quy hãn xuống đất.

Phải mất một lúc họ mới hiểu chuyện gì đã xảy ra. Do cả hai cao thủ sử dụng nội công tối đa trong hai hiệp đầu tiên, rồi dồn hết công lực còn lại vào hiệp cuối cùng nên nguyên khí tổn hại một cách đáng kể. Lại nữa, lúc tuyệt kỹ Cửu Ẩn Phi Hoàn Dao va chạm tuyệt học Thiên Thủ Chuẩn Đề Quyền đã khiến cho hai nguồn chân khí kết hợp, ép vào nhau, hòa thành một luồng sóng từ trường lớn mạnh. Làn sóng đó phát ra sức bật kinh khủng tung ngược về hướng Nam hiệp Bắc quan. Cả hai tránh không kịp nên lãnh trọn bức xạ điện từ hung hãn.

Huynh đệ bang hội mồ hôi đổ đầy, không ngờ tình thế hiểm trở như vậy. Tần Thiên Nhân và Dương Tiêu Phong giao đấu trọng thương. Cả hai nhân vật đầu não đứng không vững. Bên phía bang phái Đại Minh Triều ít ỏi, bị tỉ số quân lính triều đình chèn ép. Nếu đoàn binh sĩ thừa thế xông lên sẽ tóm gọn toàn bộ.

Quả nhiên, Dương Tiêu Phong thâm niên sa trường, cả đời cầm quân chinh chiến tứ phương. Nhoáng mắt đã phát hiện chi tiết ác nghiệt đó. Phủ Doãn đại tướng quân phát tay ra lệnh:

- Đánh!

31. Chương 31: Họa Vô Đơn Chí

Dương Tiêu Phong bỏ mặc thương tích trầm trọng, phi thân lên lưng tuấn mã điều động đoàn quân dàn trận “gọng kìm.” Ngay lập tức, binh lính triều đình chia thành hai phe. Phủ Doãn đại tướng quân đích thân thống lãnh đoàn binh thiết giáp bọc sang phía đông trong khi phó tướng mai lặc chướng kinh xua quân ồ ạt tấn công phía tây.

Trước lúc tình hình xáo trộn, Tần Thiên Nhân vận quyền điểm huyết dẫn trung. Nội khí tuy bị tấn mạn nhưng ngược lại có thể phong bế vết thương đang hoành hành trong ngực. Tần Thiên Nhân biết đã đến thời khắc đối mặt tử thần nhưng vẫn không cam lòng cất kiếm gác gươm, không gờ tay đầu hàng chịu trời. Nguyên khí chưa cạn. Còn nước thì còn tát. Rừng còn xanh là còn củi đốt.

Trương Quốc Khải, lão Tôn, Khẩu Tâm và các thành viên bang hội cũng cùng chung tâm trạng. Thẻ không già từ vũ khí, không ném gươm xuống dòng sông định mệnh để ngồi chờ địch đến, đối đời lịch sử sang trang.

Khắc chế vết thương xong, Tần Thiên Nhân đứng dậy ứng phó trận mạc bằng cách trực tiếp chỉ huy chiến thuật “dàn hàng.”

Huynh đệ bang hội liền dàn thành hàng ngang đối mặt quân đội để đối phương không bao vây được. Số lượng địch đông ta ít đã khiến Tần Thiên Nhân bối rối, tâm tư thoáng phút đắn đo. Trong lòng có hai điều lo ngại. Thứ nhất, nếu dàn quân quá mỏng thì đối thủ có thể sử dụng chiến thuật áp đảo lực lượng.

Mặt khác, lại không thể tập trung quá đông, dẫn đến bị bao vây hoặc trở thành đích bắn dễ dàng của địch. Nhưng đây là chiến thuật duy nhất trong tình huống này.

Khẩu Tâm đã bình phục đôi chút. Vị hòa thượng khắp khiêng chiến đấu bên cạnh lão Tôn. Trương Quốc Khải đau xót nhìn thiếu đà chủ điều quân khiến tướng. Trong lòng Trương Quốc Khải thầm biết vết thương của Tần Thiên Nhân mười phần có đến chín phần nguy hiểm. Tính mạng của các thành viên bang hội đang bị đe dọa. Hơn nữa, Trương Quốc Khải cũng hiểu bản thân sa lưới. Chàng tự hỏi “chiếc bẫy này do ai đã giăng ra?” Phía trước mặt là thiên binh vạn mã. Phía sau lưng có sông nước Địa Hình. Trong lòng sông đang ghim cọc nhọn. Bất cứ tình huống nào cũng không thể thoát thân. Chẳng lẽ nơi này là chốn chôn chôn của những người vì dân tộc dám đứng lên khởi nghĩa chống ngoại xâm và quyết tâm đánh đuổi binh mã Mãn Châu ra khỏi vùng quan ải?

Trong lúc Trương Quốc Khải lắc đầu cảm hận thì Dương Tiêu Phong dốc toàn lực lượng hầu cường chiếm toàn bộ đồi núi Bát Cự, quyết chí tiêu diệt những kẻ đầu não của bang phái Đại Minh Triều.

Dương Tiêu Phong tướng quân đánh trận chu đáo, hoàn toàn làm chủ tình hình. Sự phối hợp tinh vi của hai vị tướng soái và phó soái với thế đánh gọng kìm liên tục từ phía đông tây đã buộc tất cả huynh đệ bang hội tổn thất nặng nề. Đa số tử thương. Xác người nằm ngổn ngang.

Tần Thiên Nhân thấy tình huống không thể kéo dài mãi nên quyết định thay đổi chiến thuật. Lần này, thiếu đà chủ chia quân thành hai nhóm. Khẩu Tâm đảm nhiệm nhóm thứ nhất, chạy phía nam. Phần nửa huynh đệ còn lại theo Tần Thiên Nhân, Trương Quốc Khải và lão Tôn đi về phía bắc.

Nhưng Dương Tiêu Phong không để Tần Thiên Nhân thực hiện chiến dịch phân chia binh mã nên đã điều động phần lớn các lực lượng mãnh liệt đuổi theo nhóm người của Tần Thiên Nhân. Phủ Doãn đại tướng quân nhất quyết triệt kê cầm đầu trước, bởi vì hạ được người thủ lĩnh rồi thì nhóm phụ tùng còn lại sẽ tự động tan rã.

Đám huynh đệ bang hội chiến đấu oanh liệt, xông pha công kích binh lính triều đình, can cường đẩy lui nhiều đợt xung phong biển người của địch. Dưng trấn giữ hướng bắc một hồi, sau đó cũng bị bỏ ngõ hoàn toàn với sự xuất quân ồ ạt như nước vỡ bờ của đoàn quân thiết giáp. Trong khi đó, tuyến chống kháng phía Nam do Khẩu Tâm đảm trách cũng chẳng được khảm khá bao nhiêu.

Nhân lúc vị thống lĩnh của mình không chú ý, đám huynh đệ rỉ tai nhau mở đường máu để bảo tồn sinh mạng cho thiếu đà chủ. Họ cam tâm tình nguyện hy sinh, ở lại chiến đấu, cầm chân binh sĩ triều đình để tam đương gia Trương Quốc Khải và lão Tôn hộ tống vị lãnh đạo rút lui an toàn. Họ biết nếu như họ nói ra ý định đó thì chắc chắn thiếu đà chủ sẽ từ chối. Tần Thiên Nhân thà tử trận còn hơn là một mình trốn chạy, bỏ huynh đệ trong cơn hoạn nạn để làm kẻ tham sinh úy tử.

Trương Quốc Khải và lão Tôn nhìn huynh đệ bang hội, kín đáo gật đầu cảm khái tấm lòng nghĩa khí. Hai người họ vô cùng hãnh diện về những vệ sĩ thuộc quyền. Tất cả đều can đảm, hy sinh, chịu đựng, và luôn tuân lệnh cấp chỉ huy ngay trong giờ phút hiểm họa này.

Tần Thiên Nhân vẫn chưa hề biết kế hoạch sắp đặt. Giữa vòng vây trùng điệp, trong lòng nảy sinh tình ý triền miên. Chàng nhớ Tây hồ da diết. Điều đau đớn nhất trong giờ phút này không phải là nội công hao tổn, cũng chẳng phải vết thương đang hoành hành trong ngực mà là không được nhìn thấy người con gái chàng yêu. Vài cơn gió mạnh thổi từ phía sông Địa Hình làm chàng nhớ lại hình ảnh năm xưa. Trên cầu Tây Lâm. Bờ hồ một thời kỉ niệm. Chàng cảm giác thèm khát được nhìn ngắm ánh mắt quen thuộc ấy, muốn khắc sâu trong tim bóng dáng thơ ngây.

Đúng lúc khắc nghiệt này, Dương Tiêu Phong lại dàn thêm trận đối phó. Chỉ cần tướng quân ra lệnh, hàng ngàn trường mâu và hàng vạn mũi tên sẽ nhắm Tần Thiên Nhân bắn tới, dù bản lĩnh bằng trời cũng không thoát được. Trương Quốc Khải biết đã đến giờ thổ lộ kế hoạch rút lui nên đưa gương kê lên cổ trong khi lão Tôn cũng gơ cao đoản đao. Trương Quốc Khải cùng lão Tôn quỳ xuống nói:

- Xin thiếu đà chủ rút lui an toàn!

Thấy Tần Thiên Nhân lắc đầu, Trương Quốc Khải vội đưa tay chỉ:

- Xin thiếu đà chủ nhìn chung quanh, các huynh đệ đang hy sinh để bảo tồn con đường phản Thanh phục Minh.

Lão Tôn chấp tay cầu khẩn:

- Thiếu đà chủ là niềm hy vọng duy nhất của giang sơn. Nếu thiếu đà chủ nhất quyết cự tuyệt lòng tốt của đám huynh đệ thì lão đây sẽ chết trước mặt ngài!

Dứt lời, lão Tôn vung tay định đâm một nhát vào tim trước sự kinh hoàng của Trương Quốc Khải. Nhưng Tần Thiên Nhân nhanh như chớp giơ cánh tay ra cản. Đoản đao rạch một đường sâu trên cườm tay trái.

- Dừng tay! - Tần Thiên Nhân hét lên - Ta đồng ý với các người!

Lão Tôn lập tức buông đoản đao rơi xuống đất. Mái tóc bạc phơ gật gù, trong lòng muôn phần xúc động. Ông cùng Trương Quốc Khải đứng lên. Nhưng cả ba người không dễ gì rời khỏi. Dương Tiêu Phong ra lệnh giương cung. Tên lửa bay vèo đến hỏa thiêu bang phái phản tặc.

Trong lúc tất cả huynh đệ bang hội tuyệt vọng nhìn trận mưa tên lửa thì thiện lai thiện báo. Đột nhiên có tiếp ứng. Cứu nhân xuất hiện. Người áo đen kinh công tuyệt đỉnh, thủ pháp vững chắc, phi thân đến phía trước mặt Tần Thiên Nhân. Kẻ đó dùng gươm xuất chiêu Kim Hoán Chương của Thiếu Lâm thất thập nhị huyền công gạt cung tên tạt sang tứ phía, bay tua tua ngược về hướng của Bắc quan đại nhân.

Dương Tiêu Phong kéo mạnh dây cương xua tuấn mã thối lùi, trong lòng sững sờ, không ngờ bang hội còn có thêm cao nhân bí ẩn. “Người đó là ai?” Dương Tiêu Phong tự hỏi “Sư Thái trúng đạn ở Tây Sơn, không thể nào trong một thời gian ngắn lại hoàn toàn bình phục!”

Kẻ áo đen tinh khôn, biết Dương Tiêu Phong đang phân vân về sự xuất hiện đột ngột của mình nên nhanh nhẹn rút ra hỏa dược và ném mạnh về hướng binh lính triều đình. Đất đá nổ tung. Khói bay mịt mù. Nhân lúc hỗn loạn, Tần Thiên Nhân, Trương Quốc Khải và lão Tôn cùng kẻ áo đen thi triển kinh công thoát vòng vây trong đường tơ kẽ tóc.

—oo0oo—

Giang Nam nhị hiệp, lão Tôn và người áo đen thoát khỏi trận chiến bốc lửa. Họ nhanh chóng tìm nơi ẩn náu. Giữa đường gặp được Khẩu Tâm. Tất cả vui mừng. Tần Thiên Nhân quay sang vị cứu tinh bí ẩn, vòng hai tay thi lễ:

- Đa tạ bằng hữu ra tay tương trợ!

Kẻ áo đen rồi rít xua tay và mở khăn che mặt. Tất cả sững sờ.

- Không ngờ cô nương là chân nhân bất lộ tướng! – Lão Tôn há hốc miệng - Làm chúng tôi thán phục!

Trương Quốc Khải đặt tay lên vai Lâm Tổ Đình:

- Đại Minh Triều quả thật ngọa hổ tàng long!

Tần Thiên Nhân mỉm cười trước lời khen ngợi. Chàng đưa cặp mắt trìu mến nhìn sư muội. Có nằm mơ chàng cũng đâu ngờ Giang Nam đệ nhất mỹ nhân võ công cao siêu thâm hậu, mưu kế đa đoan. Nhưng chàng không có nhiều thời gian huyền thuyên bởi vì lão Tôn hối thúc:

- Việc cần thiết trước mắt là phải làm sao bảo đảm được thiếu đà chủ rút lui một cách an toàn trọn vẹn, hầu đủ sức chịu đựng cuộc dạ hành trên đoạn đường dài đến Tây hồ.

Khẩu Tâm hốt hoảng:

- Không được!

Và vị hòa thượng dùng bàn tay cứng như sắt chộp lên vai Tần Thiên Nhân:

- Chúng ta nên lánh nạn ở đồn Bạch Nhật, tránh mai phục trên lộ trình về đến Tây hồ.

Khẩu Tâm là người rất biết cách ăn nói, phân tích một cách chính đáng và có tính thuyết phục. Tần Thiên Nhân cùng Trương Quốc Khải nhìn nhau thần thờ. Trong thâm tâm của hai người vỡ lẽ “đồn Bạch Nhật là di cư cuối cùng của bang hội, nơi Sư Thái trú ngụ. Bởi thế cho nên, hễ đi bước cờ này là nước cuối cùng.”

Trước khi rời khỏi sườn đồi Bát Cự, Tần Thiên Nhân quay nhìn hướng lửa khói ngút trời. Đám huynh đệ còn đang dùng hơi thở cuối cùng chiến đấu. Rừng cờ của triều đình Mãn Châu bay phấp phật trong gió. Tần Thiên Nhân thở dài rồi cùng những kẻ còn sống sót cất bước bỏ đi.

Ra khỏi đầm rồng hang cọp, xa xa phía trước mặt là dãy núi non chập chờn của đỉnh đồi Bạch Nhật. Nơi hứa hẹn bình yên. Những hàng thông trải dài thăm thẳm như đang réo gọi, mời mọc, và chào đón các vị bằng hữu tới thăm.

Đến tờ mờ sáng thì sườn đồi của đồn Bạch Nhật hiện ra trước mặt. Núi non mệnh mông hiểm trở nhưng lại mang đến niềm vui rạng rỡ trên mặt mọi người.

Ánh dương bắt đầu lộ dạng. Đã lâu lắm rồi mới thấy một ngày nắng đẹp như hôm nay. Bầu trời trong veo chất chứa nhiều tia nắng long lanh chiếu sáng trên ngàn cây nội cỏ. Gió vi vu thổi mơn trớn trên ngọn thông già. Không còn gì thích thú bằng ngồi đây, cạnh gốc cây của hàng dương xanh thắm, trên đồi vụn đá hướng mắt về triền núi bao la.

(Còn tiếp)

Giang Nam. Đồn Bạch Nhật.

Khẩu Tâm và lão Tôn quay đầu quanh quất. Sau khi biết chắc không có ai theo dõi thì cả hai người đi đến trước một vách núi phủ đầy dây leo. Họ vạch mở dây chẳng chịt sang hai bên, tìm thấy một phiến thạch lớn với rong rêu bao bọc. Đây là vách hang động bí mật, là di cư thứ ba của bang phái Đại Minh Triều. Hai sào huyết kia là địa đạo Tây hồ và học đường Hắc Viện. Khẩu Tâm dùng ám hiệu gõ lên vách hang ba tiếng, ngưng, rồi thêm ba tiếng nữa.

Đám huynh đệ bang hội canh gác bên trong hang động nghe tiếng gõ, biết là người của mình đang ở bên ngoài nên thò tay bật chốt. Cánh cửa hang mở ra.

- Tham kiến thiếu đà chủ!

Vừa vòng tay cung kính, họ vừa lách sang một bên để Trương Quốc Khải và Lâm Tố Đình dìu Tần Thiên Nhân đang bị thương bước vào. Khẩu Tâm và lão Tôn vội theo sau.

—oo0oo—

Đại sảnh. Đồn Bạch Nhật.

Lão Tôn phụ Trương Quốc Khải dìu Tần Thiên Nhân ngồi lên ghế. Lâm Tố Đình đứng cạnh đó, dịu dàng xoa lồng ngực của vị hôn phu nhằm giảm bớt nỗi đau. Hai bàn tay của Tần Thiên Nhân rét buốt, gương mặt trắng bệch. Chỉ có Khẩu Tâm thở phào nhẹ nhõm. Vị hòa thượng hươ tay rót tách trà, chưa kịp uống thì đám huynh đệ ở đồn Bạch Nhật quỳ xuống thưa:

- Bẩm thiếu đà chủ, chúng tôi vừa nhận được tin tức, địa đạo Tây hồ và học đường Hắc Viện đã không còn!

Thật đúng là họa vô đơn chí, vừa đặt chân đến đồn Bạch Nhật đã nghe tin thất thủ. Quân Thanh gian xảo. Thừa lúc Giang Nam huynh đệ ra tay cướp lương thực và giao đấu cùng Dương Tiêu Phong đã điều động một đội binh mã tấn công địa đạo Tây hồ. Đám đệ tử đang trú ngụ trở tay không kịp, chạy đến Hắc Viện mới hay đã bị chiếm cứ từ lâu.

Tin động trời khiến lão Tôn và Trương Quốc Khải tròn mắt ngó nhau, nét mặt kinh hãi tột đỉnh. Khẩu Tâm niệm a di đà phật. Tần Thiên Nhân ngồi chết gí trên ghế. Còn Lâm Tố Đình thì rơi lệ. Mãi một lúc, Tần Thiên Nhân mới thốt nên lời:

- Sư Thái đã biết chưa?

Một vị thành viên bang hội lắc đầu:

- Bẩm thiếu đà chủ, chúng tôi chưa dám tiết lộ bởi vì Sư Thái còn đang bế môn.

Một vị khác lên tiếng:

- Chúng tôi dự định báo cho thiếu đà chủ biết trước để ngài quán xuyến mọi việc, rồi nhờ thiếu đà chủ thưa lại với Sư Thái.

Tần Thiên Nhân gật đầu:

- Nhị vị suy nghĩ rất chu tường.

Và chàng vẫy tay ra hiệu:

- Thôi được rồi, các vị hảo bằng hữu xin đừng đa lễ, mời đứng lên.

Nói xong, Tần Thiên Nhân thở dài, lòng thầm nghĩ “kể từ lúc Cửu Dương bỏ đi, diễm dữ cứ thi nhau kéo đến, nước mất nhà tan. Phải chi đệ ấy có mặt nơi này. Nếu đệ ấy trở về, nghe tin Hắc Viện suy sụp thì sẽ nghĩ gì và ứng phó ra sao?”

Mọi người còn chưa hoàn hồn trước sự kiện lật đổ của địa đạo Tây hồ và học đường Hắc Viện thì Trương Quốc Khải thẳng thốt kêu lên:

- Nguy rồi! Nữ Thần Y!

Tiếng thét thất thanh khiến Khẩu Tâm giật nảy.

- Sư muội đang ở đâu? - Trương Quốc Khải lại tiếp tục thốt bực - Chẳng lẽ đã...?

Nhưng Trương Quốc Khải chưa nói xong câu xui rủi thì có tiếng ghen ngào vang lên nơi ngạch cửa:

- Muội đang ở đây.

Khẩu Tâm đánh rơi tách trà xuống đất. Xoảng một tiếng. Đôi mắt của vị hòa thượng sâu hút khi thấy Nữ Thần Y thình lình xuất hiện với đôi má ửng, mí mắt sưng húp đỏ hoe. Nàng lao đến đối diện Tần Thiên Nhân. Chàng chống tay lên thành ghế, phải dùng hết sức lực mới có thể đứng dậy ôm người yêu vào lòng. Phía bên cạnh, Lâm Tổ Đình âm thầm quay mặt.

- Thiên Nhân! - Nữ Thần Y sung sướng nói - Huynh vẫn bình an vô sự!

Rồi nàng òa khóc nức nở. Bất chấp câu nam nữ thụ thụ bất thân. Bỏ qua luôn cả những cặp mắt đang nhìn thô thổ. Ai trêu chọc cũng mặc kệ, Nữ Thần Y vùi mặt vào lòng ngực của Tần Thiên Nhân, thổn thức:

- Muội nhớ huynh quá. Muội tưởng đời này sẽ không có cơ hội gặp lại huynh!

Tần Thiên Nhân đặt nụ hôn nồng nàn lên mái tóc bông đen nhánh.

- Huynh không sao - Tần Thiên Nhân dịu giọng trấn an - Được gặp lại muội, huynh có chết cũng cam lòng.

Nữ Thần Y lắc đầu quây quây:

- Huynh đừng lìa xa muội, Thiên Nhân!

Tần Thiên Nhân vòng tay siết chặt thân thể kiều diễm vào lòng. Trong hạnh phúc đắm say, chàng gật đầu quả quyết:

- Huynh sẽ ở mãi bên cạnh muội.

Trong khi đám huynh đệ cười mỉm chi cợt và trở mắt ngưỡng mộ đôi tình nhân trình diễn cảnh mùi mẫn thì Trương Quốc Khải quét mắt sang tứ phía, nét mặt tăm tối:

- Hiểu Lạc đâu?

Chẳng có ai trả lời được câu này. Mọi người ngó nhau. Tần Thiên Nhân liền hắng giọng:

- Tôi đã nhờ Hiểu Lạc đến Cam Túc, bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm cho được Cửu Dương.

Nghe Tần Thiên Nhân bảo sắp được hội ngộ Gia Cát tái lai, đám huynh đệ rộn ràng hồ hởi:

- Hay quá!

- Sắp được gặp lại thất đương gia!

Trương Quốc Khải phát một cái lên vai Khẩu Tâm:

- Cửu Dương mà về đây thì chúng ta có thể yên giấc rồi, giữa đêm hôm mở toang cửa chính cũng chẳng sợ.

Nói xong, Trương Quốc Khải đưa bình trà lên rót vô miệng. Lão Tôn nghe được liền chen lời:

- Chẳng lẽ trong lòng tam đương gia, chủ nhân của tôi là lính gác cửa hay sao?

Lời trách móc làm Trương Quốc Khải giật mình, nước trà chảy lộn vô phổi. Trương Quốc Khải vừa ho sặc sụa vừa lật đật xua tay, bộ dạng thiếu não đến tội:

- Tôi đâu có ý đó!

Không để ý đến lời phân tích của Trương Quốc Khải, lão Tôn hấp háy mắt nói thêm:

- Chẳng biết trong thời gian qua, Cửu Dương đã quyến rũ thêm bao nhiêu người đẹp ở Lan Châu. Họ mà kéo nhau về đây thì chúng ta chưa chắc được ăn ngon hưởng hồ là ngủ yên.

Lời lẽ hóm hỉnh giúp mọi người tươi cười. Cũng may là còn có giọng đùa cợt của ông lão, không gian đỡ ngọt ngào biết dường nào. Chỉ có Khẩu Tâm là không buồn cợt. Vị hòa thượng tiến đến bên cạnh Nữ Thần Y, cau mày hỏi:

- Lúc này đám huynh đệ cho biết địa đạo Tây hồ bị chiếm đóng, muội làm sao có thể thoát đến đây?

Nữ Thần Y chưa trả lời thì lão Tôn đáp thay:

- Thật ra thì Nữ Thần Y và Lâm Tố Đình đã rời khỏi địa đạo Tây hồ bữa tối hôm chúng ta chuẩn bị lên đường mai phục cướp thảo lương.

Theo lời kể của lão Tôn...

...Đêm đó, sau khi Tần Thiên Nhân cùng các huynh đệ dàn trận cọc xuống lòng sông Địa Hình để đánh cướp lương thực thì lại cảm giác bất an. Sự mơ hồ như có một điều gì kinh thiên động địa sắp sửa xảy ra. Đúng lúc Cửu Dương biên thư về Giang Nam kêu gọi tiếp tế lương thực thì triều đình lại vận tải gạo nếp cho binh lính. Trên thế gian này sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Tần Thiên Nhân liền sắp đặt cỗ xe ngựa, khuyên Hiểu Lạc đưa Nữ Thần Y và Lâm Tố Đình đến tạm lánh ở đồn Bạch Nhật. Rồi bảo Hiểu Lạc trở lại hội tụ với chàng ở đồi Bát Cự. Cả hai đứng khuất bóng sau bụi cây âm thầm quan sát sự tình. Và khi chứng kiến màn đấm đá ác nghiệt của Dương Tiêu Phong, Tần Thiên Nhân bèn quyết định nhờ Hiểu Lạc đi đến Cam Túc thỉnh Cửu Dương trở về...

Lão Tôn giải thích đến đâu, Khẩu Tâm và Trương Quốc Khải gật gù đến đó. Nhưng họ chưa kịp mở miệng thán phục tài tiên tri thì Tần Thiên Nhân té xuống đất ngất xỉu. Chàng đã tổn quá nhiều nguyên khí khi giao đấu, nội công tổn thất, lại còn thêm vết thương rỉ máu trên tay.

32. Chương 32: Tiền Trảm Hậu Tẩu

Giang Nam. Phủ Tri Huyện.

Sau khi trừ khử hai sào huyệt tối thiểu của bang phái phản Thanh ở Giang Nam, tri huyện lão gia sai người in ấn hàng trăm cáo thị. Binh sĩ đi khắp thị trấn, nơi đâu cũng dán lên hồng đề dọa dân chúng không nên chứa chấp phản tặc. Tri huyện lão gia còn ra lệnh cho quân lính mang nhiều thi thể của các huynh đệ bang hội đem treo ngoài chợ Đông Ba, phơi sương gió, và tuyệt cấm bắt cứ thân nhân nào đến gần. Sau nhiều hôm thi hài thối rửa thì tri huyện lão gia truyền lệnh khai hỏa rồi đem tro cốt vứt xuống Tây hồ. Việc làm này đã khiến rất nhiều bá tánh phẫn nộ.

Dương Tiêu Phong phái phó tướng quân Tô Khất đi một vòng thị trấn xem xét tình hình. Quả nhiên, dân chúng khiếp đảm, không ai dám thốt nửa lời khiêu khích triều đình Mãn Châu. Tô Khất hài lòng trở về bẩm báo.

Dương Tiêu Phong liền ra lệnh kêu binh lính truyền triệu tri huyện lão gia vào thư phòng. Khi tri huyện lão gia bước vào thì thấy Phủ Doãn đại tướng quân Dương Tiêu Phong đang ngồi lừ lừ trên ghế. Phó tướng quân Tô Khất đứng khoanh tay kế bên.

Tri huyện lão gia quỳ xuống thỉnh an:

- Tham kiến Phủ Doãn đại tướng quân và phó tướng Mai Lặc Chương Kinh.

- Miễn lễ.

Tô Khất phát tay ra hiệu. Tri huyện lão gia đứng lên. Dương Tiêu Phong vẫn im lìm an tọa, mặt lạnh hơn tiền. Tri huyện lão gia tưởng Phủ Doãn đại tướng quân sắp sửa mở lời khen thưởng nên lật đặt chạy đến chiếc bàn gần đó rót tách trà sen, rồi hai tay dâng lên khỏi đầu:

- Mời đại nhân dùng trà.

Dương Tiêu Phong giơ một tay ra nhận tách trà, không nói năng, cũng chẳng ừ hử. Tri huyện lão gia hơi khiếp vía trước thái độ lạnh nhạt nhưng vẫn cố tỏ vẻ hòa nhã. Lão biết chàng thanh niên này có địa vị trọng vọng, quan chức lớn lao, không ngờ tuổi còn trẻ mà tài tình như vậy. Lão đã từng nghe danh tiếng nổi như cồn của Bắc quan đại nhân, trong triều đình là người nghiêm nghị, rất có quyền quy. Ngoài thái hoàng thái hậu và hoàng thượng thì Dương Tiêu Phong không coi ai ra gì. Mà cũng chẳng ai làm gì được, kể cả các vị tứ mệnh đại thần. Ngao Bái đương nhiên đã nhiều lần lập mưu trừ khử nhưng chưa bao giờ thành công bứt được cọng lông chân.

Thật là ngoài dự liệu của tri huyện lão gia. Lão đâu có ngờ gặp mặt Dương Tiêu Phong tướng quân ngoài đời còn đáng hãi hơn là nghe kể chuyện. Dương Tiêu Phong tướng tá chắc nịch, cao lớn phi thường, lại còn hùng dũng như Nhị Lang Thần Dương Tiễn trong thần thoại Tây Du Ký của Ngô Thừa Ân tiên sinh. Tri huyện lão gia sợ muốn vãi mật nhưng vẫn làm bộ tươi cười nịnh nọt:

- Đại nhân quả thật anh minh, vừa ra tay đã gạt thành quả.

Đợi lão tri huyện tía lia xong, Dương Tiêu Phong lên tiếng hỏi:

- Người làm tri huyện bao lâu?

Nghe tiếng nói của Dương Tiêu Phong tướng quân, tri huyện lão gia rung mình mấy chập. Nội nhìn diện mạo bề ngoài đã rét rồi mà giọng nói còn buốt hơn. Hết từ côi âm vọng về. Tri huyện lão gia lễ phép cúi đầu:

- Dạ bẩm đại nhân, hạ thần đã khâm chức khoảng gần mười năm nay.

Phó tướng quân Tô Khất nghe vậy liền giơ tay chỉ mặt lão tri huyện, giọng giận dữ:

- Người lại để cho bọn Giang Nam bát phỉ hành động hết lần này đến lần khác. Sào huyệt của chúng mà người cũng nhận không ra?

Tri huyện lão gia lập tức cảm giác có làn gió độc thổi qua đầu. Lão vội vàng quỳ mọp xuống sà cầu khẩn, miệng mồm méo mó, nước mắt nước mũi lã chã.

- Hạ thần biết lỗi! – Tri huyện lão gia tự trách – Xin đại nhân tha mạng!

Và lão đập đầu bình bình lên mặt đất, tét cả trán, máu ứa thành dòng. Tri huyện lão gia là người từng trải, sống tới chừng đó, gừng càng già càng cay. Lão biết đánh đòn tâm lý. Phó tướng quân Tô Khất trúng kế, lòng mềm ngay. Tô Khất tặc lưỡi vài ba cái “dầu sao thì lão tri huyện cũng có chức vụ trong mình, lại làm quan bấy lâu, tuy không tốt lắm và ở nhà còn có người con trai ham đánh bài nhưng Giang Nam cũng rất hưng thịnh.” Bởi vậy mà trong lòng Tô Khất không biết Dương Tiêu Phong định giải quyết thế nào, cho lão ấy cơ hội lấy công chuộc tội hay là xử tử?

Phó tướng quân chần chừ phán án nhưng đại tướng quân thì không. Đại tướng quân thiết diện vô tư, công chính phân minh, xưa nay chấp pháp không nương tình. Dương Tiêu Phong lạnh lùng ra lệnh:

- Đem hấn và cả gia đình ra ngoài, chém đầu thị chúng!

Ngay tức khắc, có hai tên quân binh thiết giáp bước vào kéo tri huyện lão gia ra khỏi thư phòng. Lão vùng vẫy trong tuyệt vọng:

- Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng!

Khi tiếng van xin nhỏ dần rồi tắt hẳn, Dương Tiêu Phong bình thản gỡ nắp tách trà, dáng vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra. Tô Khất đi theo Dương Tiêu Phong bấy lâu mà cũng phải tái mặt, nín cả thở, trong đầu hy vọng tương lai không làm kẻ đối nghịch với Bắc quan đại nhân.

Dương Tiêu Phong lại lên tiếng gọi:

- Người đâu!

Hai tên quân thiết giáp khác chạy vào:

- Có nô tài.

- Các người hãy tịch thu hết tài sản của tên tử tội, rồi lên đường trở về Bắc Kinh báo cáo sự tình, nhờ hoàng thượng điều một vị quan tri huyện mới đến Giang Nam.

Dương Tiêu Phong nói xong, hai kẻ đó liền tuân mệnh. Đợi họ bỏ đi rồi, Tô Khất mới dám thở ra. Và đương nhiên câu đầu tiên là khen ngợi. Tô Khất khôn ngoan xuýt xoa:

- Công nhận đại nhân tài tình thật. Địa đạo và học viện nguy trang cần mật mà đại nhân cũng tìm ra. Còn nữa, kẻ sách ấp tải lương thực vô cùng chu đáo.

Dương Tiêu Phong biết tổng kẻ thuộc hạ đang tăng bốc. Nhưng cho dù Tô Khất có thật lòng khen tặng, Dương Tiêu Phong cũng chẳng nghe lọt lỗ tai hướng hồ là khoái chí. Bấy lâu nay đại tướng quân vẫn vậy, tâm can sỏi đá. Có lẽ nhiều năm chinh chiến sa trường đã hóa chàng thanh niên thành thầy ma, một kẻ vô hồn, không trái tim. Đối với nữ nhi cũng thế, có khi còn tệ hơn, bao nhiêu tình ý đổ ra ngoài bấy nhiêu.

Dương Tiêu Phong ung dung bưng tách trà lên miệng, uống một ngụm rồi thổ lộ:

- Nếu như không có kẻ bí mật hợp tác thì bốn quan cũng không sao đoán ra Hắc Viện là nơi trú ngụ của bọn phản tặc, chứ nói chi là địa đạo bên bờ hồ.

Tô Khất gật gù thán phục cơ trí. Dương Tiêu Phong đã mua chuộc và sắp đặt kẻ bí mật trà trộn vào hàng ngũ của huynh đệ bang hội để thám thính nhất cử nhất động của Tần Thiên Nhân. Chỉ cần thời cơ chín mùi là có thể xua binh dẹp loạn. Đám phản tặc Đại Minh Triều nhất định chạy không thoát. Kẻ sách nuôi ong tay áo thật là tuyệt diệu. Nhưng mỗi lần Tô Khất nghĩ đến trận binh lửa tối hôm đó thì ảm ức vô cùng. Tô Khất chà đôi bàn tay sát vào nhau, giọng tiếc rẻ:

- Đêm đó đại nhân sắp sửa tóm được Tần Thiên Nhân và mấy tên đồng bọn thì lại có kẻ áo đen ra tay phá bĩnh.

- Người không cần phải lo! - Dương Tiêu Phong hừ giọng - Lần sau gặp lại bốn quan sẽ là ngày giỗ của bọn chúng!

Và Dương Tiêu Phong trao tách trà đã uống cạn cho Tô Khất cầm lấy. Đại tướng quân đứng dậy, chấp tay sau lưng bỏ ra khỏi cửa, giọng nói vọng lại trong phòng:

- Điều hối tiếc nhất là không tìm được cô ta!

Nghe Dương Tiêu Phong nói hai chữ “cô ta,” Tô Khất đột nhiên à một tiếng. Phó tướng quân lật đật đặt tách trà trên bàn, rồi khua chân rượt theo vị thống soái lúc này đang bước lên kiệu để đi đến học đường Hắc Viện.

Giang Nam. Hắc Viện.

Dương Tiêu Phong hất đầu ra lệnh cho tên binh lính gác cửa. Kẻ đó không dám chệnh mảng liền đưa tay mở cánh cửa của một thư phòng.

- Mời đại nhân – Tên binh lính cúi đầu cung kính.

Dương Tiêu Phong bước vào. Tô Khất cũng theo vô trong. Đợi đại tướng quân an tọa trên ghế xong, Tô Khất định cất tiếng hỏi tại sao chúng ta lại phải cất công đi vô trong phòng này thì Dương Tiêu Phong nói:

- Ta đã cho người tra xét tất cả các ngõ ngách của học đường nhưng chỉ có căn phòng này chất chứa manh mối quan trọng.

Tô Khất cau mày, lòng không rõ Dương Tiêu Phong muốn ám chỉ manh mối quan trọng nào. Căn phòng này đâu có vẻ gì đặc biệt, và hình như là của nam nhi bởi vì chung quanh bày biện thô sơ, không có bàn trang điểm hay là bông hoa cây kiểng mà các vị tiểu thư thường hay trưng bày. Dương Tiêu Phong thấy cặp chân mày của tên thuộc hạ sắp nhập thành một thì lên tiếng giải trừ thắc mắc:

- Người hãy đi đến đằng sau bức tranh lấy đồ vật trong đó lại đây.

Dương Tiêu Phong vừa nói vừa giơ tay chỉ tấm tranh Phục Hổ đang treo trên tường. Tô Khất gỡ tấm tranh lên, quả nhiên có một ngăn tủ bí mật nằm phía sau. Bên trong tủ tìm thấy một bức tranh nhỏ nữa, đang được cuộn tròn, buộc bằng chỉ đỏ. Tô Khất liền cầm lên, đem đến đưa nhưng Dương Tiêu Phong không nhận mà phát tay ra lệnh:

- Người cứ mở ra xem.

Tô Khất tháo chỉ đỏ, mở ra. Bức tranh họa chân dung thiếu nữ, phía dưới ký bút hiệu bay bướm “Tần Thiên Văn.”

Phó tướng quân bị hấp hồn. Tô Khất lặng yên nhìn dung nhan sống động, trông hệt như thật, nhất là nụ cười xinh xắn và đôi mắt biết nói. “Người trong tranh là ai?” Tô Khất lầm rầm hỏi, hình như là nói với chính mình. Dương Tiêu Phong thấy Tô Khất thờ lừ nghĩ ngợi thì tăng hắng vài tiếng để giúp kẻ thuộc hạ rút khỏi cơn thôi miên.

Đôi vai của phó tướng quân giật nảy. Sau khi hoàn hồn, Tô Khất quay sang Dương Tiêu Phong:

- Đây là...

- Người mà thái hoàng thái hậu muốn tìm – Dương Tiêu Phong ngắt lời.

Tô Khất tưởng đang nghe nhầm nên buộc miệng kêu lên:

- Chẳng lẽ đây là tái Hoa Đà Nữ Thần Y mà giang hồ đồn đãi? Người có y thuật siêu phàm, có thể cứu sống bệnh nhân mới vừa tắt thở?

Câu hỏi dư thừa. Người thiếu nữ trong tranh đương nhiên là Nữ Thần Y chứ không lẽ là Tần Thiên Văn? Dương Tiêu Phong thấy tên thuộc hạ đắc ý của mình xem bức chân dung xong thì trí óc lăm lăm cả lăm cằm nên quát mắng:

- Nếu như ta nói phải thì thế nào?

Tô Khất vỗ trán, thật thà trả lời:

- Bấy lâu nay hạ thần tưởng Nữ Thần Y là một bà lão.

Và Tô Khất lại thêm một phen kinh ngạc. Dương Tiêu Phong thò vô tay áo lấy một tờ giấy xếp làm tư. Dương Tiêu Phong vung tay cái phụt, tờ giấy mở ra. Bên trong cũng vẽ nàng thiếu nữ. Tô Khất cầm lên so sánh hai bức họa, giống hệt nhau. Chỉ khác cái là đôi mắt và nụ cười trong tờ giấy của Dương Tiêu Phong không kiêu diễm bằng của Tần Thiên Văn.

Dương Tiêu Phong khoanh tay, nói:

- Trong suốt một thời gian dài, ta đã phái người điều tra tung tích của cô ấy nhưng không có manh mối gì. Mãi cho đến khi tên gián điệp báo cáo thì ta mới biết rằng cô ấy đang ở Giang Nam.

Bây giờ thì Tô Khất đã hiểu, hóa ra mưu kế áp tải lương thực là để dụ rãng khỏi động. Chờ cho Tần Thiên Nhân cùng đám huynh đệ bang hội bỏ đi, quân đội triều đình mới tấn công địa đạo Tây hồ và học đường Hắc Viện, truy lùng Nữ Thần Y. Còn Dương Tiêu Phong và đoàn quân thiết giáp thì bủa lưới bắt Tần Thiên Nhân. Một đá chọi hai chim.

Ngặt cái là lúc binh lính đánh vào tới nơi thì Nữ Thần Y đã cao bay xa chạy. Tần Thiên Nhân được kẻ áo đen cứu thoát. Kế sách chu toàn mỹ mãn mà lại hụt hai chuyến. Nhưng dầu sao thì kết quả cũng không đến nỗi tệ. Địa đạo Tây hồ nay phá sản, học đường Hắc Viện bị tịch thu. Coi như là xí xóa. Không uống công Dương Tiêu Phong rời khỏi phủ tướng quân, từ thành Bắc Kinh thân chinh đến tận nơi này.

Dương Tiêu Phong nhip mấy ngón tay lên bàn, trầm giọng bảo:

- Chỉ cần tìm gặp Nữ Thần Y thì hoàng thượng sẽ được cứu.

Lý luận đó Tô Khất biết. Cho nên khi nghe xong, Tô Khất gật đầu đồng ý ngay. Dương Tiêu Phong nói thêm:

- Ta còn muốn dùng cô ấy để triệt bang phái Đại Minh Triều.

Lần này, Tô Khất cảm giác đầu óc mụ mị. Chỉ mỗi một nữ nhi nhỏ nhoi thì làm sao có thể dùng để tiêu diệt cả một bang hội to lớn được? Tô Khất đong tai lên, hồi hộp nghe Dương Tiêu Phong phân tích kế hoạch:

- Muốn tiêu diệt bất cứ một bang hội nào thì điều trước tiên cần phải làm là triệt buộc những tên đầu não. Trong bang phái Đại Minh Triều có hai kẻ rất đáng quan tâm. Người thứ nhất là Tần Thiên Nhân.

- Còn người thứ hai? – Tô Khất thì thầm.

Dương Tiêu Phong lắc đầu:

- Người đó mai mốt hẳn tính. Bây giờ chúng ta hãy đối phó Tần Thiên Nhân trước.

- Đối phó bằng cách nào? – Tô Khất hỏi, giọng phập phồng.

Dương Tiêu Phong hươ tay cầm lấy hai bức chân dung, cuộn tròn ngay ngắn rồi phán:

- Bằng cách dùng cô gái này uy hiếp Tần Thiên Nhân!

Và hình như đoán biết Tô Khất sẽ mở miệng hỏi tại sao, Dương Tiêu Phong liền trả lời dùm luôn, vừa tiết kiệm hơi sức vừa đỡ tốn thời giờ:

- Tên gián điệp đã từng nhắc qua, người con gái này là tính mạng của Tần Thiên Nhân. Chỉ cần có cô ấy trong tay thì cho dù ta bảo hắn xuống âm tào địa phủ hắn cũng không chối từ!

Nghe Dương Tiêu Phong giảng giải một hồi, Tô Khất phục lặn. Hắn hết ham chất vấn mà phụ họa:

- Đúng rồi! Muốn đối phó Tần Thiên Nhân thì chỉ cần gây tổn hại đến người mà hắn khẩn trương nhất. Trên đời này không có gì đau khổ hơn là chứng kiến cảnh người mình thương yêu bị hành hạ.

Lúc nói câu chót, Tô Khất ngỡ sẽ dzô máu, trúng số đề, đúng bài bản kế hoạch. Ai dè Dương Tiêu Phong cau mày tỏ vẻ phật lòng.

Đây là lần đầu tiên Tô Khất thấy Phủ Doãn đại tướng quân phản ứng kịch liệt. Tô Khất nghe đầu ong ong. Bấy lâu nay Dương Tiêu Phong có trái tim bằng sắt, vui buồn không bao giờ để lộ ra mặt, tâm tư kín như bưng và còn thâm niên trong vấn đề tra tấn phạm nhân. Nay tự dưng chấp tay niệm nam mô a di đà phật cũng chỉ vì nghe cái đoạn phải hành hạ Nữ Thần Y, một nữ nhi ngoại tộc.

“Chắc mẩm Dương Tiêu Phong bữa nay uống lộn thuốc rồi,” Tô Khất nghĩ thầm. Và lần mò một hồi không ra manh mối, Tô Khất bèn bấm bụng làm thỉnh, không thềm cho ý kiến ý cò gì nữa. Nhưng có một chuyện khiến Tô Khất nghĩ mãi không thông nên mới cả gan tuôn một lèo bốn câu:

- Hạ thần mạo muội xin hỏi, làm cách nào mà đại nhân biết người trong tranh là Nữ Thần Y? Chẳng lẽ đại nhân đã gặp qua? Hay là do tên gián điệp tiết lộ? Nhỡ không phải thì sao?

Khi phát âm cuối cùng, Tô Khất biết bản thân vừa thốt lời phạm úy. Và vì sợ sẽ bị khiển trách tội “nghe ngờ sự phán đoán không bao giờ sai” của đại tướng quân nên phó tướng quân hỏi hã quỳ xuống tạ lỗi.

Nhưng hôm nay Dương Tiêu Phong lại thêm một lần ngoại lệ, không tỏ vẻ muốn khai án bảo đao. Chẳng biết từ lúc nào đã tu tâm dưỡng tánh. Phủ Doãn đại tướng quân chỉ chiếc ghế bên cạnh, bảo Tô Khất ngồi rồi từ tốn kể câu chuyện xảy ra vài năm trước đây...

33. Chương 33: Anh Hùng Nan Quá Mỹ Nhân Quan

Hồi tưởng.

...Vài năm trước, hoàng đế Thuận Trị ra thánh dụ, truyền Phủ Doãn đại tướng quân xua binh đến tận Tân Cương ngăn chặn sự bành trướng của bộ tộc Hồi Giáo.

Sau khi thắng trận khải hoàn, thân tại biên quan, chàng cùng đội quân ban sư hồi trào. Trên đường trở về, bầu trời giông tố. Bão cay nghiệt. Bốn bề gió tuyết. Đại tướng quân cùng đoàn binh lính mất phương thức định hướng nên lạc lối trong vùng đất đai non nước hữu tình, luẩn quẩn mấy mươi ngày trên đỉnh Thiên Sơn.

Khi lương thực cạn, Dương Tiêu Phong mệt mỏi kiệt sức. Quân đội tan rã, nhiều người chết cồng, xác vùi trong mồ tuyết sâu. Hiểm họa liên tục xảy ra khi chàng không may hội ngộ Độc Ty Thần Ni, vị tổng đà chủ thuộc ban phái phản Thanh phục Minh và các đại sư chùa Thiếu Lâm Tự. Vì nội công yếu dần nên khi giao đấu, tất cả binh lính tử trận. Ngay cả chính bản thân Dương Tiêu Phong cũng trúng độc môn quyền công của Cửu Nạn Sư Thái. Lúc đó canh Hai.

Kết quả tổn thương nặng nề, chân khí sa sút. Dương Tiêu Phong tướng quân rơi xuống thâm sơn cùng cốc. Chìm trong hố tuyết, chàng lâm cảnh cử tử nhất sinh. Trời lại giảm nhiệt, hàn băng giá rét. Dương Tiêu Phong chắc chắn bản thân khó có thể đấu tranh với khí lạnh thấu xương. Chàng mất hết hy vọng, không mong mỗi cơ hội sống sót. Sư Thái và các vị đại sư cũng ngỡ rằng đối phương đã chết. Họ bỏ đi.

Khoảng đầu giờ Mão, Dương Tiêu Phong tướng quân thức tỉnh, tâm trí còn đang mơ màng. Trời tờ mờ sáng. Bên ngoài khung cửa sương giăng trắng. Chàng phát hiện bản thân đang nằm lên phản gỗ mây, trên người khoác tấm chăn bông làm từ da thú.

Căn nhà tranh đỏ ấm áp, với vô số ngọn nến treo lủng lẳng ở bốn góc phòng. Hai bức vách bên phải và bên trái đều có mười hàng kệ gỗ. Trên những chiếc kệ bày biện các loại linh đơn thảo dược. Tất cả trồng trong chậu gốm cẩm thạch. Nhìn mát mắt. Ở gần nơi cửa ra vào có dựng vài ba chiếc tủ cao lớn, được đóng kết bằng gỗ mun đen. Còn chính giữa gian nhà đơn sơ là bộ bàn ghế nhỏ. Dương Tiêu Phong đang tận hưởng khung cảnh êm đềm yên tĩnh thì chợt nghe tiếng gió thổi mạnh.

Cánh cửa gian nhà mở toang, để lộ khoảnh sân tuyết phủ. Nối liền với khoảnh sân ngắn là căn bếp. Khói lửa nghi ngút hòa màng sương. Dương Tiêu Phong thấy loáng thoáng hình dáng một thiếu nữ đang quạt lửa để đun nóng chiếc niêu đồng. Đôi tay nàng trắng hồng. Hình bóng chập chờn ẩn hiện.

Bếp củi bùng cháy. Ánh lửa tung bừng lấp lánh, soi sáng gương mặt khả ái. Qua khước mắt, nàng thấy cánh cửa bị gió thổi bung nên vội vàng bỏ chiếc quạt xuống. Lúc cánh cửa được đôi tay nòn nà khép kín cũng là lúc chàng thiếp đi.

Chiều hôm đó, Dương Tiêu Phong tướng quân tỉnh giấc. Nàng thiếu nữ đang ngồi bên cạnh. Ánh mắt tuyết trần long lanh, cổ tay đeo chiếc vòng cổ, mái tóc bồng bênh như gió. Dương Tiêu Phong thấy nét vui mừng hiện trên khuôn mặt xinh xắn.

- Huynh đã tỉnh lại - Nàng reo khẽ khi thấy chàng mở mắt.

Và nàng đứng dậy bỏ ra ngoài. Một khắc sau, nàng lại xuất hiện. Đôi tay búp măng bưng chén sứ. Khước miệng hoa đào cười thật tươi:

- Huynh trọng thương nhưng không nguy hiểm tính mạng.

Và nàng ân cần dìu chàng ngồi dậy, tựa lưng vào vách. Dương Tiêu Phong nhìn vào cặp mắt trong veo như hai vì sao của người đối diện:

- Nàng là...

- Huynh khoan hồi - Thiếu nữ chúm chím môi - Hãy uống cạn chén thuốc này trước đã.

Giọng nàng thiếu nữ êm như ru và nàng ru được đấng nam nhân ngay lập tức. Chuyện mà từ lúc vũ trụ bắt đầu quay cuồng tới nay chưa hề xảy ra. Dương Tiêu Phong tướng quân trứ danh cung đình là người “muốn làm cái gì thì làm cái nấy,” không ai khuyên bảo được. Lúc hứng lên thì nghe. Lúc không hứng thì dao kẻ

lên cổ cũng vận công lực khép màng nhĩ lại. Chủ trương sống của tướng quân là “ta làm gì kẻ ta, người làm gì kẻ người.” Nước giếng không phạm nước sông. Chỉ riêng con sông của Ngạo Bái thì ngoại lệ. Vì Khang Hi hoàng đế, Dương Tiêu Phong nhất định khuấy dòng!

Ở trên núi trời tối rất nhanh. Đặc biệt là đỉnh Thiên Sơn quanh năm tuyết phủ. Không gian tĩnh mịch. Mới đầu giờ Dậu mà đã nhá nhem. Sau một hồi ánh dương tắt hẳn. Bên ngoài cây cỏ đóng băng nhưng bên trong căn phòng nồng ấm.

Dương Tiêu Phong ngồi yên trong khi thiếu nữ múc từng muỗng thuốc, thổi nguội. Ân nghĩa đó cả đời chàng không quên. Cảm giác thanh thản bình an khi được nàng chăm sóc. Và chàng lặng lẽ ngắm nhìn làn môi đỏ, chiêm ngưỡng nụ cười đáng đời nghìn lạng vàng. Rồi còn đôi mắt mơ màng của thiên thần tình yêu. Mỹ nhân nhất tiểu hoá thiên kim!

Dương Tiêu Phong rùng mình khi phát hiện bản thân đang suy nghĩ quá nhiều về người con gái vô danh. Chàng vội lắc đầu xua đuổi hình ảnh ngọt ngào trong trí. Và chàng thở dài nhìn nhận đời chàng khó có thể quên nụ cười thơ ngây cùng đôi mắt ấy, hai cực phẩm trong chốn nhân gian này.

Vài hôm sau. Bình minh lên cao. Tuyết tạm ngừng rơi.

Dương Tiêu Phong mở mắt. Chàng thấy nàng thiếu nữ vô danh đang ngồi cạnh chiếc bàn gỗ. Trên bàn có nhiều cọng cỏ khô. Giai nhân đang say sưa thắt chiếc vòng cỏ nên không để ý có kẻ chăm chú quan sát nàng.

Dương Tiêu Phong cảm giác thiếu nữ này kỳ lạ, một thân một mình sinh sống tại vùng sương tuyết bao la. Núi non trùng trùng, cheo leo hiểm trở mà không có chút pháp phòng lo sợ. Gian nhà tranh này cũng ngộ, vắng tanh, ngoài chàng thì họ hàng thân thích của nàng đâu không thấy? Nàng cũng chẳng phải người Hồi tộc, lại rất thành thạo địa lý vùng đất này. Còn nữa, các loại linh đơn thảo dược chất chứa trên kệ gỗ. Nàng có vẻ rất am hiểu y thuật Đông phương. Biết chuẩn mạch, điều trị và sắc thuốc. Chỉ nói riêng về khoảng chăm sóc bệnh nhân thì không thể chê vào đâu được.

Cơn gió mùa đông lại lồng vào khe cửa làm thổi tung đồng cỏ khô. Vài cọng vô tình bay đến vương trên giường. Thiếu nữ quay đầu trông theo.

Dương Tiêu Phong tướng quân bối rối khi bị phát giác đang nhìn trộm. Chàng chong mắt ngó trần nhà trong khi nàng nhẹ nhàng cất bước tiến lại gần bên cạnh.

Thiếu nữ đặt bàn tay mềm mại lên trán bệnh nhân, giọng ngọt ngào trấn an:

- Huynh đã hết sốt.

Nói xong, nàng ngồi lên mép giường. Hai chân dong đưa mặt đất còn đôi tay thoăn thoắt kết từng cọng rơm thành vòng tròn. Đầu cúi xuống. Mái tóc buông lơi tự nhiên. Nàng liếc chàng qua khóe mắt.

- Huynh cảm thấy thế nào? - Giọng nàng thiếu nữ thanh tao – Vết thương có còn đau không?

Cú liếc xéo độc đáo của người đẹp khiến Phủ Doãn đại tướng quân ngẩn ngơ nhìn. Như bị trúng tà thuật. Bao nhiêu nỗi đau đớn cũng biến mất. Vì vậy cho nên Dương Tiêu Phong không trả lời mà buột miệng hỏi:

- Nàng tên là gì?

Thiếu nữ ngừng tay ngay lập tức. Mấy cọng cỏ khô rớt xuống đất. Điều bộ bí ẩn. Dương Tiêu Phong ngạc nhiên. Chàng chỉ hỏi biệt danh. Hỏi cho biết để tiện việc xưng hô. Thế thôi. Đâu có gì khó nói. Sao nàng lại vòng vo dấn đo? Trầm tư một hồi, nàng chớp mắt nhìn ngạch cửa. Hình như không dám đối diện. Nàng e dè lên tiếng:

- Nếu như muội không nói, huynh đừng trách muội nha?

Dương Tiêu Phong hơi bất ngờ khi nghe câu từ chối. Chỉ mới xin tên thôi mà đã “rối” như vậy, mai một xin... cười chắc “rầm” trầm đường. Dương Tiêu Phong không chịu thua. Nàng càng muốn giấu, chàng càng muốn biết. Quyết tìm hiểu, trí óc của đại tướng quân hoạt động. Trong đầu đã gài quân dân cờ, bày giờ đánh đòn tâm lý chiến. Chàng vừa chống tay ngồi dậy vừa trách:

- Nàng không nói tên, ta làm sao biết phải xưng hô thế nào? Nhỡ lúc ta... hấp hối, thì gọi ai đây?

Câu hỏi chính đáng. Lý luận chặt chẽ. Dương Tiêu Phong thốt xong thì yên lặng chờ thử xem nàng đối đáp ra sao.

Thấy chàng còn yếu, cử động khó khăn, nàng thiếu nữ đặt chiếc vòng cổ lên trên giường, choàng tay qua vai dìu chàng ngồi dậy. Xong xuôi, nàng mỉm miệng cười duyên:

- Ở đây ngoài huynh và muội thì đâu có ai, cho nên huynh gọi muội là... gì cũng được.

Nghe nàng đáp, chàng nghếch mặt. Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến nay, Dương Tiêu Phong tướng quân chưa hề nghe câu nào kỳ khôi hơn. Nhưng không có lý bắt bẻ. Nàng nói đúng. Ở đây yên tĩnh, chỉ hai đứa mình. “Mỗi một hơi thở của huynh, muội đều nghe biết.” Thế nên đâu có cần thiết phải kêu tên, xưng hô làm chi cho thêm mệt!

Và khi thấy chàng đuối lý, nét mặt sững sốt trước câu nói ngộ nghĩnh của mình, nàng khoái chí cười mỉm chi. Chiến dịch tra xét tên tuổi mỹ nhân bất thành, Dương Tiêu Phong ngậm miệng làm thinh. Nàng không giới thiệu danh tánh chẳng lẽ chàng lại quảng cáo “bốn quan là...”

Khoảng nửa tí sau, thiếu nữ vô danh cũng thắt xong chiếc vòng cổ. Nàng hớn hờ khoe:

- Có đẹp không?

Dương Tiêu Phong gật đầu đại. Nam nhi ai mà để ý mấy món đồ trang sức làm chi? Chán cái là nàng liên tục phe phẩy trước mặt chàng món vật cong tròn tua tua đó:

- Huynh có biết sự tích của những chiếc vòng này không?

Và chẳng chờ chàng giải câu đố, nàng giảng luôn. Dương Tiêu Phong ngồi nghe sự tích về mấy cọng... rác. Rầu chết được! Đã vậy, nàng còn sở hữu giọng nói êm ái, rù rì như tiếng trả bài. Tướng quân đồng tai nửa hời, mắt cứ díp lại.

Thật ra thì tác giả nói cũng hơi quá. Dương Tiêu Phong tướng quân có nhớ lồm bồm vài chi tiết. Hình như đây là loại cổ Lai Phi, xuất xứ từ vùng đất thảo nguyên thuộc thành phố Tây Tạng. Người dân Tây Tạng gọi loại cổ đó là “cỏ may mắn.”

Theo truyền thuyết miền đất phía Tây thì những ai đeo chiếc vòng cổ này sẽ nhận được nhiều điềm hỉ, sức khỏe dồi dào, cầu được ước thấy và mọi chuyện xui rủi tai ương đều trở nên suôn sẻ như thường. Trước khi đeo thì phải đặt chiếc vòng vào lòng bàn tay rồi âm thầm khấn nguyện. Chiếc vòng không chỉ ứng nghiệm với bản thân mà còn có thể dùng để cầu phước cho người khác được vạn sự như ý muốn.

Dương Tiêu Phong tướng quân buồn cười. Có nằm mơ chàng cũng không ngờ rác rến mà lại sự tích gồm. Giải mã xong, thiếu nữ đóng đưa tay trái. Cổ tay chêm chệch chiếc vòng nhỏ. Nàng chia sẻ:

- Muội mong ước điềm an khang, cầu bình an đến cho huynh.

Dương Tiêu Phong chao động trong lòng. Đại tướng quân đam mê ngắm nhìn giai nhân thủ thi và suýt chút nữa té xỉu khi nghe nàng tiếp tục thăm thì:

- Còn cái này muội mới vừa thắt xong, tặng cho huynh.

Rồi nàng giúi vào tay chàng món quà, cặp mắt mở to, tò mò hỏi:

- Huynh có nguyện ước gì không?

Dương Tiêu Phong cau mày suy nghĩ. Sự nghiệp của chàng vĩ đại. Vật chất tiền tài đếm mãi không hết. Ngân lượng châu báu chứa đầy kho. Công danh to lớn. Còn võ công thì bậc nhất thiên hạ vô địch thủ. Cái gì cũng đủ, chỉ thiếu... nàng. Nhưng trong lúc này chàng muốn gạt chuyện tình cảm trai gái sang một bên bởi vì chàng đang bận lo lắng cái khác. Chàng lo là khi nghe nàng xúi dại, đeo cái vòng đó vô không giống ai. Mai mốt còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ nữa?!

Nàng dễ thương thì có dễ thương thật nhưng Dương Tiêu Phong tướng quân quyết định giữ vững lập trường, làm một nam nhân đường đường chính chính. Chàng bầm bụng lắc đầu khắc chế tình hình:

- Ta chưa nghĩ ra!

Và e nàng bề mặt, vì thẹn mà hóa giận, chàng bèn ra tay nhanh như chớp giấu chiếc vòng cổ xuống dưới gối nằm.

Dương Tiêu Phong tướng quân lắm to, thiếu nữ đó không hề hờn dỗi. Xúi chàng làm cái này không được thì nàng xúi cái khác. Mà chàng phải thật sự công nhận nàng là chuyên khoa khích tướng. Ở trên núi Thiên Sơn chung sống với nàng một thời gian, cuối cùng, đại tướng quân cũng bị nàng ảnh hưởng.

(còn tiếp)

Thiên Sơn, Tân Cương.

Một thời gian sau.

Bữa đó, trời đang trưa. Dương Tiêu Phong ngồi trên giường thử vận công lực xem đã hoàn toàn hồi phục hay chưa. Chàng vui mừng phát hiện nội thương lẫn ngoại thương đều khỏi hẳn, mười phần có đến tám chín phần lành lặn. Bất chợt, chàng nghe tiếng gõ bộp bộp vang lên bên ngoài cửa sổ. Dương Tiêu Phong quay đầu.

Án nhân của chàng đứng đằng sau song sắt. Nàng đẹp tuyệt vời, tóc bay lả lơi, nụ cười hiền hậu. Xinh ơi là xinh! Tự dưng Dương Tiêu Phong cảm giác loáng thoáng đâu đây, mùi hương ái tình phảng phất. Nhất là đôi môi chín mọng, trông hết sức quyến rũ, chỉ nhìn một cái thôi cũng muốn phạm tội tà trời.

Dương Tiêu Phong cau mày khi phát hiện chàng đang suy nghĩ những điều không lành mạnh đối với thiếu nữ vô danh. Chàng thở dài thườn thượt, rồi đưa tay vỗ vỗ trán, tự nguyện rửa bản thân “cũng may có cái song sắt cản chân, nếu không, ta đã thành tội nhân thiên cổ!”

Thiếu nữ lương thiện không hề hay biết nàng đang chung sống với hùm. Ngày nào nàng cũng đứng xó rợ trong vùng nguy hiểm. Chỉ cần chàng với tay một cái là tới. Rồi chuyện gì xảy ra tiếp theo thì... ai nấy đều đoán được. Nhưng vì không biết nên nàng nhoẻn miệng cười duyên với chúa tể sơn lâm. Đã vậy, nàng còn đưa tay vẫy:

- Huynh mau mau ra đây với muội.

Lại hồi thúc nữa! May phước cho nàng, chàng là người quân tử. Tuy chưa phải thiện nam tính nữ nhưng cũng không phải kẻ thấy “lợi” quên nghĩa. Chàng biết tự chủ, biết tìm cách tránh né, cản không cho bản thân sa ngã. Chẳng hạn như lúc này, đại tướng quân bị nụ cười của nàng mời gọi. Thay vì trối chứng còn đồ, du thủ du thực thì chàng vận công lực gồng mình ngồi yên trên giường.

Thấy Dương Tiêu Phong lè mề, chưa chịu ra, thiếu nữ chuyển tông giọng:

- Huynh hãy theo muội tới đằng kia, muội chỉ cho coi cái này hay lắm!

Bốn chữ “cái này hay lắm” kích thích trí tò mò của đại tướng quân. Dương Tiêu Phong lập tức thu hồi nội công và đóng thùng tâm tư sàm sỡ. Chàng thò đôi chân bước xuống giường. Mới vừa ra tới ngạch cửa, chưa kịp hỏi, nàng đã nắm tay lôi phăng phăng.

Thiên Sơn vách núi trắng xóa. Thông mọc thành hàng dài tít chân trời xa xôi. Đứng tại đây, trên triền núi này, người ta thoả sức tận hưởng cảnh sắc thiên nhiên hùng vĩ. Tâm trí chìm vào thư giãn. Bầu không khí trong lành của núi rừng trùng điệp thanh cao. Khung cảnh sơn thủy hữu tình, ngồi bên phiến đá nghỉ ngơi hoặc thả bộ tà tà thưởng ngoạn. Hai bên sườn núi thiên nhiên chế tạo, phong cách kiến trúc độc đáo. Dải núi tuyết còn có rất nhiều hang động cổ xưa, hình thù ngộ nghĩnh, sâu hun hút, tăm tối. Hình như chưa từng được nhân sinh khám phá bao giờ.

Khi cả hai song bước dọc theo triền núi, nàng thiếu nữ đưa tay vuốt tóc sang một bên. Người đẹp làm cái gì cũng đẹp. Ngay cả điệu bộ vén tóc qua vai cũng mê hoặc lòng người. Dương Tiêu Phong thấy nàng đặc biệt, nét duyên dáng hoàn toàn bẩm sinh. Nàng không hề ý thức về những cử chỉ mềm mại khả ái. Ngược lại, chàng luôn luôn thích thú quan sát những động tác đáng yêu đó. Bao giờ cũng vậy, mỗi lần nàng lắc đầu hất tóc qua vai, chàng đều chăm chú nhìn si mê. Nhất là những cú liếc cảm dỗ và nụ cười tươi thì khỏi cần bàn cãi.

Nãy giờ đi được một đoạn đường dài mà nàng im hơi lặng tiếng, chưa chịu mở miệng tiết lộ “cái này hay lắm” cho chàng nghe. Nhưng Dương Tiêu Phong cũng quên luôn. Chàng chẳng thèm để ý đến điều hay lắm

đó. Cuộc bộ sát rạt bên cạnh thiếu nữ, chàng có dịp thả hồn vẫn vợ. Mấy cái ý nghĩ xấu xa lại hiện ra. Thật là bậy bạ! Nàng cũng thiệt tình. Nữ nhi gì mà thân mật quá xá, mỗi lần gặp người ta là xông tới gần nắm tay nắm chân!

Lâu thật lâu, thiếu nữ mới dừng bước. Nàng giơ một ngón tay lên môi suýt khế, thân hình nép vào vách đá, mắt hướng ra xa, đôi mày liễu xanh cau có. Dương Tiêu Phong đứng kế bên nên nhận diện rõ ràng nét mặt lạ lẫm đó. Chàng nghiêng đầu khỏi vách đá, giương mắt nhìn thử xem chuyện gì đang xảy ra.

Ở đằng trước thuộc địa bàn úy kỵ. Dương Tiêu Phong giật nảy, trí óc liền hình dung những trận chiến tóe lửa mới vừa tiếp diễn giữa bộ tộc Hồi giáo và quân đội triều đình Mãn Châu. Hai bên giao đấu quyết liệt, dùng gươm vạch đất tuyên thệ, thề không đội trời chung. “Nàng gan thiệt!” Dương Tiêu Phong khoanh tay lắc đầu, lòng thầm phục “là thân con gái mà dám bén mảng đến vùng cấm địa. Nếu không may nàng rơi vào tay kẻ địch thì hết ham toàn mạng trở về đất đai trung nguyên.”

Thiếu nữ vô danh biết tổng chàng đang ngưỡng mộ. Và để thực hiện kế hoạch dụ dỗ chàng đến đây, nàng kẻ đôi môi đỏ ao lên sát vành tai của đại tướng quân, hỏi:

- Huynh nhìn đằng trước thử xem, có thấy gì không?

Dương Tiêu Phong giương cổ nhìn nãy giờ nên chàng đáp ngay:

- Có đám quan binh.

- Muội không nói bọn chúng – Thiếu nữ lắc đầu - Ngoài bọn chúng thì còn cái gì?

“Còn cái gì nữa?” Dương Tiêu Phong nói lầm rầm với chính bản thân chàng. Và chàng ngược nhìn đám quân binh một lần nữa trước khi quay sang báo cáo:

- Còn mười tám loại binh khí, đại thập bát ban. Bọn chúng đang nắm trong tay cung, nỏ, thương, đao, kiếm, mâu, thuẫn, phủ, việt, kích, tiên, giản, qua, bừa, dây xích mềm, soa, cương soa và thù.

Rồi sợ nàng không hiểu hoặc là theo không kịp, chàng ôn tồn giải thích cụ thể:

- Thù là một loại côn bằng tre, có cạnh, không có lưỡi. Soa là đinh ba có ba mũi cao ngang nhau hoặc mũi giữa cao hơn. Còn cương soa là vũ khí có hai mũi nhọn.

Dương Tiêu Phong quả thật không hổ danh là Phủ Doãn đại tướng quân, võ quan nhất phẩm, uy trấn thiên hạ vô địch thủ. Chàng xua quân sa trường, đánh đâu thắng đó, chiến trận triền miên, danh tiếng vang dội khắp nơi từ vùng núi non đến vùng biển cả. Trong đầu của chàng chỉ có mỗi việc đánh đá với lại ulynh lộn. Nội bộ kiến thức đồ sộ về binh khí cũng khiến nàng thiếu nữ thót tim. Trong danh sách chàng liệt kê, nàng chỉ quen có mỗi đao với kiếm hà! Nàng méo mặt:

- Muội đâu có bảo huynh thuyết trình về “binh khí phổ” đâu mà huynh làm một lèo hơn chục loại vũ khí, nghe thiệt là rùng rợn.

Đấu võ mồm xong, nàng du dương hỏi:

- Ngoài quân lính với binh khí thì còn có gì nữa không?

Dương Tiêu Phong nhìn tới nhìn lui. Trong giây phút này, đầu óc của chàng ngoài đánh giặc ra thì không còn chứa cái gì nữa cả. À quên, còn có chứa hình bóng của nàng. Nếu đám quân binh Hồi tộc thành lĩnh phát hiện chàng và nàng đứng đây thì cho dù mất cọng lông chân, chàng cũng bảo vệ nàng an toàn rời khỏi. Nhưng đó là nói thí dụ thôi chứ bây giờ bọn chúng chưa phát giác nên Dương Tiêu Phong lắc đầu đáp:

- Hết rồi.

Ở đằng đó có quá nhiều điều hay ho mà chàng bảo là hết. Thiếu nữ nghe được liền chưng hửng:

- Bộ huynh không thấy cái đang nằm ở phía sau lưng bọn binh lính sao?

Và khi ngó Dương Tiêu Phong, thiếu nữ thấy chàng mặt mày trơ cán cước. Biết chàng vẫn chứng nào tật nấy, đang bận nghiên cứu binh khí nên nàng ngụ ý:

- Cái cao chót vót trên trời đó mà.

Nghe tới đây, Dương Tiêu Phong chợt hiểu. Chàng sáng mắt:

- À! Còn có vách núi.

Trí tuệ minh mẫn của Dương Tiêu Phong khiến thiếu nữ hài lòng. Đây là lần thứ nhì nàng khập khiễng nhập đề theo lối lung khởi quen thuộc, thói ăn nói bóng gió gần xa. Thiếu nữ ngân nga:

- Vậy huynh có thấy cái gì ở trên núi không?

Lại hỏi thấy cái này cái kia. Dương Tiêu Phong bắt đầu bực mình, chàng gọn lỏn:

- Thấy.

- Thấy gì? – Thiếu nữ reo lên.

Dương Tiêu Phong khoanh tay, nói:

- Cát.

Điều này đương nhiên. Thiên Sơn cát đồng đây, khỏi cần chàng nói nàng cũng biết. Thiếu nữ lườm đáng trọng phụ:

- Thế ngoài cát thì còn có gì?

- Có đất – Chàng cố tình muốn chọc.

Thiếu nữ bặm môi, quyết không chịu thua, nàng tiếp tục:

- Vậy ngoài đất?

- Là đá.

Biết chàng đùa dai, thiếu nữ nguýt một cái:

- Chỉ có vậy thôi hả? Còn gì nữa không?

Và nàng hạ giọng:

- Mọii muốn nói cái màu xanh xanh đó.

Nghe thiếu nữ bật mí câu chót, Dương Tiêu Phong lơ mớ đoán ra nàng muốn ám chỉ cái gì. Nãy giờ trêu ghẹo cũng đủ. Thấy nàng ủ rũ, chàng cảm giác đau lòng. Thành thử, chàng dịu giọng bảo:

- Còn có cỏ cây.

“À! Đến bây giờ huynh ấy mới sáng dạ ra chút xíu” thiếu nữ vui mừng tự nhủ. Và nàng nhìn chàng, bình thần hỏi:

- Huynh có biết cây đó là loại cây gì không?

Thiếu nữ gơ tay chỉ đám cây mọc đầy vách núi, cách chỗ chàng và nàng đứng một khoảng.

- Hình như là loại cây Tầm – Dương Tiêu Phong đáp tỉnh.

Giai nhân chớp chớp mắt, ngỡ đang nghe lầm. Trên đời này con “tầm” thì có chứ cây “tầm” thì không. Nàng há hốc miệng:

- Cây Tầm là loại cây gì? Sao mọii chưa từng nghe?

“Nàng chưa từng nghe là tại vì ta mới vừa bịa,” Dương Tiêu Phong cười thẳm trước khi giải thích tông tích của loài cây bí ẩn:

- Cây Tầm là loại cây Tầm... bậy.

Đáp xong, Dương Tiêu Phong bật cười khoái trá. Nỗi lo bị đám binh lính tấn công mọc cánh bay mất. Nhưng thật tình mà nói thì đến tột ma-rốc chàng mới sợ họ. Có đánh nhau lại càng tốt chứ sao? Hổm rày trú ngụ trên núi, không đối thủ so tài, chân tay của đại tướng quân bắt đầu ngứa ngáy. Dương Tiêu Phong được mệnh danh là “Bắc quan đại nhân võ vương thần thông.” Chàng thống soái từng đoàn binh sĩ. Hằng

ngày tập dượt quân đội thiết giáp đến tối mới trở về an nghỉ. Nhưng kể từ khi chàng lạc đến đây, ở chốn Thiên Sơn này, trong và ngoài trăm dặm không tìm gặp ai ngang tài ngang sức.

Chàng đã nghĩ qua, và cũng từng ngắm nhía giò cẳng của nàng. Nhưng rồi lại thôi. Chàng bắt bỏ ý định điên rồ đó ngay. Tập luyện võ công với nàng, tám phần thì đến chín phần hỏng bét. Nửa chiều nàng cũng không biết. Dương Tiêu Phong lầm rầm trong miệng “ta với nàng có mà tập luyện... đồ vật trên giường thì họa may còn châm chế được!”

(Còn tiếp)

Thiên Sơn, Tân Cương.

Thiếu nữ tuy rất âm ức vì bị cà khía nhưng vẫn cố trấn tĩnh, ráng không để lộ nét hờn giận lên mặt. Ấu cũng là tại vì nàng đang muốn nhờ vả nên phải kiếm cách dụ cá cắn câu. Nàng nhích lại gần, bỏ nhỏ:

- Tối nay muội sẽ lên vô trong đó.

Vừa tiết lộ tin động trời, thiếu nữ vừa trở tay chỉ hướng binh lính Hồi tộc đang đóng đô. Nét mặt của đại tướng quân sa sút:

- Nàng lên vô đó làm chi?

- Chơi cho vui – Thiếu nữ tươi cười.

Dương Tiêu Phong tưởng nàng chạm mạch, chàng trợn mắt:

- Bộ nàng cảm thấy chơi với... chán vui lắm sao?

- Huynh mới chán! - Thiếu nữ dẩu môi, và nàng lập tức nói thêm – Muội vào trong đó sẵn tiện lấy món đồ.

Đến nước này, Dương Tiêu Phong đầu thế không khuyên. Chàng lừ mắt nhìn thiếu nữ:

- Nàng không nên đi.

Và sợ nàng ương bướng không nghe, Dương Tiêu Phong siết chặt cổ tay của người đẹp có lá gan hơn cái móng của ông Ba Mươi. Chàng nghiêm giọng:

- Nơi đó rất nguy hiểm!

Rồi chợt nhớ điều quan trọng, Dương Tiêu Phong hỏi:

- Vậy chứ nàng muốn thứ gì trong đó?

Thiếu nữ dùng một ngón tay chỉ chỗ:

- Muội muốn hái bông của cái cây đó.

- Cây đó nào?

- Cây có bông trắng trắng – Thiếu nữ xòe tay cố gắng diễn tả - To bụi giống bông sen ở đằng kia kìa, huynh thấy không?

Dương Tiêu Phong cau mày nhìn theo ngón tay nhỏ nhắn. Cuối cùng, chàng cũng thấy cái bông nàng ưa.

- À! – Dương Tiêu Phong thở phào.

Té ra lòng vòng này giờ, “cái này hay lắm” mà nàng quảng cáo chính là hoa Tuyết Liên. Thiếu nữ tỉ tê ước ao xong thì nhắm tịt mắt, hít một hơi sâu trước khi mở ra, hỏi:

- Huynh thử hít một hơi xem, có ngửi được mùi thơm không?

Nghe theo nàng, Dương Tiêu Phong hít vào một hơi. Quả thật, chung quanh có hương thơm dịu dặt. “Không ngờ đám hoa đó xa tít thù lù mà mùi hương vẫn lan truyền đến tận nơi này, hay thật.” Đây là lần đầu tiên đại tướng quân biết thưởng thức hoa, Dương Tiêu Phong gạt gù thân phục bàn tay nhiệm mầu của tạo hóa.

Trong khi chàng đang làm thầy đồ ngắm cảnh thì nàng lải nhải bên cạnh:

- Huynh đã thấy loài hoa diệu kỳ đó rồi chưa?

Đương nhiên là thấy, không thấy đui sao? Dương Tiêu Phong gạt đầu cái cụp:

- Rồi.

Nàng lại hỏi:

- Có đẹp không?

Dương Tiêu Phong vẫn thấy mười tám loại binh khí kia đẹp hơn, tha về ghim trong chậu là hết sảy. Hoa với chả cỏ chán bỏ xừ. Diệu kỳ cái con khỉ.

Chàng thờ ơ đáp:

- Đẹp.

- Có tuyệt không?

- Tuyệt.

- Có thơm không?

- Thơm.

Thấy chàng cái gì cũng đồng ý, thiếu nữ chớp hàng mi xanh, vờ ồm ờ:

- Muội thích loại hoa đó lắm.

- Ủ - Dương Tiêu Phong nhún vai tán thành.

- Ủ là sao? - Thiếu nữ dòm chàng lom lom.

- Ủ là nàng thích chứ là sao? - Dương Tiêu Phong hồ hững đáp, trong lòng có vẻ chán ngấy câu chuyện vây quanh đám hoa hòe.

Nhưng thiếu nữ vẫn còn mê, chưa chán vội. Nàng nói:

- Vậy tối nay huynh hái một đóa uội nha?

Nam tử hán ai lại đi hái hoa? Quê quá. Mất cả thể diện của Phủ Doãn đại tướng quân. Mặc dù chàng rất muốn làm ân nhân cứu mạng vui lòng. Suy xét một hồi, Dương Tiêu Phong so vai, tỏ bày không muốn làm... lại cái:

- Nàng muốn ta lên vô đó?

- Ủ! - Thiếu nữ gạt đầu lần thứ nhất.

- Tối hái bông của người Hồi tộc?

- Ủ! - Thiếu nữ gạt đầu lần thứ hai.

- Như vậy là đi hái trộm?

- Ủ! - Thiếu nữ tỉnh bơ gạt đầu lần thứ ba.

Đổi đáp đến đây, đầu óc của đại tướng quân nảy sinh kế thoát:

- Í! - Dương Tiêu Phong tắt tả xua tay - Vậy đâu có được!

Thiếu nữ giương mắt:

- Tại sao lại không được?

- Tại vì đó là tài sản của người ta!

- Của người ta đâu mà của người ta, hoa đó là của thiên nhiên.

- Nhưng nó mọc trên đất đai của người Hồi tộc.

- Bởi vậy huynh mới len lén hái - Thiếu nữ hồn nhiên.

Nhưng Dương Tiêu Phong vẫn chưa chịu tuân. Đại tướng quân cương quyết không đi. Chàng khoanh tay đứng lì tại chỗ, giọng bất mãn:

- Ta không thích lén lút đi hái trộm!

Thấy chàng cứng đầu, cứ một hai kịch liệt phản đối xúi giục của mình, nàng thiếu nữ che miệng cười khúc khích:

- Những người nhát gan đều nói y như huynh!

Dương Tiêu Phong bấy lâu là tổ sư khích bác, là ngành chuyên gia ăn nói sốc hông, nhưng trư năm đó không hiểu tại sao lại rơi vào bẫy của thiếu nữ ấy một cách dễ dàng. Chắc tại giọng điệu của nàng như chọc vào gan. Hòa tiếng cười hi hí càng thêm dầu vô lửa. Đầu nóng phừng phừng, Dương Tiêu Phong quay phắt sang, nhìn sâu vào đôi mắt đẹp:

- Nàng mới vừa nói gì?

Thiếu nữ trề môi khi dễ:

- Muội nói huynh nhát như thỏ đế.

Bị khinh rẻ, Dương Tiêu Phong tức muốn nẩy đom đóm mắt, lòng tự ái trào dâng như ấm trà đang sôi bọt. Chàng phát tay:

- Được! Bây giờ chúng ta đi về.

Nói xong, chàng quay mình rảo bước, chân hướng mái nhà tranh. Thiếu nữ vô danh bám theo phía sau. Nàng nghe rõ giọng của chàng cộc lốc:

- Ta vốn không thích làm tên ăn trộm nhưng tối nay ta sẽ hái cho nàng coi!

Thiên Sơn, Tân Cương.

Giờ Tý, canh Ba.

Khuya hôm đó, lần đầu tiên trong đời, đại tướng quân đi làm tên ăn trộm bông. Trước khi xuất phát, thiếu nữ tiễn chàng ra khỏi cửa. Nàng liên tục dặn dò:

- Huynh nhớ chỉ hái một đóa thôi nha.

“Còn lâu!” Dương Tiêu Phong nhủ lòng. Đã hái thì hái cho đã tay. Làm Tề Thiên Đại Thánh náo loạn vườn đào, hái có một đóa thì hái làm chi cho uống công phí sức, thức đêm thức hôm? Bởi vậy mà chàng mặc cho nàng khàn giọng nhắc nhở “huynh phải biết tiết kiệm hoa, năm năm mới nở có một lần hà...”

—oo0oo—

Khu vực của người Hồi hiện ra trước mặt. Đám binh sĩ đang đốt lửa trại, uống rượu bí tử. Họ còn hát hò um xùm.

Người Hồi giáo vốn coi hoa Tuyết Liên là bảo vật quốc gia nên triển khai bảo vệ nguồn lợi một cách chặt chẽ. Ở vùng này, hoa Tuyết Liên mọc cheo leo trên vách núi đá trơn trượt, cách một khoảng xa, phía đằng sau đồng lửa trại, lại có cọc nhọn và hàng rào cản trở. Muốn đến đó phải đi xuyên qua đám binh lính. Còn khó hơn bắt thằn lằn lên tiên đình. Nhưng Dương Tiêu Phong là kỳ nhân thiên hạ, không cần leo trèo hoặc đi đứng tới lui trên mặt đất làm gì ỏi chân. Chàng phi thân, đằng vân một cái là tới nơi. Hái được bông rồi thì đáng lẽ chàng rút nhưng lại nghĩ ra điều hay ho nên về trễ một chút.

Đại tướng quân cầm đống bông trên tay, vừa đi vừa đảo mắt tìm nơi thích hợp để thực hành ý định. Mà phải công nhận loại hoa này thơm tho, hương nồng nặc, ngửi mùi loáng thoáng cũng đủ khiến thần trí mê muội. Cầm giắc thiên nhai say đắm lạ lùng. Hèn gì nàng ưa thích, cứ nằng nặc đòi chàng hái cho bằng được.

Loài hoa này có sự tích dày thậm thụt, kể mãi không hết. Thôi thì giới thiệu một vài chi tiết đặc sắc của hoa Tuyết Liên.

Trên những vách núi ở Tân Cương tồn tại một loài kỳ trân dị thảo vô cùng quý hiếm. Loài thực vật đó có tên là Tuyết Liên hoa. Từ lúc xa xưa, loài hoa này đã được người đời sử dụng như một vị thuốc quý không thua gì nhân sâm ngàn năm. Chúng có khả năng trị được bá bệnh.

Hoa Tuyết Liên chỉ mọc trên những vách đá có độ cao nghi ngút, nở rộ trong mùa đông gió tuyết, và hình dạng tựa tựa hoa sen trắng nên còn được gọi là Sen Tuyết hoặc là Thiên Sơn Tuyết Liên.

Dòng giống của bông Tuyết Liên là hình hài lâu năm của loài hoa Cúc, một loại dược thảo đặc sản truyền thống xuất xứ từ Tân Cương. Loài hoa yêu kiều, có nhiều cánh trắng, nhụy đỏ tím, thuộc họ hàng cúc nhưng to bằng đóa sen. Bông Tuyết Liên đặc biệt phát triển trong các vách đá, môi trường sinh sống độc đáo giữa hai kẽ nứt của băng thạch, nơi mà nhiệt độ cực kỳ lạnh lẽo và được bao phủ trong tuyết quanh năm.

Dân tộc Tân Cương thường nói sơ dĩ Tuyết Liên có hình dáng mảnh mai như vậy là bởi vì nó được kết tinh từ băng, phong, và vân. Tức là gió, mây và tuyết. Phải mất năm năm mới nở hoa. Tuy nhiên một bông lại có tuổi thọ gần tám tháng. Đây chính là đặc điểm của Thiên Sơn Tuyết Liên này.

Tuyết Liên hoa được vinh danh là vua của tất cả các loại thảo mộc, là một bảo bối trong trời đất. Nó có hiệu ứng chữa bệnh kỳ diệu, khả năng giải bách độc nên được coi như phương thuốc thần kỳ và đã trở thành kho báu của ngành y học phương Đông. Tuyết Liên còn được ví như một loại thuốc cải tử hoàn sinh, làm tăng cường công lực. Tuy vậy, loại hoa này lại có tính nhiệt, khi ăn vào mồ hôi sẽ chảy nhiều. Bởi thế mà người ta hay đồn đãi là sau khi ăn hoa thì có thể cởi trần đi trong tuyết mà không thấy lạnh...

Dương Tiêu Phong thực hành kế sách của người đẹp, sắm vai một tên trộm cắp hết sức vẹn toàn. Chàng chẳng những không lẩn như chạch mà còn mã đáo hồi hương. Khi công thành danh toại, chàng bèn lên đường trở về để đánh một giấc.

Căn nhà tranh nhỏ liêu xiêu vừa hiện ra đã thấy bóng dáng chủ mưu ngồi bó gối, gục đầu ngoài hiên. Đôi tay búp măng đang bụm mắt. Dương Tiêu Phong kinh thiên. Chàng gấp rút đến gần, giọng lo lắng:

- Nàng không sao chứ?

Nghe bước chân và tiếng nói lạnh lùng quen thuộc, thiếu nữ ngẩng đầu lên, đôi khóe mắt mỹ miều ướt ướt.

- Huynh vẫn bình an vô sự! - Nàng mừng rỡ - Nhưng sao huynh đi lâu quá?

Thấy hàng lệ nóng, Dương Tiêu Phong nghe nhói trong lòng. Chàng trầm giọng hỏi:

- Nàng đã khóc à?

Thiếu nữ đưa tay gạt nước mắt:

- Muội tưởng người ta bắt mất huynh.

“Nàng con gái này thiệt là khờ khạo” Dương Tiêu Phong thầm bảo, “bốn quan không xua binh đi bắt người ta thì thôi. Người ta làm sao bắt bốn quan cho được?” Cười lầm rầm xong, chàng nắm tay kéo nàng đứng dậy. Thiếu nữ vẫn còn thút thít. Nàng ngạc nhiên:

- Huynh dẫn muội đi đâu?

Dương Tiêu Phong nheo mắt:

- Nàng theo ta đến xem cái này hay lắm.

Chàng cố tình lặp lại bốn chữ “cái này hay lắm” để trêu ghẹo. Nhưng hình như thiếu nữ không để ý giọng điệu chế giễu. Nàng bận phải nhụy hoa dính đầy trên đôi vai cứng cáp anh hùng.

Trên đường đến xem “cái này hay lắm,” nàng hạ giọng thăm dò. Là con người mà, ai lại chả có tánh tò mò. Cái thói quen quái gở đó muốn sửa cũng chưa không được:

- Người ta không làm gì huynh chứ? Có mắng huynh không?

- Không có mắng - Dương Tiêu Phong lắc đầu - Bọn chúng chỉ đánh ta thôi.

Lúc bịa câu trả lời, chàng thấy đôi vai nàng run rẩy:

- Huynh bị đánh có đau không?

Dương Tiêu Phong gạt đầu dóc tổ, cố nín cười. Rồi chàng làm bộ xuýt xoa để nàng đau lòng chơi. Thiếu nữ trúng kế, đôi mắt mới vừa khô giờ ứa lệ. Chắc trong lòng rất tấm tức. Nàng khóc dai dút. Dương Tiêu Phong thấy hơi bất nhẫn. Và để lãng sang chuyện khác, chàng giơ tay chỉ phía trước:

- Nàng nhìn kìa.

Thiếu nữ ngược đầu lên. Qua màng mi ướt, nàng thấy một cây thông đồ sộ, to lớn gấp mười lần các loại thông bình thường. Tuyết Liên hoa dính đầy trên lá. Cây thông bông trắng xuất hiện giữa rừng núi tuyết. Đẹp đến nỗi không từ ngữ nào có thể diễn tả được.

- Nàng có thích không?

Lúc hỏi câu đó, Dương Tiêu Phong chắc chắn nàng sẽ thích mê tơi. Dè đâu, nàng lắc đầu. Tại sao vậy? Chàng chưng hửng. Công sức bay lên bay xuống cắm hoa mệt muốn chết. Chàng chưa kịp hỏi thì nàng xụ mặt, nói:

- Muội hết thích loại hoa đó rồi, vì nó mà huynh bị người ta đánh.

Đến nước này, Dương Tiêu Phong không muốn công lao đại náo vườn đào tan biến thành mây khói nên tặc lưỡi nói thật:

- Ta không bị đánh, lúc này ta chỉ gạt nàng thôi.

Lời than ngắn thở dài khiến nàng trở mặt:

- Huynh này kỳ, gạt muội để làm chi?

Đại tướng quân ngại, không dám nhìn hai hạt nhãn xinh như sao. Chàng bối rối quay đầu chỗ khác, tiếng nói loáng thoáng vọng sang:

- Để cho nàng... đau lòng.

Câu này, tuy có năm chữ mà chàng thốt một cách khó khăn. Đã vậy, khí trời bốn bề gió rít nên thiếu nữ tưởng đang nghe nhầm. Nàng ngơ ngác hỏi:

- Huynh nói gì muội không hiểu?

Thiếu nữ vừa hỏi xong thì Dương Tiêu Phong nhủ bụng “ta nói ta còn không hiểu thì làm sao nàng hiểu được?” Và chẳng biết phải giải thích thế nào nên chàng đành nói đại. Mặc dầu trong thâm tâm rất muốn nói thật, muốn giải thích rõ ràng tại sao chàng ưa thích nhìn nàng đau tim. Nhưng đến phút cuối lại thôi. Chàng nhún vai, bịa:

- Không có gì, ta chỉ gạt nàng cho vui, vậy thôi.

Ngặt nỗi, chàng nói vậy chẳng khác nào tự nhận mình dzô duyên, khi không vô cớ khiến nàng khóc lóc. Đúng y dự liệu, thiếu nữ nghe vậy liền há hốc miệng, trách:

- Huynh thiệt là ác, thấy muội khóc, huynh vui lắm sao?

Rồi còn chưa hết đâu nha. Nàng ngược nhìn cây thông mọc trăm bông Tuyết Liên màu trắng. Sản phẩm do chàng cất công chế tạo, lật trụi hết núi để mang về treo tòn ten. Sau hồi ngắm lửa đôi mắt, nàng quay sang chất vấn:

- Muội đã bảo là hái một đóa thôi, huynh không nghe hay sao? Hái gì mà lắm thế?

Đang bực tức vì bị nàng phán oan, tôn thành ác nhân. Lại thêm lời trách cứ. Thành thử gương mặt tướng quân quạo đeo, nhưng rất đẹp trai. Chàng khoanh tay hăm hăm trả lời:

- Ta có nghe nhưng mà không có hứa!

Thiếu nữ không để ý giọng điệu bực bội. Nàng xúi:

- Hay là chúng ta đem trả lại cho họ?

- Nàng đừng có điên! – Dương Tiêu Phong điên hồn – Ta không có ở không để làm chuyện ruồi bu.

- Nhưng nhờ có người cần loại hoa này làm thuốc thì sao? – Nàng thiếu nữ lo xa.

- Thì ...- Dương Tiêu Phong gầy còm - Chờ năm năm sau cây nở hoa trở lại!

Nói xong, chàng quay lưng bỏ về nhà. Tối cánh cửa, thiếu nữ nín kéo không cho vô. Nàng lẹo nhẹo:

- Huynh có chịu đi hay không?

- Không! - Dương Tiêu Phong hừ giọng.

Biết khó có thể lay chuyển anh chàng này, thiếu nữ làm càn đại:

- Huynh không đi thì... muội đứng mãi ở đây.

Thấy trời đang lạnh, Dương Tiêu Phong chắc mẩm nàng thách thôi, đứng một hồi ngoài sân rồi cũng phải lui đui xách mông vô trong nên chàng nhún vai nói:

- Nàng thích thì cứ đứng đó, ta đi ngủ.

Nói xong, Dương Tiêu Phong bước vô nhà, hươ tay đóng sập cửa lại. Vài khắc sau, chàng nghe tiếng đập đùng đùng nhưng không mở. Thiếu nữ đành đi vòng ra chỗ cửa sổ, gõ cóc cóc. Chàng vẫn im hơi.

- Huynh đã ngủ rồi chưa? - Giọng nàng léo nhéo xuyên qua khe cửa.

Không có tiếng trả lời. Nàng áp tai sát vách. Không có động tĩnh. Thiếu nữ bực mình. Nàng vừa dùng hai bàn tay đập bình bình lên khung cửa vừa cao giọng bảo:

- Huynh không đi thì muội tự đi một mình!

Chẳng có ai đối đáp. La một hồi mồm miệng, nàng phát cáu nhưng không biết làm sao. Thiếu nữ bực ra trước hiên ngồi bệt xuống bệt thêm. Lát sau, tuyết bắt đầu rơi, dính đầy trên áo, bám lên tóc. Nàng so đôi vai gầy rồi đứng dậy men theo hướng đồi núi để tới chỗ cây thông.

Thiên Sơn đêm khuya tuyết trắng mênh mông. Trăng chênh chếch bóng. Trông hãi hùng. Lúc này được anh chàng cộc cằn hộ tống nên nàng không thấy sợ. Giờ chỉ có một mình lẻ loi.

Thiếu nữ cảm giác ớn lạnh toàn thân. Nàng vừa đi vừa ngoảnh đầu dáo dác. Miệng lầm rầm câu thần chú “án ma ni bát mê hồng,” vốn là thuật trừ tà của phật bà Quan Âm. Nàng đọc rừ rừ để phòng hờ sẵn, nhờ có ma nào đó nhảy ra hù thì tiêu.

Do mất để tận đâu đâu nên nàng đạp phải tảng băng, trượt chân té bịch. Thiếu nữ hét lên một tiếng, rồi bưng tay bùm miệng, sợ thú dữ nghe thấy thì phiền. Mà nàng lo xa cũng phải, mới đi nửa đoạn đường, chưa thực hiện ý định ruồi bu thì biến cố xảy ra. Tiếng thét thất thanh lúc này đá động bầy sói lang đói mồi. Bọn chúng đánh hơi tìm tới. Thấy bóng dáng nàng, đám thú rừng tru tréo gọi bầy. Thiếu nữ nghe tiếng hú liền co mình nhìn chung quanh.

Bấy lâu, nàng sống ở vùng núi non, tuy một mình trong gian nhà tranh nhưng luôn có người bảo hộ. Các vị hội viên lẫn bằng hữu của bang phái Đại Minh Triều đã từng đóng quân và khoanh vùng tại Tân Cương một thời gian.

Ngoài Giang Nam thì dải núi Thiên Sơn là nơi lý tưởng để bang hội phản Thanh hoạt động bởi vì mảnh đất Tân Cương là khu tự trị, có nhiều chủng tộc cư ngụ, lại thuộc địa hình biên giới nên triều đình Mãn Châu ít kiểm soát.

Nhưng kể từ ngày đại sư trụ trì Giác Viễn Lâm viên tịch thì Sư Thái và nhiều huynh đệ bỏ về trung nguyên tham dự lễ ma chay. Nàng thiếu nữ đành ở lại Thiên Sơn một mình trong gian nhà tranh này. Nàng rất thông minh, tuy không thông thạo võ công nhưng đi đứng trên giang hồ bao năm thành thử đương nhiên có thể tự chăm sóc bản thân mình. Vì vậy mà khi các sư huynh nghe nàng bảo cứ yên tâm ra đi, họ có lòng tin tuyệt đối nên đồng ý ngay.

Lúc nàng vô tình cứu mạng tướng quân cũng là lúc Cửu Nạn Sư Thái cùng nhiều người xuống núi lo việc an táng. Đêm đó, các vị đại sư lặn lội từ trung nguyên đến tận Thiên Sơn tìm tổng đà chủ để báo tin buồn,

rồi cùng nhau thu dọn hành lý rời khỏi Tân Cương. Đại sư trụ trì Giác Viễn Lâm là sư phụ quá cố của hai huynh đệ Tần Thiên Nhân và Cửu Dương.

Thế nên, trong giây phút ngặt nghèo này, thiếu nữ không có người bảo vệ. Nàng lâm cảnh mãnh hổ nan địch quần hồ. Bầy sói đông chỉ chần chừ tấn công. Những con mắt đỏ ngầu của bọn ác thú như những đóm lửa khiến thiếu nữ khiếp đảm. Lúc đám súc sinh lừ lừ tiến tới là lúc nàng ngất lịm trong vòng tay ấm áp của người có trái tim sỏi đá, còn tánh tình thì quá xá cộc cằn khó ưa.

(Còn tiếp)

Thiên Sơn, Tân Cương.

Lúc thiếu nữ thức tỉnh, mặt trời đã lên chín sào. Đang nằm yên, bỗng nhiên nàng bật dậy ôm chầm lấy Dương Tiêu Phong lúc đó đang ngồi chồm chênh trên mép giường. Dương Tiêu Phong bất ngờ. Chàng giật mình ngạc nhiên. Và chỉ trong phút chốc, nét mặt bình thản cố hữu không còn, luôn cả dáng vẻ lác xắc bất cần đời cũng biến mất.

- Muội sợ quá, Thiên Nhân! – Nàng nghẹn ngào lên tiếng.

Vừa thốn thức, nàng vừa nép sát vào lòng. Dương Tiêu Phong trấn an:

- Nàng đừng sợ.

Thiếu nữ nghe phong cách xưng hô là lạ, giọng nói khác hẳn, không phải tiếng trầm ấm thân thuộc. Nàng ngượng ngùng hé mắt. Khi ngẩng đầu lên, nàng càng thêm đỏ mặt. Xấu hổ quá đi mất. Đáng trọng phu đó không phải Thiên Nhân. Thiếu nữ lập tức buông tay. Và để chữa thẹn, nàng mím môi sượng sùng hỏi:

- Có phải đêm qua huynh đã cứu muội?

Dương Tiêu Phong gật đầu. Thì ra tối hôm qua chàng không nỡ để nàng một mình ngoài trời tối mịt nên đi theo làm thần hộ vệ.

- Đám sói lang hung hãn thật - Dương Tiêu Phong tặc lưỡi – Nhưng nàng đừng lo, bọn thú rừng đó chuyên săn mồi vào lúc đêm hôm. Chỉ cần khi ánh mặt trời tắt hẳn, chúng ta ở trong nhà khóa cửa thì sẽ an toàn.

- Sao huynh biết rõ giờ giấc của bọn thú rừng quá vậy? – Lý thuyết của chàng khiến thiếu nữ tròn mắt.

- Ta đã từng lớn lên ở Mông Cổ - Dương Tiêu Phong mỉm cười tiết lộ – Nơi đó có rất nhiều sói lang.

Rồi như sợ nhớ điều gì, chàng nheo mắt hỏi:

- Còn nàng? Bản thân sinh sống nơi đây mà chẳng lẽ không biết chút gì về bọn sói hay sao?

- Muội không phải trưởng thành nơi này – Thiếu nữ lắc đầu.

Nghe nàng đáp, Dương Tiêu Phong nhủ lòng “không trưởng thành nơi này mà lại quen thuộc tình hình địa lý, biết rõ tổ tường đường đi lối về!” Và cảm lòng không nổi nên chàng đánh bạo hỏi điều mà bấy lâu nàng cố tình giấu giếm:

- Thế nàng đến đây làm gì?

- Muội ...- Thiếu nữ cắn môi – Không thể nói cho huynh biết.

Thế đấy! Nàng lại trở giọng úp mở. Thật là chán ngán! Nhưng ở chung với nhau đã lâu thành thử Dương Tiêu Phong cũng quen, thôi thắc mắc. Thấy nàng không muốn nói, chàng lặng yên không gặng hỏi thêm. Dương Tiêu Phong thản nhiên bó tay nhìn trần nhà.

Lúc chàng làm động tác khoanh hai tay vào nhau đã để lộ vết xước trên cánh tay phải. Thiếu nữ kịp thời phát hiện. Nàng đau xót:

- Bọn sói làm huynh bị thương?

Dương Tiêu Phong kéo tay áo xuống che. Chàng nói nhanh:

- Ta không sao.

Nhưng Phủ Doãn đại tướng quân hôm nay không qua mặt được vị lang y giang hồ. Chàng càng muốn giấu bệnh, nàng càng thêm lo lắng. Thiếu nữ nắm cánh tay phải của Dương Tiêu Phong, vạch tay áo lên. Quả nhiên có vết trầy khá dài, lan đến bắp vai, hình như do móng vuốt cào trúng. Nàng hoảng hốt:

- Huynh còn bị thương chỗ nào nữa không?

Nghe hỏi, Dương Tiêu Phong rút cánh tay đó lại và dùng cánh tay kia xua lia lịa. Thấy vẻ phản ứng kiên quyết, thiếu nữ sinh nghi. Nàng sờ lên ngực của chàng, rồi sang eo, lần xuống bụng, tới đùi trong, lưng tung mọi nơi, hết trơn chỗ luôn mới chịu ngừng tay. Vừa sờ, nàng vừa nhìn chăm chăm gương mặt bệnh nhân. Quả đúng y những gì dự định, hễ mỗi lần trúng chỗ bị thương thì chàng đều cau mày than thầm và cắn răng nhịn đau.

- Huynh bị thương nhiều như vậy sao không nói uội biết? – Nàng bắt đầu khụt khịt.

Dương Tiêu Phong giơ tay tu sửa áo quần ngay ngắn trước khi cho biết:

- Mấy vết thương ngoài da, vài hôm sau sẽ hết đau.

Chàng cố tình nói câu đó để trấn an nhưng thiếu nữ hiểu cách khác. Trong đầu của nàng suy nghĩ “huynh ấy nói vết thương vài hôm sau sẽ hết đau nghĩa là bây giờ đang đau.” Bởi thế mà chàng vừa phân tích xong thì nàng hồi hã giục:

- Huynh mau cởi đồ, để muội xem.

Ngay tức khắc, Dương Tiêu Phong lắc đầu liên tu bất tận:

- Không cần thiết phải vậy đâu!

- Sao lại không cần thiết? – Thiếu nữ tức tốc cau mày tỏ vẻ phật lòng – Những vết thương đó cần được băng bó và điều trị cho thật thỏa đáng. Nhỡ móng vuốt của đám sói lang có độc thì sao?

- Không có độc đâu! – Dương Tiêu Phong vẫn một mực lắc đầu.

Biết chàng từ chối cởi đồ, thiếu nữ liếc xéo:

- Có phải huynh đang sợ sẽ bị muội lợi dụng?

Bị điểm trúng yếu huyệt, Dương Tiêu Phong nín thình không trả lời. Quả thật, nàng đoán trúng phân nửa. Chàng đang á ngại phải thoát y trước mặt người mà chàng có cảm tình chút đỉnh, sợ cảm lòng không nổi rồi xảy ra chuyện tồi bại, phong hóa bại hoại, suy đồi đến mức mất hết phẩm chất.

Rầu rai là thiếu nữ không hiểu tâm tình tướng quân. Tưởng chàng mắc cỡ vì phải cởi quần, nàng dẫu môi nói:

- Lúc trước huynh bị thương nằm hôn mê trên giường, mỗi ngày muội đều chăm sóc huynh. Trên thân thể của huynh, tất tần tật muội đã từng thấy qua. Huynh còn ngại cái gì?

Con gái con đứa mà chẳng chút dè chừng. Lời lẽ càn rỡ dị ờm mà nàng nói tỉnh queo, lại còn suôn miệng quá mức. Hết sức tưởng tượng. Dương Tiêu Phong chưa từng gặp ai kỳ cục như vậy, ngoài trừ đám ca kỹ lầu xanh. Chàng trợn mắt nhìn thiếu nữ.

Nhân lúc bệnh phu sưng sốt, thiếu nữ xô chàng té bật ngửa. Nàng nhanh nhẹn giựt tung cúc áo, huơ tay tháo thắt lưng, cởi phăng y phục của chàng ném xuống đất. Nàng động thủ gọn gàng, xuất chiêu nào chiêu nấy lẹ làng và ra tay cực kỳ mau mắn.

Bị lột đồ một cách sỗ sàng, đại tướng quân nằm trơ trên giường. Chàng kinh ngạc đến nỗi hết biết trời trăng mây nước.

(Còn tiếp)

Thiên Sơn, Tân Cương.

Mặc dù đã được nàng thiếu nữ ân cần điều trị nhưng đến khi trời tối thì những vết tích vẫn cứ hoành hành. Thương thế đột nhiên trở nặng, trán nóng hăm hấp, Dương Tiêu Phong nằm mê man trên giường. Khoảng nửa đêm, cánh cửa sổ gian nhà bị gió thổi toang. Tiếng động kinh thiên làm chàng thức giấc.

Dương Tiêu Phong nhớ rõ, không gian đêm đó ảm đạm, cảm giác lạnh lùng hoàn toàn trái ngược khung cảnh an nhàn mọi khi. Căn nhà tranh vách lá vắng tanh. Khí trời khô hốc. Mấy ngọn đèn treo nơi góc phòng cũng tắt tối đen. Chỉ còn một ngọn cheo leo trên đầu tủ.

Thiên Sơn đêm đông trời nổi giông. Khí âm bao trùm. Thiên nhiên vạn vật chìm trong biển tuyết. Gió lốc xoáy vòng lồi cuốn các cành cây khô. Nhiều nhánh Thông gãy vụn nằm vương vãi đầy hiên khiến cho bóng đêm vốn đã âm u càng thêm ưu phiền.

Trong bóng đen dày đặc, Dương Tiêu Phong nhìn chung quanh nhưng không tìm thấy hình dáng nàng thiếu nữ. Nổi ngạc nhiên xen lẫn lo lắng, chàng ngồi dậy để đi tìm. Vừa toan đứng lên thì đầu óc bỗng quay cuồng, đau như búa bổ. Tất cả cơ bắp trong người nhũn nhối. Chàng đành buông mình ngồi xuống nghỉ một lát.

Khoảng nửa khắc sau, Dương Tiêu Phong đứng dậy dời bước chân đến giữa gian nhà, nơi có bộ bàn ghế. Chàng choáng váng chống tay lên mặt bàn tìm điểm tựa, chưa kịp bước đến cửa chính thì đột nhiên nghe loáng thoáng giọng nói rừ rừ. Hình như có hai người chuyện trò ngoài sân. Dương Tiêu Phong lấy làm lạ nên dợm chân tiến đến gần.

Qua khe cửa, Dương Tiêu Phong thấy một nam nhân bận áo xám tro, gương mặt người đó xương xương, thừa tương bằng, và cặp mắt rất thần đang khoanh tay lắng nghe. Ở đằng trước trán chỗ đầu chân mày bên phải hiện ra vết sẹo vàng trắng lồi lõm. Người nam nhân tướng mạo lầm lì, thân cao tám thước, ngực phẳng và rộng, còn da vẻ thì răn rỏi như thợ rèn. Quan sát một thoáng, Dương Tiêu Phong đánh mắt sang người nữ nhân khoác áo choàng lông cừu màu hồng có nón trùm đầu. Chiếc áo dày chấm đất, phát phơ trên nền tuyết trắng. Tay cầm lồng đèn, nàng đứng đối diện kẻ nam nhân tức là quay lưng về phía gian nhà nên Dương Tiêu Phong chưa nhìn rõ dung mạo thế nào và lai lịch ra sao.

- Huynh hãy uội thời hạn ba ngày - Giọng nữ nhân khản khản.

Dương Tiêu Phong nhận ra tiếng van xin. Người con gái mặc áo hồng đang kỳ kèo nài nỉ là ân nhân cứu mạng chàng. Biết tung tích từ một trong hai đại nhân vật rồi mà cặp chân mày vẫn chưa thư giãn. Đầu óc Dương Tiêu Phong bị chi phối bởi sự hiện diện của kẻ nam nhân trong bộ y phục màu xám tro. Giữa đêm khuya khoắt mà lại có mặt trên đỉnh Thiên Sơn một cách thần kỳ bí mật. Dương Tiêu Phong cố tìm tòi trong trí nhớ xem kẻ đó có phải là bậc kỳ nhân cao thủ võ lâm đã từng mai danh ẩn tách hay không. Nát óc một hồi, chàng nghe tiếng trầm trầm cắt đứt dòng suy nghĩ:

- Không được! - Kẻ nam nhân đó từ chối - Sáng mai muội phải theo huynh trở về trung nguyên!

Giọng thiếu nữ bồi hồi:

- Nhưng mà muội...

Nàng chưa dứt câu đã bị cướp lời. Người nam nhân chẳng cần biết nàng định nói gì, cũng không muốn hiểu lý do tại sao nàng chưa thể bỏ đi:

- Chắc muội đã nghe tin Giác Viễn Lâm đại sư viên tịch nên trong vòng này mai có lẽ Đại Ca sẽ đứng ra thay thế chức vị. Thành thử, tất cả mọi người đều rời Tân Cương để trở về tham dự lễ nghi. Muội không nên ở đây một mình.

- Muội thật tình chưa thể theo huynh - Thiếu nữ cả gan phản đối - Trong gian nhà tranh đang có bệnh nhân cần muội điều trị.

Nghe nàng giải thích, người nam nhân nhướng mắt ngạc nhiên:

- Nhưng từ trước đến giờ muội chưa từng ra mặt điều trị cho ai, ngoài trừ các vị bằng hữu và huynh đệ của chúng ta.

- Lần này khác - Thiếu nữ lắc đầu.

Và nàng lúng túng tìm lời giải thích. Phải nói thế nào nhỉ? Mọi lần hành y, nàng đều kê toa thuốc rồi âm thầm bỏ đi. Nay lại chưa đành lòng lìa khỏi. Nàng nói:

- Bởi vì nội thương của vị huynh đài đó rất nặng - Dương Tiêu Phong nghe nàng thiếu nữ ám chỉ chàng – Huynh ấy cần có muối đích tay chăm sóc.

- Nội thương? - Nam nhân bận áo xám tro nhú mày – Vị huynh đài đó biết võ công?

Nàng thiếu nữ gật đầu:

- Chẳng những vậy mà có lẽ còn rất thâm hậu, vì nếu không thì huynh ấy đã mất mạng từ lâu. Đêm hôm đó, huynh ấy bị người khác đả thương, khí trời lạnh đến thế, chìm trong hố tuyết, người tầm thường vốn không thể nào sống quá nửa canh giờ.

Nàng thiếu nữ không lên tiếng thì thôi, càng giải thích, gương mặt của kẻ nam nhân bận áo xám tro càng xây xẩm. Hắn điển hồn hỏi lại:

- Muội mau nói cho huynh biết, muội cứu vị huynh đài đó lúc nào? Ở đâu?

Thiếu nữ nào có để ý điệu bộ khẩn trương của người đối diện. Nàng hồn nhiên tường thuật câu chuyện gay go bữa tối đêm đó. Người nam nhân bận áo xám tro bó chặt hai tay, đôi mắt thần thờ, xâu hun hút. Hắn ngược mặt nhìn không trung nhưng trăng núp mình sau vầng mây âm u. Ngay cả dây ngân hà chất chứa hàng vạn vì sao mà trong giây phút này một tia sáng cũng tìm không thấy.

Lúc thiếu nữ dứt lời, Dương Tiêu Phong chứng kiến kẻ nam nhân cung hai tay đâm vào nhau, răng nghiến trèo trẹo:

- Muội có biết người mà muội hao tổn công sức cứu chữa liệu thương là ai không?

Và chẳng cho nàng cơ hội đoán mò, kẻ nam nhân tự đáp:

- Hắn chính là Dương Tiêu Phong, kẻ đối đầu chúng ta. Hắn là viên tướng đặc lực của triều đình Mãn Châu!

Mãi cho đến hôm nay, nàng thiếu nữ mới biết thân phận đặc biệt và vị trí lãnh đạo tối cao của người khách quý. Dương Tiêu Phong nhớ kỹ đôi vai gầy giat nẩy. Nàng đánh rơi chiếc lồng đèn xuống đất. Ánh lửa duy nhất trong đêm khuya bị gió thổi tắt, nhưng sau đó ánh trăng lộ ra.

Phía bên trong gian nhà, đại tướng quân cùng chung tâm trạng. Rốt cuộc, Dương Tiêu Phong cũng hiểu lý do mà nàng khẳng khái từ chối xưng hô danh tánh với chàng. Hết lần này sang lần kia cố tình trốn tránh câu hỏi về gia thế. Nàng muốn chôn giấu địa vị. Tất cả cũng bởi vì nàng là một trong những thành viên nòng cốt của bang hội phản Thanh.

Chưa hết, Dương Tiêu Phong còn thêm một phen hải hùng khi phát hiện căn nhà mà chàng tạm trú được xây dựng trên địa bàn cường địch. Ngay cả mảnh đất mà chàng đang đứng cũng chính là lãnh thổ của bang phái Đại Minh Triều, thuộc hàng ngũ hùng hậu, một lực lượng đấu tranh mãnh liệt của dân tộc người Hán ở vùng trung nguyên.

“Như vậy thì nàng là...?” Dương Tiêu Phong phân vân phỏng đoán tên tuổi của ân nhân chàng. Người con gái chàng thương vẫn còn đứng đó, khoảng cách vài ba bước chân, nhưng lại xa đến tận phương trời. Trong gang tấc mà gấp mười quan san. Nàng ở bên kia bến bờ chiến tuyến. Tư duyên xui khiến thế nào mình lại gặp nhau. Tình ý mới vừa chớm nở. Hình bóng chưa kịp phai thì tương lai mù mịt.

Dương Tiêu Phong không nhìn họ nữa. Chàng xoay lưng tựa vào cánh cửa. Những vết thương trên người đã bớt đau. Tuy nhiên vết tích trong lòng giày xé khi nghe kẻ nam nhân bày mưu ám toán chàng. Người đó hạ giọng bảo nàng thiếu nữ:

- Muội nói hắn đang bị thương, vậy thì bây giờ muội bỏ thạch tín vào chén thuốc rồi mang vào trao cho hắn.

Dương Tiêu Phong buồn bã thở dài. Với sức lực sa sút và nội công hiện tại, chàng hiểu điều gì sẽ xảy ra đêm nay. Bản thân chàng khó bề chống chọi một người nông phu bình thường huống hồ là kẻ ngoài kia. Người thanh niên vận y phục màu tro ít nhiều võ công thuộc hàng trác tuyệt.

Lại nữa, Dương Tiêu Phong hình dung chén thuốc hòa thạch tín mà nàng thiếu nữ sắp sửa mang vào trao tận tay chàng. “Không ngờ cuộc đời ta chấm dứt nơi đây, gặp đấng ngộ này. Chôn cao sơn lưu thủy chết dưới tay một người con gái.” Suy nghĩ nông cạn xong, đại tướng quân đau lòng. Chàng lắc đầu tiêu cực.

Nhưng Dương Tiêu Phong đã lầm. Người con gái chàng thương không phải kẻ phũ phàng bội nghĩa. Ở ngoài sân, thiếu nữ tỏ vẻ không ưng thuận. Nàng phản đối quyết liệt:

- Không! Muội không thể làm vậy! Đã đành huynh ấy là người Mãn Châu nhưng huynh ấy đối xử rất tốt với muội.

Dương Tiêu Phong quay đầu nhìn thiếu nữ nín chặt vạt áo của người đối diện. Nàng hồi hã cầu xin:

- Muội không thể hạ độc thủ. Ngũ ca, xin huynh đừng ép muội.

Sư huynh của nàng phẩy tay:

- Muội...!!!

Dương Tiêu Phong thấy đôi tay của người nam nhân run bần bật. Điều bộ kẻ đó phần nộ, giận dữ đến độ thốt không nên lời. “Thì ra hẳn là ngũ đương gia Tầu Chánh Khê,” Dương Tiêu Phong tự nhủ.

Tầu Chánh Khê không hề biết thân thế bại lộ. Trùng mắt nhìn thiếu nữ một hồi, Tầu Chánh Khê hiểu nàng tâm can lương thiện, bảo một lang y giết người quả là điều man rợ, thiên địa bất dung. Tầu Chánh Khê đành thở dài nói:

- Được! Huynh không ép muội. Huynh sẽ đích thân ra tay.

- Xin đừng!

Mặc dầu thiếu nữ đã được sư huynh phóng thích, khỏi phải trở thành kẻ sát nhân nhưng vẫn cố chấp chưa cam lòng. Nàng bật khóc:

- Ngũ ca hãy vì muội mà tha huynh ấy một lần.

- Muội muốn huynh tha cho tên hung thần đó? - Tầu Chánh Khê tưởng đang nghe lầm nên vung tay chỉ cánh cửa - Muội điên rồi có phải không? Hay là muội nảy sinh tình ý với hắn?

Câu cuối cùng của Tầu Chánh Khê hóc búa còn hơn bài toán đố. Chỉ với một câu hỏi thôi mà có đến hai người chần chờ câu trả lời. Người thứ nhất đương nhiên là vị giám khảo ra đề thi. Còn người thứ nhì thì trái tim đập loạn trong căn nhà tranh vách lá. Ngặt cái là thí sinh im lặng, khẳng định cũng không mà phủ định cũng không. Tầu Chánh Khê ngỡ đã đoán trúng tâm tình sư muội nên gằn giọng:

- Muội thật đã yêu tên quan đại Thanh đó?

Thiếu nữ nghe câu thịnh nộ nhưng vẫn cúi mặt câm miệng làm thinh. Tầu Chánh Khê thấy nàng cố chấp liền quát mắt nhìn trời than thở:

- Trên đời này có biết bao kẻ nam nhân ưu tú sao muội không yêu? Lại đem lòng yêu Dương Tiêu Phong, tên hung thần ác bá.

Than đến đây, Tầu Chánh Khê lắc đầu lẩm bẩm:

- Đúng là ái tình thường hay oan nghiệt!

Và khi trách móc Nguyệt Lão đủ rồi, Tầu Chánh Khê cúi kính hỏi thiếu nữ:

- Muội còn nhớ tổ tông của chúng ta không?

Trước cặp mắt sững sốt của Dương Tiêu Phong, khi nghe xong, nàng thiếu nữ lập tức quỳ xuống đất. Phải mất một lúc, đại tướng quân mới hiểu sự tình. Thì ra ở trong bang phái Đại Minh Triều, câu hỏi đó là lời mở đầu các cuộc công khai thẩm phán hoặc xử quyết những thành viên phạm tội đại nghịch bất đạo.

Mỗi khi khai đường nhập hội hay tuyên án xử phạt, người giữ chức vị cao cả đều hỏi hàng chục câu, và người có địa vị thấp hơn phải quỳ xuống cung kính trả lời theo thứ tự, khai báo tường tận, không được phép giấu giếm. Những câu hỏi và câu trả lời đều được tất cả các thành viên học thuộc lòng từ lúc mới gia nhập, hoặc là trước khi làm lễ bá sự.

Ở trong bang hội phản Thanh thì Tầu Chánh Khê nổi tiếng là người thanh liêm, nghiêm khắc, chấp pháp công minh, không khiếp sợ quyền uy hay vị nể tư tình.

Tàu Chánh Khê oai vệ hơn cả Bao Thanh Thiên, và còn trứ danh là Thiết Diện Phán Quan xử án vô tư, nhất là trong lúc chấp chưởng hình đường. Ai mà phạm phải hội qui của bang phái thì cho dù ẩn náu tận chân trời góc bể cũng không thoát khỏi. Kẻ phạm nhân đó chắc chắn bị Tàu Chánh Khê phái thuộc hạ bắt về xử tội. Bởi thế cho nên hết thấy hàng vạn huynh đệ và bằng hữu tứ phương hễ mỗi lần nghe nhắc danh tánh của Tàu Chánh Khê thì không ai không hoảng sợ kinh hồn mất vía.

Tàu Chánh Khê ngồi ở vị trí thứ năm nên các bằng hữu gọi là ngũ đương gia, và là một trong bảy đấng anh tài rất được bang hội trọng dụng. Cũng vì ở cương vị cao cả đó mà Tàu Chánh Khê trở thành một nhân vật đặc lực bên cạnh Sư Thái, rồi thường được Tần Thiên Nhân giao nhiệm vụ thống lĩnh binh mã đánh trận tiền phong. Bởi vậy mà khi nghe Tàu Chánh Khê mở công đường thẩm phán, thiếu nữ không dám chần chừ. Nàng lập tức quỳ xuống chờ quan tòa tra khảo.

Thấy nàng còn biết đến luật lệ sư môn, Tàu Chánh Khê hài lòng đứng khoanh tay sừng sững như ông hộ pháp, giọng ráo hoảnh:

- Được, nếu muội còn nhớ tổ tông thì để huynh hỏi muội.

Dương Tiêu Phong và nàng thiếu nữ không hẹn mà cùng hồi hộp. Trong tâm trí của đại tướng quân mập mờ đoán ra, khi các cuộc công thẩm bắt đầu thì câu đầu tiên mà tất cả các thành viên bang phái đều phải thông qua là:

- Lão tổ của chúng ta họ gì?

Tàu Chánh Khê ra đề câu đố xong thì thần nhiên ngẩn đầu nhìn ánh trăng trong khi thiếu nữ run bần bật dưới đất. Nàng đáp:

- Lão tổ của chúng ta vốn họ Chu, người hạ phàm để cứu chúng sinh.

Tàu Chánh Khê lại hỏi:

- Tất cả huynh đệ trong bang hội của chúng ta phải kính nể ba bậc thánh nhân nào?

Thiếu nữ trả lời:

- Một kính Lưu Quan Trương đào viên kết nghĩa, hai kính liệt vị anh hùng Ngõa Cang Trại, ba kính một trăm lẻ tám hảo hán Thủy Bạc Lương Sơn.

Tàu Chánh Khê vẫn khoanh tay trước ngực:

- Vậy còn Tam Bất Luật của Mã Lương lão nhân đặt ra là ba điều gì?

Thiếu nữ nói:

- Là bất huy phục Thanh triều, bất tham những gia sản, và bất bán rẽ huynh đệ.

Dương Tiêu Phong đứng nghe những lời lẽ của Tàu Chánh Khê. Cứ mỗi một câu hỏi thì thiếu nữ trả lời ngay tức khắc. Hai người một hỏi một đáp hàng loạt giáo điều từ lúc khai sinh lập hội của bang phái Đại Minh Triều.

Sở dĩ nàng thiếu nữ bảo vị Lão Tổ vốn họ “Chu” là bởi vì người lãnh đạo bang hội phản Thanh chính là Trường Bình công chúa. Lúc xưa, bà rời khỏi hoàng cung, đi lại nơi chốn giang hồ và đã lấy biệt hiệu là A Cửu. Sau khi mất một tay, bà xuất gia đầu Phật, sửa danh hiệu thành Cửu Nạn. Các đồ đệ cung kính gọi bà là Sư Thái. Và bà cũng là tổng đà chủ của bang phái Đại Minh Triều.

Bà tên thật là Chu Mỹ Xúc, là nàng con gái thứ hai của Sùng Trinh, vị hoàng đế nhà Minh với ái thiếp Thuận Phi nương nấng. Lúc bà mới chào đời thì ngạc nương đã mất nên được Chu hoàng hậu nuôi nấng và chăm sóc trưởng thành. Bà vốn được phong là Khôn Hưng công chúa nhưng về sau, triều đình nhà Thanh đã cải phong thành Trường Bình công chúa.

Vua Sùng Trinh hôn quân vô đạo, bức bách dân lành, làm mất lòng bá tánh nên kết cuộc số phận bi thảm. Vị hoàng đế lâm cảnh nước mất nhà tan. Triều Minh dưới thời kỳ Sùng Trinh đã phải chiến đấu với vô số quân giặc xâm lăng. Phía bắc có tộc chủ Mãn Châu Hoàng Thái Cực xua đội quân Bát Kỳ nam hạ, phía

đồng có Oa Khẩu hoành hành, trong triều đình lại bị Ngụy Trung Hiền thao túng, và cùng một lúc Lý Tự Thành nổi dậy tiến vào Bắc Kinh.

Trước khi hoàng đế Sùng Trinh cùng đường tự vẫn đã chính tay giết chết hết tất cả hoàng thân quốc thích của đại gia đình hoàng tộc. Ông cầm gươm chĩa thẳng mặt Trường Bình công chúa và nói rằng “chỉ trách số phận người bất hạnh, sinh ra trong hoàng tộc!” Rồi cầm kiếm chém xuống một nhát.

Trường Bình công chúa gơ tay đỡ nên thanh gươm chặt đứt cánh tay trái và sau đó đã được Viên Thừa Chí cứu thoát. Lúc rời khỏi hoàng cung, Trường Bình công chúa quyết định cắt đứt tơ tình với Viên Thừa Chí, xuất gia làm ni cô, bái Mộc Tang đạo nhân làm sư phụ và lấy pháp danh là Cửu Nạn.

Từ đó về sau, Trường Bình công chúa trở thành một thủ lĩnh của phong trào phản Thanh phục Minh. Với võ nghệ cao cường, bà được giang hồ mệnh danh là Độc Tý Thần Ni.

Trở lại câu chuyện. Tại hiện trường hung án, Dương Tiêu Phong nghe Tào Chánh Khê đồng dục hỏi tiếp:

- Bang phái Đại Minh Triều phải cứu giúp bốn loại người nào?

Nàng thiếu nữ đáp:

- Một cứu nghĩa sĩ nhân giả, hai cứu hiếu tử hiền tôn, ba cứu tiết phụ trinh nghĩa, bốn cứu lê dân khổ nạn.

Tra xét đến đây, Tào Chánh Khê bắt đầu nhập đề:

- Bang hội phải giết bốn loại người nào?

Thiếu nữ cũng biết đã tới giờ khai đao. Nàng run rẩy nói:

- Một giết tẩu cẩu Mãn Thanh, hai giết tham quan ô lại, ba giết thổ hào ác bá, bốn giết hung đồ ác đảng.

Nghe nàng nói bốn chữ “tẩu cẩu Mãn Thanh,” Tào Chánh Khê liền hỏi câu quyết định trước khi đưa ra phiên án kết luận:

- Tứ Đại Giáo Điều của bang hội là gì?

Không nghe câu đáp từ. Dương Tiêu Phong và Tào Chánh Khê, cả hai đảng nam nhân chăm chú nhìn thiếu nữ. Trong thâm tâm nàng tự hiểu, đây là câu hỏi cuối cùng, tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, giây phút quan tòa tuyên án tử nên nghẹn giọng. Lâu thật lâu, nàng lắp bắp trả lời:

- Đầu hàng Thanh triều phải giết...Phạm thượng bang hội phải giết...Bán đứt bằng hữu phải giết...

Nàng chưa khai báo xong điều thứ tư thì ngay tức khắc, cặp lông mày của Tào Chánh Khê chau lại:

- Muội hãy tự mình kết luận, muội đã phạm phải điều gì trong Tứ Đại Giáo Điều?

Nghe Thiết Diện Phán Quan bảo nàng tự mình kết luận, thiếu nữ nín thinh chẳng thốt một lời. Thấy nàng gục mặt, im lặng như một cái xác không hồn, Tào Chánh Khê không chút động lòng, mà trái lại, trái tim còn cực kỳ cảm phần. Gương mặt Tào Chánh Khê đanh tím, giọng lạnh ngắt. Bốn tòa án chậm rãi phán:

- Muội không dám kết luận thì để huynh nói, muội phạm phải Nhất Đại Giáo Điều và Tam Đại Giáo Điều của bang phái!

Công bố xong, Tào Chánh Khê hùng hồn đọc bản tóm tắt sơ lược:

- Muội tuy không được can nhắc vào hàng đương gia nhưng thuộc cấp lãnh đạo bang hội. Biết quy luật mà phạm lỗi, tội nặng gấp đôi. Lại không biết cách hối cải, đến phút cuối vẫn không chút ăn năn sám hối. Người như muội sống trên đời chỉ làm nhục danh tiếng của bang tổ chức cách mạng phản Thanh phục Minh, một phong trào mà nhân dân khắp nơi kính phục và các đồng đạo trong giới võ lâm trung nguyên kính nể. Muội bôi nhọ thanh danh Sư Thái, người đã đặt ra quy luật mà từ trước đến nay chưa ai phạm sai lầm. Muội không xứng là hội viên, càng không xứng đáng là thành phần Hán tộc. Muội là kẻ phản bội, nguy hại đất nước, cùng một lũ chim mồi chó săn!

Nói đến đây, Tào Chánh Khê rút từ trong áo choàng một thanh đao ngắn có răng cưa, cầm phập xuống đất trước mặt thiếu nữ:

- Muội muốn tốt thì hãy tự đâm mình ba đao sáu lỗ rồi theo huynh trở về diện kiến tổng đà chủ để người phán quyết, đừng ép buộc huynh ra tay!

Dứt lời, Tào Chánh Khê quay mặt, đứng chấp tay sau lưng không đối diện. Từ trên cao, ánh trăng ẩn hiện sau cụm mây đen kịt. Không gian liên tục thay đổi giữa tranh tối và tranh sáng. Nàng thiếu nữ thần thờ nhìn chiếc bóng của sư huynh in lên khoảng sân trắng toát để rồi chưa xót nhận ra tình cảnh hiểm nghèo của bản thân nàng.

Ngũ ca của nàng nói đúng, ngoài việc tự đâm ba nhát đao để được toàn mạng thì không còn cách nào tốt hơn. Bởi vì theo hội qui, thành viên trong hội nếu hồ đồ nhất thời mà phạm đại tội thì chỉ có hai con đường chọn lựa. Một là xử tử. Hai là thành tâm hối cải bằng cách trước khi mở hương đường chấp pháp thì dùng dao nhọn tự đâm ba nhát vào đùi. Ba đao này phải xuyên thủng đùi từ trước ra sau nên gọi là ba đao sáu lỗ. Sau đó, tội nhân cầu xin tổng đà chủ và hương chủ chấp pháp tha thứ thì hy vọng tội trạng được huyền giảm nhẹ.

Trong lúc nàng thiếu nữ đưa mắt sang đoán đao định cầm lấy thì Dương Tiêu Phong âm thầm vận thành phần công lực cuối cùng. Với khả năng còn sót lại, chàng quyết tâm cản trở, không để nàng gây tổn thương bản thân.

Nhưng Dương Tiêu Phong chưa kịp ra tay thì tứ phía vang lên bước chân dồn dập, rồi có thêm tiếng sủa inh ỏi. Nàng thiếu nữ cũng giật mình nhìn chung quanh. Sự kiện rối ren buộc Thiết Diện Phán Quan bãi bỏ công đường. Tào Chánh Khê tức tốc quay lại đỡ sư muội đứng dậy.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần. Tào Chánh Khê liền đưa hai ngón tay lên hút sáo miệng. Tức thì, khoảng năm mươi chiếc bóng đen rầm rộ phi thân đến tụ tập ngoài sân. Một trong những kẻ bịt mặt đó vòng hai tay, quỳ xuống nói:

- Bẩm ngũ đương gia, chúng ta đang bị bao vây. Bên ngoài có rất nhiều binh lính Hồi tộc đang tiến vào đây.

Gương mặt trầm tĩnh chợt biến sắc, Tào Chánh Khê hỏi:

- Xưa nay chúng ta không tới lui với họ, lại chẳng gây hiềm khích, sao họ lại xua binh đến nơi này?

Rồi không chờ đợi câu trả lời, Tào Chánh Khê hỏi tiếp:

- Bọn họ có bao nhiêu người?

Dương Tiêu Phong nghe tiếng đáp:

- Khoảng một trăm người, đa số là đám binh sĩ canh gác khu vực sườn núi Tuyết Liên.

Biết địch đông ta ít, nhắm không thể chơi tay đôi, tỉ số chênh lệch, hai đấu một nên Tào Chánh Khê quay sang thiếu nữ:

- Nếu muội còn xem huynh là Ngũ Ca thì nghe lời huynh, muội hãy rời khỏi nơi này, theo lối hang động bí mật đi xuống dưới chân núi, sẽ có người đưa muội về trung nguyên. Huynh không muốn muội vướng vào trận ẩu đả. Cho dù có lắm lỗi gì đi nữa thì muội vẫn là sư muội của huynh.

- Còn ngũ ca thì sao? - Nàng thiếu nữ rơi nước mắt.

- Muội đừng lo, huynh sẽ không sao - Tào Chánh Khê đặt tay lên vai thiếu nữ - Có lẽ là sự hiểu lầm, chờ bọn họ đến đây thì mọi việc sẽ sáng tỏ.

Thiếu nữ chớp mắt, nói:

- Hay là huynh và các vị bằng hữu cùng muội trở về trung nguyên?

Tào Chánh Khê lắc đầu:

- Binh lính Hồi tộc đến đây hẳn có mục đích. Nếu chúng ta không giải thích tường tận sẽ gây hiềm nghi, nhờ có chuyện hiểu lầm xảy ra thì mai này bang hội của chúng ta không thể dùng mảnh đất Tân Cương làm địa bàn căn cứ. Hơn nữa, chỉ mỗi đám cẩu Thanh đã khó đối phó. Huynh không muốn sinh thêm thù hằn với các bộ lạc. Chúng ta cần phải liên kết với họ, đồng tâm hợp lực chống kháng quân đội Bát Kỳ Mãn Châu.

Giải thích đầu đó tử tử, Tàu Chánh Khê hát đầu ra lệnh cho hai tên đệ tử:

- Hai người mau hộ tống Nữ Thần Y đến nơi an toàn.

Nghe Tàu Chánh Khê giới thiệu cao danh quý tánh của vị ân nhân, Dương Tiêu Phong sững sờ. Chàng ít nhiều cũng đoán biết mà vẫn không tránh khỏi ngạc nhiên về biệt hiệu của người con gái lương thiện. Tâm can không khỏi xốn xang khi chàng thấy hai người nam nhân tiễn Nữ Thần Y lên đường. Trước lúc rời khỏi, nàng quay đầu nhìn gian nhà lần cuối.

Khi Nữ Thần Y đi rồi, Dương Tiêu Phong nghe Tàu Chánh Khê trấn an đám huynh đệ:

- Các huynh đệ đừng lo, bọn họ sẽ không đối phó chúng ta. Tân Cương là khu tự trị. Hơn nữa, người Hồi chỉ gây thù hằn với quân lính triều đình Mãn Châu.

Chỉ trong chốc lát, hai tên đệ tử lúc nãy trở về. Một tên quỳ xuống báo cáo:

- Bẩm ngũ đương gia, chúng tôi đã đưa Nữ Thần Y cô nương đến nơi an toàn.

- Đa tạ nhị vị.

Tàu Chánh Khê vừa cảm tạ xong thì binh lính Hồi tộc kéo đến vây thành vòng bán nguyệt. Tên thủ lĩnh râu rậm đứng giữa, phía bên cạnh có vài ba con chó săn. Họ chặn ngõ ra vào.

Giang Nam huynh đệ liền tụ tập sau lưng Tàu Chánh Khê, đứng thành hình tam giác ngược. Khoảnh sân êm đềm trong phút chốc sắp trở thành bãi chiến. Kể trung niên có hàm râu rậm ra dáng thủ lĩnh cầm gươm chia về phía trước:

- Tại sao các người hủy hoại sườn núi Tuyết Liên của chúng tôi?

Tuy rằng tên thủ lĩnh nói tiếng Hồi nhưng Giang Nam huynh đệ cư ngụ tại Tân Cương từ lâu nên rất thông thạo. Dương Tiêu Phong cũng từng sinh sống ở vùng biên giới Mông Cổ một thời gian thành thử âm ngữ lưu loát. Chàng cười thầm khi thấy đám Giang Nam huynh đệ tên tò ngó nhau. Họ lật đặt dính chính:

- Chúng tôi chưa hề đến đó!

Tàu Chánh Khê giơ tay ra hiệu cho đệ tử yên lặng rồi ôn tồn bảo tên râu rậm:

- Có lẽ các hạ đã hiểu lầm. Chúng tôi chưa hề đặt chân đến khu vực cấm kỵ, huống chi là phá hủy ngọn núi có trồng bảo vật Tuyết Liên.

Tên râu rậm cười khẩy:

- Các người không cần chối! Bọn chó săn của ta đánh hơi đến tận đây. Lại nữa, cách căn nhà này một dặm ta đã tìm được chứng cứ trên cây thông. Các người đã phá hoại hết tất cả khu vườn thánh địa của bộ tộc chúng tôi. Khôn hồn thì đưa tay chịu trời rồi theo ta về cáo lỗi với tộc trưởng.

Tàu Chánh Khê và đám đệ tử vừa nghe vừa nhíu mày ngẫm nghĩ, trí óc rối bòng bong, chẳng hiểu đầu của tai nheo ra làm sao. Tự nhiên khi không bị người Hồi đổ lỗi hủy hoại thánh vật. Đúng là vô duyên vô cớ, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa tội không sạch. Cho nên, đợi tên râu rậm to tiếng đã đời, Tàu Chánh Khê mới tìm cách hóa giải:

- Nếu chúng tôi thất kính với bộ tộc các hạ thì chúng tôi nhất định theo các hạ về cáo lỗi. Nhưng đây quả thật là sự hiểu lầm. Chúng tôi chưa từng chạm vào một đoá Tuyết Liên nào trong khu cấm kỵ. Hay là các hạ cho chúng tôi thời hạn ba ngày để chúng tôi điều tra sự tình?

- Không được! – Tên râu rậm chém thanh gươm vào không khí – Ngay bây giờ các người phải theo ta về gặp tộc trưởng để ngài quán xuyến.

Nhưng Thiết Diện Phán Quan xưa nay không làm lỗi thì nhất nhất không nhận tội. Tính lợi tính hại một hồi, Tàu Chánh Khê biết không thể nào theo họ về doanh trại nên lắc đầu nói:

- Đêm nay chúng tôi có việc phải làm, không thể theo các hạ. Nhưng chúng tôi sẽ mời thiếu đà chủ đến giải thích rõ ràng câu chuyện bí ẩn này.

Nghe Tàu Chánh Khê nhắc đến danh tiếng của Tần Thiên Nhân, binh sĩ Hồi giáo xù xì với nhau:

- Thì ra bọn người này là thành viên của bang phái Đại Minh Triều. Họ đã nhiều lần quỳên góp lương thực cho bá tánh ở chiến trường Tân Cương.

Tuy rằng biết hai bên có tình hữu nghị nhưng tên râu rậm vẫn chưa vui tức tối vì kho tàng thánh vật bị tiêu diệt. Hắn hừ giọng:

- Được! Nể tình tộc trưởng vốn có giao tình thậm hậu với Tàn Thiên Nhân, ta cho các người cơ hội quỳ xuống khấu đầu tạ lỗi, mọi chuyện sẽ bỏ qua hết. Nếu không thì dù các người có tháo chạy đằng trời ta cũng tìm ra.

Lời ân xá đậm chất khinh khi làm nhiều vị Giang Nam huynh đệ tự ái. Họ chỉ mặt tên râu rậm:

- Chúng tôi không muốn làm mất hòa khí hai bên, nhưng xin các hạ đừng hiếp người quá đáng!

- Các người làm lỗi thì đương nhiên phải bị khinh miệt! – Nhiều tên binh sĩ Hồi tộc quát.

- Chúng tôi vô tội! – Giang Nam huynh đệ vẫn một mực xua tay – Cho dù có chết cũng không khấu đầu!

Tên râu rậm này giờ bực bội lắm rồi, vừa phải to tiếng vừa nghe tranh luận đã quá sức nhẫn nhịn. Hắn hầm hầm nói:

- Nếu vậy thì trong đám các người không ai có thể toàn thân rời khỏi đây!

Hắn he xong, hắn hất đầu ra lệnh binh lính tiến lên. Tàn Chánh Khê biết không thể hoãn trì cuộc ẩu đả nên phát tay ra hiệu đồng bọn bày binh bố trận.

Trên núi Thiên Sơn gió lạnh nổi lên rất mạnh. Lốc hung hãn xoáy vù vù. Trắng vàng ló ra khỏi đám mây, chiếu nhiều tia ngổn ngang trên các gương mặt đằng đằng sát khí. Ở cánh rừng xa xa vang vọng tiếng quạ kêu đêm. Từng đàn dơi bay vùn vụt khỏi tán thông già khi nghe tiếng gươm đao nện vào nhau chất chúa.

Dương Tiêu Phong chưa kịp xem trận ác đấu thì ở đằng góc nhà, tấm phản gỗ tự dưng động dậy, và xô dịch hẳn một góc chín chục độ. Rồi Nữ Thần Y ló đầu lên. Nàng đưa tay vẫy. Dương Tiêu Phong đến gần mới thấy bên dưới tấm phản chính là đường hầm. Nữ Thần Y nép mình sang một bên nhường chỗ cho chàng bước xuống trước khi cánh cửa gian nhà bị đập đổ do cuộc ẩu đả giữa hai phe Giang Nam huynh đệ và đám binh lính Hồi tộc Tân Cương.

Ngăn hầm bí mật đó không phải con đường dẫn xuống núi mà chỉ được xây dựng để dùng làm lối đào tẩu hòng thoát khỏi gian nhà tranh. Nữ Thần Y rút từ trong áo choàng một quẹt lửa. Nàng chúm môi thổi nhẹ. Trong chớp mắt, đóm lửa bùng cháy. Tuy rằng tia lửa len lõi hiểm hoi nhưng cũng đủ soi sáng con đường hầm chật hẹp. Lối đi trơn trượt và âm ỉ, có lẽ do hàn băng tan rã thấm vào lòng đất lâu ngày. Đi khoảng nửa dặm là ngõ cụt, có bậc thang, phía trên đầu là một cơ quan hình bát quái.

Nữ Thần Y dùng bàn tay vận cơ quan, xoay hướng bên phải. Tức thì, cánh cửa hầm mở ra. Nàng dập tắt ngọn lửa trước khi quay sang dìu Dương Tiêu Phong bước lên những bậc tam cấp đóng đầy rêu phong xanh thẫm.

Khi hai người ra khỏi đường hầm bí mật thì trời đã canh năm. Ánh dương còn chưa ló dạng. Chung quanh sườn núi sương giăng mờ mờ. Mây trắng tinh khôi. Tuyết phủ bốn bề nhìn như mất. Trong khung cảnh kỳ ảo đó xuất hiện một dòng sông băng. Mặt nước hoàn toàn đóng đá. Nhìn xa xa như một miếng ngọc bích khổng lồ. Hai bên bờ sông có dãy thông xanh nối tiếp nhau hàng nghìn cây số.

Dương Tiêu Phong quay sang vị ân nhân đã trực tiếp cứu mạng chàng hai lần. Mặc dầu có rất nhiều điều muốn nói nhưng thốt không nên lời. Cảm giác tâm sự ngổn ngang. Hợp xong lại tan trong giây lát xa không đành. Cứ nhớ nhung hình bóng.

Phía bên cạnh, Nữ Thần Y bước song song. Nàng biết có kẻ đang nhìn nhưng vẫn lặng thinh. Cặp mắt đẹp tuyệt trần đang hướng phía chân đồi, nơi có cụm mây hồng trôi xa vời vợi.

Đi thêm một đoạn, Nữ Thần Y đột ngột dừng chân. Dương Tiêu Phong biết đã đến giờ cách biệt. Tiễn quân ngàn dặm cũng phải chia tay. Mai này khó có dịp gặp lại nên chàng không ngại nhìn kỹ một lần. Đại tướng quân âm thầm quan sát gương mặt yêu kiều không phần son. Khí trời rét lạnh của buổi sớm mai làm hai má nàng ửng hồng, đôi môi mềm chín đỏ, trên cổ tay vẫn còn đeo chiếc vòng nhỏ được thắt bằng cỏ khô.

Trong khi chàng ngẩng từng sợi tóc thì nàng giơ tay chỉ hướng dòng sông băng:

- Chỉ cần đi dọc theo bờ sông, khoảng chừng năm mươi dặm sẽ tìm được ngôi làng dân cư – Nữ Thần Y nói trống.

Nhận diện phương hướng xong, không cho chàng cơ hội thoát nửa lời từ giả, Nữ Thần Y quay mình dậm bước. Nhưng nàng chưa kịp rẽ sang lối khác thì nghe tiếng gọi giật:

- Nữ Thần Y!

Nữ Thần Y quay mặt, giương đôi mắt biếc nhìn thẳng người nam nhân lúc này đang tiến lại gần. Nàng thối lui một bước trước khi cất giọng du dương:

- Đại nhân còn lời muốn nói với tiểu nữ sao?

Nghe câu khách sáo, Dương Tiêu Phong chạnh lòng. Âm thanh đó vẫn êm ái thanh tao. Nhưng cung cách thân mật ngày hôm qua đâu rồi? Sao hôm nay lối xưng hô xa lạ? Và trong một thoáng, chàng cảm giác sương khói phủ đầy cõi trần gian.

Nhân lúc người đối diện bị câu nói của mình thôi miên, Nữ Thần Y quay lưng bước đi. Phía xa xăm, Dương Tiêu Phong vẫn đứng chôn chân. Đại tướng quân nhìn chiếc bóng hồng khuất mờ sau hàng thông cải bông tuyết trắng...

—ooo0ooo—

... Kể đến đây, Dương Tiêu Phong đứng dậy bỏ ra khỏi cửa thư phòng. Vừa đi tới cánh cổng hình chữ “đỉnh” của học đường Hắc Viện thì gặp toán quân thiết giáp đứng chờ sẵn với chiếc kiệu và bốn tên kiệu phu. Thấy Phủ Doãn đại tướng quân, một tên kiệu phu khom người vén bức màn. Nhưng Dương Tiêu Phong phát tay rồi quay mình rẽ sang hướng khác.

Tại căn phòng của Cửu Dương, phó tướng quân vẫn còn mơ mơ màng màng. Ngồi một mình, Tô Khất gật gù tự giải thích:

- Thì ra đêm đó Nữ Thần Y vẫn chưa rời khỏi Thiên Sơn. Cô ấy vốn được hộ tống đến nơi an toàn nhưng lại bí mật quay trở về gian nhà tranh.

34. Chương 34: Nhi Nữ Tình Trường, Anh Hùng Khí Đoản

Giang Nam, giờ Tuất.

Dương Tiêu Phong không trở về phủ tri huyện an nghỉ. Rời khỏi Hắc Viện, đại tướng quân đi một vòng chung quanh thị trấn chiêm ngưỡng vùng đất đai sông nước khuynh thành.

Giang Nam về đêm huyền hoặc phong lưu, hoàn toàn khác xa chốn phồn vinh của thành đô phương Bắc. Hễ mỗi lần trăng lên là tấp nập lồng đèn hoa đăng. Hai bên đường dập dền tài tử giai nhân. Cứ mỗi ngã tư là một tửu lầu. Bên hông tửu lầu tụ tập từng toán hồng nhan môi son má phấn.

Ở một ngã tư, cách Hắc Viện học đường chừng một dặm có năm nàng tú nữ đứng đông đưa khéo mắt gọi tình với đám thanh thiếu niên ăn nhậu trong tửu lầu. Họ nghech mặt khi phát hiện một chàng hiệp khách diện mạo kiệt xuất đang thả bộ tà tà ngang qua. Gương mặt khôi ngô và tướng tá anh hào của người nam nhân này có thể nói là không thua kém gì Tần Thiên Văn.

Dương Tiêu Phong lúc đó đang khoác dân phục nên họ không hề hay biết thân phận đặc biệt của chàng. Không ai đoán được chàng, một người khách qua đường, lại có tuyệt chiêu phóng phi đao bách phát bách trúng. Và họ càng không thể nào nhận diện chàng chính là mệnh quan nhất phẩm của triều đình Mãn Châu, người đã và đang được Khang Hi trọng dụng ban hầu phong tướng.

Thấy chàng lãng tử sở hữu tầm vóc bảnh bao hơn cả Lý Tầm Hoan, còn phong cách thì vượt trội Sở Lưu Hương, năm nàng tú nữ đam mê tới mức cung tay đâm lưng nhau thùm thụp. Ngay cả bảy thiếu nữ con nhà lành đang dạo phố cũng không khỏi dừng chân trở mắt nhìn. Chỉ duy nhất một người trong tửu lầu lặng lẽ ngồi im rớt trà vô tác.

Khổ nỗi, Dương Tiêu Phong cất bước mà mắt để tận đâu đâu. Hình như chẳng thấy có nhiều nàng đang mến mộ ở đằng trước mặt, cả đồng cô nương tương tự phía sau lưng, còn hai bên hông trái phải cũng bị nữ nhi dòm ngó.

Đại tướng quân ngẩn đầu nhìn sao. Ngất cái là sao bận chơi trốn tìm. Ngay cả ánh trăng cũng bạc tình xa lánh. Nhưng mà phải chăng bầu trời đêm nay thiếu trăng hay là tại vì cõi lòng chàng vắng tanh?

Vừa an nhàn dạo quanh thị trấn Giang Nam, Dương Tiêu Phong vừa hồi tưởng sự kiện xảy ra hồi ba năm về trước. Những ngày tịnh dưỡng trên đỉnh Thiên Sơn là chuỗi ngày thanh thản nhất trong cuộc đời chàng. Bên cạnh Nữ Thần Y, đại tướng quân không cảm thấy bản thân chàng đang đứng trên chiến trường đầm máu, không cần thức trắng đêm lập kế bày binh, và cũng không phải suy tính âu lo tiêu trừ những tên phản thần tặc tử.

Ở phía sau, Tô Khất âm thầm đi theo hộ tống chủ nhân. Từ đằng xa, phó tướng quân cau mày nhìn người thủ lĩnh mà hầu hết tất cả các quân thần trong triều kính sợ. Ngay cả đám tứ mệnh đại thần lẫn thái hoàng thái hậu và Khang Hi hoàng đế cũng trọng nể thập phần.

Tô Khất đã từng theo chân Phủ Doãn đại tướng quân lâm trận binh đao, chinh chiến triền miên, tại vùng non nước sơn khê vào sinh ra tử. Cả hai vị thống soái cùng đồng lòng phụng sự tiên hoàng Thuận Trị, xua quân chống kháng Hồi Cương, rồi bây giờ còn phải đối đầu tên gian hùng Ngạc Bái. Bởi thế mà Tô Khất hiểu rất rõ con người của Bắc quan đại nhân.

- Dương Tiêu Phong chắc chắn là người nhắc lên được thì bỏ xuống được - Tô Khất lầm bầm trong miệng - Hắn không phải kẻ bị nhan sắc chi phối, càng không dễ dàng sa ngã trong lạc thú nữ tử thường tình.

Mà quả nhiên, nếu Dương Tiêu Phong không nói thì chẳng ai đoán biết lòng dạ tâm tư của độc môn sát thủ vang danh giang hồ với tài ném phi đao lệ bất hư phát. Lại nữa, Dương Tiêu Phong vốn bị đồng đạo đồn đãi là hung thần tàn sát, một nhân vật máu lạnh, và còn là kẻ giết người không gớm tay. Cho nên võ lâm thường hay kháo nhau:

- Bắc quan đại nhân là “vô tình kiếm khách, vô tình kiếm.”

Mãi cho đến ngày hôm nay, ngồi nghe Dương Tiêu Phong phơi bày tâm sự thì Tô Khất mới hiểu. Té ra trong trái tim lốt đầy sỏi đá của võ vương chí tôn vẫn còn có chỗ dành ột người. Và Tô Khất lỡ mớ hồi tưởng dung nhan của nàng tổ nữ trong tranh. Đôi mắt trong suốt như dòng suối lạnh, hai hạt nhãn đen tuyền óng ánh phát hào quang.

- Nữ nhân đó quả nhiên có ma lực - Tô Khất gật gù hết thầy đồ coi bói - Bất kỳ là ai, chỉ cần nhìn thoáng qua bức chân dung một cái cũng đủ khiến người đó hồn phi phách tán. Đầu tiên là đôi mắt biếc ngời ánh đêm, rồi tới làn tóc và nụ cười ngát hương. Ba thứ vũ khí lợi hại, rất dễ làm nam nhi động tình.

Chợt, Tô Khất lại nhớ tới lời của Dương Tiêu Phong:

- Tên gián điệp đã từng nhắc qua, Nữ Thần Y là tánh mạng của Tần Thiên Nhân. Chỉ cần có nàng trong tay thì cho dù ta bảo hấn xuống âm tào địa phủ hấn cũng không chối từ.

Dương Tiêu Phong từng nói hàng ngàn câu. Câu nào Tô Khất cũng cho là chí lý nhưng mà câu này làm Tô Khất đặc ý nhất. Dương Tiêu Phong xua quân lùng bắt Nữ Thần Y, lợi dụng tài y thuật để chữa trị bệnh tình của Khang Hi. Xong xuôi thì dùng luôn cô ấy để mà triệt hạ Tần Thiên Nhân, tên thủ lĩnh cầm đầu bang hội. Kế sách một đá chọi hai chim. Vừa được đằng chân vừa lân đằng đầu.

Mà điều đó cũng dễ hiểu thôi. Nhân sinh trên cõi trần này, tất cả đều có mặt mạnh mặt yếu, không ai là hoàn thiện. Bản thân Tần Thiên Nhân chính là một thí dụ tiêu biểu. Tần Thiên Nhân có võ nghệ cao cường, hiểu mọi cách phòng thủ chặt chẽ, biết các thế tấn công cương liệt và còn oai trấn thiên hạ vô địch thủ.

Do vậy, nếu tỷ thí tay đôi với thần quyền Nam hiệp thì rất khó tìm tòi sơ hở để công kích. Bởi thế mà võ lâm thường hay đùa rằng “đi tìm khuyết điểm của Tần Thiên Nhân cũng tựa tựa như là mò kim dưới đáy Hoàng Hà.” Cho nên, khi nghe Dương Tiêu Phong trình bày chiến lược mỹ nhân tâm kế, dùng Nữ Thần Y làm con tin thì Tô Khất phục lăn. Khởi cần bàn luận. Người con gái đó quả thật là yếu điểm duy nhất của Tần Thiên Nhân.

Nhưng mà trong giây phút này, Tô Khất lại có lỗi suy nghĩ không lạc quan cho lắm. Còn chưa biết mẻo nào cần được mĩu nào.

Tô Khất cảm thấy khó có thể tin một vị lãnh đạo tài tình như Tần Thiên Nhân, người có khả năng tổ chức và dẫn dắt phong trào đấu tranh, sẽ vì nhi nữ mà vong ân tổ quốc. Tô Khất cũng không tin Tần Thiên Nhân sẽ vì nhi nữ mà chịu trút xuống gánh nặng giang sang. Lại càng không dám tin Tần Thiên Nhân sẽ vì nhi nữ mà cam lòng bãi bỏ nguyện vọng phản Thanh phục Minh đang tới hồi cao trào cứu đỉnh.

Tô Khất tự hỏi chính mình, Tần Thiên Nhân chẳng phải đã được hàng vạn huynh đệ tôn thành thiếu đà chủ hay sao? Nếu hắn quả thật là người nhu nhược, đam mê sắc dục thì đâu lý nào có quá nhiều bằng hữu giang hồ chịu bỏ tánh mạng hy sinh một cách oan uổng? Trận đánh hôm đó không phải đã chứng minh hắn là người đáng cho lão Tôn, Trương Quốc Khải và đồng bọn thề chết để khuyên can rút lui an toàn?

Suy xét đến đây, Tô Khất bán tin bán ngờ. Chỉ cầu mong là mưu lược của Phủ Doãn đại tướng quân không sai. Thành thật mà nói thì từ trước đến nay mưu mô của Dương Tiêu Phong vạch ra chưa từng ném mìn thất bại.

- Nhưng cuộc chiến này quả thật gay go – Tô Khất tự mình nhát mình.

Và khi nói câu đó, phó tướng quân hình dung dáng vẻ khẩn trương của Dương Tiêu Phong khi nghe nhắc đến việc hành hạ tra tấn Nữ Thần Y. Tô Khất liền thở dài tự nhủ:

- Người con gái đó có phải là khuyết điểm của Nam hiệp thần quyền hay không thì ta chưa biết. Nhưng trước mắt đã thấy nàng rõ ràng là yếu điểm của Bắc quan đại nhân rồi!

Phân tích tình lý thị phi xong, Tô Khất phát hiện điều kỳ dị nên cười thầm trong bụng:

- Kinh thành Tử Cấm giai lệ mỹ nhân đông như kiến nhưng ta chưa từng thấy Dương Tiêu Phong tương tư nữ nhi nào. Nay chỉ vì một câu nói có liên quan tới số mạng của Nữ Thần Y mà Dương Tiêu Phong tỏ vẻ khẩn trương đến nỗi tình cảm để lộ lên trên mặt.

Cười xong, Tô Khất rùng mình:

- Nếu như Tần Thiên Nhân gian manh, quyết tâm đánh ván bài lật ngửa, lấy độc trị độc, dùng Nữ Thần Y để uy hiếp ngược lại thì sao nhỉ? Đến lúc đó thì Nam hiệp Bắc quan ai mới là người chu du ma giới âm ty?

Vận dụng trí tuệ để nghĩ ngợi cân nhắc đã đời, Tô Khất không cảm thấy đầu óc thông thái ra một chút nào. Trái lại, tâm não còn thêm mụ mị. Nãy giờ phán xét bấy nhiêu đã khiến thần thái của phó tướng quân mệt mỏi. Cuối cùng, Tô Khất buồn rầu kết luận:

- Trận đấu này hết sòng bài bạc, mà thần quyền Nam hiệp lại là kẻ chiếm trong tay lá bài lợi hại nhất. Lá bài chiến đó chính là Nữ Thần Y. Tần Thiên Nhân nắm bắt trái tim Nữ Thần Y cũng như đang nắm cán của Dương Tiêu Phong. Nhưng mà Tần Thiên Nhân có chịu hy sinh người yêu để quật cờ khởi nghĩa, có to gan lớn mật, dám đánh lá bài thượng đẳng đó xuống hay không?

Cách Tô Khất một khoảng, phía đằng trước, Dương Tiêu Phong khoan thai cất bước mà không hề hay biết tên thuộc hạ trung thành đang hết lòng hết dạ lo lắng dùm. Tưởng nhớ một hồi, Phủ Doãn đại tướng quân lắc đầu hòng xua đuổi hình ảnh Nữ Thần Y, chiếc bóng hồng đã từ lâu rất lâu hằn sâu trong trí.

Thôi, nhắc nhở để mà chi?

Quay về xưa làm gì?

Giờ hai lối mộng hai hướng đi

Niềm ưu tư tôi đếm

Từng bước trên lối nhỏ đau gót mềm

Sao rụng giữa đường đêm

(Còn tiếp) Nếu như đây là ván cờ vua thì theo bạn, Tần Thiên Nhân có dám đánh con cờ Hậu hay không? Cờ Hậu là quân cờ nặng nhất trong bàn cờ. Trong truyện thì cờ Hậu chính là Nữ Thần Y. Vả lại, giữa hai phe “triều đình” và “bang hội” thì bạn nghĩ phe nào mới là Hắc đạo? Phe nào là Bạch đạo?

35. Chương 35: Hoa Quốc Trạng Nguyên

Giang Nam. Giờ Tuất.

Dương Tiêu Phong tiếp tục rẽ sang hướng bờ hồ, theo quán tính mà lang thang du ngoạn, lúc đi ngang cầu Tây Lâm thì bỗng dừng chân.

Tây hồ về đêm trăng soi óng ánh. Khung cảnh phù du yên ả thanh bình. Hằng Nga in bóng xuống dòng nước biếc cộng thêm hàng vạn vì sao chiếu lấp lánh phảng phất trên mặt hồ. Ở một góc cạnh nào đó, trông Tây hồ tựa tựa như một chiếc gương dát bạc.

Tình cảnh thơ mộng khiến Dương Tiêu Phong nao lòng. Chàng bồi hồi tưởng nhớ dòng sông băng của ba năm về trước. Buổi sáng hôm đó, Nữ Thần Y tiễn chàng rời khỏi Thiên Sơn.

Dương Tiêu Phong không ngờ ở chốn Giang Nam lại xuất hiện một bờ hồ tình tứ đến thế, kỳ ảo đến thế. Nhất là mặt nước hồ trong như đôi mắt người xưa. Và chàng chợt nhớ đến bài thơ của Tô Đông Pha.

Thủy quang liễm diễm tình phương hảo

Sơn sắc không mông vũ diệc kỳ

Dục bá Tây Hồ tử Tây Tử

Đạm tran nồng mật tổn tương nghi

Bài thơ miêu tả vẻ đẹp của Tây Thi, một mỹ nữ sống dưới thời Xuân Thu, người có công trong việc giúp Phạm Lãi và Việt Vương Câu Tiễn tiêu diệt vua Phù Sai. Sau khi Tây Thi qua đời, người ta đã dùng Tây hồ để tưởng nhớ nét đẹp của nàng. Vì vậy mà Tây hồ thường được gọi là Tây Tử hồ bởi dân gian cho rằng chốn này là nơi vong hồn nàng vẫn còn tồn tại.

Dương Tiêu Phong thở dài khi phát hiện lòng chàng đang tưởng nhớ người không nên nhớ. Bây giờ tất cả đã là quá khứ. Hãy để dĩ vãng ngủ yên. Mộng mơ xa vời. Và chàng hít một hơi thật sâu, quyết tâm xóa bỏ hình dáng dịu hiền khả ái. Người nữ nhân đó không phải người chàng nên yêu. Thôi thì chàng mau cất bước đi. Còn nghĩ đến nàng để làm gì? Gợi thương tiếc nhiều đau bấy nhiêu.

Chu du xa hơn chút nữa, tới khu chợ Đông Ba, Dương Tiêu Phong thấy một khách điểm nằm chễm chệ ngay trung tâm. Khách điểm đồ sộ nguy nga, trông xa xa tựa mô hình của Khôn Ninh Cung. Toà nhà cũng có mái hai tầng, ngang chín gian và dài ba gian hết chốn cung đình dành riêng cho hoàng hậu. Tầng lầu phía trên cùng có lan can vây phủ. Nơi sân thượng xuất hiện hàng chục nàng thiếu nữ trăm cài lược vắt lượn qua lượn lại. Điệu bộ lẳng lơ, tay xoe lọn tóc, các nàng chúm chím cười mỉm chi.

Bao quanh tầng trệt của khách điểm là hai mươi cánh cửa sổ làm bằng giấy mỏng. Mỗi cánh cửa trang trí khác nhau nhưng đó là nói lúc ban ngày, còn giây phút này thì tất cả đều giống y chang, tối đen, chỉ trừ bốn khung lung linh ánh nến. Đằng sau bốn khung cửa giấy là bức rèm hạt châu. Phía sau tấm rèm châu là chiếc bóng của nàng thiếu nữ.

Bao bọc khách điểm là một khoảng sân trống có nhiều bộ bàn ghế gỗ dành cho các vị khách mua hương. Khách làng chơi tụ thành từng nhóm, đa số gồm độ tuổi trung niên. Họ ngồi đấy đàm trà và xôn xao bàn tán dung nhan của những cô gái buôn hoa. Đối diện bên kia đường là lầu lầu Vân Khánh nổi tiếng với loại rượu Bò Đào, vốn là đặc sản truyền thống của xứ sở Giang Nam.

Lúc Dương Tiêu Phong đặt chân vào tửu lầu thì quán rượu đã chật ních quan khách. Khung cảnh nườm nượp đến nỗi có rất nhiều người tự nguyện lột giày ngồi bệt dưới đất, âu chỉ để ngắm bóng dáng bốn nàng giai nhân đang ngồi đằng sau khung cửa sổ ở bên kia đường.

Dương Tiêu Phong gia nhập đám thanh thiếu niên đang đứng tán gẫu cạnh cửa ra vào của quán rượu. Theo tay họ chỉ trở, chàng quét mắt ngang bốn khung cửa trang hoàng nổi bật.

Khung thứ nhất trang trí theo kiểu cung Quảng Hàn. Chủ nhân của khung cửa đó dùng giấy và vải kết đủ phụ tùng như trên cung trăng. Có cả hình vẽ thiềm thừ, ngọc thổ, hoa quế và ngô cươg. Dương Tiêu Phong thấy đằng sau tấm rèm châu của khung cửa đó là một nàng thiếu nữ mặc trang phục màu trắng, tay phe phẩy cây quạt màu hồng, mặt mày tóc tai trang điểm như Hằng Nga tiên nữ.

Khung cửa thứ hai trưng bày vải lụa đủ màu, từng mảnh kết nối thành nhiều đóa hoa. Xen kẽ những đóa hoa vải là hình vẽ song ngư, ý muốn ví vị ca kỹ đang ngồi bên trong song sắt chính là “trầm ngư” mỹ nữ, người có nhan sắc khiến cá phải ngừng bơi và lặn xuống đáy nước. Giai nhân tuyệt sắc không ai khác hơn là nàng con gái bên cầu giặt lụa, Thi Di Quang hay người đời thường gọi là Tây Thi.

Bên cạnh khung cửa của Tây Thi là một khung không hề trang trí mà chỉ treo chiếc đàn tỳ bà. Phía dưới cây đàn dán đôi liễn đỏ. Trên đó có chép hai câu thơ:

Trăng Hán vẫn mọc ngoài Đông Hải

Minh Phi sang Hồ không trở lại

Người con gái xuất hiện bên trong khung cửa toát lên vẻ đẹp u buồn. Nàng choàng khăn đỏ, mặc áo lông và ôm đàn tỳ bà. Chỉ thiếu mỗi một con bạch mã là có thể trở thành lạc nhạn chim sa.

Ba khung cửa sổ đều thu hút tầm nhìn, đồng loạt gây sự chú ý nhưng Dương Tiêu Phong dồn hết tâm trí vào khung cửa thứ tư. Chàng như không tin vào mắt mình. Nàng con gái ngồi đằng sau tấm rèm hạt châu giống hệt “bê nguyệt” giai nhân, một người đẹp trong tứ đại mỹ nhân và là một nhân vật trứ danh tài sắc vẹn toàn phỏng theo tiểu thuyết Tam Quốc Diễn Nghĩa. Sắc đẹp của Điêu Thuyền được ví là “bê nguyệt.” Nàng đẹp đến độ trắng phải xấu hổ mà giấu mình.

Dương Tiêu Phong đã từng xem qua tranh vẽ của Điêu Thuyền ở Văn Uyên Các, nhưng mãi đến đêm nay chàng mới vinh dự được nhìn thấy bức tranh sống động. Người đẹp đang ngồi đằng sau song cửa trang điểm giống hệt người trong bức họa, xem chừng như có vẻ mỹ miều hơn.

Đang ngắm nhìn giai lệ thì bất chợt, Dương Tiêu Phong nghe giọng nói khàn khàn:

- Giang Nam đệ nhất thanh lâu quả nhiên có khác – Tiếng của phó tướng mai lặc chương kinh vang lên từ đằng sau lưng.

Dương Tiêu Phong có nghe nhưng không quay đầu. Tô Khất chắc mẩm đại tướng quân đến đây tìm người thư dẫn nên bước lên một bước, đứng song song bên phải và nói:

- Thuộc hạ có đặt sẵn tiệc rượu ở trong thanh lâu, dành riêng cho đại nhân.

Dương Tiêu Phong khoanh tay, không ừ hử. Tô Khất tưởng vị thống soái chê Giang Nam mỹ nữ hoặc là không có nhã hứng với hoa cỏ bên đường nên quảng cáo thêm:

- Thuộc hạ nghe nói đêm nay toàn thể danh kỹ trong thành Hàng Châu đều tụ tập ở nơi này để thi xem ai là Hoa Quốc Trạng Nguyên.

- Cái gì là Hoa Quốc Trạng Nguyên? – Dương Tiêu Phong ơ thờ hỏi lại.

Tô Khất chưa kịp trả lời thì một vị phong lưu tài tử với nước da trắng như trứng gà bóc và đôi môi đỏ hồng đứng xó rờ gần đó đáp thay:

- Hoa Quốc Trạng Nguyên là danh hiệu của người kỹ nữ đẹp nhất đêm nay.

Và vị tài tử giơ tay chỉ bốn khung cửa sổ, tiếp tục giải thích:

- Hai vị huynh đài hãy nhìn kia. Bên trong bốn khung cửa là tứ đại kỳ nữ của Giang Nam. Dân bản xứ gọi là khuynh thành tứ tuyệt. Bốn nàng ca kỹ trứ danh, dung nhan xuất chúng. Mỗi người một nét đẹp, không

ai chịu thua ai. Cho nên đêm nay họ mới quyết định thi đấu thử xem người nào là độc cầm ca kỹ, tức là người mà được quan khách bình chọn là tài mạo nhất. Bốn người bọn họ đang trình diện dung nhan, lát sau sẽ ca hát cho chúng ta nghe. Xong thì nàng nào được thưởng nhiều ngân lượng nhất sẽ được tôn thành độc cầm ca kỹ. Cô ấy cũng sẽ tự xưng là Hoa Quốc Trạng Nguyên. Người xếp hàng thứ nhì thì được vinh danh bằng nhân, rồi kẻ thứ ba thao chúc thám hoa.

Nghe lời giải thích, Tô Khất cười nói với Dương Tiêu Phong:

- Thật không dè bọn ca kỹ lâu xanh lại dám đem chuyện thi tuyển nhân tài quốc gia ra làm trò đùa.

Thấy miệng mồm Tô Khất nở nụ cười nhưng mặt mày Dương Tiêu Phong vẫn trơ như đá cuội và lạnh hơn đất sét, vị tài tử đó bèn bước tới đứng phía bên trái của Dương Tiêu Phong, khẽ nói:

- Trạng nguyên quốc gia thì do hoàng thượng chấm điểm còn trạng nguyên của hoa quốc thì do bọn trượng phu như chúng ta bình chọn. Huynh dài và tại hạ có dịp sắm vai hoàng đế. Cơ hội này ngàn năm một thuở. Như vậy thì huynh dài nói thử xem có phải cánh mày râu chúng mình sướng quá hay không?

Trước lời lẽ phạm thượng, Tô Khất giật mình, định phản ứng thì nghe tiếng vỗ tay rào rào như mưa bão phát ra từ chỗ cánh cổng ra vào của khách điểm.

Dương Tiêu Phong và chàng công tử bột cũng đưa mắt nhìn. Một người đàn bà tứ tuần diện bộ y phục màu hồng nhung, tướng tá đầy đặn, môi son đỏ choét đứng đỉnh bước ra. Theo sau là mười hai nàng kỹ nữ tay xách đàn tỳ bà. Họ đứng thành vòng bán nguyệt.

Tú bà đứng giữa bảy thiếu nữ, phát tay ra hiệu. Ngay lập tức, ca vũ bùng lên. Ban nhạc đã được sắp đặt sẵn ở trên lầu của khách điểm. Khi thấy tín hiệu, tất cả các bức màn ở trên lầu được vén cao, để lộ đoàn nhạc công và nhạc cụ.

Phía dưới này, trừ tú bà, các nàng thiếu nữ cùng nhau ca vũ. Quan khách say mê thưởng thức những khúc nhạc từng bừng. Kèn trống khua chiêng.

Hàng tá lồng đèn hoa sen dính nền xanh nền đỏ xuất hiện trên sân thượng. Chiếc cổng ra vào khách điểm được làm bằng dàn hoa giấy, cắt tỉa y như thật nên cho dù khí trời đang đông thì quan khách cũng ngỡ như là đang sống trong mùa xuân hoa nở.

Từ bên trong khung cửa sổ thứ ba lại vang ra tiếng đàn tỳ bà. Khung cảnh phù hoa không bút nào tả xiết.

Khách điểm này chính là Thái Hồng Lâu, nơi mua vui đắt tiền nhất của khách làng chơi tại Giang Nam trấn. Quan khách nào muốn vào đây chơi thì phải thuộc một trong hai điều kiện đặt để. Điều thứ nhất, nếu là thường dân bá tánh thì phải giao chi phiếu vàng bạc cho những tên nô tài gác cổng, rồi tới phiên tú bà. Thứ hai, khách làng chơi có thể nằm trong nhóm người có địa vị, quen biết các nhân vật phú hào ác bá hay là dây mơ rễ má với tham quan ô lại, quyền cao chức trọng trong triều đình nhà Thanh. Nếu ai đạt được cả hai điều kiện này thì đương nhiên sẽ được tiếp đãi vô cùng nồng hậu.

Nhân lúc quan khách chỉ trở, bàn luận và bình phẩm về đoàn vũ công, tú bà cùng hai nàng ca kỹ đẹp nhất trong số mười hai nàng vũ nữ thông thả tiến lại gần chỗ Dương Tiêu Phong và Tô Khất đang đứng.

Tú bà định quỳ xuống tham kiến Phủ Doãn đại tướng quân nhưng thấy Tô Khất lắc đầu ra hiệu miễn lễ nên đành cúi đầu chào. Tô Khất đi theo Dương Tiêu Phong bấy lâu, ít nhiều cũng có thể đọc thấu những suy nghĩ của Bắc quan đại nhân. Dương Tiêu Phong quả nhiên không muốn mọi người chú ý. Cuộc binh lửa hôm đó, đã đành rất nhiều thành viên bang hội biết được dung mạo của chàng nhưng cũng còn kẻ chưa từng gặp mặt. Vì vậy cho nên trong lúc này chàng muốn che giấu thân phận, càng lẩn tránh dân chúng thì càng yên bề hoạt động.

Tú bà nháy mắt ra hiệu. Hai nàng kỹ nữ điệu dàng dang tay mời Dương Tiêu Phong và Tô Khất vào bên trong đại sảnh của thanh lâu. Vị công tử bột khi này trở mắt nhìn hai người đẹp, rồi liếc Dương Tiêu Phong và Tô Khất, lòng không hiểu tại sao hai tên hán tử này lại được tú bà ưu ái đến như vậy.

Tú bà ngỡ cuộc tiếp đãi đã xong, tưởng rằng bản thân rồi việc nên cúi đầu chào, định rút lui thì thấy Dương Tiêu Phong chẳng hề nhúc nhích. Hóa ra Bắc quan đại nhân không có chút lòng hứng thú với bốn nàng độc cầm ca.

Tú bà nghếch mặt nhìn Tô Khất, phát hiện phó tướng quân cũng vò đầu bứt tai. Tuy rằng hậu cung của Khang Hi chất chứa ba ngàn phi tần lẫn cung nữ nhưng hiếm có nga hoàn nào sánh bằng khuynh thành tứ tuyệt. Vậy mà Dương Tiêu Phong không để một trong bốn người đẹp đó vào nửa con mắt.

Mặc cho tú bà và tên thuộc hạ gãi đến toét da đầu, Dương Tiêu Phong buông thông đôi tay, quay mình và dậm chân bỏ ra khỏi tử lâu.

Đột nhiên, Dương Tiêu Phong dừng bước. Chàng quay phắt lại. Từ khung cửa sổ thứ tư, một con chim bồ câu bay ra lượn lơ một vòng rồi đáp lên vai phải của tú bà. Tô Khất nghiêng đầu nhìn đôi chân của chú chim, bên dưới móng vuốt có buộc một tờ giấy nhỏ. Tô Khất tháo sợi dây, giải phóng cho bồ câu đưa thư rồi mở tờ giấy.

Liếc mắt qua bức thư, Tô Khất thấy lời chúc tụng vĩnh khánh thanh bình, quốc thái dân an và thiên tử vạn niên. Toàn những hàm ý cát tường. Tô Khất bèn dâng lên cho Dương Tiêu Phong xem duyệt.

Dương Tiêu Phong không nhận tờ giấy, thậm chí cũng chẳng hỏi han xem tờ giấy đó viết những gì. Phủ Doãn đại tướng quân hất đầu về hướng khung cửa sổ của Điêu Thuyền, hỏi trống:

- Nữ nhân đó tên là gì?

- Dạ bẩm đại... gia – Tú bà lễ phép trả lời, cố tình nói trớ từ “đại nhân” - Danh kỹ đó tên là Như Ý.

Tú bà vừa dứt câu giới thiệu danh tánh thì lại thêm một chú chim bồ câu nữa, cũng bay ra từ khung cửa sổ thứ tư và đậu lên vai trái của Tô Khất. Lần này, thay vì đưa thư thì chú chim mang đến một món quà.

Dương Tiêu Phong giơ tay đón nhận. BẮC quan đại nhân tháo sợi dây buộc móng vuốt của bồ câu đưa tin, phát hiện món quà là chiếc khăn tay màu hồng có tẩm hương liệu, bốn góc đều được thắt gút. Bên trong chiếc khăn gói một miếng mứt ngó sen và mứt bách hợp.

Chẳng cần ai giải thích, Phủ Doãn đại tướng quân hiểu ngay người con gái ấy muốn truyền thông điệp gì đến cho chàng. Mứt ngó sen tượng trưng giai ngẫu. Còn mứt bách hợp ý nói bách niên hảo hợp, tình chàng ý thiếp, đầu bạc răng long.

- Danh kỹ nào cũng rất có nhãn lực – Tô Khất cười nói với tú bà nhưng ngụ ý đầy nịnh nọt, cố tình nhấn mạnh lời lẽ để Dương Tiêu Phong nghe.

Tú bà cũng tươi cười phụ họa:

- Tối nay ở đây có hàng trăm thanh niên hảo hán, có hàng tá đại gia. Nào là phú hào nào là vương tôn công tử nhưng Như Ý tuyệt nhiên đặt để mắt xanh lên mình của mỗi một người thôi.

Dương Tiêu Phong nghe rõ mồn một lời khen tặng, nhận quà xong lại không có phản ứng gì. “Vô tình đao thủ” đưa khăn hồng cho Tô Khất cầm lấy, chấp tay sau lưng rồi quay mình bỏ đi.

Tú bà và phó tướng mai lặc chương kinh nhìn nhau thở dài, lòng thầm hỏi sao trên cõi đời lại có người tâm can sắt thép?

Nhưng đêm nay cả hai người họ lằm to. Trước lúc rời khỏi tử lâu hân hoan, Phủ Doãn đại tướng quân trầm giọng nói:

- Sau khi cuộc thi chấm dứt, hãy đưa Như Ý cô nương đến phủ tri huyện gặp ta.

36. Chương 36: Long Đàm Hồ Huyết

Giang Nam.

Sau hai thì thời, cuộc thi Hoa Quốc Trạng Nguyên buông màn kết thúc. Ba nàng danh kỹ xuất xứ Hàng Châu lần lượt rời khỏi Thái Hồng Lâu. Nữ nhi bên cầu giặt lụa trở thành độc cầm ca kỹ, đoạt chức trạng nguyên. Hằng Nga tiên nữ là bảng nhãn. Còn lạc nhận giai nhân đạt danh phận thám hoa.

Bể nguyệt Như Ý tuy không có địa vị gì nhưng lời mời của Phủ Doãn đại tướng quân còn đáng giá hơn hàng vạn nén vàng nén bạc. Kim ngân không xứng người giai ngẫu mà được Bắc quan đại nhân để mắt tới mới chính là điềm vinh hạnh. Ấu cũng là bởi vì địa vị và chức vụ của Dương Tiêu Phong, đến cả Khang Hi hoàng đế cũng dè dặt đôi ba phần.

Lại nữa, Dương Tiêu Phong còn được tiểu thư đài các và cách cách trong triều mệnh danh là “nhất đôi tam, lục đơn tuyệt.” Sáu chữ này nghĩa là gì thì sau này sẽ bàn luận. Bây giờ kể đến Như Ý cô nương.

Sau khi Như Ý đa tạ các vị khách làng chơi đã ban thưởng hậu hĩ, nàng cùng a hoàn Minh Châu rời khỏi cánh cổng chính của Thái Hồng Lâu. Lúc này tú bà có dặn dò rằng đêm nay nàng rất là diễm phúc mới được hợp mặt vị thống soái đến từ Tử Cấm Thành Bắc Kinh.

Như Ý và a hoàn đứng chờ bên giàn hoa giấy. Khí trời gió thoảng, không có tuyết. Tuy vậy mà nhiệt độ đêm đông vẫn khiến đôi vai gầy run rẩy. Minh Châu cởi khăn quàng cổ, choàng cho chủ nhân. Ánh trăng soi rọi bờ môi Như Ý, làn môi tươi thắm và đỏ ao nổi bật trên gương mặt trắng mịn màng như cát cộng thêm đôi mắt ướn to tròn.

Đôi mắt đó kịp thời nhìn thấy cỗ xe ngựa đang từ từ tiến lại rồi đổ hẳn bên cánh cổng hoa giăng. Phu xe là một ông lão tuổi ngoài sáu mươi, bên hông vắt cây roi làm bằng da cá đuối, tay phải ghì dây cương, tay trái cầm bó đuốc giơ cao lên khỏi đầu. Ông gật đầu chào xong bước xuống xe và vén bức màn.

Dưới ánh đuốc, khách qua đường thấy a hoàn Minh Châu dìu Như Ý leo lên cỗ xe ngựa. Người phu xe trở lại yên vị, dùng roi quất vào mông tuấn mã. Trước khi bánh xe lăn tròn, Như Ý mỉm cười với a hoàn của nàng rồi từ từ buông rèm xe.

Bất chợt, ông lão ném ngọn đuốc xuống lòng lề đường. Ánh lửa dập tắt. Nếu đêm nay ánh trăng không lộ dạng thì tất cả đã chìm trong bóng tối. A hoàn Minh Châu lập tức cảm giác chuyện chẳng lành liền chạy vào thanh lâu gọi tú bà. Nghe tiếng kêu thất thanh, tú bà đang ở trên lầu vội mở toang cửa sổ.

Tú bà trông theo bóng dáng cỗ xe mới phát giác lão phu xe cho ngựa chạy về hướng nam, ngược đường đến phủ tri huyện. Tú bà thét lên:

- Nguy rồi! Như Ý!

Cỗ xe ngựa cứ mặc kệ. Tiếng vó ngựa lộp cộp chạy chậm chậm men theo hướng nam. Chỉ chớp mắt là đã mất hút trong màn đêm.

(còn tiếp)

Giang Nam. Phủ tri huyện.

Cỗ xe ngựa đỗ đằng trước cổng nha sai. Lão phu xe phóng xuống đất, hươ tay vén bức rèm. Như Ý thò đôi hài son đỏ nhẹ nhàng bước xuống xe. Tay trái ôm đàn tỳ bà, nàng giơ bàn tay phải tu sửa cổ áo và vuốt mái tóc bông đen bóng.

Lão phu xe nhón chân lên bậc tam cấp, gõ cánh cửa sắt của phủ tri huyện. Cánh cửa mở toang. Hai tên binh lính khom mình:

- Đại nhân mời Như Ý cô nương đến thư phòng.

Một tên quân binh quay sang bảo phu xe:

- Người hãy đánh xe ra phía sau cùng của hậu viên, nơi đó có chuồng ngựa và phòng nghỉ ngơi. Người cứ việc ở đó, chờ trời sáng mới đưa Như Ý cô nương về.

Lão phu xe vâng dạ, cúi đầu chào hai tên quân binh, leo lên xe và xua ngựa đi vòng ra cổng sau nằm ở bên hông phủ sai.

Một trong hai tên binh sĩ hộ tống Như Ý đến thư phòng của tướng quân.

Từ khi Dương Tiêu Phong thân chinh đến nơi này, phủ tri huyện vốn đã được binh lính canh gác chặt chẽ giờ càng thêm gắt gao. Đoàn quân thiết giáp chia thành hai nhóm thay phiên túc trực cả ngày lẫn đêm.

Như Ý ôm đàn theo chân thị vệ bước vào cổng hậu viên, đi xuyên qua một khu vườn. Nàng thấy thông xanh được trồng trong chậu gốm. Khu vườn có xây hồ cá, hòn non bộ và ghế đá.

Đến trước cửa một thư phòng khá to, tên nô tài giơ tay gõ. Cánh cửa liền mở toác hoác. Tô Khất xuất hiện. Tên binh lính vòng tay cung kính:

- Bẩm phó tướng quân, thuộc hạ đã dẫn Như Ý cô nương đến đây.

Như Ý quỳ xuống nói:

- Tham kiến phó tướng mai lặc chương kinh.
- Không cần đa lễ - Tô Khất nói - Cô nương hãy đứng lên.
- Đa tạ phó tướng quân – Như Ý cúi đầu tạ ơn và đứng dậy.

Tô Khất hất đầu ra hiệu cho tên binh sĩ rút lui. Còn lại một mình Như Ý, Tô Khất nhìn thoáng qua gương mặt của nàng ca kỹ rồi bước ngang một bước nhường lối cho giai nhân.

Như Ý bước vào phòng và đứng cạnh bàn trà, đặt cây đàn tỳ bà lên ghế. Căn phòng có đèn cầy thấp sáng, bài trí cũng khá thanh nhã. Như Ý đưa mắt nhìn Tô Khất. Bất gặp cái nháy mắt của phó tướng quân, nàng kỹ nữ bèn quỳ xuống thi lễ:

- Tiểu nữ là Như Ý, xin tham kiến Phủ Doãn đại tướng quân.

Không nghe câu ân xá, Như Ý lấy làm lạ đành lén lút ngẩng đầu lên. Đàng góc phòng, Dương Tiêu Phong chấp tay sau lưng đứng quay mình không đối diện, đôi mắt bận quan sát tấm sơn đồ treo trên vách. Bức họa đó là bản đồ Giang Nam.

Tô Khất đi đến bên cạnh Phủ Doãn đại tướng quân, vòng tay cung kính:

- Bẩm đại nhân, Như Ý cô nương đã đến đây.

Chẳng nói chẳng rằng, Dương Tiêu Phong phát tay áo. Tô Khất hiểu đây là ám chỉ lui ra nên cung tay xá một cái:

- Hạ thần xin cáo lui.

Chờ cho Tô Khất rời khỏi thư phòng, Dương Tiêu Phong mới nói:

- Miễn lễ.
- Đa tạ đại nhân – Giọng Như Ý thanh thót. Nàng cảm tạ xong thì đứng lên.

Cánh cửa thư phòng lại mở. Tên quản gia cùng hai người tùy tùng bưng mâm thức ăn và rượu vào đặt lên bàn cạnh chỗ Như Ý đang đứng. Xong việc, cả ba người đó lui ra ngoài và khép cánh cửa lại.

Như Ý ngó mấy đĩa thức ăn, thấy nào là thịt ướp, gà nấu rượu, trứng bách thảo và dưa ngâm giấm. Tất cả đều là những món ăn nhẹ dành cho buổi tối, phong vị thanh nhã. Cạnh bốn đĩa thức ăn là một bình rượu ngọc thạch màu xanh và hai chiếc ly điêu khắc hình búp sen đang hé nhụy.

Nàng rót rượu ra hai ly rồi bưng một ly và đi đến bên cạnh Dương Tiêu Phong. Bằng động tác điệu nghệ, Như Ý nhún chân, hai tay dâng ly rượu lên khỏi đầu, thỏ thẻ:

- Không ngờ đời này của tiểu nữ lại được dịp hầu hạ đại nhân. Tiểu nữ không biết phải tạ ơn như thế nào. Nhân đây, xin mời ngài ly rượu đào để tỏ lòng cảm ơn, mong sao mai này đại nhân đừng quên tấm chân tình của tiểu nữ.

Dương Tiêu Phong quay đầu sang, nhìn thẳng vào đôi mắt của Như Ý khiến nàng lúng túng cụp hai hàng mi xanh. Rồi thì Bắc quan đại nhân đưa mắt xuống đôi chân ướm hài cong đỏ. Đại tướng quân cau mày một thoáng trước khi giơ tay đón ly rượu, uống cạn và đi đến ngồi cạnh bàn trà.

Như Ý khẽ cắn môi, lòng không hiểu tại sao kẻ nam nhân này cố tình xa lánh nàng, đối đãi nàng như cùi hủi. Vậy thì lúc này chàng truyền tuần mã đến rước nàng vô phủ để làm chi? Và quyết không bỏ lỡ cơ hội tiếp cận Bắc quan đại nhân, Như Ý cất giọng du dương:

- Xin đại nhân cho phép tiểu nữ hát một bài trước khi hầu hạ ngài an nghỉ?

- Tùy nàng – Dương Tiêu Phong vừa đáp trả vừa với tay rót thêm rượu vào ly.

Như Ý đến ngồi đối diện Dương Tiêu Phong, ôm đàn tỳ bà, nhẹ nhàng vuốt khê dây đàn. Âm thanh diu dặt vang vang. Mỹ nhân cất tiếng hát bài Thiếu Niên Du của Chu Mỹ Thành.

Người uống rượu người gảy đàn. Cả hai đeo đuổi ý nghĩ riêng tư trong đầu. Họ ngồi cùng chung căn phòng, thậm chí là chung một bàn mà như đang hiện diện ở hai thế giới khác nhau.

Như Ý diện mạo khuynh thành khuynh nước. Ai trót nhìn thấy một lần cũng phải đem lòng thương yêu.

Yêu ở trong tình cảnh này là yêu nhan sắc của nàng. Yêu hai hàng mi dài mượt mà cong vút. Yêu làn môi tươi đỏ hồng hồng. Răng ngọc thạch trắng và đều tăm tắp. Yêu tiếng đàn nào nuốt tim can. Còn thương nàng là thương ở chỗ dáng vóc mỹ miều. Từng bước đi yêu kiều trang nhã. Riêng cử chỉ lại thư thả nhẹ nhàng. Thái độ ung nhu dịu hiền mà trang trọng. Không cần biết là ai, nam tử hán nào, chỉ cần chạm mắt nàng một thoáng cũng đủ cả đời nhung nhớ tương tư.

Như Ý ôm đàn ngân nga, hết hát hò rồi đọc thơ Tỳ Bà Hành. Bài thơ dài trên sáu trăm chữ do Bạch Cư Dị viết. Lời thơ diễn tả cuộc đời trôi nổi truân chuyên của những nàng ca kỹ thanh lâu. Đến nốt nhạc cuối cùng, Như Ý dựa cây đàn tỳ bà vào chân ghế và mỉm cười nhìn Dương Tiêu Phong lúc này đã uống gần cạn hết bình rượu.

- Đại nhân quả nhiên có tửu lượng hơn người – Như Ý trỏ lời mật ngọt.

Và khi thấy Dương Tiêu Phong không có vẻ gì muốn đi nghỉ ngơi, Như Ý hươ tay đoạt lấy bình rượu, nũng nịu nói:

- Đại nhân đừng uống nữa, trời đã khuya. Để tiểu nữ hầu hạ ngài yên nghỉ?

Dương Tiêu Phong lắc đầu, chìa ngón tay trở ngoắt hai cái. Như Ý hiểu chàng muốn nàng trao trả bình rượu nhưng vẫn không tuân liền giấu bình rượu phía sau lưng, nheo mắt nói:

- Đại nhân đã say rồi.

- Bồn quan vẫn còn chưa say – Dương Tiêu Phong lắc đầu lần thứ hai.

Như Ý đoán Phủ Doãn đại tướng quân đã uống quá chén đứng cứ muốn thử thách nên dẫu môi:

- Vậy thì tiểu nữ xin hỏi đại nhân ba câu, nếu ngài đáp trúng thì tiểu nữ mới tin rằng ngài chưa say và sẽ trả bình rượu.

Trước sự giao kèo của mỹ nữ, Dương Tiêu Phong nhún vai dễ dãi:

- Nàng cứ tự nhiên.

Câu đầu tiên, Như Ý hỏi:

- Tại sao đại nhân lại đến Giang Nam trấn? Có phải do hoàng thượng truyền triệu vì tên quan tri huyện đã không làm đúng bốn phận? Hay là không làm tốt chức trách?

- Không phải – Dương Tiêu Phong lắc đầu lần thứ ba – Hoàng thượng vốn không hề hay biết tình hình thị trấn Giang Nam. Ngay cả sổ tấu chương ngài cũng không đọc được huống hồ là xử trí công việc quốc gia đại sự.

Nghe Dương Tiêu Phong trả lời, Như Ý há hốc miệng:

- Hoàng thượng không đọc được tấu chương, tại sao vậy?

Dương Tiêu Phong trầm ngâm một thoáng, khoan đáp từ. Khang Hi mắc phải chứng đậu mùa ác tính khiến giác mạc bị sẹo. Đây chính là nguyên do ngài không nhìn thấy gì và cần tìm gặp Nữ Thần Y. Khang Hi đang lâm nạn. Quốc gia không thể một ngày không có vua. Điểm này là bí mật quân sự thành thử Dương Tiêu Phong không thể nói cho nàng ca kỹ biết được. Nếu tin tức truyền ra ngoài thì sẽ khơi dậy lòng đấu tranh mãnh liệt của bang phái phản Thanh.

Tuy rằng sa xuống hố nhưng vẫn chẳng chút bối rối ngẩn ngơ, Dương Tiêu Phong thông thả nhip mấy ngón tay lên mặt bàn, khôn ngoan đáp trả:

- Lúc này nàng đã giao kèo là chỉ hỏi ba câu, đây lại là câu thứ mấy?

Như Ý mím môi âm thầm tức tưởi. Nàng thật sơ ý. Khi hỏi chàng câu đầu tiên, nàng đã vô tình hỏi một lượt ba câu. Chết thật! Xem một tí là có thể phanh phui lý do mà Dương Tiêu Phong đích thân điều động đoàn quân thiết giáp đến thị trấn này.

Như Ý thua trí, chỉ đành gượng cười nói:

- Đại nhân nhất định phải cho tiểu nữ biết lý do mà hoàng thượng không đọc được số tấu chương. Nếu không thì tiểu nữ không hoàn trao bình rượu. Đại nhân chỉ còn nước ra tay với tiểu nữ mà thôi.

Dương Tiêu Phong hừ mũi:

- Tự cổ chí kim, bổn quan không bao giờ ra tay đoạt mạng nữ nhân.

- Vậy thì ngài đừng mong lấy lại bình rượu – Như Ý trề môi.

Dương Tiêu Phong nheo mắt nhìn Như Ý:

- Lúc này đôi bên đã có giao kèo, nếu nàng thua thì phải hoàn trả bầu rượu.

Dương Tiêu Phong rõ ràng đang chỉ trích, giọng đầy nhạo báng. Chàng nói huých toẹt người đẹp chơi ăn gian, lời lẽ trách móc sỗ sỗ như ban ngày. Như Ý đỏ mặt định cãi chày cãi cối thì Dương Tiêu Phong tặc lưỡi:

- Không dè Giang Nam mỹ nữ lại là kẻ nói đằng đông mà làm đằng tây.

Bị phán là kẻ tiểu nhân, Như Ý nện bình rượu lên mặt bàn. Nàng khoanh tay giận dữ nói:

- Trả cho đại nhân nè! Cho ngài uống say sưa để lúc trời sáng thì ngài không còn nhớ tên họ của tiểu nữ nữa.

Dương Tiêu Phong biết người đẹp hờn mát mà vẫn từ tốn rót rượu vô ly như không có việc gì đáng bận tâm. Mãi một lúc chàng mới trầm giọng bảo:

- Bổn quan vốn không biết tên họ của nàng.

- Đại nhân đừng đùa với tiểu nữ - Như Ý chớp đôi mắt, hết sức ngạc nhiên, ngờ đâu Dương Tiêu Phong say xỉn rồi giỡn chơi.

- Bổn quan không đùa chơi – Dương Tiêu Phong một mực lắc đầu.

- Chẳng lẽ mới đây mà ngài đã quên tên của tiểu nữ?

Như Ý vừa thốt câu hỏi vừa trở mắt, lòng mừng thầm. Không ngờ mới đó mà chàng đã say. Tim đập lô tô trong ngực, nàng chuẩn bị thực hành kế hoạch đã định.

Lần này, Dương Tiêu Phong không lắc đầu. Chàng úp mở:

- Bổn quan không phải quên mà chưa từng được biết.

- Sao đại nhân lại không biết? – Trí óc của Như Ý bắt đầu rối ren – Thì tú bà có giới thiệu với ngài rồi, tiểu nữ tên là Như Ý.

- Nàng không phải là Như Ý – Dương Tiêu Phong nói nhanh.

- Đại nhân bảo sao? – Như Ý thót bụng nhưng vẫn làm mặt tỉnh - Tiểu nữ quả thật tên là...

- Nàng không phải là Như Ý – Dương Tiêu Phong cướp lời.

Rồi không đợi nữ nhân giải thích, Dương Tiêu Phong nói luôn:

- Như Ý thật đã bị các người cướp đi!

Nữ nhân ngồi chết gí trên ghế. Kế hoạch của nàng và phu xe chu toàn như vậy thì làm sao chàng có thể phát giác vấn đề Như Ý thật và Như Ý giả ở đây?

- Cô nương không cần nhìn bốn quan như vậy - Dương Tiêu Phong thành linh thay đổi lối xưng hô. Chàng uống một ngụm rượu Bồ Đào trước khi phân tích - Thật ra thì lúc cô nương bước vào thính an bốn quan đã không phát hiện sự tráo đổi. Đợi tới khi cô nương dâng ly rượu đầu tiên thì bốn quan mới rõ ràng, cô nương đang giả mạo ca kỹ thanh lâu bế nguyệt Như Ý.

Và chàng tặng hăng một cái, tay chỉ đôi hài cong cong:

- Cô nương nguy trang rất cẩn mật, phép thuật dịch dung giống hệt Như Ý nhưng chính đôi hài này đã bán đứng cô.

Phải mất một vài phút, nữ nhân mạo danh Như Ý mới hiểu Dương Tiêu Phong đang ám chỉ điều gì. Té ra thủ phạm bán rẻ nàng là tục “bó chân.”

Nàng là một cô nhi và là dân luyện võ nên từ nhỏ đã không có cái vinh dự được bó chân. Cũng bởi vì thân phận đặc biệt mà cuộc đời nàng rẽ sang hướng khác, trái hẳn với các cô gái có gia đình ấm cúng để rồi đêm nay chính khuyết điểm này đã phản pháo nàng. “Dương Tiêu Phong vô cùng tinh mắt,” nàng lo âu nghĩ “hắn quả thật mưu mô xảo trá, quỷ kế đa đoan.”

- Cô nương còn thắc mắc gì muốn hỏi bốn quan nữa không? – Dương Tiêu Phong lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ - Nếu không thì tới phiên bốn quan hỏi cô. Thật ra cô là ai? Đến đây với mục đích gì?

Thiếu nữ không trả lời câu hỏi nào của Dương Tiêu Phong cả. Nàng đứng bật dậy quơ tay nhắc cây đàn tỳ bà và tách ra làm hai. Dương Tiêu Phong thấy tia sáng lấp lánh bên trong cây đàn, đoán là binh khí mà nàng cất giấu.

Đó quả thật là thanh Long Kiếm, món vật trấn thiên chi bảo của Tây Liên Sơn hay còn có tên khác là Thanh Vân Sơn, ngọn núi bạt ngàn nằm ngay phía sau chùa Thanh Tịnh. Như vậy thì nàng phải có quan hệ rất mật thiết với đại sư Giác Viễn Lâm và được trù trì tin cậy nên mới trao cho bảo kiếm.

Nàng thiếu nữ rút thanh gươm mỏng, xoay một vòng lấy thế rồi kích kiếm ra chiêu Kim Hoán Chưởng nhắm ngay lồng ngực của Dương Tiêu Phong. Giai nhân dốc toàn công lực tốc chiến tốc thắng. Lưỡi gươm lóe sáng như đuôi sao chổi đâm thẳng, hướng vào tủy huyệt, tức là chỗ huyệt quan trọng nhất và hiểm nhất nếu bị trúng.

Trước lúc vạch ra ý định hành thích Phủ Doãn đại tướng quân, thiếu nữ đã quyết tâm liều cả mạng sống. Một đi không trở lại. Nếu không thành công thì thành nhân!

Nhận ra chiêu thức quen thuộc, Dương Tiêu Phong đoán thiếu nữ này chính là người áo đen bịt mặt đã từng cứu thoát Tần Thiên Nhân trong trận chiến binh đao.

Mặc dù biết nàng là kẻ thù không đội trời chung, Dương Tiêu Phong cũng không khởi thán phục bản chất tài hùng nhi nữ. Nàng can đảm, dám một thân một mình vào long đàm hổ huyệt, mặt đối mặt ẩu đả tay đôi với Bắc quan đại nhân. Và khi công kích chàng, một cao thủ bậc nhất thiên hạ, nàng không hề tỏ vẻ lo sợ hoặc nao núng. Thật là ngàn năm trước không có, ngàn năm sau cũng không.

Đứng trước mũi kiếm tinh vi và phi thường của thiếu nữ, Dương Tiêu Phong nhanh nhẹn tung hai cánh tay tạt từ trái sang phải xuất chiêu Thôi Sơn Lộng Tiên, chủ yếu là gạt đường kiếm để bảo vệ ngực.

Thiếu nữ thu kiếm về nhưng được nửa đoạn thì tức tốc xoay vòng cổ tay chĩa đuôi kiếm ra phía trước. Đuôi kiếm rỗng, có lỗ thông giống như ống sáo, bên trong chứa ba cây trâm cài được làm bằng vàng ròng.

Nàng lắc nhẹ đuôi kiếm, ba cây trâm đó bay vùn vụt về phía Bắc quan đại nhân. Cây trâm thứ nhất bay bổng, vun vút tấn công huyệt thần đình. Hai cây trâm còn lại ngấm ngấm vùng hạ bộ.

Ngặt nỗi Dương Tiêu Phong là chuyên gia ám khí, vừa chứng kiến dịch thủ xoay đuôi kiếm là đã biết rõ đối phương định làm gì. Phủ Doãn đại tướng quân thì triển Thăng Thiên Cước, hạ mã tấn, chân phải bước lui và rùng mình trong tư thế ngồi xuống, tránh ám khí thứ nhất. Ngay sau đó, Dương Tiêu Phong chụm đôi chân bật lên như lò xo, bay đá ngang, né cặp trâm cài còn lại.

Khi đáp xuống đất, Dương Tiêu Phong nghe tiếng gió rít vù rồi lại phải nheo cặp mắt tránh ánh kim loại bùng sáng từ hai phía. Chàng kinh ngạc khi phát giác thiếu nữ đã tách Long Kiếm ra thành hai thanh kiếm mỏng. Tay phải và tay trái xuất chiêu cùng một lúc, đánh tới tấp. Kiếm quang xẹt qua xẹt lại, tả hữu trên dưới trước sau như bão táp mưa sa.

Dương Tiêu Phong liên tục tránh né đường gươm ác liệt. Không đánh trả. Chẳng rõ tại làm sao trong thâm tâm không nỡ làm nàng tổn thương. Chắc là bởi nàng thuộc hàng liễu yếu đào tơ mà lại anh dũng thiện chiến. Thấy nàng liều mình vì sơn hà xã tắc, bất chợt chàng cảm giác không đành. Dương Tiêu Phong vừa đánh vừa lui, chưa muốn xuống tay thu phục. Chàng nảy sinh lòng hảo nhân, tâm trạng phiêu diêu. Tầm lòng nhi nữ cũng xiêu anh hùng.

Thiếu nữ thấy Dương Tiêu Phong cứ chập chờn vờn quanh, không màng nhập nội thì nghĩ trang nam tử này coi khinh địch thủ. Lòng nàng ngập tràn uất hận, nhất là nghĩ đến vết thương trí mạng của vị hôn phu. Một lần nữa, thiếu nữ dồn hết nội công vào hai thanh gươm hầu tung chiêu Kim Long Thủ. Hai thanh kiếm ngắn bỗng dài ra gấp ba, hóa thành hai thanh trường đao.

Kim Long Thủ pháp còn có tên gọi khác là Hợp Bàn Chưởng, một cách luyện sức mạnh của bàn tay, có thể làm tan sắt đá bằng cách xoa đầu bó dũa. Môn đồ tập tuần tự, xoa nhẹ đầu dũa tre cho tới nát bấy rồi chuyển qua xoa đầu dũa sắt cho đến khi dũa sắt mỏng đi và dài ra thì xem như đại công cáo thành.

Dương Tiêu Phong bị hai cây trường đao đàn áp liên miên, tay chân luống cuống cả lên, tình trạng hết sức khốn đốn. Chàng không ngờ lòng nhân từ lại là cái họa sát thân. Lại nữa, hôm giao chiến với thần quyền Nam hiệp thì chính bản thân của Bắc quan đại nhân cũng tổn thương nặng nề. Giờ thêm đâm đá với giai nhân, nội thương xem chừng bộc phát, chân khí suy giảm. Nếu kéo dài cuộc đấu thì rất có thể dẫn thân vào chỗ hiểm nghèo.

Dương Tiêu Phong quyết định chấm dứt trò mèo vờn chuột. Chàng không còn tránh né loạn xạ nữa mà bắt đầu vùng tay đánh trả.

Phủ Doãn đại tướng quân nhắm nghiền mắt lại dưỡng thần, vận khí công ra bộ Ngũ Hình Quyền. Chiêu thứ nhất, đôi tay tung sang hai bên xuất Thôi Sơn Tả Chỉ, chụp lấy mũi đao và gộp chúng lại thành một. Quyền pháp này biến hóa cực kỳ tinh diệu, tuy không thể công kích thân thể của đối phương nhưng có thể đoạt được binh khí.

Mặc dù thiếu nữ biết Dương Tiêu Phong là cao thủ võ lâm, có nội công thâm hậu nhưng nàng chưa từng ngờ trên thế gian này lại có bàn tay nào cứng hơn sắt. Hôm nay nàng mới có dịp chứng kiến cảnh tay không quyết đấu trường đao. Hai bàn tay chàng siết chặt lưỡi đao mà da thịt chẳng hề sút mẻ. Nàng còn đang phân vân thì đột nhiên hai thanh đao lóe sáng như hai lần sấm sét.

Dương Tiêu Phong đã từng sử dụng chiêu thức này để triệt hạ Trương Quốc Khải. Phủ Doãn đại tướng quân sở hữu công lực siêu phàm, có thể vận kinh lực Thiểm Tử Thuật khiến cho trường đao bất nhập pháp. Nội công truyền vào hai thanh đao, nung nấu. Hai thanh sắt nổi đỏ, nhiệt độ gia tăng. Thiếu nữ cảm giác cán đao bỗng rang lên buồm buồm tay bỏ rơi vũ khí.

Thừa thế xông lên, Dương Tiêu Phong xuất chiêu thứ ba. Bàn tay cầm hai lưỡi trường đao đảo xuống đất trong khi tay kia tổng ức thẳng tới trước xuất Độc Môn Thần Chưởng.

Bị mất binh khí, thiếu nữ bắt đầu lúng túng. Nàng nghiêng người ra phía sau nhường chưởng pháp. Dương Tiêu Phong đánh hệt liền mau mắn xuất chiêu thứ tư là Phương Dục Bạt Hổ. Chân phải chàng tiến xà tấn, chỗ trái thúc tới. Thiếu nữ vội thối lui chân phải, hạ mã tấn, tiếp tục tránh đòn chỏ.

Dương Tiêu Phong chống hai thanh trường đao xuống đất, dụng chúng làm điểm tựa để triển khai cước pháp, chiêu thức cuối cùng trong bộ Ngũ Hình Quyền. Chàng dùng lòng bàn chân phải hất vòng qua trái rồi đạp gót ngang tới bàn long. Thiếu nữ lại khom mình né cú đá ở vùng hạ bộ.

Nhân lúc thiếu nữ rùng người xuống tránh Đảo Ngọa Cước, Dương Tiêu Phong hươ tay lột chiếc mặt nạ mà nàng đã khổ công dùng thuật dịch dung để ngụy trang, vứt xuống sàn.

Thư phòng ánh nến lung linh, soi tỏ gương mặt sáng hơn trăng rằm.

Nàng sở hữu cốt cách phi phàm, dung nhan thanh lịch. Đôi mắt chói rọi như vàng đông vừa nhô ra khỏi đám mây. Đôi môi tươi tắn như hoa sen vừa vươn lên khỏi mặt nước.

Dương Tiêu Phong lập tức ngừng tay, đứng im bất động, cứ trơ mắt hết người mộng du. Chàng không hề thiếu nữ này đẹp hơn cả độc cầm ca kỹ, lại còn giỏi võ nghệ. Trên cõi trần ai sánh cho bằng? Đúng là vạn hạnh. Tài này sắc ấy nghìn vàng chưa cân.

Bắc quan đại nhân sững sờ đến độ đánh rơi hai thanh trường đao xuống đất. Khi tiếng leng keng phát ra thì chàng bừng tỉnh.

- Cô nương danh tánh thế nào? - Dương Tiêu Phong hỏi.

- Ta là người của bang phái Đại Minh Triều – Nàng vừa đáp vừa đập bàn tay lên ngực.

- Câu trả lời hết sức trằng giang – Dương Tiêu Phong so vai - Cô nương hãy cụ thể một chút.

Dứt lời, chàng co chân đá hai thanh trường đao, hoàn trả. Nàng dùng tay phải chụp cán đao, nói:

- Ta là Lâm Tố Đình, là bát đương gia của bang phái Đại Minh Triều.

Rồi nàng dùng tay trái chỉ mặt Phủ Doãn đại tướng quân:

- Đêm nay ta đến đoạt thủ cấp của ngươi!

- Cô nương sẽ không thắng nổi bốn quan – Dương Tiêu Phong lắc đầu.

- Cho nên ta có chết cũng quyết chết chung với ngươi!

- Chỉ e là khi cô chết rồi bốn quan vẫn còn đứng đây.

- Ngươi đừng khinh người quá đáng!

- Bốn quan không nói quá. Bên ngoài đang có quân đội thiết giáp bao vây. Chỉ cần bốn quan hô một tiếng thì bọn chúng lập tức tràn vào. Cô nương sẽ lâm cảnh lưỡng đầu thụ địch, gặp kẻ thù cả hai phía, nội công ngoại kích.

Dương Tiêu Phong nói không ngoa. Lâm Tố Đình ngập ngừng suy xét. Nàng không muốn bị vây trong vòng nội công ngoại kích, vừa phải chống chọi Dương Tiêu Phong vừa phải lo âu đội quân thiết giáp tấn công vào thư phòng. Dương Tiêu Phong tuy đang trọng thương nhưng võ nghệ vẫn còn trác tuyệt, cộng thêm đám binh sĩ triều đình nữa thì cục diện sẽ hoàn toàn thay đổi.

Đoàn binh bên ngoài hùng mạnh, toàn là thiết giáp quân. Bọn tay sai đó có gan bằng sắt, vô cùng gan dạ và không sợ chết. Ất sẽ tử chiến với nàng. Tới chừng đó nàng chưa ra tay hạ thủ tên đầu sỏ thì đã nghèo khổ củ tỏi bởi bọn chúng lấy đông hiếp ít, y mạnh hiếp yếu. Tự cường thì nhược là nàng ngẫm nhanh như chớp.

Biết Lâm Tố Đình bận bịu suy tư, Dương Tiêu Phong đánh đòn tâm lý:

- Nhân sinh chỉ sống có một lần. Kiếp sau ra sao còn chưa biết thì tội gì phải chết một cách ngông cuồng như vậy? Hay là để bốn quan bàn với cô điều kiện này...

- Đừng nhiều lời! – Lâm Tố Đình háng giọng tạt ngang - Ta sẽ không ưng thuận, cũng không muốn đàm phán với ngươi, tên cẩu quan!

Dương Tiêu Phong nghe rõ lời nhục mạ nhưng vẫn khoanh tay nói:

- Cô nương còn chưa nghe điều kiện thì làm sao biết sẽ không ưng thuận?

Và khi thấy Lâm Tố Đình ngoác mồm định chửi bới, Dương Tiêu Phong vội nói thêm:

- Theo bốn quan nghĩ thì cô nương cứ việc nghe, xong rồi mới quyết định.

Lâm Tố Đình trầm ngâm không phản ứng, đầu óc bận tính toán cách tẩu thoát. Dương Tiêu Phong biết tông, bụng cười thầm.

- Hay là để bốn quan nói thế này đi – Dương Tiêu Phong tiến lên một bước - Cô nương nghe xong nếu đồng ý thì tốt, còn không thì vẫn có thể ra về.

- Người bằng lòng thả ta đi? – Lâm Tổ Đình trợn mắt.

- Đúng vậy!

- Người không sợ sẽ thả hổ về rừng?

- Ha ha! – Dương Tiêu Phong bật cười. Chàng hỏi lại – Một con hổ không còn sức vồ mồi thì tại sao bốn quan phải sợ?

- Người nói gì?

- Bốn quan nói là sẽ để cô đi, nhưng trước khi thả cô thì bốn quan sẽ phế võ công của cô!

Đầu óc của Dương Tiêu Phong tỉnh nhuệ. Chàng có trí tuệ trời ban. Trí não lúc nào cũng ranh ma, gạt người thành thạo cộng thêm kinh nghiệm xông pha sa trường. Thí dụ như lúc này đây, chàng đang sài mảnh khoé, cố tình nói vậy để Lâm Tổ Đình chùng lòng bởi đối với môn đồ võ sinh thì bị phế võ công còn khổ hơn là mất mạng. Sĩ khả sát bất khả nhục. Vì thế cho nên Lâm Tổ Đình nghiêng rằng nói:

- Ta thà chết còn hơn bị người phế võ công!

- Cô nương thật là đại đột – Dương Tiêu Phong làm bộ thở dài - Ai đời lại chết một cách oan uổng như vậy. Cô nương đây còn trẻ, còn tương lai, mai này sinh con đẻ cái. Chỉ cần cô nương nói cho bốn quan biết một chuyện thì bốn quan sẽ để cô nương an toàn trở về mái nhà xưa, bảo đảm nội công của cô nương không tổn hao một phần ngàn.

Dương Tiêu Phong lòng vòng ráo riết, rốt cuộc kể đối diện cũng bùi tai. Sau hồi suy xét, Lâm Tổ Đình gật gù:

- Được! Người cứ hỏi nhưng ta không hứa là sẽ trả lời.

Dương Tiêu Phong tiến thêm bước nữa. Khoảng cách giữa hai người được thu gọn. Chàng hạ giọng:

- Câu hỏi của bốn quan rất dễ - Dương Tiêu Phong trấn an - Bốn quan chỉ muốn được biết tung tích của một người.

- Là người nào? – Lâm Tổ Đình tò mò - Danh tánh ra sao?

Dương Tiêu Phong không trả lời mà lấy từ trong tay áo một tờ giấy được xếp làm tư. Chàng phát tay giữ một cái. Tờ giấy mở ra. Lâm Tổ Đình giật nảy:

- Người muốn tìm tung tích cô ấy để làm gì?

- Cô nương không cần biết lý do – Dương Tiêu Phong xếp tờ giấy lại cất vô tay áo - Chỉ cần tiết lộ với bốn quan rằng cô ấy hiện giờ đang ở đâu?

- Sau khi ta báo cho người biết, có phải người sẽ thả ta đi?

- Quân tử nhất ngôn.

- Tứ mã nan truy?

Dương Tiêu Phong gật đầu. Lâm Tổ Đình đưa tay ngoắt :

- Người hãy đến gần một chút.

Dương Tiêu Phong liền bước thêm vài bước nữa, đến đứng sát bên gần như tiếp giáp. Lâm Tổ Đình chưa vội nói ngay. Nàng trầm giọng bảo:

- Người ghé tai lại đây.

Dương Tiêu Phong nghiêng đầu. Lâm Tổ Đình rù rì:

- Cô ấy hiện giờ đang trú ngụ ở...

Đang nói giữa chừng, Lâm Tổ Đình thò vô tay áo rút ra đoản đao ngắn rồi vận hết mười hai thành công lực khua đao đâm vào ngực của Dương Tiêu Phong.

Bắc quan đại nhân vốn có phòng hờ sẵn. Dương Tiêu Phong phản ứng nhanh như sóc, dùng hai ngón tay kẹp lấy đoản đao, bẻ gãy làm đôi. Chàng lắc đầu nói:

- Không lẽ thành viên bang phái Đại Minh Triều không còn trò gì mới mẻ hơn sao? Cứ lén lút hạ thủ mãi, chẳng những là hạ sách mà còn hạ lưu nữa.

- Người câm miệng! – Lâm Tổ Đình hét tướng – Không được làm ô nhục oai danh của bang hội ta!

Dương Tiêu Phong cười lớn:

- Ha ha! – Và chàng nhướn cặp chân mày hỏi - Oai danh? Giang Nam bát phủ các người chuyên làm chuyện cướp thảo lương và trộm ngân khố, cái đó cũng gọi là oai danh à?

Giọng điệu cười cợt của Dương Tiêu Phong khiến Lâm Tổ Đình giận run. Nàng chẳng màng trả lời câu hỏi mà gào lên:

- Người mau im miệng chó, đồ cẩu Thanh!

Dương Tiêu Phong nghe chửi bới thì biết Lâm Tổ Đình vì đuối lý nên mới sử dụng ngôn từ thô tục. Lòng khoái chí, chàng tiếp tục chọc tức:

- Đêm nay cô nương đến đây với mục đích gì? Muốn dụng võ công để hành thích bốn quan hay là định giết bốn quan bằng âm mưu?

Lâm Tổ Đình chỉ nghe loáng thoáng là hiểu kẻ nam nhân này đang chỉ trích miệng mồm của nàng không sạch sẽ. Lần đầu tiên trong đời, Lâm Tổ Đình bị người khác phỉ cười là thân con gái mà nói toàn lời thô bỉ. Tim hận Dương Tiêu Phong đến thấu xương, nàng vội rút từ trong mái tóc ra hai cây trâm cài mình châu.

Trước khi vận công lực để ném chúng về phía kẻ thù, Lâm Tổ Đình la to:

- Dĩ nhiên đêm nay ta đến để lấy đầu của tên quan chó người!

- Được lắm! - Dương Tiêu Phong gần giọng - Nếu như cô nương đã nhắm tâm thì đừng trách bốn quan vô tình!

Nói rồi, Dương Tiêu Phong xoay cổ tay trái gạt cặp trâm cài mình châu vô góc phòng, tay kia dùng mũi đao gãy làm đôi ném phập vào ngực của tên thích khách. Ăn miếng trả miếng. Có qua có lại mới toại lòng nhau.

Đúng lúc Lâm Tổ Đình sắp bỏ mạng chốn quan trường thì có cơn gió lốc ủa vào thư phòng từ bên ngoài cửa sổ. Cơn lốc xoáy tròn, cuốn mũi đao bay vòng vòng rồi rớt xuống đất. Dương Tiêu Phong chưa kịp định thần thì lại nghe tiếng vèo vèo đằng sau lưng.

Dương Tiêu Phong quay phắt lại, phát hiện nhiều vật thể tròn tròn bay đến tấn công hết bảy ong vò vẽ. Chàng bèn cho tay vào áo choàng rút ra hàng chục phi tiêu bén nhọn, vận công lực ném về hướng bảy ong.

Phập! Phập! Phập...!

Phi tiêu ghim trọn vào trọng tâm của từng vật thể khiến chúng rớt xuống đất. Sau khi tiêu diệt “con ong” cuối cùng, Dương Tiêu Phong phát giác đây là những viên san hô của xâu chuỗi tràng hạt. Chàng cao giọng:

- Các hạ nếu đã đến đây thì hãy vào gặp mặt. Tới nhà chủ mà không xuất đầu lộ diện, không chào hỏi một tiếng thì quả là thất lễ.

Chẳng có ai đáp từ. Dương Tiêu Phong đành quay sang Lâm Tổ Đình, nhếch mép:

- Xem chừng như thành viên bang phái của các người toàn là những kẻ đầu trộm đuôi cướp, chuyên đánh lén lút. Bốn quan nói có đúng không?

Câu hỏi đậm chất phỉ báng khiến Lâm Tổ Đình tức sôi. Máu chảy rần rần trong mao mạch. Nàng tính đáp trả thì có giọng nam nhân vang lên:

- Người nói trật rồi! Tôn Tử binh pháp có phân tích, phương thức này không phải là đánh lén mà là đánh đột xuất, đánh bất ngờ. Bộ người không có ăn học hả?

Dương Tiêu Phong bị cao thủ vô danh tung câu hỏi ngược, lại còn móc họng móc hầu, khó giải đáp. Chàng đuối lý, chẳng biết trả treo thế nào nên tăng hăng vài cái. Cổ họng tự dưng khô khan, đắng nghét đến nghẹn lời. Trông chàng loay hoay như gà mắc thóc. Lâm Tổ Đình thấy vậy liền vỗ tay vuốt đuôi:

- Nói rất hay!

Chủ nhân của xâu chuỗi tràng hạt lên tiếng châm chọc xong thì vẫn biệt tâm. Chưa đầy năm giây, Dương Tiêu Phong lấy lại phong độ. Chàng cười khẩy:

- Người còn không mau ra mặt? Cứ lấp ló không phải là hành vi của đại trượng phu. Thật đáng cho người đời khinh thường.

Dương Tiêu Phong vừa khiêu khích vừa quay đầu nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, chờ động tĩnh. Ngặt nỗi không gian bốn bề đều tĩnh. Dương Tiêu Phong tiếp tục chế nhạo. Lần này ám chỉ luôn cả Lâm Tổ Đình. Phủ Doãn đại tướng quân nói:

- Bốn quan bấy lâu đi không đổi tên ngồi không đổi họ chứ nào giống như hai người, một người đánh lén, một người dùng thuật dịch dung để giấu đầu giấu đuôi, còn là nam tử hán sao?

Nãy giờ đứng nghe Dương Tiêu Phong chê cười đã đủ, Lâm Tổ Đình tức tối trả lời:

- Ta là nhi nữ, không phải nam tử hán.

Cùng lúc đó, bên ngoài cửa sổ có tiếng hô:

- Còn ta là hòa thượng, không phải đại trượng phu.

Dứt lời khăng định, người phu xe ban nãy xuất hiện, tay gỡ mặt nạ và bím tóc giả, hóa ra là đại đương gia. Khẩu Tâm đột nhập vào thư phòng bằng cửa sổ. Thấy sự hiện diện của Thiết Đầu Lôi, Lâm Tổ Đình mừng nói:

- Đại ca hãy hợp sức với muội giết tên cầu quan, trả thù cho các huynh đệ tử trận ở đồi Bát Cự.

Dương Tiêu Phong nghe được liền khoanh tay nói:

- Bốn quan sẵn sàng giao đấu với hai người. Sao hả? Hai người muốn đơn đả độc sát hay là cùng xông lên một lượt?

- Bần tăng xin được một mình lãnh giáo.

- Người đừng quên bản thân là bại tướng của bốn quan!

Dương Tiêu Phong mới vừa dứt âm cuối cùng thì Khẩu Tâm lao tới. Rút kinh nghiệm lần trước, Khẩu Tâm vừa ra đòn vừa hộ thân rập rập bảo vệ các huyệt đạo. Chốc lát mà đã qua lại ba chục chiêu. Lâm Tổ Đình đứng bên ngoài vòng chiến quan sát hai chiếc bóng múa máy, lúc hợp lúc chia.

Đánh thêm một tí, Dương Tiêu Phong cảm giác mệt phờ. Chàng đang trọng thương, lại mới chiến đấu với Lâm Tổ Đình xong giờ thêm Khẩu Tâm nhảy vào công kích nên chiêu thức không còn nhuần nhuyễn. Trong khi đó Khẩu Tâm biến chiêu chớp nhoáng. Hai người lại đánh thêm mấy chục chiêu nữa.

Cả hai cao nhân đấu nhau hồi lâu, tình thế của Khẩu Tâm càng lúc càng sáng sủa. Tuy nhiên đối phương phòng thủ khá nghiêm ngặt thành ra nhất thời Khẩu Tâm không hạ thủ được.

Khẩu Tâm liên tục tung đòn. Quyền sau nhanh hơn quyền trước. Cước sau gấp hơn cước trước. Sử dụng sắp hết hai mươi chiêu thức của bộ Mê Tông La Hán Quyền mà vẫn chưa làm gì được đối phương.

Dương Tiêu Phong tay rút kim tiêu, càng phóng càng nhanh. Khẩu Tâm vừa đỡ phi tiêu này vừa né tiêu kia đến bối rối tay chân, không có lúc nào rảnh rỗi để mà lấy vũ khí Thiết Đầu Lôi ra ứng phó.

Tuy không nắm binh khí nhưng Khẩu Tâm có sức lực dồi dào. Chỉ cần chờ Dương Tiêu Phong thấm mệt và chậm tay lại một chút là có thể moi Thiết Đầu Lôi ra triệt buộc. Lâm Tổ Đình vẫn còn đứng khoanh tay châu rìa xem trận mạc. Nàng thầm nghĩ:

- Tên cầu quan đang trọng thương, khí lực không bằng đại ca, đánh lâu một hồi dĩ nhiên kém thế.

Một chốc nữa trôi đi, Dương Tiêu Phong cảm thấy không xong, chiến đấu bằng tay chân không thành nên bắt đầu gỡ mảnh. Tay phải đánh vỡ một chưởng, chân phải đá vỡ một cước. Chàng phát hai hư chiêu thẳng ra phía trước.

Khẩu Tâm đợi chưởng đánh tới nơi, xoay tay trái toan chụp lấy cổ tay địch thủ. Ngờ đâu Dương Tiêu Phong vội rút tay phải về, chân phải đã chuyển sang bộ vị khác. Đôi mắt của Khẩu Tâm tròn tròng, không dè Dương Tiêu Phong thu quyền nhanh gọn. Dương Tiêu Phong thấy địch trúng kế hiểm liền xoay tay trái bắt lấy cổ tay trái của Khẩu Tâm, khóa chặt. Rồi Bắc quan đại nhân dùng tay phải tung tả quyền đánh mạnh vào ngực kẻ thù.

Binh! Khẩu Tâm thụt lui ba bước, ôm ngực thở hổn hển trước khi cung tay xá một cái:

- Chưởng pháp inh!

Dương Tiêu Phong nghe khen thì gật đầu cảm tạ.

Khẩu Tâm lại bay vào nhập nội. Tiếp tục ra đòn. Lần này Khẩu Tâm thay đổi chiêu thức, triển khai tuyệt học, khua chân đạp theo bát quái chạy vù vù xung quanh Dương Tiêu Phong. Đó chính là tuyệt kỹ thành danh của sát thủ Thiết Đầu Lôi, gọi là Đạp Ma Phi Thân Thuật.

Đạp Ma Phi Thân Thuật còn có tên khác là Đạp Ma Độ Giang, Đạp Ma Độ Thủy hoặc là Thủy Thượng Phi. Vốn là ngón đòn khinh công phi hành trên không trung. Để luyện tập phép thuật này thì môn đồ phải dùng một sợi dây giăng ngang mặt nước rồi bước từng bước, càng ngày càng nhanh cho tới khi nhắm mắt mà có thể chạy một hơi. Sợi dây theo trình tự mà hóa dần từ to đến nhỏ. Mới ban đầu có thể dùng sợi dây thừng, sau nhiều năm thuần thục thì đổi thành sợi chỉ. Đến giai đoạn cuối cùng thì sợi chỉ được vút đi và cao thủ Thủy Thượng Phi có thể đăng vân giá vũ vi vu như chim én.

Khẩu Tâm thi triển khinh công chạy quanh người Dương Tiêu Phong, lúc chạy sang trái lúc chạy sang phải, gấp rút xoay chuyển để lừa thế, cố tìm chỗ sơ hở mà phát chiêu.

Dương Tiêu Phong quay tới quay lui, thấy đối phương trước mắt đứng định phát chưởng thì đối phương đã biến mất tiêu rồi. Chàng liền quay ra phía sau lưng thì Khẩu Tâm đã vụt sang chỗ khác. Dương Tiêu Phong cứ thế mà quay mấy chục vòng, dù võ nghệ cao cường cỡ nào cũng phải luống cuống đầu vầng mắt hoa. Còn nếu chàng không chịu quay theo thì sẽ bị Khẩu Tâm thôi quyền vào chỗ yếu.

Khẩu Tâm mới chạy được hai chục vòng, Dương Tiêu Phong đã biết ngay đấu pháp này lợi hại. Khẩu Tâm chạy thêm năm vòng nữa trước khi phóng Kim Săn Chỉ, dùng năm ngón tay khép lại đánh chưởng vào mặt Dương Tiêu Phong. Lộ chưởng pháp này Khẩu Tâm đã tập dợt thành thuộc trong suốt chục năm trời, luyện chỉ lực, dùng ngũ chỉ xĩa vào đất đá cho tới khi bộ pháp càng ngày càng thông thạo. Khẩu Tâm xuất chưởng. Dương Tiêu Phong quay mặt tránh né đòn thứ nhất thì Khẩu Tâm lại thu tả chưởng về và phát ra chiêu thứ hai, nhanh tới mức độ hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Dương Tiêu Phong hết cách, chực thấy chiêu nào thì đỡ chiêu đó. Lúc đầu còn giữ được thế quân bình nhưng kéo dài thì không thể phản đòn nhanh bằng đối phương. Nếu cứ xoay chuyển theo tình hình này thì chắc chắn sẽ rơi vào thế hạ phong.

Khẩu Tâm đang đà trên cơ thì bỗng chùn bước khi ngộ giác Dương Tiêu Phong thọc tay vô áo choàng móc ra chín phi đao. Khẩu Tâm đoán biết Dương Tiêu Phong bị dồn vào ngõ cụt nên quyết chí xuất chiêu tuyệt kỹ. Khẩu Tâm liền gấp rút tóm lấy hai cổ tay của địch và giữ chặt, không cho Dương Tiêu Phong xuất tuyệt học Cửu Ẩn Phi Hoàn Đao. Dương Tiêu Phong cố sức giằng co để rút tay ra.

Khẩu Tâm mau mắn vận quyền thi triển Nhất Chỉ Kim Cương Pháp, chiêu này gần giống như Nhất Chỉ Thiên nhưng Nhất Chỉ Thiên thiên về âm công. Còn Nhất Chỉ Kim Cương Pháp thì thiên về dương cương, không đả thương địch từ xa mà dùng để điểm huyết đạo của địch ở phương diện gần kề. Phương pháp này luyện tập bằng cách dùng ngón trở xĩa vào thân cây cho đến khi rách da chảy máu. Và bởi vì dùng ngón tay đâm vào vật cứng cho nên chiêu pháp mới gọi là luyện dương cương.

Khẩu Tâm vướn hai cánh tay của Dương Tiêu Phong từ cổ tay lên tới vai. Vị hòa thượng chuẩn bị phong tỏa huyết Kiên Tĩnh, chỗ cao nhất của phần vai thì cánh cửa thư phòng bùng mở. Lâm Tổ Đình và Khẩu Tâm quay đầu thấy Tô Khất cùng đoàn quân thiết giáp đang phục sẵn, binh khí lăm lăm.

Nhân dịp Khẩu Tâm không để ý, Dương Tiêu Phong giằng tay thoát khỏi tình cảnh khống chế. Trong lúc thực hành động tác rút tay lên thì bức chân dung mà đại tướng quân cất giữ trong tay áo rơi xuống.

Tờ giấy bay lơ lửng đến góc phòng, nơi có hàng kệ với nhiều cây nến đang bùng cháy. Dương Tiêu Phong tức tốc xô Khẩu Tâm sang một bên, thi triển khinh công phi thân đến phía trước hàng kệ rồi dùng tay bóp chặt tiêm đèn, dập tắt hết tất cả các ngọn lửa. Nhân lúc Dương Tiêu Phong chiến đấu với thần đèn và nhặt lại bức tranh, Lâm Tổ Đình cùng Khẩu Tâm tẩu thoát bằng đường cửa sổ.

Đoàn quân thiết giáp khua chân rượt theo nhưng chưa chạy được ba thước thì nghe Tô Khất quát:

- Để bọn chúng đi!

Tuân theo mệnh lệnh của phó tướng quân, toán binh lính lập tức dừng chân. Họ ngơ ngác nhìn nhau rồi đưa mắt sang Phủ Doãn đại tướng quân, bắt gặp Dương Tiêu Phong nở nụ cười lạ lẫm.

37. Chương 37: Tương Kế Tự Kế

Giang Nam. Rừng thông.

Trên đường trở về đồn Bạch Nhật, ánh trăng vàng hoe xuyên qua các nhánh cây trụi lá. Vang vẳng xa xa là tiếng gọi bầy của bọn sói lang.

Khung cảnh đồi núi rậm rạp âm u. Khí trời lạnh lẽo. Lâm Tổ Đình cầm bó đuốc bước song song bên cạnh Khẩu Tâm. Nàng vừa đi vừa so vai. Chẳng ai nói với ai một lời.

Cả hai cuộc bộ gần nửa canh giờ thì tới khu rừng thông bạt ngàn. Trăng chiếu sáng khiến cho chiếc bóng của hàng thông in lên mặt đất, nhìn tựa tựa như những cánh tay khẳng khiu của các mục phủ thủy trong tư thế chuẩn bị võ mồi. Lâm Tổ Đình cảm giác ớn lạnh. Nàng khua chân đi thật nhanh. Chỉ cần thoát khỏi khu rừng này là đến sườn đồi của đồn Bạch Nhật, nơi có cửa hang bí mật.

Khi sắp sửa tới chỗ phiến đá phủ đầy dây leo, Lâm Tổ Đình khẽ liếc Khẩu Tâm, thấy chàng trầm ngâm. Hình như đang tính toán. Và nàng lên tiếng phá tan sự yên tĩnh:

- Không ngờ kế hoạch của huynh vẽ ra chu toàn như vậy mà Dương Tiêu Phong cũng thoát hiểm.

Khẩu Tâm thở dài. Lâm Tổ Đình nghe tiếng thở than thì chột dạ. Rồi nàng thở dài theo, tự trách:

- Muôn sự cũng tại vì muội quá sơ ý, để hấn phát giác đôi hai.

- Muội đừng có khờ - Khẩu Tâm vỗ vai Lâm Tổ Đình - Đó đâu phải là lỗi của muội. Tại tên cầu quan quá tinh khôn.

Lâm Tổ Đình quay sang nhìn Khẩu Tâm, mỉm cười cảm tạ lời an ủi. Rồi chợt nhớ ra điều trọng hệ, nàng vỗ trán:

- Muội nghĩ mãi cũng không tìm ra lý do tại sao Dương Tiêu Phong muốn biết tung tích của Nữ Thần Y.

Nghe Lâm Tổ Đình trình bày vấn đề nan giải, Khẩu Tâm nhíu mày suy xét. Lát sau chàng lắc đầu nói:

- Huynh cũng chẳng biết.

- Hay là hấn muốn tìm cô ấy để chữa trị nội thương? - Lâm Tổ Đình nhún vai đoán mò.

- Có thể lắm - Khẩu Tâm gật đầu.

Rồi như tên học trò vừa tìm ra giải đáp của bài toán khó, Khẩu Tâm sáng mắt:

- Mà cũng có lẽ hấn muốn dùng Nữ Thần Y để đối phó chúng ta.

- Dùng Nữ Thần Y để đối phó chúng ta? - Lâm Tổ Đình phát phơ bó đuốc, hỏi lại - Muội không hiểu huynh định nói gì?

- Như thế này – Khẩu Tâm tặc lưỡi – Để huynh hỏi muội, hiện tại thì ai là người đáng đối phó nhất trong bang phái của chúng ta?

Lâm Tổ Đình cần mồi tìm câu trả lời, chưa đầy hai giây thì reo lên:

- Người mà Dương Tiêu Phong sợ nhất chính là thiếu đà chủ.

- Đúng vậy – Khẩu Tâm bật ngón cái lên khen.

Tuy đã tự mình tìm ra đáp án nhưng sao đầu óc của Lâm Tổ Đình vẫn mù tịt. Nàng còn chưa tỏ tường rằng tại làm sao Dương Tiêu Phong cứ muốn lòng bắt Nữ Thần Y.

Lâm Tổ Đình bèn hươ tay nắm vạt áo cà sa giật nhẹ, giọng ngập ngừng:

- Muội vẫn chưa hiểu gì cả. Nếu Dương Tiêu Phong muốn đấu với thiếu đà chủ thì chỉ việc xua binh, đâu cần chi dùng nữ nhi đối phó.

Khẩu Tâm chấp tay sau lưng nói:

- Bởi vì Dương Tiêu Phong là hạng người mà không nắm chắc phần thắng ở trong lòng bàn tay thì sẽ không xua quân lâm trận. Vả lại hần chưa biết lộ trình của các vị đương gia, chưa rõ nơi tổng đà chủ cư ngụ và quan trọng nhất là hần chưa thấu đáo số lượng nhân mã của bang hội Đại Minh Triều. Cho nên hần chưa muốn xua binh.

Lâm Tổ Đình nghe Khẩu Tâm triết giải một đàng, bụng dạ dần dần tỏ sáng. Tuy nhiên nàng hãy còn thắc mắc cái bức hình chân dung.

- Ủ! Thì cho là huynh phân tích có lý – Lâm Tổ Đình gãi cằm - Nhưng vậy thì mắc mớ chi đến Nữ Thần Y?

Thay vì đáp trả hoài, Khẩu Tâm muốn Lâm Tổ Đình tập tành dùng đầu óc phán đoán nên hỏi lại:

- Chắc muội đã từng nghe câu “muốn tiêu diệt một băng đảng nào thì điều đầu tiên phải làm là triệt hạ những tên đầu não?”

- Muội có nghe. Thì thế nào?

- Thì thế nào hở? Thì tên đầu quan biết thiếu đà chủ khẩn trương nhất là Nữ Thần Y nên hần sẽ dùng Nữ Thần Y làm con tin để uy hiếp...

Khẩu Tâm chưa dứt câu hăm he, Lâm Tổ Đình liền nhảy dựng:

- Vậy đâu có được! Nếu đúng theo lời huynh nói thì Nữ Thần Y sẽ bị nguy hiểm tính mạng!

- Không chỉ riêng một mình Nữ Thần Y – Khẩu Tâm chém tay vào không khí - Mà tình hình của bang hội chúng ta cũng rất lao đao. Nhất là thiếu đà chủ, ngài sẽ bị Dương Tiêu Phong khống chế. Đến lúc đó muốn chết cho toàn thân cũng rất là khó khăn.

- Như vậy thì chúng ta phải tìm cách ngăn chặn, đừng để việc này xảy ra – Lâm Tổ Đình nắm hai tay vào nhau.

Đang hăng máu, Lâm Tổ Đình sức nhớ một chi tiết hết sức mơ hồ. Nàng đâu có ngờ chi tiết mơ hồ này lại là trọng điểm của cuộc đấu tranh. Lòng đầy rẫy hiềm nghi, Lâm Tổ Đình dùng chân hần, vung tay nín áo Khẩu Tâm:

- Nhưng mà nè! Có điểm này muội muốn hỏi huynh, làm sao Dương Tiêu Phong biết được cảm tình của hai người họ?

À há! Khẩu Tâm lúng túng một hồi. Lâm Tổ Đình đôi khi cũng chứng minh trí tuệ của nàng khôn đáo để. Chẳng biết trả lời sao, vị hòa thượng đành kéo tay Lâm Tổ Đình, giục nàng tiếp tục cuộc hành trình.

Cuối cùng thì cả hai người cũng tìm đến phiên đá có dây leo bao bọc. Khẩu Tâm nhìn quanh quất rồi gãi đầu lấp liếm:

- Trong giang hồ ai mà chả biết – Khẩu Tâm nói nhanh – Chỉ có một mình muội không biết mà thôi.

Tiết lộ xong, Khẩu Tâm gơ tay gõ lên tảng đá. Cánh cửa hang mở ra.

- Tham kiến đại đương gia và bát đương gia! – Hai vị thành viên bang hội vòng tay chào.

Khẩu Tâm xê dịch sang một bên nhường cho sư muội vào trước nhưng Lâm Tổ Đình đứng chết trân tại chỗ, không buồn nhúc nhích. Lời nói của Khẩu Tâm khiến lòng nàng đau nhói. Và nàng ngẩn đầu nhìn khoảng trời tối thui, buồn bã hỏi:

- Ai cũng biết thật sao?

Khẩu Tâm đón lấy cây đuốc trên tay Lâm Tổ Đình. Chàng thở dài và gật đầu thừa nhận.

38. Chương 38: Tri Kỉ Tâm Giao

Giang Nam. Đồn Bạch Nhật.

Lâm Tổ Đình trở về đồn Bạch Nhật. Điều đầu tiên nàng làm là đi tìm Nữ Thần Y để hỏi thăm tình trạng thương tích của Tần Thiên Nhân.

Đồn Bạch Nhật là khu căn cứ thứ ba của bang phái phản Thanh phục Minh. Di cư nằm ở phía sau chùa Thanh Tĩnh, nơi Khẩu Tâm đang tu hành. Chùa Thanh Tĩnh còn có tên gọi khác là Tu Thiền Phật Địa.

Tọa lạc bên dưới chân núi Thanh Vân, hằng năm, chùa Thanh Tĩnh thu hút hàng vạn khách hành hương từ mọi miền đất nước. Quan khách đến chùa để văn cảnh, cầu may, bái lễ và dự hội Quan Âm. Khu rừng núi bao quanh chùa Thanh Tĩnh là nơi có cảnh sắc thiên nhiên đẹp tuyệt vời và nhiều hang động bao la kỳ thú.

Du khách muốn đến thăm chùa phải đi bằng đường bộ xuyên qua rừng thông, con đường mà các tiểu phu thường vào rừng lấy củi và hái thuốc. Đường mòn lót sỏi trắng. Quan khách men theo lối đi đó và lặng ngắm hai bên bờ thông xanh. Xa xa sau màn sương mỏng là trùng điệp núi biếc.

Ngoài Thanh Vân Sơn thì còn có ba dãy núi khác an vị phía sau chùa Thanh Tĩnh. Tên núi được đặt theo hình dáng núi. Thanh Vân nghĩa là ngọn núi cao chọc trời có mây ngàn phủ lấp quanh năm. Ba dãy núi kia là núi Cổ Nhạc với hình trái chuông, núi Thổ Đụn như đụn thóc và núi Nghệ Lân hình con kỳ lân. Núi Nghệ Lân đôi khi còn được dân bản xứ gọi là núi Tông Quy vì đứng ở một góc cạnh nào đó người ta lại thấy giống hình con rùa. Bốn dãy núi hợp lại thành hình tứ giác và tạo nên một thung lũng nằm ở trọng tâm. Thung lũng này chính là khu căn cứ bí mật của bang phái Đại Minh Triều.

Ở trên đỉnh núi Thanh Vân xuất hiện một phiến thạch vô cùng to lớn. Mỗi ngày khi mặt trời ló dạng, ánh dương rọi vào phiến thạch khiến cho phiến thạch phản chiếu như tấm gương. Người đứng ở bên dưới thung lũng nhìn lên cao sẽ thấy phiến thạch giống như mặt trời. Bởi thế mà Mã Lương lão nhân đặt tên cho di cư là đồn Bạch Nhật, nghĩa là mặt trời màu trắng.

Mười mấy năm về trước, Sư Thái đã kêu gọi các thành viên bang hội xây cất võ đường, kho thuốc, kho lương thực và hàng trăm thư phòng ở tại thung lũng trông tựa tựa như một sơn trang. Thung lũng có cây che khuất. Ngoài trừ người trong hội thì không ai biết nơi này chính là nơi đóng đô của quân đội phản Thanh.

Đồn Bạch Nhật có dòng suối uốn lượn quanh co. Cảnh đẹp như tranh thủy mặc với cỏ cây hoa lá đung đưa theo gió. Phía đông của sơn trang có động Thạch với nhiều nhũ đá hình thù muôn vẻ. Phía tây bắc có hồ sen bán nguyệt, quanh bờ mọc đầy cảm quỳ phù dung. Đồn Bạch Nhật là địa điểm hội tụ của muôn loài thực vật và động vật. Tại đây, chim chóc từng đàn tụ tập hoan ca, vượn gọi bầy đua nhau reo hót cùng tiếng suối róc rách như bản nhạc hòa tấu của thiên nhiên.

Kể tiếp câu chuyện. Lâm Tổ Đình đi nhanh như bay trên hành lang, gấp rút đến kho chứa thuốc tìm kiếm Nữ Thần Y nhưng vô vọng. Lâm Tổ Đình bèn vọt đến thư phòng của vị hôn phu và xô cửa bước vào. Nàng bắt gặp Nữ Thần Y đang ngồi trên bục gỗ cạnh giường bệnh phu. Vị Hoa Đà tái thể gục đầu lên ngực Tần Thiên Nhân mà âm thầm rơi lệ.

Lòng cảm giác bất an, Lâm Tổ Đình lao đến bên giường bệnh lay mạnh đôi vai của Nữ Thần Y.

- Huynh ấy thế nào? – Lâm Tổ Đình hồi hộp hỏi.

Nữ Thần Y ngẩng đầu lên, đưa tay lau nước mắt:

- Huynh ấy trọng thương rất nặng cơ hồ nguy hại nội tạng lục phủ. Lại thêm vết thương trên cánh tay không ngừng xuất huyết khiến cho cơ thể mất rất nhiều máu. Hiện tại huynh ấy còn đang mê man, không thể ăn uống nên tôi e là sẽ lành ít dữ nhiều.

Tin tức bị thương bóp nát tâm can Lâm Tổ Đình. Nàng gơ đôi tay chèn ngực, cảm thấy trái tim đau đớn như có bầy kiến lửa đang thi nhau cắn xé. Bên tai vang vọng tiếng nấc nghẹn ngào của Nữ Thần Y. Lâm Tổ Đình quy xuống sàn ôm mặt khóc theo. Căn phòng vốn đã u buồn giờ càng thêm sầu não. Đêm đông cây cỏ giá băng. Ánh trăng len qua khung cửa sổ soi sáng thư phòng. Hai nàng thiếu nữ như hai chiếc bóng ủ rũ in trên mặt đất.

Nữ Thần Y nín khóc trước tiên. Nàng bật dậy sờ tay lên trán của Tần Thiên Nhân và kéo tấm chăn bông đắp ngang ngực chàng trước khi quay mình bỏ ra khỏi thư phòng. Lâm Tổ Đình cũng đứng lên dùng tay phủ hai đầu gối rồi tắt tả rượt theo tri kỉ.

Trên hành lang chật hẹp, Lâm Tổ Đình níu áo Nữ Thần Y:

- Cô định đi đâu?

- Tôi đi tìm Tuyết Liên hoa – Nữ Thần Y đáp, vẫn không dừng chân.

- Cô muốn đến Thiên Sơn? – Lâm Tổ Đình nhướng mắt - Để tôi đi với cô.

- Không! – Nữ Thần Y xua tay - Tôi muốn đến Hắc Viện học đường. Nếu tôi nhớ không lầm thì trong kho thuốc có dự trữ một số lượng Tuyết Liên đáng kể. Tôi sẽ hòa chúng với nhân sâm Linh Chi, sắc thành thuốc cho Thiên Nhân uống.

- Cách này hay đấy? - Lâm Tổ Đình choàng tay qua vai Nữ Thần Y.

- Không hay lắm đâu – Nữ Thần Y lắc đầu. Đôi chân từ từ chậm bước.

- Cô bảo sao? - Lâm Tổ Đình ghi đôi vai của Nữ Thần Y, buộc tái Hoa Đà đứng lại.

Nữ Thần Y thở dài:

- Tôi nói phương thuốc này có thể làm huynh ấy mất mạng.

Lâm Tổ Đình không tin đôi tai mình:

- Cô nói gì tôi không hiểu? Tôi tưởng Tuyết Liên hoa chữa được bá bệnh còn nhân sâm Linh Chi thì nghe thiên hạ nói có thể dùng để cải tử hoàn sinh.

Nữ Thần Y cười chua chát:

- Nếu mà cải tử hoàn sinh được thì Thiên Nhân đâu có nằm trên giường hôn mê bất tỉnh.

Và nàng nói thêm:

- Đêm trước tôi có dùng hoa Tuyết Liên sắc thành thuốc cho huynh ấy uống nhưng không có tác dụng gì. Rồi thì sáng nay tôi cũng thử sử dụng nhân sâm Linh Chi. Kết quả cũng chẳng khả quan là mấy. Giờ chỉ còn một cách là hòa hai vị thuốc đó lại chung với nhau. Nhưng...

Thấy Nữ Thần Y nhưng nhị, đang nói lưng chừng thì bỏ lửng, Lâm Tổ Đình trở mắt:

- Cô còn ái ngại điều gì?

- Tôi lo là sâm Linh Chi và hoa Tuyết Liên có tính hàn nhiệt, khi dung hòa thì liều thuốc đối lập có thể gây tử vong cho bệnh nhân. Nhưng tôi nhất định phải thử.

Lâm Tổ Đình tung hai tay lên trời quát tháo:

- Cô làm vậy là coi nhẹ tánh mạng của huynh ấy! Mang huynh ấy ra làm vật thí nghiệm!

- Nhưng tôi đã hết cách! – Nữ Thần Y nói lớn hơn - Nếu cứ ngồi bó tay chờ mãi thì huynh ấy cũng sẽ mất mạng, thời gian chỉ sớm hay muộn mà thôi!

Trong lúc hai người họ bàn luận, có kẻ đứng nép mình sau bụi cây vênh tai lắng nghe.

Lâm Tố Đình dùng ngón trỏ xỏ vào ngực Nữ Thần Y:

- Nhưng nhờ trị liệu không thành... Cô đành lòng hay sao?

Nữ Thần Y đáp bằng giọng kiên quyết:

- Nhờ mà không thành thì tôi sẽ cùng huynh ấy xuống suối vàng để trên đường Cửu Tuyền huynh ấy có người bầu bạn.

Câu trả lời của Nữ Thần Y khiến Lâm Tố Đình xúc động. Và Lâm Tố Đình nắm chặt đôi tay của người tri kỷ, nói:

- Tôi cũng sẽ theo hai người vào tận chốn âm ty.

Nữ Thần Y rơm rớm nước mắt, cười khê:

- Được rồi! Chúng ta đừng nói chuyện không may này nữa.

Lâm Tố Đình buông tay Nữ Thần Y, gật đầu nói:

- Đúng vậy! Huynh ấy nhất định không sao.

Nữ Thần Y gật đầu đồng ý. Và nàng nói nhanh:

- Bây giờ tôi đi lấy thuốc.

Lâm Tố Đình chợt nhớ đến lời phỏng đoán của Khẩu Tâm “nếu để Dương Tiêu Phong tìm được Nữ Thần Y thì cơ hội phản Thanh coi như hỏng bét.” Lâm Tố Đình liền chộp lấy cánh tay trái của Nữ Thần Y kéo lại.

- Cô đừng nên đi! – Lâm Tố Đình lắc đầu lia lịa - Hắc Viện bây giờ binh lính trùng trùng. Hãy để tôi đi thế cô?

Nữ Thần Y nhìn Lâm Tố Đình, trầm nghĩ “để Đình Đình đi cũng tốt, cô ấy biết võ công, có thể lẻn vào Hắc Viện mà không sợ bị bắt gặp.”

- Vậy cũng được – Nữ Thần Y đặt tay phải lên vai Lâm Tố Đình - Cô hãy mau lên đường. Thiên Nhân không thể cầm cự lâu thêm được nữa.

- Cô an tâm – Lâm Tố Đình vỗ ngực - Trước lúc trời sáng, tôi sẽ mang Tuyết Liên hoa về đây.

Khi Lâm Tố Đình khuất bóng, Nữ Thần Y quay mình định đi về hướng thư phòng của Tản Thiên Nhân thì bỗng nhớ ra điều quan trọng. Nàng bèn hồi hả nổi gót theo Lâm Tố Đình lúc này đã men theo đường hầm bí mật để ra khỏi thung lũng.

39. Chương 39: Đầu Trộm Đuôi Cướp

Giang Nam. Hắc Viện.

Lâm Tố Đình dán mắt vào hàng rào dây leo, thấy hai tên binh lính cầm thương đứng yên như trời trồng. Bọn chúng đang bảo quản kho thuốc. Cuối dãy hành lang còn có đội quân thiết giáp đi tuần tra. Nàng thò vô tay áo rút ra hai cây trâm cài tóc, định dùng chúng làm ám khí phóng vào tử huyệt của hai tên binh sĩ thì nghe tiếng chân khe khẽ sau lưng. Lâm Tố Đình quay mình, há hốc miệng rồi sa sầm nét mặt:

- Cô đến đây làm chi? – Lâm Tố Đình nạt khê - Nhờ bị phát giác thì chết cả đám!

- Tôi muốn phụ cô lấy thuốc – Nữ Thần Y cười cầu tài, tay chỉ trở hướng kho thuốc.
- Ai nói cho cô theo vậy? – Lâm Tổ Đình quắc mắt – Mặc công tí nữa phải lao tâm cứu cô!

Nữ Thần Y nhẹ giọng:

- Nhưng cô đâu có biết Tuyết Liên nằm ở chỗ nào trong kho chứa thuốc.

Lâm Tổ Đình phẩy tay:

- Thì đi lòng vòng kiểm thử bông màu trắng, bộ khó tìm lắm sao?

Dứt lời, Lâm Tổ Đình quay mình lại, xoay cổ tay phóng cặp trâm cài xuyên qua hàng rào dây leo. Âm khí đâm phập vào cổ hai tên quân binh. Bị trúng tối nhược huyết, nạn nhân xấu số tắt thở ngay lập tức. Lâm Tổ Đình lẹ làng rùng mình phi thân bay qua khỏi hàng rào, dang tay đỡ hai tấm thân lực lưỡng nhằm ngăn tiếng động khi bọn chúng ngã xuống đất. Rồi nàng mở cửa kho, lúi thủ thi vào trong, đặt xác chết ở góc phòng và quay trở lại đóng cửa.

Nữ Thần Y đứng đợi bên ngoài, thập thò trông ngóng. Chốc chốc lại vạch lá nhìn rồi thì áp sát tai vào hàng rào hòng nghe động tĩnh.

Một khắc trôi đi, Lâm Tổ Đình bóng hình đầu mất, dường như đã bốc hơi khỏi trái đất. Nữ Thần Y chà hai lòng bàn tay vào nhau, tâm trí như mở tóc sau khi gội, rồi tung rối mù. Nàng chà đến gần rách da thì đột nhiên có bàn tay chop lấy bờ vai. Kẻ này động thủ từ đằng sau, êm ái đến mức nàng không hề nghe tiếng chân đến gần.

Nữ Thần Y toan hét toán thì bị bàn tay nữa bịt chặt miệng. Tiếp theo là giọng nói của Lâm Tổ Đình:

- Cô đừng sợ, là tôi.

Nữ Thần Y quay đầu lại, nhãn mặt trách:

- Cô làm tôi hết hồn.

Và nàng hỏi vồn:

- Đã lấy được hoa Tuyết Liên chưa? Nếu được rồi thì tui mình tẩu.
- Còn chưa lấy được – Lâm Tổ Đình thở hắt ra – Tôi đột nhập vào đó, bởi muốn nát cả kho mà chẳng thấy một cánh hoa, ngay cả một cọng nhụy cũng không có.
- Sao thế? – Nữ Thần Y nhú mày – Rõ ràng tôi để chúng ở trên kệ. Cô đã tìm kỹ chưa?
- Đương nhiên là kỹ – Lâm Tổ Đình nói cứng – Tôi tìm muốn lòi con mắt cũng không thấy mấy cái bông màu trắng đó đâu.
- Trời đất ơi!

Đối đáp đến đây, Nữ Thần Y bụm miệng nén cười. Phải mất chục giây nàng mới lấy lại vẻ quân bình cổ hũ. Nữ Thần Y gõ đầu Lâm Tổ Đình một cái, giải thích:

- Hoa Tuyết Liên màu trắng là khi chúng mọc ở trên cây, đang tươi tốt. Chứ Tuyết Liên trong kho thuốc thì đã được phơi khô, hóa thành màu nâu.
- Vậy thì tôi chịu – Lâm Tổ Đình nhún vai – Trong kho đó chứa toàn là rễ cây rơm rạ, cái nào cũng hết cái nào, tất cả đều là màu nâu. Rất khó nhận diện. Mà sao cô không viết ghi chú bên ngoài ngăn kéo cho dễ tìm?

Nữ Thần Y cúi đầu về biết lỗi. Nàng sượng sùng nói:

- Lúc tôi cùng Hiếu Lạc tới Giang Nam thì có ý định dùng hoa Tuyết Liên để chữa trị bệnh tình của tam ca Quốc Khải. Cho nên tôi mới bảo Hiếu Lạc mang hoa theo. Nhưng khi tôi đến Hắc Viện thì phát hiện tam ca bị nhiễm độc huyết tạng nên đã không sử dụng đến những bông hoa đó. Rồi thì có biết bao sự kiện xảy ra, bận rộn quá thành thử tôi không có cơ hội sắp xếp thuốc men theo thứ tự. Kho chứa thuốc vốn đã bề bộn, Thiên Văn huynh ấy quăng đồ vật lung tung. Tôi chỉ nhớ là đặt để gói hoa ở trên chiếc kệ.

- Giờ tính làm sao? – Lâm Tổ Đình rầu rầu chép miệng.

Nữ Thần Y hất đầu về phía hàng rào:

- Tôi sẽ đích thân vào trong đó.

Lâm Tổ Đình dòm Nữ Thần Y trôn trôn từ lông mày đến lông chân, thầm đánh giá bản lĩnh của tri kỉ. Chưa tới nửa tí thì đã lắc đầu nói:

- Cô như vậy làm sao leo rào vô đó được. Có mà té lợi giò.

- Tôi đâu cần leo rào làm chi – Nữ Thần Y che miệng cười khẽ.

Rồi nàng kéo tay Lâm Tổ Đình đi bọc sang bên hông học đường Hắc Viện. Tới gần cổng Nam Hải, Nữ Thần Y chỉ mở dây leo khô héo. Lâm Tổ Đình vỡ lẽ. Té ra hàng rào có chỗ hư hao, có thể chui vô dễ dàng.

- Chắc phải vậy thôi – Lâm Tổ Đình gật đầu – Nhưng cô phải hết sức thận trọng.

Nữ Thần Y giơ hai ngón tay, nói:

- Nếu trong vòng hai canh giờ mà tôi không trở ra thì cô hãy đi về chứ đừng nên quay vào cứu tôi. Còn nếu mọi sự trôi chảy thì khi tôi thoát ra ngoài, tôi sẽ hội tụ với cô ở đỉnh đồi.

- Không được! – Lâm Tổ Đình lắc đầu quầy quậy – Nếu cô bị bắt giữ thì tôi có thí cái mạng này cũng vào cứu cô.

Biết Lâm Tổ Đình tốt tánh, muốn làm tỷ muội tâm giao có phước cùng hưởng có họa cùng chia nhưng Nữ Thần Y không muốn cả hai người bỏ mạng nên nảy sinh kế hoạch.

- Vậy còn nhiệm vụ cứu Thiên Nhân thì thế nào? – Nữ Thần Y cố tình nhắc nhở danh tánh của hán tử mà Lâm Tổ Đình yêu mến – Huynh ấy rất cần có Tuyết Liên hoa cho nên nhiệm vụ của cô rất là quan trọng. Nếu tôi thất bại thì cô phải đến Thiên Sơn tìm tộc chủ để xin được vào thánh địa lấy hoa.

Sau khi nghe chính miệng Lâm Tổ Đình hứa chắc. Nữ Thần Y giơ tay vạch đám dây leo.

Giang Nam. Hắc Viện.

Nữ Thần Y nhón chân như mèo đang săn chuột. Nàng len lỏi trên hành lang, vừa đi vừa ngó trước dòm sau đề phòng toán quân thiết giáp. May quá! Không có bắt trắc xảy ra.

Lọt được vô kho thuốc rồi nàng cũng chưa dám thở phào nhẹ nhõm. Chỉ tới khi tay ôm gói vải đựng hoa Tuyết Liên thì Nữ Thần Y mới cho phép bản thân lau mồ hôi trán. Xong việc lẽ ra định trở ra ngoài nhưng vì lòng tham không đáy nên Nữ Thần Y đi một vòng. Thấy ngăn kéo gì cũng mở ra hốt một tí. Nào là hắc phong tử, húng chanh, lá rẽ quạt cho tới cam thảo đất, bạc hà, thuyền thoái, mã đề...

Nữ Thần Y cầm vạt áo lên xé toạc một mảnh khá to rồi dùng tấm vải đó gói các thứ lại và ôm khư khư trước ngực. Riêng gói Tuyết Liên hoa thì đã được nàng bỏ tọt vào tay áo.

Người đời nói tham thì thâm quả nhiên không sai chút nào. Lúc đi ngang tủ đựng nhân sâm, nàng lại với tay thò vài chục củ. Nữ Thần Y từng được mệnh danh là “nhà thông thái,” đầu óc vốn sáng suốt thông minh nhưng tối nay lại quên mất phương trình toán lý.

Vóc dáng của nàng đã gầy sẵn rồi, giờ ẵm thêm tùm lum thứ thành thử chân căng vướng vấp, quầy quã lếch thếch tay xước rách đeo. Đang sắp ra tới cửa thì bỗng thân mình chúi nhủi. Hóa ra chân nàng quệt trúng cạnh bàn. Nữ Thần Y té úp mặt xuống sàn khiến gói thuốc rơi vẩy tứ tung. Cử nhân sâm lăn long lóc. Nữ Thần Y rửa thắm trong miệng trước khi lom còm bò dậy. Nàng quỳ gối trên sàn, hươ tay gom góp thuốc men để gói trở vào gói vải.

Ác cái là đêm nay trời phạt người hiền. Đột nhiên cánh cửa mở toang. Nữ Thần Y nhắm chặt đôi mắt, than thẳm, lòng ngỡ đoàn quân thiết giáp nghe có tiếng động nên tiến vô kho thuốc.

Vài phút trôi qua, Nữ Thần Y không nghe động tĩnh bèn nghĩ “nếu đoàn hùng binh đến để bắt mình thì ắt phải có tiếng chân dồn dập chứ sao đặng này...” Nàng bèn đánh bạo hé mắt trông lên.

Ngặt nổi không mở mắt thì thôi chứ mở mắt rồi thì nàng tá hỏa.

Đập vào mắt Nữ Thần Y là một trang nam tử nom vô cùng quen mặt. Đấng trượng phu đó có dáng dấp ngút trời, khí thế ngạo nghễ và anh tuấn khôi ngô. Nhân vật siêu quần này không ai khác hơn Phủ Doãn đại tướng quân. Dương Tiêu Phong đứng sừng sững chấp tay sau lưng nhìn tên gian tế.

Ngay thời điểm đó, hai người họ nhận ra nhau. Tim mệnh mang nhớ chuyện hôm nào. Nghe trong hồn sóng vỗ lao xao.

Sau khi “kênh” một chập, Dương Tiêu Phong chìa một tay. Nữ Thần Y hiểu chàng muốn nàng nắm lấy. Chàng có ý muốn tạo cho nàng điểm tựa để đứng lên.

Nữ Thần Y gạt mạnh cánh tay cứng như thép sang một bên, đứng phất dậy. Nàng liếc cửa ra vào, đầu nhắm tính tốc độ của cặp chân. “Chỉ chừng năm bước là có thể thoát ly,” nàng ước lượng.

Nhanh như chim cắt, Nữ Thần Y lách mình sang bên phải, vụt chạy. Tới cửa, nàng lao mình ra ngoài. Nhưng tới nay Nữ Thần Y lỡ thời. Bài đáp án về quãng đường, vận tốc và thời gian của nàng sai lệch.

Dương Tiêu Phong như cơn lốc ủa đến chặn lối. Đang ngon trớn, Nữ Thần Y đâm sầm vào lòng ngực của Bắc quan đại nhân.

Bình!

Cho dù lúc đó có u đầu mẻ trán đi chăng nữa thì tái Hoa Đà cũng chẳng cảm giác. Nữ Thần Y hoảng hốt thối lui ba bước, long đôi mắt đẹp nhìn vô vương chí tôn.

Dương Tiêu Phong thư thả tiến lên ba bước. Nữ Thần Y lại lùi. Người tiến người thoái. Diễn biến mãi cho tới khi tấm lưng thon áp vào tủ thuốc chứa đựng nhân sâm ngàn năm.

Dương Tiêu Phong đứng sát rạt ngay trước mặt Nữ Thần Y. Khoảng cách giữa hai người họ trong tình thế này chỉ là manh áo. Chàng thấy lòng ngực của người đối diện nhấp nhô, đoán rằng trái tim đó đang đập thình thịch vì nàng hiểu bản thân hết đường bỏ trốn.

Dương Tiêu Phong nâng cằm giai nhân, trầm giọng hỏi:

- Nàng mới vừa đến đây, lại gấp rút muốn bỏ đi rồi à?

Nói xong, Dương Tiêu Phong đưa mắt nhìn đồng “rác rưởi” dưới sàn.

- Xin đại nhân đừng hiểu lầm – Đây là lần thứ hai Nữ Thần Y gạt tay chàng sang một bên. Nàng lệ miệng đánh chính - Tiểu nữ không có ác ý. Tiểu nữ tới đây chỉ cốt mượn một ít thuốc thang.

Nghe nàng phân biệt danh phận, trái tim chàng rã rời. Ba năm trước lối xưng hô xa lạ, ba năm sau cũng vẫn vậy mà thôi. Hai từ huynh muội xem như... qua phà rồi.

Ngây người một thoáng, Dương Tiêu Phong nhớ đến địa vị đôi bên. Nàng quyết vạch đất phân chia chủng tộc, chàng không biết phải làm gì hơn. Những hồi ức chứa chan kỉ niệm lung linh ánh nền trong gian nhà tranh giờ đã thành dĩ vãng. Tình nghĩa tàn phai như giấc mộng đêm dài.

- Mượn? - Dương Tiêu Phong đành cao giọng hỏi – Thế thì chủ nhân đã đồng ý hay chưa?

“Chủ nhân?” Nữ Thần Y nghĩ thầm “chủ nhân của Hắc Viện vốn là Thiên Văn. Huynh ấy hiện đang ở xa. Bây giờ học đường bị triều đình chiếm cứ cho nên chủ nhân trong câu nói đó nghĩa là hoàng đế Khang Hi, kẻ địch của bang phái Đại Minh Triều. Dương Tiêu Phong hỏi vậy là cố ý gây khó dễ ình đấy thôi.”

Suy tính lợi hại một hồi, Nữ Thần Y bèn nói:

- Hoàng thượng có muôn ngàn kỳ trân dị thảo trong Viện Thái Y thì cần chi kho thuốc nhỏ thỏ này? Còn những kẻ thường dân như tiểu nữ lại khác, rất cần nguyên liệu để cứu mạng. Tiểu nữ có người bằng hữu đang lâm bệnh, chỉ muốn mượn một ít thuốc mà hoàng đế cũng không cho, vậy còn là hiền tử chí tôn sao?

Tuy nàng xuất ngôn phạm thượng, lời lẽ đầy rẫy thách thức nhưng giọng nhẹ nhàng. Dương Tiêu Phong đứng nghe tiếng nói êm ả dịu dàng như làn vân trôi lang thang trên bầu trời. Nàng thiệt tình đang làm khổ chàng. Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoán.

Quan niệm hồng nhan họa thủy này không phải là vô duyên cớ. Từ thời khai thiên lập địa, tất cả mỹ nhân trong thiên hạ đã là nghiệp chướng của các bậc anh hùng. Tình cảm quyến luyến của người con gái dễ làm chí khí quần hào giảm sút. Tầm chân tình của nữ nhi dễ khiến cho phần đấu của nam nhi tiêu tan. Anh hùng là để thế nhân ngưỡng mộ nhưng anh hùng lại thường hay vướng vào vòng lụy trai gái yêu đương.

Chẳng hạn như bây giờ, Dương Tiêu Phong bị giai lệ làm cho lòng dạ băng khuâng, mặt mày lờn ngố. Chàng vốn là một đại anh hùng hào kiệt, bạt sơn lấp biển. Ngoài ngạo thiên lãnh địa thì cũng đã từng hô phong hoán vũ. Chàng lui tới vô lâm bấy lâu năm và chỉ nhìn giang hồ bằng hồ bằng nửa con mắt. Nhưng cho dù có anh dũng đến đâu chẳng nữa thì vẫn cứ bị mỹ nữ thôi miên.

Thấy kẻ đối diện trở người, Nữ Thần Y phẩy tay qua lại trước mặt chàng hòng giải thoát cơn u mê. Dương Tiêu Phong bình tĩnh, định lên tiếng phản bác thì Nữ Thần Y nói nhanh:

- Thôi đi, có hỏi mượn cũng vô ích. Bây giờ tiểu nữ đã trót sa lưới. Tiểu nữ tự nhìn nhận bản thân đi ăn trộm bị bắt quả tang.

Và Nữ Thần Y ngoảnh mặt sang bên phải. Không thèm nhìn chàng, nàng phán một câu xanh đờn:

- Đại nhân muốn chém muốn giết thì cứ việc tự nhiên!

Đã đành nàng khiêu khích nhưng trong bụng sợ người trước mặt lắm. Chứng tỏ là đôi bàn tay run run. Ai mà chẳng vậy? Dương Tiêu Phong biết tổng nên bật cười khê.

Nữ Thần Y liếc chàng qua khóe mắt, lặp lại câu nói khích:

- Xin đại nhân cứ việc ra tay – Nàng vờ cứng miệng.

Dương Tiêu Phong đứng yên khoanh tay. Giấy lát trôi đi, Nữ Thần Y lại hỏi:

- Tại sao đại nhân cứ nhìn tiểu nữ mà không chịu ra tay vậy?

- Ta muốn nhìn cho kỹ - Dương Tiêu Phong nheo mắt nói - Để coi có phải nàng thách ta không dám giết nàng không?

- Tiểu nữ biết rõ đại nhân không nỡ lòng.

- Nàng dựa vào đâu mà tin tưởng vậy? - Dương Tiêu Phong thả lỏng đôi tay.

- Nhân thần của đại nhân đã báo cho tiểu nữ biết - Nữ Thần Y chum chím môi.

Nghe câu đáp trật dây nịch, Dương Tiêu Phong trở mắt:

- Đúng là chuyện lạ thiên hạ, bộ cặp mắt mà cũng biết nói sao?

Nữ Thần Y biết chàng sa lầy, liền xoắn câu này trước khi âm thầm hoan hô chiến thắng:

- Cặp mắt của người ta thì không, nhưng cặp mắt của đại nhân thì biết!

Dương Tiêu Phong hiểu trái tim chàng bị dây tơ hồng trói buộc, có ráng vùng vẫy cách mấy cũng gỡ không ra nên lắc đầu chịu thua.

- Hôm nay ta mới rõ - Dương Tiêu Phong vừa nói vừa đưa cặp mắt triu mến nhìn quốc sắc thiên hương – Nữ Thần Y của bang phái Đại Minh Triều là một người như thế nào.

Nữ Thần Y không nén được tò mò. Nàng rụt rè hỏi:

- Là người ra sao?

- Là người rất biết cách ăn nói, rất biết cách lấy lòng nam nhân!

Đây rõ ràng là lời khen tặng. Nữ Thần Y chớp chớp đôi mi. Nàng then thùng lòng thoáng dâng cảm xúc khi biết có người cứ nhìn chằm chằm.

Lâu thật lâu, không gian dường như lắng đọng. Đôi trai tài gái sắc thay phiên chiêm ngưỡng đối phương.

Ngắm thêm một khắc, Dương Tiêu Phong sực nhớ nhiệm vụ chàng đang mang trong mình. Chuyện quân ngũ còn bẽ bộn. Khang Hi hoàng đế lâm bệnh triền miên. Chàng phải đặt đại cuộc trên tình cảm.

Dương Tiêu Phong lên tiếng phá tan bầu không khí êm đềm:

- Nàng có thể giúp ta một việc hay không?

Nữ Thần Y e dè trả lời:

- Nếu như đó là hảo ý thì tiểu nữ cung kính bất như tùng lệnh.

- Ta muốn nhờ nàng cứu mạng một người – Dương Tiêu Phong vòng vo – Được không?

“Điều này đương nhiên là được.” Nữ Thần Y trầm bảo. Nàng là một đại phu, có lòng nhân từ sâu như biển. Chỉ cần căn bệnh nằm trong phạm vi chữa trị chuyên môn thì nàng vui lòng đồng ý ngay hoặc là căn bệnh lạ cũng vậy. Nàng lúc nào cũng cố gắng hết mình, chăm lo bệnh nhân như chính bản thân. Nhưng đó là nói lúc chữa trị những thường dân, nhất là Hán dân. Còn nếu bệnh nhân là người đối lập bang hội thì lại khác. Lòng đầy nghi hoặc, Nữ Thần Y tra hỏi thẳng thừng:

- Người đó là người như thế nào? Có dính dấp với quan quyền hay không?

Dương Tiêu Phong im lặng. Nữ Thần Y biết nàng đã đoán trúng nên lắc đầu nói:

- Vậy thì tiểu nữ không thể giúp đại nhân được rồi.

Và nàng hồi tưởng lời chỉ trích của ngũ ca Tào Chánh Khê. Mới đó mà đã ba năm. Tào Chánh Khê cũng hy sinh trong cuộc hành thích Khang Hi ấu chúa. Càng nhớ, Nữ Thần Y càng đau lòng. Những hoài niệm giữa nàng và Giang Nam bát hiệp tràn về vây tâm não.

Nữ Thần Y tiếp tục lắc đầu, miệng thốt lên những câu kết án của Tào Chánh Khê:

- Tiểu nữ không thể làm tay sai cho triều đình Mãn Châu, không thể nào phản bội bang hội, nhấn tâm với đồng bào, đi nổi giáo cho giặc...

- Nhưng ba năm trước nàng đã cứu ta – Dương Tiêu Phong cắt ngang – Nàng cứu ta không chỉ một lần mà đến hai lần. Ngay cả sau khi nàng phát giác thân phận thật sự của ta.

Nữ Thần Y cup đôi mắt và giơ tay xoa lộn tóc, lúng túng tìm câu đáp từ. Tâm tư không rõ tại sao lúc đó nàng làm vậy. Thấy Nữ Thần Y loay hoay, Dương Tiêu Phong không tha thì chớ còn gặng hỏi:

- Tại sao đêm đó nàng quay trở về cứu ta?

- Tiểu nữ không biết.

Nữ Thần Y vừa nói vừa chớp đôi hàng mi cong hòng lẩn tránh ánh mắt của chàng, tay phải nàng vịn ngăn kéo màu nâu. Ngăn kéo này là ngăn kéo duy nhất trong kho thuốc được sơn màu nâu, tất cả các học tử còn lại đều là màu đen.

Khoảng hai phút sau, nàng ngẩn đầu nhìn thẳng vào mắt Dương Tiêu Phong, giọng thật như đếm:

- Trong lúc đó, tiểu nữ chỉ biết rằng tiểu nữ không thể bỏ đại nhân một mình. Cho dù có chết, tiểu nữ cũng quay về gian nhà tranh.

Dương Tiêu Phong bị hai hạt nhãn đẹp mê hồn thôi miên, cộng thêm lời nói thập phần tình tứ thì hồn phi phách tán. Chàng như chìm vào thế giới bồng lai tiên cảnh, cảm giác như đang nằm trên đồng hoa vàng. Chấn thiên nhai có thắm cổ lót lưng, êm dịu như nhung.

Thời cơ đã tới. Nhân lúc Dương Tiêu Phong đắm say trong cơn mê tình ái, Nữ Thần Y nhanh tay mở ngăn kéo. Ngay lập tức, cơ quan hoạt động. Chiếc tủ đã được kiến trúc làm đường hầm tẩu mã để rời khỏi Hắc Viện. Khi Nữ Thần Y tác động cơ quan thì chiếc tủ hóa thành cánh cửa bí mật, xoay một góc ba chục độ, thiết kế đủ chỗ ột người đi vô.

Nữ Thần Y nhanh chóng lách mình bước vào trong. Một khung sắt từ trên cao đổ ập xuống phân li nàng và Dương Tiêu Phong. Trước khi đào vong, Nữ Thần Y nhovn miệng cười thật tươi với Phủ Doãn đại tướng quân. Nụ cười thần tiên mà Cửu Dương thường hay nhắc đến.

40. Chương 40: Ngộ Biến Tòng Quyền

Đồn Bạch Nhật.

Nữ Thần Y đặt chân lên lối mòn đá sỏi, đi xuyên qua rừng thông. Vừa thong thả cất bước vừa hát vu vơ. Tâm tình cao hứng. Nàng ngâm nga điệp khúc bất hủ Trường Xuân Dạ Hành, bản nhạc ca ngợi dũng khí oanh liệt của binh sĩ ngày đêm canh gác biên thù. Trong đó có hai câu mà Nữ Thần Y hết mực yêu chuộng:

Đường ra biên cương xa vời vợi

Mỗi mắt ngóng trông bóng hướng chân trời

Hồi nãy nàng xui xẻo gặp mặt Dương Tiêu Phong, lọt vào tay của võ lâm nhất đại ma vương mà ung dung tự tại bình bình an an thoát ra ngoài. Nàng hiểu bản thân mới vừa chết đi sống lại. Có thể nói là vạn hạnh.

Thật sự thì nàng cũng chẳng rõ gì mấy. Nàng không biết là bởi vì cái tác phong không sợ trời không sợ đất của nàng đã làm chàng choáng váng? Hay là tại thói ăn nói nịnh nọt mật ngọt chết ruồi? Nhưng nàng nào có ngờ Dương Tiêu Phong không hề đếm xỉa tới hai ưu điểm đó. Chàng bị thôi miên vì ba lý do. Với nàng, chàng ưa nhất là nụ cười thần tiên ghen tị rồi đến đôi mắt mơ màng như sương mờ giăng lê thê trên đỉnh Côn Lôn, và còn vì tình xưa nghĩa cũ nữa.

Lên đến đỉnh đồi, Nữ Thần Y lôi từ trong tay áo một gói vải phát phơ qua lại. Từ đằng xa, Lâm Tố Đình nhảy cẫng khi biết Nữ Thần Y đã thành công đột phá kho thuốc để mang về Tuyết Liên hoa. Vậy là Tần Thiên Nhân có cơ hội được cứu.

—oo0oo—

Đồn Bạch Nhật. Kho chứa thuốc.

Trương Quốc Khải hỏi Nữ Thần Y:

- Thiếu đà chủ có cơ hội bao nhiêu?

Nữ Thần Y đang quạt niêu thuốc, chưa kịp trả lời thì Lâm Tố Đình đáp thay:

- Nhân sâm Linh Chi và hoa Tuyết Liên có bản tính hàn nhiệt...

Nghe Lâm Tố Đình bảo hai vị thuốc mang yếu tố úy kỵ lẫn nhau, lão Tôn hấp tấp cướp lời:

- Vậy thì chúng ta không nên cho thiếu đà chủ uống!

- Phải thử thôi! – Khẩu Tâm đứng khoanh tay gần đó đột ngột lên tiếng – Bang hội không thể thiếu người cầm đầu. Hơn nữa Nữ Thần Y đã từng nói qua, ngoài phương thuốc này thì không còn cách trị liệu nào tốt hơn.

- Nhưng mà nhờ... - Lão Tôn ngập ngừng phản đối, giọng yếu ớt, còn khóe mắt thì bắt đầu bịn rịn. Trong lòng hết mực lo lắng cho tính mạng của Tần Thiên Nhân.

Lần này tới phiên Nữ Thần Y chen lời:

- Các người đừng lo, khi nguyên liệu sắc xong rồi, tôi sẽ chính miệng thử thuốc.

- Muội đừng có điên! – Trương Quốc Khải trợn mắt – Nếu cần người thử thuốc thì người đó phải là huynh. Bang hội không thể mất tái Hoa Đà.

- Bang hội cũng không thể mất tam đương gia – Nữ Thần Y xia cây quạt vô ngục Trương Quốc Khải, đáp trả.

Lão Tôn thấy hai sư huynh muội cãi vã thì đập tay lên ngực:

- Hai người không cần phải tranh luận. Để cho lão phu uống thử. Dẫu sao thì lão cũng đã sống đến từng tuổi này. Hai người hãy còn trẻ, tương lai còn dài. Hơn nữa trên vai còn gánh nặng huyết hải thâm thù phản Thanh phục Minh.

- Không! - Nữ Thần Y kêu lên - Ông không thể làm vậy. Tôi quyết không cho ông đem tánh mạng ra thử thuốc. Ông còn nhớ hay không? Trước lúc sự phụ qua đời đã từng nhấn nhủ tôi phải săn sóc ông. Cho nên tôi quyết không để ông nếm thuốc. Nếu ông muốn uống thử thì phải bước qua xác của tôi!

- Cô nương không cần cản trở lão già này – Lão Tôn lắc đầu kiên quyết - Ta đã quyết định rồi. Tôn bà ở dưới suối vàng ắt không trách ta.

Và lão Tôn đưa mắt nhìn làn khói trắng đang tỏa ra từ chiếc nắp của niêu thuốc. Làn khói bay chập chờn rồi tan biến khiến ông nhớ đến kiếp người. Nhân là do trời sinh, đến khi qua đời cũng trở về đất cuội. Ông trầm giọng nói:

- Thiên địa hồi âm, nhật nguyệt thất hoang, hàm cổ đại biến, bây giờ càng kịch liệt. Mỗi khi đọc văn chương của Phu Tử thì Hán tộc ai cũng có thể khảng khái đi chết để hoàn thành đại nghĩa.

Trương Quốc Khải gật đầu đồng lòng:

- Tôi tin rằng ngày giải phóng sẽ đến rất nhanh. Tới chừng đó non nước giang sơn Hán dân độc lập, thiên địa phục Minh, nhật nguyệt trùng quang.

Trong khi mọi người to tiếng thì Khẩu Tâm chấp tay thở dài:

- A di đà phật! Đúng là thất phu bất lưu, thù thù sinh sát toàn là do thiên tử. Cũng bởi triều đình Mãn Châu làm xáo trộn sinh linh.

Lâm Tổ Đình thực tế hơn Khẩu Tâm. Nàng không than trách hoàng đế Khang Hi. Nhân lúc không ai đề phòng, Lâm Tổ Đình nhanh tay nhấc chiếc niêu thuốc rót vô bát và bưng lên uống một ngụm. Nàng ra tay quá sức mau lẹ. Không ai đứng gần đó có thể can thiệp.

- Đình Đình! – Nữ Thần Y hốt hải gọi tri kỉ.

Khẩu Tâm, Trương Quốc Khải và lão Tôn cũng giật nảy.

- Nguy rồi, bây giờ làm sao đây? – Trương Quốc Khải hỏi lão Tôn.

Lão Tôn đưa mắt nhìn Nữ Thần Y.

Vị Hoa Đà tái thể chớp lấy cổ tay của Lâm Tổ Đình, dìu bạn cố tri đến ngồi lên chiếc ghế gỗ cách chỗ mọi người đang đứng khoảng chừng hai thước. Nữ Thần Y quỳ xuống đất, vừa bắt mạch vừa rưng rưng nước mắt:

- Cô thật là khờ.

Lâm Tổ Đình im lặng. Trương Quốc Khải đi đến bên cạnh bát muối thở dài:

- Muối có biết làm vậy thì có thể chết không?

Lâm Tổ Đình rơi nước mắt:

- Muối biết chứ nhưng muối lại muốn làm điều gì đó cho quốc gia. Muối được bang hội coi trọng, ủy thác đại sự, tôn thành bát đương gia mà muối lại vô tài vô đức. Có mỗi một việc hành thích Dương Tiêu Phong cũng làm không xong, trong lòng cảm thấy thật xấu hổ.

Nghe lời thổ lộ chân thành, mọi người ai cũng khịt khịt mũi, muôn bề xúc động. Đúng là ngộ biến tông quyền. Lâm Tổ Đình gặp tình thế bất đắc dĩ thì cứ theo tình thế mà làm, cho dù đó là chuyện nguy hại tánh mạng.

Ngay giờ phút đó, chỉ có Khẩu Tâm bình thản tựa lưng vô cạnh bàn nói:

- Xem chừng chúng ta chỉ còn nước ngồi chờ phản ứng của thuốc như thế nào rồi mang vào trao thiêu đà chủ.

—oo0oo—

Hai canh giờ sau. Nữ Thần Y xem thử nhịp mạch của Lâm Tổ Đình. Trương Quốc Khải, lão Tôn và Khẩu Tâm đứng khoanh tay. Họ cả ba người không hện mà tim đập mạnh. Mãi cho đến khi khóe miệng của Nữ Thần Y hé nhụy thì Trương Quốc Khải mới thở phào:

- Vậy là đại công cáo thành. Đúng là kỳ tích.

Lão Tôn cười sáng khoái:

- Phải thế chứ. Nếu như trên đời còn căn bệnh không đối phó được thì làm sao có thể xứng danh là tái Hoa Đà?

- Cái này phải kể công lao của Lâm Tổ Đình – Nữ Thần Y đứng dậy xua tay - Cô ấy liều mình thử thuốc.

- Không! – Lâm Tổ Đình đứng lên theo, cười nói – Không phải công trạng của tôi mà toàn là nhờ mưu trí của cô. Nếu như cô không đột nhập vào Hắc Viện để đánh cắp Tuyết Liên hoa thì tôi làm sao có thể nếm thuốc được?

Nghe nhắc đến nhiệm vụ bất khả thi, Khẩu Tâm khe khẽ cau mày tỏ vẻ khó chịu trong khi Trương Quốc Khải to tiếng:

- Lần sau không cho hai muội đi mạo hiểm. Nếu còn cả gan như vậy thì đừng có trách huynh!

- Đúng rồi! – Lão Tôn cũng lắc đầu phật ý – Mai mốt có chuyện nguy nan gì thì để lão phu đi làm. Bộ xương già này cần phải hy sinh một lần cho quốc dân.

Ngay tức thì, Trương Quốc Khải phát lên vai ông lão một cái rồ to:

- Như vậy đâu có được chứ. Nếu bộ xương cách trí của ông vào địa phủ, bỏ lại biết bao nhiêu công chuyện cho tôi thì tôi làm sao mà quán xuyến nổi?

Lời dí dỏm khiến tất cả cười ồ. Lâm Tổ Đình vỗ ngực để thêm vô:

- Còn có muội mà tam ca. Làm chuyện nặng nhọc thì muội không thể tiếp tay chứ đi theo yểm trợ hoặc dẫn đường thì tay chân của muội cũng không phải là chậm chạp.

Lâm Tổ Đình dứt lời, lão Tôn liền nhảy chồm chồm:

- Lâm Tổ Đình cô nương nói vậy là muốn trừ lão phu chết sớm à?! Thật là ác quá!

Mọi người lại được một chập cười nghiêng ngửa. Thân hình ngả ngón như rầy ngô đồng trong mùa gió bắc. Rồi chợt nhớ ra điều đặc chí, ông lão quay sang Nữ Thần Y:

- Mà phải nói Nữ Thần Y cô nương bản lĩnh thật, có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Dương Tiêu Phong mà chẳng chút hề hấn gì.

Nữ Thần Y thản nhiên mỉm cười. Nàng điệu dàng giơ tay vuốt tóc sang một bên. Khẩu Tâm thấy vậy thì vội thu nắm tay vờ ho húng hắng:

- E...hèm...! Đó gọi là duy nữ tử dữ tiểu nhân vi nan dưỡng dã.

- Nói hay lắm! – Lão Tôn quàng tay qua vai Khẩu Tâm.

Trương Quốc Khải dòm lão Tôn ý chừng muốn hỏi câu lâm nhảm của Khẩu Tâm có nghĩa là như thế nào. Bất gặp ánh mắt của Trương Quốc Khải, lão Tôn bèn ngoắt lại gần thì thảo vô tai:

- Câu đó có nghĩa như vậy. Đại đương gia ám chỉ bọn đàn bà con gái và loài tiểu nhân đê hèn, cả hai thật khó nuôi dạy, gần họ thì khinh nhờn, xa thì oán thán. Cho nên trong mắt thánh nhân chỉ có hai loại người là quân tử và tiểu nhân. Đàn bà được xếp cùng loại với tiểu nhân vì họ làm vương chân quân tử...

Lão Tôn chưa giải thích xong, Khẩu Tâm đã co giò dzông ra khỏi kho chứa thuốc. Chiếc áo cà sa màu vàng nghệ mất hút cuối dãy hành lang. Đuổi theo sau lưng vị hòa thượng là tiếng gầm gừ của Lâm Tổ Đình. Rồi tới tiếng la oai oái của Nữ Thần Y.

(còn tiếp)

Đồn Bạch Nhật.

Khi thiếu đà chủ tỉnh lại thì trời đã canh năm. Lâm Tổ Đình đang ngồi trên chiếc ghế gỗ lim sần sùi đặt cạnh giường. Nàng xếp bằng hai tay lên ngực Tần Thiên Nhân, gối đầu thiêm thiếp ngủ.

Tần Thiên Nhân nghiêng đầu đảo mắt một vòng chung quanh thư phòng mong tìm hình bóng người chàng thương nhưng nàng đâu không thấy. Chàng bèn cục cựa định ngồi dậy.

Tiếng kêu cọt két phát ra từ chiếc giường gỗ mây đánh thức giấc mộng của Lâm Tổ Đình.

- Huynh còn yếu lắm, đừng tự cử động – Lâm Tổ Đình nhồm dậy nói - Để muội giúp huynh.

Và nàng tắt tả dìu chàng ngồi tựa lưng vô vách. Đúng lúc đó, Khẩu Tâm bước vào.

- Huynh cảm thấy thế nào - Lâm Tổ Đình sờ bàn tay êm ái lên trán hôn phu.

Tần Thiên Nhân không trả lời câu thăm chừng sức khỏe mà hỏi lại:

- Tây Hồ đang ở đâu?

Lâm Tổ Đình cúi đầu mím chặt môi, cảm giác sống mũi cay nồng. Khẩu Tâm bèn đáp thế:

- Nữ Thần Y đang chuẩn bị đồ ăn sáng.

- Đại ca – Tần Thiên Nhân gật đầu chào sát thủ thiết đầu lồi.

Khẩu Tâm cũng gật đầu đáp trả.

- Cửu Dương đã về chưa? – Tần Thiên Nhân tiếp tục thăm dò tông tích của các đại nhân vật trong bang phái Đại Minh Triều.

Khẩu Tâm lắc đầu:

- Vẫn không nhận được thông tin của thất đệ lẩn Hiếu Lạc.

- Vậy còn thương tích của Sư Thái?

- Sư Thái đang bế môn tịnh dưỡng trong động Thạch – Khẩu Tâm hất đầu về phía hậu viên của đồn Bạch Nhật - Nhưng thời hạn sắp chấm dứt rồi.

- Thế thì tốt quá! - Lâm Tổ Đình lên tiếng - Đến chừng đó chúng ta sẽ có dịp trau dồi ý kiến với tổng đà chủ. Sư Thái nhất định tìm ra phương pháp khôi phục binh mã để tiêu diệt đám cẩu Thanh, chiếm lại địa đạo và học đường.

Nghe Lâm Tổ Đình nhắc đến chuyện Hắc Viện học đường và địa đạo Tây hồ bị chiếm đóng, Tần Thiên Nhân thở dài:

- Không ngờ bọn chúng quá mưu mô.

Khẩu Tâm lắc đầu bái phục:

- Từ lâu đã nghe danh Dương Tiêu Phong, một kẻ khét tiếng xảo quyệt, trí tuệ đa mưu.

Tần Thiên Nhân nhìn Khẩu Tâm:

- Đã đành triều đình âm thầm gài bẫy dụ chúng ta cướp thảo lương để ra tay tiêu trừ học đường và địa đạo. Nhưng tại sao Dương Tiêu Phong lại đoán được hai chỗ đó chính là sào huyệt của chúng ta?

“Ừ nhỉ!” Lâm Tổ Đình giật nảy như ngồi phải đinh. Tần Thiên Nhân hỏi đập một câu quá xá chí lý mà trong lúc cảm phần chưa có ai nghĩ tới. Tại làm sao Dương Tiêu Phong có thể phát giác học đường và địa đạo là chốn ẩn náu của các thành viên bang phái phản Thanh?

Lâm Tổ Đình bèn thu nắm đấm, giọng bức xúc:

- Có một ngày, muội nhất định sẽ báo thù cho các huynh đệ chôn thây ở đồi Bát Cự.

Tần Thiên Nhân đặt tay lên vai vị hôn thê:

- Thù hằn ắt sẽ báo nhưng phải chờ thời cơ. Bây giờ việc chúng ta nên làm là đợi Cửu Dương trở về rồi tất cả cùng đi diện kiến tổng đà chủ, để Sư Thái quyết định.

Lâm Tổ Đình vẫn chưa vui bực tức. Nàng cung tay đâm vào nhau ra chiều phẫn nộ:

- Thiếu đà chủ có biết rằng xem chút nữa thì muội và đại ca đã giết được tên cầu quan?

- Hai người đã làm gì? – Tiết lộ của Lâm Tổ Đình khiến Tần Thiên Nhân luống cuống đến độ quíu cả lưỡi, nét mặt ngơ ngác như vừa rơi xuống phạm trần từ cung trăng.

Lâm Tổ Đình đành thuật lại đầu đuôi câu chuyện thích sát Phủ Doãn đại tướng quân. Khẩu Tâm đứng sau lưng Lâm Tổ Đình, tay nắm chặt râu chuôi trảng hạt.

Lâm Tổ Đình hăm hở kể câu chuyện nàng đã giả làm kỹ nữ thanh lâu như thế nào và chiến đấu oanh liệt với Dương Tiêu Phong ra sao cho Tần Thiên Nhân nghe, không soát nửa chi tiết. Tần Thiên Nhân ngồi nhủ mày lắng tai, chốc chốc lại ôm ngực thở hì hục khiến Lâm Tổ Đình lo sốt vó. Nàng hiểu nội thương của chàng vẫn còn hoành hành.

Màn tường thuật cứ diễn ra như vậy, lâu thật lâu.

Lâm Tổ Đình chấm dứt câu chuyện bằng pha chém tay vào không khí, kết luận:

- Nhờ bức chân dung của Nữ Thần Y mà muội và đại ca mới có thể thoát thân. Nếu lúc đó tấm tranh không bay đến chỗ đồng lửa thì Dương Tiêu Phong đã phối hợp với đoàn quân thiết giáp tiêu trừ chúng tôi rồi.

Chờ Lâm Tổ Đình hoàn thành âm cuối cùng, Khẩu Tâm nói với Tần Thiên Nhân:

- Đúng vậy! Vì thấy tên cầu quan bị chi phối thành thử chúng tôi thừa dịp bỏ chạy.

- Dương Tiêu Phong khẩn trương tấm tranh đó lắm sao? – Tần Thiên Nhân hỏi, âm ngữ thều thào như người mộng du.

- Khẩn trương còn hơn vàng bạc châu báu! – Khẩu Tâm đáp nhanh, giọng chắc như cua gạch.

Tần Thiên Nhân nhìn lên trần nhà chép miệng:

- Sao lạ vậy?

Khẩu Tâm nhếch môi:

- Huynh và Lâm Tổ Đình suy nghĩ mãi cũng không thông.

- Sao lại không thông – Lâm Tổ Đình quay đầu tròn mắt nhìn Khẩu Tâm - Hôm trước huynh có nói Dương Tiêu Phong muốn dùng Nữ Thần Y để...

Không cho phép Lâm Tổ Đình nói tiếp, Khẩu Tâm bủa ngang:

- Đó là huynh đoán khơi khơi vậy thôi, chắc gì đúng!

- Còn muội nghĩ là đúng – Lâm Tổ Đình gật đầu – Ngoài hai lý do đó thì không còn lý do nào khiến hần nôn nóng muốn biết tung tích của cô ấy đến như vậy. Hần đồng ý thả muội đi chỉ cần muội nói ra địa điểm mà Nữ thần Y trú ngụ.

- Muội đừng có nói lung tung – Khẩu Tâm một mực lắc đầu – Chúng ta chưa rõ ràng cơ sự thì chớ nên phán đoán nguyên do kéo làm cho các thành viên bang hội rối loạn tinh thần. Lại nữa, thiếu đà chủ cần nghỉ ngơi thật nhiều trong thời gian sắp tới.

Lời lẽ hợp tình hợp lý của Khẩu Tâm thức tỉnh Lâm Tổ Đình. Tần Thiên Nhân mới vừa hồi phục, sức lực hãy còn yếu kém thành thử nàng không nên mang đến cho chàng đả kích. Rốt cuộc đành nghe theo lời phân trần của vị hòa thượng, Lâm Tổ Đình im như thóc.

Tần Thiên Nhân ngồi yên trên giường, vừa ù tai vừa chóng mặt. Chàng không hiểu hai kẻ đối diện đang úp mở điều chi.

Chợt có tiếng lú lo bên ngoài thư phòng. Cánh cửa mở toang, Nữ Thần Y và lão Tôn bước vào. Lâm Tổ Đình rời khỏi ghế, chạy đến đón lấy mâm thức ăn từ tay Nữ Thần Y rồi cùng lão Tôn bày biện chén đĩa

lên trên bàn trà ở góc phòng. Đồ ăn sáng gồm có há cảo, giò quẩy, bánh bột nếp nhân đậu đỏ, cháo hạt sen, một bình trà xanh và đương nhiên là bánh bao xá xíu.

Nữ Thần Y rót tách trà đem đến trao tay Khẩu Tâm:

- Suốt đêm đại ca cứ tụng kinh siêu độ cho các huynh đệ ở đời Bát Cựu và còn cầu nguyện dùm thiếu đà chủ, chắc đã mệt. Huynh hãy uống tách trà này rồi ăn một chút gì cho đỡ lòng. Muội có nấu món cháo hạt sen mà huynh thích ăn.

Khẩu Tâm bưng tách trà nốc một hơi sạch bách trước khi nói:

- Được, nếu muội đã đến đây thì nhiệm vụ chăm sóc thiếu đà chủ nhường lại uội.

Giao phó xong, Khẩu Tâm đi tới chỗ bàn trà cầm chén cháo mà Lâm Tổ Đình đã múc sẵn và húp ngon lành, chẳng cần dùng muỗng múc. Lâm Tổ Đình cũng ngồi xuống gấp hết món này đến món kia.

Lão Tôn bưng chén cháo và đĩa bánh bao đi đến đặt lên chiếc ghế gỗ lim nhân tiện hỏi thăm sức khỏe của thiếu đà chủ. Sau khi biết ngoại thương của Tần Thiên Nhân không nề hà gì, chỉ có nội thương hao tổn thì ông buồn bã nói:

- Phải chi hôm giao chiến có sự hiện diện của Cửu Dương.

Nữ Thần Y ngồi lên mép giường đối diện Tần Thiên Nhân, nói:

- Không chừng huynh ấy đang trên đường về đây.

- Mà sao lâu quá không nghe tin tức của Hiểu Lạc? – Lão Tôn run giọng – Bấy lâu nay nó làm điều gì cũng rất chu đáo, dù tìm được Cửu Dương hay không thì cũng phải nhắn với chúng ta một tiếng. Đẳng này, cho tới bây giờ vẫn còn chưa thấy nửa bức thư bỏ câu gởi đến từ Lan Châu.

- Ông đừng lo – Nữ Thần Y trấn an – Hiểu Lạc rất tinh khôn. Có lẽ chuyển đi bị trì nệ vì mùa màng nước lũ. Nghe đám huynh đệ Giang Nam nói lặt lợ ở Cam Túc đã hủy hoại hết tất cả đường sá.

Và nàng mỉm cười nói thêm:

- Ông chớ quên rằng Hiểu Lạc là đồ đệ mới vừa thu nhập của Thiên Văn. Thầy sao trò vậy. Ai mà hiếp đáp được đệ tử của Gia Cát tái lai chứ?

- Lão phu cũng mong vậy – Lão Tôn gật đầu – Thiện lai thì thiện báo. Hy vọng hai người họ sẽ không sao.

Nói rồi, lão Tôn lui trở về bàn ăn. Còn lại cặp tình nhân. Nữ Thần Y bưng chén cháo lên thổi nguội. Nàng múc từng muỗng vừa dứt cho bệnh phu vừa cười bằng mắt. Tần Thiên Nhân nhìn đôi môi chín mọng của người đối diện, thấy tình yêu dâng sóng ngập lòng.

Hận cái là Trương Quốc Khải làm kỳ đà cản mũi. Tay cầm chén thuốc, vừa bước vô khỏi cửa chàng liền ủa đến bên cạnh Nữ Thần Y hỏi trống:

- Thuốc sắc thể này có đặc quá không?

Nữ Thần Y dòm chén thuốc, cười run cả người khiến cho chén cháo hạt sen sóng sánh. Cười một hơi, nàng giờ tay lau nước mắt:

- Không đặc lắm đâu nhưng mà để muội đi sắc lại chén thuốc khác.

Lo Nữ Thần Y vất vả, Lâm Tổ Đình và lão Tôn lật đật buông chén đũa đứng dậy nói:

- Để tôi thái nhân sâm phụ cô một tay.

- Còn lão phu đi xách nước ngoài giếng để rửa hoa Tuyết Liên.

Trương Quốc Khải cũng gãi đầu ái ngại:

- Và huynh nữa, huynh sẽ giúp muội châm lửa. Nhưng không có canh lửa đâu à, đó là phần của muội.

Câu cuối cùng của Trương Quốc Khải khiến mọi người cười rũ rượi. Tần Thiên Nhân vừa cười vừa ôm lòng ngực, chắc là do khí quản làm động vết thương.

Ngoác miệng đã đời, những người khỏe khoắn đi thu dọn mâm thức ăn và lục tục kéo nhau rời khỏi thư phòng, bỏ lại thần quyền Nam hiệp. Lúc họ ra tới cửa thì bỗng bệnh phu lớn tiếng:

- Đại ca! – Tần Thiên Nhân gọi Khẩu Tâm.

Khẩu Tâm quay mình. Tần Thiên Nhân hạ giọng:

- Huynh có thể ở lại đây một hồi? Đệ có việc này muốn hỏi huynh.

Nghe Tần Thiên Nhân bảo ở lại, Khẩu Tâm gật đầu, khước miệng kín đáo nở nụ cười ý nhị.

41. Chương 41: Hữu Duyên Vô Phận

Đồn Bạch Nhật. Giờ Dần.

Đang ngủ say mê, Tần Thiên Nhân giật mình tỉnh giấc. Mồ hôi đổ đầy trán, chảy một dòng xuống thái dương.

Thiếu đà chủ chẳng màng gơ tay lau mồ hôi mà đưa mắt nhìn Nữ Thần Y, thấy giai nhân ngồi ở cuối giường, tựa lưng vô vách. Chàng âm thầm chiêm ngưỡng đôi mắt nhất cổ khuynh nhân thành. Hai hàng mi mượt mà đang khép kín.

Thần quyền Nam hiệp cảm giác lòng quặn đau khi hồi tưởng diễm tiên đoán của Khẩu Tâm. Rồi chàng cũng nhớ đến lời thề đêm đó. Trước ngày ám toán Khang Hi hoàng đế, bảy sư huynh đệ nguyện sinh tử. Quý dưới vong linh của Mã Lương lão nhân, chàng đã từng nói “quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách...”

Tần Thiên Nhân hiểu cuộc chiến chinh này hãy còn dài. Bang hội sẽ còn đối đầu gian nan trắc trở. Ở nơi tương lai đang chờ đợi biết bao điều khó khăn. Non nước bị quân giặc Bát Kỳ xâm lăng. Dân chúng bị triều đình bức bách. Bởi thế cho nên nguyện vọng khởi nghĩa là trên hết. Mộng chung đôi phải đành chia phối.

Nhưng chàng lại không muốn vùi chôn mối tình đầu, không nỡ để tình yêu ngủ yên trong cõi thâm sâu. Nếu thiếu sự hiện diện của người yêu bên cạnh thì cho dù chiến thắng vinh quang lại có ích gì? Con đường lột đến ngai vàng lúc đó chỉ nhuộm đầy nước mắt thê lương sầu bi.

Càng nghĩ, Tần Thiên Nhân càng không muốn nắm cương vị thống lĩnh. Chẳng thà là một kẻ tầm thường mà hằng đêm chàng có thể gom góp trăng sao dệt nên lối mộng cho nàng bước đi. Rồi chàng sẽ cùng nàng đan tay đếm sao đêm, hẹn trăm năm cùng nàng kết tóc se duyên mộng vàng.

Lòng mâu thuẫn, Tần Thiên Nhân thở dài.

Nghe tiếng thở than, Nữ Thần Y mở mắt.

- Huynh đã thức rồi à? – Nàng dùng bàn tay nhỏ nhắn xoa lên ngực chàng – Trời còn chưa sáng.

- Mấy hôm nay huynh nằm hôn mê trên giường, nay đỡ nhiều rồi nên không muốn ngủ nữa. Vả lại lúc chưa bị thương thì huynh cũng thức dậy giờ này để luyện võ công - Tần Thiên Nhân nói và chống tay ngồi dậy.

Thấy cử chỉ của người yêu chậm chạp, Nữ Thần Y chồm tới ôm lấy cánh tay chàng định kéo chàng ngồi dậy thì:

- Không cần muội giúp! - Tần Thiên Nhân gạt phắt.

Nữ Thần Y thoáng sững sờ nhưng lại nghĩ “có lẽ huynh ấy cảm thấy khỏe trong người, muốn tự mình tập tành cử động.”

Nàng bèn sờ tay lên trán bệnh phu. Vầng trán nóng rang hệt cơn sốt phong hàn cao độ. Nữ Thần Y liền nói:

- Huynh ngồi đây chờ một chút, muội trở lại ngay.

Và nàng bỏ ra ngoài. Chưa đầy một khắc, Nữ Thần Y quay lại với chén thuốc. Tần Thiên Nhân vẫn ngồi đó bất động, đôi mắt nhắm nghiền. Nữ Thần Y hốt hải chạy đến lay mạnh cánh tay của phong trần Nam hiệp:

- Thiên Nhân!

Tần Thiên Nhân hé mắt, giọng yếu ớt:

- Huynh không sao.

Nữ Thần Y thở phào. Nàng kê chén thuốc lên sát môi chàng dịu dàng bảo:

- Huynh hãy mau uống chén thuốc này, có thể làm giảm cơn sốt rồi ngủ thêm một hai canh giờ nữa chứ đừng nên thức quá sớm.

Tần Thiên Nhân khẽ gật đầu.

Nữ Thần Y liền nghiêng chén thuốc để dứt cho chàng uống. Ngờ đâu giống như hồi nãy, Tần Thiên Nhân từ chối lòng tốt.

- Để cho huynh – Tần Thiên Nhân vừa nói vừa dùng hai tay bưng cái chén.

Cảm giác buồn tủi đâm chồi, Nữ Thần Y ngồi lên chiếc ghế gỗ lim tự an ủi “có lẽ huynh ấy cảm thấy khỏe trong người...”

Nữ Thần Y chưa ngẫm xong thói đời đen bạc thì Tần Thiên Nhân đã uống cạn chén thuốc. Thấy chàng ngoan ngoãn tuân lời, Nữ Thần Y hé môi khoe những chiếc răng ngọc ngà. Nàng thầm nhủ “vị đắng như vậy mà Thiên Nhân không câu nệ, thế mà mình còn tưởng huynh ấy sẽ không chịu uống.”

Nhưng nụ cười mới vừa trở hoa, chưa kết trái thì đã mau chóng tàn phai. Tần Thiên Nhân trao trả chén sành, gật đầu cảm tạ:

- Cám ơn muội, Tổ Đình.

Tuy tiếng nói của Tần Thiên Nhân thều thào nhưng Nữ Thần Y nghe rõ mồn một. Nàng đứng chôn chân. Biệt nhãn phụng hoàng thần thờ như bị ai điểm huyết.

Mãi cho tới khi vị Hoa Đà tái thể rút khỏi cơn bàng hoàng, chớp đôi mi dài nhìn người đối diện thì Tần Thiên Nhân đã nằm xuống nhắm mắt.

Bên ngoài ánh sao vụt tắt. Bầu trời quang đãng. Vầng dương từ từ lộ dạng phía chân mây.

(còn tiếp)

Đồn Bạch Nhật.

Tần Thiên Nhân lại nằm mê man trên giường. Thỉnh thoảng vầng trán và hai lòng bàn tay xuất hiện mồ hôi. Còn thân thể thì tỏa nhiệt, rồi hạ. Cứ như vậy cho đến chiều hôm sau.

Nữ Thần Y đứng trong nhà bếp nấu canh sâm. Nàng cầm quạt lông ngỗng quạt bếp lửa, vừa buồn vừa lo. Sáng hôm qua là lần đầu tiên Tần Thiên Nhân lẫn lộn danh tánh của nàng. Càng nghĩ nàng càng cảm thấy bất an. Chàng không chỉ gọi nhầm tên mà còn cư xử xa lạ, hết như ruồng bỏ.

Lâm Tổ Đình bưng bình trà đi ngang qua nhà bếp, chứng kiến Nữ Thần Y rầu rĩ thì nhón chân bước vô và len lén đến phía sau lưng giật tóc. Nữ Thần Y hét toáng:

- Á! Á! Buông ra!

Lâm Tổ Đình một tay bá vai bạn cố tri, một tay chỉ nồi canh, cười tít mắt:

- Canh đã sôi quá rồi, nếu không hạ lửa thì nước sẽ cạn hết giống hệt tam ca hôm hôm.

Nữ Thần Y nghe Lâm Tổ Đình nói, không bớt lửa thì chớ còn bỏ thêm củ vào.

- Cô làm sao vậy? - Lâm Tổ Đình trợn mắt - Bộ cây quạt này có thù với cô hả?

Té ra trong lúc bối rối Nữ Thần Y ngỡ cây quạt lông ngỗng là bó củ.

Sau khi phát hiện món vật ứng ý của lão Tôn đang “hấp hối,” nàng bất chấp tất cả mà thò tay vô bếp để lôi cây quạt ra. Lâm Tổ Đình lại thêm một phen kinh ngạc liền chớp lấy cổ tay của Nữ Thần Y.

- Đứng nha! – Lâm Tổ Đình kéo tay Nữ Thần Y khỏi ngọn lửa - Cô điên hả?

- Tôi... Tôi... - Nữ Thần Y rơm rớm nước mắt.

Lâm Tổ Đình chạnh lòng ngó gương mặt buồn xo:

- Có chuyện gì à?

- Tôi... Tôi... - Nữ Thần Y tiếp tục cà lăm.

- Cô thế nào?

- Tôi... buồn.

- Cô buồn? – Lâm Tổ Đình thò lòi con mắt - Sao lại buồn?

Nữ Thần Y mấp máy môi định nói gì đó nhưng cuối cùng im hơi.

Lâm Tổ Đình đoán bạn già có điều khó nói liền nhỏ nhẹ:

- Cả hai chúng ta là tri kỉ bấy nhiêu năm, còn thân hơn tử muội ruột, có chuyện gì mà tôi không thủ thỉ với cô. Sao nay cô có chuyện buồn mà lại giấu tôi? Có phải không xem tôi là bạn không?

Bị lên án là người bạn không thành thật, Nữ Thần Y đành thổ lộ:

- Tôi buồn... Thiên Nhân...

Nữ Thần Y thốt xong bốn tiếng thì im tịch. Lâm Tổ Đình nghe tên của vị hôn phu, ngỡ vấn đề có liên quan đến bệnh tình của Tần Thiên Nhân nên hỏi vồn:

- Thiếu đà chủ? Cô đang buồn vì thương tích của thiếu đà chủ? Huynh ấy thế nào? Không lẽ tình trạng có biến chuyển?

Nữ Thần Y nhìn vị hôn thê của Tần Thiên Nhân, không biết phải hé môi giải thích thế nào. Chẳng lẽ lại bảo “tôi buồn vì tôi phát hiện vị phu quân tương lai của cô thay lòng, hiện giờ huynh ấy khẩn trương đến cô nhiều hơn?” Cho nên Nữ Thần Y chọn con đường im lặng là vàng.

Thấy Nữ Thần Y câm miệng hén, Lâm Tổ Đình càng cho rằng phỏng đoán của nàng là đúng. “Tần Thiên Nhân quả thật đang bị tử thần điểm tướng,” nghĩ đến đây, Lâm Tổ Đình nóng gáy:

- Cô không nói cho tôi biết bệnh tình của huynh ấy thì thôi. Tôi có miệng, tự tôi sẽ đi hỏi.

- Cô đừng đi! - Nữ Thần Y la làng - Huynh ấy không sao!

Rồi nàng cố nín vạt áo của người bên cạnh nhưng Lâm Tổ Đình vùng ra và bưng bình trà chạy mất.

Còn lại một mình quạnh quẽ trong nhà bếp, Nữ Thần Y mím chặt đôi môi, lòng lo khi Tần Thiên Nhân biết nàng u buồn sẽ buồn theo mà ảnh hưởng công trình điều trị. Bởi vì ngay thời khắc này, trái tim nàng vẫn ngỡ hôm đó chàng cầu sườn là bởi nội thương dày vò huyết mạch. Thế thôi.

(còn tiếp)

Đồn Bạch Nhật.

Lâm Tổ Đình xô cửa bước vô thư phòng của Tần Thiên Nhân. Chàng đang ngồi cạnh bàn trà.

- Thiếu đà chủ không nên ngồi đây – Lâm Tổ Đình đặt bình trà lên trên bàn, tay chỉ khung cửa sổ - Chiều nay gió lớn sẽ hại sức khỏe.

Tần Thiên Nhân nhìn ngọn thông phủ đầy tuyết ở góc vườn, nói:

- Nếu huynh nằm hoài trên giường sẽ cụp sống lưng.

- Nhưng huynh chưa khỏe hẳn, phải biết coi trọng bản thân! – Lâm Tổ Đình dạy đời và hươ tay đóng cửa sổ lại.

- Muội tìm huynh có chuyện gì? – Tần Thiên Nhân hỏi, mắt vẫn nhìn hướng cửa sổ.

- Muội mang trà nóng đến cho huynh sẵn tiện hỏi... thăm sức khỏe của huynh - Lâm Tố Đình sùng sùng đáp, chưa dám nhắc vấn đề của Nữ Thần Y.

Và nàng tiến lại gần, ngồi lên chiếc ghế bên cạnh vị hôn phu hỏi:

- Huynh còn đau không?

Tần Thiên Nhân khoanh tay, định lắc đầu thì nghe tiếng chân trên hành lang. Qua khe mắt, chàng thấy vạt áo màu hồng lộ ra đằng sau cánh cửa thư phòng.

Tần Thiên Nhân bèn quay sang nhìn thẳng vào mắt Lâm Tố Đình, nói ro ro như đã từng học thuộc lòng câu trả lời:

- Nỗi đau đó đâu có gì đáng để nhắc tới. Bởi vết thương da thịt dù nặng nhưng dễ chữa. Còn vết thương lòng thì cứ đau âm ỉ, rất khó chữa vì đâu có ai nhìn thấy nó.

Trả bài xong, Tần Thiên Nhân rót trà ra hai chun.

Lâm Tố Đình chẳng hiểu hàm ý ẩn trong ba câu nói trên nên sờ tay lên ngực vị hôn phu, chớp mắt hỏi:

- Bộ lòng ngực đau lắm hả? Để muội thoa cho nha?

Tần Thiên Nhân biết Lâm Tố Đình hơi mắc chứng bệnh chậm tiêu. Cô nàng khờ khạo nhưng không sao, mấy câu đó vốn dành cho người khác nghe. Và chàng liếc mắt về hướng cánh cửa. Vạt áo màu hồng vẫn còn đấy. Chàng liền gật đầu.

Lâm Tố Đình lù khù. Nàng vừa xoa ngực của vị hôn phu vừa nói:

- Hồi nãy huynh bảo đau trong lòng là đau tim hay đau phổi?

Rồi nàng chợt ngưng tay nói nhanh:

- Thôi! Để muội đi gọi Nữ Thần Y đến đây bắt mạch cho chắc ăn, luôn tiện mang canh đến cho huynh. Cô ấy đang ở dưới bếp nấu canh sâm.

- Không cần – Tần Thiên Nhân lắc đầu.

- Sao lại không cần? – Lâm Tố Đình rút tay về – Nếu huynh còn cảm giác đau ngứa là uống không đúng thuốc.

- Huynh thật tình bớt đau rồi - Tần Thiên Nhân nói bằng giọng ngọt ngào – Muôn bề cũng nhờ có muội.

Rồi bỗng nhiên Tần Thiên Nhân nắm hai bàn tay thon dài áp lên ngực chàng. Đôi môi của Lâm Tố Đình hóa thành vòng tròn, gò má ửng đỏ hết than hồng trong lò củi mà Nữ Thần Y dùng để nấu canh.

Chưa hết, Lâm Tố Đình lại phải há hốc miệng lần thứ hai khi nghe Tần Thiên Nhân nói oang oang như đang chỉ huy trận mạc:

- Có muội ở đây với huynh thì đã là phương thuốc tốt nhất rồi. Huynh không cần canh sâm hay linh đơn gì nữa cả!

(Còn tiếp)

Đồn Bạch Nhật.

Nữ Thần Y chạy như bay biến trên hành lang. Nàng không ngờ có sự lại ra nông nổi thế này. Điều mà nàng hãi hùng nhất đã đến. Người nàng yêu cười nói tình tứ với nữ nhân khác. Chàng mau chóng quên lời thề non hẹn biển.

Nữ Thần Y bưng mặt khóc rầm rức. Lòng rầu não ruột. Nàng buồn cuộc tình duyên sao lắm gian truân.

Bởi nàng bùm mặt nên đâu có thấy đường đi lối về... kho thuốc. Tới cuối dãy hành lang, phải quẹo cua, Nữ Thần Y ửi trúng Trương Quốc Khải lúc đó đang thả bộ ngược chiều.

- Úi da! – Trương Quốc Khải thụt lùi ba bước lùi, ôm bụng nói – Hôm nay mình đâu có bận áo đỏ đâu mà bị sủu hút dzậy nè trời?!

- Huynh! Huynh! – Nữ Thần Y buông thông hai tay, giậm chân – Ám chỉ muối là trâu hả? Muốn nói muối ngu như trâu chứ gì?

- Đâu có đâu – Trương Quốc Khải xua tay – Huynh đâu có ám chỉ muối là trâu. Huynh chỉ nói muối là sủu thôi mà.

Nữ Thần Y giơ tay chỉ mặt sư huynh:

- Thì trâu hay sủu cũng như nhau, có khác hay sao?

- Có chứ! – Trương Quốc Khải tiến lại gần, cười nói - Ở bán đảo Triều Tiên thì sủu dùng để chỉ con bò. Sao hả, muối uyên bác lắm mà, bộ chưa từng nghe qua?

Lý lẽ trời thần đất quỷ khiến Nữ Thần Y cứng họng. Nàng tiếp tục giậm chân:

- Huynh lại ăn nhầm bã của Thiên Văn, chắc huynh ấy dạy cho huynh mấy cái chiêu chọc tức muối có phải không?

Nói rồi, nàng ngồi bệt xuống hành lang òa khóc. Một phần là vì va nhầm mà đau đầu, một phần là bị sư huynh chọc tức nhưng nguyên do chính thức vẫn là Tàn Thiên Nhân.

Trương Quốc Khải không hiểu. Chàng tưởng nàng giận câu nói trả treo nên ngồi xuống theo.

- Muối đừng có khóc – Chàng méo xệch miệng – Thật tình thì trâu hay sủu cũng vậy thôi, ý của huynh muốn khen muối... cứng đầu.

Trương Quốc Khải biện bạch xong thì lập tức am tường điều sai sót, câu cuối cùng sao mà khó nghe quá bèn đính chính:

- À không! Ý của huynh là muối có cái đầu cứng, lúc bị quân Thanh bắt giữ, muốn chém cũng phải mễ cả đao chứ chẳng chơi.

Trương Quốc Khải chẳng phải Cử Dương nên cái khoảng bô lô bô la nói qua nói lại còn yếu kém. Chàng không giải thích còn đỡ, càng nói Nữ Thần Y càng khóc tợn.

Dáng vẻ sầu muộn cộng tiếng híc híc xé nát tâm can của võ lâm đệ nhất kiếm khách, Trương Quốc Khải rớt rít thừa nhận:

- Đều là lỗi của huynh. Là huynh không tốt, đi đường không chịu nhìn nên mới lúi nhầm muối.

Nữ Thần Y đột ngột ngừng khóc. Nàng liếc xéo:

- Gì mà lúi? Bộ huynh là chồn à?

Trương Quốc Khải muốn sư muối thôi là nhè liền gạt đầu đại. Thấy chàng thừa nhận một cách mau lẹ, Nữ Thần Y dù rầu cách mấy cũng phải phì cười. Nghe tiếng hi hi, Trương Quốc Khải phát hiện này giờ đang bị nàng xí gạt. Nàng buộc chàng thừa nhận bản thân là... thê thiếp.

Từ ngàn xưa, chồn thường bị coi là loài vật đáng khinh và còn tượng trưng cho hạng đàn bà lẳng lơ. Bởi thế mà dân gian mới có từ “hồ thiếp” hoặc là “hồ ly tinh” dùng để chỉ người phụ nữ chuyên môn đoạt phu quân kẻ khác. Hồ tức là chồn.

- Muội... Muội... – Trương Quốc Khải chỉ ngón tay lên trán Nữ Thần Y, trợn mắt đe.

- Muội thế nào? – Nữ Thần Y nháy mắt.

- Muội ngon lắm!

- Bộ ăn được sao mà ngon?

- Không nói với muối! Huynh đi đây!

Phán liền tù tì mấy câu, Trương Quốc Khải đứng dậy giũ tay áo và quay mình bỏ đi. Nữ Thần Y đeo theo nói:

- Tam ca! Huynh giận à?

Trương Quốc Khải không trả lời mà tiếp tục dần bước. Nữ Thần Y càng hoảng. Nàng rù rì bên tai:

- Tam ca, uội xin lỗi nha.

Vẫn không nghe Trương Quốc Khải ừ hừ. Nữ Thần Y lại nói:

- Tha đi mà!

Lần này, Trương Quốc Khải không còn im ỉm nữa. Chàng thở hắt ra:

- Huynh đâu phải là mèo mà tha được muối?

Nữ Thần Y cầm cổ tay sư huynh lắc mạnh:

- Phải làm thế nào huynh mới bớt giận muối?

- Khi muối nói cho huynh biết ai làm muối khóc?

- Thì... - Nữ Thần Y chột dạ. Nàng sợ phải tuyên bố sự thật, sợ phải công nhận mối tình của Tần Thiên Nhân và Lâm Tổ Đình, đành nói trớ - Kẻ làm muối khóc là... huynh chứ ai?!

- Muội đừng có đổ thừa! Là huynh sao được mà là huynh? - Trương Quốc Khải dừng bước hẳn, quay sang nhìn thẳng mặt Nữ Thần Y nhưng nàng vội vã cúi đầu tránh ánh mắt. Chàng chỉ kịp thấy chùm tóc đen nhánh vắt qua một bên vai gầy.

Trương Quốc Khải đặt hai tay lên vai Nữ Thần Y:

- Hồi nãy rõ ràng huynh nghe tiếng muối khóc trước khi muối bọc cua.

Nữ Thần Y bặm môi làm thinh. Trương Quốc Khải tiếp lời:

- Ai làm muối khóc?

Nàng lại khịt khịt mũi, quyết tịnh tâm tu hành.

Biết sư muội cố tình giấu nhem chuyện buồn, Trương Quốc Khải thở dài. Nàng lúc nào cũng vậy. Hễ không vui là âm thầm rơi lệ, đem khổ tâm ấp ủ trong lòng, một mình gặm nhấm nỗi đau.

Trương Quốc Khải làm liều đoán thử:

- Có phải thiếu đà chủ không?

Chàng phóng dao đại mà ghim ngay chóc mục tiêu.

Nữ Thần Y không buồn che đậy nữa. Bị động mồi thương tâm, hai giòong lệ nóng ứa ra, tuôn xuống đôi gò má thanh xuân.

Thấy nước mắt đổ ào như thác, Trương Quốc Khải biết chàng đã đoán trúng phóc nhưng lại không hiểu lý do. Chàng bèn gặng hỏi.

Hồi lâu, khi nghe hết sự tình, Trương Quốc Khải đưa mắt nhìn hàng dương liễu mọc chung quanh hoa viên.

- Có phải hai người hiểu lầm nhau không?

Nhận được cú lắc đầu, Trương Quốc Khải chấp tay sau lưng suy xét. “Sao kỳ vậy?” Chàng nghiền ngẫm “bấy lâu nay người mà thiếu đà chủ khẩn trương nhất, lo lắng nhất và thương yêu nhất chính là Nữ Thần Y. Sao lại có thể trong một sớm một chiều đã thay lòng đổi dạ? Huynh ấy đã từng nói với ta đời này ngoài Nữ Thần Y thì sẽ không để mắt đến nữ nhi nào cả.”

Mà thiệt, trong nhóm Giang Nam thất hiệp chỉ có Trương Quốc Khải tỏ tường lòng dạ của Tần Thiên Nhân. Ngay cả sư đệ cùng chung huyết thống là Cửu Dương còn chưa rõ mối tình tay ba giữa thần quyền Nam Hiệp và hai nàng mỹ nữ.

42. Chương 42: Giang Sơn Và Mỹ Nhân

Đồn Bạch Nhật.

Sau lần công bố không cần canh sâm, Tần Thiên Nhân dồn hết tâm tư vào việc lẩn trốn Nữ Thần Y. Chàng ít ở một mình trong thư phòng, nếu họa may có ở thì luôn xuất hiện cùng Lâm Tổ Đình hoặc Khẩu Tâm để thảo luận vấn đề võ công. Mục đích là tránh Nữ Thần Y tìm đến viếng.

Ban ngày, thiếu đà chủ thân chinh võ đường hồng ôn luyện chiêu thức cho các thành viên bang hội. Lúc chiều tối lại thao lược mưu kế Minh triều phục quốc với ba vị đương gia. Không khi nào rảnh rỗi.

Cho dù tới cỡ thuốc men hay là bắt mạch, thần quyền Nam hiệp cũng nhờ lương y khác. Trong hội có nhiều lang y. Họ đa số là truyền nhân của các y sĩ cuối thời đại triều Minh, thuật chữa bệnh rất tài tình nhưng không ai sánh bằng nữ đồ đệ của “lão thần y” Tôn bà.

Mỗi lần bang hội có việc họp thảo, Tần Thiên Nhân đều chọn vị trí thật xa Nữ Thần Y. Chàng cương quyết bá biệt nên tuyệt nhiên không để bản thân vướng vào tình cảnh mà buộc phải tiếp xúc riêng lẻ với tái thể Hoa Đà.

Nữ Thần Y lại rất nhạy cảm. Tần Thiên Nhân lánh né một hai ngày là nàng biết ngay. Dưng biết ở đây không có nghĩa là hiểu. Tâm trí của Nữ Thần Y mù mờ tựa cơn bão cát ở ngoài đại mạc. Nàng hỏi bản thân đã làm sai điều gì chẳng? Nên mới khiến chàng chán ghét đến độ không muốn nhìn thấy mặt.

Đã bảy ngày trôi qua. Chỉ bảy ngày ngắn ngủi nhưng đối với Nữ Thần Y lại là bảy năm trường đằng đằng. Trong suốt bảy ngày đó, những từ ngữ mà hai người họ giao tiếp có thể đếm đầu ngón tay.

Hết vị hôn phu, Lâm Tổ Đình không còn cư xử thân thiện với Nữ Thần Y nữa. Bây giờ mỗi lần tình cờ gặp gỡ người tri kỷ thì Lâm Tổ Đình cười chào, đôi khi thốt lời khách sáo, có chăng cũng là chuyện trò qua loa, vài câu thăm chừng sức khỏe. Cặp phu thê tương lai đối đãi thần y Hoa Đà tương tự người dưng nước lã.

Cuối cùng chỉ có Trương Quốc Khải cảm thông tâm sự của Nữ Thần Y. Và giống như Nữ Thần Y, chàng có bao điều thắc mắc về sự biến đổi bất thành linh của Tần Thiên Nhân, muốn lên tiếng tìm hiểu cái thứ tình cảm bùng lên nhanh chóng với Lâm Tổ Đình nhưng rồi lại thôi, chàng không hỏi.

Trương Quốc Khải không hỏi không phải là không dám hỏi mà bởi chàng nghĩ hai người đó được hứa hôn từ xưa, giờ họ công khai tình yêu với đối phương thì có gì sai quấy? Đây vốn là việc đứng đắn, là việc thiên kinh địa nghĩa hẳn hoi.

Rốt cuộc chẳng thể tìm câu trả lời dùm sư muội, Trương Quốc Khải đành đứng từ xa nhìn Nữ Thần Y ôm mối tình hẩm hiu một mình.

Đúng lúc Trương Quốc Khải định ninh rằng đời này chưa chắc đoán ra nguyên do mà thần quyền Nam hiệp thay đổi tình nhân thì hôm đó chàng cùng Tần Thiên Nhân, Lâm Tổ Đình và toán võ sư tập dợt bộ pháp cho tân thành viên bang hội. Bộ pháp là một trong tam pháp của môn võ thuật thất thập nhị huyền công. Khẩu Tâm lúc bấy giờ đang thiêu tu ở chùa Thanh Tịnh.

Trương Quốc Khải khoan tay rào một vòng chung quanh võ đường hầu theo dõi từng thế tấn và thủ của các môn đồ võ sinh, nếu thấy có điều chi sai sót thì liền nhắc nhở họ khắc phục. Lâm Tổ Đình cùng bốn võ sư đứng đối diện hàng ngũ quân đội giảng diễn:

- Bộ pháp có ba bộ mười hai môn gọi là tam tấn. Ba bộ gồm thượng bộ, trung bộ và hạ bộ. Thượng bộ tấn chia làm ba môn. Ba môn đó là lập tấn, hạc tấn và độc hành vũ tấn.

Ba trăm tên đệ tử xếp thành năm hàng, tai đồng lên tập trung. Người nào người nấy im thinh thít.

Nói đến độc hành vũ tấn, Lâm Tổ Đình gạt đầu ra hiệu. Một võ sư vận y phục màu đen sọc trắng đứng hướng bên phải tiếp lời:

- Trung bộ tấn gồm năm môn. Đó là trung bình tấn, chảo mã tấn, dinh tấn, xà tự tấn và âm dương tấn. Hạ bộ gồm có bốn môn. Tức hạ mã tấn, qui tấn, tọa tấn và ngọa tấn...

Tần Thiên Nhân chấp tay sau lưng đứng trên võ đài dán cặp mắt thanh liêm xuống sân cát trắng. Thần quyền Nam hiệp bận quan sát phương thức xuất chiêu của đoàn hùng binh mà Trương Quốc Khải cùng Lâm Tổ Đình khổ công huấn luyện và đào tạo.

Phía dưới đất, Lâm Tổ Đình không ngừng giảng giải. Nàng nói tới đâu là bốn vị võ sư thực hành tới đấy. Còn ba trăm tân đồ đệ thì chong mắt nhìn theo tứ chi của bốn vị võ sư, cố nhớ thật rõ mọi đường thế.

Lâm Tổ Đình nói:

- Để tập xà tự tấn, điểm đầu tiên là đứng lập tấn, xoay ngang, chân phải bước qua khỏi chân trái, hai chân chéo nhau. Còn âm dương tấn thì tấn như bộ Đình nhưng mặt không hướng thẳng về mũi bàn chân trước mà nhìn ngang.

Lâm Tổ Đình ngưng một hồi, chờ đám đệ tử theo kịp mới nói tiếp:

- Chảo mã tấn tức là đứng lập tấn. Bàn chân phải mở ngang. Bàn chân trái bước tới trước. Khoảng cách giữa hai bàn chân rộng bằng vai rồi gập hai đầu gối xuống, cao bằng Trung bình tấn. Chân trước nhón lên...

Tần Thiên Nhân gật gù hài lòng khi thấy Lâm Tổ Đình và bốn vị võ sư hướng dẫn vô cùng cặn kẽ. Chàng gật đầu sang lần thứ năm thì chợt nghe tiếng động đằng sau lưng.

Tần Thiên Nhân liền quay mình. Không có ai ở đó. Tựa cơn gió, cao thủ bí mật biến mất.

Tần Thiên Nhân còn đang nhíu mày suy nghĩ xem cao nhân kia là ai, có phải sư đệ của chàng là Cửu Dương trở về hay không thì cảm giác luồng chân khí đằng sau gáy. Người bí ẩn vận công lực nhằm ngay đầu chàng mà đánh thẳng. Thần quyền Nam hiệp lập tức chúm thân hình về phía trước tránh chưởng pháp.

Kể đó đánh hụt, lại thu chưởng về. Tần Thiên Nhân đứng thẳng người lên rồi quay ra phía sau nhưng vẫn chẳng thấy một bóng hình. Lạ thật!

Sau khi xuất chiêu đánh lén, tên thích khách cười lớn:

- Nếu như các hạ muốn lấy lại khung hình nộm thì phải đánh bại tại hạ!

Lần này, do âm thanh vang dội và do người đó thốt lên một tràng nên Tần Thiên Nhân định hướng được vị trí ẩn náu của cao đồ võ lâm. Chàng quét mắt lên thân cột trụ, cây cột đá nằm phía sau võ đài. Tên thích khách du đưa trên không trung. Hắn dùng một tay bấu chặt cộng dây thừng. Sợi thừng rũ lưng chừng cột, to bằng cườm tay, dùng để treo quân kỳ.

Đúng lúc Tần Thiên Nhân phát hiện tên thích khách thì chàng cũng kịp thời giác ngộ lời lẽ trong câu nói trên. Tên thích khách ra tay vô vàn êm ái, đã đoạt đi hình nộm của Nữ Thần Y mà chàng luôn mang theo trong mình. Khung hình này là do nàng đích thân mang đến tặng chàng. Đôi mắt yêu kiều và nụ cười tươi tắn đã được điêu khắc y chang người thật. Ngay cả mái tóc mây bay, từng sợi đều được chạm trổ vô cùng tỉ mỉ.

Dứt lời, tên trộm thi triển khinh công đạp gió bỏ đi. Tần Thiên Nhân phát huy Lục Địa Phi Hành Thuật cũng nhanh không kém. Lục Địa Phi Hành Thuật còn có tên phổ biến là Thần Hành Thuật. Cách luyện giống hệt Phi Hành Công nhưng thay vì lướt trên đồng cỏ hoặc mặt đất bằng phẳng thì môn sinh chạy trên các địa hình nhấp nhô lên xuống dốc, băng qua các hố cao, rộng và sâu.

Người bí ẩn không ngừng phi thân bay về phía trước. Tần Thiên Nhân vừa đeo dính vừa khâm phục bề cao của cú nhảy. Tên trộm có thủ pháp và cước bộ vững chãi mỗi khi đạp đất. Hẳn quả là một nhân tài để luyện tập khinh công.

Được một đoạn, tên trộm quát:

- Các hạ hãy theo cho sát! Nếu trễ nải, tại hạ sẽ phá hủy khung hình này!

Nói rồi, hắn khua chân tăng thêm tốc độ. Tần Thiên Nhân điên hồn bám khít phía sau.

Ra tới bờ suối, Tần Thiên Nhân sử dụng công phu Xuyên Liêm Công, loại khinh công giống như Phi Thiềm Tẩu Bích. Thiếu đà chủ vận công lực, mô phỏng theo động tác chim yến bay ngang màn cửa mà nhảy qua khỏi đầu tên trộm và chặn đường tẩu của hắn.

Tên trộm bí lối liền bọc sang bên phải chạy hướng hồ sen. Tần Thiên Nhân truy đuổi ráo riết. Cuối cùng, tên trộm cũng dừng lại bên bờ hồ. Tần Thiên Nhân lặng thầm quan sát kẻ khả nghi. Tên trộm vận y phục dạ hành, bịt mặt, chỉ chừa đôi mắt. Hắn chìa cánh tay có cầm khung hình xuống dòng nước.

- Huynh dài muốn sao? - Tần Thiên Nhân hoảng hốt la lớn.

- Các hạ khấn trương khung hình này làm à? - Tên trộm hỏi, giọng khinh khỉnh.

Tần Thiên Nhân nhú mày lắng nghe âm thanh, không trả lời. Tên trộm lại hỏi:

- Nếu như tại hạ nói sinh mạng của người con gái này đang gặp nguy hiểm thì các hạ sẽ làm sao?

- Tây Hồ đang ở đâu? - Tần Thiên Nhân gằn giọng.

- Nữ Thần Y đã chìm xuống dưới đáy hồ này - Tên trộm thản nhiên đáp.

Tần Thiên Nhân nghe xong thì đứng yên không chút phản ứng. Thấy vậy, tên trộm ngạc nhiên đến trố mắt:

- Sao hả! Các hạ còn không mau cứu cô ta? Chẳng lẽ sinh mạng của người con gái này đối với các hạ không quan trọng hay sao?

Tần Thiên Nhân giữ vững lập trường. Chàng thờ ơ đưa mắt nhìn hồ sen bát ngát.

Biết Tần Thiên Nhân đã thật sự thay lòng nhưng tên trộm còn muốn thử thách nên vung tay ném hình nộm xuống nước.

Khung hình gỗ rơi tôm vào chính giữa hồ sen. Trong tích tắc đã chìm đến tận đáy. Động thủ xong, tên trộm giương mắt nhìn Tần Thiên Nhân lúc này đã quay lưng bỏ đi vài bước.

- Các hạ vô tình đến thế sao? - Tên trộm lắc đầu nói với theo.

Tần Thiên Nhân đột ngột dừng bước nhưng không quay mình. Tên trộm nghe tiếng trầm trầm đối đáp:

- Tam đệ! Đệ có cần bày nhiều hình thức để thử lòng huynh?

- Thiếu đà chủ! Huynh... - Tên trộm lắp bắp bốn tiếng rồi tắc nghẽn.

Tần Thiên Nhân quay lại nói mà như ra lệnh:

- Thế nào? Đệ còn chưa xuất đầu lộ diện?

Tên trộm đầu dám chần chừ đành gỡ khăn che mặt. Hóa ra là tam đương gia.

Tần Thiên Nhân chỉ mặt Trương Quốc Khải:

- Đệ bày nhiều trò như vậy là muốn cho ai xem đây?

Trương Quốc Khải không trả lời mà hỏi lại:

- Làm sao huynh có thể phát giác...

- Rất dễ! - Tần Thiên Nhân mau mắn cướp lời. Chàng phẩy tay - Bởi vì chỉ có Giang Nam bát hiệp mới biết Tây Hồ là ai. Tất cả những người trong giới võ lâm đều gọi biệt danh cô ấy.

Nghe Tần Thiên Nhân giải thích, Trương Quốc Khải liền nói:

- Nếu như huynh còn nhớ Tây Hồ là ai thì tại sao huynh lại đối xử tệ bạc với cô ấy tới như vậy?

Tần Thiên Nhân ngậm tằm. Trương Quốc Khải tiếp tục hạch hỏi:

- Sao hả? Không trả lời được à? Vậy thì để đệ suy đoán thử xem. Có phải Nữ Thần Y đối đãi huynh không nồng hậu, không tận tâm? Hay là cô ấy không đẹp bằng Lâm Tố Đình?

- Đó là chuyện riêng của huynh - Tần Thiên Nhân lắc đầu - Không liên can đến đệ.

- Sao lại không liên can? – Trương Quốc Khải cau mày giận dữ. Chàng vừa xồng xộc tiến lại gần Tần Thiên Nhân vừa nói – Ngày nào đệ cũng dễ dàng Nữ Thần Y. Cô ấy khóc một mình trong kho chứa thuốc. Huynh đang làm cô ấy đau khổ huynh có biết không?

Tần Thiên Nhân đứng chắp tay sau lưng, dán mắt lên bầu trời xanh bao la, ngắm cánh chim ngàn lượn lờ qua lại trong khi Trương Quốc Khải thao thao bất tuyệt:

- Mỗi ngày Nữ Thần Y đều sắc thuốc mang đến cho huynh. Trời giá rét hay sương tuyết cũng mặc. Cô ấy đều đứng chờ trên hành lang trước cửa phòng huynh. Nhưng huynh lại nhờ người khác coi mạch. Đệ không hiểu tại sao huynh thay lòng mau như vậy. Đệ còn nhớ trước hôm chúng ta phục kích ở Thanh Hoang huynh nói đời này chỉ yêu mỗi một Nữ Thần Y!

Đợi Trương Quốc Khải phán cho tròn câu, Tần Thiên Nhân nhếch môi nói:

- Tây Hồ có đệ chiếu cố thì được rồi. Đệ là một đấng trượng phu nghĩa hiệp, trên thế gian này khó tìm. Nếu đệ thương Tây Hồ chân thật và muốn dẫn cô ấy đi thì huynh nhường cô ấy lại cho đệ.

- Đệ thật không dám tin những lời lẽ này được thốt ra từ miệng của huynh – Trương Quốc Khải đau lòng nói.

Và chàng đưa mắt nhìn hồ sen, buồn bực tiếp lời:

- Nếu Nữ Thần Y đồng ý theo đệ thì đệ đã đưa cô ấy đi xa lắm rồi, cần chi ở đây phân chia sự đau khổ do huynh gây ra?

Rồi sức nhớ đến khung hình nộm đang nằm dưới đáy hồ, giọng Trương Quốc Khải đành lại:

- Đệ có nằm mơ cũng không thể nào ngờ ngoài võ nghệ cao cường thì huynh còn thuộc hàng phong lưu, ham mới quên cũ!

Bị đánh giá là dân háo sắc, Tần Thiên Nhân tức khắc quay mình bỏ đi. Nhưng chàng chưa bước được hai bước thì Trương Quốc Khải chộp lấy cánh tay kéo lại. Nét mặt hằm hằm, Trương Quốc Khải từ từ phán án:

- Trong suốt bấy nhiêu năm, huynh đã gạt tình cảm của Nữ Thần Y. Huynh lợi dụng cô ấy cho tới khi vết thương khang phục rồi vứt cô ấy sang một bên để đeo đuổi Lâm Tố Đình. Chẳng lẽ đó là cung cách của một bậc anh hùng chính nhân quân tử hay sao?

Câu hỏi chứa đầy sự khiêu khích, Tần Thiên Nhân bèn nhúc nhích môi tính phản bác thì Trương Quốc Khải quát mắng thêm câu:

- Đệ vốn kính trọng huynh là đấng trượng phu nhưng huynh chẳng qua chỉ là một kẻ ngụy quân tử, bạc tình bạc nghĩa!

Trương Quốc Khải hôm nay vượt quá đà, không ngừng nhục mạ, sử dụng toàn từ ngữ thô bỉ để khích bác Tần Thiên Nhân.

Và dĩ nhiên là sự nhẫn nhịn của con người có mức độ nhất định. Ai chai mặt thế nào cũng vẫn còn tí đỉnh tự ái. Nếu là nhân sinh thì chẳng thể vứt bỏ hai chữ tôn nghiêm. Cho nên đồng tai nghe chửi rửa đến đây đã quá trớn tướng tượng, Tần Thiên Nhân lớn tiếng nói:

- Đủ rồi! Ngày mai huynh còn phải đến võ đường giúp đám đồ đệ luyện tập thương đao, cho nên hôm nay không hứng thú để nghe tiếng pháo! Đệ nói xong rồi thì buông tay!

- Huynh muốn đệ buông tay? – Trương Quốc Khải nhướn mắt – Được thôi! Đệ sẽ buông tay nếu như huynh hứa từ nay về sau không làm thương hại Nữ Thần Y nữa. Không để cô ấy bưng chén thuốc đứng đợi ngoài sương ngoài gió. Thế nào? Huynh có đồng ý không?

Khi nhắc đến chuyện Nữ Thần Y chẳng màng gian nan mà chờ đợi người yêu trên hành lang tuyết phủ, Trương Quốc Khải cứ đinh ninh Tần Thiên Nhân sẽ có chút gì đó xiêu lòng. Nhưng không. Tần Thiên Nhân nhìn thẳng vào mắt sư đệ đáp từ:

- Đệ cứ nói là huynh làm thương hại cô ấy nhưng chính cô ấy tình nguyện mang thuốc đến cho huynh. Chính cô ấy tình nguyện nhỏ lệ vì huynh. Đệ có đau lòng thì đi kiếm cô ấy mà an ủi, đừng tìm huynh gây sự!

- Đệ đi tìm cô ấy thì có thể an ủi cô ấy những gì? – Trương Quốc Khải long mắt hỏi – Chẳng lẽ huynh muốn đệ bảo với cô ấy rằng huynh đây hoàn toàn không đếm xỉa đến sự sống chết của cô ấy, không thèm ngó ngang, cố tình bỏ rơi cô ấy? Chẳng lẽ huynh muốn đệ nói trắng ra là huynh có tác phong của một kẻ tiểu nhân?

Đến nước này, biết Trương Quốc Khải vẫn không buông thả cánh tay, Tần Thiên Nhân đành thốt lời đe dọa:

- Tam đệ! Hãy mau buông ra! Nhấn nại của huynh chỉ có giới hạn. Đệ đừng quá ép bức huynh!

- Đệ quyết không buông! – Trương Quốc Khải vận nội công siết chặt cánh tay của thần quyền Nam hiệp - Chỉ trừ khi huynh chọn một trong hai điều kiện. Thứ nhất, huynh có thể hứa là kể từ đây không còn đối xử tệ bạc với Nữ Thần Y. Thứ nhì, huynh đi gặp cô ấy nói chuyện thẳng thừng. Nếu huynh không yêu người ta thì hãy bảo người ta tuyệt vọng. Huynh không nên dây dưa qua lại, lẩn tránh hoài. Huynh làm vậy là bắt cá hai tay!

Trương Quốc Khải phát xong âm cuối cùng, Tần Thiên Nhân tức tốc nhìn xuống đất. Thiếu đà chủ không chọn điều lệ thứ nhất cũng chẳng chọn điều luật thứ hai. Trương Quốc Khải chờ mãi mà không nhận được tín hiệu nên lừ mắt:

- Bộ hai chữ “tuyệt vọng” khó nói lắm sao?

Thấy Tần Thiên Nhân vờ như không nghe, Trương Quốc Khải nghiêm giọng lặp lại “mật lệnh:”

- Huynh hãy đứng trước mặt Nữ Thần Y giải thích cho rõ ràng là huynh không yêu cô ấy, bảo cô ấy tuyệt vọng!

- Tam đệ! – Tần Thiên Nhân không chịu đi gặp Nữ Thần Y. Chàng trừng mắt nói – Huynh đếm ba tiếng. Nếu sau ba tiếng mà đệ còn chưa buông tay thì đừng trách huynh!

Câu hăm he không hề khiến Trương Quốc Khải sợ sệt, miệng càng phun ra khói:

- Té ra thiếu đà chủ của bang phái Đại Minh Triều là kẻ không dám đối diện sự thật, chỉ biết dựa vào chân tay để giải quyết vấn đề!

Tần Thiên Nhân đếm:

- Một.

- Có phải huynh không còn mặt mũi đi gặp Nữ Thần Y?

- Hai.

- Hay là huynh vẫn muốn gặt gẫm cô ấy, muốn lấy luôn hai người con gái để Tần gia của huynh có tam thê tứ thiếp?

Chẳng cần đếm đến ba, hết ấm trà đang sôi mà bị đập kín nắp, Tần Thiên Nhân chỉ chừ bùng nổ. Câu cuối cùng, Trương Quốc Khải vô tình chạm vào nỗi đau thời niên thiếu của thần quyền Nam hiệp. Nhắc lại chuyện cổ xưa, mẫu thân của Tần Thiên Nhân và Cửu Dương vì không nhận được cảnh tượng công chiêu nạp thê thiếp nên bỏ nhà ra đi, để lại hai đứa con thơ dại.

Tần Thiên Nhân nghe đến khúc “Tần gia có thê thiếp” liền vận quyền Bạt Sơn Công vào bàn tay không bị không chế, bấu lấy cổ tay của Trương Quốc Khải và ra sức nhổ như nhổ cây. Hai chữ “bạt sơn” có nghĩa là dạt núi. Bạt Sơn Công là loại công phu san bằng thuộc địa, thể loại dương kinh. Môn đồ luyện bằng cách dùng các ngón tay bấu trụ sắt chôn dưới đất rồi nhổ lên, và quan trọng là khi nhổ thì không được lay lắc. Luyện lâu ngày chôn thân cây càng sâu, công phu lúc đó lại càng thâm hậu.

Trương Quốc Khải là một kiếm khách, đương nhiên không thể chơi quyền tay đôi với Tần Thiên Nhân nên sau khi giằng co một thoáng thì đành thả tay. Nhưng vẫn chưa chịu thôi, Trương Quốc Khải tiếp tục vận công. Trong lòng có ý định hạ đo ván người vô tình vô nghĩa nên quyết chí xuất ba mươi sáu chiêu La Hán

Khinh Quyền. Chân trái tiến thành đỉnh tấn trái, tay trái móc vòng qua phải để xuất chiêu đầu tiên của bộ La Hán Khinh Quyền là Liên Sơn Cửu Vực.

Tần Thiên Nhân là đệ nhất cao thủ võ lâm, bản lĩnh ngang ngửa Dương Tiêu Phong nên chỉ liếc sơ qua thì biết chiêu thức mà Trương Quốc Khải chuẩn bị phát huy. Thần quyền Nam hiệp nhanh nhẹn lọc lừa trong trí hòng tìm phương thức đánh trả. Thiếu đà chủ lệ làng tung Tảo Phong Cước, chiêu thứ nhất trong số bốn mươi chiêu của bộ La Hán Lô Trận Quyền, đá tạt vòng phía trước bằng cạnh bàn chân trái từ phải qua trái.

Đòn chỏ lầy lừng đụng đòn cước tinh vi. Nội công va chạm. Bình một tiếng! Cả hai đối thủ bị nguồn chân khí tổng hợp đẩy dạt ra. Mỗi người một ngã. Họ đứng ở vị trí xa lằng lắc đó mà lườm nhau một hồi.

Đúng lúc cặp quần hùng sắp sửa tranh bá nữa thì có tiếng quát đanh:

- Hai huynh hãy mau dừng tay!

Tiếng thét vang lên từ hàng dương liễu cách “vô đài” chừng mười thước. Cả hai hảo hán cau mày nhìn. Hàng dương liễu đang im ả rữ nhành thì đột nhiên cành cây chuyển động, rồi hai bàn tay nữ nhi thò ra vén bức rèm của tạo hóa thiên nhiên. Lâm Tổ Đình xuất hiện. Theo sau là Nữ Thần Y.

- Hai huynh có gì thì ngồi xuống uống trà và từ từ thương lượng – Lâm Tổ Đình chống nạnh phùng mang - Cần chi phải đánh nhau một mất một còn? Định huynh đệ tương tàn hay sao?

Trương Quốc Khải tiến lại gần Tần Thiên Nhân. Tới chỗ thần quyền Nam hiệp đang đứng, Trương Quốc Khải đưa tay ngoắt Nữ Thần Y:

- Muội có mặt ở đây rất tốt. Hãy mau tới đây.

Nữ Thần Y chôn chân sau lưng Lâm Tổ Đình. Trương Quốc Khải liền hát đầu ra hiệu cho Lâm Tổ Đình nhích sang một bên. Lâm Tổ Đình miễn cưỡng tuân lệnh.

Trương Quốc Khải quay sang Tần Thiên Nhân, nói rõ và to:

- Bây giờ có sự hiện diện của Nữ Thần Y, huynh cả gan thì cứ việc nói rằng huynh không cần cô ấy để cô ấy tuyệt vọng!

Trước gương mặt ngẩn ra của Nữ Thần Y, Tần Thiên Nhân ngoảnh đầu không đối diện. Trương Quốc Khải cúi tiết:

- Sao hả? Khi nãy huynh hùng hổ lắm mà. Lúc đệ ném khung hình xuống nước, huynh chẳng màng ra tay cản trở lại còn thốt lời tuyệt tình. Sao bây giờ không chịu lên tiếng?

Tần Thiên Nhân giả điếc. Chàng quay lưng về hướng Nữ Thần Y. Trương Quốc Khải tưởng nguyên do là vì sự có mặt của chàng tại hiện trường hung án nên Tần Thiên Nhân khó lòng mở miệng chuyện trò.

Trương Quốc Khải bèn hừ mũi:

- Thôi được rồi, đệ đi đây. Huynh hãy tự nhiên ở lại giải thoát nỗi niềm.

Hết câu, chàng rùng mình lấy trớn và phi thân bỏ đi.

Còn lại ba nhân vật chính của mẫu chuyện tình thê lương. Lâm Tổ Đình đột ngột mở miệng giải vây:

- Thiếu đà chủ do thương xót mà ngại không nói thì để muội nói dùm cho.

Và nàng quay lại bảo Nữ Thần Y:

- Tôi dám cam kết với cô những lời tôi sắp sửa nói đây đều là sự thật. Nhưng trước khi tôi nói, tôi cũng muốn nhắc lại rằng cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì chúng ta vẫn là tri kỷ của nhau. Thiếu đà chủ cũng vậy. Huynh ấy vẫn là thiếu đà chủ của bang hội Đại Minh Triều. Con người của huynh ấy không hề thay đổi. Chỉ có một điều thay đổi là cõi lòng của huynh ấy. Huynh ấy không còn yêu cô nữa. Huynh ấy đã chịu sống với tôi.

Nữ Thần Y cắn chặt đôi môi mọng nước như mận hồng đào. Nàng đã rất xót xa khi nghe Trương Quốc Khải bảo khung hình nộm bị vứt đi, giờ tới phiên Lâm Tổ Đình nói muốn nhảy vào chiếm chỗ của nàng trong trái

tim thần quyền Nam hiệp. Lòng đau rát hơn vết thương bị xát muối. Đôi mắt nghiêng nước nghiêng thành chớp nhanh, bắt đầu ngấn lệ.

Lâm Tổ Đình không đủ can đảm dòm hai hạt nhãn tròn xoe, nội ngó đôi bàn tay run rẩy của tình địch cũng đủ để hiểu những lời lẽ trên giềng xé tâm can như thế nào. Lâm Tổ Đình liền cầm lấy đôi tay của bạn hiền hòng tỏ chút tình thương hại nhưng Nữ Thần Y vội vã rút tay giấu nhem sau lưng.

- Tôi không tin - Nữ Thần Y lắc đầu.

- Không tin cái gì? – Lâm Tổ Đình nhướng mắt – Không tin là tôi đang thay thế vị trí của cô? Hay là không tin khung hình bị vứt bỏ?

Rồi Lâm Tổ Đình hừ giọng thách:

- Nếu như cô không tin những gì tôi đã thổ lộ thì cứ hỏi thử thiếu đà chủ.

Lâm Tổ Đình chẳng cần mất công cá độ lần thứ nhì, Nữ Thần Y hỏi thử liền. Nàng bước tới phía sau lưng Tàn Thiên Nhân, ngập ngừng:

- Thiên Nhân... Có đúng thật như vậy...?

Không để cho Nữ Thần Y chờ lâu, Tàn Thiên Nhân mau chóng gạt đầu:

- Phải! Là thật đó. Huynh sắp sửa thành hôn với Tổ Đình.

- Có nghe rõ ràng chưa? – Vị thê tử tương lai khoanh tay chỗ mỏ.

Và sẵn tiện, Lâm Tổ Đình thúc giục:

- Thiếu đà chủ, để cô ấy cam lòng, huynh cứ tiết lộ nguyện vọng cho cô ấy biết đi. Thực tế huynh cần cái gì?

Tàn Thiên Nhân quay lại nhìn đôi môi đỏ hồng, nói:

- Thật ra cũng đơn giản lắm. Tổ Đình sở hữu năng khiếu hơn người, tinh thông võ học, có thể giúp huynh trong việc hồi phục giang san. Còn muội thì một chiêu cũng không biết. Vả lại đến lúc đại công cáo thành, đánh đuổi bọn Mãn Châu ra khỏi trung nguyên thì huynh sẽ làm vua, hồi thống thiên hạ. Khi đó huynh rất cần một vị hoàng hậu tài ba. Sau này vinh hoa phú quý hưởng bất tận. Thử hỏi dưới bầu trời xanh có ai dám không kính, ai dám không nể?

Lý luận dài thậm thụt khiến Nữ Thần Y rối trí. Nàng nghe hết trơn, hiểu hết trội, rõ ràng trọn âm trọn từ nhưng không dám tin nửa chữ.

- Huynh đang nói dối – Nữ Thần Y nghẹn ngào - Thật tế huynh không phải hạng người ham phú quý vinh hoa.

- Huynh đã phân tích hết sức là chi tiết rồi – Tàn Thiên Nhân nhún vai - Nếu muội cứ một mực ngoan cố không chịu nhìn nhận thì huynh cũng đành vô phương.

Nữ Thần Y quả nhiên không chịu thừa nhận tình yêu gục chết. Nàng vừa giơ tay gạt lệ vừa nhắc:

- Huynh còn nhớ những gì đã từng nói với muội không? Huynh nói cái huynh muốn đeo đuổi chính là một mối tình chân chính bất hủ chứ không phải nhan sắc, võ công, tài nghệ cầm kỳ thi họa hoặc là lợi lộc công danh.

- Đó đã là chuyện dĩ vãng – Tàn Thiên Nhân nhún vai lần thứ hai.

- Dĩ vãng? – Nữ Thần Y mở to đôi mắt ướt – Chỉ với hai từ “dĩ vãng” là có thể xóa bỏ cảm giác và kỉ niệm hết à? Huynh đành lòng quên những gì lúc trước rồi sao? Chỉ cần huynh nói uội biết là huynh đã quên rồi hoặc là không còn yêu muội thì muội sẽ đi ngay. Huynh có thể quên được hết tất cả tình nghĩa lúc xưa sao?

Nữ Thần Y hỏi dồn dập, làm một lượt bốn câu. Câu nào câu nấy đậm chất chua cay đắng chất.

Trầm tư một thoáng, Tàn Thiên Nhân bình thản đáp:

- Huynh không quên, nhưng cho dù huynh nhớ thì sao? Cảnh vật như cũ, con người đã thay đổi. Bởi thế mà huynh mong muội đối diện hiện thực, đừng miễn cưỡng yêu cầu.

- Thiên Nhân - Nữ Thần Y trù mền gọi tên người yêu, định lên tiếng khuyên nhủ.

Nhưng Tần Thiên Nhân không cho nàng cơ hội bảo ban. Chàng lập tức để vô:

- Trên con đường vận mệnh có sai lầm. Lẽ ra lúc đầu huynh không nên gần gũi muội. Cũng tại vì huynh đã sai thành ra giờ đây ba đứa chúng ta phải đi trên con đường chật hẹp làm cho bản thân gò bó không tìm được lối thoát. Nhưng nếu muội thông cảm, nhích sang một bên nhường lộ thì cả ba người không cần khổ sở nữa.

Tần Thiên Nhân vừa nói vừa trông chừng, kín đáo cân nhắc thái độ của Nữ Thần Y. Nếu nàng chết lòng thì tốt. Bằng không chàng lại phải nói trắng trợn thêm hơn.

Phía đối lập, Nữ Thần Y nghiêng ngẫm “huynh ấy bảo nên nhường lộ, nói vậy tức là oán trách mình chia rẽ họ, ám chỉ mình là kẻ thứ ba.”

Trái tim buốt giá, tái thế Hoa Đà thần thờ. Nàng không ngờ yêu một người sao mà đắng cay nhiều quá. “Thương làm chi?” Nàng tự nhủ. Tương tư mà làm gì để ngày nay tình nhân ra đi. Chỉ riêng nàng âm thầm chuốc lấy đau thương mỗi morn.

Chìm trong hồ băng tuyết vọng, Nữ Thần Y cố vớt vát:

- Thiên Nhân, cả hai chúng ta trải qua biết bao khó khăn, vượt qua biết bao gieo neo sóng gió. Hồi còn nhỏ, huynh đã hứa sẽ đợi muội trưởng thành. Huynh sẽ nắm tay muội, chúng mình cùng chung tấn thoái. Có nghèo khổ đến đâu cũng không chê không chán. Chẳng lẽ bây giờ huynh định nói rằng tất cả chuyện đó đều là giả dối? Huynh nở lòng xóa bỏ, nở lòng bôi nhòa kỉ niệm thuở thiếu thời giữa hai chúng ta sao?

Và sự nhớ điều trọng đại, Nữ Thần Y hít một hơi. Nén cõi lòng tê tái, nàng nhìn sâu vào mắt người yêu hỏi câu cuối cùng:

- Huynh có còn nhớ lúc xưa đã từng thề thốt với muội ở đình Mẫu Tử, nguyện đời đời kiếp kiếp không hề phân li?

Tần Thiên Nhân ngửa mặt lên trời cười khẩy:

- Khi này huynh đã thú nhận với muội rồi, huynh vẫn còn nhớ chứ, nhưng nhớ thì sao? Một lời thề trị giá bao nhiêu? Để huynh kêu Tổ Đình vào ngân khố lấy ngọc ngà đem trả uội!

Hai câu cuối cùng của Tần Thiên Nhân khiến Nữ Thần Y sững sờ. Gương mặt xinh xắn chợt héo queo. Nàng cảm giác đang trước mặt một người hoàn toàn lạ lẫm, lòng dạ khô khan tựa cây bàng trụi lá, chỉ biết toan tính địa vị quyền uy.

Nhân dịp trái tim của Nữ Thần Y tan rã theo phù vân, Lâm Tổ Đình tiến lại gần. Giang Nam đệ nhất mỹ nhân vỗ tay hoan hỉ:

- Nói hay lắm! Muội khoái nhất là nghe mấy câu này của huynh!

Rồi Lâm Tổ Đình gơ ngón trỏ chỉ vào ngực Nữ Thần Y:

- Cô đã cam lòng chưa?

- Tôi tuyệt đối không bao giờ cam lòng! - Nữ Thần Y gạt mạnh tay người bạn cố tri.

Lâm Tổ Đình cười đắc thắng:

- Cô đừng quên rằng trên thực tế huynh ấy thuộc về tôi. Nên hiện tại tôi chỉ đoạt lại những gì của tôi. Thế thôi!

Và Lâm Tổ Đình đưa tay vuốt vuốt tóc dài, tặc lưỡi:

- Mà cô cũng thật là ngây thơ. So diện mạo hay tài nghệ cô đều không bằng tôi, vậy thì tại sao huynh ấy lại yêu cô chứ?

Nghe Lâm Tổ Đình ví von bản thân xinh đẹp tuyệt trần, Nữ Thần Y cau mày nói:

- Thiên Nhân huynh ấy không phải loại người háo sắc. Nếu cô cho rằng huynh ấy thương cô là bởi diện mạo hay tài nghệ của cô thì cô đây không hiểu một chút gì về huynh ấy. Tôi vẫn cứ tin huynh ấy đến với cô là có nỗi khổ tâm!

Chiêu thức vô mồm của Nữ Thần Y thật là quái kiệt. Bị tình địch thọt đòn hiểm, Lâm Tổ Đình ngậy người khoảng hai giây. Nhưng sau đó lại có cách chống chế. Kể được yêu hươu tay thố cổ áo của kẻ không được yêu.

- Thiên Nhân, Thiên Nhân – Lâm Tổ Đình nói bằng giọng trịch thượng - Hai chữ đó không phải để cô gọi đâu!

- Tôi...

- Cô không cần biện hộ! - Lâm Tổ Đình vừa chặn họng vừa xô Nữ Thần Y - Tóm lại thì cô không được phép kêu tên huynh ấy. Kể từ hôm nay cô phải biết thân phận, gọi huynh ấy là thiếu đà chủ, rõ chưa?

Giáo huấn đâu vào đấy, Lâm Tổ Đình quay sang Tần Thiên Nhân, rồi lại phải quay thêm một vòng ba trăm sáu mươi độ nữa vì chàng không còn đứng nguyên chỗ cũ. Nhân lúc hai nàng mỹ nữ đôi co, thần quyền Nam hiệp im lìm thì triển khinh công bỏ đi.

43. Chương 43: Chân Tình Chân Mỹ

Đồn Bạch Nhật.

Tuyết bắt đầu rơi. Càng lúc càng nhiều. Chỉ trong chốc lát đã phủ đầy hồ sen. Nữ Thần Y thẫn thờ bó gối bơ vơ bên bờ. Nàng ngồi đó im lìm như pho tượng. Quên không gian và quên cả thời gian.

Ánh nắng chiều mỗi lúc một vờ vờ rồi tắt hẳn trên ngàn cây nội cỏ. Nàng tưởng nhớ tới bóng hình người đó, lòng mơ về những kỉ niệm xa xăm. Đôi lúc nàng xúc động lệ âm thầm, từ từ chảy trên hai bầu má thắm.

Quảng Hằng cung đang lơ lửng ngọn cây. Nữ Thần Y nghe văng vẳng đâu đây tiếng thì thảo thơ trẻ. Cũng tại nơi này, mười năm trước có kẻ cùng nàng đan tay ngắm sao thưa...

- Muội có biết không? – Đứa bé trai giơ tay chỉ mặt trăng treo chơi vơi trên bầu trời đen sẫm - Nói tới ánh trăng, người ta thường liên tưởng đến màu trắng bạc. Nhưng mặt trăng chỉ hoàn toàn màu trắng vào ban ngày. Điều này là do màu xanh da trời được hòa vào màu vàng của mặt trăng.

Và trước cặp mắt mơ màng của bé gái, đứa bé trai giải thích thêm:

- Trong những buổi chiều trăng lên, màu xanh da trời phai khiến ặt trăng trở nên vàng nhạt. Rồi khi trời sắp vào đêm, màu vàng nhạt chuyển sang vàng tuyền. Và đợi lúc hoàng hôn tắt nắng, ánh trăng hóa thành vàng óng ánh. Sau đó, suốt quãng thời gian còn lại của đêm trường, vàng trăng mang độc nhất một màu vàng sáng...

Tiếng nói thơ ngây ấy vẫn còn bên tai. Nữ Thần Y thở dài. Dòng đời nàng bóng tối vây quanh. Mưa tuyết rơi tựa cõi lòng tan tác.

Nàng còn chưa dám đối mặt hiện thực.

Nữ Thần Y chưa dám nhìn nhận mối tình duyên lỡ làng. Trên thực tế, khung hình nộm không còn. Nó chìm sâu xuống hồ nước mênh mông. Khi ra đi, nó mang theo cả trái tim và lòng dạ của nàng để giờ đây thân xác hao gầy. Ấu cũng là do duyên số bề bộn. Kiếp hồng nhan thường hay bạc phận.

Có tiếng bước chân phía sau lưng.

Niềm hy vọng tuôn dòng như sóng vỡ bờ. Nữ Thần Y hớn hở quay đầu rồi nhanh chóng cụp đôi mi dài mộng mị.

- Không phải là thiếu đà chủ, muội thất vọng lắm phải không? – Trương Quốc Khải vừa hỏi vừa quỳ xuống bên cạnh.

Chàng cởi áo choàng khoác lên vai sư muội. Nữ Thần Y lắc đầu:

- Muội thiết không ngờ huynh quay trở lại đây.

Trương Quốc Khải vớ tay nhặt nhanh hai hòn sỏi xanh, ném xuống hồ sen tuyết trắng:

- Trời đã khuya mà muội còn ngồi một mình ở nơi hoang vu thì làm sao huynh yên lòng cho được?

- Xin lỗi tam ca – Nữ Thần Y khẽ nói – Muội cứ liên tục làm huynh cảm giác bất an, làm huynh phải tận lực lao tâm ngày đêm lo lắng.

Trương Quốc Khải thấy thêm vài hòn sỏi xuống hồ. Rồi chàng dõi mắt lên cao, cố tìm ánh sao.

- Cái đó là do huynh tự nguyện – Chàng lên tiếng - Muội đừng tự trách bản thân.

Nói xong, chàng quay sang cầm tay sư muội lay nhẹ:

- Muội có hận Lâm Tổ Đình vì cô ấy đoạt đi thiếu đà chủ không?

Nữ Thần Y khịt khịt mũi, nét mặt buồn tênh, mắt chớp vài ba lần. Nàng đâu dè sư huynh tìm đến để hỏi một câu khó trả lời như vậy. Nếu nàng đáp là hận thì thật quá nhỏ nhen. Nhưng nếu đáp là không thì nàng đang dối lòng. Thất tình mà, ai lại chẳng ghim sâu nỗi căm tức tình địch vào tim, nơi tận cùng bằng số? Ngặt nỗi mạng lý hữu thời chung tụ hữu, cái gì có trong ta thì mãi mãi là của ta. Nữ Thần Y am hiểu ngôn ngữ này mạch lạc. Cho nên nàng đáp:

- Thật sự ra thì Lâm Tổ Đình không hề tước đoạt những gì của muội cả. Bởi từ lúc ban đầu huynh ấy đã không thuộc về muội rồi.

Trương Quốc Khải nghe lòng chàng thương xót não nề khi chứng kiến đôi biệt nhân phụng hoàng huyệt hẫng.

- Đi mau - Chàng ngọt giọng bảo - Muội hãy theo huynh.

- Muội chưa muốn về – Nữ Thần Y rút tay lại – Tuyết đã thôi rơi. Muội muốn ở đây thêm một lát.

- Huynh không nói là đưa muội về an nghỉ - Trương Quốc Khải lại nắm lấy đôi tay sư muội - Huynh nói... muội hãy theo huynh. Huynh sẽ khiến uội hạnh phúc!

Nữ Thần Y giật mình. Nàng lập tức nhận thức tình cảm của sư huynh. Chàng không nói chơi. Chàng thật lòng muốn cứu giúp linh hồn rách tả tơi vì tình. Chàng sẵn sàng đưa nàng rời khỏi chốn thị phi, nơi gươm đao chém giết lẫn nhau.

Trong một thoáng, Nữ Thần Y cảm giác chạnh lòng.

So với Tần Thiên Nhân, đáng anh hào bên cạnh có thể mang tới cho nàng tình trăm năm, gối chăn êm ấm và cả một đời nhung gấm. Nhưng sao lòng dạ nàng vẫn cứ bồi hồi? Từng nỗi nhớ vu vơ trong tim. Từng kỉ niệm băng khuâng dịu êm. Nàng luyến tiếc giọng nói trầm trầm thân thuộc. Âm thanh đó năm xưa đã ru nàng một thời, cộng thêm tia nhìn đam mê đã trao cho nàng biết bao nhiêu ngọt bùi. Nhưng hôm nay chàng bạc tình cất bước, đang tâm rũ sạch những dấu yêu ngọt ngào. Chàng ra đi hết buổi sớm chim bay bỏ hàng cây.

Và Nữ Thần Y ngẩng đầu nhìn ánh trăng thêm một lần. Nàng ngỡ như còn đang nghe tiếng nói của đứa bé trai hôm nao miên man. Vầng nguyệt tỏ như ánh mắt chàng.

Thấy sư muội trầm tư mặc tưởng, Trương Quốc Khải hắng giọng đánh tan niềm suy tư:

- Thiếu đà chủ có nói rõ ràng là không cần muội. Vậy thì muội còn mong mỏi và chờ đợi điều chi? Muội hãy theo huynh đi. Hà cố gì phải chuốc khổ vào thân chứ?

Nữ Thần Y cắn môi tỏ vẻ không cam phận. Trương Quốc Khải bèn siết chặt cổ tay sư muội.

- Thế nào? – Chàng hỏi - Thiếu đà chủ không màng quan tâm đến muội mà, muội còn mơ tưởng điều gì nữa?

- Huynh ấy có lẽ đang đóng kịch hòng che giấu điều khó nói – Nữ Thần bèn lên trả lời - Nếu muội chưa làm sáng tỏ chuyện này thì muội không cam lòng ra đi.

- Muội thật là khờ! - Trương Quốc Khải vụt dậy.

Và chàng kéo tay sư muội, buộc nàng đứng lên theo.

- Trong lòng thiếu đà chủ hoàn toàn không có muội! – Trương Quốc Khải khẳng định - Ngay bên cạnh huynh ấy bây giờ có Lâm Tổ Đình chiếu cố tận tình. Cô ấy vì yêu mà suýt soát bỏ cả mạng sống ở đồi Bát Cự, đích thân vào phủ tri huyện hành thích Dương Tiêu Phong, và hiên ngang hy sinh thử thuốc. Chỉ với ba điểm này thì một người con gái đã chiếm trọn lòng dạ của đấng nam nhân rồi. Muội còn tiếc rẻ cũng vô dụng mà thôi!

Nữ Thần Y vùng ra khỏi bàn tay sư huynh. Nàng quay lưng nói:

- Trừ phi huynh ấy đích miệng thú nhận không yêu muội. Bằng không thì muội tuyệt đối không rời khỏi đây.

Trương Quốc Khải xoay đôi vai của Nữ Thần Y lại hỏi:

- Nếu thiếu đà chủ thật tình yêu muội thì tại sao để muội bơ vơ một mình đứng ở nơi này?

Câu hỏi cay nghiệt. Nữ Thần Y chẳng biết trả lời thế nào, mặt cứ thuôn ra.

- Đi mau – Trương Quốc Khải giơ tay phải mở tuyết bám đầy mái tóc mây bay - Đi với huynh, để huynh dẫn muội rời khỏi Giang Nam.

- Không được đâu – Nữ Thần Y lắc đầu.

- Tại sao?

- Muội không bỏ đi được – Nữ Thần Y rớt nước mắt - Tại vì... nếu muội theo huynh, muội sẽ mất tia hy vọng cuối cùng.

- Muội đừng tự dối lòng – Trương Quốc Khải đưa tay lau hai hàng lệ rơi, tiếp lời - Đừng thiết tha cuộc tình đó nữa. Muội không còn hy vọng gì đâu.

- Muội còn! – Nữ Thần Y nức nở - Chỉ cần một ngày Thiên Nhân chưa nói không yêu muội thì muội vẫn còn hy vọng!

- Ý của muội là... - Trương Quốc Khải nhướn cặp chân mày - Nếu như muội nghe chính miệng thiếu đà chủ nói không yêu muội thì muội mới chịu ra đi?

Nữ Thần Y gật đầu.

Như có ai vừa nhắc hòn núi lên khỏi lòng ngực, Trương Quốc Khải đồng dục cất tiếng:

- Được rồi! Muội muốn nghe câu cự tuyệt phải không? Huynh sẽ tìm câu trả lời uội. Ngay bây giờ huynh đi hỏi thử xem thiếu đà chủ có yêu muội không!

- Tam ca! – Nữ Thần Y tái mặt - Xin huynh đừng đi!

- Huynh phải đi! – Trương Quốc Khải quả quyết.

Và chàng chỉ tay về phía quân kỳ, nơi Tần Thiên Nhân dành hết thời gian cho việc huấn luyện binh mã:

- Huynh đi vì huynh không muốn muội trông chờ vô vọng mãi!

Chàng nói nhanh và quay lưng cất bước. Nữ Thần Y rượt theo nhưng không kịp. Chừng phút chốc, sư huynh của nàng mất hút sau rừng thông. Nữ Thần Y nghe tiếng chàng vọng lại:

- Cho dù muội không phải người huynh yêu, chỉ tính cái khoảng huynh là tam ca của muội thì huynh cũng không thể để cho ai làm thương hại muội được!

44. Chương 44: Tình Chàng Ý Thiếp

Đồn Bạch Nhật.

Thần quyền Nam hiệp đứng khoanh tay cạnh phiến thạch trên đỉnh Thanh Vân. Gió lồng vô áo choàng màu trắng, bay phàn phật. Suốt mấy canh giờ, chàng cứ đứng yên đó. Dáng dấp oai hùng hòa vào vùng núi non sương tuyết mông lung.

Một thì thời nữa trôi đi. Mưa tuyết tạm ngừng rơi. Gió cũng bớt gào thét. Mà ngộ nhỡ có bão bùng chẳng nữa, Tàn Thiên Nhân cũng chẳng cảm giác cơn rét da buốt thịt. Còn khí lạnh nào lạnh hơn trái tim giá băng?

Giờ phút này đây, chàng ước ao được cùng người xưa đắm chìm trong ánh trăng. Vai kề vai, cả hai ngăm nhìn thung lũng bên dưới để trầm trồ kiêu hãnh khi thấy toàn bộ ngõ ngách của đồn Bạch Nhật trải rộng dưới chân mình.

Tàn Thiên Nhân khe khẽ lắc đầu. Ánh trăng đêm nay tươi sáng và ấm áp. Ngặt nỗi, chỉ riêng chàng một côi bơ vơ. Mây giăng giăng muôn lối mịt mờ.

Những lời lẽ lúc ban sáng hiện về thiêu đốt tim can. Tàn Thiên Nhân nhớ kỹ biệt nhãn u sầu của Nữ Thần Y. Ngay sau khi chàng hỏi một lời thề trị giá bao nhiêu, chàng thấy sâu trong đáy mắt nàng nổi đau tuyệt vọng. Tâm hồn chàng lúc đó cũng giống hệt nàng thôi, hư không quanh quệ tựa bãi cát vàng chốn sa mạc tịch mịch xa xôi.

Chỉ với vài lời phân tích của Khẩu Tâm đã khiến vận mệnh của chàng và Nữ Thần Y hoàn toàn thay đổi. Nhưng Khẩu Tâm lập luận rất có lý. Nếu cuộc tình này không sang ngang thì tánh mạng của bang hội sẽ nằm trong vùng nguy hiểm. Còn đâu nguyện vọng phục quốc? Phong trào đấu tranh? Còn đâu thù nhà hận nước?

Tàn Thiên Nhân chưa chát nhủ lòng “chắc muối nghĩ tình yêu của huynh dành uội mong manh tựa sương mai đọng trên lá cành, chỉ chờ tan biến như phù du gặp cơn gió bắc?”

Rồi chàng thở dài phán đoán tương lai “nếu mai này vắng huynh bên cạnh, muối sẽ vui vẻ với ai? Nếu mai này vắng huynh bên cạnh, ai sẽ là người tựa vai uội gối? Ai sẽ du dương ru lời tình ca, ngân nga cung điệu say để đưa muối vào giấc mơ êm đềm? Con đường tình yêu hắt còn nhiều lối. Thiếu huynh rồi muối trôi dạt về đâu?”

Đang khốn đốn trong mối tình si, Tàn Thiên Nhân không để ý có kẻ tiến lại gần. Đôi hài nữ nhi lướt nhanh trên thảm tuyết êm ái hơn gấm vóc.

- Trời lạnh đến thế này mà huynh còn đứng đây? - Giọng nói thánh thót vang lên sau lưng Tàn Thiên Nhân.

- Huynh muốn được một mình yên tĩnh – Tàn Thiên Nhân trả lời, mắt nhìn cột trụ quân kỳ.

Ngay tấp lự, đôi chân đó liền bước thối lui. Tàn Thiên Nhân sực nhận ra sự lỗ mãng. Chàng quay phắt lại gọi giật:

- Tổ Đình!

Lâm Tổ Đình dừng chân. Nàng giương đôi mắt nai tơ ngơ ngác nhìn hôn phu. Tàn Thiên Nhân đi đến đối diện vị hôn thê nói:

- Huynh có lỗi với muối.

Lâm Tổ Đình mỉm cười hồn hậu:

- Huynh không cần áy náy, muối hiểu được mà.

- Không! - Tàn Thiên Nhân khẳng khẳng – Huynh phải tạ lỗi với muối. Huynh không nên kéo muối vào cuộc đấu tranh, làm tổn hại danh tiếng của muối.

- Huynh đừng nói vậy – Lâm Tổ Đình xua tay – Muối nhận không có nỗi đâu. Vả lại, một chút ít thiệt thòi danh tiếng thì có nghĩa gì? Cái quan trọng là thái bình thiên quốc!

Nghe bốn chữ cuối cùng, Tần Thiên Nhân đặt tay lên vai Lâm Tổ Đình cảm khái:

- Muội quả là một nữ anh hùng hào kiệt, dũng khí hơn nhiều đáng trọng phu!

Rồi bỗng nhiên chàng thở dài:

- Đúng ra, các cô gái lứa tuổi như muội bây giờ đang theo thừa xiêm áo chuẩn bị sinh lễ nhưng muội thì lại không được vậy. Trên vai muội gánh nặng công việc hành hiệp trượng nghĩa và còn gánh vác trách nhiệm phản Thanh phục Minh. Lên núi đao xuống biển lửa, thật là cực khổ uội.

Lâm Tổ Đình lắc mái tóc dài:

- Muội thì không nghĩ như vậy. Muội thấy điều muội làm so với huynh một trời một vực. Huynh vĩ đại, tự ý hy sinh tình yêu để đổi lấy an toàn cho hàng vạn thành viên bang phái Đại Minh Triều.

Lâm Tổ Đình thốt lời khen tặng, chủ yếu là an ủi người nàng yêu. Nhưng lời ca ngợi dù có bay bổng trên ngàn mây xanh cũng không làm vui được chuối phiền muộn mà Tần Thiên Nhân đang đeo trong mình.

Chàng đi đến ngồi lên phiến thạch. Lâm Tổ Đình cũng tới ngồi kế bên. Lâu thật lâu, chàng đeo đuổi những kỉ niệm trong đầu, nơi có bờ hồ, có cầu Tây Lâm. Còn nàng mơ về tương lai hai đứa.

Thời gian lại lướt ngang. Lâm Tổ Đình chấm dứt cơn phiêu du mộng tưởng. Nàng e dè hỏi:

- Huynh nghĩ Dương Tiêu Phong sẽ dùng Nữ Thần Y để đổi phó huynh?

Tần Thiên Nhân cúi xuống hốt một mớ tuyết, vừa vo tròn trong lòng bàn tay vừa nói:

- Đại ca giải thích không sai. Nếu như Dương Tiêu Phong không có ý đồ thì tại sao hắn lại muốn tìm tung tích của Tây Hồ? Hắn biết người mà huynh khấn trọng nhất chính là Tây Hồ, ắt sẽ dùng mỹ nhân kế đổi phó huynh. Tây Hồ lại không biết võ công, rất dễ trở thành mục tiêu cho Dương Tiêu Phong công kích.

Tần Thiên Nhân lý giải ngắn gọn, hợp tình hợp thế. “Có thể lắm,” Lâm Tổ Đình trầm xác nhận “cho nên Thiên Nhân huynh ấy cố ý làm Nữ Thần Y đau lòng. Vì chỉ như vậy mới bảo vệ được bang hội và bảo vệ luôn cả tánh mạng của cô ta.”

Lòng đã thương càng yêu hơn bao giờ hết. Lâm Tổ Đình âu yếm nhìn Tần Thiên Nhân. Nàng mỉm cười khâm phục. Vị hôn phu của nàng anh dũng. Chàng phi thường, mưu trí đầy đủ. Chàng có hoài bão, biết tính toán cho tương lai mai này được vẹn toàn. Và điều tất yếu là chàng chung thủy, quyết chí bảo vệ tánh mạng của người con gái chàng yêu.

Rồi Lâm Tổ Đình bắt chợt tủi thân. Tần Thiên Nhân chỉ thiết nghĩ dùm tánh mạng của Nữ Thần Y. Chàng sợ Nữ Thần Y trở thành con cờ do Dương Tiêu Phong khống chế. Vậy còn bản thân nàng? Tần Thiên Nhân không lo Dương Tiêu Phong dùng nàng để uy hiếp hay sao? Đã đành công phu của nàng siêu đẳng nhưng chẳng lẽ kẻ giỏi võ nghệ thì không cần người khác quan tâm lo lắng?

Lâm Tổ Đình ngẩng đầu lên trời len lén thở ra. Trong buồn bã, nàng liếc đáng trọng phu ngồi cạnh, thấy Tần Thiên Nhân say sưa nấn hình người tuyết. Bức tượng nhỏ nhắn đứng khép nép dưới chân phiến thạch.

Đôi mắt của Lâm Tổ Đình tròn tròn. Người tuyết này nữ không giống nữ, nam không giống nam, vừa có eo thon vừa vai u thịt bắp. Nhịn không nổi, Lâm Tổ Đình toét miệng cười:

- Huynh không định khoe với muội người tuyết xấu xí này là Nữ Thần Y chứ? Nếu đúng vậy thì oan cho cô ấy quá.

Tần Thiên Nhân hiểu rõ lời bôi bác nhưng không phản ứng nhiều. Lòng bận hồi tưởng chuyện quá khứ, chàng bảo Lâm Tổ Đình:

- Muội không nhận ra cũng phải. Huynh không có hoa tay như Cửu Dương.

Đoán chàng sầu khung hình nộm, Lâm Tổ Đình hát hàm về hướng hồ sen:

- Sao huynh không trở lại nhặt bức tượng gỗ?

Tần Thiên Nhân lắc đầu. Lâm Tổ Đình cau mày suy luận:

- Huynh e giáp mặt Nữ Thần Y?

Tần Thiên Nhân gật đầu. Lâm Tổ Đình lại bảo:

- Huynh lo khi gặp cô ấy thì không cường được rung động trái tim. Nghị lực suy thoái khiến huynh không còn lí trí để thực hành kế hoạch?

Tần Thiên Nhân gật đầu lần thứ hai. Lâm Tổ Đình thốt một cách khó khăn:

- Huynh thương Nữ Thần Y đến như vậy hay sao?

- Chẳng những thương mà còn yêu rất nhiều.

- Thế còn muội? – Lâm Tổ Đình tê tái hỏi – Trong thâm tâm của huynh có chỗ nào dành uội không?

Rồi Lâm Tổ Đình nói nhanh:

- Huynh đừng trả lời!

Tần Thiên Nhân áy náy quay sang sư muội. Lâm Tổ Đình tức thời dỗi mắt xa xăm. Lòng ê chề, nàng thốn thốn:

- Nguyệt Lão thật quá trớ trêu. Suốt đêm dài muội ngồi bên cạnh huynh, giữ chân huynh nhưng không giữ được tim huynh. Kể sở hữu trái tim của huynh lại không giữ được con người huynh.

Tần Thiên Nhân nghe không sót một lời. Linh hồn còn đây, xác thân ngồi đấy nhưng trái tim đã bị Nữ Thần Y cướp lấy. Giữa chàng và Lâm Tổ Đình chỉ là tình thương hại mà thôi.

Thanh Vân gió lại nổi to. Lâm Tổ Đình khoanh tay co ro trong cơn lạnh. Tần Thiên Nhân định cởi áo choàng khoác cho sư muội thì Lâm Tổ Đình nói:

- Huynh có biết không? Đã rất nhiều đêm muội chiêm bao thấy huynh ôm muội vào lòng. Tới khi thức giấc, muội vẫn cảm giác được vòng tay ấm áp. Và muội ước ao đến ngày huynh ôm ấp muội, chỉ một lần, đầu trời cao bắt muội chết muội cũng cam tâm.

Lời thổ lộ chấn động non sông. Tần Thiên Nhân quay đầu nhìn hồ sen phía dưới chân núi, rồi đưa mắt lên không trung trước khi choàng tay qua vai ôm sư muội vào lòng. Lâm Tổ Đình nhoẻn miệng cười thật tươi. Tai mãi mê lắng nghe nhịp đập phát ra từ trái tim bằng giá.

Trong khi Lâm Tổ Đình tận hưởng niềm hạnh phúc thì có kẻ nát lòng trên đỉnh Tông Quy. Nữ Thần Y gục mặt lên vai Trương Quốc Khải, khóc sụt sùi. Vừa khóc, Nữ Thần Y vừa ngọ giắc “thật ra, Lâm Tổ Đình là một cô gái tốt, nếu mình là nam nhân thì cũng rất khó kháng cự...”

Chả là hồi nãy, Trương Quốc Khải đi khắp khu căn cứ tìm Tần Thiên Nhân, lục lọi tận cùng thung lũng cũng chẳng ra bóng hình. Hên là gặp Lâm Tổ Đình. Được chỉ điểm, chàng bèn trở lại bờ hồ kiếm Nữ Thần Y và dắt nàng lên đỉnh Tông Quy Sơn. Đứng trên đỉnh này có thể nhìn thấy rõ ràng cả ba dãy núi, hướng hồ cặp phu thê tương lai ngồi sờ sờ trên phiến thạch trắng phau.

Số phận của Nữ Thần Y quả nhiên không may, bị tình đạo đây. Nàng vừa lên tới đỉnh Tông Quy thì đã chứng kiến bên kia Thanh Vân Sơn cảnh tượng lãng mạn, tình chàng ý thiếp tổ tường như ban ngày.

Trương Quốc Khải gơ tay vuốt tóc sư muội, để yên cho nàng khóc một hơi. Đợi cơn bão lòng dịu dần, chàng nâng đôi vai gầy, lập lại dự kiến:

- Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây, đi tìm bầu trời của chúng ta.

Nữ Thần Y ngẩng gương mặt đầm đìa nước mắt:

- Tuy rằng bây giờ hai ta xuất hành cùng một lượt với nhau nhưng đâu thể nào đảm bảo tương lai không có kẻ ai xuôi nẻo này. Nếu kết quả là vậy thì chỉ bằng huynh và muội đừng khởi trình chung một đường.

Hai câu nói đầy ngụ ý nghi ngờ. Đường như nàng đang lo đường tơ duyên muôn lối, sợ mai này đời gieo thêm đắng cay để rồi xui tình nhân cách đôi.

Trương Quốc Khải ngờ ngàng:

- Thì ra muội do dự chưa muốn bỏ đi là vì không tin tưởng tình yêu của huynh.

Và chàng hỏi:

- Muội muốn huynh chứng minh thế nào? Muốn huynh thuyết phục ra sao? Muội muốn huynh phải nói gì và làm gì để muội tin rằng huynh mãi mãi không hề thay đổi? Đếm bao nhiêu sao sáng trên trời thì lòng huynh yêu muội bấy nhiêu!

Lời tỏ tình khiến tâm tư chới với. Nữ Thần Y bặm môi chẳng biết bắt đầu trả lời câu nào trước câu nào sau. Nàng bèn quay lưng. Khổ cái là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Uyên ương song tê điệp song phi, mẫn viên xuân sắc nhạ nhân tùy. Gương mặt đã tái vì lạnh giờ càng thêm xanh xao như tàu lá khi bắt gặp cặp thanh mai trúc mã.

Trương Quốc Khải thấy người chàng thương không thể dứt bỏ Tần Thiên Nhân, cứ hoài nhớ nhung vương vấn thì thở dài nói:

- Thôi được, huynh không ép muội. Dù muội không muốn theo huynh cao bay xa chạy chu du tứ hải thì cũng nên để huynh dẫn muội xuống núi. Suốt đêm muội đứng ngoài trời gió lạnh sẽ lâm bệnh.

Nữ Thần Y còn biết làm gì hơn? Đành nghe lời sư huynh khuyên nhủ mà trở về. Trên lộ trình, nàng mang theo gót chân nổi sần tim vỡ.

Xuống tới thung lũng, Nữ Thần Y quay sang sư huynh:

- Tam ca, muội không muốn ở nơi này nữa. Huynh hãy dẫn muội rời khỏi Giang Nam. Chúng ta đi thật xa. (còn tiếp)

Đồn Bạch Nhật.

Lâm Tố Đình ngẩng mặt lên, phát giác Tần Thiên Nhân dang tay ôm nàng vào lòng nhưng hồn lìa khỏi xác, tâm tình héo hắt. Trong đầu nghiền ngẫm chuyện lâm than, chàng khăng khít cùng nàng mà như đang đứng bên kia bên bờ biển cả.

Giang Nam đệ nhất mỹ nhân không ngừng nguyên rửa bản thân. Yêu người trượng phu này làm chi trong khi võ lâm có biết bao anh hùng đại hiệp mong mỏi được nhìn thấy nàng cười? Khổ nỗi, nàng đã trót thương chàng rồi. Tim nàng đã lỡ một lần trót nhớ. Và nàng cũng thừa hiểu rằng yêu thần quyền Nam hiệp chỉ toàn chuốc lấy đơn côi. Nhưng thôi yêu chàng lại thấy thân lạc loài.

Đôi tay run run, ánh mắt buồn bã và thất vọng, Lâm Tố Đình khóc không thành tiếng. Hồi lâu, nàng nói, giọng ngắt quãng:

- Nếu như muội có thể chọn lựa một trong hai phần thể xác và tâm linh thì muội sẽ dùng dao bén cắt đôi, phân chia thân thể và trái tim của huynh. Lúc đó, trái tim sỏi đá sẽ nằm trên tay muội. Ngàn đời vạn kiếp cũng thuộc về muội.

Biết nàng thương tâm, Tần Thiên Nhân khổ sở nói:

- Tình nghĩa của muội đối với huynh khiến huynh rất cảm động...

Không để sư huynh chấm dứt câu, mới vừa nghe chàng bảo động lòng, Lâm Tố Đình mừng nói:

- Thế thì chúng ta hãy cùng nhau ra đi, vứt bỏ hết tất cả, đi cho thật là xa!

Tần Thiên Nhân hiểu sư muội đang nghĩ gì, bèn lắc đầu chối khéo:

- Phiêu bạt giang hồ không giống như muội nghĩ đâu. Biển rộng mênh mông, không nhà không cửa chưa chắc là dễ chịu.

- Muội không sợ! - Lâm Tố Đình nép sát vào lòng chàng - Cho dù là nam bắc đại giang hay thảo nguyên ngoài trường thành, muội cũng đều có thể khắc phục.

Và nàng hạ giọng:

- Muội xin huynh dẫn muội ra đi. Hãy vứt bỏ tất cả những chuyện phiền não của thế gian. Lãng quên hết. Mình đưa nhau đến chân trời góc biển, phiêu diêu tự tại, muốn làm gì thì làm.

Nghe nàng van nài, Tần Thiên Nhân thở dài thăm thẳm. Chàng không còn lý do để từ chối, chỉ đành vâng vâng:

- Ai mà đi lang thang giang hồ lại dẫn theo một nữ nhi?

- Có chứ! – Lâm Tổ Đình đáp nhanh - Hồng Phất Nữ đã từng theo Lý Tịnh bốn ba hết phân nửa giang sơn.

Rồi chợt hiểu nguyên nhân mà chàng muốn ở lại nơi này, Lâm Tổ Đình cụp mắt:

- Muội nghĩ nguyên do chẳng phải vì muội là nữ nhi mà trong thực tế huynh không hề muốn dắt muội đi theo.

Tần Thiên Nhân buông Lâm Tổ Đình ra. Chàng cúi xuống nhặt hình người tuyết, nắm chặt trong tay. Và quay sang sư muội, chàng nói rõ ràng mạch lạc:

- Đời sống khó tìm tri kỷ. Cả đời Tần Thiên Nhân này có được tri kỷ như muội thật không uống kiếp người. Dù tương lai nghiệt ngã thế nào, huynh cũng không ân hận.

Lâm Tổ Đình đứng lên khỏi phiến thạch.

- Tri kỷ? - Nàng nhỏ lệ – Suốt đời chỉ là tri kỷ thôi sao?

Tần Thiên Nhân đưa mắt nhìn hồ sen, gật đầu dứt khoát.

45. Chương 45: Quốc Gia Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách

Đồn Bạch Nhật.

Suốt đêm không ngủ, Tần Thiên Nhân cùng Lâm Tổ Đình trở về đồn Bạch Nhật với dáng vẻ bơ phờ. Vừa đặt chân vào đại sảnh đã gặp mặt lão Tôn và Khẩu Tâm.

Sảnh đường của đồn Bạch Nhật là một căn phòng thoáng mát và rộng rãi, gồm nhiều ô học trang trí theo lối nhất thi nhất họa với chất liệu óng ả như cặn xà cừ hoặc ngà xương. Hai bên vách phải trái có khắc năm mươi sáu chữ Hán, tất cả được sắp xếp theo hình Bát Quái. Lối văn đặc biệt này gọi là “hồi văn liên hoàn.” Năm mươi sáu Hán tự có thể đọc xuôi ngược thành sáu mươi bốn bài thơ thất ngôn và ngũ ngôn khác nhau.

Bức vách còn lại cũng được điêu khắc thơ văn nhưng trang trí nguy nga và tráng lệ hơn. Trên vách có bài “phong hoành sơn thủy” diễn tả cảnh núi non mưa gió do đích tay Mã Lương lão nhân sáng tác. Chính giữa bức vách có dựng ngai vàng giống hệt ngai vàng trong điện Thái Hòa của Tử Cấm Thành Bắc Kinh. Ngai vàng kì vĩ và trang nghiêm an tọa trên bục đá cẩm thạch. Hai bên bục đá có sáu cặp tượng lính túc vệ đối xứng nhau tạo thành sự thâm nghiêm chung quanh sảnh đường.

Trần nhà được thiết kế rất là tinh vi. Chi tiết không sơn son thếp vàng mà chỉ để mộc trơn và được tô điểm bằng các kỹ thuật chạm trổ tinh xảo theo đồ án lưỡng long triều nguyệt. Nghĩa là rồng, lân, rùa và phụng.

Cùng với tranh trên tường, dưới nền lát gạch men hoa. Ở bốn góc phòng có bốn cây cột trụ vẽ hình cửu long ẩn hiện trong mây. Cả không gian sáu mặt tạo nên một thế giới nghệ thuật tinh nhuệ.

Các nghệ nhân đã khéo léo xây dựng một sảnh đường với cấu trúc khối đơn giản, đẹp duyên dáng mà tôn nghiêm, là nơi có giá trị kỹ thuật và thẩm mỹ.

Lâm Tổ Đình trở mắt khi thấy lão Tôn bồn chồn đi tới đi lui trước ngai vàng, chốc chốc lại sờ tay lên cổ. Khẩu Tâm đứng tựa lưng vô bục cẩm thạch, mắt nhìn đăm đăm sàn gạch men hoa. Lâm Tổ Đình khẽ liếc Tần Thiên Nhân, bắt gặp chàng cũng chau mày lo ngại.

Cả hai người một già một trẻ bận tập trung suy tính, không hề phát giác sự hiện diện của thiếu đà chủ. Mãi cho tới khi Lâm Tổ Đình vỗ ho húng hắng thì:

- Thiếu đà chủ! - Lão Tôn và Khẩu Tâm giật nảy trước khi bước lại đối diện Tần Thiên Nhân, khom mình chào.

Không để Tần Thiên Nhân thốt lời đáp lễ, vị hòa thượng lật đật nói:

- Cuối cùng đệ cũng trở về, hại lão Tôn và huynh đi tìm khắp nơi muốn hụt hơi!

“Tìm đệ khắp nơi à?” Tần Thiên Nhân thăm nghĩ “không lẽ là vì...” Và chàng hỏi ngay:

- Có tin của Cửu Dương rồi sao?

Niềm hy vọng tức khắc lụi tàn, Khẩu Tâm lắc đầu đáp:

- Vẫn còn chưa có tin tức của thất dương gia.

- Nhưng mà tam dương gia thì có đấy! – Lão Tôn lẹ miệng.

Rồi ông mau mắn lôi từ trong tay áo phong thư màu vàng, kính cẩn trao Tần Thiên Nhân. Thần quyền Nam hiệp đón lấy, mở ra. Chưa xem được chữ nào thì lão Tôn vỗ đầu nói:

- Vậy là chúng ta mất thêm một vị Giang Nam hiệp sĩ nữa.

- Ông nói sao? – Lâm Tổ Đình sáng sốt kêu lên.

Và nàng chúm đầu vô bức thư, cùng Tần Thiên Nhân coi xét tờ giấy như là nghiên cứu một vật thể lạ lẫm vừa mới đáp xuống địa cầu từ bên ngoài vũ trụ.

Lướt mắt qua dòng chữ thẳng thót, Tần Thiên Nhân nở từng khúc ruột. Tất cả đều xuôi chiều dự đoán của chàng. Nữ Thần Y bỏ đi. Vậy thì chàng khỏi cần phải lo Dương Tiêu Phong dùng nàng để thực hành mưu lược. Nhưng điều khiến chàng không ngờ nhất chính là tam đệ từ lâu đã nảy sinh tình ý với Hoa Đà tái thế. “Có Trương Quốc Khải bên cạnh chăm chút Tây Hồ, ta rất an tâm.” Tần Thiên Nhân nhủ lòng.

Chờ hồi lâu mà không nghe thiếu đà chủ phản ứng về sự ra đi của Nữ Thần Y và Trương Quốc Khải, lão Tôn chưng hửng ngó Khẩu Tâm. Tội nghiệp, ông ấy lại phải thêm một phen sững sốt khi thấy Khẩu Tâm liếc nhìn ngại vị, khóe miệng hơi nhếch lên, kín đáo cười đắc chí.

Cách chỗ Khẩu Tâm đứng chừng một thước, Lâm Tổ Đình dấu biết Nữ Thần Y sẽ buồn bã mà ra đi những cũng không khỏi lưu luyến tình bạn cố tri. Nàng lại càng không muốn mất một vị sư huynh tài ba nên lên tiếng phá tan bầu không khí im lìm:

- Giờ tính sao đây? – Lâm Tổ Đình hỏi chung chung - Chúng ta có nên sai người rượt theo gọi họ trở về?

- Lẽ đương nhiên! - Lão Tôn tung hai tay lên trời.

- Theo tôi thì không nên! – Khẩu Tâm cao giọng. Và chàng nhận lá thư từ tay Tần Thiên Nhân, gấp tờ giấy lại bỏ trở vào phong bì.

- Sao lại không nên? – Lão Tôn nhướng mắt – Chúng ta cần đến kiếm pháp của tam dương gia để hỗ trợ công việc giải phóng nước nhà.

- Nhưng trong thư ghi chép rõ ràng - Khẩu Tâm vỗ vai ông lão - Tam đệ quyết tâm vứt bỏ cuộc kháng chiến, không còn muốn lâm cảnh đầm đã nữa.

Tần Thiên Nhân cũng lắc đầu:

- Đại ca nói đúng. Một khi con người đã mất đi ý chí đấu tranh thì cho dù ông có ép buộc hay là mua chuộc cũng chẳng có ích gì. Con đường khởi nghĩa vốn xuất phát từ trong tim. Nay trái tim của hần chia thành hai lối và hần chọn lối mòn vắng tiếng gươm đao.

- Nhưng mà thiếu đà chủ à – Lão Tôn thở dài – Tình yêu là gì khi non nước còn đang điêu linh? Hạnh phúc là gì trong thời chiến chinh? Ấm êm gì chỉ mình ta kia chứ?

- Đúng vậy! - Lâm Tổ Đình gật đầu đồng lòng.

Và nàng nghiêm nghị hỏi hai vị sư huynh:

- Các huynh nghĩ xem, ngoài biên cương gió tung bụi mù mịt mờ, quân Bát Kỳ xâm lược đất đai, giặc già lan tràn cõi bờ thì thử hỏi tam ca huynh ấy làm sao có thể nhắm mắt ngủ yên giấc cho được? Bởi thế mà muội nghĩ là bây giờ mình nên thuyết phục huynh ấy anh dũng thiện chiến. Tuy rằng ngăn cách người huynh ấy thương nhưng mai một sum vầy mới không thấy thẹn cùng sông núi. Đời đang khổ đau, huynh ấy phải đóng góp một phần xương máu. Phải đem hai cánh tay và cả tánh mạng cống hiến cho quê hương.

Đợi Lâm Tổ Đình xuất tròn ngón, Tần Thiên Nhân hỏi ngắn gọn:

- Muội có còn nhớ nguyên do mà chúng ta khiến Tây Hồ bỏ đi?

- Muội nhớ chứ - Lâm Tổ Đình gật gù - Nhưng...

- Muội nhớ thì được rồi! - Tần Thiên Nhân cướp lời.

Và chẳng cần nghe nàng nhưng nhị điều chi, chàng quay mình bước ra khỏi đại sảnh, bỏ lại ba người trong căn phòng.

Người thứ nhất há hốc miệng, trí óc rối ren dây nhợ. May là người thứ hai hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện nên từ tốn giải thích. Nghe sự tình lắt léo, người thứ nhất thở dài.

Còn người thứ ba. Sau hồi cắn móng tay cân nhắc lợi hại, người thứ ba nện giày xuống sàn, ngưng nguyền trở về thư phòng, mặt xụ mếu đống.

46. Chương 46: Tình Nhi Nữ

Giang Nam.

Trương Quốc Khải và Nữ Thần Y rời đồn Bạch Nhật, tưởng rằng phiêu du đến vùng đại mạc hoang sơ hoặc là thảo nguyên ngoài vạn lý thì lại quay trở về chốn xưa. Điều mà chẳng ai lường trước được. Ngay cả Phủ Doãn đại tướng quân.

Chả là như vậy. Họ lẽ ra có ý định tuyệt tích giang hồ nhưng trước khi quy ẩn sơn lâm thì bỗng dưng muốn làm việc ích lợi cuối cùng cho bang hội. Thế là chàng và nàng quyết chí du hành đến Cam Túc, chủ yếu đi tìm tông tích của Gia Cát tái lai, ba nàng giai nhân lẫn Hiểu Lạc.

Lúc hai người cùng dân chúng men theo lối mòn để lìa khỏi Giang Nam thì mới hay Bắc quan đại nhân đã điều động binh mã phong tỏa hết tất cả ngõ ra vào. Lực bắt tông tâm, Trương Quốc Khải đành đưa Nữ Thần Y đến tá túc trong gian nhà tranh gần địa đạo Tây hồ. Thủy chung cũng bởi chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.

Nữ Thần Y xa người nàng thương chưa đầy ba ngày liền cảm giác bầu trời trên cao dường như sập xuống. Bước chân hồng lạc chốn vân cung. Đâu đâu cũng là mây xanh mây trắng bao quanh. Bốn bề mờ tịt.

Sang ngày thứ tư.

Hoàng hôn bên hồ quả nhiên có khác. Khi ánh dương dần tàn, khung cảnh Tây hồ hoành tráng và náo nhiệt. Đêm nay, mai và mốt là ba ngày trong năm mà Giang Nam trấn tổ chức lễ hội “thiên đăng.” Hai chữ thiên đăng nghĩa là đèn trời. Tục thả đèn trời hay còn gọi là đèn Khổng Minh bắt đầu vào thời Tam Quốc do Gia Cát Lượng sáng chế. Khổng Minh đăng là loại đèn làm từ giấy trắng mỏng. Khuôn khổ được đan bằng nhiều thanh tre phồng theo mô hình cạp rổ với đường kính rộng hay lớn tùy người chế tạo. Bắc đèn là một sợi vải tẩm mỡ lợn nối liền với cọng dây buộc chặt miệng đèn. Khi đốt, người ta giữ cho đèn thẳng bằng rồi châm lửa vào bắc. Lửa khiến không khí trong lòng đèn loãng ra. Sau khi đốt đèn, chủ nhân của thiên đăng thành tâm cầu nguyện một cuộc sống vĩnh viễn trường tồn rồi buông tay cho đèn bay cao.

Nữ Thần Y tựa lưng vào khung cửa nhìn hướng Tây hồ, ánh mắt thiếu lung linh. Đằng kia, hàng trăm thiên đăng treo lơ lửng trên bầu trời tối đen như mực.

Đèn Khổng Minh tuy rạng ngời nhưng chẳng thể thay thế ánh trăng. Đêm nay, Hằng Nga trốn biệt tông tích. Mà dẫu cung Nguyệt có vén rèm đi chẳng nữa cũng chưa soi tỏ đường vào trái tim của Nữ Thần Y. Nàng biết làm sao khi cung đàn tình duyên lỡ làng, cho dù trăng sáng vẫn là màu trắng khăn tang.

Mã Lương đã từng thốt lời ai oán. Ông bấm đốt tay tiên đoán tương lai “đứa con gái đó có tướng khắc phu!”

Nữ Thần Y ghi tạc lời nguyên. Lão thi tiên bảo cuộc đời nàng mai này gặp toàn bi thương, phong ba u buồn, tình lụy tình phiền khách thuyền quyên. Trăm mối lương duyên vụn phần giông tố. Khổ nổi, hỏi nhân sinh có ai bước chân trên lộ trình tình yêu mà không cần vượt qua khúc sông gập ghềnh? Không cần lèo lái chuyến dò gian nan? Trời ban duyên kiếp bọt bèo, phận má hồng chỉ làm hoen dòng nước trong.

Nghĩ tới đây, Nữ Thần Y gơ tay gạt nước mắt.

Đắm giọt sầu, nàng hiểu con tàu tình yêu của bản thân nàng sẽ không bao giờ đậu bến mơ. Khóc đời tan vỡ, nàng biết ở nơi tương lai chỉ còn nỗi mong mỏi và đợi chờ.

Nữ Thần Y lại đưa mắt ngắm thiên đăng lững lờ như đàn đom đóm. Một cảnh tượng đẹp hơn tranh vẽ. Ngặt nghèo lắm thay, có kẻ tưởng lầm Khổng Minh đăng là đèn phân ưu trong ngày tang gia bối rối. Và nàng thầm ước ao, phải chi người nàng thương đừng rẽ lối. Phải chi chàng đừng thay đổi đường trường thì giờ đây nàng nhìn chậu hoa tươi thắm sẽ không nghĩ rằng mộc liên tuy thắm cỡ nào cũng chỉ là màu thắm không hương.

- Muội thích xem thiên đăng lắm à? – Giọng nam nhân trệu mền thốt lên từ bên trong gian nhà tranh.

Nữ Thần Y gật đầu:

- Muội tin đèn trời có thể mang nguyện vọng của con người đến tận thiên cung khiến cho những ước mơ phàm nhân trần thế trở thành hiện thực.

Trương Quốc Khải đi đến sau lưng Nữ Thần Y, xoa đầu sư muội:

- Cái đó còn tùy thuộc.

- Ý của tam ca là - Nữ Thần Y quay lại - Mưu sự do con người thiết lập nhưng thành sự thì phải coi trời phán quyết ra sao?

- Không – Trương Quốc Khải lắc đầu – Mưu sự thì do con người thiết lập còn thành sự là do con người cố công đấu tranh.

- Huynh tin nhân sinh có thể làm chủ số mệnh? – Nữ Thần Y bắt đầu hứng thú cuộc đàm luận.

Nhưng Trương Quốc Khải làm nàng hụt hững. Chàng không trả lời mà nắm tay sư muội, dịu dàng xuống bậc tam cấp.

- Huynh định đưa muội đi đâu? – Nữ Thần Y e dè.

Trương Quốc Khải hất đầu:

- Huynh dẫn muội đi xem đèn trời, đứng xa như vậy làm sao thấy rõ?

Nhớ tới đám binh lính. Nữ Thần chùn bước:

- Huynh không sợ thân thể bại lộ hay sao?

Trương Quốc Khải tỉnh rụi:

- Mưu sự là tại nhân...

- Còn thành sự thì nhờ vào võ công? – Nữ Thần Y hóm hỉnh chen lời. Ngỡ mình khôn, nàng héch mặt đoán bừa lời chàng sắp nói.

- Sai! – Trương Quốc Khải cười – Thành sự là nhờ thuật dịch dung!

Nói rồi, Trương Quốc Khải chìa hai mặt nạ. Nữ Thần Y cũng cười:

- Tam ca, huynh quả thật chu đáo. Nhưng muội lo phải chờ đến đêm mai.
- Tại sao? – Trương Quốc Khải nhướn mày.
- Tại vì lúc chúng ta ra tới bờ hồ thì đèn trời đã biến mất tiêu – Nữ Thần Y so vai.

Trương Quốc Khải ngẩng đầu trông theo tay chỉ của sư muội. Chết chưa! Mới chuyện trò có chừng đó thôi mà đèn trời lấp lánh trên cao hết những ngôi sao.

(còn tiếp)

Giang Nam. Hôm sau.

Suốt quãng đường đi đến Tây hồ, Trương Quốc Khải dặn Nữ Thần Y:

- Ngộ nhờ chúng ta gặp binh lính tuần tra, muội cũng đừng sợ. Cứ thản nhiên ngắm đèn Khổng Minh.

Nữ Thần Y cắn môi khẽ nói:

- Muội không hứng thú ngắm đèn.

Câu thổ lộ khiến Trương Quốc Khải ngẩn tò te. Chàng sờ tay lên cổ, định thốt lời thắc mắc thì sư muội thẹn thùng bỏ sung:

- Muội chỉ muốn đến bờ hồ để... ngắm cầu Tây Lâm.

“Té ra là vậy!” Trương Quốc Khải thở dài. Và chàng nhìn sư muội, lắc đầu bội thua. “Muôn sự cũng vì Tàn Thiên Nhân, một kẻ bội bạc!” Rồi chàng thầm nhủ “mặc dầu bị bỏ rơi, bị người tình phụ nhưng sao nàng mãi không nao lòng?”

Chẳng bao lâu, “tam cầu sóng gió” hiện ra trước mặt, vẫn duyên dáng mê hoặc lòng người. Nữ Thần Y buông tay sư huynh, một mình bước lên cầu Đoạn. Nàng đi qua đi lại vài lần trước khi nhón chân trên cầu Trường rồi du ngoạn cầu Tây Lâm.

Trương Quốc Khải lắc đầu trông theo. Ngay giây phút đó, chàng hiểu rõ nỗi buồn của những cuộc tình đơn phương. Và chàng nhìn nhận người con gái chàng đang đeo đuổi vốn không còn trái tim. Đã từ xưa rất xưa, nàng mang trái tim dâng thần quyền Nam hiệp. Chuyện tình duyên ấy sẽ suốt kiếp, ngàn đời không phối phai.

Rồi Trương Quốc Khải nhíu mày suy nghĩ “phải chăng Nguyệt Lão vô tình, hoặc lỡ tay chấp nối tơ hồng cho nàng và Tàn Thiên Nhân? Sợ chỉ đồ ngớ chững đã đứt nợ đầu dây còn bền chặt trăm năm. Dù họ có cách xa muôn dặm quan hà hay là tận nơi trùng khơi vẫn không đổi dời tình nồng thiên thu.”

Cách chỗ Trương Quốc Khải đứng một khoảng. Đi qua cầu Đoạn, Nữ Thần Y cảm giác trần ai. Lúc băng ngang cầu Trường, nàng liên tưởng tư hình bóng. Trong lòng chua xót khi liên tưởng những hồi ức êm đẹp một thời. Kỷ niệm của đêm tối trời, tay đan tay, nàng và người xưa ngắm nhìn thiên đăng bay bổng. Rồi còn buổi dạo chơi thơ mộng, đôi trẻ không ngừng thủ thỉ với nhau biết bao lời tình tứ thương yêu. Trái tim giờ nhưng nhớ thật nhiều. Riêng cầu Tây Lâm có bao nhiêu nhịp thì nàng sầu bấy nhiêu.

(còn tiếp)

Giang Nam.

Khuya hôm đó, Nữ Thần Y nằm trần trọc trên giường. Nàng bịt chặt đôi tai, mắt mở thau tháu.

Pháo hoa cứ liên tục bùng nổ phía bờ hồ.

Vào giữa canh ba, biết cơn buồn ngủ còn mê chơi trốn tìm, nàng bèn ngồi dậy đi rót tách trà. Xui thay chiếc ấm sứ sơn hai màu xanh trắng đã cạn sạch.

Nghĩ tới công vụ đun nước lúc khuya khoắt thế này, Nữ Thần Y tặc lưỡi vài cái. Rồi khoác áo choàng và cầm chiếc ấm, nàng thung thỉnh mở cửa phòng. Cánh cửa vừa mới hé, nàng liền thấy một bóng đen bước ra khỏi thư phòng của tam sư huynh. Dáng vóc kẻ đó cao lớn, tay cầm bó đuốc, tướng tá nom hết sức quen thuộc. Nữ Thần Y hiểu kì. Nàng khẽ khàng đặt ấm trà xuống đất trước khi bám theo.

Người áo đen đi rất nhanh. Hắn có vẻ thông thạo ngõ ngách trong thị trấn. Kẻ mè người chuột, chồn vờn một khoảng khá xa. Sau một hồi đeo cứng, Hoa Đà tái thể phát giác hắc y nhân đang trên đường tiến đến ngọn đồi Hoang Liêu.

Do bận bịu suy tư về người áo đen, Nữ Thần Y không ý thức chướng ngại vật. Hơn nữa, bầu trời đêm nay tối thui, không trăng sao. Ánh sáng duy nhất trong lúc này là bó đuốc ở cách nàng một quãng. Đường lên đồi ngập tràn đá cuội cộng thêm các nhánh cây khô. Nữ Thần Y đạp phải hòn đá nhẵn nhụi, to cỡ nắm tay. Nàng trượt chân, ngã ngửa phía sau. Đúng lúc bộ óc siêu phàm sắp đập xuống đất thì kẻ áo đen quay phắt lại và phi thân đến làm anh hùng cứu mỹ nhân. Hắn quỳ gối. Tay phải cầm bó đuốc, tay trái dang ra đỡ chiếc eo thon.

- Tam ca! – Dưới ngọn đuốc bùng cháy, Nữ Thần Y thấy hắc y nhân là người đang sống cùng chung mái nhà.

- Muội không sao chứ? - Trương Quốc Khải lo lắng hỏi.

- Muội không sao – Nữ Thần Y đứng lên, giơ tay vuốt tóc sang hai bên.

Trương Quốc Khải đứng dậy bảo:

- Muội theo huynh làm chi? Hãy mau về đi!

Nữ Thần Y liếc sư huynh, nói lớn:

- Muội không về! Muội muốn xem thử trên đồi này có cái gì quan trọng mà huynh phải đợi đến đêm khuya, bận đồ đen lén lút lút lút...

Nàng chưa thét hết câu đã bị sư huynh đưa tay bịt miệng. Trương Quốc Khải suyt khê. Chàng đập tắt bó đuốc rồi kéo tay sư muội đi lên đỉnh đồi, nấp sau rặng thông.

Vừa giơ tay chỉ xa xăm, Trương Quốc Khải vừa nói:

- Bây giờ thì muội biết tại sao huynh cải trang như thế này và lén lén lén đây.

Nữ Thần Y lập tức rung mình. Nàng cảm giác một luồng khí lạnh chạy dọc theo sống lưng, lan ra khắp cơ thể. Phía bên kia ngọn đồi là trại lính, binh sĩ nhiều vô kể. Bọn chúng chia thành từng nhóm quây quần bên đồng lửa. Cách trại lính một quãng, Nữ Thần Y thấy chục tên quân binh thiết giáp đang đồn cây, chắc là định dùng thân và nhánh thông khô làm củi.

Phải mất một khắc, Nữ Thần Y mới hoàn hồn. Nàng áp tay lên ngực hỏi sư huynh:

- Bọn quân binh đến đây lúc nào? Sao muội không hề nghe dân làng bàn tán?

Trương Quốc Khải khoanh tay tựa vai vào thân cây thông. Chàng nhìn lên trời thở dài:

- Muội có còn nhớ chuyện gì đã xảy ra hôm chúng ta chuẩn bị rời khỏi Giang Nam?

Nữ Thần Y ậm ừ. Nàng đương nhiên nhớ chứ. Bữa đó cả hai sư huynh muội theo chân dân làng định đi đến Cam Túc thì đường sá bị phong tỏa. Thì ra Dương Tiêu Phong ban cấm vận là vì không muốn thường dân bá tánh biết được binh mã triều đình sắp sửa bao vây Giang Nam.

- Dương Tiêu Phong còn rất gian trá – Trương Quốc Khải lắc đầu – Hắn lo hành tung của đoàn quân sẽ bị bại lộ nên cố tình hoãn binh, chờ cho tới ngày hội thiên đăng mới điều động lực lượng binh lính đến lách mặt phía sau ngọn đồi. Lại nữa, muội có phát hiện rằng năm nay, trong suốt hai đêm lễ hội thì đêm nào pháo hoa cũng nổ liên tu bất tận từ đầu giờ Tuất cho tới cuối giờ Hợi hay không?

Nữ Thần Y à một tiếng. Hóa ra là vì lý do này hại nàng ngủ không được. Và nàng mau mắn tiếp lời:

- Ý của huynh là trong hai ngày vừa qua, binh sĩ triều đình ngưng chuyển dịch mà chỉ di động vào lúc mọi người ủa ra Tây hồ xem pháo hoa?

- Đúng vậy! – Trương Quốc Khải búng tay nghe cái chóc, tỏ vẻ đồng lòng - Vì khi đó tiếng pháo ồn ào cộng tiếng reo hò náo loạn của dân chúng sẽ át đi tiếng vỗ ngựa của đoàn binh sĩ.

Nữ Thần Y dần hiểu ra mưu mẹo lắt léo. Nàng thầm phục Phủ Doãn đại tướng quân. Nhưng có điều khiến nàng thắc mắc. Làm cách nào mà Trương Quốc Khải đoán được kế sách của Bắc quan đại nhân rồi còn biết luôn cả chốn binh sĩ đang đóng quân?

Cầm lòng không xong, Nữ Thần Y liền hỏi sư huynh. Trương Quốc Khải chậm rãi giải thích:

- Huynh có hai lý do. Thứ nhất, Dương Tiêu Phong can ngăn không cho chúng ta rời khỏi Giang Nam. Thứ hai, trong mấy ngày vừa qua đường phố vắng bóng binh lính. Huynh đã quan sát rất kỹ trước khi đưa muối đến Tây hồ dạo chơi.

Nữ Thần Y nguýt chàng mấy dặm:

- Vậy mà muối cứ tưởng huynh không lo binh sĩ bắt gặp là vì ỷ vào thuật dịch dung.

Trương Quốc Khải cười:

- Huynh tin thuật dịch dung có thể bảo vệ chúng ta nhưng huynh không hoàn toàn dựa vào mặt nạ mà mạo hiểm. Huynh cả gan đưa muối du ngoạn bờ hồ vì huynh ngó thấy phủ tri huyện gần như trống trơn. Té ra bọn cẩu Thanh hề nhau xây liều dựng trại ngoài này!

Nghe sư huynh nhắc vấn đề nan giải, Nữ Thần Y đâm hoang mang. Nàng hỏi dồn:

- Bọn chúng đông quá, phải làm sao đây?

Trương Quốc Khải khoan đáp lời. Chàng cầm tay sư muội dìu nàng ra về. Cặp nam nữ mò mẫm xuống đồi Hoang Liêu. Tới nhà, Nữ Thần Y khóa cửa và gài then cẩn thận trước khi lặp lại câu hỏi:

- Chúng ta tính sao với đám binh lính?

Trương Quốc Khải thu nắm đấm:

- Chúng ta phải mau chóng trở về đồn Bạch Nhật báo cho thiếu đà chủ biết tin, càng sớm càng tốt. Vì huynh nghĩ nội trong vòng nay mai Dương Tiêu Phong sẽ ra lệnh xuất phát. Có lẽ hắn đã phát giác thung lũng là khu căn cứ bí mật của bang hội Đại Minh Triều...

Đang thao thao bất tuyệt, Trương Quốc Khải thỉnh linh khựng lại. Chàng sực nhớ tình cảnh éo le của Nữ Thần Y. Bất nàng trở về đối diện Tần Thiên Nhân và Lâm Tổ Đình còn tệ hơn lắng trì xử tử. Nhưng chàng không thể bỏ nàng một mình không lo. Trương Quốc Khải bèn nghĩ ra mưu kế vẹn toàn. Chàng bảo sư muội:

- Bây giờ chúng ta thu xếp hành trang, chờ tờ mờ sáng hắt lên đường. Nhưng lúc đến đồn Bạch Nhật, chỉ một mình huynh vào trong tìm thiếu đà chủ để báo tin. Muội cứ đứng đợi bên bờ hồ. Xong việc rồi huynh sẽ tới đó đón muội.

Nữ Thần Y khẽ gật đầu. Tai đột nhiên nghe hồi trống rộn ràng. Ai dè tiếng inh ỏi đó chính là trái tim nàng đập loạn.

(còn tiếp)

Giang Nam. Đồn Bạch Nhật.

Trương Quốc Khải và Nữ Thần Y khởi hành từ lúc gà chưa gáy. Hai người tức tốc phi tuần mã, giữa đường không dám nghỉ ngơi. Mãi cho đến khi chiều xuống mới tới chỗ phiến đá phủ đầy dây leo. Theo sự sắp đặt, Trương Quốc Khải một thân một mình đi kiếm Tần Thiên Nhân. Riêng Nữ Thần Y đứng chờ bên bờ hồ.

Trương Quốc Khải vào sảnh đường của đồn Bạch Nhật. Căn phòng tôn nghiêm đang trong trạng thái im ỉm, nửa bóng người cũng chẳng tìm ra. Trương Quốc Khải bèn thân chinh đến võ đường, bắt gặp Lâm Tổ Đình và lão Tôn khổ công huấn luyện binh sĩ. Hết hôm trước, Lâm Tổ Đình cùng các vị võ sư hướng dẫn đám đệ tử bốn môn hạ bộ tấn. Lão Tôn khoanh tay đi vòng quanh võ đường kiểm tra tư thế của mấy trăm tân đồ đệ. Còn Khẩu Tâm thì bay nhảy trên võ đài, hăng say luyện thủ pháp với những bao cát.

Lâm Tổ Đình và lão Tôn bị che khuất bởi rừng người nên không nhìn thấy Trương Quốc Khải hồi hương. Đám đệ tử thì vừa quay lưng vừa tập trung tập dợt đến độ xuất thần thành thử cũng mù tịt. Chỉ một mình Khẩu Tâm phát hiện tam đệ. Nguyên do là vì Khẩu Tâm đứng trên võ đài, có thể trông thấy tứ phía rõ rệt.

Vị hòa thượng nhíu mày, tức thời thả lỏng hai tay, thở một hơi cho thân thể nhẹ nhàng rồi nhún chân thi triển kinh công Phi Thiềm Tẩu Bích. Khẩu Tâm nhảy cao, khua chân đạp gió và chạy thật nhanh trên không trung. Thoáng mắt đã đáp xuống trước mặt Trương Quốc Khải.

- Tam đệ - Khẩu Tâm vỗ vai Trương Quốc Khải - Sao đệ quay về đây?

Trương Quốc Khải sa sầm nét mặt. Mấy ngày vắng bóng, chàng không ngờ khi gặp gỡ đại ca lại hỏi một câu dễ xa nhau như vậy. Khẩu Tâm biết đã nói hơi nên vỗ đầu bào chữa:

- Đệ đừng hiểu lầm. Thấy đệ về huynh rất hoan nghênh.

Và Khẩu Tâm lật đật lảng chuyện:

- Nữ Thần Y đâu? Sao không về cùng đệ?

Trương Quốc Khải không trả lời mà nghiêm mặt bảo:

- Đệ có việc khẩn cấp muốn trình thiếu đà chủ.

- Thiếu đà chủ không được khỏe - Khẩu Tâm gãi cằm - Đã trở về thư phòng nghỉ ngơi.

- Sao thế? - Giọng Trương Quốc Khải bồn chồn - Chẳng lẽ nội thương lại hoành hành?

Tới phiên Khẩu Tâm không trả lời. Sát thủ Thiết Đầu Lô giờ tay chỉ bầu trời đen sẫm:

- Thì thời đã tối lắm rồi, chắc thiếu đà chủ đang ngủ say. Hay là đệ cũng trú ngụ ở đây một đêm, đợi sáng mai mới đi thông báo tin khẩn cấp?

Đã bảo là tin khẩn cấp thì đâu thể nào trì hoãn, Trương Quốc Khải bèn lắc đầu:

- Không được! Nữ Thần Y đang chờ đệ nên ngay bây giờ đệ phải gặp thiếu đà chủ để bẩm báo hung tin. Xong chuyện rồi đệ mới đến hồ sen hội tụ cô ấy. Chúng tôi sẽ không trở về nơi này nữa.

Khẩu Tâm gật gù vẻ hiểu biết. Và vị hòa thượng quàng tay qua vai Trương Quốc Khải, dẫn sư đệ đi hướng tư thất tìm thư phòng của Tần Thiên Nhân. Vừa đi Khẩu Tâm vừa nói:

- Đệ và Nữ Thần Y không nên lia xa mọi người, hãy ở lại đây. Đừng để chuyện tình cảm nam nữ làm chúng ta mất đoàn kết.

- Vấn đề không đơn giản như huynh nghĩ - Trương Quốc Khải lắc đầu - Có đôi khi ra đi là sự chọn lựa tốt nhất. Ở lại chỉ khiến Nữ Thần Y đau khổ. Hơn nữa, hằng ngày mặt đối mặt sẽ làm cho cả ba người họ lóng ngóng. Đệ e thiếu đà chủ vì lo lẩn tránh tình xưa mà mất hết tinh thần đấu tranh.

Trương Quốc Khải mới vừa dứt câu thì thư phòng của Tần Thiên Nhân hiện ra trước mắt. Ánh nến còn sáng. Khẩu Tâm khoanh tay đứng sau lưng sư đệ, ngó vô lâm vô địch kiểm khách gõ cộc cộc lên khung cửa. Không nghe động tĩnh.

Trương Quốc Khải quay lại thở dài:

- Thiếu đà chủ đi vắng.

Khẩu Tâm tắc lưỡi, cung hai tay đâm vào nhau:

- Giờ tính sao đây?

“Ta nhất định phải báo cho thiếu đà chủ biết lực lượng nhân mã của Dương Tiêu Phong.” Trương Quốc Khải lầm bầm trong miệng. Chàng còn đi tới đi lui trước cửa thư phòng với vẻ nôn nóng. Thấy điệu bộ khẩn trương của sư đệ, Khẩu Tâm hạ giọng:

- Có việc gì trọng hệ mà khiến đệ tâm tình bất an?

Trương Quốc Khải dừng chân, trầm ngâm nhìn cánh cửa thư phòng. Khẩu Tâm tiến lại gần nói:

- Hay là đệ cho huynh biết rồi huynh báo cáo thiếu đà chủ?

Khẩu Tâm thốt xong ý kiến cá nhân thì ngậm miệng chờ câu trả lời. Sau một hồi không nghe sư đệ lên tiếng, Khẩu Tâm chà hai lòng bàn tay sát vào nhau.

- Ban đêm thung lũng gió thổi rất mạnh. Đệ không nên để Nữ Thần Y chờ lâu trong cơn giá rét.

Câu cuối cùng của Khẩu Tâm quả là đòn hiểm. Hén lập tức mở miệng. Trương Quốc Khải quay sang sư huynh:

- Chắc thiếu đà chủ quanh quần đầu đây. Để đệ đi tìm.

Nói rồi, Trương Quốc Khải quay mình định bỏ đi. Người ở lại chau mày phật ý:

- Sao hả? Đệ không tin huynh? Hay là đệ coi thường chức vị của huynh nên việc trọng đại gì cũng bấm báo mỗi một mình nhị đệ?

- Làm gì có chuyện đó! – Trương Quốc Khải quay phắt lại, giọng áy náy.

Và chàng thở dài thườn thượt:

- Đệ phát hiện binh lính triều đình bao vây Giang Nam.

- Sao đệ biết? – Khẩu Tâm giật mình, gương mặt xám như chàm trở.

- Đệ tận mắt nhìn thấy bọn chúng đóng đô bên dưới ngọn đồi Hoang Liêu.

- Có ai biết chưa?

- Nữ Thần Y.

Nghe tới đây, Khẩu Tâm ưỡn ngực:

- Được rồi! Khi thiếu đà chủ về, huynh sẽ bấm báo tin tức. Nhưng đệ đừng nói chuyện này với ai hầu tránh cảnh hoảng loạn tâm lý.

Trương Quốc Khải hỏi:

- Huynh nghĩ các thành viên bang hội sẽ vì bản loạn mà khiến hàng ngũ xáo trộn?

Khẩu Tâm so vai đáp:

- Huynh nghĩ hiện tại chúng ta nên giữ kín mọi việc, chờ thiếu đà chủ thỉnh ý Sư Thái.

- Vậy thì đệ sẽ khuyên Nữ Thần Y ở lại đây cùng chúng ta diện kiến Sư Thái luôn thể. Thêm một người thêm sức lực. Nhất là giây phút chông gai này. Nhờ mà cuộc hỗn chiến xảy ra, bang hội cần có Hoa Đà tái thể.

- Lúc này chẳng phải đệ lo rằng thiếu đà chủ gặp mặt cô ấy thì sẽ phân tâm?

Bị Khẩu Tâm đi giày trong bụng, Trương Quốc Khải thảm nhủ “cũng đúng! Tình hình đang khốn đốn, ta không nên để thiếu đà chủ bận lòng.”

Thế là Trương Quốc Khải cúi chào Khẩu Tâm:

- Đại ca nói có lý. Thôi! Đệ đi đây!

Khẩu Tâm vòng tay đáp lễ, cổ gấu đường nét tươi hơn hớn trên khuôn mặt hình chữ điền:

- Huynh chúc đệ và Nữ Thần Y thượng lộ bình an.

(còn tiếp)

)

Giang Nam. Đồn Bạch Nhật.

Trương Quốc Khải và Tần Thiên Nhân dẫu không phải huynh đệ cùng chung huyết thống nhưng lại có quan hệ rất mật thiết. Ngoài tình kết nghĩa, cả hai còn xem nhau như tri kỉ. Phải chăng là do tuổi tác của họ xấp xỉ nên Tần Thiên Nhân thường tìm Trương Quốc Khải để dốc bầu tâm sự? Và bởi thế mà Trương Quốc Khải hiểu rõ mối cảm tình sâu đậm của thân quyền Nam hiệp dành cho Nữ Thần Y. Trớ trêu khi đôi bằng hữu mất đi cơ hội trùng phùng. Nếu Trương Quốc Khải hiện diện ở đồn Bạch Nhật sớm hơn nửa khắc thì đã được dịp hàn huyên.

Khẩu Tâm bảo thiếu đà chủ yếu trong mình. Nói vậy là không hẳn đúng nhưng cũng chẳng phải sai lệch hoàn toàn. Tần Thiên Nhân quả thật đang lâm bệnh. Chàng mắc chứng đau tim. Hồn se thắt, thiếu đà chủ rời vô đường, lang thang đi tìm mối tình đầu tiên. Khổ thay kỉ vật đã chìm xuống tận đáy nước.

Từ căn cứ bí mật, Tần Thiên Nhân thần thờ cất bước. Quán tính dẫn chàng đến con suối chảy quanh co. Dòng khúc khuỷu uốn lượn ngang dọc hết cỏi lòng chàng thất gút. Dầu muốn tìm đầu mối để gỡ cũng lắm gian nan. Chàng đứng ngắm bèo trôi, ba chìm bảy nổi khoảng một lát thì tiếp tục men theo đường mây lối gió. Phải chi ngày đó mình đừng quen nhau thì ngày nay có đâu buồn đau!

Màn đêm bắt đầu buông xuống trần. Nghe tiếng bước chân giẫm đều trên nhánh cây khô, một chú chim sáo đá bay vùn vụt khỏi tán thông già. Tần Thiên Nhân nhìn theo bóng đen nhỏ nhắn, tưởng đấy là tình yêu chấp cánh ra biển khơi, bỏ lại hàng thông man mác xanh nghìn đời.

Đi tới hiện trường hung án, nơi mà tình yêu tan tành tựa sương khói chiều hoang, thần quyền Nam hiệp mãi mê nhìn bóng trăng trải trên mặt hồ một sắc vàng mờ ảo. Rồi chàng ngẩng đầu lên cao. Mắt ngắm sao. Lòng chợt bàng hoàng. Chàng cảm giác lạnh tê cả người như vừa rơi xuống vùng nước sâu thăm thẳm.

Từ trên không trung, Tần Thiên Nhân bắt gặp hai vì sao lấp lánh hết ánh mắt hôm cuối cùng rời bỏ chàng ra đi. Đôi mắt phượng hoàng đỏ, có xanh xao dưới phong cuồng mưa bão hay vẫn vời vợi ngóng về sông nước Tây hồ?

Bất giác mây đen mịt mờ kéo đến che khuất hai vì sao đêm. Tần Thiên Nhân lại nhìn xuống mặt hồ trong. Ánh trăng đang chiếu hàng ngàn tia kì ảo nhưng vẫn không đủ soi sáng màu nước chảy để đêm nay chàng tìm thấy bóng dáng Hằng Nga. Thần quyền Nam hiệp thần thờ trước vàng trăng đẹp lạ lùng. Tim chợt hiểu rằng sẽ chẳng bao giờ chàng tìm ra hình hài tiên nữ nữa. Lòng tự hỏi lòng “khi thiên thần chấp cánh, có bao giờ quay trở lại nơi xưa?”

Tuy đau buồn cơ mà Tần Thiên Nhân cũng kịp thời nhận thức tình huống hiện tại. Quê hương đang tang tóc, sinh linh đang lâm than. Có biết bao gia cảnh loạn ly, phụ tử khóc thương, phu thê cách ngăn và sa trường binh đao chia lìa đôi lứa. Giặc giã mãi còn liên miên cho nên cuộc chiến tranh này nhất định phải chấm dứt để mai đây non nước thái hòa.

Và chàng mơ đến ngày trời xanh bao la, thiên hạ bình an, vạn dân no ấm. Nguyệt Lão động tâm chấp mối tơ hồng. Con thuyền tình trắc trở lại có dịp cập bến yêu đương. Tới chừng đó tuyết sẽ thôi rơi trên mặt nước hồ Tây. Gió thôi gào thét. Mây đen thôi che cung Quảng Hắc. Tiếng gươm đao chan chất thay bằng tiếng vang rền của tràng pháo hoa. Hồng diệp xích thằng, trai tài gái sắc cùng tương hội. Khoảnh không gian tươi vui che lấp nỗi khổ sầu. Duyên uyên ương nối nhịp cầu như lúc ban đầu. Mối son má thắm tình quyến luyến.

Nhớ đến tơ hồng chấp nối, Tần Thiên Nhân thở dài tiếc nuối tình xưa. Người đi rồi chỉ mình chàng ở lại, năm canh dài giấc ngủ không yên.

Để thực hiện ý định ấp ủ trong suốt mấy đêm trường, thần quyền Nam hiệp cởi áo choàng màu trắng vút lên thăm cỏ đã đóng băng. Hai tay vận khí công Đường Lang Trảo, chiêu thức sáu mươi tám thuộc Nam Thiếu Lâm. Phương thức tập luyện bằng cách dùng năm viên gạch chồng lên nhau, phía trên cùng có đệm lớp vải dày ba phân và chém cạnh bàn tay từ trên xuống cho tới chừng gạch vỡ. Lúc chém thì nên lưu ý các ngón tay phải hướng lên trời. Sau đó, môn sinh dựng đứng viên ngói và chém nát viên ngói mà hạt li ti vẫn không bay đi hay đổ tràn ra đất. Cuối cùng là sử dụng đá xanh để luyện chưởng cách không.

Thiếu đà chủ xoạc chân đứng thế trung bình tấn, xoay cổ tay một vòng trước khi phát Đường Lang Trảo. Chưởng lực xuất gió bắc cần quét hồ sen. Âm thanh nghe răng rắc. Hàn băng tức khắc nứt thành nhiều mảnh.

Tần Thiên Nhân thu hồi nội công, đứng thẳng lên và chồm mình nhìn hồ nước. Chàng phát hiện hồ sen chỉ đóng đá ở bề mặt. Dòng nước bên dưới lớp băng vẫn còn loãng, chưa bị đông cứng hoàn toàn. Chàng hít vào một hơi thật sâu, chụm chân rùn người rồi nhảy xuống hồ nước lạnh cắt da cắt thịt.

Lúc trời lên khỏi mặt nước, trời đã lác đác tuyết rơi. Tần Thiên Nhân bấu một tay vào bụi lau, dùng cổ làm điểm tựa để leo lên bờ. Thoát khỏi hồ sen, chàng liền buông mình đánh phịch, ngã lưng trên sàn đất cứng. Đôi mắt nhắm chặt. Thân thể rã rời với cái lạnh thấu xương. Tay kia nắm giữ khung hình gỗ.

Đang run lẩy bẩy thì chợt vang vọng đâu đây tiếng nhi nữ thuần khiết. Giọng trầm bổng và êm ái khiến chàng cảm giác ấm lòng:

- Huynh thật là khờ. Trời lạnh buốt da, lặn xuống hồ sẽ nhiễm bệnh.

Tần Thiên Nhân giật bắn như điện xẹt. Chàng ngồi bật dậy và mở mắt ra, thấy trên cao hai vì sao thân ái. Nữ Thần Y quay trở lại. Là sự thật. Nàng đang đứng đối diện. Bằng xương bằng thịt. Đôi mắt người xưa vẫn sáng, thoáng lấp lánh ánh quan tâm. Điều mà suốt mấy ngày qua chàng không bao giờ dám tơ tưởng dầu trong giấc chiêm bao.

Nữ Thần Y nói xong thì liếc kẻ trượng phu từ đầu xuống chân. Bắt gặp bàn tay chàng đang cầm món vật, nàng cất giọng hờn dỗi:

- Huynh đã nói không cần đến muội thì còn nhặt khung hình để làm gì?

Chạm phải cú liếc thiên ban, từ trong tim chàng khối hàn băng tan rã. Nhưng đấy không phải là cảm xúc thoáng qua. Thần quyền Nam hiệp thật sự động tình khi trông thấy gương mặt tiêu điều của người chàng yêu. Hai hàng mi xanh xao, đôi má nàng nhợt màu, làn môi cũng bớt hồng cộng mái tóc dài thướt tha tung bay trong đìu hiu.

Lí trí đột nhiên sụp đổ khi bản thân sực nhớ tuổi xuân của con người chẳng còn bao nhiêu. Tần Thiên Nhân tự hỏi tại sao chàng lại vì chiến chinh mà đành tâm nhìn đời xa vời, đành tâm để tình nhân ôm sầu lẻ bóng lúc thương yêu chất cao đầy trời? Chàng phải nên để nỗi hận binh đao chìm sâu vào tim, ngủ yên.

Lại nữa, chàng không thể dối lòng. Dù có ngày tóc trắng hơn vôi, da có nhăn nheo và nứt nẻ hơn đồng hoang ruộng cạn thì tình yêu đối với người con gái ấy vẫn nồng nàn như thuở còn thơ dại. Yêu không nhất thiết phải cầm tay, không nhất thiết phải thốt lời trăng hoa ong bướm mà chỉ cần một nụ cười mĩm môi, một tia mắt nhìn. Thế thôi.

Bởi vậy cho nên Tần Thiên Nhân không trả lời câu hỏi. Chàng nhìn khung hình nộm, nói:

- Nếu như một ít phong hàn có thể gọi lại tình xưa của chúng ta thì dù có chết huynh cũng cam lòng.

Nghe lời thổ lộ chân thành, nét mặt của Nữ Thần Y tươi tỉnh. Và nàng thững thình quay lưng, giả vờ hờn giận nhưng thật ra là để che giấu nụ cười rạng rỡ. Giai nhân khê bảo:

- Tình xưa không cần phải hàn gấm.

Câu thất ngôn của Nữ Thần Y khiến thần quyền Nam hiệp chết giấc. Tần Thiên Nhân đánh rơi hình gỗ xuống đất. Bộp!

Nữ Thần Y thót tim. Ngỡ người yêu vì lạnh quá mà ngất xỉu, nàng hấp tấp quay lại. Ngó phốt qua gương mặt chảy dài, nàng nhoẽn miệng cười bổ sung:

- Tình xưa không cần hàn gấm bởi muội chưa từng dứt bỏ, chưa từng cắt đứt sợi tơ hồng đó. Cả đời muội cũng không thể nào quên được huynh.

Rồi sợ người đối diện vẫn chưa an tâm, Nữ Thần Y cúi xuống nhặt khung hình nộm ấn vào tay chàng. Và nhìn thẳng vào mắt người yêu, nàng khẳng định:

- Muội vĩnh viễn không thể quên huynh!

Bị cặp nhãn thần thôi miên, Tần Thiên Nhân gơ tay vuốt đôi má hồng đào. Anh hào không qua ải mỹ nhân. Đôi chân của nam tử hán càng bị ràng bó khi nghe nàng thổ thề:

- Nếu như muội có thể chọn lựa giữa tình yêu và hơi thở thì muội sẽ dùng hơi thở cuối cùng để nói yêu huynh.

Nam hiệp thần quyền đã từng lâm cảnh gươm đao, vào sinh ra tử, một thân một mình hạ gục hàng trăm binh lính nhưng lại không thể cưỡng được rung động của chính trái tim chàng. Nhất là khi tình yêu đang dâng trào lai láng như suối mơ năm tháng chảy triền miên.

Tuyết rơi mỗi lúc mỗi nhiều. Từng hạt trắng tinh khôi bay lất phất chung quanh hai thân hình sắp nhập lại thành một.

Bỗng nhiên, Nữ Thần Y rùng mình, nhưng chẳng phải vì cơn gió đông mà vì hồi ức của đoàn binh mã triều đình lấp loáng trong tâm trí. Tần Thiên Nhân chẳng biết ắt giáp gì. Chàng cảm giác tấm thân thon thả run lên từng chập thì vòng tay ôm sát vào lòng thêm nữa. Vừa sưởi ấm người thương, chàng vừa thì thầm bên tai:

- Hôm trước, huynh đã nói những lời lẽ khiến muội đau buồn. Muội hãy tha thứ cho huynh?
- Thật ra muội đã đoán biết huynh làm vậy là có nguyên do – Nữ Thần Y cười đáp. Và nàng chỉ ngón tay lên ngực chàng – Huynh không phải thứ người ham danh lợi.

Tần Thiên Nhân cũng cười. Rồi chàng hôn đôi bàn tay búp măng, định giải thích tường tận lý do mà chàng và Lâm Tố Đình khổ tâm diễn xuất màn kịch nghệ.

- Huynh không cần phân giải - Nữ Thần Y lắc đầu - Muội không muốn biết nguyên do đó là nguyên do gì. Chỉ cần bây giờ muội được ở bên cạnh huynh thì muội vô cùng toại nguyện, dầu thời khắc không lâu là bao.

Nữ Thần Y thao thao bất tuyệt. Ấu cũng bởi nàng tưởng chàng đã biết quá trình gay cấn sắp sửa diễn ra.

Mặc cho Tần Thiên Nhân ngạc nhiên đến cùng cực, Nữ Thần Y thêm lời:

- Thiên Nhân, trong suốt mười mấy năm qua muội chưa từng cầu xin huynh điều gì. Nay muội xin huynh hứa với muội một việc. Nếu như huynh thật lòng yêu muội thì huynh sẽ không chối từ.

Nữ Thần Y bảo vậy chẳng khác nào ép người tình tiếp nhận điều kiện. Tần Thiên Nhân biết bản thân bị bắt buộc mà vẫn gật đầu. Thấy chàng mau mắn, nàng ngậm ngùi xót xa.

Sau phút ngần ngừ, Nữ Thần Y nói bằng giọng van lơn:

- Thiên Nhân, hãy hứa với muội rằng mai này dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì huynh cũng phải sống.

Tần Thiên Nhân cau mày, nghe lòng bùng nổ. Nữ Thần Y tiếp tục ra yêu sách:

- Chẳng những sống mà còn sống cho thật tốt.

Tần Thiên Nhân dòm nàng trân trân. Nữ Thần Y chớp mắt:

- Sao hả, huynh có hứa với muội không?

Lần này, Tần Thiên Nhân linh cảm điềm bất an. Quyết không hứa suông, chàng đặt nụ hôn thiết tha lên vầng trán tao nhã và hỏi:

- Có chuyện gì là chuyện gì?
- Muội cũng chẳng biết – Nữ Thần Y tặc lưỡi thật thà trả lời.

Rồi nàng ghì chặt thân hình cường tráng, vùi mặt vào lòng ngực nhiệt huyết nam nhi. Tần Thiên Nhân cứ nghĩ là vì nhiệt độ hạ thấp bèn vuốt mái tóc tơ:

- Khí trời lạnh lắm rồi, chúng ta hãy mau trở về.
- Thiên Nhân! - Nữ Thần Y bỗng dừng gọi tên người yêu. Nàng còn bật khóc.

Cử chỉ khác thường khiến Tần Thiên Nhân điếng hồn. Chàng chưa kịp gặng hỏi, Nữ Thần Y lại nói:

- Muội không thể mất huynh!

Tới nước này, Tần Thiên Nhân bắt đầu lo ngại. Chàng nâng chiếc cằm nhỏ xinh, tặng nàng tia nhìn kinh ngạc. Bất gặp ánh mắt dị thường, Nữ Thần Y lờ mờ phán đoán.

- Huynh chưa gặp tam ca hay sao? - Nàng hỏi.

Tần Thiên Nhân lắc đầu. Nữ Thần Y đánh mắt tứ phía, chột dạ nói:

- Cũng phải ha, tam ca hẹn gặp muội nơi này mà sao nãy giờ không thấy tung tích?

Tần Thiên Nhân nghe Nữ Thần Y bảo Trương Quốc Khải có mặt ở đồn Bạch Nhật thì mừng rỡ hỏi:

- Tam đệ trở về khi nào?
- Huynh ấy về chung với muội – Nữ Thần Y đáp - Cốt ý báo hung tin.
- Và không để Tần Thiên Nhân thắc mắc lâu, Nữ Thần Y nói luôn:
- Tam ca và muội phát giác binh lính triều đình vây quanh Giang Nam.

47. Chương 47: Nghĩa Đâm Kiếm Khách

Đồn Bạch Nhật.

Nữ Thần Y vừa dứt lời, Tần Thiên Nhân liền nắm tay người yêu dịu dàng bằng ngang cánh rừng thông bạt ngàn để trở về khu căn cứ bí mật. Đi tới con suối hiền hòa và nên thơ, đôi uyên ương thấy dáng người ngồi trên tảng đá xanh cạnh đồng cỏ lau. Kẻ đó cầm trong tay vài hòn sỏi, chốc chốc lại ném xuống dòng suối.

Đội cặp tình nhân tiến đến gần, người đó mới quay mặt lại.

- Thiếu đà chủ!

Trương Quốc Khải đứng dậy chào. Chàng nhìn Nữ Thần Y nhưng nàng cụp đôi mi và cúi đầu trông mặt đất.

- Tam ca – Nữ Thần Y lí nhí – Muội đã đổi ý, không muốn ngao du sơn thủy nữa.

Trương Quốc Khải không phản ứng gì, chỉ đưa mắt sang hình nộm mà tình địch đang nắm giữ. Lòng thầm hiểu Tần Thiên Nhân nhất khung hình gỗ tức là khâu điu mối tình gây gánh giữa đường với Nữ Thần Y. Thảo nào nàng bảo nàng không muốn ngược xuôi bốn ba khắp sơn hà, không muốn làm cánh chim phiêu bạt phương trời xa lạ.

Nữ Thần Y nói xong thì buông tay Tần Thiên Nhân, tiếp tục cuộc hành trình trên con đường đá sỏi. Lối mòn lồi lõm dẫn tới đồn Bạch Nhật hay đưa nàng quay trở vào trái tim của Nam hiệp thần quyền?

Còn lại hai đấng trượng phu, một kẻ vinh quang trong chiến trường tình yêu, một người ôm sầu cô liêu hối tiếc.

Thật tình thì trước lúc ngó thấy khung hình nộm, Trương Quốc Khải đã hiểu rõ nguyên do mà Tần Thiên Nhân đột nhiên thay lòng. Trương Quốc Khải cũng hiểu bản thân chàng không hề thảm bại bởi từ xưa đến nay chàng chưa từng nắm bắt trái tim của Nữ Thần Y. Trái tim nàng không thuộc về chàng, nghĩa là chàng chưa hề đánh mất hoặc là bị người khác tước đoạt. Nhưng cho dù chàng có tự an ủi thì đã sao? Buồn vẫn cứ buồn. Sầu vẫn cứ sầu đó thôi. Mấy ngày vừa qua là chuỗi ngày ảm đạm nhất trong cuộc đời kiếm khách. Ngặt nổi phút vui ít khi tị nạn lâu dài, chỉ tạm trú chân rồi tản theo mây gió cát bụi. Nếu có oán trách thì đành trách trời cao sao lại ban cho chàng con số không may để yêu nàng mang lấy chua cay.

Phía đối diện, sau hồi đứng yên, Tần Thiên Nhân nói:

- Tam đệ...

Chàng chưa ngờ lời cảm tạ sư đệ đã tận tình chiếu cố và bảo hộ Nữ Thần Y tại nơi long xà hỗn tạp thì Trương Quốc Khải quỳ xuống nói:

- Thiếu đà chủ, xin nhận của đệ một lạy, xem như tạ lỗi.

Nói rồi, Trương Quốc Khải xá một cái.

- Tam đệ! - Tần Thiên Nhân hoảng hốt đến độ quỳnh quý tay chân – Có gì từ từ nói. Đệ hãy mau đứng lên!

Trương Quốc Khải lắc đầu:

- Hôm trước đệ thốt những lời không hay, chẳng những chửi bới mà còn nhục mạ huynh. Đệ đáng phải bị xử phạt theo bang quy.

Và chàng thở dài:

- Lúc này đệ có gặp Lâm Tổ Đình. Cô ấy đã tiết lộ hết tất cả nên đệ cố tình ngồi đây chờ huynh.

Nghe sư đệ thành tâm hối lỗi về ngôn từ vô lễ, Tần Thiên Nhân xúc động nói:

- Tam đệ, chuyện đã qua rồi, đệ đừng câu nệ. Người không biết thì không có lỗi.

Dường như sợ Trương Quốc Khải vẫn còn áy náy, Tần Thiên Nhân khom mình đỡ sư đệ đứng lên. Vừa vỗ vai người bằng hữu, Tần Thiên Nhân vừa cười:

- Hơn nữa đệ chỉ vì muốn đánh thức huynh. Cho nên điều đệ làm là hoàn toàn hợp lý.

Trương Quốc Khải nhếch môi cười gượng gạo. Lâu thật lâu, đôi bạn tâm giao ngượng nghịu ngó nhau. Cuối cùng, kẻ thất thế phá tan khung cảnh tịch liêu bằng cách giơ tay chỉ khung hình nộm:

- Thấy tình cảm của huynh và Nữ Thần Y hàn gắn, đệ mừng cho huynh.

Biết người trước mặt đau lòng nhưng Tần Thiên Nhân hiểu chuyện tình yêu không thể nào nhường nhịn đẩy đưa hoặc dây dưa qua lại. Chàng bèn siết chặt khung hình gỗ trong lòng bàn tay, gật đầu cảm khái.

Mưa bão trong lòng còn chưa qua, gió độc ngoài trời đã cuộn cuộn thổi. Cây thông già chợt gãy làm hai khiến đôi bạn cố tri giật nảy. Nhìn thấy cây khô héo, Trương Quốc Khải liên tưởng đến toán quân thiết giáp đồn cây chặt rừng. Đêm trước, chàng và Nữ Thần Y chứng kiến cảnh tượng binh sĩ hè nhau bữa củi đốt lửa trại.

Trương Quốc Khải lật đật hỏi Tần Thiên Nhân:

- Chắc Nữ Thần Y đã sớm báo cho huynh biết tình trạng nguy nan của bang phái Đại Minh Triều?

Tần Thiên Nhân gật đầu:

- Tây Hồ nói Dương Tiêu Phong điều động binh lính triều đình vây hãm Giang Nam!

- Huynh định đối phó tình hình như thế nào? – Trương Quốc Khải thăm dò dự kiến.

- Tạm thời huynh chưa nghĩ ra – Tần Thiên Nhân đáp, đầu óc tập trung trừ tính số lượng nhân mã mà chàng đang nắm giữ.

Trương Quốc Khải tắc lưỡi:

- Theo như những gì đệ thấy thì binh sĩ triều đình đông đúc, nên thắng lợi sẽ nằm ngoài tầm tay nếu chúng ta chọi thẳng với đoàn quân của Dương Tiêu Phong.

Tần Thiên Nhân nhíu mày suy ngẫm lời phán quyết. Trương Quốc Khải nói không ngoa, bang hội phản Thanh đang ở trong tình huống ngặt nghèo. Sau khi địa đạo Tây hồ thất thủ và học đường Hắc Viện bị tịch thu thì bang phái Đại Minh Triều mất đi một phần ba số binh mã. Lại nữa, vị quân sư đa tài còn chưa tương phùng. Cứu Dương bần rộn giao du tận Cam Túc.

Thần quyền Nam hiệp nhủ bụng “cuộc chiến này thắng thua đã được phân chia rạch ròi. Nếu chọi tay đôi với quân đội Bát Kỳ Mãn Châu thì sản lượng thu hoạch là một vấn đề khả nguy, tổn thất sẽ rất thảm trọng. Có thể nói là giết địch một ngàn, ta tổn... hết ráo trọi!”

Tuy lo nghĩ trăm bề, Tần Thiên Nhân vẫn không quên ơn sứ giả. Chàng đặt tay lên vai Trương Quốc Khải:

- Đa tạ tam đệ đã lặn lội đường xá xa xôi đến đây báo tin.

Trương Quốc Khải nói:

- Lê ra đệ dự trừ báo động xong rồi bỏ đi nhưng giờ thì không. Đệ quyết tâm ở lại sát cánh chung vai với huynh.

Lòng đầy cảm kích, Tần Thiên Nhân tức thời cung tay bái tạ.

- Thiếu đà chủ không cần khách sáo - Trương Quốc Khải tháo thứ xua tay - Chúng ta tình như thủ túc, đệ đương nhiên giúp huynh chiến đấu tới cùng.

Phải chăng trời Phật nể nang nghĩa cử kiếm khách mà bốn bề gió tạm lắng dịu? Cả hai huynh đệ song bước đều đặn. Tuyết rơi dày đặc lối về.

Gần tới đồn Bạch Nhật, Tần Thiên Nhân quay sang Trương Quốc Khải:

- Tam đệ, đệ hãy giúp huynh kêu gọi tất cả thành viên bang phái đến hội tụ phía trước động Thạch. Chúng ta nhất định phải thỉnh Sư Thái xuất môn.

48. Chương 48: Đời Là Hư Vô

Đồn Bạch Nhật.

Bầu trời hừng sáng. Mây hình, gió lộng. Những bụi cỏ ven đường xao động phát ra âm thanh xạc xào. Sư Thái còn đang bế môn. Tần Thiên Nhân cùng đoàn binh tướng hùng hậu tiến về phía Nam của đồn Bạch Nhật. Thiếu đà chủ dẫn đầu. Kế đến là Khẩu Tâm, Trương Quốc Khải, Lâm Tổ Đình. Rồi tới lão Tôn và các vị phó thống lĩnh đại diện cho bang phái Đại Minh Triều. Chuyển đi này chủ yếu là khẩn mời tổng đà chủ tái hồi võ lâm.

Đứng trước cửa hang trang nghiêm, im lìm phong bế. Giang Nam tứ đại hiệp sĩ và các thành viên bang hội đồng loạt quỳ xuống bái lạy ba lần, thành tâm cầu xin Sư Thái tha thứ tội danh đường đột. Họ chỉ vì bí lối mà thất lễ, cả gan mạo phạm nơi dưỡng thương thanh nhàn.

Theo sự thỏa thuận, Tần Thiên Nhân sẽ dùng thuật Nhất Đạt Tâm Kinh hồng liên hệ tổng đà chủ. Nhất Đạt Tâm Kinh là phương trình tâm linh tương thông, một hệ thống luyện tập vật lý và tâm thần hay đại loại là thần giao cách cảm. Cách thức này vốn được sáng lập để dùng làm phương tiện truyền đạt thông tin giữa các tâm thức bằng phương thức khác với năm giác quan thông thường. Năm tri giác đó là thị giác, vị giác, xúc giác, khứu giác và thính giác.

Đôi lời giới thiệu thêm về Nhất Đạt Tâm Kinh. Đây là một trong những môn võ công thượng thừa của môn đồ Thiếu Lâm. Muốn đạt tới trình độ này thì môn sinh phải có nội công điều luyện, tinh công xuất thần nhập hóa và quan trọng nhất là khí công phải phi thường đến mức hoàn hảo.

Định nghĩa của từ “khí” xoay quanh ngữ hít thở và không khí. Nhưng theo lý thuyết của người tập võ thì khí vốn dùng trong trường hợp mô tả mối quan hệ giữa vật chất, năng lượng và tinh thần. Còn từ “công” tức là thành quả gặt hái của việc tu luyện thể chất. Hai từ này hợp lại để miêu tả các hệ thống hay phương pháp tu dưỡng năng lượng và sử dụng nguồn năng lượng bên trong cơ thể của các sinh vật.

Nhất Đạt Tâm Kinh được xem như một hình thức trực cảm từ xa. Người đạt được cảnh giới này sẽ có khả năng nhận thức dị thường và sẵn sàng cấu kết tâm linh với các hiện tượng dị thường khác.

Thần giao cách cảm chính là tên gọi thông dụng của Nhất Đạt Tâm Kinh. Bốn chữ đó nghĩa là tương truyền ý nghĩ qua không gian mà không dùng những kênh giác quan thông thường. Nói một cách khác thì thần giao cách cảm là ngoại cảm, một năng lực cảm thụ bên ngoài giác quan.

Kể tiếp câu chuyện. Trong trạng thái điềm tĩnh, Tần Thiên Nhân nhắm chặt đôi mắt, ngồi xếp bằng. Tư thế giống như song bàn của trường phái Phật gia. Hai chân bắt chéo chồng lên nhau theo thế hoa sen. Đôi tay từ từ chắp lại. Chuyển động chậm rãi. Nhịp điệu từ tốn nhằm hỗ trợ sự lưu hoạt của khí và đồng thời khai thông dòng năng lượng trong cơ thể.

Mọi người nín lặng nhìn thiếu đà chủ thiên định.

Tần Thiên Nhân thành công khai mở các huyết đạo và hình thành dòng đại chu thiên nối các kinh mạch. Chàng cảm nhận nguồn chân khí chuyển động, bay vòng vòng. Dạng năng lượng tiềm ẩn khởi phát bởi sự kết hợp giữa khí tiên thiên và khí hậu thiên của trời đất. Thế gian dường như lắng đọng.

Chưa bắt được tín hiệu.

Thử lại một lần. Vẫn vô tác dụng. Tần Thiên Nhân đành vận công phong bế huyết đạo và thu hồi nội công trước khi đưa cặp mắt lo ngại nhìn cửa hang. Khẩu Tâm, Trương Quốc Khải, lão Tôn lẫn Lâm Tổ Đình ngó nhau rồi bước đến sau lưng thiếu đà chủ.

- Sư Thái trả lời thế nào? – Trương Quốc Khải hỏi, tim đập vội.

Lâm Tổ Đình cùng lão Tôn cúi xuống đỡ Tần Thiên Nhân đứng lên.

- Không tìm ra chân khí bên trong hang động – Tần Thiên Nhân lắc đầu.

- Không thể nào! – Trương Quốc Khải cau mày.

Và chàng hươ tay quả quyết với tất cả:

- Trong bang hội chúng ta chỉ có thiếu đà chủ và Sư Thái hội tụ đầy đủ năng lực để truyền đạt thông tin bằng Nhất Đát Tâm Kinh. Nếu như thiếu đà chủ mà không bắt được tín hiệu thì không còn ai có thể làm được, ngay cả thất đệ Cửu Dương!

Đang ngon trớn, Trương Quốc Khải sức nhớ điều trọng đại bèn quay sang Tần Thiên Nhân:

- Trừ phi...

Trương Quốc Khải thốt xong hai tiếng thì tắt tị. Tần Thiên Nhân hiểu ngụ ý liền gật đầu.

Và trước ánh mắt kinh ngạc tốt đỉnh của nhiều người, Trương Quốc Khải đi tới tiếp giáp cánh cửa động Thạch, áp sát tai nghe ngóng. Chàng còn sờ chung quanh khung cửa với dáng vẻ như tìm tòi đầu dây mối nhợ. Lâm Tổ Đình nhướng cặp lông mày hỏi Khẩu Tâm:

- Tam ca muốn làm gì?

Khẩu Tâm so vai không trả lời. Lão Tôn đứng khoanh tay kế bên bèn nói:

- Tam đương gia đang tìm dấu vết.

- Dấu vết? – Lâm Tổ Đình há hốc miệng. Dấu vết gì? Nàng bị các đại anh hùng hảo hán dẫn từ ngơ ngác này sang ngơ ngác khác.

Lão Tôn điềm đạm đáp từ:

- Dấu vết cửa hang đã bị mở hay phá vỡ.

- Để làm chi?

- Để biết được Sư Thái có còn trong hang động hay không.

- Vậy thì cứ xô cửa là biết ngay.

- Nói như cô nương – Lão Tôn tung hai tay lên trời.

Lâm Tổ Đình trở mắt:

- Nói như tôi thì thế nào?

- Thì vô lễ chứ còn sao nữa – Lão Tôn thở một hơi - Nhờ mà Sư Thái đang chú tâm trị thương, bị làm huyền não sẽ tẩu hỏa nhập ma ngay tắp lự.

- Sư Thái không còn trong động Thạch! – Tần Thiên Nhân đột ngột lên tiếng.

Lâm Tổ Đình, lão Tôn và nhiều thành viên bang hội chết sững:

- Thiếu đà chủ nói sao?

- Sư Thái không còn trong động Thạch – Tần Thiên Nhân lặp lại câu nói.

Nghe thiếu đà chủ tiên đoán, ai cũng nháo nhào. Trừ Khẩu Tâm. Sau hồi xem xét, Trương Quốc Khải hô to:

- Không tìm ra dấu vết khai phá!

Mọi người thở phào. Riêng Tần Thiên Nhân thì không. Chàng nghĩ “tam đệ bảo cánh cửa còn nguyên vẹn nhưng ta lại không thể sử dụng thuật Nhất Đạt Tâm Kinh để báo hiệu sự tình, như vậy nghĩa là sao?” Rồi chàng lần ra đáp án. Thần quyền Nam hiệp thâm nhủ “chỉ có ba lý thuyết giải đáp. Thứ nhất, Sư Thái tự tiện xuất động và khóa cửa trước khi bỏ đi. Thứ hai là đã qua đời. Thứ ba là có người dùng chìa khóa mở cửa hang.” Suy luận đến điều thứ ba, Tần Thiên Nhân vội gạt bỏ ý tưởng đó vì chàng nhớ rõ rằng chỉ một mình Sư Thái mới có chìa khóa động Thạch. Hơn nữa, cứ cho là chiếc chìa khóa thứ hai tồn tại thì đã sao? Sư Thái võ nghệ siêu nhiên, thích khách không thể nào sát hại một cách êm ái.

Tới phút cuối, trực giác cho biết chuyện chẳng lành. Tần Thiên Nhân vì lo âu mà gác bỏ nghi lễ. Chàng hất đầu ra lệnh. Trương Quốc Khải vội đưa tay đẩy mạnh. Cánh cửa hang kêu cọt kẹt và mở toang.

Giang Nam tứ đại hiệp sĩ, lão Tôn và đám đồ đệ chụm đầu nhìn lối vào hang động. Quan sát chưa đầy năm giây, lão Tôn bảo Tần Thiên Nhân:

- Hang động chật chội, thiếu đà chủ không nên vào. Phiên ngày và mọi người chờ ở bên ngoài để một mình lão phu tra xét.

Biết ông lão lo lắng cạm bẫy đang chờ sẵn bên trong động Thạch, Trương Quốc Khải gạt đầu:

- Vậy cũng tốt! Nhưng để tôi đi với ông.

Tần Thiên Nhân định mở miệng phản bác thì Khẩu Tâm nói:

- Được rồi! Thiếu đà chủ và mọi người hãy đứng đây. Đợi bản tăng cùng tam đương gia và lão Tôn vào trong tham kiến Sư Thái.

- Quyết định vậy đi! – Lão Tôn tán thành.

Nói rồi, lão Tôn thò vô tay áo lấy bật lửa trao sát thủ Thiết Đầu Lô. Khẩu Tâm chum miệng thổi vài cái. Ánh lửa phụt cháy. Vị hòa thượng hùng hổ dẫn đường. Đi giữa là Trương Quốc Khải, cuối cùng là lão Tôn. Cả ba tiến vào hang động tối om u tịch.

Ngoài kia, các thành viên bang hội tản ra. Chỉ còn Lâm Tổ Đình và Tần Thiên Nhân giữ nguyên vị trí.

49. Chương 49: Tình Thiên Thu

Đồn Bạch Nhật.

- Thiên Nhân!

Nghe tiếng gọi ngoài sân, thần quyền Nam hiệp khoan trả lời. Chàng ngồi yên trên ghế mây thưởng thức cho đầy âm thanh thương mến rồi đáp:

- Cửa không khóa.

Nữ Thần Y giơ tay mở cánh cửa được làm bằng gỗ lá kim, thấy Tần Thiên Nhân điềm nhiên an tọa ở góc phòng. Lúc này trời đã xế chiều. Tứ bề im phẳng phắc. Chẳng một chút gió. Nữ Thần Y đi đến đối diện người yêu, hạ giọng:

- Các thành viên bang hội đang nóng lòng. Họ đứng ngồi không yên. Ai cũng nôn nao chờ đợi tổng đà chủ quyết định.

Tần Thiên Nhân ngẩng đầu nhìn đôi môi chín mọng như quả táo ngọt ngào.

- Cho nên họ nhờ muội tới đây hỏi thúc huynh? – Chàng hỏi, tiếng nói dè dặt u buồn.

- Không - Nữ Thần Y lắc đầu khẽ bảo - Là do muội tự ý.

Tần Thiên Nhân đứng dậy tiến lại gần khung cửa sổ. Ngoài hiên nắng tắt dần. Chân trời bừng sáng một màu đỏ ửng. Nữ Thần Y nhẹ gót theo sau.

Hai chiếc bóng song đôi hướng về một phía. Ánh mắt vời vợi xa xăm, họ thay phiên chiêm ngưỡng bầu trời hoàng hôn dần dục, say mê ngắm áng mây hồng trôi mênh mông. Được một lúc, Nữ Thần Y gối đầu lên bờ vai gánh nặng sơn hà. Tần Thiên Nhân giờ cánh tay dẫn dắt sông hồ gian lao choàng qua vai ôm nàng âu yếm.

Trầm ngâm giây lát, Tần Thiên Nhân thở dài:

- Huynh chưa biết phải làm thế nào.

Nữ Thần Y lắng nghe nhịp đập trái tim chàng. Nàng khép hờ đôi mắt thăm hỏi tưởng những sự kiện đã xảy ra.

Ngày hôm kia, tái thế Hoa Đà cùng Trương Quốc Khải cấp báo với thiếu đà chủ rằng quân đội triều đình vây quanh Giang Nam. Tần Thiên Nhân nghe xong thì tức tốc tập binh tướng trước động Thạch, chủ trương thỉnh cầu Sư Thái xuất môn để cùng nhau tìm cách chống trả. Ngặt nỗi ý định phản công nhanh chóng điêu tàn. Lúc Khẩu Tâm, Trương Quốc Khải và lão Tôn vào trong hang động mới hay Cửu Nạn Sư Thái đã quy ẩn giang hồ. Lời cáo biệt là lá thư ngắn gọn. Nét chữ ẩn khuất sau lớp bụi dày.

Sư Thái nói bản thân vì quá chán chường thế nhơn nên muốn ẩn dật nơi thảo nguyên, cả đời nguyện mai danh ẩn tách. Đó là dòng chữ thứ nhất. Dòng thứ hai đại khái yêu cầu các thành viên bang phái tôn thần quyền Nam hiệp thành tổng đà chủ, thay bà lão lái con tàu khởi nghĩa và tiếp tục con đường phản Thanh phục Minh.

Lá thư vốn vẹn hai hàng. Chẳng ghi ngày, cũng không đề tháng. Bên cạnh tờ giấy là kim lệnh. Khẩu Tâm cầm miếng kim loại sáng chói dâng tận tay Tần Thiên Nhân.

Hồi tưởng tới đây, Nữ Thần Y thoáng nhíu cặp mày ngài. Rồi mở mắt ra, nàng hỏi:

- Huynh nghĩ Sư Thái hiện giờ đang ở đâu?

- Theo như bức thư Sư Thái viết thì bà muốn định cư nơi đại mạc – Tần Thiên Nhân trả lời.

Nữ Thần Y ngược lên:

- Và huynh tin như vậy?

Tần Thiên Nhân hiểu nàng đang mơ hồ ám chỉ điều bất trắc. Chàng cũng từng nghĩ qua:

- Ý của muội là... Sư Thái không còn tồn tại trên thế gian này?

- Muội không định trừ ẻo – Nữ Thần Y hấp tấp trấn an.

Và nàng chớp đôi mi:

- Nhưng có một điều muội suy xét mãi vẫn chưa thông. So với những gì muội trải nghiệm từ y học phương Đông thì chân khí vốn đã có sẵn ở mỗi con người. Thân thể nhân sinh khởi động chân khí song song với huyết mạch. Hai dạng vật chất này là trung điểm đặc trưng của sự sống. Chúng tuần hoàn trong khắp cơ thể. Khí lưu thông tới đâu thì huyết tràn tới đó. Nếu khí ít, phát tán lệch lạc, con người sẽ sinh bệnh. Còn nếu khí nhiều thì cơ thể vận hành thông suốt, con người sẽ cảm thấy khỏe mạnh. Nói tóm lại thì chân khí là năng lượng cần thiết để cơ thể có thể hoạt động. Nó cũng là động lực chủ yếu cho việc đề kháng bệnh tật, bảo tồn sức khỏe và giúp con người sinh tồn.

Vừa nói, Nữ Thần Y vừa liếc Tần Thiên Nhân. Bất gặp chàng chú tâm lắng nghe như một môn đồ. Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Chân khí được chia thành hai loại, là tiên thiên và hậu thiên.

- Điểm này thì huynh biết – Tần Thiên Nhân chen lời.

Và không đợi nàng giục, chàng háng giọng:

- Tiên thiên chân khí là do sinh mệnh mà có và do nguyên tinh hình thành nên còn gọi là nguyên khí. Mỗi ngày, nhân sinh ai cũng tiêu hao nguyên khí nên cần bổ sung. Còn hậu thiên chân khí là do dương tinh và âm tinh kết tụ. Con người hấp thụ hậu thiên bằng cách hít thở khí trời và ăn uống thực phẩm.

- Hoàn toàn chính xác! – Nữ Thần Y gật đầu khen.

Rồi nàng dẫn dắt chàng quay trở lại vấn đề chính thức:

- Như vậy thì sự sống được quyết định bằng khí và huyết. Hai thành phần này có quan hệ mật thiết với nhau. Khí là thống soái của huyết. Huyết là thân mẫu của khí. Khí hành thì huyết hành. Huyết tắt thì khí cạn vì khí hoạt động trong tất cả kinh mạch, huyết mạch, nội tạng lục phủ, cơ xương và hần nhiên là hệ thần kinh.

Nữ Thần Y phân giải hết sức tận tụy. Cuối cùng, nàng nhấn mạnh ba chữ “hệ thần kinh” trước khi kết luận:

- Cho nên muội mới khó hiểu là nếu Sư Thái còn sống thì tại sao huynh lại không thể bắt được tín hiệu của bà?

Nghe Nữ Thần Y phân tích chu tường, lại hỏi một câu chí lý, Tàn Thiên Nhân trầm nghĩ “cũng phải! Nhất Đạt Tâm Kinh chỉ hữu dụng khi hai người vận chuyển chân khí. Nếu như Sư Thái còn sống thì cho dù đang an cư ở xứ sở nào cũng sẽ bắt được thông tin. Đẳng này...”

Lòng đắn đo, Tàn Thiên Nhân buông người yêu ra. Chàng khoanh tay lặp lại giả thuyết hành thích:

- Muội nghĩ Sư Thái bị sát hại?

Nữ Thần Y cắn môi:

- Có thể lắm.

Tàn Thiên Nhân không mấy tin. Chàng hỏi:

- Nhưng nếu Sư Thái bị ám toán thì tại sao hang động lại không có chút dấu vết ấu dả?

Câu hỏi vặn khiến Nữ Thần Y ngỡ vực chính phán đoán của nàng. Tái Hoa Đà đành bậm môi làm thinh.

(còn tiếp)

Đồn Bạch Nhật.

Thì thời trôi nhanh. Trời sụp tối. Tàn Thiên Nhân với tay khép cánh cửa sổ. Lúc quay lại chàng thấy Nữ Thần Y đứng cạnh bàn gỗ mun. Chàng đi đến ngồi lên chiếc ghế kế bên nàng, thần sắc chăm chú nhìn hai bàn tay trắng nõn nà điệu nghệ pha trà Phổ Nhĩ.

Trà Phổ Nhĩ là đặc sản của tỉnh Vân Nam, một loại trà đen phổ biến có công dụng bồi bổ huyết mạch. Người dân Vân Nam chọn nguyên liệu trà thô, dày và lên men. Đặc trưng của trà Phổ Nhĩ là ở chỗ càng cũ càng thơm nên phải pha bằng nước thật sôi mới có thể khiến thành phần trong trà chiết xuất ra hết.

Nữ Thần Y bỏ trà vào cái bát đã chứa sẵn nước lạnh, dùng muống quậy vài vòng để rửa trà rồi mới vớt trà vô cốc. Sau đó, nàng rót nước sôi vào cốc, chờ một lúc thì đổ nước trà ra cốc thứ hai. Rồi lại rót thêm nước sôi vào cốc thứ nhất, đầy nắp. Làm như thế mới có thể lọc được những tạp chất trong trà và khiến hương thơm nồng nàn. Thời gian chế thêm nước ở lần thứ hai thường cách lần thứ nhất khoảng chừng năm phút.

Xong xuôi, nàng bưng chiếc cốc có nắp đầy kín dâng dâng trước mặt. Vừa mỉm cười, nàng vừa thổ lộ những điều cổ đã chủ viết trong bức thư từ già:

- Sư Thái ấn định huynh thành tổng đà chủ tức là trao huynh quyền định đoạt vận mệnh của bang phái Đại Minh Triều. Huynh có muốn đảm nhiệm chức vụ hoặc giao phó kim lệnh cho người khác hay không thì muội không biết. Nhưng dầu kết quả thế nào chăng nữa, muội cũng đều ủng hộ huynh.

Trước cử chỉ dịu hiền và lời động viên, tâm can anh hào khơi cảm xúc. Tàn Thiên Nhân giơ tay đón cốc trà. Chàng cầm chiếc cốc trong lòng bàn tay phải rồi từ từ chuyển qua bàn tay trái để cảm nhận độ nóng

và mùi hương lan tỏa. Đầu nghĩ tới cuộc ác chiến nhưng tâm khảm mơ về hậu vận mai này. Trong tương lai sẽ còn có bao nhiêu lần chàng được uống trà Phổ Nhĩ do chính tay nàng pha?

Thần quyền Nam hiệp nâng cốc trà lên miệng, gỡ nắp và uống một ngụm. Vị giác cảm nhận chất đắng nhưng ngay sau đó lại thấy thơm ngọt ở đầu lưỡi. Cốc trà tương ứng thói đời đen bạc. Vạn đắng cay pha lẫn ngọt bùi. Chỉ cần được nếm một ít hương vị dịu ngọt cũng đáng để người ta tiếp tục nhâm nhi cốc trà đắng chát.

Tần Thiên Nhân tự hỏi nếu bây giờ không tích cực chiến chinh thì mai đây làm gì có cơ hội thường ngoạn thái bình non sông, núi cao an hòa, trời xanh nước biếc? Đấy chẳng phải đi tìm chất ngọt trong trà đắng hay sao? Muốn thấu đáo vị ngọt ngào phải trải qua gian lao.

Kết cuộc, lí trí bắt chàng chọn cách đảm nhiệm chức vụ tổng đà chủ, ráp tâm đứng lên khuyên nhủ binh sĩ gắng gượng vượt qua chông gai, dùng chí trai sông hồ vẫy vùng trong rừng tên biển lửa và tự nguyện làm thân chinh nhân ruổi dặm đường quan hà. Ấu cũng vì quê hương lâm cảnh gió sương mà thường dân không nao lòng khi ra sa trường chống giặc ngoại bang.

Khổ nỗi, mỗi lần trông thấy hàng vạn thành viên bang hội thì chàng không thể không liên tưởng đến gia đình của họ. Là nhân sinh, ai lại chẳng lưu luyến gia quyến cùng bằng hữu thân thuộc? Ai mà không đeo trên vai bao bọc trách nhiệm? Dầu biết quân đội Bát Kỳ xâm phạm lãnh thổ trung nguyên.

Tần Thiên Nhân ngẩng lên tóc tơ, càng không nhẫn tâm để nàng ở nhà đợi chờ tin phu lang trong lúc chàng ra biên thùy cứu sinh linh kháng giặc bạo tàn. Nơi khuê phòng nàng thêu khăn hồng hoa gấm. Có nhớ có thương chỉ còn sự trông mong.

Vừa vọng tưởng duyên cơ, Tần Thiên Nhân vừa dè dặt. Tâm trí mâu thuẫn. Đặt cốc trà trên bàn, chàng trùu mền nhìn hai vì sao:

- Nếu ngay bây giờ huynh chọn con đường đấu tranh, mặt đối mặt với đoàn binh hùng tướng hậu của Dương Tiêu Phong thì muội có cùng huynh vào sinh ra tử không?

- Đương nhiên! - Nữ Thần Y gật đầu - Nếu huynh mất rồi, muội sống đâu còn ý nghĩa.

Nghe lời thổ lộ tận đáy lòng, trái tim thần quyền Nam hiệp chao động. Tần Thiên Nhân đứng phắt dậy ôm chặt lấy người yêu. Trái với sự lo lắng của chàng, nàng đáp ngay chẳng màng suy nghĩ.

Thật ra, Nữ Thần Y có suy nghĩ. Nàng thầm nghĩ tương lai mai này, lỡ mà dòng đời trái ngang khiến hai người cách ngăn thì dầu mưa xuân đối với nàng vẫn là tuyết đông lạnh lùng. Phía trước mặt, người đối diện cảm giác giống hệt. Tần Thiên Nhân tự nhủ “sống trong thánng ngày biệt li Tây Hồ thì ánh bình minh hay nắng đẹp chan hòa đối với ta chỉ bằng hư không.”

Thế là câu hỏi khó khăn thứ nhất đã có đáp án, Tần Thiên Nhân mỉm cười hài lòng. Giờ tới câu thứ hai. Tân tổng đà chủ đưa mắt ngó trần nhà, bắt gặt chú bướm đêm. Loài sâu bướm vốn tượng trưng cho linh hồn đã khuất nay trở về phạm trần tái ngộ thân nhân.

Nam hiệp thần quyền hít một hơi thật sâu, trầm giọng hỏi câu hiểm hóc:

- Còn nếu như huynh giải tán binh mã và ra đi thì muội có khinh thường huynh không?

Đúng y những gì chàng dự đoán, câu hỏi thứ nhì quá gay gắt. Như bị ong chúa đốt, Nữ Thần Y giật nảy, gương mặt đầy rẫy sưng sốt nhưng chẳng bao lâu lại lấy được bình tĩnh. Nàng lắc đầu.

- Muội sẽ không bao giờ khinh rẻ huynh - Nữ Thần Y đáp - Muội hiểu rõ tánh tình của huynh. Muội biết huynh làm vậy là muốn bảo toàn hàng ngàn tính mạng. Huynh không phải hận người tham sinh úy tử cho nên muội luôn luôn xem trọng huynh!

Bốn câu nói như liều thuốc kích thích tiêm vào thể xác quật cường. Tần Thiên Nhân vui sướng. Người con gái chàng thương quả thật không phản đối mưu lược tấu vi thượng sách, tránh cảnh hy sinh vô ích. Nàng đồng ý kế hoạch rút quân đến một vị trí mới để bảo tồn lực lượng. Tập trung nỗ lực, củng cố tinh thần cho tư thế vững mạnh hơn rồi chờ cơ hội thuận tiện mới xua quân dẹp loạn.

Tính toán lợi hại đầu vào đó, tân tổng đà chủ quyết định tạm thời giải tán binh mã và ra đi. Chàng sẽ chiêu mộ thêm nhân tài, thành lập bang hội mới. Sư Thái có ân. Nước nhà vong quốc. Chàng nguyện giúp sư phụ. Ước mơ ngạo thủy du sơn bỏ sang bên.

Suy nghĩ tới đây, Tần Thiên Nhân lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch:

- Thời hạn đã đến. Huynh phải vào đại sảnh tái kiến các huynh đệ và bằng hữu. Sau khi tuyên bố chủ trương, nếu như có người chọn con đường rút lui hoàn toàn để sống cuộc đời thanh đạm thì huynh sẽ không cản trở.

Nữ Thần Y thoáng mím môi:

- Huynh nghĩ sẽ có bao nhiêu người ở lại?

- Huynh không biết – Tần Thiên Nhân lắc đầu.

Rồi chàng siết chặt đôi tay búp măng:

- Nhưng huynh chỉ mong có muối là đủ.

Nữ Thần Y nở nụ cười khuyh thành:

- Muối sẽ theo huynh đến tận chân trời gốc bể.

Và để cho người thương am tường tình yêu bất diệt, Nữ Thần Y lập tức nói thêm:

- Kiếp này muối nguyện làm mây khắp phương trời, lang thang theo huynh trọn cuộc đời. Huynh ở đâu thì muối ở đó. Mãi mãi không xa rời nhau.

Giai lệ đáp chưa tròn câu đã thấy anh hùng xúc động tận cùng đáy mắt. Tần Thiên Nhân lấy ngọc bội từ trong tay áo, dịu giọng bảo:

- Đây là món vật duy nhất mẫu thân để lại, nay huynh tặng muối - Chàng vừa trao tính vật định tình cho người yêu vừa hỏi bằng giọng bồi hồi - Tây Hồ, muối có bằng lòng lấy huynh không?

Nữ Thần Y ngỡ ngàng. Nàng trông chờ giây phút này đã bao lâu? Bàn tay thon ngón nhỏ nhận miếng ngọc, giai nhân ghen ngào gật đầu.

50. Chương 50: Nhất Kiến Chung Tình

Đồn Bạch Nhật.

Bên ngoài bất thần có tiếng bước chân. Một chiếc bóng rình rập đằng sau cánh cửa. Chớp mắt đã biến mất. Tần Thiên Nhân vội bảo Nữ Thần Y ở lại thư phòng trước khi mở cửa đuổi theo.

Chiếc bóng có khinh công không tệ. Bay nhanh như chim mỏ nhát. Vùn vụt lao đi trong màn đêm. Nhưng đằng sau lưng kẻ đó, thần quyền Nam hiệp sở hữu khinh công tuyệt hảo nên phút chốc đã bắt kịp.

Xui thay phía trước xuất hiện nhiều cửa hang. Tần Thiên Nhân tái mặt. Chàng đã từng sinh sống nơi này nên hiểu rất rõ địa thế. Nếu kẻ đó lẩn vào hang động thì xem như hết cơ hội tóm gọn. Trong động có cả trăm ngõ ngách, lại thông ra hàng ngàn nơi.

Đang lo lắng, trí óc bỗng lóe tia hy vọng. Tần Thiên Nhân phát hiện một tổ chim nằm vắt vẻo trên cành cây. Chàng bèn khua chân bay vọt lên cao, hươ tay rút tổ chim ra khỏi tán và đáp xuống đất. Người áo nâu lúc này đã bứt xa chàng thêm một quãng.

Dùng tổ chim làm vũ khí trong tình huống bất đắc dĩ. Tần Thiên Nhân rùng mình lấy thế, neho mắt lại và vùng mạnh tay. Chàng ngỡ đây là tên mật thám có ý đồ sát thương bang phái nên dồn hết sức lực vào cú ném. Tổ chim lao đi ngoang ngoảng. Bốp! Ám khí đập ngay vào cẳng chân khiến người bí ỉn lão đảo chúí mình tới trước. Chỉ chừ tích tắc, hấn ngã sóng soài.

Tần Thiên Nhân phi thân đến gần, quỳ bên cạnh. Vẫn chưa thể nào nhận diện người khả nghi vì kẻ đó khoác áo choàng đồ sộ màu nâu với nón phủ kín đầu. Hơn nữa, hắn nằm úp mặt xuống đất.

Tần Thiên Nhân định đỡ người áo nâu dậy thì nghe giọng nữ nhi:

- Huynh tránh ra! – Người bí ẩn nói lớn - Không cần huynh lo!

Dứt lời, kẻ đó chống tay xuống đất và ngồi lên. Tần Thiên Nhân mở to cặp mắt. Hóa ra là vị hôn thê, người mà thân mẫu của chàng đã từng mai mối một cách danh chính ngôn thuận. Chàng tính hỏi thăm vết tích trên chân thì nàng cúi mặt rơi nước mắt:

- Muội đã nghe thấy hết!

Biết nàng nghe lén lời cầu hôn, thần quyền Nam hiệp lặng câm. Chàng đưa cặp mắt ái ngại nhìn Lâm Tổ Đình. Giang Nam đệ nhất mỹ nhân thất tình, lần đầu tiên trong đời, nàng khóc.

Tần Thiên Nhân cứ quỳ, chẳng biết phải làm gì đây. Lát sau, chàng nói:

- Xin muội tha thứ cho huynh.

Lâm Tổ Đình nát từng khúc ruột. Lòng hiểu người lân cận chẳng phải ám chỉ vụ lỗ tay ném trứng nàng. Chàng đang xin nàng tha thứ tội tài trời, tức là tội tự tiện giải trừ hôn phối.

Và dĩ nhiên cái nàng cần trong lúc này không phải là chàng mở miệng nhận khuyết điểm rồi đề nghị được miễn thứ. Mà cái nàng cần chính là trái tim đang nằm trong lòng bàn tay của Nữ Thần Y.

Bởi vậy cho nên khi nghe câu xin lỗi, Lâm Tổ Đình quắc mắt:

- Muội quyết không ưng thuận chuyện huynh yêu cầu muội làm người chủ trương bãi bỏ hôn ước của chúng ta!

Mặc dù miệng nói cứng như búa rựa, nội tâm của Lâm Tổ Đình không tránh khỏi dằn vặt. Nàng biết Tần Thiên Nhân tốt bụng nên mới cố công thuyết phục nàng viết thư từ hôn. Chàng hẳn nhiên thừa khả năng làm việc đó. Dễ dàng! Chàng chỉ cần quetch quạc vài hàng trên tờ giấy rồi thì ký tên và sai người trao tận tay nàng.

Nhưng Tần Thiên Nhân hiểu đời không chấp nhận những người con gái bị phu quân ruồng rẫy. Bởi thế mà chàng muốn Lâm Tổ Đình làm người chủ trương hủy bỏ hôn sự. Vì nếu như chàng đặt bút viết thư từ hôn thì nàng sẽ mang tiếng xấu. Lúc đó, thiên hạ nhất định nghĩ rằng nàng có vấn đề thành thử bị chàng chê bai. Mai này còn ai dám cầu thân với nàng nữa?

Dầu rất cảm kích song Lâm Tổ Đình vẫn cứ uất ức.

- Huynh không có quyền từ bỏ muội! – Nàng một mực lắc đầu.

Đoán người đẹp chơi đòn lí sự, Tần Thiên Nhân chịu trận làm thinh. Lâm Tổ Đình chỉ thẳng mặt chàng, gây hấn:

- Muội hỏi huynh, muội có lỗi gì mà khiến huynh không đoái hoài tới? Xử người xử tội cũng phải có tội danh. Huynh muốn bỏ rơi muội thì phải nêu lý do trước mặt các trưởng bối.

Lâm Tổ Đình tuân mấy tràng. Tần Thiên Nhân quỳ gối vểnh tai, học được mười sàng khôn. Chàng tự nhủ “làm mất lòng nữ nhi quả thật đáng tổn.” Chàng mới mở miệng nói có một câu thôi, nàng đã nói... nửa chục câu rồi.

Lâm Tổ Đình còn dư hơi, đủ sức nói thêm nhiều lời lẽ. Nàng tiếp tục chống chế:

- Thật ra muội đã phạm tội tình gì chứ? Huynh cứ việc phán đi? Muội bị bệnh truyền nhiễm, độc ác cay cú, vụng về trong cách cư xử, không chăm lo bếp núc chu đáo hay là không giữ đạo đàn bà?

Tần Thiên Nhân lắc đầu, khẳng khái từ chối vạch lá tìm sâu. Lâm Tổ Đình thấy chàng không kiếm được khuyết điểm nào của nàng thì rút ra ý kiến tổng quát:

- Huynh không nên được tội tình của muội thì không có quyền bác bỏ hôn nhân. Các bậc tiền bối sẽ không chấp thuận!

Tần Thiên Nhân tiu nghỉu như mèo ướt nước. Chàng dòm Lâm Tổ Đình hăm hở biện hộ mà phục lẫn. Nàng vừa làm nạn nhân vừa sắm vai bị cáo và đóng luôn vai trạng sư hết sức thành thạo.

Bị đại trạng sư đa tài cãi cho trắng án, Tần Thiên Nhân khốn khổ nhìn nhận sự thật. Lâm Tổ Đình nói phải. Nàng sở hữu toàn là ưu điểm. Chàng quả thật chẳng tìm ra khuyết điểm để chối bỏ việc dè thân. Nếu chàng khơi khơi viết đơn từ hôn thì lá thư đó chắc chắn không được công nhận.

Ánh mắt chất chứa điềm u ẩn, thần quyền Nam hiệp thở dài. Và chàng nhìn Lâm Tổ Đình, thấy mái tóc xả lòa xòa nhưng không rối một sợi, dáng lưng hao gầy mà thẳng tắp. Chợt, chàng nhận thức vùng da đen sẫm bao quanh đôi mắt. Có lẽ do mất ngủ hoặc ít ngủ gây nên. Ngoài cặp mắt thâm quầng, nàng cũng ốm đi nhiều. Phải chăng nàng đau buồn đến độ ngại ăn uống kể từ khi Nữ Thần Y tái xuất? Tần Thiên Nhân bỗng nhiên cảm giác bản thân có tội. Ngặt nổi chàng không thể đáp trả tình yêu.

Thiên thần áo trắng sa xuống trần. Lâm Tổ Đình ngẩng đầu trông tuyết rơi. Tần Thiên Nhân cũng cảm giác luồng gió đông nhưng không rõ đây là phong ba do trời hay giông tố trong lòng người?

Đối với Lâm Tổ Đình, chàng chỉ có tình huynh muội. Còn Nữ Thần Y thì lại khác. Nhất kiến chung tình tương kiến hoan!

Ngoài sự thích thú về trí tuệ của Nữ Thần Y, chàng vô cùng thưởng thức đặc tính và ái mộ nhân cách của nàng. Những ưu điểm này bộc lộ qua sự hiểu biết y thuật, phong thái lịch lãm, nhân quan cuốn hút, nụ cười duyên dáng cộng giọng nói tao nhã. Lại nữa, người con gái đó gắn liền với những kỉ niệm thời ấu thơ. Đây chính là yếu tố khơi nguồn tình cảm.

Tần Thiên Nhân ngộ giác tình yêu nảy sinh trong quá trình giao tiếp và đùa giỡn với Nữ Thần Y từ lúc cả hai còn bé.

Nữ Thần Y có khuyết điểm to lớn là không biết võ công nhưng chàng chấp nhận và tình nguyện trở thành vệ sĩ không công cho nàng. Nữ Thần Y cũng chẳng đẹp bằng Lâm Tổ Đình. Thế thì tại sao chàng lại đặt hờn ức trên hân cơ sở tiêu chuẩn thẩm mỹ?

Có thể cho rằng chàng rơi vào trạng thái tâm lý “nhất kiến chung tình,” lần đầu tiên gặp mặt Nữ Thần Y thì đã yêu. Cũng có thể giải thích rằng chàng lâm phải duyên cơ “nhất kiến như cố,” tức là mới gặp nhau mà đã như quen nhau từ kiếp trước.

Về phần Lâm Tổ Đình, nàng tự hỏi lòng sao lại khao khát theo đuổi một thứ tình cảm không thực? Hết thẩu rượu say nồng, nàng biết uống vào sẽ hào mòn sức khỏe, thậm chí là ngã bệnh nhưng vẫn ngoan cố uống hoài. Có phải Nguyệt Lão vô tâm gieo bao phũ phàng hay do nàng tự chuốc? Rốt cuộc thì tình yêu là gì mà nhân sinh phải khóc khi trái tim vỡ tan tành? Tình yêu là gì mà ai cũng cố níu kéo dầu biết tương lai hai đứa không thành đôi?

Chìm sâu trong huyệt bi quan thăm sâu, Lâm Tổ Đình trách hôn phu:

- Huynh thật nhẫn tâm!

- Huynh biết – Tần Thiên Nhân trầm giọng - Nhưng huynh không thể dối lòng..

- Huynh đừng nói nữa! – Lâm Tổ Đình ngắt lời và quay đi.

Rồi không kìm chế được thắc mắc, nàng quay mặt lại hỏi:

- Muội có cái gì không bằng cô ấy chứ?

Tần Thiên Nhân ngẩng đầu nhìn ngọn thông.

- Muội mọi mặt đều trên cơ – Chàng từ tốn đáp - Dung mạo hơn hẳn Tây Hồ, võ công vượt trội. Thậm chí bản thân của muội là một nhi nữ nhưng chí khí cao cả hơn nhiều đấng nam nhân. Vả lại đối với huynh, muội hội tụ đủ tình lẫn nghĩa.

Giải thích tròn bốn câu, Tần Thiên Nhân ngưng trệ. Đợi giây lát trôi đi, chàng mới nói tiếp. Lâm Tổ Đình ngồi đó mím môi. Nàng tưởng chừng tiếng chàng vang xa, cơ hồ ngược dòng thời gian trở về quá khứ.

- Nhưng muội có biết không? – Tần Thiên Nhân bảo Lâm Tố Đình - Những ưu điểm đó không làm trái tim huynh rung động. Mà điều khiến huynh ngày nhớ đêm mong chính là hồi ức thanh bình lúc xưa. Huynh quý mến kỉ niệm thời thơ ấu. Những chuỗi ngày huynh cực nhọc ẵm bồng Tây Hồ trên tay. Rồi Tây Hồ khiến huynh giờ khóc giờ cười như thế nào, hát hò ru ngủ ra sao, và còn kiên nhẫn dứt từng muỗng cháo. Tình thương đó phát sinh từ thuở nhỏ, rất khó phai pha, lại càng không thể đánh đổi bằng võ nghệ, tiền tài, vật chất hay là nhan sắc...

Nghe đến đây, Lâm Tố Đình bịt chặt hai tai:

- Đủ rồi! – Nàng van lơn – Xin huynh đừng nói thêm điều gì nữa. Muội không muốn nghe!

Nói xong, nàng vụt đứng dậy và bỏ chạy về hướng hang động.

- Muội có hận huynh không? - Tần Thiên Nhân gọi với theo.

Lâm Tố Đình dừng bước, giơ tay lau khô giọt lệ. Tần Thiên Nhân đi tới sau lưng vị hôn thê, kiên nhẫn đợi chờ câu trả lời cay đắng nhất.

Ngờ đâu trước khuôn mặt rầu rĩ của Tần Thiên Nhân, Lâm Tố Đình quay lại đáp:

- Muội sẽ chúc phúc cho huynh!

Tần Thiên Nhân ngạc nhiên nhìn Lâm Tố Đình. Sau hồi thở hổn hển, chàng mỉm cười. Khóe môi của Lâm Tố Đình cũng nở nụ cười chua cay.

- Tố Đình - Tần Thiên Nhân nắm đôi bàn tay hiệp nữ, tỏ lòng biết ơn - Huynh muốn cảm tạ muội đã ra sức tương trợ ở đời Bát Cựu và đưa Tây Hồ đến nơi an toàn.

Lâm Tố Đình thành linh thu môi. Nàng rút tay nói:

- Thật ra lúc đó muội quá ngu xuẩn. Nếu bây giờ trời uội cơ hội xuyên không thì muội nhất định xử sự thông minh hơn. Muội sẽ tìm cách bỏ rơi cô ấy và Hiếu Lạc. Một mình muội rời khỏi địa đạo thì có lẽ mai này người thành thân với huynh chính là muội đây!

Tơ tưởng lòng vòng rồi cũng trở về hiện tại. Lâm Tố Đình khẽ liếc Tần Thiên Nhân, thấy chàng lắc đầu:

- Muội sẽ không làm vậy.

- Sao huynh biết? – Lâm Tố Đình nhếch môi.

- Vì hồng nhan tri kỉ của huynh không phải kẻ tiểu nhân.

Nghe lời ca tụng, Lâm Tố Đình ngẩng đầu lên không trung. Đôi mắt bồ câu ướt nhòa. Trái tim nàng đau rát. Và nàng thầm nghĩ “đã đành huynh bỏ rơi muội, còn ráng thốt lời tốt đẹp làm chi?”

Rồi Lâm Tố Đình nhìn sâu vào mắt Tần Thiên Nhân, hỏi câu cuối cùng:

- Nếu trên cõi trần thiếu sự hiện diện của Nữ Thần Y thì huynh có yêu muội không?

Câu hỏi gay cấn, thần quyền Nam hiệp bất ngờ. Chàng buông thông hai tay thần thờ đứng yên. Có lẽ chàng chưa bao giờ liên tưởng đến ngày đời chàng vắng bóng Nữ Thần Y. Mà giả dụ tương lai có cái ngày đen đúa đó thì chàng cũng không muốn nghĩ tới.

Phía đối diện, chẳng cần Tần Thiên Nhân đáp từ, chỉ nhìn sơ nét mặt là Lâm Tố Đình hiểu ngay. Trái tim của chàng trao tay kẻ khác, dù nàng cố tâm chiếm được thân xác lại có ích gì?

51. Chương 51: Vào Sinh Ra Tử

Đồn Bạch Nhật.

Bầu không khí trong sảnh đường ngập tràn áp lực. Ở chỗ bực đá cẩm thạch, nơi đặt ngai vị, Khẩu Tâm một bên, Trương Quốc Khải một bên. Có ghế nhưng lại không ngồi, cả hai đứng chấp tay sau lưng hệt thần hộ mệnh.

Lão Tôn đi tới đi lui trước mặt Khẩu Tâm. Còn thành viên bang phái thì tích tụ ngoài sân, ngoại trừ mười đội trưởng, bốn mươi võ sư và năm mươi phó thống lĩnh. Các đội trưởng và võ thuật gia an vị phía bên trái của sáu cặp tượng lính túc vệ. Những vị phó thống lĩnh an tọa hướng bên phải. Đối xứng nhau. Ai cũng tâm tình căng thẳng. Hơn cả trăm chiếc ghế được làm bằng gỗ giáng hương. Chỗ dựa có phủ tấm da bạch hổ.

Tần Thiên Nhân cùng Lâm Tổ Đình bước vào. Tất cả đứng dậy, nghiêm trang kính cẩn vòng tay chào:

- Tham kiến tổng đà chủ!

Tần Thiên Nhân không đếm xỉa ngai vị mà đi đến chính giữa Khẩu Tâm và Trương Quốc Khải, vẫy tay ra hiệu. Mọi người chấm dứt thi lễ, ngẩng đầu lên. Lúc này lão Tôn và Lâm Tổ Đình đã lui về đứng sau lưng vị hòa thượng và nhất đại khách.

Tần Thiên Nhân quét mắt một vòng, nhận định thần sắc của chư tướng đều không ổn. Thậm chí có người mím môi tỏ vẻ tức giận, nhãn quan lưu chuyển, ẩn chứa lòng hận thù quân đội Bát Kỳ Mãn Châu. Chỉ vì ngai vị hiện diện của tổng đà chủ mà sự căm phẫn chưa phát tiết ngay, họ sợ thất lễ nên đành để trong bụng.

Đại Minh Triều hữu khí vô lực. Đối với trận kịch chiến lần này, Tần Thiên Nhân thừa nhận bản thân không có chút hứng thú. Bởi vì binh sĩ của chàng ít ỏi, sau trận ác đấu với Dương Tiêu Phong đã hao tổn một phần ba số lượng. Giờ còn bấy nhiêu. Binh mã của Dương Tiêu Phong hùng tráng như một đại quốc vây đánh chư hầu. Hơn nữa binh lính triều đình còn dự bị áo giáp bất khả xâm phạm. Cho dù chàng sở hữu chín cái mạng cũng không vẹn toàn.

Và hiện tại, Khổng Minh lại vắng bóng. Tần Thiên Nhân phát sầu. Nếu thật sự phải đánh trận thì ai giúp chàng thống lĩnh tam quân? Bang hội mà thiếu cước pháp của Cửu Dương thì thật là vô phương tín nhiệm.

Tần Thiên Nhân bèn quay sang Lâm Tổ Đình, gật đầu. Bất được ám hiệu, Lâm Tổ Đình tiến tới phía trước cất giọng tuyên bố rõ và to:

- Tình thế không cho phép bang hội chọi tay đôi với quân đội triều đình nhà Thanh. Cho nên tổng đà chủ quyết định tạm thời giải tán binh mã. Nội trong vòng hai canh giờ, tất cả hãy theo hang động bí mật để lìa khỏi thung lũng, tìm cách rời bỏ Giang Nam rồi cùng hội ngộ ở vùng biên giới tự trị.

Nghe bát đương gia công bố, hai vị võ sư quay mình bỏ ra ngoài để thông báo với các thành viên bang phái đứng chờ ngoài sân. Còn lại tất cả đồng loạt quỳ xuống vái ba lần. Tần Thiên Nhân vòng tay cúi đầu đáp trả.

Trước khi cáo từ, một vị phó thống lĩnh bước ra giữa sảnh đường nói lớn:

- Chuyển này chia ly không biết sẽ còn tái ngộ, các hảo bằng hữu xin cùng tại hạ kính tổng đà chủ một ly.

- Hay lắm! – Tất cả đồng lòng – Rượu nồng quỳnh tương kính dâng hùng anh!

Tính luôn cả tiếng hô hào của những người ngoài sân, Tần Thiên Nhân xúc động gật đầu. Tức khắc, lão Tôn cùng đám đệ tử mau mắn vào kho lương thực bưng nhiều thẩu rượu đem tới. Trên tay cầm ly sành, trung bình kính Tần Thiên Nhân:

- Mời tổng đà chủ nâng ly.

- Được! – Tần Thiên Nhân sốt sắng giơ cao tửu lượng.

Lâm Tổ Đình, Trương Quốc Khải, lão Tôn cùng các thành viên bang phái liền nâng ly rượu lên khỏi đầu. Khẩu Tâm chợt hỏi:

- Sao lại thiếu phần của bản tăng?

Lão Tôn nhướng mắt:

- Đại đương gia đầu thế phá giới?

- Tối nay là trường hợp ngoại lệ - Khẩu Tâm cười lớn – Bần tăng phải uống một ly với tổng đà chủ và mọi người!

Phát ngôn xong, Khẩu Tâm ngoắt một tên đệ tử. Kẻ đó tức tốc trao ly rượu đang cầm trên tay cho sát thủ Thiết Đầu Lôi.

- Đa tạ thí chủ – Khẩu Tâm chấp tay.

Và vị hòa thượng quay sang Tần Thiên Nhân, khom mình kính cẩn:

- Tổng đà chủ, xin hãy cạn ly trước.

- Được! – Tần Thiên Nhân nói – Mời huynh đệ và các hảo bằng hữu!

- Mời tổng đà chủ! - Tất cả đồng loạt đáp từ - Uống cạn hết ly này, ghi nhớ mãi đêm nay!

Ly rượu quỳnh tương biểu trưng sự ngăn cách. Tuy rằng ngoài mặt không biểu lộ cảm xúc nhưng ai cũng hiểu mai này có thể chẳng còn cơ hội trùng quan. Lâm Tổ Đình bảo sẽ hội tụ ở Tân Cương. Ước nguyện quá là ảo huyền. Quân địch đã vây hãm Giang Nam, toàn bộ đường lối đều bị Dương Tiêu Phong truyền lệnh bí kín. Một con ruồi cũng khó bay lọt vòng vây.

(còn tiếp)

Đồn Bạch Nhặt.

Bình minh chớm nở. Mây hồng hào. Một mảnh trời nhuộm sắc hoa điệp anh đào. Tần Thiên Nhân đứng khoanh tay trước cửa động Thạch, trầm ngâm. Tướng mạo lẫn vào ngàn sương mờ ảo.

Nằm giấu mình trong lòng núi đá vôi khổng lồ, động Thạch đã được tạo hóa ưu ái ban tặng một hệ thống hang động kỳ phong phú và lẫm liệt. Hình thù kỳ lạ đỉnh đây hang. Cửa động tượng trưng bức màn sâu kín, lúc được kéo lên, những nhũ đá trắng phau chiếu lấp lánh khiến cho du khách cảm giác như đang lạc vào kho châu báu ngọc ngà.

Sáng nay lộ thủy phủ đầy thung lũng. Ánh dương yếu ớt chưa xuyên thủng màn sương dày đặc. Tần Thiên Nhân nhìn hang động âm u, thầm hồi tưởng những buổi chiều tà nắng xé, chàng cùng Sư Thái thao luyện gươm đao. Động Thạch cũng chính là nơi Cửu Dương thường bị Mã Lương phạt đọc nguyên bộ Tôn Tử binh pháp. Cửu Dương ngồi trong động ngày này qua ngày khác vừa đọc sách vừa than vãn. Nhưng nhờ vậy mà giờ đây Gia Cát tái lai trở thành một vị đương gia thao lược hùng tài dụng binh.

- Suốt đêm qua huynh cứ đứng đây sao?

Đang tập trung tư tưởng thì bất thần nghe tiếng hỏi han, Tần Thiên Nhân thoát ly bộ dạng trầm mặc. Qua khóe mắt, chàng thấy Nữ Thần Y tiến lại gần.

- Trời đã sáng rồi à? – Tần Thiên Nhân ngẩng đầu trông mây.

Nữ Thần Y nắm tay chàng, trách yêu:

- Huynh đó! Sau khi các thành viên bang phái bỏ đi, huynh không hề trở về an nghỉ, hại muội thức chờ thâu đêm, vừa cầu trời khẩn phạt vừa phập phồng lo lắng.

Nữ Thần Y ngập ngừng thổ lộ chân tình. Miệng nói mà mắt e thẹn nhìn xuống đất.

Điều bộ xấu hổ đáng yêu chiếm trọn tâm khảm của đấng nam trang. Tần Thiên Nhân âu yếm nhìn người thương trước khi trao tặng nụ hôn hôn ngọt. Chàng kề sát mặt vào mặt nàng, khép hai hàng mi và cọ nhẹ nhàn chớp mũi. Rồi đặt hai bàn tay lên vai gầy, chàng lướt trên má nàng bằng đôi môi êm ái.

Nữ Thần Y trở người như thiêu thân lúc trông thấy ánh lửa từng bùng, ngại ngừng tận hưởng sự va chạm thân xác lần đầu tiên. Thao tác của chàng mang lại cho nàng cảm giác gần gũi ấm áp.

Và nàng cảm tưởng bản thân đang làm con thiêu thân thật. Mà phải nói trên cõi đời chỉ có người nam tử này mới đủ khả năng khiến nàng trở nên đại khờ.

Biết người yêu hãy còn bờ ngõ, Tần Thiên Nhân kiềm chế ham muốn bản năng. Chàng quyết tâm vạch giới hạn để chống chọi sự thôi thúc của nhục dục. Hầu như con người không ai có thể dễ dàng trốn thoát tâm trạng quấy rầy sinh lý. Nhưng chàng muốn đợi tới ngày làm tân lang, dùng kiệu hoa hoành tráng, tám người luân phiên đón rước nàng.

Sợ sẽ đi quá đà, thần quyền Nam hiệp đành hôn đôi má, thiết tha vâng trán và thì thầm câu xin lỗi. Rồi ngừng.

Vài phút trôi qua, Nữ Thần Y vẫn còn mỉm cười xao xuyến. Bao nhiêu nỗi hờn giận đã sớm tiêu tan. Nàng nhìn chàng, hỏi:

- Huynh đến đây làm gì?

Bị buộc đối diện tình huống hiện thực, Tần Thiên Nhân hạ giọng khẩn khoản:

- Huynh muốn tìm... di vật...

Nữ Thần Y giật mình:

- Hôm trước muội chỉ suy đoán. Huynh đừng tin.

- Huynh không biết có nên tin hay không – Tần Thiên Nhân thở dài – Nhưng huynh đã vào trong động xem xét kỹ lưỡng và cũng đi tuần tra bên ngoài mấy dặm trường...

- Vậy... – Nữ Thần Y hồi hộp cắt lời - Huynh tìm thấy những gì?

Tần Thiên Nhân lắc đầu:

- Một chút dấu chân hay dấu vết đánh nhau cũng không.

- Thế thì tốt quá – Nữ Thần Y xuýt xoa – Muội mong sự suy đoán đó là sai lầm.

- Huynh cũng hy vọng như muội – Tần Thiên Nhân gật gù – Thế nhưng mà...

Chàng lẩm bẩm ba chữ rồi im hơi, lòng khắc khoải niềm hưng hỉ.

Thấy người yêu tâm tình phiền muộn, Nữ Thần Y gượng cười:

- Huynh đừng lo. Muội nghĩ những người hiền đều sẽ được thiên đình phù hộ. Hơn nữa, Mã Lương lão nhân đã từng giáo huấn “trời Phật không phụ người lành.” Sư Thái là một người tốt. Huống chi bà đóng góp không ít công lao trong việc xây cất chùa miếu, chăm sóc phụ lão và còn nuôi nấng cô nhi.

Nữ Thần Y khuyên một đằng, kết cuộc, Tần Thiên Nhân cảm giác an tâm đôi chút. Chàng âu yếm bảo người yêu:

- Đa tạ muội, Tây Hồ. Muội luôn luôn biết cách an ủi huynh.

Nữ Thần Y chớp mắt nhìn trang nam tử. Bất quá nàng chỉ thốt vài lời làm dịu nỗi lo âu. Vậy mà chàng lại dùng cặp nhãn quan thành khẩn ngó nàng, cử chỉ cứ như vô vàng cảm kích. Bởi thế cho nên khi nghe câu khách sáo tẻ, Nữ Thần Y chun môi:

- Sáng nay huynh thật kỳ lạ. Tự dưng mở miệng cảm ơn muội. Không xem muội là người trong nhà à?

Tần Thiên Nhân nhận ra câu lịch sự có thừa. Chàng bật cười:

- Đương nhiên là không phải người trong một nhà.

- Huynh bảo sao? – Nữ Thần Y giật thon thót.

- Huynh nói muội không phải người trong nhà – Tần Thiên Nhân lặp lại.

- Huynh... – Nữ Thần Y gần như bị tắt cổ họng – Không phải đang nói thật chứ?

- Đương nhiên là nói thật – Tần Thiên Nhân gơ tay vuốt một lọn tóc vô tình bay phớt qua vai nàng, tiếp lời - Chúng ta còn chưa thành thân thì làm sao trở thành người trong một nhà được?

Nữ Thần Y không trả lời câu hỏi mà dẹt mồm ước:

- Muội hy vọng ơn trên uội cả đời hầu hạ huynh.

Nói rồi, nàng luồn những ngón tay thon dài vào các ngón tay chàng. Mục đích là để làm khít khoảng trống lạnh lẽo giữa mùa đông hay đan mỏng tấm xuân xanh sắc?

Tần Thiên Nhân bâng khuâng chiêm ngưỡng người tình ngây thơ. Chàng chợt nhớ năm xưa, có lần nàng bảo “muội rất thích nắm tay huynh kiểu này. Huynh có biết tại sao không?”

Chẳng cho chàng cơ hội trả lời, nàng giải thích “vì trao bàn tay là trao cả trái tim. Một khi tình yêu đến, người trong cuộc phải biết cách trân quý và tìm mọi phương thức nắm giữ kéo hạnh phúc vượt mất. Tình yêu cũng giống như đan tay. Khi siết chặt chẽ sẽ khiến người bạn đời đau đớn, còn lỏng lẻo thì lại dễ tuột, dễ rời. Nên chủ yếu là nâng niu trân trọng người yêu, làm vậy mới giữ được mối tình lâu bền vĩnh cửu.”

Nhớ tới đây, Tần Thiên Nhân nhắm mắt, tâm hồn lạc về tháng ngày bé con. Chàng như chứng kiến đôi trẻ ngồi dưới tán thông cạnh cầu Trường. Tay trong tay, cả hai đan quàng những ngón vào nhau, lòng ước ao quê hương tàn chinh chiến cho tơ duyên được thắm màu. Ánh mắt của đứa bé gái xanh biếc hệt đại dương, trong đó chứa đựng hàng vạn lời quan tâm, hàng ngàn dòng tín nhiệm.

Mở mắt ra, Tần Thiên Nhân muốn được nắm tay người yêu mãi mãi. Chàng sẽ lắng nghe nàng thủ thỉ cho tới khi mọi ngôn từ đều sáo rỗng, mặc kệ trái đất có còn quay tròn hay không. Và chàng cầu mong sao cho non sông hết cơn sầu đau để đôi bóng sống trọn đời với nhau.

Tĩnh cơn mộng mơ xa vời, Tần Thiên Nhân nheo mắt nói:

- Làm người hầu cho huynh thôi à?

Dẫu biết chàng đang âm mưu gài bẫy, Nữ Thần Y vẫn cười tình tứ:

- Chứ còn làm gì nữa?

- Thì... - Thần quyền Nam hiệp bản lĩnh đầy mình. Chàng đáp – Làm thê tử của huynh và làm thân mẫu của những đứa bé.

- Bé nào? – Nữ Thần Y vờ quay đầu tứ phương – Có thấy ai đâu nè!

- Bây giờ chưa thấy ai – Tần Thiên Nhân lấp lửng – Nhưng mai mốt thì có đấy.

Trước câu nói đầy ngụ ý, đôi má của Nữ Thần Y ửng hồng tựa búp sen. Nàng dẩu môi:

- Ở đâu chui ra vậy?

Dường như chỉ chờ năm từ này, Tần Thiên Nhân liền sờ tay lên bụng nàng, đáp gọn:

- Ở đây chui ra!

Nghe câu... lộ liễu, Nữ Thần Y đỏ mặt xí một tiếng. Tần Thiên Nhân ghé sát tai nàng, chọc:

- Muội mắc cỡ à?

- Còn khuya! – Nữ Thần Y xoe lộn tóc - Ai thèm mắc cỡ chứ?!

Giả dối xong, nàng xô chàng sang một bên. Bộ dáng thanh mai bỏ chạy về đồn Bạch Nhật. Tần Thiên Nhân gọi với theo:

- Tây Hồ! Muội hãy bảo đại ca, tam đệ, lão Tôn và Lâm Tổ Đình chuẩn bị hành trang. Chiều nay chúng ta khởi trình đến vùng biên giới.

(còn tiếp)

Đồn Bạch Nhật.

Con đường mòn nhỏ dẫn đoàn người đến hang Thần Xà để lìa xa thung lũng đã bị màn đêm bao trùm. Đêm đông, các nhánh cây khô chao động phát ra âm thanh u uất hòa tiếng gió rít thê. Tít đằng kia, vài ngôi sao nhấp nháy như đang trên cột thể gian.

Tần Thiên Nhân mang trọng trách cầm đầu lực lượng viễn chinh, vừa đi vừa dò mắt nhìn tiên đình đen kịt. Cũng may là còn có bó đuốc trong tay lão Tôn. Ánh sáng mập mờ soi rọi hàng cây cao to và sáu chiếc bóng thâm trầm giữa rừng hoang vắng.

Tần Thiên Nhân cùng lão Tôn bước thoăn thoắt trên lối mòn sỏi đá. Phía sau lưng là Nữ Thần Y, Lâm Tổ Đình, cuối chót là Khẩu Tâm và Trương Quốc Khải. Họ sáu người, sáu đôi chân, không ngừng giẫm sột soạt lên thạch cuội.

Đi thêm một quãng, lão Tôn quay đầu:

- Hai vị cô nương có mệt không? Cần dừng chân nghỉ ngơi một lát không?

Câu ân cần thăm hỏi của ông lão chạm trúng mạch thần kinh tiểu lâm của bát đương gia. Lâm Tổ Đình cười thầm. Bản thân nàng đã từng được Sư Thái rèn luyện thể chất gắt gao, lên núi đao xuống biển lửa còn chưa thấm thía. Chỉ một chút gian nan thì đâu thể nào gây khó dễ cho nàng.

Lâm Tổ Đình bèn đưa mắt ngó Nữ Thần Y.

- Tôi chưa mệt... lắm – Bắt gặp tia nhìn, Nữ Thần Y vội lên tiếng trấn an ông lão.

- Tốt! – Lão Tôn bật ngón tay lên khen.

Và ông háng giọng:

- Còn năm dặm nữa là tới hang động bí mật để thoát khỏi thung lũng.

Nói rồi, ông quay đầu trở về phía trước tiếp tục cuộc hành trình. Hậu phương, biết thể chất của bạn cố tri yếu ớt mà vẫn cứng rắn kiên trì, Lâm Tổ Đình choàng tay qua vai Nữ Thần Y:

- Cô ráng lên, gần đến đích rồi, chỉ có một khắc nữa thôi.

“Một khắc mà hô là có,” này giờ cặp giò của Nữ Thần Y muốn sụm, nay nghe Lâm Tổ Đình khuyên nhủ thì than ầm trong bụng “phải nói là tới mới đúng.”

Tuy dạ dày than trời như bọng nhưng bên ngoài nàng vẫn uể oải gật gù:

- Cô yên tâm, tôi sẽ không... ngắt xỉu.

Lời quả quyết ngộ nghĩnh khiến ai nấy bật cười. Lâm Tổ Đình dùng một tay che miệng, tay kia chìa ngón út:

- Nói phải giữ lời đấy nhé?

Nữ Thần Y thấy cả đám hòa nhau cười nàng thì ưỡn ngực xỏ nho:

- Quân tử nhất ngôn!

Sau cái ghé tay, Nữ Thần Y khua chân như chong chóng.

—oo0oo—

Quân tử quả là nhất ngôn thật. Nhưng khi thấy một khắc trôi qua mà đích còn xa thì quân tử bắt đầu mệt nhừ. Cầm giác mỗi căng và buồn ngủ không hện mà cùng tái ngộ. Quân tử bèn cất bước chậm dần. Chẳng bao lâu thì tụt hẳn phía sau, hành quân giữa Khẩu Tâm và Trương Quốc Khải.

- Muội ráng lên – Khẩu Tâm động viên.

Trương Quốc Khải cũng tỉnh bơ rảo bước, tay chỉ phía trước:

- Qua khỏi khu rừng tre này là tới.

Nghe lời hai vị sư huynh, bộ mặt của quân tử tươi lên tí đỉnh. Rồi bí xị trở lại vì cuộc bộ hoài mà lũy tre quỷ quái cứ mãi hoàn xa. Đôi chân càng lúc càng nặng như đeo đá.

Hơn nữa, vận tốc của quân tử chỉ chừ hơn vận tốc ốc sên chút xíu nên cái khoảng thời gian hứa hẹn của Lâm Tổ Đình chắc phải nhân lên gấp đôi.

Bởi thế mà Nữ Thần Y liếc tam ca, nhận xét:

- Rừng tre này rộng và xa quá hén.

- Coi vậy chứ không còn xa lắm đâu – Trương Quốc Khải lắc đầu ước lượng - Đi thêm chừng nửa khắc nữa thôi hà.

Nữ Thần Y nhăn mặt, vờ ngờ nghệch:

- Nhưng đi nửa khắc là đi với vận tốc của ai? Vận tốc của huynh đâu có giống vận tốc của muối. Mà muốn tính thời gian thì phải luận quang đường với đại lượng đặc trưng cho sự nhanh hay chậm của một chuyển động, vì vận tốc vốn đo bằng quang đường và đơn vị thời gian...

- Khổ quá – Trương Quốc Khải biết sư muối đang phá bĩnh nên cắt lời – Hiện tại đâu phải giờ lên lớp mà muối ăn nói cao siêu?

Khẩu Tâm đều bước kể bên, lắng nghe tam đệ xù giọng đối đáp sư muối thì gập mình cười rộ. Cô nàng quân tử cũng há mồm hết cỡ. Trêu được tam ca, Nữ Thần Y bớt lê lét rùa bò, nổi một mối trong người dường như vơi đi một phần mười triệu.

Ngặt cái là ngay sau khi vị lang y giảng hồ tâm tình phần chán thì nguy cơ xảy đến. Nụ cười đông cứng trên môi.

Đang ngon trớn, thần quyền Nam hiệp chợt nghe tiếng chân rầm rộ, nhiều vô số. Chàng dừng bước, dang tay cản lão Tôn. Ông hiểu ý liền đánh giọng cảnh báo:

- Có mai phục!

Tả hỏa tam tinh, ba nam hai nữ và một ông già rút hết ra phía sau thân cây cổ thụ khổng lồ gần đấy. Khẩu Tâm vểnh tai nghe ngóng. Được một phút, vị hòa thượng rừ rừ với Trương Quốc Khải, giọng thều thào như mèo quào:

- Hình như là có tối thiểu... mấy vạn người đang tiến về phía chúng ta.

Trương Quốc Khải nhú mày, nửa kinh ngạc nửa nghi ngờ, hy vọng đại ca đã nghe lầm. Nếu thật là quân đội triều đình thì quả là trùng trùng hiểm họa. Binh tướng của Đại Minh Triều đã giải tán hết rồi, chỉ còn trơ trên sáu móng thì làm sao đấu cho lại thiên binh vạn mã của Dương Tiêu Phong? Trương Quốc Khải đành liên tục động não tìm đường tẩu.

Trù trừ giây lát, Trương Quốc Khải quyết định biến thân thành cò chột, sẵn sàng chịu thiệt, thậm chí hy sinh để cứu tướng khi tướng lâm nguy.

- Tổng đà chủ - Trương Quốc Khải gọi khê - Hay là để đệ đi đánh lạc hướng bọn chúng?

Tần Thiên Nhân chưa đáp từ thì lão Tôn phẩy tay:

- Không được! Nếu có đi thì để lão phu!

- A di đà phật – Khẩu Tâm chấp tay khấn niệm – Hai người hãy đứng yên đó để cho bản tăng đối phó.

- Không! – Lão Tôn lắc đầu quây quây – Nhị vị đương gia còn trẻ, còn phải phò tổng đà chủ lâu dài, không nên hy sinh oan uổng. Cứ để một mình lão phu đi gặp Mã Lương tiền bối, dù sao thì lão cũng đã sống đến từng tuổi này.

- Các người không cần tranh cãi - Lâm Tổ Đình chen lời - Tôi nghĩ hãy để tôi ra mặt dụ bọn chúng đuổi theo vì trừ tổng đà chủ thì khinh công của tôi nhanh hơn các người.

- Cái đó còn chưa chắc! - Chợt có tiếng nói nghiêm nghị vang lên.

Cả bốn người đổ dồn tia nhìn về một phía, thấy nhân vật vừa thốt lời phê phán là tái thể Hoa Đà. Nữ Thần Y đính chính câu phê bình:

- Ý của tôi là sách lược này chưa chắc thành công. Dương Tiêu Phong rất đa mưu. Hắn không phải kẻ dễ mắc lừa. Tôi e rằng các người muốn dụ hắn còn rắc rối hơn theo Đại Thánh sang Tây Thiên thỉnh chân kinh!

Nói trọn câu, Nữ Thần Y ngó phớt mấy bộ mặt, đoán họ không phục nên vội đưa ra giả sử:

- Thế này nhé, giả dụ Dương Tiêu Phong ra lệnh cho phân nửa binh mã rút đuổi kẻ khả nghi rồi quy động số quân lính còn lại vây đánh tổng đà chủ thì chẳng phải là hoài công vô ích?

Tỷ dụ của tái Hoa Đà chính đáng. Trương Quốc Khải, Khẩu Tâm, lão Tôn và Lâm Tổ Đình cau mày hoang mang.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần. Không thể chần chừ thêm nữa, Khẩu Tâm quay sang Tần Thiên Nhân:

- Phải làm cách nào bây giờ? Hay là rút hết về đồn Bạch Nhật?

Đến nước này, Tần Thiên Nhân mới nói:

- Chúng ta không cần phân chia lực lượng, cũng không cần nấp ở đây.

- Chẳng lẽ ngài định truy cản đoàn quân thiết giáp? – Lão Tôn trợn mắt.

- Cứ ra ngoài rồi hăn tính – Tần Thiên Nhân gọn lỏn.

Nói đoạn, tổng đà chủ bước ra giữa lộ. Cả đám người đứng phía sau thân cây cổ thụ thất kinh gọi giạt:

- Tổng đà chủ!

- Mọi người yên tâm - Tần Thiên Nhân hất đầu - Đây là phe mình.

(còn tiếp)

Đồn Bạch Nhật.

Rừng đuốc ùn ùn tiến bước. Chỉ trong chớp mắt, khoảng cách liền được thu hẹp. Lâm Tổ Đình nhảy cẫng phần khởi. Nàng kịp thời nhận diện những người đi đầu chính là các vị võ sư. Nối đuôi là hàng vạn thành viên bang phái.

Tần Thiên Nhân bảo đây là phe mình quả nhiên không sai. Do bối rối trước tình cảnh thập tử nhất sinh mà Lâm Tổ Đình, Trương Quốc Khải, Khẩu Tâm, lão Tôn và cả Nữ Thần Y cũng quên bẵng rằng bộ pháp Thiên Thủ Thiên Nhân Quyền đã giúp tổng đà chủ nhìn thấu cảnh vật ngoài tầm mắt của người bình thường.

Thế là năm chiếc bóng đang ẩn náu đằng sau thân cây lũng thừng bước ra đứng kế bên Tần Thiên Nhân.

Trông thấy phe ta trở gót, duy chỉ mỗi mình Lâm Tổ Đình hoan hỉ. Trong lòng Tần Thiên Nhân lẫn Trương Quốc Khải và lão Tôn khắc khoải ưu phiền. Nữ Thần Y chôn chân, trí óc rối nùi, mặt mày thất sắc. Khẩu Tâm thầm niệm nam mô.

Binh doanh đông nghịt, đi đến trước mặt tổng đà chủ quỳ thành mười đoàn. Họ không ngớt khẩu đầu, ánh mắt hoen sầu.

Tần Thiên Nhân đoán biết sự tình nên cúi xuống đỡ một vị võ sư đứng dậy. Đoàn người đứng lên theo. Trương Quốc Khải thở dài hỏi:

- Chẳng lẽ tất cả đều quay trở về đông đủ?

Lửa giận bốc tới đỉnh đầu, vài vị phó thống lĩnh nhịn không nổi định ngoác mồm thóa mạ. Nhưng cố dằn cơn lôi đình, họ thay phiên kể trình tự đầu đuôi.

Chả là sau khi Tần Thiên Nhân truyền khẩu dụ giải tán, các thành viên bang hội chia nhau rời bỏ đồn Bạch Nhật để đến Tân Cương. Ngặt nổi tứ phương binh tướng. Chung quanh đồi núi Thanh Vân, Cổ Nhạc, Thổ Đụn, và Tông Quy đều bị quân đội triều đình chiếm đóng. Chẳng một mạng người thoát khỏi thung lũng. Bí lối, họ bèn đảo ngược tình thế, quay về sống chết với vị thống soái.

Khẩu Tâm gầm lên, bút toang xâu chuỗi tràng hạt khi hay tin chùa Thanh Tĩnh bị thiêu hủy. Một nhóm võ thuật gia nấp trong hang đá vô tình nghe binh lính triều đình bàn tán chuyện Dương Tiêu Phong ban lệnh xử tử toàn bộ tu sĩ vì nghi ngờ họ là tông phạm chất chứa thành viên băng đảng Đại Minh Triều.

Không dè có sự ra nông nổi như vậy. Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn. Tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn. Lúc già biệt, các thành viên bang phái đầu ngõ chỉ vốn vẹn hai mươi bốn canh giờ chia ly thì ai về chỗ nấy. Mới ban đầu, họ cứ ngỡ rằng cao xanh cấp cho số mạng Kinh Kha, một ra đi không ngày tương tự.

Hồi nguyên vẹn trạng thái cũ. Bể tắc hoàn bế tắc. Tần Thiên Nhân nhìn nhận trận này không thể không đánh nên nói:

- Thôi được! Đã đành chúng ta không ai có thể rời khỏi đồn Bạch Nhật thì hãy dàn trận đấu với Dương Tiêu Phong!

- Hảo! – Lâm Tổ Đình nói lớn.

Mọi người cùng vỗ tay hô hào tán thưởng. Nhiệt huyết chảy rần rần trong tim. Trương Quốc Khải đập tay lên ngực:

- Lưu, Quan, Trương, nghĩa khí của ba huynh đệ họ lưu truyền vạn kiếp nhưng rốt cuộc cũng không thực hiện được lời thề sinh tử bên nhau. Thế mà hôm nay chúng ta lại làm được điều đó.

Quần hùng đã quyết tâm chấp nhận cái chết, nay nghe mấy câu nói vĩ đại thì thoải mái vô vàn, không còn hoảng sợ mà can đảm hẳn lên.

Lão Tôn phát một cái lên vai Khẩu Tâm, chứng minh ông không hổ danh là người hào sảng nhất:

- Tam đương gia nói đúng, được chết vinh quang bên cạnh các người là niềm kiêu hãnh trong cuộc đời lão phu. Kiếp này không có gì hối hận. Duy chỉ có một điều khiến lão phu không vui.

Khẩu Tâm giật nảy, toan hỏi điều đó là điều chi thì lão Tôn hấp háy đôi mắt, hóm hỉnh giải bài:

- Đại đương gia là hòa thượng, mai một quy thiên thì được Như Lai phạt tổ tiếp nhận về Tây Phương cực lạc phổ độ chúng sinh. Còn những người như chúng ta sát sanh nhiều quá thành ra bị đầy xuống âm tào địa phủ. Ở Âm Cung chắc chắn không tránh khỏi cảnh núi đao chảo dầu. Như vậy chẳng phải phản nghịch lời thề có phước cùng hưởng có họa cùng chia sao?

Nghe lão Tôn bảo, mọi người cười rân trời. Khẩu Tâm vừa cười vừa gật đầu sảng khoái. Và để thỏa mãn yêu cầu của ông lão, Khẩu Tâm nắm lấy vành áo cà sa.

Toạt! Chiếc áo bị xé tung thành hai mảnh. Khẩu Tâm vút hai miếng vải xuống đất. Trong tư thế ở trần trụi trụi, Khẩu Tâm chấp tay lên trời vái ba cái.

Hành lễ đâu vào đấy, Khẩu Tâm dòm các hảo bằng hữu, nói:

- Dù sao thì bần tăng cũng chẳng phải vô tội vạ, đã từng giết chết vô số quân Thanh, đại khai sát giới. Lại nữa, hôm qua cũng có uống rượu. Lỡ rồi thì cho lỡ luôn.

Và chàng ngẩng đầu nhìn sao, chậm rãi tuyên bố:

- Thôi thì ngã phạt từ bi, Quân Thế Âm cứu khổ cứu nạn xin tha thứ cho đệ tử. Kể từ đêm nay đệ tử quyết định hoàn tục, thà đi với các huynh đệ xuống địa ngục còn hơn về nơi cực lạc suốt ngày ngồi chèo queo một mình trên tòa sen.

Khẩu Tâm là người rất có miệng lưỡi. Xuất toàn ngôn từ lay động lòng chiến binh. Câu nói cuối cùng như làn gió núi man mác thổi, mang đến cho tất cả tinh thần hứng khởi.

Nữ Thần Y rưng rưng giọt lệ. Nàng nắm tay đại sư huynh, nói:

- Nếu như huynh đã hoàn tục thì không nên tự xưng là bần tăng.

- Cái đó dễ dàng – Khẩu Tâm nhún vai.

Rồi sát thủ Thiết Đầu Lôi kéo tay Nữ Thần Y đến đối diện Tần Thiên Nhân.

- Yêu cầu của lão Tôn đã đạt – Khẩu Tâm bảo tổng đà chủ - Giờ tới yêu cầu của huynh.

Tần Thiên Nhân nhiệt tình:

- Đại ca có gì chỉ giáo xin mời sai bảo, nếu đệ làm được thì dầu có chết đệ cũng ưng thuận.

- Yêu cầu của huynh không đến nỗi buộc đệ phải đi chết – Khẩu Tâm vừa nói vừa nháy mắt với mọi người xung quanh. Họ không hện mà cùng nín thở chờ nghe câu kế tiếp.

Quả nhiên, Khẩu Tâm gài tình:

- Nhưng trước lúc xuôi tay, huynh muốn được nhìn thấy tất cả chúng ta vui vầy chung một nhà.

- Ý của đại ca là? – Tần Thiên Nhân vẫn chưa hiểu hàm ý ẩn.

Trong khi các thành viên bang phái cười tí tưng, âm thanh vang vang như tràng chuột rút thì Khẩu Tâm tức mình, thầm nghĩ “sư đệ thường thường sáng sủa thông minh mà sao hễ đụng tới vấn đề tình cảm thì lảm cẩm quẩn trí. Ta nói rõ rệt như ban ngày mà hắn còn lơ ngơ.”

Khẩu Tâm hết phương thức đành huych toẹt, trao tay Nữ Thần Y cho Tần Thiên Nhân.

- Còn đại hỷ nào vui hơn ngày thành thân? – Khẩu Tâm trắng trợn cam đoan.

Được trở thành chứng nhân lịch sử, cùng tổng đà chủ uống rượu chung vui trong ngày tân hôn, các thành viên bang phái reo hò.

Tiếng vỗ tay inh ỏi hòa lời thúc giục cầu thân khiến Nữ Thần Y ngượng chín, trống ngực liên thanh đập thình thịch, mặt cúi gằm. Nàng chẳng rõ tại sao lại nhát đến vậy. Chí khí vụt mất. Và hoảng tới độ nhắm nghiền đôi mắt, không dám nhìn người nam tử nàng yêu. Phải chăng là do trận kịch chiến sắp sửa xảy ra?

Đã biết bao đêm dài, nàng hằng cầu mong chuyện tình duyên không nhạt phai theo năm tháng thoáng qua mau. Nhưng nay nàng lo tình yêu đó sẽ không thành vì núi sông còn điêu linh.

Phía đối diện, Tần Thiên Nhân lơ mờ nhận định dụng tâm khổ ải mà đại ca và các hảo bằng hữu dành cho chàng. Khóe môi hiện tia tiểu ý ám áp khi bản thân thấu đáo tình thế hữu hạn. Chàng không còn gì để mất. Đại ca của chàng nói phải. Sống qua đêm nay chưa chắc biết đến ngày mai.

Lòng băng quơ ngấm chuyện vu vơ. Tần Thiên Nhân cảm tưởng thế gian chỉ còn sót lại hai người, là chàng và nàng.

Tứ bề núi non im ắng. Người con gái chàng hết mực thương yêu như một nữ tử mỹ lệ. Thanh phong dịu dịu. Mắt buồn hắt hiu. Lọn tóc mây xoa trên vai bay lất phất.

Sắc mặt nàng thanh tú lộ nét rụt rè e ấp. Hai bàn tay mảnh mai nằm gọn trong tay chàng. Và chàng siết chặt đôi tay đó, hứa ngàn đời không buông.

(còn tiếp)

Đồn Bạch Nhật.

Sau cuộc hội ngộ ven rừng, các chiến hữu đồng tâm phò trợ tân tổng đà chủ. Thời cuộc biến loạn, họ có thể đầu quân Dương Tiêu Phong, có thể rũ rề từ bỏ cuộc sống bơ phờ nơi thung lũng và xa lánh chuỗi ngày dầu dãi phản Thanh phục Minh. Nhưng trái lại, tất cả nguyện cùng Tần Thiên Nhân vào sinh ra tử, quyết chiến đấu không sờn lòng.

Bởi có nhân hòa mà thần quyền Nam hiệp được những người này trung thành theo chàng cho tới chết. Bởi có nhân hòa mà Tần Thiên Nhân có được dưới trướng vô số hiền tài bậc nhất thiên hạ. Chẳng hạn như là Gia Cát Lượng tái thế Cửu Dương, võ lâm đệ nhất kiếm khách Trương Quốc Khải, sát thủ thiết đầu lôi Khẩu Tâm, linh châu tử na tra Thiệu Châu Tầm và thiết diện phán quan Tào Chánh Khê... Ngay cả lão Tôn cũng quên bống tuổi tác. Cựu chiến binh gần đất xa trời mấy phen đòi lên ngựa cầm gươm.

Với tài thu phục nhân tâm, Tần Thiên Nhân thu nạp được hàng vạn nghĩa sĩ anh dũng. Nhiều vị võ sư và phó thống lĩnh bất chấp khó khăn mà phụng sự chàng tới cùng. Mạnh Tử có nói “thiên thời bất như địa lợi, địa lợi bất như nhân hòa.” Tức là thuận cơ trời không bằng địa lợi, nắm trong tay địa lợi không bằng giữ được lòng người. Tiếc thay trên thực tế, Tần tổng đà chủ thiếu vị quân sư tài ba.

Đã lâu không nhận được thông tin gì của Cửu Dương. Bao nhiêu lá thư bỏ câu gởi sang Cam Túc đều chỉ hoài công, không có tác dụng. Tựa nước đổ lá khoai, chẳng động lại giọt nào, chưa kịp thấm ướt thì chảy ngay đi hết. Hiểu Lạc tình nguyện làm kẻ đưa tin. Tối nay cũng bật vô âm tín.

Lại nói về duyên ương hồ điệp mộng.

Hôn lễ sắp sửa cử hành. Sáng mai là ngày đại hỷ thành thân. Hiện tại trời âm u. Ánh tà dương từ từ khuất dạng. Đám quạ đen bu chi chít trên cành cây La Hán Tùng. Có con rĩa lông, có con kêu réo như vọng hồn đòi mạng.

Trương Quốc Khải gói tư tình vào dĩ vãng, thầm chúc phúc đôi phu thê tương lai. Chẳng hiểu khi yêu một người, không phải để chiếm cứ mà quan trọng là khiến cho người đó sống trọn đời yên vui.

Chiều tối, Nữ Thần Y rủ Lâm Tổ Đình vào thư phòng. Hai nương vừa ăn chè đậu xanh vừa chải tóc cho nhau. Lâm Tổ Đình búi tóc dùm tẩu tẩu tương lai, hết kiểu này đến kiểu kia rồi lại giúp tân nương chọn trâm cài thích hợp.

Tuyển lựa trang sức xong, Lâm Tổ Đình rút từ trong tay áo chiếc hộp mạ vàng nhỏ dúi vào tay tri kỉ:

- Tư trang này vốn là của tôi – Lâm Tổ Đình nói - Nay tôi tặng cô làm quà cưới. Giữa tình bạn bấy nhiêu năm của chúng mình, cô nhất định phải nhận.

Nữ Thần Y mở nắp thấy cặp xuyên khắc hình bướm bướm, loại vòng đeo tay tượng trưng cho sự hôn nhân viên mãn mà nữ nhi thường hay mang trong đêm viên phòng.

Tân nương tử hạnh phúc ngồi ngời. Nàng ngồi trước gương ửng hồng đôi má.

- Đẹp quá! – Nữ Thần Y cầm cặp xuyên lên sát mắt tấm tắc khen.

- Nhưng không diễm lệ bằng cô – Lâm Tổ Đình đứng bên cạnh, giơ tay chỉ bóng dáng thiên thần trong gương.

Nữ Thần Y mang cặp xuyên vô cổ tay, lúc lắc, miệng cười tươi tắn như nhành mai rộ nở vào buổi sáng mùa xuân. Lâm Tổ Đình khẽ ngấm bạn tri âm, chép miệng:

- Nữ Thần Y, cô thật là xinh xắn. Hèn gì... huynh ấy yêu cô.

Không gian đột ngột hóa u sầu. Nữ Thần Y ngưng nghịch cặp vòng hồ điệp. Nàng tháo chúng xuống và đặt trở vô hộp. Khịt khịt mũi, nàng không biết an ủi tình địch thế nào. Và nàng chợt nhận thấy bản thân ích kỷ, không có một chút liêm sỉ, khơi khơi đi tước đoạt hôn phu của người ta. Nhưng nàng yêu đáng trọng phu đó. Không có chàng, sống trên đời để làm gì?

Bên ngoài bỗng có tiếng gõ. Nữ Thần Y dợm đứng lên thì bị Lâm Tổ Đình ấn vai:

- Để cho tôi.

Lâm Tổ Đình hé cửa phòng, thấy tình trong mộng.

- Huynh không thể vào – Lâm Tổ Đình bảo bằng giọng quyết liệt. Nàng định khép cửa lại.

- Huynh sẽ không ở lâu – Tần Thiên Nhân nói nhanh.

Sợ diễm bất lành, Lâm Tổ Đình một mực lắc đầu. Nàng giơ tay vịn cánh cửa thư phòng, khẳng khẳng cản lối:

- Không được đâu! Người xưa đã từng nói “trước đêm thành hôn mà tân lang gặp mặt tân nương là điều không tốt.”

- Nhưng... - Tần Thiên Nhân gỡ chứng lí sự của sư đệ chàng - Người ta ám chỉ đó là cặp phu thê tương lai gặp mặt nhau. Còn huynh...chỉ muốn đứng đây nhìn thấy Tây Hồ rồi sẽ đi ngay.

Lâm Tổ Đình bị lý luận vụn vặt làm cho cứng miệng. Lại nữa, nàng xúc động trước tình yêu của người đối diện dành cho Nữ Thần Y. Và Lâm Tổ Đình thầm mong bản thân là nữ nhân ấy. “Tại sao Nguyệt Lão không ình gặp gỡ chàng sớm hơn?” Nàng nhủ lòng. Rồi nhìn gương mặt của kẻ si tình thêm một lần, Lâm Tổ Đình thở dài nhích sang bên trái.

Tần Thiên Nhân chưa thực hiện ý định nhìn trộm thì tình nương bắt gặp. Qua khóe mắt, Nữ Thần Y thấy chàng loáng thoáng ngoài sân liền tắt tả đứng dậy cất bước tới gần.

Lâm Tổ Đình mặc nhiên không đồng ý, muốn giữ vững quy cũ cho hôn sự chu toàn. Ngặt nỗi tân nương nhanh nhẹn sà vào lòng tân lang. Lâm Tổ Đình thấy thế đành tặc lưỡi vài cái rồi cáo lui.

Còn lại hai người, Tần Thiên Nhân hỏi:

- Phải chăng chúng ta đang nằm mơ? Huynh chờ ngày này đã chờ hết mười tám năm.

Nữ Thần Y không trả lời mà co mình rút thật sâu vào vòng tay chàng. Nàng dẫu môi hỏi lại:

- Mai đây thắng trận khải hoàn, đánh tan quân Thanh, huynh sẽ thành hoàng đế. Tới chừng đó hậu cung giai lệ tuyệt sắc thì huynh có... bỏ rơi muội không?

- Không bao giờ! – Tần Thiên Nhân lắc đầu – Hễ mây còn bay trên trời là huynh còn yêu muội.

Dứt lời, lo nàng hoài nghi tấm lòng chân thật, chàng vội nói thêm:

- Vả lại huynh cũng không có mộng đế vương. Nếu muội không tin, huynh có thể thề.

Nghe chàng muốn thề độc, Nữ Thần Y lật đật cản:

- Không cần thề. Muội tin.

Và nàng mỉm cười nói:

- Muội sẽ yêu huynh hết cả đời.

Tần Thiên Nhân không cười mà thầm ước ao hai người được gần kề thêm nữa. Bởi chàng vòng tay ôm nàng sát vào lòng rồi đứng vẫn thấy hazy còn cách xa.

Sông hồ quốc gia loạn thế chìm nổi, phong yên tương khởi. Chàng không màng quyền hành thế lực hay quý khuyên thiên hạ, chỉ cần một nơi bình bình yên yên, một mái nhà tranh hai quả tim vàng và cơ nghiệp ổn thỏa để bảo hộ nàng. Vậy là đã thỏa mãn.

Làn vân dày đặc lượn lờ che khuất ánh trăng lung linh. Tần Thiên Nhân buông Nữ Thần Y ra. Hai tay bưng đôi má đào, chàng chậm chậm nghiêng đầu nàng ngửa lên cao theo hướng mà chàng muốn hôn. Trái tim như nhảy thiếu một nhịp, Nữ Thần Y hồi hộp khép hai hàng mi. Đột nhiên giây phút nhiệm mầu tắt ngấm. Tần Thiên Nhân đặt môi lên đôi mắt nhắm hờ.

Nữ Thần Y mở cặp nhãn quan ngơ ngác hỏi:

- Sao huynh không hôn muội?

- Huynh chờ đến ngày muội gả cho huynh.

Nữ Thần Y gối đầu lên vai người yêu, thầm trách thời gian sao mà trôi chậm quá.

Gió đông tới hồi thổi búa xua. Ngộ ngĩnh, Nữ Thần Y không hề cảm giác cơn lạnh. Nàng lắng tai nghe hơi thở đều đặn phát xuất từ lồng ngực cứng chắc của người bên cạnh. Có lẽ khi hai trái tim đang yêu hòa chung nhịp điệu thì dẫu mưa tuyết sương đêm trường cũng vẫn dịu êm.

Tận hưởng khung cảnh trữ tình, Nữ Thần Y đan các ngón tay vào bàn tay chàng, cơ hồ như là mộng du. Và trong cơn mơ ảo, nàng hình dung trước mặt một lối mòn lót đầy hoa vàng, thấy hai đứa bé năm nao sánh vai nhau đi trọn quãng đường đời, cùng xây đắp một tương lai tươi sáng.

Chớp mắt để trở về thế giới hiện tại. Nữ Thần Y liếc bầu trời, phát hiện vầng trăng còn một nửa.

- Tình yêu có vĩnh cửu không? – Nàng chợt lên tiếng, giọng đa sầu – Huynh có hứa sẽ yêu muội cho đến hết kiếp này?

Tần Thiên Nhân gật đầu, thì thào bên tai:

- Kiếp này, kiếp sau và mãi mãi!

52. Chương 53: Vô Độc Bất Trượng Phu

Đồn Bạch Nhật.

Sáng sớm tinh sương, lễ thành hôn cử hành. Lần đầu tiên không kèn không trống.

Giờ hoàng đạo đến. Từ bên dưới thung lũng quan khách ngẩng đầu lên cao chỉ thấy một màu lam trải dài. Dẫn đầu đám rước đám trai là lão Tôn vì so bề tuổi tác, tư cách và địa vị trong hội thì lão Tôn xứng đáng đóng vai trò chủ hôn.

Một vị võ thuật gia bụng lò than hồng đặt trước ngưỡng cửa sảnh đường đón chờ tân nương. Lửa hồng được đốt với ý nghĩa làm tiêu tan hình bóng tà ma theo ám ảnh cô dâu dọc đường.

Lúc Lâm Tổ Đình dìu giai nhân bước qua lò than, một làn gió thỉnh thoảng ùa vào đại sảnh cuốn đi tấm khăn che mặt. Mảnh vải rơi xuống đất. Quan khách sửng sồ. Tân nương mặc áo lụa đỏ, tóc kết chùm mộc liên. Nàng tuyệt nhiên để gương mặt mộc, không điểm phấn thoa son, chân đeo hài cong, trông chim sa cá lặn. Mọi người thi nhau chiêm ngưỡng và đương nhiên là chàng tân lang chết sững trước hương sắc mặn mà.

Lâm Tổ Đình cúi mình nhặt chiếc khăn tơ phủ lên đầu cô dâu. Tân lang bình tĩnh. Còn quan khách thì tặc lưỡi tiếc rẻ. Xong, họ vòng tay cung hỉ, chúc mừng đôi long phụng liên minh.

Lễ tơ hồng được cử hành rất đơn giản. Bàn thờ thiết lập trên bục đá cẩm thạch, chính giữa các cặp tượng lính túc vệ. Lư hương và nến đỏ được đặt hai bên linh vị của Mã Lương lão nhân và ba vị đương gia quá cố. Tế vật là xôi nếp, gà hấp muối và một thẩu rượu bồ đào.

- Nhất bái thiên địa!
- Nhị bái cao đường!
- Phu thê giao bái!

Sau hồi tam bái, tân nương cùng tân lang dâng trà Long Tỉnh tận tay chủ lễ. Lão Tôn bưng từng ly trà lên uống một hớp, nói vài câu chúc phúc rồi tặng phong bì làm quà.

Hậu lễ, Lâm Tổ Đình dìu tân nương vào phòng the. Nữ Thần Y đứng yên ở chính giữa căn phòng, khoan thai chờ Lâm Tổ Đình trải đôi chiếu hoa lên giường cho thật ngay ngắn, xếp gối và gấp chăn cẩn thận. Hết việc, Lâm Tổ Đình cáo biệt. Nàng mở cửa thư phòng, bỏ ra ngoài để nhập tiệc cùng khách khứa. Nữ Thần Y ngồi trên giường chốc chốc lại vén khăn che mặt ngắm bình rượu giao bôi. Ánh mắt ái ngại, tân nương lo từ lượng kém cỏi sẽ khiến nàng say mềm trong đêm động phòng.

Trở lại sảnh đường. Lễ hợp cẩn kết thúc tục thành hôn. Hàng trăm bàn tiệc bày rượu thịt và bánh phu thê. Lão Tôn đích thân bưng thẩu rượu bồ đào đi chào từng bàn tiệc. Ai cũng tâm hồn sảng khoái. Duy chỉ có Trương Quốc Khải chưa uống ly nào đã xung phong thám thính chung quanh khu căn cứ. Khẩu Tâm cũng cáo lui sớm với lý do phụ giúp tam đệ xếp đặt toán đệ tử canh gác ở các cửa hang hầu cảnh giác đoàn quân thiết giáp tấn công bất chợt.

(còn tiếp)

Đồn Bạch Nhật.

Vô lâm đệ nhất kiếm khách đi tuần chung quanh đồn Bạch Nhật. Tay phải vác thanh Phục Kiếm, tay trái xách bình rượu bồ đào. Tuy rằng đã cam phận thủ thừa cơ mà buổi vu quy vẫn mang đến cho chàng cảm giác buồn nhiều hơn vui. Nhất là nghĩ tới hôm kia, chàng mới vừa dìu gót hài qua cầu Tây Lâm. Hôm nay lại tiến bước hồng sang ngang. Quan khách ai cũng vui vầy, chỉ một mình lòng này hoang vắng.

Chàng đi đến trước cửa động Thạch, dừng chân một lúc rồi ra bờ suối đứng ngắm chiều. Sau đó lại tới căn miếu nhỏ gần hồ sen. Căn miếu vốn được Sư Thái sai người xây cất nhằm thờ bài vị của ba anh em đào viên kết nghĩa.

Thân thủ nhanh không thể tưởng tượng, Trương Quốc Khải vượt kiếm pháp nhưng lòng hồi tưởng những ngày chung sống với Nữ Thần Y trong gian nhà tranh cạnh địa đạo Tây hồ. Kỷ niệm trôi bập bênh trong trí. Chàng thấu hiểu, đau thương từ lúc vừa dẫn thân vào đường yêu.

Kiểm pháp phi thường tượng trưng tinh thần hiệp nghĩa, chí tôn chí quý, bách binh chi quân. Sư Thái có nói “bách nhật đao, thiên nhật thương, vạn nhật kiếm.” Nghĩa là học kiếm tốn rất nhiều thời gian, còn phương thức thì vô cùng biến hóa nên kiếm là thứ binh khí khó sử dụng thành thực nhất trong các loại vũ khí.

Trương Quốc Khải xuất chiêu Trảm Ma Kiếm hết sức thành thạo. Chàng thực hiện các động tác thuần thực, kĩ năng và kĩ thuật nhuần nhuyễn. Điểm này chứng minh chàng đã vượt qua một quá trình trau dồi kiếm thuật vô vàn gian nan.

Thanh gươm mỏng trong tay xoay tứ phía. Thế kiếm phiêu diêu diễm tuyệt như ánh mắt thiên thần liếc nhìn cõi trần gian phàm tục.

Mưa phùn rơi triền miên bên ngoài căn miếu Lưu Quan Trương. Mưa thoảng bay theo cơn gió lạnh. Từng giọt long lanh phát phơ lững lờ giữa khoảng trời bao la rộng lớn. Sau hồi chu du không gian, hạt mưa mỏng manh tựa giọt pha lê từ từ chạm vào tán thông xanh. Song song khung cảnh phong vân, kiếm quang khe lướt bên trong ngôi miếu.

Bầu không khí se se mang đầy hơi nước hòa tiếng gió đông khiến lòng thương nhớ vô biên. Tay trái nâng tỉnh rượu bỏ vào miệng, Trương Quốc Khải uống một hơi hết phân nửa. Rượu bỏ vào bình thường thơm ngon mà nay chua chát. Phải chăng mùi vị chàng vừa nếm đó chính là sự đời? Trương Quốc Khải bèn buông tay.

Xoảng!!! Rượu tràn lai láng trên sàn, chảy đến chân bàn thờ. Kinh do tích phát. Trương Quốc Khải thả lỏng toàn thân, khuấy kiếm ra chiêu Thiên Long Huyết. Cổ tay xoay tròn, mũi gươm ngoáy xung quanh một điểm nhỏ. Trong chớp mắt, thanh Phục Kiếm phát ra ngũ sắc tua tủa. Kiếm đi tới đâu là cầu vồng rực rỡ theo tới đó.

Chợt, cơn phiền muộn chiếm lĩnh tâm linh. Chát rượu nồng làm mất quyền tự chủ. Thanh kiếm tuột khỏi bàn tay kiếm khách, lao nhaoang nhaoang như hỏa tiễn rồi cắm phập vào mặt đất.

Trương Quốc Khải khụy xuống sàn giường cặp mắt u sầu nhìn thanh gươm ghim sâu vô vùng rượu bỏ vào. Nửa khắc sau, chàng chậm rãi đứng dậy đi đến nắm lấy chuôi kiếm.

Khi thanh Phục Kiếm được rút ra khỏi mặt đất, Trương Quốc Khải bàng hoàng. Đôi mày hùm nhăn nhúm. Mũi kiếm sáng óng ánh nhuộm màu đen bóng. Chẳng cần nghĩ ngợi lâu, chàng biết ngay bang phái đang lâm vòng nguy khốn. Rượu bỏ vào đã bị hạ độc.

- Ngươi rồi! Tổng đà chủ!

Trương Quốc Khải thốt lên năm tiếng và tức tốc quay lưng định trở về đại sảnh cảnh báo thì nghe tiếng động.

- Bằng hữu là ai? Địch hay bạn? – Trương Quốc Khải hét to khi thấy dáng người vụt chạy ngang khung cửa sổ.

Trương Quốc Khải vọt lại gần cửa sổ. Lắng tai, dõi mắt. Bên ngoài không một bóng hình. Tình trạng cấp bách, chàng quyết định đi về sảnh đường thông cáo rượu độc vì đây mới là vấn đề quan trọng trên hết, kế hoạch rượt đuổi tên khả nghi đành hủy bỏ tạm thời.

Nghĩ đến đây, Trương Quốc Khải bèn quay mình, dợm bước tới cửa chính thì “rầm” một tiếng. Cánh cửa miếu đóng sập. Tiếp theo là tiếng chân đánh thịch.

Trương Quốc Khải quay nhìn hướng bàn thờ.

- Ngươi là ai? – Trương Quốc Khải hỏi, tay chìa mũi kiếm về phía kẻ áo đen bịt mặt.

Nhân vật bí hiểm đứng khoanh tay trước bàn thờ, lạnh lùng đáp:

- Là người sắp lấy mạng của ngươi!

Âm thanh quen thuộc khiến Trương Quốc Khải giật mình song vẫn còn hồ nghi nên nói khích:

- Ngươi là nam tử hán mà ăn vận y phục dạ hành, bịt mặt che giấu thân phận, lẽ nào không sợ người đời chê bai là rùa rút đầu?

Người áo đen ngẩng mặt lên trần nhà cười rộ. Rồi hần buông thông hai tay lừ mắt ngó Trương Quốc Khải:
- Ở nơi này đâu còn ai ngoài hai chúng ta. Hơn nữa trong vòng chốc lát đây thôi thì chỉ còn một người sống sót.

Trương Quốc Khải nghe mấy câu này, đoán kẻ áo đen biết chàng phát hiện trong rượu có chứa chất độc thành thử muốn giết người diệt khẩu.

Không nói thêm lời nào cả, Trương Quốc Khải quyết chí bắt sống kẻ áo đen để mang về cho bang hội xử trí. Chàng đề kiếm mau lẹ, điểm thẳng mũi kim loại nhắm huyết nhân nghênh mà tung chiêu chí mạng Thiên Vô Cực. Tiếc thay nội công suy sụp. Tốc độ của đường kiếm chậm hẳn.

Người áo đen hươ tay nhắc pho tượng thờ, dùng Trương Phi ném vào lưỡi kiếm và lạng qua bên trái. Thanh Phục Kiếm sắc bén chém bức tượng đứt thành hai khúc, ngọt như xẻ dưa hấu.

Trương Quốc Khải áp mũi kiếm sát mặt đất quét một đường từ dưới lên trên. Cát bụi tung về phía đối thủ. Kẻ áo đen quá quen với các chiêu thức của Trương Quốc Khải. Hần chỉ nhìn sơ thì biết Trương Quốc Khải muốn sử dụng đất cát để làm màn khởi đầu cho hàng loạt kiếm thế tấn công. Quả thật Trương Quốc Khải có ý tung hoả mù hồng che mắt đối phương để ra chiêu Thiên Long Thần Kiếm, một trong những kỹ thuật tuyệt đỉnh của kiếm pháp.

Hầm hung bạt bối, kiếm khách co lưng thóp bụng, hô một tiếng trợ oai trước khi kích kiếm.

Trương Quốc Khải rẽ tấm màn bụi. Tay phải nắm thanh kiếm, tay trái quàng sau lưng, người và kiếm phóng vun vút. Tới gần mục tiêu, chàng tiến kiếm, tốc độ gia tăng, mũi kiếm lao tới đâm vào lòng ngực kẻ áo đen.

Nhưng kẻ thù không để Trương Quốc Khải thực hiện mưu đồ. Hần vừa tìm cách cản cơn gió bụi vừa suy nghĩ phương pháp phá trận.

Phạch!!! Nhanh hơn sấm xẹt, hần giằng tấm vải trải bàn thờ, banh ra trước mặt chắn cơn gió cát. Trương Quốc Khải mất mục đích công kích đành trừu tay kéo mũi gươm xuống một đường rọc tấm vải làm đôi.

Soạt!!! Hai mảnh vải bị dạt ra hai bên. Ngặt nỗi kẻ áo đen mất tầm hơi. Trương Quốc Khải vạch kiếm vài lần dựng thanh Phục Kiếm chỉ quơ quàng trong không khí.

Tấm màn bụi tan biến. Trương Quốc Khải chưa kịp thu kiếm về thì nghe tiếng rít khê đằng sau gáy.

Chàng quay phắt lại, cách kiếm tạt qua trái gạt ám khí thứ nhất. Rồi thì tệt kiếm, khảm chặt sang phải để chặn ám khí thứ hai. Luôn tiện chàng nhún chân nhảy cao, lộn vòng ra sau lưng kẻ áo đen để phá thế tấn công. Kẻ áo đen quay lại đối diện, phẩy tay nhẹ nhàng. Vù! Trương Quốc Khải lách sang một bên tránh ám khí thứ ba. Vù! Trương Quốc Khải tiếp tục khom mình né vật thể chết người thứ tư. Cặp ám khí tròn trĩnh phi một lèo xuyên qua vách.

Tức tối vì bị kẻ thù ám toán lén lút, Trương Quốc Khải vận toàn bộ công lực dồn vào lòng bàn tay phải, chuẩn bị thi triển Bách Liên Hợp Pháp, chiêu thức lợi hại nhất trong tàng kiếm phổ.

Tay phải đối kiếm, Trương Quốc Khải đưa thanh sắt nằm ngang thẳng từ dưới lên. Phách. Kiếm bổ xuống. Kẻ áo đen thoáng nheo mắt khi trông thấy cử động này. Hần hiểu Trương Quốc Khải đang lừa thế, cốt ý hạ quyết tâm phân định thắng thua, một mất một còn.

Và kẻ áo đen tặc lưỡi tiếc nuối. Đáng lẽ hần tính mở lời dụ dỗ Trương Quốc Khải hợp tác trong quá trình không chế Tần Thiên Nhân. Không dè tình thế căng thẳng như dây đàn. Kẻ áo đen chỉ còn nước đối kháng bằng cách đấu chọi trực tiếp với tuyệt chiêu Bách Liên Hợp Pháp.

Trương Quốc Khải lúc này đã sí kiếm. Thanh gươm giăng ngang tầm vai như cánh chim. Khổ nỗi, khi chàng sắp xuất tuyệt chiêu thì lòng ngực đau nhói.

Trương Quốc Khải lật đặt thu hồi công lực, bưng tay trái lên chèn ngực. Cặp mắt gườm kẻ áo đen.

Chứng kiến chất độc bắt đầu hoành hành, kẻ áo đen cười khẩy.

- Quân bĩ ối, vô liêm sỉ! – Trương Quốc Khải hét lớn. Thân hình lão đảo, tay chống thanh Phục Kiếm xuống đất làm điểm tựa. Chàng cảm giác đôi chân rã rời, dường như xương ống hóa thành đậu hũ, đứng không vững.

Nhân vật bí ẩn vờ thở dài thương hại:

- Người cũng sắp chết, để ta nói cho biết, chất độc không màu không mùi mà người đang mang trong mình chính là Tiêu Cốt Tán, đem qua ta đã pha trong các thảo rượu.

Tiêu Cốt Tán là chất độc ảnh hưởng não bộ khiến thần trí mê man. Người bị trúng độc càng ráng vận động thì càng giúp độc tố thẩm nhanh vào mạch máu. Còn nếu không cử động thì chất độc tiến triển chậm hơn. Sau vài canh giờ, độc khuếch tán khắp cơ thể, đầu óc của nạn nhân sẽ mê muội như đang say rượu. Chừng đó cho dù cao thủ võ lâm cũng không thể kiểm soát được chiêu thức.

Trương Quốc Khải hiểu rõ cơ mà không phục. Chàng hừ một tiếng và vận công thêm một lần hầu xuất tuyệt chiêu. Thâm tâm chừ mong kết liễu đối phương nhanh gọn rồi còn trở về tìm thuốc giải.

Hư lãnh đỉnh khinh, Trương Quốc Khải muốn xuất tuyệt kỹ nên cố gắng để đầu óc trống không, tư tưởng an nhiên tự tại hòng nhập hồn vào thanh kiếm khiến người và kiếm hợp nhất. Nhưng Tiêu Cốt Tán không cho phép. Não bộ thiếu tinh thần, dần dần lu mờ. Lại nữa, chàng cứ suy nghĩ đến sự an nguy của Nữ Thần Y thành ra tâm tình bất tịnh.

Chỗ tinh tuý và thần diệu của kiếm pháp là ý niệm phải được thông suốt và tâm khảm không bị gò bó. Nếu mất hoa thì kiếm pháp lung lay. Thiên bất biến, vạn bất hoá. Đất trời không thể dung hòa. Vì thế mà thanh Phục Kiếm tiến tới trước mặt kẻ áo đen với đường kiếm xiêu vẹo chậm rụt.

Kẻ áo đen ngáp dài, thủng thỉnh nghiêng mình ra phía sau tránh đòn. Trương Quốc Khải đâm hụt một vố và đang ở tư thế chồm về phía trước nên chúi nhủi. Kẻ áo đen thừa dịp tung Toàn Phong Chuông vào ngực. Trương Quốc Khải tránh không kịp, kêu hụt một tiếng rồi nhào xuống đất giãy giụa như cá mắc cạn, loạn khí dẫn đến thổ huyết.

- Sao hả? – Kẻ áo đen tiến lại gần, hỏi - Nụ cười nhữ nữ khiến người mất tập trung à?

Trương Quốc Khải không đáp từ, chỉ dùng ánh mắt khinh miệt nhìn tên gian tặc.

- Người cần chi trừng mắt nhìn ta? – Kẻ áo đen lắc đầu - Trong bang hội có chuyện gì mà ta không biết chứ?

Im lặng giây lát, hần tiếp lời:

- Thật tình thì lúc người viết bức thư từ già, đáng lý ra ta đã có ý muốn tha cho người nhưng không dè người quay trở về, còn ra sức giúp Tần Thiên Nhân. Cho nên họa sát thân này là do người tự chuốc, có trách thì trách bản thân người trung thành một cách ngu xuẩn.

Kẻ áo đen không ngớt lời gièm pha. Trương Quốc Khải chống thanh kiếm xuống sàn, khắp khiêng đứng dậy. Chàng thầm nghĩ “sao hần lại có thể trở thành tên gian tặc? Lời thề năm xưa giờ ở đâu? Tình huynh đệ như thủ túc trôi dạt phương trời nào?” Càng ngẫm càng đau lòng, Trương Quốc Khải hy vọng người áo đen không phải sư huynh đệ đồng môn.

Và chàng quyết chí tìm tòi thỏa đáng.

- Thật ra người là ai? - Trương Quốc Khải tức giận quát - Sao lại biết quá nhiều chuyện nội bộ của bang phái?

Đây là lần thứ nhì kẻ áo đen nghe Trương Quốc Khải truy hỏi biệt danh. Cặp mắt của hần chớp nhanh, lương tâm tự vấn kế hoạch đang thực hành. Lòng bỗng cảm thấy nao núng nhưng rồi hần trấn tĩnh bằng cách nghĩ tới danh vọng và địa vị béo bở mà Dương Tiêu Phong và thái hoàng thái hậu hứa hẹn.

Biết Trương Quốc Khải không thoát khỏi cái chết, có tiết lộ thân phận cũng chẳng sao. Kẻ áo đen vung tay giật phát khăn che mặt.

- Ta thật không ngờ người tư thông với giặc, cam tâm làm gián điệp cho triều đình Mãn Châu! - Trương Quốc Khải nhắm mắt lắc đầu.

Chàng đã đoán trúng. Quả nhiên là hấn. Dương Tiêu Phong liên hệ ngầm ngầm với tên nghịch tặc này, dùng thủ đoạn hạ độc trong rượu, chờ Tiêu Cốt Tán hoành hành mới ra lệnh tiến quân.

Mở mắt ra, Trương Quốc Khải hỏi:

- Có phải ngươi cũng là người thông cáo địa bàn của bang hội phản Thanh?

- Đúng vậy! – Kẻ áo đen gật đầu - Chính ta đã tiết lộ địa điểm với quân Thanh để họ xua binh tiêu diệt học đường Hắc Viện và địa đạo Tây hồ. Ta còn bố trí luôn cả chuyển vận tải lương thực, dự rấn khởi động. Tàn Thiên Nhân hôm bữa may mắn được Lâm Tổ Đình cứu thoát, bằng không người trở thành tổng đà chủ chính là ta!

Kẻ áo đen thổ lộ lý do tạo phản. Nguyên nhân khiến hấn âm mưu làm loạn xuất phát từ hai chữ “quyền hành.”

Trương Quốc Khải thần thờ nét mặt:

- Ngươi chỉ vì muốn ngồi chiếc ghế tổng đà mà đoạn tuyệt tình huynh đệ?

- Chiếc ghế đó lẽ ra là của ta! – Kẻ áo đen đập tay lên ngực - Vô lâm mai này cũng sẽ thuộc về ta. Tất cả thiên hạ phải thuộc về kẻ có tài, người hiểu không?

Trương Quốc Khải buồn cười khi nghe kẻ áo đen khoe khoang tài ba. Chàng giương mắt ngó tên nghịch tặc, lòng không hiểu sao hấn dám đứng đó khua môi múa mép, dám tự xưng là anh hùng hào kiệt và cả gan so bì bản thân với thần quyền Nam hiệp, người đã từng một thời oanh liệt lừng ghi chiến công vang khắp non sông.

- Ngươi nghĩ ngươi có tài lắm à? – Trương Quốc Khải nhếch môi mỉa mai – Ta hỏi ngươi, nếu như ngươi có tài cán thật sự thì lúc xưa tại sao Sư Thái, Mã Lương lão nhân lẫn các thành viên bang phái không ai đề cử ngươi thành thiếu đà chủ?

Bị hỏi vặn, kẻ áo đen nghiêng răng ken két:

- Đó là vì... bọn chúng có mắt không trông nên mới...

- Ngươi nói sai rồi! – Trương Quốc Khải hừ mũi cắt ngang - Ngươi đề tiện bỉ ổi như vậy thì làm sao Hán dân kính phục, làm sao Hán dân tình nguyện phò trợ cho ngươi?

Rồi không để kẻ áo đen biện hộ, Trương Quốc Khải hùng hồn tuyên bố:

- Ngươi bán rẻ bang hội, không xứng làm đương gia chứ nói chi là làm tổng đà chủ!

Và trước cặp mắt hấn học gân máu, Trương Quốc Khải không ngại nói tiếp:

- Nếu ngươi vẫn chưa thấu hiểu thì để ta phân tích cho ngươi nghe. Ngươi còn tệ hơn loài cầm thú vì chó cũng không đành lòng cắn chủ. Còn ngươi, ngươi nhẫn tâm phản bội dòng máu đang luân lưu chảy trong người ngươi. Ta mà là ngươi thì chẳng còn mặt mũi nào để gặp hảo hán giang hồ. Nên ta khuyên ngươi hãy giác ngộ, chi bằng trở về đồn Bạch Nhật thú tội, tiếp tục con đường phục Minh hoặc cả đời nhốt mình trong Tăng Kinh Các đọc sách thánh hiền, bồi dưỡng thêm tư đức.

Lý lẽ của Trương Quốc Khải tựa tiếng ruồi kêu vo ve bên tai tên gian tặc. Mấy câu khuyên nhủ cơ hồ không ăn nhằm. Kẻ áo đen đã bị ngọc ngà châu báu làm ờ mắt. Bởi thế mà khi nghe Trương Quốc Khải khuếch trương chiến dịch phản Thanh, kẻ áo đen cười khanh khách.

- Những điều ta nói có gì đáng cười? – Trương Quốc Khải cau mày.

Kẻ áo đen đáp:

- Ta cười ngươi từng tuổi này mà đầu óc còn quá ấu trĩ. Tư trào phản Thanh đã xưa lắm rồi. Ngươi hãy tỉnh ngộ, mau chóng xóa bỏ luồng tư tưởng của thời kỳ kháng chiến đó đi. Ngươi phò trợ Tàn Thiên Nhân chỉ có con đường chết thôi. Chim khôn phải chọn cành lành mà đậu. Ngươi nên theo Dương Tiêu Phong.

Dạy đời xong, tên áo đen tặc lưỡi:

- Người mới có sống đến độ tuổi này thôi, quy thiên quả nhiên rất là sớm. Nể tình đồng môn bấy lâu, ta cho người cơ hội, hãy bỏ binh khí xuống và quy hàng triều đình. Bằng không đừng trách ta hạ thủ không nương tình huynh đệ.

- Phì! - Trương Quốc Khải nhổ một bãi nước bọt, quả quyết – Ta có chết cũng không quy thuận chủng loài mọi rợ Mãn Châu!

Kẻ áo đen phớt lờ câu cự tuyệt. Hắn bước thêm vài bước, dừng chân trong tầm kiếm của Trương Quốc Khải, nói:

- Thôi được, kể như người muốn chết, ta cũng không còn gì khuyên răn. Nhưng mà nè, người đành tâm bỏ người con gái người thương mà không lo sao hả?

Tay siết chặt chuôi kiếm, Trương Quốc Khải xót lòng khi nghe kẻ áo đen ám chỉ Nữ Thần Y. Phía đối diện, kẻ áo đen ồm ồm ở mười giây rồi gãi cằm tiếp lời:

- Người nên nhớ rằng quân đội của Tần Thiên Nhân đều trúng kịch độc, trận này ắt sẽ thua. Binh sĩ của Dương Tiêu Phong toàn là những thanh niên trai tráng, dự tình hung hãn mà Nữ Thần Y lại xinh đẹp. Người đành lòng nào để đám “chủng loài mọi rợ” thay phiên nhau giày vò thân xác của nàng?

Kẻ áo đen thêu dệt tình tiết điêu luyện. Hắn liền miệng bịa đặt mẩu chuyện hăm hiếp nhằm thúc đẩy Trương Quốc Khải phục tùng. Và để ngốn từ thêm phần thuyết phục, hắn cố tình nhấn mạnh bốn chữ “chủng loài mọi rợ.” Quả thật, lúc bốn chữ đó được thốt lên thì Trương Quốc Khải cảm giác như có bốn con dao nhọn hoắt đâm phập vô yếu huyệt của chàng.

- Người...!

Trương Quốc Khải bị tên nghịch tặc thọc thủng tim đen, hận đến độ nghẹn lời. Trí óc lập tức tưởng tượng hình ảnh cương dâm, tiếng Nữ Thần Y thất thanh cầu cứu khi từng tên binh lính to đùng khỏe mạnh nằm đè lên thân thể mảnh mai mịn màng. Bọn man di mọi rợ tranh đua hà hiếp nàng. Vùi hoa dập liễu xong, chúng cất tiếng cười đắc thắng.

Nghĩ tới đoạn thân xác người thương tảo tơi sau cuộc truy hoan bạo hành, Trương Quốc Khải lại thổ huyết.

- Ể! – Kẻ áo đen xua tay - Người khoan hãy tức giận, hay là để ta bàn với người kế hoạch có thể bảo vệ tính mạng của người người thương?

Trương Quốc Khải nhú mày không trả lời. Kẻ áo đen thở dài thườn thượt:

- Người đừng quá ngoan cố. Hãy nghe lời ta khuyên mà đầu quân triều đình. Tới chừng dẹp bỏ được bang hội Đại Minh Triều và triệt buộc Tần Thiên Nhân thì Nữ Thần Y sẽ thuộc về người.

Chờ Trương Quốc Khải suy xét điều kiện một lúc, kẻ áo đen mới hỏi câu quyết định sinh tồn:

- Thế nào? Giữa Tần Thiên Nhân chết hoặc người chết, người chọn ai?

Trương Quốc Khải chẳng màng đắn đo. Đệ nhất kiếm khách vốn dĩ cảm phi thường, thích ăn gan hùm nấu cao hổ và được Sư Thái hết lòng đề cao uy linh sĩ khí. Trừ Tần Thiên Nhân ra thì chàng đứng đầu toàn quân. Chàng trọng điều nghĩa, giữ chữ tín, là bầy tôi trung thành. Dù có được Khang Hi đích thân hậu đãi cũng không từ bỏ bang phái. Lại nữa chàng đã từng theo Tần Thiên Nhân nhiều năm, trải qua bao gian lao khó nhọc mà tới nay vẫn một lòng không thay đổi. Chàng là nhân vật chính diện, vũ dũng hào hiệp, có khí phách anh hùng.

- Người nghĩ ta là ai? – Trương Quốc Khải chỉ mặt người áo đen, phỉ báng - Một kẻ tham sống sợ chết giống người? Tuy rằng hôm nay người cầu kết Dương Tiêu Phong tiêu diệt được đồn Bạch Nhật nhưng còn các phân đà, bọn họ sẽ tiếp tục con đường khởi nghĩa. Phong trào kháng chiến sẽ không chấm dứt ở đây!

Kẻ áo đen nhún vai:

- Binh sĩ triều đình đông như kiến, quần hùng thế mạnh, cơ hội phản Thanh như trăng treo trên trời cao, tuy lung linh nhưng không thể nào nắm bắt. Các người hãy thực tế chút đi!

Trương Quốc Khải khăng khăng chối từ:

- Ta thà chết cũng không làm chuyện bất nghĩa!

Chín âm này, chàng gần giọng. Là thần dân Hán tộc, chàng nguyện tử trận vì chữ “trung.” Mai đây dẫu thân xác chàng có tan theo thời gian nhưng linh hồn ngàn đời sẽ theo non nước.

Tuồng gạ gẫm đến hồi khép màn kết thúc. Kẻ áo đen dọa câu cuối cùng:

- Ta lặp lại một lần, ngươi hãy bỏ kiếm xuống và quy thuận triều đình, bằng không thì ngày này năm sau chính là giỗ đầu của ngươi.

Trương Quốc Khải im lặng. Kẻ áo đen nói:

- Đã vậy thì thôi. Con đường đi đến âm ti là do ngươi tự chọn. Ta không ép buộc ngươi.

Dứt lời, hắn rút binh khí quen thuộc quét ngang ra ngoài, uy lực như bài sơn đảo hải phát huy tận khả năng. Trương Quốc Khải khua kiếm liên hồi, dùng tàn sức quyết liệt đánh trả. Chớp nhoáng đã trao đổi trăm chiêu. Công lực tuy chênh lệch rõ rệt nhưng Trương Quốc Khải vẫn cầm cự dai dẳng. Kẻ áo đen lại không muốn phí phạm nguyên khí. Hắn phải để dành sức lực đối phó Nam hiệp thần quyền. Tên phản bội đành tá đao sát nhân, mượn tay giết người. Hắn vừa đánh vừa lui, dụ Trương Quốc Khải đến gần cửa sổ rồi nhanh chân nhảy ra ngoài sân. Cánh cửa chính mở toang.

Người áo đen phát tay ra hiệu. Lập tức, binh sĩ vây quanh các khung cửa và giường cung. Trương Quốc Khải thực lùi chực bước. Hàng trăm mũi tên hăm hở phóng ào ào như đàn châu chấu trong mùa lúa bội thu. Trương Quốc Khải cố sức tránh né. Tay phải cầm gươm gạt đỡ, tay trái chụp những mũi tên nhưng Tiêu Cốt Tán khiến chàng di chuyển chậm chạp.

Bên ngoài căn miếu, ngàn gió ru. Muôn tiếng lao xao hòa âm thanh chan chất của các mũi tên va chạm lưỡi gươm tạo thành khúc nhạc bi thương vang xa trong đêm trường tối tăm mịt mù.

Lẩn né một hồi cũng đành kiệt sức, Trương Quốc Khải hét to “Đại Minh Triều!” Rồi cầm phật thanh gươm xuống đất, đứng thẳng người, cặp mắt tròn tròn. Đàn châu chấu bay vèo vèo ghim sâu vào thân hình trắng sứ.

- Ngươi đừng trách ta – Kẻ áo đen chép miệng - Ngươi đã biết quá nhiều việc. Ta không thể để ngươi sống. Và hắn phẩy tay áo, dẫn đoàn binh lính rời khỏi ngôi miếu Lưu Quan Trương.

53. Chương 54: Lực Bất Tòng Tâm

Đồn Bạch Nhật.

Bên trong sảnh đường, chàng tân lang lần các vị quan khách không ngừng cụng chén. Tiếng cười đùa rôm rả vượt cả bức tường âm thanh.

Chỗ bàn tiệc đặt gần mấy pho tượng lính túc vệ, lão Tôn nheo mắt đỏ:

- Các người có biết tại sao mà khi bắn cung tên thì người ta hay nhắm một con mắt?

Hai quan khách say xỉn ngồi kể ông lão nhao nhao:

- Đương nhiên là biết, nhắm một mắt để tránh tia nắng làm chói.

- Theo tôi thì tránh ánh lửa mới phải hơn.

Lão Tôn bĩu môi:

- Nói như hai người.

Và ông quay mình tứ phía:

- Có ai trả lời nữa không?

- Có tôi – Vị thanh niên ngồi bên phải đáp bằng giọng ồ ề - Tôi cho rằng người ta nhắm một con mắt để đo lường khoảng cách giữa mũi tên và mục tiêu.

- Còn tôi lại nghĩ khác - Gã trung niên ngồi bên trái nói – Người ta nhắm mắt vì phải ước lượng đường bay.

Nghe gã trung niên đáp, chàng thanh niên có giọng nói ồ ề châm chọc:

- Xời! Đo lường khoảng cách cũng tương tự ước lượng đường bay thôi, huynh đài này sao mà hay bắt chước, hể tại hạ nói cái gì cũng nói theo.

- Giống sao được mà giống? - Người bị chất vấn bắt chệt – Hai chữ “đo lường” tức là dùng thước hay đồ nghề có tỉ lệ hẳn hoi. Còn “ước lượng” nghĩa là nhắm chừng, là định số lượng một cách đại khái không dựa trên sự tính toán cụ thể chính xác. Biết chưa các hạ?

Đụng trúng đệ tử của Cửu Dương, người thanh niên có giọng nói ồ ề tắt dãi. Lão Tôn cười ha hả:

- Hai người đều sai.

Đời thật là ngộ, hồi nãy còn mãi đôi co, giờ nghe ông già chỉ trích thì đôi oan gia lập tức liên kết với nhau vật lại:

- Vậy chứ tại sao nhắm một con mắt? Ông nói nghe thử nào.

- Nếu lời giải đáp không hợp lý là phạt ba chén đó nha. Không nể nang thân phận đâu à!

Lão Tôn đập bàn sừng cồ:

- Phạt cái đầu hai người! Lão phu hỏi hai người, không nhắm một con mắt chứ chẳng lẽ đi nhắm cả hai con? Lúc đó tối thui thì đêch thấy đường mà bắn!

Ông lão vừa lên lớp xong, Tần Thiên Nhân cùng nhiều quan khách ngồi cạnh nhin không nổi bèn cười bò. Hai vị oan gia cũng bật gọng. Sau khi lau chùi nước mắt nước mũi sạch sẽ, họ đồng tâm vòng tay bái phục:

- Hay! Hay!

- Câu giải thích mới chí lý làm sao!

Lão Tôn mỉm cười khoan khoái. Chiêu này ông học từ Gia Cát tái lai. Tay nâng ly rượu, ông uống một ngụm cho ấm giọng trước khi đổ câu thứ nhì:

- Nghe nữa nè, đồ tất cả vậy chứ trời cách ta bao xa?

Mọi người nhú mày suy luận. Ông lão đổ toàn những câu rối trí. Các thành viên bang phái vất muốn ráo óc cũng không ra chút manh mối. Một lát, có hai ông thông thái rỏm ngồi tít đằng chỗ cửa ra vào kháo chuyện thiên văn. Ông áo xanh bảo ông áo xám:

- Tại hạ đoán trời cách ta hai vạn dặm.

Ông áo xám vuốt râu:

- Chắc không đâu, trời cách ta một vạn dặm là cùng.

- Sao hả? – Lão Tôn hỏi – Chịu thua chưa?

Thấy lão Tôn sắp sửa đưa ra đáp án, hai ông thái rỏm vội chum đầu bàn tán rồi cử một người làm đại diện. Ông áo xanh đứng lên nói:

- Trời cách ta khoảng... một vạn dặm... rưỡi?

- Trật lất! - Lão Tôn lắc đầu - Làm gì mà xa dữ vậy! Từ đây lên trời chỉ chừng bốn trăm dặm thôi. Đi mau lắm là ba ngày, đi chậm thì bốn ngày, còn vừa đi vừa về chỉ chừng sáu bảy ngày chi đó.

Mấy câu nói chắc nịch như bắp thịt của ông lão khiến Tần Thiên Nhân tròn mắt. Chàng cười hỏi:

- Bằng chứng đâu mà ông nói thế?

Lão Tôn thần nhiên đáp:

- Thì lão phu nghe thất dương gia Cửu Dương tính theo lệ. Hấn bảo thường thường hễ hai mươi ba ông Táo lên trời, đến ba mươi mình đón ổng về. Tổng đà chủ thử dựa vô phương trình đó mà truy thử xem.

Thành viên bang hội lại được một phen cười té ngựa. Đây hẳn là trò kể chuyện tiểu lâm chứ nào phải đồ vui. Tần Thiên Nhân lắc đầu bội thua Cửu Dương, hết phương bắt bí. Và thần quyền Nam hiệp bỗng ược ao có sự hiện diện của sư đệ chàng. Đáng tiếc lão Tôn thuộc lòng chỉ hai câu đó. Phải chi mà Cửu Dương ở đây thì mọi người được dịp nghe tiếp mấy trăm câu tầm xàm.

Cách đó hai dặm...

Đường khuya núi sâu. Màn mưa giăng mờ mờ. Có một người lê lét trên lối mòn đá sỏi. Khoảng nửa khắc trước đó, Trương Quốc Khải thử dùng kiếm làm nạng gằng gượng bước đi nhưng hơi tàn sức kiệt, cứ té úp mặt. Rồi lại đứng lên và té xuống. Vật lộn với đôi chân hồi lâu mà vẫn hoài công, chàng đành vứt kiếm sang bên để bò bằng hai tay và đầu gối.

Cơn gió lạnh làm xao xuyến, lòng chan chứa tình thương. Trương Quốc Khải thấy loáng thoáng lồng đèn vu quy màu đỏ. Chàng tự nhủ phải cố lên, chỉ còn một quãng là tới nơi bang hội đóng quân.

Mưa phùn vẫn không ngừng rơi hột. Tiếng nước rơi lồng với âm thanh sấm sét gầm thét trên cao nghe nao nao.

Đất cát càng lúc càng nhão nhoét khiến lối về trơn trượt và khó khăn hơn bao giờ hết. Trương Quốc Khải ẩm ực cung tay đầm thành thịch lên mặt lộ. Thường ngày con đường này vốn dĩ ngắn gọn nay bỗng dài hun hút với đêm thâu.

Máu đỏ chan hòa nước mưa, loang dài. Trương Quốc Khải quét mắt chung quanh, không thấy quân Thanh rượt đuổi mà chỉ có rừng trâm cô tịch và đồn xa xuôi reo hoang vắng cheo leo. Chàng biết bản thân hết phương cứu chữa, chất độc đã công tâm. Hiện tại, niềm mong mỏi duy nhất là cấp báo danh tánh của kẻ phản đồ cho Tần Thiên Nhân và các thành viên bang phái.

Vượt thêm vài thước, Trương Quốc Khải dừng lại thở dốc. Chàng nghiêng đầu trông một chú quạ đen nấp mình dưới gốc thông. Thâm tâm mơ hồ linh ngộ chân lý cuộc sống. Đời là một chuỗi những bài học quý giá mà chỉ khi trải nghiệm thực sự thì mới hiểu được ý nghĩa của nó. Từ nhỏ tới lớn, chàng không bao giờ ái ngại phút giây giáp mặt tử thần. Mãi cho đến khi đối diện tình thế thập tử nhất sinh này cũng vậy.

Điều duy nhất khiến chàng không cam lòng lìa xa thế gian chính là đôi mắt phượng hoàng. Chàng không muốn xuôi tay trước khi nhìn thấy hai hạt nhãn đen tuyền thơ mộng.

Mưa dần dần nặng hạt. Trương Quốc Khải từ từ khép mắt. Xa xa là hàng thông hoang vu mọc dưới chân Thanh Vân Sơn, dãy núi cao ngất ngưỡng như vùi lấp bao uất căm hận thù.

54. Chương 55: Oan Oan Tương Báo

Đồn Bạch Nhật.

Mưa tạnh. Tần lang và các thành viên bang hội cười nói vui vẻ trong đại sảnh chột giắt mình khi nghe một tên đệ tử bẩm báo. Tần Thiên Nhân ném chén rượu đang uống dở xuống đất, cùng Lâm Tổ Đình, lão Tôn và đám người xông ra xem. Ai nấy kinh hoàng. Trương Quốc Khải mình mẩy ghim đầy cung tên, máu me đầy dẫy.

- Tam ca! – Lâm Tổ Đình nghẹn ngào. Nàng vọt lại nắm bàn tay trái của sư huynh.

Tần Thiên Nhân và lão Tôn đỡ Trương Quốc Khải ngồi dậy.

- Mau báo cho Nữ Thần Y biết! – Lão Tôn ra lệnh.

Một vị võ thuật gia vâng dạ, quay mình chạy hướng tư thất. Đám đông xúm xít. Tần Thiên Nhân hỏi dồn:

- Là ai? Ai làm đệ ra nông nổi này? Hãy nói cho huynh biết.

Trương Quốc Khải mấp máy môi, rất muốn nói nhưng thốt không nên lời. Ánh mắt có dấu hiệu mất thần, chàng cảm giác lạnh lạnh cả châu thân. Tần Thiên Nhân đặt tay lên vai sư đệ:

- Tam đệ! Đệ phải ráng lên. Tây Hồ đang trên đường đến đây. Cô ấy nhất định có cách cứu đệ.

Và để khích lệ mầm sống hấp hối trong trái tim sắp sửa ngừng đập, Tần Thiên Nhân nói thêm:

- Tam đệ! Chúng ta đã từng thề là không cần cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh, nhưng phải cùng ngày cùng tháng cùng năm tử. Khi nào huynh còn trên cõi đời thì đệ chưa thể ra đi. Đệ không thể chết được!

Phía bên cạnh, Lâm Tổ Đình òa khóc:

- Tam ca! Huynh hãy cố lên, đừng nhắm mắt. Huynh còn chưa cưới vợ sanh con, dù sao cũng phải kiên trì.

Đúng lúc Nữ Thần Y vạch đám đông chen vào thì sức cùng lực kiệt, Trương Quốc Khải giơ cánh tay phải lên. Tần Thiên Nhân nắm chặt bàn tay rét buốt như băng.

Trương Quốc Khải không kịp nhìn thấy Nữ Thần Y. Chàng mệt mỏi thở từng hơi nặng nhọc, mắt trầm uất như muốn nói vạn lời. Rồi xuôi tay chàng từ biệt cõi đời. Tần Thiên Nhân vuốt mắt bạn hiền lần sau chót.

Âm thanh kêu gào khóc than náo loạn khoảng không trung. Lời thống thiết đường động lòng sông núi. Vũ trụ buồn ủ rũ phủ màu tang như xốt xa trần gian lắm bề bàng. Tiếng cơn gió mong manh buồn hiu hắt.

Nữ Thần Y hồi hải quỳ xuống bắt mạch. Trong chớp mắt, nàng gục đầu lên ngực sư huynh. Tam ca của nàng đã hóa người thiên cổ.

- Tam ca! – Nữ Thần Y thổn thức - Huynh đừng đùa với muội. Hãy mau mở mắt ra. Huynh còn nợ của muội lời hứa. Hôm trước huynh có nói sẽ dẫn muội đi thăm tượng phật bà Quan Âm ở Ngũ Đài Sơn!

- Cô đừng có như vậy – Lâm Tổ Đình giơ tay gạt lệ. Nàng đứng dậy ngỏ câu an ủi Nữ Thần Y - Nếu tam ca huynh ấy biết cô đau khổ sẽ không an lòng ra đi.

Tần Thiên Nhân hưởng ứng điều chí lý. Chàng vừa dìu Nữ Thần Y đứng lên vừa gạt đầu ủng hộ lời khuyên nhủ của Lâm Tổ Đình:

- Tổ Đình nói không sai. Mọi người hãy can đảm lên. Tam đương gia ở nơi Cửu Tuyền chắc chắn không muốn chúng ta vì quá đau lòng mà làm hỏng tinh thần đấu tranh.

- Đúng vậy! – Các thành viên bang phái nói - Chúng ta nhất định phải bình tĩnh, tìm cách báo thù cho tam đương gia!

Thấy mọi người định thần, lão Tôn mừng mừng tủi tủi. Ông cũng vụt đứng dậy nói:

- Bây giờ việc nên làm là mai táng tam đương gia. Sau đó mới tìm cách phục thù.

- Được! – Nhiều thành viên lên tiếng. Họ xung phong giúp ông lão đào huyệt và tình nguyện khắc mộ bia.

Khi lão Tôn và ba người thanh niên cúi xuống định khiêng thi thể của Trương Quốc Khải đi an táng thì Tần Thiên Nhân gọi giật:

- Gượm đã!

Tổng đà chủ lật lòng bàn tay phải của Trương Quốc Khải, thấy khắc chữ “đại.” Máu đã khô cứng. Tần Thiên Nhân đoán Trương Quốc Khải dùng mũi kiếm rạch thành.

Lâm Tổ Đình ngạc nhiên hỏi Tần Thiên Nhân:

- Tam ca khắc chữ “đại” nghĩa là sao? Huynh ấy muốn nói điều gì cho chúng ta biết đây?

Lão Tôn nhú mày:

- Không lẽ tam đương gia muốn ám chỉ kẻ hành hung là Phủ Doãn “đại” tướng quân Dương Tiêu Phong?

Tần Thiên Nhân không nói tiếng nào. Chàng còn đang phân vân phán đoán thì một thành viên bang phái vận y phục màu nâu hốt hải chạy vào, định quỳ xuống hành lễ nhưng Tần Thiên Nhân bảo:

- Huynh dài không cần đa lễ, có chuyện gì?

- Bẩm tổng đà chủ, huynh đệ chúng ta phát hiện quân đội triều đình đã và đang tiến vào thung lũng bằng hang động bí mật...

Người áo nâu chưa nói xong thì một thành viên khác tất tả trình:

- Nguy to rồi! Tổng đà chủ! Dưới chân núi Tông Quy và Thổ Đụn có hàng vạn quân Thanh phục kích!

Một thành viên nữa hét to:

- Tổng đà chủ! Tổng đà chủ! Ở trước cửa động Thạch, chúng tôi tìm thấy binh khí của đại đương gia Khẩu Tâm!

Nghe báo cáo, nhiều thành viên bang hội nhảy chồm chồm, tuy đã dự bị chiến chinh nhưng tâm tình vẫn cứ náo loạn. Lâm Tổ Đình là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí hỗn tạp:

- Tổng đà chủ! - Lâm Tổ Đình gọi Tần Thiên Nhân – Huynh hãy triệu tập nhân mã và tìm cách ứng phó. Để muội đi cứu đại ca Khẩu Tâm!

Tần Thiên Nhân không bằng lòng kế hoạch cứu người. Chàng cản Lâm Tổ Đình thực thành mưu lược bằng cách đồng dặc ra lệnh:

- Không ai được phép rời khỏi nơi này! Tất cả hãy tập trung vào hàng ngũ, chờ chỉ thị của ta!

Các thành viên bang phái tức tốc tuân lệnh tổng đà chủ, hè nhau xếp thành từng đội. Tiếng bước chân rộn rịp giẫm lên mặt đất.

Nhân lúc Tần Thiên Nhân chưa bận bịu điều khiển binh sĩ, Lâm Tổ Đình bước xăm xăm tới trước mặt chàng, cau có hỏi:

- Tại sao huynh không uội đi cứu người phe mình?

- Vì đó là kế diệu hổ ly sơn - Tần Thiên Nhân đáp nhanh.

Khi cảnh cáo Lâm Tổ Đình diệu kế nhử cộp lìa rừng, Tần Thiên Nhân đã biết chữ “đại” trong lòng bàn tay của Trương Quốc Khải có nghĩa là gì và dùng để ám chỉ ai.

Đứng gần đấy, lão Tôn và Nữ Thần Y nghe Tần Thiên Nhân nói thế thì cau mày rồi sực hiểu. Cả hai nhìn nhau khẽ lắc đầu, trái tim tràn trề thất vọng.

Lâm Tổ Đình chưa phát giác quỷ kế thâm độc. Ngờ tai nghe nhầm, nàng trở mặt hỏi Tần Thiên Nhân:

- Huynh bảo sao?

Tần Thiên Nhân không đáp từ mà bỏ Lâm Tổ Đình đứng đó để tự suy xét. Chàng cất bước đến chỗ quân ngũ. Các thành viên bang phái Đại Minh Triều cầm vũ khí lăm lăm. Trong tư thế nghiêm trang, người nào người nấy sẵn lòng tử chiến.

Tay rút lệnh tiễn, Tần Thiên Nhân nghiêm nghị phán:

- Hôm nay chúng ta quyết đấu một trận sinh tử với binh lính triều đình Mãn Châu. Trận chiến này do ta chỉ đạo. Ngoài ta thì các người không được nghe hiệu lệnh của ai!

Dừng lại vài giây, Tần Thiên Nhân gần giọng hỏi:

- Rõ hay chưa?

- Rõ!!! – Hàng vạn thành viên bang phái đồng loạt hô to.

Núi đồi mang tiếng hô hào uy phong vọng ra tứ phía. Khung cảnh oai hùng.

- Tốt lắm! – Tần Thiên Nhân lớn tiếng khen.

Và chàng giơ cao lệnh tiễn, chính thức chỉ huy binh mã:

- Quân đội một!

Nghe tổng đà chủ điểm danh, toán quân đội một nện vũ khí xuống đất. Rầm một tiếng. Đó chính là dấu hiệu sẵn sàng. Mặt đất cơ hầu rung rinh. Tần Thiên Nhân gật đầu hài lòng. Rồi chàng phát tay, hùng hồn ban lệnh:

- Nổi trống giương cờ!

55. Chương 56: Hoạn Nạn Thấu Chân Tình

Đồn Bạch Nhật.

Cách quân đội Đại Minh Triều một quãng rất xa, Dương Tiêu Phong ngồi lãnh đạm trên lưng hắc mã, mình cao tám trượng, khí chất cương nghị và mạnh mẽ phi thường. Phủ Doãn đại tướng quân hùng dũng bảo:

- Đánh trống thẳng trống!

Tiếng trống liên thanh của hai phe đều đặn vang lên. Quân kỳ đôi bên bay phất phới.

—oo0oo—

Nhân lúc cục diện chưa hỗn loạn, Tần Thiên Nhân ôm Nữ Thần Y vào lòng và vuốt tóc nương tử. Rồi chàng dắt nàng đến đối diện Lâm Tổ Đình, nói:

- Huynh sẽ ở đây cùng sinh tử với bang phái nhưng hai muội hãy đi mau. Tổ Đình, huynh giao Tây Hồ uội, hãy đưa cô ấy rời khỏi Giang Nam. Ân tình của muội, kiếp này huynh không trả được.

Tần Thiên Nhân nói xong thì trao tay Nữ Thần Y cho Lâm Tổ Đình, và đẩy họ đi. Lâm Tổ Đình nắm cổ tay của Nữ Thần Y, phụng lệnh mà thâm tâm suy nghĩ “sau khi muội đưa Nữ Thần Y đến nơi an toàn thì muội sẽ trở về nơi này cùng huynh đồng cam cộng khổ, sát cánh chung vai chiến đấu với binh lính triều đình Mãn Châu.”

Ngặt nỗi khổ tâm hoài vọng. Lâm Tổ Đình không thực hiện được kế hoạch. Nàng càng ra sức kéo, Nữ Thần Y càng chống cự. Sau hồi phản kháng, Nữ Thần Y thành công vượt khỏi bàn tay của Lâm Tổ Đình.

Tần Thiên Nhân lúc này đã bỏ đi chục bước.

- Thiên Nhân! – Nữ Thần Y gọi.

Tần Thiên Nhân quay mình. Nữ Thần Y chạy đến gần.

- Muội không đi! – Nàng nói và định cầm lấy tay chàng.

Tần Thiên Nhân gạt phắt.

- Chạy mau! – Chàng to tiếng ra lệnh cho nương tử.

- Thiên Nhân! – Nữ Thần Y lắc đầu nhỏ lệ.

Và nàng quỳ mọp xuống đất, cúi mặt, nói mà như năn nỉ:

- Muội không đi. Xin huynh đừng đuổi muội, Thiên Nhân.

Nước mắt là vũ khí lợi hại nhất của nữ nhi. Lòng bứt rứt, Tần Thiên Nhân chịu không nổi tình cảnh người vợ hiền nhỏ bé quỳ khúm núm dưới chân chàng.

- Tây Hồ - Tần Thiên Nhân dẹp điệu bộ cau có. Chàng hạ giọng - Muội nên nghe lời huynh, lìa xa Giang Nam. Huynh không muốn muội lọt vào tay của quân đội triều đình Mãn Châu.

- Nhưng mà Thiên Nhân... – Nữ Thần Y ngẩng đầu nhìn thẳng cặp mắt lo âu - Muội là nương tử của huynh, còn huynh là phu quân của muội. Huynh đã từng nói hai người chúng ta phải cùng buồn, cùng vui, cùng cam, cùng khổ và cùng hoạn nạn. Chúng ta đã bái đường nghĩa là đã trở thành phu thê. Cho nên huynh ở chỗ nào thì muội phải ở chỗ đó. Huynh đừng bảo muội rời khỏi huynh nữa.

Dường như phân giải chưa thỏa niềm thương yêu, Nữ Thần Y gục mặt hẳn xuống đất, khóc tẩm tấc:

- Tại sao huynh còn chưa rõ tấm lòng của muội? Muội thật tình không thể sống thiếu huynh.

Rồi chợt nhớ lý do mà chàng không muốn giữ nàng bên cạnh, Nữ Thần Y mím môi nói:

- Muội biết huynh lo lắng uội và muội cũng hứa rằng kiếp này muội chỉ thủy chung với một mình huynh. Rủi mà chúng ta thua trận, bị binh lính triều đình bắt giữ thì muội sẽ tìm cách tự sát, chết trước lúc binh lính chạm đến muội!

Giọt lệ giai nhân vốn dĩ lợi hại, ngôn từ còn nguy hiểm bội phần. Là đáng trọng phụ, ai thấy mỹ nữ khẩn thiết van xin, nước mắt tuôn lã chã mà chẳng động lòng thương cảm? Tần Thiên Nhân lại là trang anh tuấn nên càng không nỡ chối từ trái tim mà Nữ Thần Y đang dâng hiến trong lòng bàn tay.

Rốt cuộc, Tần Thiên Nhân hết cách khuyên răn đành thở dài và đỡ nàng đứng lên.

- Muội thật là khờ - Chàng vượt đôi má hồng bé bỏng – Sống không chịu, chịu ở lại đây với huynh chỉ có con đường chết thôi.

Nữ Thần Y cười nói:

- Muội không sợ chết. Muội chỉ sợ không được chết bên cạnh huynh.

Bông hoa hàm tiếu nở rạng ngời bao nhiêu là tình yêu bùng phát mãnh liệt chừng đó. Tần Thiên Nhân say mê ngẩng nhìn làn môi ửng đỏ.

Trong nháy mắt, lửa tình bùng cháy. Tần Thiên Nhân bưng đôi má đào trên tay. Nữ Thần Y vội vàng khép hai hàng mi cong lại. Tim đập loạn nhịp, nàng hôn hờ đợi nụ hôn đầu đời.

Ngay chốc thời điểm mà Tần Thiên Nhân sắp đặt nụ hôn đầu tiên lên đôi môi chín mọng như trái đào thơm ngọt thì hồi trống vang nhanh. Thành! Thành! Thành!

Tần Thiên Nhân liền buông Nữ Thần Y ra, quay sang truyền lệnh cho Lâm Tổ Đình triệu tập mười đội trưởng quân đội vào sảnh đường tụ họp.

—oo0oo—

Khi các đội trưởng bước vào đại sảnh thì thấy tổng đà chủ đứng trước bệ đá cẩm thạch, tay cầm lệnh tiễn màu đen. Lão Tôn và Lâm Tổ Đình trấn hai bên. Nữ Thần Y đứng sau lưng Lâm Tổ Đình. Dưới chân Tần Thiên Nhân có trải tấm bản đồ thung lũng với diện tích lớn cỡ chiếc giường.

Chờ mười đội trưởng hợp mặt đông đủ và xếp thành hai hàng ngay ngắn ở chính giữa sảnh đường, Tần Thiên Nhân mới gọi:

- Lão Tôn.

Lão Tôn quay sang, khom mình kính cẩn chờ lệnh. Tần Thiên Nhân nói:

- Ông hãy tường thuật những gì đã quan sát trên đài.

Lão Tôn vâng dạ. Và ông cúi nhìn sơn đồ, giơ tay chỉ hướng bắc:

- Bẩm tổng đà chủ, lúc này từ trên vọng gác, lão phu phát hiện hướng bắc có số lượng cờ trắng rồng xanh nhiều nhất, hướng nam ít nhất, còn hướng đông tây thì tỉ số ngang hàng.

Lời bẩm báo của ông lão khiến mười đội trưởng ngơ ngác nhìn nhau. Tiếng rầm rì lập tức vang lên.

Đội trưởng đội một vỗ vỗ trán, hỏi chung chung:

- Sao lại có thể như vậy được?

Đội trưởng đội hai nói:

- Dương Tiêu Phong bày phần đông số lượng binh mã ở phía bắc, đông, và tây...

Đội trưởng đội năm cướp lời:

- Như vậy chẳng khác nào thả ngõ cho chúng thoát thân vì phía nam chính là lối ra.

- Đúng vậy! – Đội trưởng đội mười gạt đầu - Nơi đó có hang Thần Xà, là con đường duy nhất để thoát khỏi thung lũng.

Tần Thiên Nhân đứng yên nhìn các đội trưởng vò đầu thắc mắc. Những gì họ kháo nhau chàng đã từng nghĩ qua. Dương Tiêu Phong thâm niên sa trường, bố trí như vậy hẳn có mục đích. Và Tần Thiên Nhân đưa mắt quan sát địa hình thêm một lần.

Thung lũng vốn được bốn dãy núi cao bao bọc. Tông Quy ngự ở phía bắc, Cổ Nhạc phía đông, Thanh Vân phía nam và Thổ Đụn phía tây. Còn đồn Bạch Nhật, tức là chỗ bang phái đang đóng đô thì lọt lòng ngay trung tâm. Từ đồn Bạch Nhật đi về hướng nam có hang Thần Xà, đó chính là lối ra vào thung lũng.

- Dương Tiêu Phong đang gài trận thế gì ấy nhỉ? – Đội trưởng đội bốn vấn đồng minh.

Đội trưởng đội bảy lắc đầu bó tay:

- Đại đa số binh mã triều đình mai phục tại chân núi Tông Quy nghĩa là đối ngược những gì chúng ta dự liệu.

Đội trưởng đội tám chỉ hướng nam:

- Có lẽ Dương Tiêu Phong tính trật một bước vì theo như thường lệ hễ bày trận pháp thì người ta hay bít ngõ ra vào để vây đánh tướng...

Lặng tai đến đây, tổng đà chủ háng giọng chen ngang:

- Dương Tiêu Phong không thể nào hồ đồ bày sai trận thế - Tần Thiên Nhân quả quyết - Hẳn nhất định có quỷ kế.

Các đội trưởng lập tức im bật. Duy chỉ một mình đội trưởng đội chín hỏi:

- Tổng đà chủ nghĩ Dương Tiêu Phong có chủ trương gì?

Tần Thiên Nhân nhíu mày nhìn trận đồ, lặng trầm nghiền cứu chiến lược. Lát sau, chàng nói:

- Hẳn có lẽ đang bày “kỳ trận.”

Các đội trưởng tròn mắt:

- Tổng đà chủ nói vậy nghĩa là sao?

Tần Thiên Nhân không trả lời thẳng:

- Lão Tôn nhìn thấy rừng bạch kỳ hướng bắc không có nghĩa là hướng bắc tập trung binh sĩ cầm cờ trắng.

Câu ám chỉ vu vơ mờ hồ như sương khói. Mười vị tướng nghếch mặt ngó nhau nhưng chừ phút chốc thì tổ tường mưu lược. Họ gạt gù:

- Tổng đà chủ nói chí lý. Dương Tiêu Phong rất có thể chỉ sai binh lính treo nhiều quân kỳ lên cột rồi cắm phía bắc. Thế thôi.

- Vậy thì hướng nam tuy nhìn có vẻ như đang “bỏ cửa” chứ thật ra đây là nơi binh lính phục kích nhiều nhất.

Giả thuyết “kỳ trận” được tán đồng nhanh như chớp. Lòng cảm giác bớt băn khoăn, mười vị đội trưởng thở ra, tinh thần tươi tỉnh.

- Tham kiến tổng đà chủ! – Bất thần có tiếng thỉnh an.

Các đội trưởng quay mình, thấy một trung niên vận hắc y, gương mặt lấm chấm rõ hoa, chân mang đôi hài lấm láp bùn. Tần Thiên Nhân ra hiệu miễn lễ. Vị trung niên cúi đầu tạ ơn.

Thấy người mật thám an toàn trở về, Lâm Tổ Đình vồn vã hỏi:

- Thám thính ra sao?

Hắc y trung niên nói:

- Thuộc hạ đã đi do thám, đích mắt thấy Dương Tiêu Phong và đoàn quân thiết giáp trấn giữ hướng bắc. Tô Khất và quân đội của hắn chắn phía tây. Còn phía nam thì thấy binh lính nhưng không nhiều lắm, cũng không có tướng thống lĩnh.

- Vậy còn phía đông? – Lâm Tổ Đình hỏi - Do ai trấn thủ?

Đôi nhãn quan của hắc y trung niên lộ nét chần chừ, lấm lét nhìn tổng đà chủ, chưa dám tiết lộ nhân vật cầm quân xuất trận hướng đông. Tuy không tận mắt chứng kiến nhưng lão Tôn đã đoán biết là người nào. Ông bèn tặc lưỡi đáp thế. Hắc y trung niên gật đầu đính chính. Các đội trưởng nghe danh liền tức tối dầm hai tay vào nhau, răng nghiến trào trợn.

Lâm Tổ Đình chém tay vào không khí:

- Muội phải bầm hấn nát như tương!

Và vốn can trường hiếu thắng, nàng quay sang Tần Thiên Nhân, đập tay lên ngực:

- Xin tổng đà chủ giao phó trách nhiệm truy bắt tên gian tặc uội. Muội sẽ mang hắn về đây trừng trị thỏa đáng.

Tần Thiên Nhân nhìn Lâm Tổ Đình, biết nàng tự phụ bản thân thiện chiến. Cơ mà điều đó là lẽ đương nhiên. Nàng võ công hết mức cao cường, khinh công lại giỏi nhưng chàng vẫn cứ ái ngại.

Tần Thiên Nhân lo nữ nhi thường hay có tính thương hại, đa sầu đa cảm thành ra lúc đối đầu tên gian tặc sẽ không nở xuống tay.

- Không! – Tần Thiên Nhân lắc đầu - Đội trưởng đội chín và mười sẽ phụ trách xua quân phía đông.

- Tại sao lại là đội trưởng đội chín và mười mà không phải là muội?

Tần Thiên Nhân không đáp từ. Chàng bảo các đội trưởng:

- Bây giờ chúng ta bàn kế hoạch chống kháng quân lính triều đình Mãn Châu. Dương Tiêu Phong đã có độc kế, chúng ta phải tương kế tựu kế để đánh trận này.

Các vị đội trưởng vây quanh sơn đồ chăm chú nghe tổng đà chủ vạch chiến lược triệt hạ Phủ Doãn đại tướng quân.

Tần Thiên Nhân nói:

- Dương Tiêu Phong cùng đoàn binh thiết giáp trấn giữ phía bắc cho nên chúng ta phải đổ dồn lực lượng tấn công phía bắc, bọc hậu, dí bắt hắn. Khi nắm được lệnh tiến của hắn trong tay thì Tô Khất ắt sẽ buông binh khí và quy hàng.

Ngừng dăm phút ọi người thông suốt, Tần Thiên Nhân mới bắt đầu vẽ chiến thuật:

- Để không trúng quỷ kế, ta sẽ thống lĩnh binh mã đi phía bắc giáp mặt Dương Tiêu Phong. Đội trưởng đội một, huynh đem nhân mã bản đội đi đến núi Tông Quy làm như thế này... Đội trưởng đội hai, huynh triệu tập binh mã chờ ta ở ngoài suối.

Đội trưởng đội một và hai nhận lệnh. Mỗi người cúi đầu chào tổng đà chủ, ra ngoài dẫn binh lính đi ngay. Tần Thiên Nhân nói tiếp:

- Đội trưởng đội ba, huynh hãy vào chuồng ngựa chọn những con ngựa nhỏ mà nhanh, rồi thống lĩnh nhân mã phi ngựa hướng tây bắc dụ đoàn binh thiết giáp đuổi theo. Dọc đường có thể ứng chiến nhưng không

cần liều mạng đánh nhau, điều tất yếu là phải cố chạy hướng hồ sen. Khi qua hồ thì xếp thành một hàng, chừa khoảng cách và chạy cho thật nhanh, đừng nên túm tụm với nhau.

Đội trưởng đội ba tiếp lệnh, đi chọn ngựa và điểm quân. Tần Thiên Nhân lại nói:

- Đội trưởng đội bốn, huynh cùng lão Tôn thống lĩnh nhân mã đội hình tập trung hai bên bờ hồ. Cố thủ nơi đó cho thật chặt chẽ, không được để Thanh bình đi qua. Nếu các người để một tên Thanh bình vượt qua hồ sen thì đừng trở về gặp ta nữa.

Lão Tôn cùng người đội trưởng đội bốn khom mình nhận lệnh, nhanh nhẹn đi bố trí.

- Đội trưởng đội năm và sáu – Tần Thiên Nhân bảo - Hai huynh đem quân tới núi Thổ Đụn cùng bát đường gia chỉ huy các đội nhân mã ở hướng tây, đấu với Tô Khất và binh lính của hắn.

Lâm Tổ Đình và các đội trưởng lập tức tuân lời, rời khỏi sảnh đường, nhảy lên chiến mã dẫn đội quân ra đi.

Cuối cùng, Tần Thiên Nhân sắp đặt bốn đội quân còn lại:

- Đội trưởng đội bảy và tám chỉ huy hướng nam. Đội trưởng đội chín và mười chỉ huy hướng đông.

Tổng đà chủ giải thích tường tận xong, đội trưởng đội bảy và tám mang toán quân xuôi đến Thanh Vân Sơn. Đội trưởng đội chín và mười đem tinh binh tới núi Cổ Nhạc.

Thoáng mắt, các chiến sĩ đã rời khỏi doanh trại để đi bày trận.

Tần Thiên Nhân dẫn Nữ Thần Y cùng đội trưởng đội hai và nhóm binh sĩ đang chờ ngoài bờ suối tiến về hướng bắc. Nhiều thân binh cầm trường đao hộ vệ chủ soái lập tức mở đường. Gần tới núi Tông Quy, Tần Thiên Nhân ra lệnh dừng chân và hạ trại ở cách trận địch chừng mười dặm. Khoảng tờ mờ sáng hôm sau, Lão Tôn, Lâm Tổ Đình và đội trưởng các đội phi ngựa đến báo cáo rằng cục diện đã được bố trí xong xuôi.

Tần Thiên Nhân nói:

- Hay lắm! Thật là làm phiền các vị.

Và chàng quay sang Nữ Thần Y, gật đầu một cái. Nữ Thần Y hiểu ý, bưng chiếc khay có mười ba ly rượu tới trước mặt các đội trưởng, lão Tôn và Lâm Tổ Đình. Sau khi mười hai người đó cầm ly lên, Nữ Thần Y mới trở lại trao ly rượu cuối cùng cho Tần Thiên Nhân.

Hai tay gior cao ly sành, tần Thiên Nhân nói:

- Đa tạ các vị đã không ngại hiểm nguy mà ra sức tương trợ, cứu nước nhà thoát khỏi cảnh đô hộ. Nếu như trận này chúng ta sống sót thì nhất định hội ngộ. Bằng không sẽ nâng ly ở cữu tuyến!

Uống cạn ly rượu tiễn biệt, lão Tôn cùng Lâm Tổ Đình và mười đội trưởng cáo từ. Tần Thiên Nhân siết chặt tay nường tử rồi lên ngựa, hạ lệnh xuất phát. Chàng cố tình không nói những lời chia phôi vì thốt ra loại ngôn từ đó chẳng khác nào di chúc. Nữ Thần Y hiểu nên chỉ âm thầm rơi lệ. Nàng cùng với hai trăm binh sĩ ở lại trại lính phụ trách cứu thương. Nước mắt đầm mi, giai nhân đứng trong lều nhìn vó ngựa khuất dần sau rừng dương liễu. Người nàng yêu đi chiến chinh để mai đây nghìn đời uyên ương có thể nối tơ duyên lành. Chàng đi đấu tranh để núi sông sum vầy và trời thanh vui nốt ngày xanh.

56. Chương 57: Dưỡng Hồ Di Họa

Dưới chân núi Tông Quy, bên trong doanh trại.

Dương Tiêu Phong ngồi đằng sau chiếc bàn gỗ mây, tay trái cầm lệnh tiễn, tay phải ung dung bưng tách trà hạt sen lên miệng. Một thanh niên mặc áo màu nho vén bức màn thêu hình bạch hổ bước vào quỳ xuống vấn an:

- Tham kiến Phủ Doãn đại tướng quân.

Dương Tiêu Phong chẳng buồn miễn lễ. Phủ Doãn đại tướng quân chậm rãi hớp một ngụm trà, mắt dán vô tâm sơn đồ treo trên vách lều cạnh bức rèm bạch hổ.

Tên mật thám có vẻ vô cùng nhẫn nại. Chắc đã quá quen với tác phong của Phủ Doãn đại tướng quân. Hắn quỳ đó, im thin thít, kiên nhẫn đợi Dương Tiêu Phong mở miệng hỏi chuyện.

- Tình hình diễn biến thế nào? – Dương Tiêu Phong uống gần hết tách trà mới chịu lên tiếng.

Tên mật thám nói:

- Bẩm tướng quân, Tần Thiên Nhân không mắc bẫy của chúng ta. Hắn đích thân dẫn đội quân đi hướng bắc.

Dương Tiêu Phong đặt tách trà lên mặt bàn, nhướng mắt:

- Người chắc chắn Tần Thiên Nhân xua binh hướng bắc? Không phải hướng nam?

Tên mật thám vái một cái:

- Thuộc hạ lấy đầu đảm bảo Tần Thiên Nhân dẫn quân hướng về phía bắc.

Dương Tiêu Phong đứng dậy thông thả đi đến chỗ treo tấm sơn đồ, dùng cán của lệnh kỳ vạch một vòng tròn chung quanh Thanh Vân Sơn, nói lầm rầm:

- Ta đã bố trí hết tất cả quân binh tinh nhuệ tại hướng nam.

Rạch thêm hai lần hình chữ thập ở núi Thổ Đụn, Dương Tiêu Phong lẩm bẩm:

- Tô Khất trấn thủ nơi này.

Và cầm phập cán nhọn vào đỉnh núi Cổ Nhạc, Dương Tiêu Phong tặc lưỡi:

- Ta chỉ lo mỗi một hướng đông. Hy vọng hắn hoàn thành trách nhiệm.

Tên mật thám nãy giờ quỳ cũng khá lâu nhưng không đau gối mà chỉ cảm thấy đau đầu. Tương tự nhóm thành viên Đại Minh Triều, gã thanh niên vận y phục màu nho mù tịt về cách bày binh bố trận của Phủ Doãn đại tướng quân.

Tuồng như đọc thấu ý nghĩ của tên thuộc hạ, Dương Tiêu Phong hỏi:

- Người thấy ta bố trận như vậy, thắc mắc lắm có phải không?

Mặc dù được bật đèn xanh, tên mật thám vẫn cứ lần chần, rõ ràng là đang hải Dương Tiêu Phong đến vỡ cả mặt.

Chung cuộc, không nén nổi tò mò, tên mật thám buột miệng:

- Thuộc hạ không hiểu tại sao chúng ta không lừa quân vào đánh úp bọn phản tặc Đại Minh Triều?

Dương Tiêu Phong điềm tĩnh đáp:

- Tướng giỏi ở mưu chứ không ở dũng. Tuy rằng phe ta binh đông hơn chúng nhưng vẫn phải dùng kỳ mưu để chiến đấu. Ta muốn thắng trận này với số lượng nhân mã hao tổn thấp nhất, vì sau khi tiêu diệt bang phái Đại Minh Triều thì chúng ta còn phải trở về kinh thành đối phó tên gian thần Ngạo Bái. Người có hiểu không?

Tên mật thám gật gù. “Đúng vậy,” hắn tự nhủ “so với bang phái Đại Minh Triều thì Ngạo Bái quả là mối họa to lớn gấp đôi.”

Và kẻ thanh niên mặc đồ màu nho thâm cảm phục vị tướng trung thành “hoàng thượng mà không có Dương Tiêu Phong bên cạnh, muốn chơi với tứ mệnh đại thần cứ y như là lấy trứng chọi đá, đem châu chấu què ra đấu với xe.”

- Thôi được - Dương Tiêu Phong phẩy tay - Người hãy đứng lên.

Đang suy nghĩ lan man, tên mật thám sực tỉnh. Hắn kính cẩn dập đầu tạ lễ trước khi đứng dậy, đi lại đằng sau lưng Dương Tiêu Phong.

- Người làm rất tốt – Dương Tiêu Phong khen thuộc hạ - Ngoài Tô Khất thì người là chiến sĩ đặc ý của ta. Người cứ tiếp tục theo dõi hắn.

Nghe Dương Tiêu Phong sai đi thám thính phe mình, tên mật thám tròn mắt:

- Đại nhân vẫn hoài nghi...

- Nơi quân trường thì chuyện gì cũng phải dự phòng - Dương Tiêu Phong lẹ làng xen ngang - Hắn đã phản bội bang hội để gia nhập phe ta, sẽ có ngày hắn phản ta để theo kẻ khác.

Tên mật thám sáng mắt:

- Ý của đại nhân là... Ngạo Bái sẽ ra tay mua chuộc?

Dương Tiêu Phong không phủ nhận suy đoán của tên thuộc hạ thân cận. Phủ Doãn đại tướng quân rút lệnh tiễn ra khỏi sơn đồ, so vai:

- Chuyện đó sau này hắn tính, giờ người hãy ra ngoài truyền lệnh của ta, bảo quân lính tập hợp.

Tên mật thám không dám nán nã, tức khắc vòng tay tuân chỉ. Một khắc sau, hắn trở vào lều bẩm cáo khẩu dụ đã ban. Dương Tiêu Phong phán:

- Chuẩn bị xuất binh.

57. Chương 58: Quyết Chiến Sinh Tử

Hướng bắc, núi Tông Quy.

Thần quyền Nam hiệp ngồi uy nghi trên lưng bạch mã, tay nắm lệnh tiễn màu đen. Đội trưởng đội hai kẻ bên trái, lăm lăm vũ khí. Cây trường mâu chiếu lấp lánh dưới ánh ban mai. Binh sĩ bang hội xếp thành ba nhóm, Hắc Kỳ một sọc, Hắc Kỳ hai sọc, và Hắc Kỳ ba sọc. Mỗi nhóm mười hàng đứng phía sau hai vị anh hào.

Phía đối diện, cách chừng nửa dặm, quân đội triều đình sắp thành bốn dãy trún sau lưng vị thống soái. Bắc quan đại nhân xuất hiện cùng hắc mã và cờ trắng rồng xanh. Các thành viên bang hội không hẹn mà đồng loạt sồn tóc gáy. Bãi chiến trường đất cát chứ phải là sông Dịch, sao họ lại ngỡ như đang đối đầu vị đế vương có công xây dựng Vạn Lý Trường Thành?

Dương Tiêu Phong dùng cặp mắt cao ngạo kinh tổng đà chủ của bang phái Đại Minh Triều. Tàn Thiên Nhân cũng nhìn xoáy vô mặt Phủ Doãn đại tướng quân. Kẻ này thấy kẻ kia đáng vẻ chêm chệ, đầy áp uy thế.

Tàn Thiên Nhân quyết định đánh nhanh rút gọn bèn giơ cao lệnh kỳ phát một cái rồi quát:

- Tấn công!!!

Đồng thời điểm đó, Dương Tiêu Phong dùng lệnh kỳ chỉ thẳng phía trước, hạ lệnh tiến quân.

Tổng đà chủ sấm vai tiên phong, dẫn đầu nhóm quân Hắc Kỳ hai sọc giáp trận. Đội trưởng đội hai dắt quân Hắc Kỳ một sọc bọc phía bên trái. Nhóm quân Hắc Kỳ ba sọc tràn sang hướng bên phải dùng chiến thuật vây hãm Dương Tiêu Phong. Tiếng bước chân chạy rần rần cộng giọng hò hét vang rân trời.

Binh lính triều đình được Dương Tiêu Phong huấn luyện, lăm trận thiện chiến. Dãy thứ nhất khua binh khí trong tay, bám sát Dương Tiêu Phong, tiến thẳng. Dãy thứ hai và ba tề ra hai bên chắn quân Hắc Kỳ một sọc và Hắc Kỳ ba sọc. Binh sĩ bang hội vì thế mà nhất thời chưa thể bọc hậu. Riêng dãy thứ tư án binh bất động, xem chừng chỉ phòng thủ chứ không sung trận.

Sa trường âm thanh ầm ĩ. Đội trưởng đội hai hươ cây trường mâu, phi tuấn mã vùn vụt đánh giáp lá cà. Ngựa chạy tới đâu là đầu rơi tới đó. Con vật hung hãn mang giáp sắt, chung quanh vành móng có chông

nhọn tua tủa, không ngừng cung chân hắt, đá, giẫm, đạp và giày xéo thân thể kẻ thù. Đội trưởng đội hai võ công tuyệt nghệ lại thêm thứ binh khí dài thông múa tít trên tay. Binh lính triều đình dù cố gắng cách mấy cũng chẳng dễ dãi nhập nội.

Phía đằng kia, Tần Thiên Nhân tể ngựa đến thật gần binh lính triều đình mới phi thân nhảy xuống thi triển đòn quyền, dùng tay không bẻ gãy cổ hai tên lính Thanh, vứt xác ra xa rồi chường nát óc thêm năm tên nữa.

Hai tên lính Thanh khác vội lao tới, cầm thương đâm pháp từ hai bên hông. Tần Thiên Nhân nhún chân nhảy ười thước, lộn một vòng trên không trung. Mất trọng điểm công kích, hai tên lính Thanh tránh không kịp, bị hai cây thương theo đà mà đâm lủng ruột.

Đáp xuống đất, Tần Thiên Nhân lại bị chục tên binh lính triều đình vây chặt. Mũi thương thọc tứ phương tám hướng. Tổng đà chủ đành xoay cổ tay vận tuyệt kỹ Thiên Thủ Chuẩn Đề quyền, mượn các cánh tay của Phật Nghìn Tay chụp lấy những trục gỗ của phần cán thương.

Đoạt được binh khí, Tần Thiên Nhân lợi dụng lực sát thương và tầm đánh xa mà quay một vòng. Chục tên lính Thanh bị cán thương quệt trúng bụng, ngã lăn cù ra đất. Chúng ngoác miệng thét to đau đớn khi bị chính phe mình lẫn phe địch giẫm nát xương, đạp bể sọ cho tới chết.

Tần Thiên Nhân gián tiếp sử dụng những cây thương đang ôm trong tay, tức khắc hóa thân thành nổ sống. Vận công lực vô lòng bàn tay, tổng đà chủ ném binh khí bay vèo vèo theo hình bán nguyệt ghim vô đỉnh đầu nhiều tên lính Thanh. Nạn nhân trợn mắt như trời trồng, chết tươi không kịp ngáp.

Còn lại cây thương cuối cùng, Tần Thiên Nhân không ném đi mà dùng để đấu với binh lính triều đình, dĩ độc trị độc xem thương pháp của ai vững chải hơn.

Lính Thanh tràn tới ồ ạt mà vẫn đấu không lại. Tần Thiên Nhân sử dụng thương thế tài tình, hết xoay trái quần khóa binh khí rồi xoay phải đề mũi thương của đối phương. Thương chuyển nhanh. Binh lính triều đình không trông thấy mũi vì các ngù thương tung bay qua lại làm ờ hẩn tầm nhìn. Ngù thương che giấu mũi thương tạo sự biến hóa ảo diệu. Tần Thiên Nhân lừa thế, dùng thương đâm chết một lên, rút ra và đâm chết tên kế tiếp. Dễ phát, dễ thu. Tổng đà chủ của bang phái Đại Minh Triều liên tục hạ sát hàng tá binh sĩ.

Dương Tiêu Phong đánh trận chấp chờn, ẩn ẩn hiện hiện. Mới ban đầu còn xung phong giết giặc hăng say, ngờ đâu nhìn qua nhìn lại thì đã bỏ trở về phía sau dãy quân phòng thủ.

Bãi chiến trường ngổn ngang thi thể. Máu đỏ thấm vô đất hóa thành nhiều vũng sinh. Binh mã bang hội kết liễu vô số quân Thanh. Cứ thế mà lần dần, ép quân Thanh lui về gần toán quân phòng thủ. Phen này phe Đại Minh Triều nắm chắc phần thắng.

Bất chợt Dương Tiêu Phong phát tay ra hiệu. Hỏa tiễn bay ào ạt về phía quân đội phản Thanh. Đất đá nổ tung tóe. Khói bay mịt trời. Té ra Dương Tiêu Phong có ý dụ quân đội bang hội lọt vào tầm bắn của pháo thủ. Toán quân phòng thủ cố tình đứng che pháo đài, chỉ khi nào các thành viên bang phái đến gần mới xé dịch, để lộ nòng súng.

Trúng kế độc, Tần Thiên Nhân và đội trưởng đội hai xua binh rút lui. Quân Thanh liên tiếp chúc nòng súng khạc lửa bắn nhau ra phía trước. Bãi chiến trường vốn dĩ hoang sơ giờ chìm trong bão lửa.

Quân Thanh chưa kịp hoan hô sĩ khí thì bỗng xuất hiện toán quân cờ đen khác. Theo sự hướng dẫn của tổng đà chủ, đội trưởng đội một đã sớm mai phục lực lượng ở hai bên cánh gà, phía sau hàng dương liễu. Quân đội một chia quân xung kích thành cả trăm toán. Mỗi toán có tới vài chục người khiêng ván gỗ bên rơm ướt nhất loạt xông ra chặn hỏa lực.

Đạn bị mộc cản, mất hiệu lực. Tần Thiên Nhân cùng quân đội hai thừa thế trở mình. Dương Tiêu Phong thấy tình hình thay đổi vội vàng tể ngựa cướp đường chạy trốn lên núi Tông Quy. Một nhóm lính Thanh nhanh chân tháo chạy theo chủ soái. Các nhóm còn lại vùng vẫy một hồi, bị quân đội bang hội đốc chiến giết sạch.

Tần Thiên Nhân quyết tâm truy kích Dương Tiêu Phong nên chia binh làm hai đội, quát ngựa rượt theo. Đội trưởng đội một dẫn quân đội một rẽ trái. Còn Tần Thiên Nhân và đội trưởng đội hai dẫn quân đội hai

rẽ phải.

Ngặt nổi kế hoạch thất bại. Lúc đội trưởng đội một phi tuần mã dẫn đoàn binh chạy lên sườn núi thì ầm một tiếng. Mặt đất lõm một góc rộng. Sức công phá của hỏa được càn quét một vùng. Lửa bùng cháy. Khói đen bốc lên nghi ngút rồi tiếp nổi bằng hàng vạn mảnh đá cuội bay tứ tung. Vì là kẻ đi đầu nên đội trưởng đội một trúng phục kích, bị hỏa được nổ banh xác mà chết.

Quân đội một nháo nhào cả lên. Tần Thiên Nhân và đội trưởng đội hai giật nảy, nét mặt tái mét khi biết âm thanh to rền buốt óc đó chính là thuốc nổ mà Dương Tiêu Phong đã sai thuộc hạ gài khắp sườn núi, sẵn sàng kích hoạt mỗi khi tác động. Chỉ có binh lính triều đình mới biết chỗ nào an chỗ nào nguy.

- Lui!

Bất đắc dĩ, Tần Thiên Nhân giật mạnh dây cương, ra lệnh rút quân về doanh trại.

(còn tiếp)

Hướng tây bắc.

Xa xa nhìn thấy cờ trắng phấp phới, lão Tôn mừng nói:

- Tuyệt diệu! Thanh binh đang đuổi theo quân đội ba. Đội trưởng đội bốn, chúng ta mau mau ẩn náu.

Đội trưởng đội bốn gật đầu tuân lệnh, quay ra sau lưng phát tay ra hiệu. Quân đội bốn liền co giò chạy đi ẩn nấp phía sau hàng thông.

Hai canh giờ trước đó, đội trưởng đội ba dẫn quân giao chiến với đoàn binh thiết giáp. Quân lính Đại Minh Triều đánh đấm một hồi thì nháy nhau quay ngựa, quất roi vùn vụt cho tuần mã chạy hướng hồ sen. Toán binh thiết giáp tưởng sẽ hốt trọn ổ, nhắm mắt nhắm mũi truy kích.

Chừng sắp đến hồ sen, quân đội phản Thanh chia thành một hàng, giục ngựa truy phong. Lúc quân đội ba phi tuần mã qua hồ thì lớp băng đóng trên mặt hồ không bể. Nguyên nhân là vì quân đội ba dùng toàn ngựa nhỏ, trọng lượng thấp. Hơn nữa, đội trưởng đội ba ra lệnh binh sĩ xếp thành một hàng, chừa khoảng cách giữa ngựa này và ngựa kia khá xa.

Trái hẳn quân đội bang phái, địa lý của đồn Bạch Nhật đối với quân Thanh vô cùng xa lạ. Chúng không biết phía trước là hồ nước vì mặt nước đóng đá vào mùa đông, giờ được thêm một lớp tuyết dày bao phủ nên trông cứ như đất liền.

Tướng lĩnh triều đình tự mình dẫn quân vào nơi tuyết địa. Hắn thấy quân địch chạy thực mạng thì càng thêm phấn khởi, bèn ra lệnh cho nguyên đoàn binh thiết giáp ừn ừn rượt đuổi. Người nào người nấy phi ngựa kẻ nhau, phóng trí mạng.

Khoảng cách khít rịt của đoàn binh thiết giáp làm gia tăng trọng lượng. Mặt hồ chịu không nổi sức nặng. Rắc! Băng nứt.

Tên chỉ huy và một nhóm quân áo sắt chưa kịp hét lên đã rơi tõm xuống dòng nước lạnh. Số còn lại ghi mạnh dây cương nhưng không kịp, bèn đánh liều nhảy xuống ngựa. Chúng định ra sức cứu tên thủ lĩnh thì không ngờ gặp phải quân đội cờ đen kích sẵn ở hai bên bờ hồ. Lão Tôn cùng đội trưởng đội bốn và quân phục xông đến đánh tới tấp. “Thì ra đây là một cạm bẫy,” Thanh binh ngỡ ngàng. Quân đội bang hội giả thua trước, dụ kẻ thù tới nơi này rồi mới phản công.

Trên bờ, tiếng binh khí và chạm leng keng. Trong hồ, tiếng cầu cứu hoảng loạn xé nát một mảnh trời. Ý chí giành giật mạng sống của nhân sinh vô cùng quyết liệt. Binh sĩ triều đình bầu vúi nhau, người này gằng dề người kia xuống nước để cho bản thân trôi lên nhưng cuối cùng chẳng ai thoát khỏi bàn tay tử thần. Những bộ áo sắt nặng nề kéo binh lính triều đình chìm lìm. Thoáng mắt mà người ngựa, đao thương và giáp sắt không thấy đâu nữa. Trên dòng sông vốn dĩ trắng xóa những tảng băng giờ nổi lều bều những lá cờ.

Nhắc lại toán quân trên bờ. Vốn được Dương Tiêu Phong huấn luyện kỹ lưỡng, trong lúc hỗn loạn, Thanh binh vẫn nghe lệnh của phó thống lĩnh mà tập hợp vô một chỗ sắp thành trận thế. Chúng đứng túm tụm, châu lưng. Quân đội phản Thanh vây kín cơ mà không giết được bao lắm mạng. Tuy rằng một bên binh doanh ít ỏi chọi một bên nhân mã đông đủ nhưng hễ binh khí của bang hội đâm vào áo giáp là bị bật ra

ngoài ngay tắp lự. Ấu cũng vì mũ nón và y phục đều được rèn bằng sắt dày nên vũ khí không thể đã thương. Ngược lại, quân sĩ phản Thanh còn bị trường mâu chém lia lịa, chỉ biết cố gắng chống đỡ.

Lão Tôn đành thay đổi chiến thuật. Ông bảo đội trưởng đội ba và quân đội ba tiếp tục đánh trong khi đội trưởng đội bốn sai một nhóm người đi đốn mấy cây thông khô héo, mang về chất xung quanh đám quân thiết giáp. Chờ cho quân đội ba lui hết ra ngoài, lão Tôn truyền lệnh nổi lửa. Áo giáp sắt gặp lửa liền tăng cường nhiệt độ. Sợ bị thiêu sống, toán quân thiết giáp không thêm giữ vững đội hình nữa mà lao thân ra ngoài vòng hỏa.

Gặp tình thế một chọi ba, lính Thanh hoảng hốt quay lưng tránh đằng đông thì bị đâm đằng tây. Tuy nhiên chúng vẫn còn áo giáp bảo hộ. Đơn đao của quân đội bang hội chém vào giáp sắt thì bị dội ngược về.

Lần này, lão Tôn truyền lệnh cho quân đội bang hội vác giáo dài, nhắm ngay mặt mà đâm. Tên phó thống lĩnh nộp mạng trước tiên. Hắn bị lão Tôn và bốn năm binh lính Đại Minh Triều dí chặt. Sau hồi kiên quyết chống trả, hắn mệt đứt đừ, sơ sẩy phòng thủ. Lão Tôn thừa cơ hội mà dùng giáo quệt trúng trán của hắn. Chiếc nón sắt bay xuống đất. Tiện tay, lão Tôn đâm thẳng thêm một nhát. Tên phó thống lĩnh bị thủng cổ, chết ngay.

Tận mắt chứng kiến vị phó thống lĩnh của mình chết tức tưởi, toán quân thiết giáp tán loạn không còn ý chí phấn đấu gì nữa, chỉ chốc lát là bị quân đội bang hội diệt sạch.

Lão Tôn chỉ huy nhân mã đánh tan quân Thanh, vừa đem binh về doanh trại vừa cười nói hả hê với hai vị đội trưởng.

(còn tiếp)

Hướng tây, núi Thổ Đụn.

Lâm Tổ Đình xua binh đến đấu với đoàn quân của phó tướng mai lặc chương kinh.

- Quân đội năm tấn công hướng bên trái! – Nàng chia binh tả hữu - Quân đội sáu theo ta!

Nhận lệnh chỉ huy, đội trưởng đội năm tức tốc dẫn đoàn nhân mã rẽ trái. Lâm Tổ Đình cùng quân đội sáu rẽ phải. Vừa trông thấy phó tướng quân Tô Khất, Lâm Tổ Đình liền tuốt kiếm hô:

- Giết!!!

Biểu dương lực lượng xong, Lâm Tổ Đình giục ngựa chạy vào giữa trận, xung đột như vào chỗ không người khiến đại binh của Tô Khất sợ hãi rụng rời, hồn vía tức thì bay lên mây xanh.

Vô tận trung quân, cách Tô Khất khoảng chừng chục thước, Lâm Tổ Đình đạp chân lên bàn đạp của yên ngựa để lấy trớn thì triển khinh công bay tới chém một nhát lên đầu vị phó tướng quân. Keng!!! Tô Khất lẹ làng lật lưỡi đao đỡ hung khí. Lúc này, binh lính Đại Minh Triều cũng vừa trở tới. Trận hỗn chiến bắt đầu.

Quân của Tô Khất sử dụng nhiều loại vũ khí chứ không chỉ riêng gì trường mâu. Nào là đao nào là kiếm, rồi thêm phủ, chùy... Còn quân đội năm và sáu của bang phái Đại Minh Triều thì đại đa số chọn côn làm binh khí. Côn có hình dạng phong phú, phân chia thành hàng trăm tiểu loại. Chẳng hạn như roi, trung, đoản, trường, một khúc, nhiều khúc...

Quân đội phản Thanh xoay côn vòng vòng, quất roi chan chát. Binh lính triều đình chẳng kém bao lăm. Hai phe vừa đánh vừa tự vệ đến toát mồ hôi hột.

Nhắc lại hai đại nhân vật.

“Đao pháp của tên này rất khá,” Lâm Tổ Đình nhủ lòng. Và nàng vận nội công vô cánh tay, dùng sức đè thanh kiếm xuống. Tô Khất cũng áp sát thanh đao rồi kéo một đường. Ken két! Tiếng hai thanh sắt va chạm nghe ề cả hàm răng. Lửa tóe ra nhiều tia nhấp nháy.

Lâm Tổ Đình xung trận mãnh mung. Nàng bấm môi thối nhẹ. Tức thời, một cây kim nhỏ xíu cỡ hai phân phóng ra khỏi cửa miệng. Kim bạc bén nhọn ghim sâu vô đầu con hắc mã khiến nó lông lên như đang chạm mạch. Tô Khất tròn mắt, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra với con chiến mã tâm đắc thì đã bị nó hất lên không trung.

Bịch! Con chiến mã sục chân, ngã quật sang một bên, chết bất đắc kỳ tử. Tô Khất và Lâm Tổ Đình đáp xuống đất cùng một lượt.

- Quân vô sỉ! – Tô Khất điểm mặt Lâm Tổ Đình, diên tiết quát mà không chịu suy nghĩ – Sa trường con vật vô tội vậy, sao người lại hành hung tuấn mã của ta?

Lâm Tổ Đình không nói không rằng, lao tới chém búa xua. Tô Khất khuấy đao liên hồi chống đỡ. Vừa đánh, Tô Khất vừa ngán. Hắn nhìn diện mạo của Lâm Tổ Đình, thấy người con gái này xinh đẹp hơn tiên sa mà cầm lặng như cô hồn, tung chiêu nào chiêu nấy chí tử. “Đúng là cộp cái chính tông,” Tô Khất cau mày. Và hắn chợt chợt bụng khi nhớ tới câu “một khi mà nữ nhi liều mạng thì vạn người khó địch.”

Cả hai đối thủ lần lượt trao đổi chiêu thức. Đôi bên chọi nhau như Viên Thiệu chọi Công Tôn Toản trên sông Bàn Hà. Không ai thua kém ai. Trong một lần xuất chiêu ác liệt, thanh kiếm và thanh đao bị nội công của hai người chèn ép đến gãy rụp. Chủ nhân của hai thanh sắt trợn tròn. Không hề công lực đôi bên ngang hàng thế này.

Lâm Tổ Đình và Tô Khất còn thêm một phen kinh ngạc khi họ đồng loạt cúi xuống nhặt song nhị khúc còn đang nằm lẩn lóc trên mặt đất.

Tô Khất vớ song lưỡng tiết côn, nắm ở phần thân, cách đầu côn khoảng chừng hai phân. Các động tác phong phú, Tô Khất làm chủ đôi côn có phần khá thành thạo. Về phần Lâm Tổ Đình thì tay phải cầm phía đầu một thanh côn, tay trái nắm phía đuôi thanh còn lại. Nàng giữ thẳng hai thân côn và tấn công bằng đầu thanh côn vào huyệt dẫn trung của Tô Khất.

Lực đánh cực mạnh vì nàng dồn sức vào đầu côn. Rồi được hỗ trợ bởi lực ly tâm và phản lực trong nhiều đòn thế, Lâm Tổ Đình liên tục cầm một thanh côn và đánh văng thanh còn lại vào ngực đối phương.

Thấy giai nhân hết loan côn thì tới thu côn, luân phiên nhoang nhoáng, Tô Khất đỡ bằng cách chập cả hai thanh côn lại với nhau rồi gạt trái gạt phải, xéo, dọc và ngang.

Sau khi song côn chạm phải cặp côn của Tô Khất, Lâm Tổ Đình cảm giác phản lực của thanh côn bật mạnh. Để không bị phản tác dụng khi dùng côn nhị khúc, nàng phải trụ tấn cho thật vững vàng.

Lâm Tổ Đình mang tất cả những kỹ thuật đánh côn đa dạng ra hành hình. Thế võ đặc dị, chiêu thức biến hóa khôn lường. Nàng khuyến, ném và phan côn vô phần bụng của đối thủ. Tô Khất thực lùi ra phía sau để tránh đường côn kỳ tuyệt, hớn hên một chút là bị ba mươi hai biến thể của nàng đả bại ngay.

Sau một trăm chiêu, Lâm Tổ Đình lừa được thế công phá bằng hai đầu côn. Tế thiên giáng địa, tấn bộ tự nhiên. Nàng xuất đòn theo chiều nghịch, lấy nghịch để chế thuận làm cho Tô Khất không định được phương hướng và rơi vào thế quẫn. Đây chính là cái nôi của những tuyệt kỹ sử dụng côn mà nàng khổ công học tập từ Sư Thái. Song song đó, côn pháp được nàng áp dụng triệt để phép âm dương ngũ hành cùng năng lực biến hóa của đồ hình bát quái. Nàng trầm tĩnh khai triển đấu pháp, bộ pháp di chuyển linh hoạt.

Khi bị Tô Khất tấn công, nàng không vùng côn thủ thân mà lập tức lia côn áp sát và lượn theo chiều côn của Tô Khất để công đòn cận chiến. Đồng thời, nàng quay tròn khúc côn, khống chế tầm côn để thực hiện thế “đâm so đũa”, một thế côn bí truyền mà tới nay võ lâm vẫn chưa có cách hóa giải. Chiêu thức đây chính là tuyệt kỹ xuất quỷ nhập thần có một không hai của môn binh khí lừng danh này.

Võ công của Lâm Tổ Đình thiên về tạp nham, binh khí nào cũng có thể sử dụng được, khác với Tô Khất chỉ tinh thông đao thuật nên người đẹp chiếm nhiều ưu thế. Mới giao phong ba hiệp mà Tô Khất gần như đuối sức, cảm giác muốn bại.

Cuối cùng, nữ nhi chế ngự anh tài. Tô Khất bị khúc côn của Lâm Tổ Đình quẹt trúng bả vai. Do lúng túng mà động tác của Tô Khất không còn linh động, lực đánh bớt mạnh và linh hoạt yếu hơn ban đầu. Phó tướng quân tiếp tục dấn đòn vô ngực, bụng và bắp vế. Thân cô thế cùng, Tô Khất chỉ còn biết trông nhờ đoàn quân tương cứu nhưng binh lính triều đình bận giao chiến.

(còn tiếp)

Hướng nam.

Đội trưởng đội bảy và tám vâng lệnh Tần Thiên Nhân, thống lĩnh binh mã đến Thanh Vân Sơn dẹp loạn. Đứng đầu quân lính triều đình Mãn Châu, hai đội trưởng của bang phái Đại Minh Triều không hề tỏ vẻ khiếp sợ mà xua ngựa sẵn lại giao binh vô cùng quyết liệt.

Quân Thanh bị quân đội Đại Minh Triều đánh chạy có cờ, liền rút hết vào hang Thần Xà. Hang động dài và sâu, là lối duy nhất để rời khỏi thung lũng. Hang Thần Xà mang cái tên lạ lùng như vậy bởi vì đó là một hang động thiên tạo, dài ngoằn ngoèo giống hình con rắn và được kiến trúc với hai đường ra. Một lối chứa nhiều cửa quẹo phải và một lối toàn là cửa quẹo trái. Binh lính triều đình thua trận, cùng nhau rẽ hướng có nhiều cửa quẹo phải.

Quân đội bang hội nhất nhất không tha đám giặc ngoại xâm nên đuổi theo đánh, quyết tâm diệt cỏ cho tận gốc rễ. Ngặt nỗi, chính lòng yêu nước đã vô tình đẩy họ vào chiếc bẫy do đối phương dàn ra.

Lúc đội trưởng đội bảy và tám thúc quân vào đánh gấp thì gặp phục kích. Hàng trăm mũi tên bay búa xua. Toán quân đi đầu bị hạ ngay lập tức, còn đội trưởng đội bảy và tám thì liên tục nhảy tránh. Khoảng nửa khắc sau, trận mưa cung tên chấm dứt. Quân đội bang phái chưa kịp định thần thì từ đằng sau ngã rẽ, một đạo binh hùng hổ kéo ra. Đội trưởng đội bảy và tám vùng binh khí đánh tới tấp, triệt được hai mươi mấy tên.

Thống lĩnh của nhóm quân triều đình xuất hiện. Hắn có cặp mắt ti hí như mắt lươn, đôi môi chì, mũi hỉnh. Hai cánh tay dài lồng thòng như tay vượn, hắn cầm song đao đồ xô lại cự chiến. Hai đội trưởng bang hội đồng tâm hợp sức mà vẫn không phải là đối thủ. Bình thường thì một trong hai đội trưởng có thể dư sức chế phục tên tướng Thanh nhưng hôm nay lại khác.

Ban này, binh lính triều đình giả vờ đánh thua, cố tình dụ đối phương vô động bằng lối đi bên phải bởi vì lúc các thành viên bang hội quẹo phải thì binh khí mất phạm vi xoay trở. Với tầm đánh nghịch, quân đội phản Thanh xoay chuyển khó khăn trong khi phía binh sĩ triều đình lợi thuộc tầm đánh thuận.

Tình hình thời bấy giờ, quân đội phản Thanh rất muốn thoái lui nhưng lại bị bao vây. Thanh binh dùng chiến thuật tâm lý, khua chiêng động trống rầm rầm ở ngoài cửa hang. Âm thanh động trời chuyển đất là phương pháp tác chiến nhằm áp đảo tinh thần.

Chỉ trong vòng một canh giờ, hai vị tướng sĩ của quân đội bảy và tám trận vong. Thêm một canh giờ nữa, toàn thể binh lính Đại Minh Triều hy sinh tại trận tiền. Thanh binh hô hào chiến thắng.

Tướng lĩnh triều đình thành công bình định đồi núi phía nam bằng cách đợi quân đội bang hội tuân hết vào động rồi mới tung quân đánh quật trở lại. Dương Tiêu Phong đã khảo sát địa hình của đồn Bạch Nhật hết sức chu toàn nên mới có thể bày ra sách lược độc đáo này, dùng lối đi bên phải mà trấn át tầm đánh của đối phương, ngăn cản không cho binh khí hoạt động trong hang Thần Xà chật hẹp.

(còn tiếp)

Hướng đông, núi Cổ Nhạc.

Nhác thấy quân đội phản Thanh ló mặt sau rừng thông, binh lính triều đình vội lấp tên. Nhưng tên chưa kịp rời nỏ thì đội trưởng đội mười đã xua quân phục từ bên hông xông vào giết hàng trăm mạng khiến quân triều đình khiếp vía. Tiếp đó, quân đội chín ừn ừn kéo đến. Rừng binh khí chuyển động. Hai phe loạn đả, máu chảy thành sông.

Bấy giờ, tên phản bội bang hội mới kéo quân từ trên sườn núi Cổ Nhạc ồ xuống ứng phó. Dầu đã được thông cáo mà đội trưởng đội chín và mười vẫn không thoát khỏi kinh ngạc khi thấy tên phản tặc phóng ngựa đến từ đằng xa, tay cầm cờ trắng.

Tên phản tặc dẫn quân ập lại, vây bọc lấy quân đội phản Thanh ở giữa trận. Hai đội trưởng chín và mười bị quân địch vây ngặt. Cả hai người hậm hực khi trông thấy vị đương gia mà họ kính nể đầu quân triều đình. Con người tẻ bạc đó đích thân chỉ huy Thanh binh vác kích vác thương sát hại huynh đệ đồng môn.

Đội trưởng đội chín và mười ứng biến bằng cách nháy nhau thúc ngựa tiến vào hậu quân, định bắt tên gian tặc đang mà dùng hãn uy hiếp Thanh binh buông vũ khí đầu hàng. Khổ thay, mưu tính thất sách, hai đội trưởng gặp ba mươi mấy tên Thanh binh giục ngựa xông ra cản lại. Đánh được vài hiệp, mười sáu tên Thanh binh bị đội trưởng đội mười dùng giáo đâm chết nhưng ngay sau đó thì chính bản thân của vị dũng

sĩ lại thọ thương, một mũi tên có bôi nọc rắn hổ mang chĩa bay đến đâm xuyên qua cườm tay trái. Đội trưởng đội mười té xuống đất, lăn lộn vài vòng trong đau đớn. Nọc độc thấm vô mạch máu chủ, truyền nhanh lên tim.

Mất đi trợ thủ, đội trưởng đội chín vừa chống chọi mười mấy tên Thanh binh vừa phải chiến đấu với tên phản tặc. Kết cuộc không khâm khá hơn đồng đạo là bao. Đội trưởng đội chín lãnh một đao lên lưng.

Thấy đối thủ ngã đập đầu vào tảng đá, tên phản tặc giục ngựa tới gần, cười gằn một tiếng trước khi giật mạnh dây cương. Đội trưởng đội chín bị con vật hung tợn co giò giẫm đạp cho đến chết.

Thiếu tướng chỉ huy, binh sĩ phản Thanh cơ hồ tan rã. Những lá cờ đen đỏ rục rục hết rẫy mía trong mùa thu hoạch. Từ bốn phương tám hướng, binh lính triều đình trỗi dậy tựa ngàn sóng xô, cùng xung phong tiến lên như nước lũ tràn bờ.

Quân đội chín và mười vương phải vòng nguy khốn, tả xung hữu đột một hồi thì xoay trở không thành. Họ trộn mắt chứng kiến tên phản tặc ra tay giết hại thành viên bang phái. Khí thế hùng mạnh như đôi cánh đại bàng, hấn xuất toàn chiêu chí tử, nhanh thần tốc.

Sau bốn canh giờ, đa số binh lính triều đình đứng vững trong khi các thành viên bang hội kẻ thì tử vong, người thì tàn phế. Mặt trời lên tới đỉnh, chiếu nghìn tia gắt gao. Trên ngọn núi Cổ Nhạc xuất hiện một lá cờ trắng rồng xanh uốn lượn.

58. Chương 59: Quyết Chiến Sinh Tử (2)

Doanh trại.

Giờ Mùi. Trời xế trưa. Dưới ngàn mây chơi vơi có chiếc bóng hồng lượn lơ cạnh hàng dương liễu. Một mình quạnh hiu. Vài canh giờ trước đó, chiếc bóng cũng đứng tại nơi này giương cặp mắt phượng hoàng trông vời xa xôi, tai cổ lắng nghe tiếng vó ngựa xông pha muôn trùng diệu vợi.

Đứng đợi thêm một lát, chiếc bóng cô quạnh ngồi trên phiến đá xanh. Đôi tay thon dài áp lên ngực, lòng vừa phập phồng vừa hoang mang. Nàng khẩn xin làn gió đông mang ra biên khu lời nguyện cầu bình an vạn hạnh.

Đang hồi vọng phu ải, chợt thấy bụi mù tung bay. Khóe môi trái tim chưa dám cười. Phải chăng đây là đoàn binh lính triều đình tiến quân hay chính là người xưa trở về để suốt đời cùng nàng đan tay, cùng nàng sánh vai an cư nơi rừng xa vạn lý?

Trận giao tranh ở chân núi Tông Quy kết thúc bằng màn chiến thắng oanh liệt. Trời không phụ người lành. Tay vén cành dương liễu, hai hàng lệ đã khô tuôn. Nữ Thần Y kịp thời trông thấy vóc dáng phu quân. Tần Thiên Nhân cùng đội trưởng đội hai dẫn đoàn binh mã khái hoàn từ hướng bắc.

Giai nhân vừa chạy đến đối diện vừa hét hải gọi to tên người yêu dấu. Nàng vội vã suýt bao lần vấp ngã. Tim chinh nhân mở rộng đón tân nương. Nữ Thần Y mặc kệ hai hàng lệ trào tuôn. Tay làm lược, Tần Thiên Nhân chải làn tóc rối. Thấy toán quân nháy nhau mỉm cười, Nữ Thần Y then thùng lau khô dòng lệ rồi cúi đầu nâng vạt áo mân mê. Tần Thiên Nhân nghe lòng chàng thương mến tràn trề...

—oo0oo—

Về tới doanh trại, y phục hãy còn dẫm máu tươi, tổng đà chủ khuyên người đội trưởng tài ba an nghỉ trong khi bản thân đi chinh đồn quân ngũ, chăm sóc chiến mã và thân hành thăm hỏi thương binh. Tuy rằng bang phái Đại Minh Triều quay về trong niềm chiến thắng vinh quang nhưng cũng đã mất đi một phần ba binh tướng.

Bên trong căn lều vải nâu vốn dĩ dùng làm kho chứa thuốc, hàng tá chiến sĩ thọ thương đang nằm chờ chữa trị mà lang y thì chỉ có một. Lại nữa, từ bên ngoài, quân lính không ngừng khiêng thêm thương binh vào lều.

Thoáng mắt là căn lều chật ních. Nữ Thần Y bèn quyết định chia khu. Nàng hỏi tổng đà chủ:

- Doanh trại ngoài những căn lều cho chiến binh an nghỉ thì còn dư mấy căn?

Tần Thiên Nhân đáp:

- Còn ba căn bỏ trống – Và chàng lập tức vén bức rèm, đưa tay chỉ - Ở đằng kia, ba căn lều đó chưa có người sử dụng.

- May quá - Nữ Thần Y mừng rỡ – Muội sẽ dùng ba căn lều đó làm chỗ cứu thương.

Nói rồi, nàng bảo phu quân:

- Bây giờ huynh hãy giúp muội đưa tất cả các bệnh nhân trọng thương vì hỏa dược vào lều bên phải, những người trọng thương vì binh khí vào lều bên trái, và những người bị trúng tên hay trúng độc vào lều chính giữa.

Tần Thiên Nhân gật đầu, đi thực hành ngay. Còn một mình trong kho thuốc, Nữ Thần Y lấy giấy và ngồi xuống viết toa. Lát sau, Tần Thiên Nhân vén bức rèm bước vào nói:

- Tất cả đã làm theo ý của muội.

- Tốt lắm – Nữ Thần Y gật gù, mắt không rời khỏi tờ giấy – Cám ơn huynh.

Tần Thiên Nhân tiến đến gần, nghiêng đầu nhìn toa thuốc. Hai phút trôi qua, Nữ Thần Y mới gác bút. Nàng đứng dậy trao mấy tờ giấy cho Tần Thiên Nhân:

- Huynh có thể nào giúp muội nhờ người chế biến hai loại thuốc chuyên dùng, là Hắc Bạch Đĩnh và Tướng Quân Đơn?

Tần Thiên Nhân đưa tờ giấy lên đọc. Nữ Thần Y nói:

- Hắc Bạch Đĩnh dùng để chữa những vết thương bị binh khí chém trúng. Huynh hãy lấy Đại Hoàng tán nhỏ với vôi và Bồ Hóng rồi rắc vào vết thương trước khi băng bó.

Tần Thiên Nhân gật đầu, Nữ Thần Y lại bảo:

- Còn Tướng Quân Đơn thì có thể trị các vết bỏng do lửa hay là hỏa dược mà thành. Huynh đi nhờ người dùng nước vôi trong hòa chung Đại Hoàng để mà rửa vết thương cho thật sạch. Rồi cho Đại Hoàng vào cối giã cùng Mần Tươi và Trần Châu Thảo, lấy nước đắp bên ngoài vết thương.

Đợi nàng thốt tròn câu, Tần Thiên Nhân hỏi:

- Ở đây chỉ có hai toa thuốc, còn những người bị trúng tên và trúng độc thì sao?

Nữ Thần Y trả lời:

- Muội sẽ đích thân đến đó điều trị.

Dứt lời, Nữ Thần Y với tay lấy thùng thuốc và bước ra khỏi căn lều.

—oo0oo—

Tái thế Hoa Đà đứng ở giữa lều đưa mắt nhìn quanh, thấy đâu đâu cũng là thương phế binh. Bốn bề vang lên tiếng rên rỉ. Đại đa số thương binh trong căn lều này bị trúng tên độc. Có nhiều người tự tiện rút tên ra nhưng cũng có những mũi tên ghim quá sâu vào thịt.

Nữ Thần Y đặt thùng thuốc xuống, bảo một thanh niên áo xanh đứng gần đó:

- Huynh đài giúp tôi pha chế thuốc gây tê.

Thanh niên áo xanh vâng dạ. Nữ Thần Y mở thùng thuốc lấy ra vài lọ, nói:

- Đây là Ma Hoàng, hạt Cà Gai, Xuyên Ô Đầu và hoa Cà Độc Dược. Huynh đài hãy giúp tôi tán nhỏ ba loại thuốc đầu tiên, dùng liều lượng bằng nhau, rồi hòa với hoa Cà Độc Dược, lượng gấp đôi. Sau đó thì pha trong rượu hay nước trà và cho họ uống.

Quay sang một thanh niên bận áo đen, Nữ Thần Y nói:

- Chúng ta sẽ chờ nửa khắc. Khi thuốc thấm vào mạch máu thì huynh đài hãy giúp tôi rút những mũi tên ra.

Vài canh giờ trôi đi. Tần Thiên Nhân bước vào lều, thấy Nữ Thần Y quỳ trước mặt một thương binh, dùng dầu rái cá rửa vết thương do cung tên gây thành. Mũi tên đã được binh lính triều đình tẩm nọc hổ mang chứa.

Thời kỳ cứu chữa đã trễ. Chất độc đến hồi công tâm. Vị thương binh đó giãy từng chấp như kẻ động kinh. Nữ Thần Y vội lấy kim châm đả huyết bách hội, điểm lôm ngay trên đỉnh đầu và cũng là điểm giao của đường nối hai đỉnh vành tai với đường dọc cơ thể, mục đích là để định thần cho người thanh niên.

Vị thương binh dần dần trấn tĩnh, cầm chặt bàn tay của Nữ Thần Y, hấp hối:

- Nữ Thần Y, cô thật là dịu hiền, giống hệt nương tử của tôi.

Ngừng lại vài giây để thở dốc, vị thương binh tiếp lời:

- Nương tử của tôi hiện có mang trong mình, đang chờ tôi ở Phúc Kiến. Nàng tên là Tiểu Châu.

Dừng thêm vài giây nữa, vị thương binh cho tay vào áo lấy ra cây trâm cài hạt trai, hỏi:

- Nữ Thần Y, cô có thể giúp tôi một việc?

Nữ Thần Y gơ tay đón cây trâm cài, gật đầu. Vị thương binh nói:

- Khi cô an toàn rời khỏi thung lũng, xin cô hãy giúp tôi mang chiếc trâm cài này trao tay Châu Nhi, đấy là món quà mà nàng hằng ước mơ.

Nói rồi, vị thương binh thổ huyết và xuôi tay, khép hờ hai mắt. Nữ Thần Y xem thử nhịp mạch một lần. Quả nhiên trái tim của kẻ sắp được làm cha đã ngừng đập.

Nước mắt lưng tròng, Nữ Thần Y nhìn cây trâm cài hạt trai. Ở trên thân trâm có khắc hai chữ “thái hòa.” Nàng không rõ đấy là tên của đứa bé chưa lọt lòng hay nguyện vọng mà người làm cha không thể nào thực hiện?

Ôm niềm đau thương mắt lệ rơi, Nữ Thần Y đặt di vật vào thùng chứa thuốc trước khi đứng dậy chạy ra khỏi lều.

—oo0oo—

Nữ Thần Y quỳ xuống đất, gục mặt lên bậc cấp mà khóc. Nước mắt đầm đìa như mưa dầm tháng giêng. Trời lúc này đã vào đêm. Nhiệt độ giảm tối thiểu.

- Tây Hồ!

Nghe tiếng gọi, Nữ Thần Y không trả lời. Tần Thiên Nhân tiến bước đến gần, khẽ khàng tựa lưng vào cầu thang của vọng gác.

- Tây Hồ - Tần Thiên Nhân lại cất giọng trêu mếu gọi nương tử.

Lần này, Nữ Thần Y phản ứng. Nàng ngẩng đầu, thấy lung linh mảnh nguyệt trên cao. Vầng trăng hình lưỡi liềm treo vắt vẻo ngang bầu trời đen tối.

- Vận mệnh của vị thương binh đó quá đen đui – Nữ Thần Y nghẹn ngào nói - Huynh ấy chưa kịp nhìn thấy mặt mũi hài nhi của mình thì đã từ trần.

Biết nàng đang xót xa dùm số phận của Tiểu Châu, người góa phụ trẻ tuổi, Tần Thiên Nhân khẽ gật đầu đồng tình.

Nữ Thần Y không ngừng quắc mắt nhìn trăng, thốt lời bi quan:

- Chẳng lẽ tình yêu trong thời chiến chinh này là như vậy hay sao?

Tần Thiên Nhân có vẻ hơi bối rối trước câu hỏi cắc cớ. Chàng khựng lại một hồi rồi khoanh đôi tay và đáp:

- Đành phải chịu thôi, thời cuộc loạn ly là như vậy đó. Khi mà giặc già vẫn hoài triển miên thì thử hỏi có bao nhiêu cặp tình nhân được Nguyệt Lão an bài trọn vẹn? Hễ có mười đôi uyên ương là hết tám lâm cảnh phân li, âm dương đôi đường.

Câu trả lời không làm Nữ Thần Y cam lòng. Dòng lệ ngập tràn khóe mi, nàng ầm ức hỏi:

- Vậy thì tại sao chúng ta không làm một trong hai cặp uyên ương còn lại?

- Muội nói gì? - Tần Thiên Nhân giật nảy mình, ngỡ tai nghe lầm.

Nữ Thần Y lặp lại:

- Muội nói... mai đây muội không muốn trở thành Châu Nhi!

Và trước gương mặt thẳng thốt của phu quân, Nữ Thần Y không ngại khai thật thà cho chàng nghe những điều ập ủ.

- Muội chán đời sống quân nhân lắm rồi – Nàng lắc đầu nói – Muội không muốn tiếp tục cuộc đấu tranh này nữa. Thiên hạ có hàng hà sa số thanh thiếu niên hội tụ đầy đủ nghị lực. Những kẻ đó dư sức đứng ra lãnh đạo cuộc kháng chiến chống giặc ngoại xâm. Hà có gì phải là hai đứa chúng ta cơ chứ? Tại sao huynh và muội không rời xa trung nguyên, đi tìm mảnh đất và bầu trời riêng của mình?

Nữ Thần Y quỳ dưới đất, thao thao đưa ra một chục lý do từ bỏ phong trào khởi nghĩa triều đình Mãn Châu. Tần Thiên Nhân đứng nghe, suýt soát xiêu lòng. Miền đất hứa cực kì hấp dẫn.

Và tân tổng đà chủ âm thầm suy tính. Đã hơn hai mươi năm trường chàng trưởng thành trong cuộc sống nhà binh, đau cũng lắm mà buồn thì cũng lắm. Niềm vui đối với một quân nhân rất ư là mong manh. Trừ khoảng thời gian hiếm hoi chàng đùa cợt cùng nàng thì y như rằng chỉ từ khổ cực cho tới bi thương hoạn nạn.

Đoán người đối diện sắp bị lý luận của mình thuyết phục, Nữ Thần Y liên tiếp vắn khẩu:

- Muội hỏi huynh, rốt cuộc thì cơn binh biến sẽ khiến bao nhiêu gia cảnh điêu tàn? Thường dân phải dùng bao nhiêu máu đào để tưới bãi chiến trường cho đất đai thôi khô héo? Trận chiến này cần đến bao nhiêu xác người nằm xuống cho đời vơi dãi dầu?

Tần Thiên Nhân cúi đầu buông thông hai tay, cố tránh ánh mắt khuynh thành đổ nước. Trong ba câu nàng gặng hỏi, chàng không trả lời được câu nào.

Nữ Thần Y ngấm chiếc bóng của phu quân in lên vọng gác, khẽ nhớ tới người thương binh vừa mới qua đời.

Nàng bật khóc:

- Muội thật sự không hiểu rằng một khi nam nhân hóa thân thành chinh phu, nếu chẳng may chôn thây chốn sa trường thì hậu phương chỉ còn mỗi mình cô nhi góa phụ. Có đáng sao?

Nghe nương tử lức vắn đến đoạn này, Tần Thiên Nhân không đáp từ mà lặng lẽ quay mình bỏ đi.

—oo0oo—

Đứng trước căn lều thương binh, Tần Thiên Nhân chứng kiến hình ảnh một binh sĩ cụt tay nhưng gắng gượng dùng bàn tay còn lại dứt thuốc cho người phế binh khác. Tình cảnh cảm động đó khiến chàng liên tưởng đến lão Tôn, nhớ tới Lâm Tổ Đình cùng quân đội Đại Minh Triều đang giao tranh. Giờ này còn chưa nghe tin thắng bại. Những người đó một lòng thề chết giữ gìn đất đai để xây đắp thanh bình. Họ càng tận trung chừng nào thì chàng càng không thể bỏ đi tìm hạnh phúc cá nhân chừng nấy.

Khổ nỗi, người con gái chàng yêu không thấu hiểu lòng tính nghĩa. Nàng biết chẳng ở chốn xa ngoài kia, tại vùng chiến tuyến sương mờ khuất lấp ngọn đồi có hàng vạn người đang tranh đấu cho nước non nhà, cho nàng và cho hài nhi của chúng ta? Tất cả những điều họ làm cũng chỉ hướng về hai chữ “thái hòa,” cho ngày tàn giặc già.

Thế thì chàng nở lòng nào cùng nàng ra đi, đành tâm bỏ rơi những người hết lòng tín nhiệm chàng để bang hội không còn kẻ thống lĩnh tam quân? Nếu một mai non sông còn vương sầu thì ầm ừ gì chỉ mình ta kia chứ?

Tần Thiên Nhân vừa nhủ lòng vừa cất bước trở về căn lều riêng tư. Cạnh ánh nến vàng heo hắt, chàng bắt gặp hai hàng lệ tràn khoe mắt âu sầu. Nữ Thần Y đứng bật dậy.

- Muội sai rồi.

Tân nương tử của chàng vụt lại gần, buột miệng nhận lỗi. Chắc nàng kịp thời trông thấy cử chỉ của hai thương phế binh nên tâm tư thức tỉnh. Đầu óc đơn thuần nhận ra lẽ phải và mau chóng thoát khỏi tình trạng mê muội. Vị chiến sĩ cụt tay nọ làm trỗi dậy nhân tình bát ái, cái vốn tiềm tàng trong con người nàng. Và khi lương tri thành linh thông suốt thì lòng yêu nước hết như bếp lửa bùng sáng.

Mặt cúi gầm, tay vân vê tà áo, Nữ Thần Y bảo:

- Đúng ra, muội không nên hẹp hòi, chỉ nghĩ tới bản thân.

Nghe người đối diện tự lên án là kẻ nhỏ nhen, Tần Thiên Nhân mỉm cười xúc động. Và chàng dịu dàng ôm nàng vào lòng. Trên trời, dường như ánh trăng tỏ rạng hơn mọi hôm.

Dưới trần, nụ cười tươi làn môi. Nữ Thần Y ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt phu quân, rụt rè hỏi:

- Lúc này muội nói những lời tư kỷ, huynh có... ngừng yêu muội không?

Tần Thiên Nhân vuốt tóc nương tử, trả lời:

- Huynh sẽ yêu muội cho tới ngày tàn hơi thở.

Câu tuyên bố một dạ thủy chung khiến đôi má của Nữ Thần Y nóng rang. Và vờ bán tin bán ngờ, nàng cười khúc khích:

- Có thật không đó?

- Không thật lắm – Tần Thiên Nhân lắc đầu đáp tỉnh.

- Huynh bảo sao? - Nữ Thần Y sững sốt, tức tốc làm mặt giận.

Nhìn khuôn mặt xinh xắn méo mó, Tần Thiên Nhân cười to:

- Huynh nói là huynh chưa từng “yêu” muội thì làm sao mà ngừng lại được?

- Huynh... - Nữ Thần Y đỏ mặt, giơ ngón tay nhỏ bé lên môi suýt khê - Không biết giữ chừng mực, chuyên môn nói nhăng nói cuội...

Nữ Thần Y quả chưa hết câu thì Tần Thiên Nhân cúi xuống định hôn lên đôi môi thơm mềm.

Ngặt nỗi thần quyền Nam hiệp vừa mới đánh trận về, còn mệt hay sao mà xuất chiêu không được nhanh nên bị đối phương vượt ra khỏi vòng tay. Nhưng quyết không chịu thua, từ đằng sau lưng, chàng bèn túm chặt lấy áo nàng kéo lại.

Phụt! Phụt! Phụt! Ba âm thanh tiếp nối vang lên. Theo bản năng tự vệ, Nữ Thần Y hoảng hồn giằng mạnh khi phát hiện tiếng động đó chính là cúc áo bị giật đứt tung tóe. Kẹt cái là nàng càng giãy giụa thì chiếc áo càng theo trốn mà tuột khỏi cơ thể.

Soạt! Nhanh chớp nhoáng, nửa phần thân thể của hồng nhan chỉ còn mỗi chiếc yếm hồng che chắn. Tần Thiên Nhân ngây người khi trông thấy thân hình mát mắt phơi bày ra trước mặt. Mái tóc tơ đen mượt rủ xuống đôi bờ vai nom tựa liễu buông nhành. Da dẻ trắng nõn nà mơn mớn. Và chàng không thể không dán mắt vào vùng núi đôi căng tràn nhựa sống như thốt lời gọi mời.

Cơn ham muốn được sở hữu tấm thân mỹ miều bùng nổ. Tần Thiên Nhân buông chiếc áo rơi xuống đất trước khi dang rộng đôi tay ôm ấp nàng vào lòng.

Qua khoe mắt, Nữ Thần Y thấy bóng dáng hai người in lên vách. Sợ binh sĩ bên ngoài thấy được, nàng cuống cuồng van nài:

- Không được đâu, Thiên Nhân, xin huynh đừng đòi thế.

Khổ thay, Tần Thiên Nhân ra sức giữ chặt chiếc eo thon, lại còn xiết má chàng vào má nàng.

- Huynh chỉ đòi muối thôi – Chàng vừa hôn vành tai nàng vừa thì thầm bằng giọng ngọt lịm như rót mật. Chợt đúng ý sự lo lắng, có toán quân đi tuần ngang qua. Nữ Thần Y xấu hổ nói:

- Không được đâu huynh ơi, người ta sẽ nhìn thấy.

Mặc kệ nàng giãy giụa, Tần Thiên Nhân làm ngơ tháo luôn manh áo yếm đào. Sau khi vứt miếng vải mỏng tanh vào một xó, chàng hạ giọng hỏi:

- Người khác nhìn thấy thì đã sao? Muối là lương tử của huynh mà, phải không nào?

Dứt lời, chàng giơ tay vuốt dọc theo sống lưng trần, lên xuống hai ba lượt rồi trượt hẳn xuống bờ mông đầy đặn và nhẹ nhàng nắn một cái khiến Nữ Thần Y không kìm nổi kích thích mà rên lên khe khẽ.

Bàn tay chàng như gấn đá nam châm, cộng thêm tia nhìn thu hút đã mang đến cho nàng cảm giác vô cùng dụ hoặc. Lại nữa, môi chàng thổi ra hơi thở nóng hổi. Nữ Thần Y nghe một luồng điện chạy từ gót chân lên đỉnh đầu rồi ngược xuống và dừng lại ở hai đồi ngực làm cơ thịt săn cứng. Trong người bắt giác nóng hừng hực mặc dầu khí trời đang đông.

Tim đập rộn. Hồn lâng lâng. Ánh mắt nàng mê man theo từng động tác câu dẫn. Và nàng khép hờ đôi mi hồng hưởng thụ cảm giác mỹ diệu trong đêm động phòng.

Bên ngoài lại có tiếng bước chân binh sĩ tuần tra. Nỗi sợ sùng sùng mới vừa tắt ngấm giờ len lỏi. Nữ Thần Y mở mắt nói:

- Đừng mà huynh. Làm ơn buông muối ra đi mà.

Chờ vài phút, nàng buột miệng xuống nước năn nỉ:

- Thôi đủ rồi, ngừng lại đi huynh, làm ơn đi, muối van xin mà.

Tần Thiên Nhân vốn đang động tình. Như mãnh hổ vớ trúng miếng mồi ngon, chàng không dễ dãi buông tha thân hình khêu gợi.

- Sao vậy? – Chàng vừa vuốt ve hai quả bưởi đào tròn trĩnh vừa hỏi khẽ - Không thích huynh yêu muối à?

Để được chàng thả ra, Nữ Thần Y ngoảnh mặt sang một bên đáp bừa:

- Không... thèm.

- Không thèm thật à? - Tần Thiên Nhân nheo mắt nhìn hiền thê một thoáng rồi lắc đầu phán – Huynh không tin.

Và chẳng cho nàng cơ hội biện minh, chàng ghé sát tai nàng cười nhẹ:

- Nếu mà thật tình không muốn huynh thì có sao lúc này lại rên lên?

Lần đầu tiên trong đời, nhà thông thái bị người ta bắt bí về vấn đề... tình ái. Nữ Thần Y chớp mắt lia lịa. Cũng phải thôi. Chàng trưng bày chứng cứ ngời ngời như mặt trời thế này thì làm sao nàng có thể giải bày? Cho dù ráng biện bạch cách mấy cũng chẳng ai tin. Hơn nữa, nàng không thể dối lòng, không thể mở miệng phủ nhận cảm giác mê mẩn ngây ngất đến chết lịm trong vòng tay phu quân. Nếu nàng bảo nàng không muốn... chàng thì y như rằng tình gian mà lý cũng gian.

Hết lời chối chất, Nữ Thần Y đành mím môi làm thinh. Phía đối diện, người kia cũng không cần nàng đối đáp làm gì cho tốn công vì thực tế đã chứng minh thay lời nói. Chẳng phải cơ thể nàng đang mềm nhũn trong lòng chàng hay sao?

Tần Thiên Nhân bèn dịu thê tử nằm xuống sà, thoát ý giúp nàng. Dưới ánh nến loe loét, thân hình nữ nhi lồ lộ những đường cong tuyệt mỹ. Chàng như choáng váng khi chiêm ngưỡng tấm thân diệu kỳ. Eo thon, mông nở, bầu ngực vun cao ngạo nghễ. Rồi còn hương thơm từ làn da và mái tóc của người con gái trinh trắng tỏa ra nồng nàn.

Nhìn gương mặt xinh đẹp ứng hồng vì then, Tần Thiên Nhân không kiềm chế được đam mê sinh lý liền cởi chiếc áo đang mặc. Cái con người vĩ đại thức tỉnh lâu rồi...

Nữ Thần Y e lệ không dám nhìn. Đôi mi cong nhúm chặt khi hơi nóng từ thân thể đàn ông chạm vào người khiến đôi tay nàng run lên. Mặc dù còn bờ ngõ trong đêm yên phòng nhưng cuối cùng thì niềm mong muốn gần gũi phu quân cũng xuất hiện, hòa vào nỗi khao khát yêu đương chưa được thỏa mãn của đêm tân hôn.

Nàng mãi quay cuồng với tư tưởng rộn ràng trong đầu thì bất thành linh có ngón tay công phá mãnh liệt trung khu huyền bí. Nữ Thần Y giật mình mở mắt và kháng cự nhưng bàn tay phải của chàng đã biến mất giữa cặp đùi thon. Một cảm giác rần rần khó tả xung đột dữ dội khiến đầu óc nàng nhất thời tê liệt. Kết cuộc, lửa tình sôi sục. Đôi tay mịn màng lúc này định đẩy người ta ra thì giờ lại tỳ hờ lên bờ vai lực lưỡng.

Biết khúc dạo đầu đã thành công, Tần Thiên Nhân quyết định đến giờ lâm trận, mở màn cho cuộc chinh chiến để nàng nhớ đời. Và chàng vùng cánh tay trái một cái. Ở đằng góc lều, nến vụt tắt.

Nhưng ánh trăng tự dưng rọi vào. Tiếp theo là một cái đầu thò vô lều rồi tiếng khàn khàn vang lên:

- Bẩm tổng đà chủ...

Đột thấy cảnh ái ân, cái đầu đó thụt trở ra ngoài.

- Xin tổng đà chủ thứ lỗi, lão phu xuất hiện không đúng lúc.

Cáo lỗi xong, lão Tôn lật đặt bá vai hai vị đội trưởng của quân đội ba và bốn, lăm rằm vài câu trước khi cùng họ bỏ đi.

Bên trong căn lều thống soái, hay tin sư đoàn ba và bốn toàn mạng hồi cư, Tần Thiên Nhân mở cờ trong bụng. Cơ mà niềm vui chìm xuống đáy lòng khi chàng nhớ tới Lâm Tổ Đình và binh mã hướng đông, nam. Nghĩ đến đây, cơn hưng phấn vơi dần. Phút chốc chỉ còn nỗi lo ngại ngập tràn tâm khảm. Hơn nữa, trận mây mưa cũng bị phá rối. Tần Thiên Nhân hít một hơi thật sâu để điều hòa hô hấp, sau đó rút... tay ra.

59. Chương 60: Quyết Chiến Sinh Tử (3)

Lại nhắc tới trận ác chiến giữa Lâm Tổ Đình và phó tướng mai lạc chương kinh.

Đúng lúc Tô Khất sắp sửa chiến bại thì quân đội năm và sáu đột ngột quy ngã. Lâm Tổ Đình thu hồi song nhị khúc côn, tò mò quay đầu nhìn. Do lơ là cảnh giác mà Lâm Tổ Đình vô tình tạo cho Tô Khất cơ hội nhập nội. Nhanh như sóc, Tô Khất thấy nàng hạ hai thanh côn xuống là tung đòn vô huyệt cự khuyết.

Nghe tiếng binh khí xé gió tấn công hiểm huyệt, Lâm Tổ Đình hốt hải quay đầu lại. Tránh không kịp, nàng thét lên đau đớn và thối lui.

Trầm khiên thủy chẫu, tùng eo hoạt uyển. Tô Khất xoay mình một vòng lấy trớn, eo hông thả lỏng. Hắn trầm vai buông chỏ và ném song nhị khúc côn ra phía trước. Lâm Tổ Đình tức tốc nhập hai thanh côn làm một, cầm chúng trong lòng bàn tay phải rồi cũng xoay tròn cổ tay và ném đôi côn ngược về hướng Tô Khất đang đứng.

Ầm! Bốn đoản côn va chạm trên không, nổ tung như pháo hỏa. Thừa dịp Tô Khất bung hai tay lên che mặt để tránh những mảnh gỗ ghim vào mắt, Lâm Tổ Đình phi thân đến xuất Đảo Sơn Cước vô ngục một tên lính Thanh. Bịch! Tên lính Thanh té xuống đất. Lâm Tổ Đình bèn nhanh nhẹn cướp con tuần mã và thúc ngựa dong thẳng.

Tên của quân Thanh bắn theo như sa mạc bão cát nhưng Lâm Tổ Đình phi ngựa tài tình, lao đi vùn vụt. Tô Khất liền giục binh sĩ đuổi bắt cơ mà tích tắc đã mất dấu vết.

Thoát khỏi chân núi Thổ Đụn, Lâm Tổ Đình mắc phải cơn mưa. Tuồng không dám dừng ngựa đục mưa, nàng cứ mặc cả quần áo ướt lướt thướt mà phi tuần mã chạy mãi. Được hơn ba mươi dặm, đến một gò đất cao có cây thông khổng lồ mới tạm nghỉ ngơi một chốc. Nàng dẫn ngựa tới ngồi dưới tán thông. Chưa đầy một khắc thì gặp bất trắc.

Có nhiều binh lính triều đình phục trong đám cỏ. Hàng chục ngọn giáo cùng phóng ra. Lâm Tổ Đình đứng lên nhảy tránh. Rồi chụp lấy một ngọn giáo, nàng leo lên lưng tuần mã tể ngựa đến bụi cỏ mà múa giáo giết chết bọn Thanh binh.

Tuy sắp kiệt sức, Lâm Tổ Đình vẫn phi ngựa chạy thêm một quãng tìm gốc thông khác để ngồi nghỉ. Tai lắng nghe mưa rớt trên khóm thông già, tim nàng xao xuyến hình dung bóng dáng một người ngoài xa. Mắt mệt mỏi nhìn mưa rừng về ngập trời, nàng chấp tay cầu mong ngày nắng đẹp mây thanh, “xin cao xanh cho nơi nơi gió yên mưa thôi rơi trên vùng đất đai trung nguyên!”

Buổi tối hôm đó, Lâm Tổ Đình một mình một ngựa trong rừng thông hoang sơ. Nàng nhặt nhanh những cành cây khô, dùng đoản đao nhỏ mà gọt và chẻ thành nhiều thanh mỏng. Tay thoăn thoắt đan năm tấm màn chắn gió. Trước khi màn đêm bao trùm rừng thông, nàng lựa một chỗ tương đối ráo nước, cắm bốn tấm màn ở bốn góc và lợp tấm cuối cùng làm mái lều tranh để chống chọi với nhiệt độ buốt da rét thịt.

Trời khuya, mưa tạnh. Bốn bề gió lặng. Trăng chênh chếch xuyên ánh qua màn. Lâm Tổ Đình nằm gối đầu lên lưng tuần mã. Nước mắt bỗng chảy rã rụa trên chiếc má lúm đồng tiền vì trái tim cảm giác quạnh hiu khi đêm rừng buông xuống tịch liêu.

(còn tiếp)

Tang tảng sáng, đang ngủ yên giấc thì chợt có tiếng sột soạt, Lâm Tổ Đình giật mình tỉnh dậy, tay rút đoản đao ngăn thủ trước ngực. Té ra chỉ là một con sóc mảnh dẻ, đuôi rậm mắt to đang chuyền cành. Nàng thở phào và quay đầu nhìn quanh. Cảnh rừng cô tịch.

Không muốn ở nơi này thêm một phút nào nữa, Lâm Tổ Đình đứng dậy dắt ngựa tới bãi cỏ cách chỗ cắm trại khoảng chừng chục bước. Chờ nửa khắc cho tuần mã ăn hơi no, nàng leo lên lưng ngựa mà trở về doanh trại.

Dọc đường không khí ẩm đậm. Trời ui ui muốn mưa. Dáng cây u sầu hòa mùi tanh tươi của bùn lầy tạo nên khung cảnh chết chóc. Lâm Tổ Đình bất giác rung mình ghê tởm, ngỡ như đang lạc vào thế giới âm phủ. Và nàng cố phi ngựa thật nhanh để tránh những hiện vật kinh dị mà bàn tay tạo hóa trưng bày.

Cuối cùng, vọng gác cũng xuất hiện trong tầm mắt. Không giấu nổi hân hoan, Lâm Tổ Đình gọi to khi thấy dáng người oai vệ đứng khoanh tay trên đài.

Phát hiện kẻ cười hắc mã chính là Lâm Tổ Đình, Tần Thiên Nhân phát tay ra hiệu binh lính mở cổng trại trước khi thi triển khinh công đến đỡ nàng xuống đất.

Chôn giấu niềm thương tận cùng tâm hồn, Lâm Tổ Đình quỳ gối hành lễ:

- Tham kiến tổng đà chủ - Nàng cả mừng, vừa thoát lời vừa rơi lệ.
- Không cần đa lễ - Tần Thiên Nhân bảo.

Và khom mình lau nước mắt trên gương mặt lấm láp bùn, chàng nói thêm:

- Muội đã khổ nhọc nhiều rồi, hãy mau đứng lên.

Nghe giọng trầm ấm, Lâm Tổ Đình cảm giác thân hình nhẹ hẫng thành thử quên cả đứng dậy, cứ quỳ đó mà khóc. Tần Thiên Nhân bèn nâng đôi vai của Lâm Tổ Đình, dìu nàng vào trại lính. Hết nửa ngày trời cầm quân chiến đấu, lại còn suốt đêm nếm mật nằm gai, Lâm Tổ Đình đã hoàn toàn cạn sức. Đầu óc quay mòng mòng như thể say rượu, nàng loạng choạng cất bước. Gần tới hàng rào chiến lược, nhắc thấy chiếc bóng của Nữ Thần Y lẫn quất trong căn lều thương binh, Lâm Tổ Đình dừng chân. Gió tự dưng nổi lên, từng cơn nghe cô đơn.

Tần Thiên Nhân ngó người bên cạnh, phát giác gương mặt tái nhợt. Tưởng nàng thọ thương, chàng lo âu hỏi:

- Tổ Đình! Muội thế nào? Không sao chứ?

Lâm Tổ Đình lắc đầu thay câu trả lời. Người nam tử nàng yêu nào hiểu tâm sự thâm kín. Nàng không hề vương phải ngoại thương mà chỉ lấm mỗi nội thương trong lòng.

Hai mắt nặng trĩu, Lâm Tổ Đình lão đảo té ngựa.

- Tổ Đình! – Tần Thiên Nhân luống cuống gọi và cúi xuống bế xốc nàng lên.

Tiếng hét kinh hoàng làm động đàn quạ dưới tán thông khô. Từng con đập cánh bay tán loạn. Lâm Tổ Đình nửa tỉnh nửa mê cơ mà khóe miệng khẽ cười.

Đêm tối hoen trắng, nàng thầm mơ được trông thấy ánh mắt chàng quan tâm chứ đâu dám mong được chàng ôm vào lòng. Thế mà bây giờ ước vọng lại thành hiện thực, vừa nhận lời ân cần thăm hỏi vừa được người yêu mến bế trong tay. Quả là ngoài sự tưởng tượng.

Phút vắn vương trời tàn hơi sương, Lâm Tổ Đình cảm thấy bao nhiêu nỗi nhọc nhằn vất vả như bong bóng nước tan rã. Và nàng ngất lịm trong vòng tay ấm êm. Trên ấy đen bao giăng. Cuộc tình đầu nhiều cay đắng.

60. Chương 61: Quyết Chiến Sinh Tử (4)

Trời quá khuya rồi mà trại lính hầy còn huyền não. Tin tức thắng lợi ở hai hướng bắc và tây bắc đã mang đến cho quân đội phần Thanh niềm phấn khích cần thiết. Hết liều thuốc trợ lực, hai trận đánh đó cổ vũ lòng đấu tranh của bốn đoàn quân binh và kích động tinh thần kháng chiến chống ngoại xâm của họ.

Nằm ngủ trong lều tranh, Lâm Tổ Đình chiêm bao về trận chiến dưới chân núi Thổ Đụn, bản thân bị Tô Khất chém một nhát đứt lìa bàn tay. Hai bên cánh tả cánh hữu bắn tên tới tấp.

Cơn ác mộng khiến Lâm Tổ Đình thét một tiếng kinh thiên. Đôi tay hươu hươu, nàng chạm phải vật áo mềm mại.

- Đình Đình, cô đừng sợ - Nữ Thần Y đỡ tri kỉ ngồi dậy, liềm miệng trấn an - Đây là nơi an toàn.

Lâm Tổ Đình he hé mắt, nhủ lòng “hóa ra ta đã nằm mơ.” Rồi bấu vạt áo của Nữ Thần Y, Lâm Tổ Đình nói:

- Tôi phải gặp tổng đà chủ.

- Thiên Nhân huynh ấy đang băng bó thương binh – Nữ Thần Y đáp – Cô chờ một lát...

- Không được! - Lâm Tổ Đình lắc đầu thều thào và toan đứng lên - Tôi phải gặp tổng đà chủ ngay bây giờ.

Đoán sự việc cần kíp, Nữ Thần Y lật đật nói:

- Được rồi! Được rồi! Để tôi đi gọi Thiên Nhân. Cô ngồi nghỉ ở đây, đừng tự tiện cử động. Ban sáng cô đã ngất xỉu vì đuối sức.

Lâm Tổ Đình gật đầu. Nữ Thần Y đứng dậy cơ mà trước khi đi còn quay lại dặn:

- Cô nhớ ngồi chờ trong lều, ngoài kia gió máy lớn lắm.

—oo0oo—

Lâm Tổ Đình chờ không bao lâu thì Tần Thiên Nhân, Nữ Thần Y và lão Tôn bước vào. Nước mắt tuôn tựa bờ đê vỡ, Lâm Tổ Đình báo cáo tổng đà chủ rằng núi Thổ Đụn lọt vào tay Thanh binh, quân đoàn năm và sáu thất thủ, hai người đội trưởng cũng đã trận vong.

- Muội thật vô dụng, không hạ nổi thống soái của chúng – Lâm Tổ Đình gục mặt trong lòng bàn tay tự trách.

Tần Thiên Nhân đặt tay lên vai Lâm Tổ Đình:

- Muội đã suy tổn quá nhiều nguyên khí, không nên nghĩ ngợi nhiều, phải nghỉ ngơi cho thật tốt.

Lão Tôn cười nói:

- Đúng vậy, quân tử trả thù mười năm chưa muộn. Bát đương gia lo gì? Chúng ta nhất định dẹp tan đám quân Thanh.

Thật sự ra thì lúc thấy Lâm Tổ Đình một mình phi tuần mã trở về, Tần Thiên Nhân lẫn lão Tôn đã sớm biết sự tình tồi tệ nên không mấy kinh hoàng khi nghe tin đại bại. Hướng bắc và hướng tây xem như một thắng một thua, tỉ số hoà nhau. Giờ còn trông cậy vào hai phía đông, nam. Chủ yếu là Thanh Vân Sơn, lối thoát thân độc nhất.

Tần Thiên Nhân và lão Tôn ngẫm vậy chứ Lâm Tổ Đình thì không được mấy khả quan. Nàng tiếp tục bưng tay lên khóc khi sức nhớ điều bí ẩn, quân đội của nàng đang giao đấu thì bất chợt tử trận.

Lão Tôn thở dài:

- Bát đương gia đừng buồn nữa. Như thất đương gia Cửu Dương hay nói “thua keo này, mình bày keo khác.”

Nói rồi, ông nháy mắt một cái. Bất được ám hiệu, Nữ Thần Y ngồi xuống tính giúp bạn cố tri lau khô suối lệ. Quê thay, tái thế Hoa Đà bị Lâm Tổ Đình xua tay.

- Muội e chẳng còn cơ hội để bày keo khác – Lâm Tổ Đình ngẩng mặt lên bảo Tần Thiên Nhân.

Đoạn, nàng kết luận:

- Phe ta sẽ không chống nổi nữa!

Ngay giây phút đó, có thám mã về báo quân Thanh đã chém tướng và đoạt cờ ở hướng nam. Tần Thiên Nhân cùng lão Tôn chưa với bàng hoàng thì thêm một thám mã thứ nhì bẩm cáo phía đông bị chiếm đóng.

Thám mã thứ nhì kể:

- Quân ta đang giao đấu thì đột ngột thần trí mê sảng, chém giết người mình loạn xạ.

- Sao lại như vậy? – Lão Tôn hỏi tổng đà chủ - Không lẽ bọn lính triều đình dùng tà thuật?

Tần Thiên Nhân chưa trả lời thì Lâm Tổ Đình cau mày hỏi thám tử:

- Có phải gân máu trên cổ và cườm tay của họ nổi đen?

Hai người thám mã gật đầu khẳng định. Lâm Tổ Đình bảo Tần Thiên Nhân:

- Quân đoàn năm và sáu cũng hết như vậy.

Tần Thiên Nhân và lão Tôn nhìn nhau kinh ngạc, chưa biết chuyện gì đã xảy ra. Đến nước này, Nữ Thần Y mới lên tiếng:

- Thiên Nhân, huynh hãy tập trung binh sĩ, muội muốn xem mạch của mọi người.

Tần Thiên Nhân hạ giọng:

- Không phải muội đang nghi...

- Muội hy vọng là không đúng như những gì muội suy đoán - Nữ Thần Y nói nhanh – Nhưng dầu sao đi chăng nữa thì chúng ta cũng không nên nao động lòng binh sĩ, tránh cảnh quân đội đại loạn.

Lão Tôn đứng cạnh, chẳng hiểu cặp phu thê đang bàn tán điều chi nhưng mà nghe Tần Thiên Nhân bảo tập trung binh sĩ thì hồi hã đi làm nhiệm vụ.

—oo0oo—

Binh sĩ được triệu tập đông đủ. Nữ Thần Y bước ra khỏi lều để chuẩn mạch cho từng người. Bụng than thâm, đúng như đã đoán biết trước, toàn thể sư đoàn một, hai và ba đều trúng phải độc tố.

Nữ Thần Y không cần bắt mạch cho sư đoàn bốn mà bảo tất cả về trại an nghỉ. Riêng các vị đội trưởng thì theo nàng vô lều hồng hội thảo tình hình nguy ngập với tổng đà chủ, lão Tôn và Lâm Tổ Đình.

Đội trưởng đội bốn vừa mới bước vào lều soái thì đã hỏi ngay:

- Nhịp mạch của họ thế nào?

Nữ Thần Y khoan trả lời mà nói:

- Xin các vị đưa tay ra đây.

Xem kỹ càn nhíp mạch của sáu vị tướng lĩnh, Nữ Thần Y thở dài:

- Ngoai trừ bát dương gia, tất cả mọi người đang mang trong mình Tiêu Cốt Tán.

Đội trưởng đội hai đập tay lên thùng thuốc, nghiêng rằng nói:

- Nhất định là do tên phản tặc làm. Hắn thừa dịp chúng ta ăn mừng lễ thành hôn mà hạ độc trong đồ ăn thức uống.

Đội trưởng đội ba tiếp lời:

- Có lẽ hắn đã tuân theo chỉ thị của Dương Tiêu Phong.

Đội trưởng đội bốn nói:

- Quân dê hèn!

Mắng rồi, đội trưởng đội bốn cầu Tần Thiên Nhân khởi một nhóm binh bản bộ đi đánh hướng đông:

- Chúng ta phải bắt tên Hán gian về xử tử!

- Không được! – Tần Thiên Nhân lắc đầu - Đó là cạm bẫy. Chúng ta không nên phân chia binh mã. Tất cả mọi người phải cố thủ phía bắc, không được liều mạng xông bừa ra.

Phán xong, Tần Thiên Nhân quay sang hỏi nương tử:

- Tiêu Cốt Tán là chất độc như thế nào?

Nữ Thần Y nhìn phu quân rồi khẽ nhìn những gương mặt đang đỏ bừng vì căm hận, nói:

- Tiêu Cốt Tán là loại độc không màu không mùi, cũng không nguy hại tánh mạng. Nó chỉ có khả năng làm thần trí con người u mê như đang bị sốt cao độ. Tùy theo liều lượng uống nhiều hay ít mà chất độc bộc phát nhanh hay chậm. Có thể là vì binh sĩ của quân đội một, hai, ba và bốn bận rộn thay phiên canh gác đồn Bạch Nhật trong ngày hôn lễ nên đã không uống nhiều rượu bằng những binh sĩ khác. Thành thử đến bây giờ độc chưa công tâm.

Nghe Nữ Thần Y giảng giải, Lâm Tổ Đình rưng rưng nước mắt hỏi:

- Thế thì còn bao lâu nữa độc mới bộc phát?

Nữ Thần Y buồn rầu nói:

- Không còn bao lâu.

Lâm Tổ Đình lại hỏi:

- Chất độc này không có cách điều trị hay sao?

Nữ Thần Y trả lời:

- Cách giải thì có song nguyên liệu để chế biến thì không.

Và chỉ thùng thuốc, Nữ Thần Y nói với Tần Thiên Nhân:

- Muốn giải chất độc Tiêu Cốt Tán, chúng ta cần tới đậu xanh. Nhưng hộp đậu xanh mà muối thường hay cất giữ trong thùng này đã mất tích. Sau khi huynh quyết định rời khỏi khu căn cứ, muối đã mang theo nhiều loại thuốc chuyên dùng. Lúc mở thùng thuốc này, phát hiện hộp đậu xanh biến mất, muối có vào kho lương thực tìm kiếm nhưng tất cả đậu xanh mà chúng ta dự trữ cũng mất sạch.

- Tên phản tặc quả nhiên tính toán kỹ lưỡng – Tần Thiên Nhân lắc đầu.

Nữ Thần Y nắm tay phu quân:

- Chỉ còn một cách là muối dùng kim châm đả các huyết đạo trên thân thể mọi người, trì hoãn sự lưu thông của chất độc. Nhưng chỉ có thể cầm cự trong nhất thời mà thôi.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến Tần Thiên Nhân không nghĩ thông cách ứng phó, đành làm theo lời của Nữ Thần Y.

Rạng đông. Hoa Đà tái thể thân chinh đến từng túp lều để châm cứu cho từng người một, trừ bì Lâm Tổ Đình và bản thân vì cả hai vô tình ăn chè đậu xanh trước ngày tân hôn.

Tần Thiên Nhân thả bộ một vòng chung quanh doanh trại hầu quan sát thần khí của binh sĩ, lòng tự hỏi có đi sai nước cờ hay không? Đây hoàn toàn là mưu lược của Phủ Doãn đại tướng quân.

Dương Tiêu Phong quá là tinh khôn, vốn dĩ bày binh bố trận đông đảo tại hướng nam nhưng lại cố ý treo thật nhiều cờ lên nhành cây ở hướng bắc để đánh lừa sự phán đoán nhân mã. Mục tiêu là muốn quân đội phản Thanh rời xa động Thần Xà. Ấu cũng bởi quân đội phản Thanh càng lìa xa hướng nam bao nhiêu thì binh lính triều đình càng dễ dàng tiến quân tiêu diệt bấy nhiêu, vì động Thần Xà chính là con đường duy nhất để rời khỏi thung lũng. Mưu kế hết sức tinh xảo. Lại nữa, Phủ Doãn đại tướng quân còn sai người hạ độc Tiêu Cốt Tán. Sách lược rào trước cản sau trót lọt. Trận chiến này hẳn được Dương Tiêu Phong bố cục chặt chẽ. Không chút sơ suất.

Nguyên căn, Tần Thiên Nhân đoán hướng nam chính là nơi binh lính triều đình đóng đô nên mới đích thân cầm quân đi hướng bắc tuy rằng hướng bắc có vô vàn bạch kỳ. Và chàng đã đoán đúng. Núi Tông Quy quả nhiên chỉ có hư chứ không thực. Dương Tiêu Phong hạ lệnh cho thuộc hạ treo cờ trên cây. Đơn giản vậy thôi. Còn toàn thể binh phục thì ở Thanh Vân Sơn, nơi mà cờ trắng ít xuất hiện hơn cả.

Lòng vòng trại lính, Tần Thiên Nhân thử đặt giả thuyết. Nếu như ban đầu, thay vì xua binh hướng bắc, chàng dẫn đội quân tiến về nam thì sao nhỉ? Kết quả có tệ hại giống bây giờ hay đó là cơ hội trở cờ? Nghĩ rồi, Tần Thiên Nhân tự mình tìm tòi đáp án. Đẳng nào cũng có binh sĩ triều đình vây ráp, chặn và lùng bắt khắp các ngã.

Ý mà Dương Tiêu Phong tinh vi khéo léo, đoán biết Tần Thiên Nhân sẽ truy ra “kỳ trận” nên dàn cái bẫy nhất cử lưỡng tiện. Hễ chạy phía bắc thì xa hang Thần Xà còn mà xuôi nam thì lọt vô trùng vì nơi đó đa phần có binh lính triều đình mai phục. Nội trong bốn phương, hướng nam chính là nơi Dương Tiêu Phong sắp đặt hết thủy quân binh tinh nhuệ. Dầu bang hội chọn hướng nào cũng thua. Xuất con cờ nào cũng bị Dương Tiêu Phong vây ép.

Lại nữa, trận đánh đó suýt soát là bắt được Phủ Doãn đại tướng quân làm con tin. Xui xẻo, Dương Tiêu Phong tính sẵn, cài thuốc nổ khắp sườn đồi.

Mất trông đỉnh Tông Quy, thấy núi hoang im lìm chợt có khói bay len lét, Tần Thiên Nhân bèn bảo các đội trưởng tập trung nhân mã. Sau hồi thu góp tàn quân, Tần Thiên Nhân thở dài khi phát hiện quân đội của chàng tổn hao hơn phân nửa. Đã vậy, những binh sĩ còn lại một phần là thương phế binh.

Hết cách, tổng đà chủ đành đánh ván bài liều:

- Thay vì chờ binh lính triều đình kéo tới đây – Tần Thiên Nhân bảo năm vị tướng soái - Chúng ta nên tiên phát chế nhân, ra tay trước để chế phục đối phương và dành chiếm ưu thế. Hầu đoạt lợi, chúng ta sẽ khai trại dẫn quân ra ứng chiến. Dương Tiêu Phong hãy còn loay hoay trên núi Tông Quy, chỉ cần vây bắt được hắn là có thể trở thời.

Lâm Tổ Đình, lão Tôn, đội trưởng đội ba lẫn đội trưởng đội bốn gật gù tán thành kế sách cầm tặc cầm vương. Muốn dẹp tặc thì phải bắt tướng giặc. Duy mỗi một mình đội trưởng đội hai vừa tán đồng vừa nói:

- Mọi người nên cẩn thận hỏa dược. Chất nổ đã được chôn rải rác các nơi.

Trước lời nhắc nhở chính đáng, Lâm Tổ Đình cùng đội trưởng đội ba và bốn thấp thỏm ruột gan. Tần Thiên Nhân trấn an:

- Xin các vị đừng quá lo. Chúng ta có thể thả một đoàn tuần mã lên trên núi rồi mới theo chân chúng.

- Hay lắm! – Lão Tôn nói – Quyết định như vậy đi, để lão phu chuẩn bị ngựa.

Đội trưởng đội ba và bốn đứng dậy:

- Chúng tôi giúp ông.

Đội trưởng đội hai nói với Lâm Tổ Đình:

- Bát đương gia, hai ta mau triệu tập binh lính.

Lâm Tổ Đình gật đầu, quay sang Tần Thiên Nhân:

- Chờng nào chúng ta xuất quân?

Tần Thiên Nhân đáp chắc:

- Một canh giờ sau.

—oo0oo—

Chuột chạy cùng sào. Bang phái phản Thanh không dè trời cao nhất nhất đuổi người lành tới hang cùng ngõ cụt. Trước giờ xuất phát, lão Tôn đứng trên đài quan sát đã bắt gặp nhân mã triều đình tiến công từ ba phía đông tây nam. Dương Tiêu Phong một lần nữa ra tay nhanh nhẹn hơn hẳn. Tiên hạ thủ vi cường, hậu thủ vi tai ương. Nhà chuyên gia âm khí không để thần quyền đại hiệp thực hiện âm mưu bao vây bắt soái.

Hậu thượng túc vi nhu. Ra tay sau nên bị yếu thế, Tần Thiên Nhân đành bãi bỏ ý định dùng tướng để chiếm thượng phong.

Rốt cục, chính nghĩa thua cường quyền. Hiểu tình hình không thể cứu vãn, tổng đà chủ bèn hội tụ các thành viên bang hội dưới tuổi hai mươi, quyết định bảo toàn mạng sống cho những người đó. Bọn họ còn trẻ, nhiệt huyết còn dài, có thể tiến triển con đường phục thù rửa hận cho nước nhà khỏi cảnh đô hộ.

Đứng trước quân đoàn tuyển chọn, Tần Thiên Nhân nói:

- Quân Thanh đang trên đường tới đây từ ba phía đông tây nam. Thừa dịp ba đội quân này chưa nhập một và tấn công doanh trại, ta sẽ dẫn binh đi đánh hướng nam. Lúc ta thành công mở đường máu để phá vòng vây, các người hãy chạy đến hang Thần Xà au.

Mặc tổng đà chủ bảo sao thì bảo, chiến sĩ sa trường danh bất khuất. Không ai nỡ lòng bỏ đi. Bọn họ quyết phục tùng tướng lĩnh. Tuy kiếp này không thể đồng sanh nhưng thề đồng tử, hoạn nạn tương cứu, sống chết bất ly.

Đám thanh thiếu niên quỳ xuống dứt khoát bảo Tần Thiên Nhân:

- Tổng đà chủ, chúng tôi nguyện theo ngài nơi chín suối!

Tần Thiên Nhân biết họ nhất mực trung thành với chàng, đuổi cách mấy cũng không đi nên quyết định:

- Được! Hảo huynh đệ, chúng ta ra đấu với đám Thanh binh một phen!

Nghe câu này, mọi người phảng phất hiểu ra “quân cờ bang hội phục Minh đã đến hồi bị triều đình Mãn Châu chiếu tướng!”

61. Chương 62: Quyết Chiến Sinh Tử (5)

Quay về với kế hoạch lòng bắt Dương Tiêu Phong, Tần Thiên Nhân dẫn đường cho tất cả quân đội phản Thanh tiến lên núi.

Gạt bỏ chương ngại vật là vấn đề trước tiên. Lão Tôn hạ lệnh hy sinh toán ngựa để tránh hỏa dược. Sau khi giục ngựa leo dốc đèo, quân đội phản Thanh chia thành nhiều nhóm truy tìm Phủ Doãn đại tướng quân.

Tông Quy như một phiến sơn xuyên nguy nga, tuần tú và đỉnh bạt. Nhìn từ xa, núi mang vẻ đẹp hàm ẩn nhưng nhìn gần thì thấy vách đá đột ngột dựng đứng. Xứ xứ phong tư mỹ lệ. Nơi nơi quang cảnh xinh đẹp. Trớ trêu thay, ngay giây phút này, quân đoàn phản Thanh lại ngỡ núi đồi nghiêng nghiêng chào tiễn biệt.

Bóng ngả chiều hoang tím càng khiến Tông Quy Sơn giống nắm mồ khổng lồ, chỗ chôn chôn những người vì dân tộc mà phất cờ khởi nghĩa, dấn nổi dậy lật đổ ách thống trị để giành chính quyền kiểm soát cổ đô.

Phó tướng mai lặc chương kinh Tô Khất và tên phản đồ cầm đầu đoàn binh thiết giáp rượt theo nhân mã Đại Minh Triều. Hai cánh quân tả hữu đều là tinh binh cờ trắng rồng xanh của Mãn Châu, ai cũng cầm thương dài kích lớn đuổi tận giết tuyệt.

Bên Tản Thiên Nhân chỉ còn có vài ngàn người đoạn hậu, vừa đánh vừa lùi lên đỉnh núi. Quân Thanh vốn đông gấp mấy lần quân bang hội. Hết thấy chủ lực đều tập trung ở hướng nam giờ kéo đến vây, tỉ lệ mạnh yếu chênh lệch rất rõ.

Gần tới đỉnh núi, binh sĩ phản Thanh rụng rời tứ chi, thần trí mê man như người mộng du. Nữ Thần biết độc đến hồi công tâm liền bảo cả thấy vận công dồn khí đan điền. Quân lính triều đình thừa lúc địch thủ bận vùng vẫy với Tiêu Cốt Tán mà ủa ra từ đằng sau vách đá và rừng thông đánh úp. Tiếng la hét dữ dội. Hai bên giáp chiến ác liệt.

Tô Khất vừa quát như sấm nổ vừa phóng chưởng nhanh hơn chớp giết, giết đội trưởng sư đoàn hai. Tên phản đồ tung binh khí vù vù cắt đầu đội trưởng đội bốn rồi đá một cú trí mạng vào huyệt bách hội của đội trưởng đội ba.

Cách hiện trường sũng máu một quãng, lão Tôn cùng Tản Thiên Nhân, Lâm Tổ Đình và Nữ Thần Y đối đầu toán quân thiết giáp.

Đang bị vây chặt, Tản Thiên Nhân cảm thấy sau lưng có kinh phong thốc tới bèn lập tức xô Nữ Thần Y sang một bên. Chàng quờ tay trái lại chụp một thanh giáo rồi kẹp một cây trường mâu khác dưới nách phải.

Vận kinh lực vô lòng bàn tay trái để giữ mạnh thanh giáo đánh lén sau lưng, Tản Thiên Nhân dùng tay phải rút cây trường mâu và đưa lên quát trúng đầu tên lính Thanh trước mặt. Vỡ sọ, tên Thanh binh chết đứng, máu mũi máu miệng phun tứ tung.

Hạ thẳng tay một tên, Tản Thiên Nhân đâm giáo ngược lại phía sau trúng vào trán của tên đánh lén. Mũi giáo xuyên qua ót khiến đối phương xì óc. Thấy cảnh giết chóc dã man, Nữ Thần Y bùm mặt rợn xương sống.

Tản Thiên Nhân thu cặp binh khí nắm trong lòng bàn tay phải. Chàng dang rộng cánh tay trái bảo hộ hiền thê. Nữ Thần Y nép sát vô lưng phu quân. Đoàn binh thiết giáp được Dương Tiêu Phong vượt kỹ, thấy Tản Thiên Nhân thần dũng vô song, mãnh lực không ai chống nổi mà vẫn không lùi, cứ hè nhau tiến quân.

Tít đằng kia, lão Tôn tóc tai rối bù, y phục bết đầy vết máu. Ông dụng đơn đao đoạt được từ tay Thanh binh mà tả xung hữu đột với tám tên lính thiết giáp cầm trường đao. Tiếng vũ khí chạm nhau chan chất. Đánh hoài cũng không thắng toán quân áo sắt, lão Tôn nhú mày tính kế. Nghĩ là làm, lão Tôn lừa nhóm Thanh binh tới gần cây bách, quệt mũi đao xuống đất, hất cát trúng mặt cho đối phương lúng túng. Rồi ông chém ba nhát đao vào gốc cây. Mưa đồ suôn sẻ, bách vạn niên đổ rụp xuống đè tám tên Thanh binh.

Rừng thông lá biếc chập chùng che khuất bóng Lâm Tổ Đình. Nàng liên tục bị tấn công từ mọi phía. Không hề túng quẫn, nàng vừa khua gươm vừa lui vô khe đá hồng dụ lính Thanh đuổi theo. Khe đá chật chội, bề ngang đủ chỗ ột người múa may.

Chiến lược mà Lâm Tổ Đình áp dụng hạn chế khả năng hoạt động của đối phương. Địa thế chật hẹp thành thử trường mâu khó xoay trở nên nàng mới cầm cự tính mạng vững bền. Lính Thanh không thể chen chân vây bọc, chỉ còn cách một đầu một. Từng tên Thanh binh bị Lâm Tổ Đình chém giết vì võ nghệ thua nàng xa lắc, có tới ba bậc là ít.

Khốn nỗi, mưu mẹo địa hình chóng vánh đổ bể. Lão Tôn thoáng thấy Tô Khất và đoàn cung thủ ló dạng, tức thời báo động cho Lâm Tổ Đình. Nhận biết Tô Khất dàn trận áp đảo, Lâm Tổ Đình vọt ra khỏi khe đá trước lúc cung tên lao vào như phong ba bão táp. Thoát chết trong gang tấc, Lâm Tổ Đình phi thân đến châu lưng lão Tôn. Cả hai hợp tác song sức đấu với Tô Khất và binh lính triều đình Mãn Châu.

Tô Khất là bại tướng của Lâm Tổ Đình hôm bữa cơ mà chiều nay càn khôn xoay trở bởi Lâm Tổ Đình bị chi phối tâm chí. Tay nằng khuấy kiếm nhưng mắt ngó chừng cung thủ.

Lính Thanh quay Lâm Tổ Đình và lão Tôn vào giữa, chặn mọi phía kín mít, không hở khe nào. Bí lối, lão Tôn liều mình tấn công Tô Khất để Lâm Tổ Đình thoát thân.

Lão Tôn không phải đối thủ của phó tướng mai lặc chương kinh, đánh mười hiệp thì bị Tô Khất đâm một nhát vô bụng. Ông sụp xuống đất ôm đôi chân của Tô Khất, miệng thúc Lâm Tổ Đình đi tiếp ứng Tàn Thiên Nhân.

Lâm Tổ Đình nghiêng rằng chém lia, thâm cảm tạ lòng dũng cảm của ông lão. Nàng cắt cổ mười mấy tên Thanh binh xong cướp đường tẩu mã. Lão Tôn vẫn còn dưới đất. Sấm gầm cũng nhất trí không buông. Chứng kiến bát đương gia tẩu thoát, Tô Khất ức đến phát điên. Hấn vung tay chưởng lên đỉnh đầu tóc bạc. Lão Tôn gào một tiếng xé trời rồi buông đôi chân to bè.

Tô Khất liền cung chân đá thêm một cú trời giáng vô be sườn ông lão. Thân thể già nua hất tung lên cao, rớt đánh bịch tựa quày dừa rụng. Lão Tôn lăn lộn vài vòng cơ hầu chưa chịu xuôi cẳng nhắm mắt. Ông thổ huyết, bưng tay chẹn ngực và từ từ đứng dậy. Tứ bề gió thổi lồng lộng.

Gầm lên hết dã thú sẵn mồi, ông lao về phía Tô Khất nhưng cung thủ kịp thời bắn tên. Vạn tiễn xuyên tâm, lão Tôn trừng mắt nhìn lá bạch kỳ bay lật phật.

62. Chương 63: Quyết Chiến Sinh Tử (6)

Lâm Tổ Đình thi triển khinh công đến hỗ trợ Tàn Thiên Nhân và Nữ Thần Y. Cả ba người cùng một nhóm binh sĩ phản Thanh lùi dần lên đỉnh Tông Quy nhưng Dương Tiêu Phong bốc hơi đi mất.

Họa vô đơn chí. Tàn Thiên Nhân nhìn thấy vực thẳm phía trước, quân lính triều đình bọc hậu phía sau. Dù thần thánh cũng không bay khỏi. Lại nữa, Tô Khất rượt tới nơi và lớn tiếng đe:

- Các người cùng đường rồi, khôn hồn thì khoan tay chịu trời!

Tên phản tặc thủng thỉnh tiến ngựa lại gần Tô Khất. Tay nắm lá bạch kỳ, mình khoác áo nhà quan, hấn đích thân mang thêm binh mã đoạn hậu.

Lâm Tổ Đình chĩa thanh gươm hướng vào mặt tên phản bội bang hội:

- Đồ cẩu tặc, thiên địa bất dung. Người nhất định gặp quả...

- Nực cười! – Khẩu Tâm tạt ngang – Hôm nay quả nhân sẽ báo ứng các người trước. Cái ngày lão Thiên đầy ta hãy còn xa.

Và Khẩu Tâm vờ tặc lưỡi thương hại:

- Chỉ tiếc là các người giống hệt mù già kia, không có dịp sống tới chừng đó để chứng kiến ngày tàn...

- Người mới vừa nói gì? – Đến phiên Tàn Thiên Nhân cắt lời. Chàng hỏi Khẩu Tâm mà mắt sững sờ ngó Nữ Thần Y.

Tái thế Hoa Đà cắn môi nén lệ. Khẩu Tâm quả thật đã hành thích Sư Thái. Hấn chính miệng tự thú bản thân là hung thủ.

- Tại người có vấn đề à? – Thay vì đáp lời tra vấn của Tàn Thiên Nhân, nghịch đồ châm chọc - Ta nói lớn vậy mà không nghe.

Binh lính triều đình hòa theo Khẩu Tâm cười chộ.

- Im miệng! – Khẩu Tâm rầy phe mình – Không được vô lễ với thần quyền Nam hiệp.

Binh lính hoảng vía im thít. Khẩu Tâm dòm Tàn Thiên Nhân, thở dài:

- Thôi được! Nếu người còn chưa nghe rõ thì để ta lặp lại một lần. Ta đã lừa mù già đó xuất môn tới Côn Lôn Sơn rồi đánh mù té xuống núi. Không chết mới là lạ.

Khẩu Tâm khinh khỉnh gieo mầm thù hận. Câu thổ lộ vừa rồi như đồng than hồng nung nấu lòng căm phẫn, Lâm Tổ Đình sôi máu:

- Người thấy lợi quên nghĩa, ám sát sư phụ, giết hại huynh đệ đồng môn. Hôm nay ta sẽ thể thiên hành đạo!

Quát mắng rồi, Lâm Tổ Đình bất chấp tất cả, kích kiếm xông tới định tấn công chín tử huyết của Khẩu Tâm.

- Ê! – Khẩu Tâm nói nhanh – Các người khoan hãy nóng. Quân tử so tài mười năm chưa muộn mà. Thấy các người sắp chết, để ta tặng ón quà.

Lâm Tổ Đình dừng chân. Khẩu Tâm ném bao phục xuống đất. Lâm Tổ Đình cúi nhặt và đem trao Tần Thiên Nhân. Chàng mở gói vải nâu, thấy cây phát trần.

Cây phát trần còn được gọi là cây phát tử, một biểu tượng của dĩ tâm truyền tâm trong thiền tông và cũng được các thiền sư truyền lại ôn đệ xuất sắc nhất. Cây phát trần là món đồ bất khả ly thân của Sư Thái. Đồ còn người còn, đồ mất người mất. Điểm này Lâm Tổ Đình tỏ tường hơn ai hết. Nàng khụy xuống đất khóc nức lên. Nữ Thần Y cũng quỳ gối ôm chặt đôi vai tri kỉ.

Riêng Tần Thiên Nhân đau lòng nhưng nén bưng. Chàng lắc đầu giáo huấn Khẩu Tâm:

- Uổng công Sư Thái nuôi nấng người nên người, từ nhỏ tới lớn xem người không khác hài nhi của bà. Người lại nhẫn tâm hạ thủ.

Nhân chi sơ tính bổn thiện, thế mà Khẩu Tâm coi khinh giáo lý làm người. Gương mặt hắc không biểu lộ tí đỉnh sám hối.

- Tần Thiên Nhân! – Khẩu Tâm gọi đích danh tổng đà chủ - Người không cần thiết dạy đời đại ca của người. Để đại ca nói cho người hiểu, nhân nhượng là tự sát, độc ác mới là huy hoàng. Người theo mù già Cửu Nạn phản Thanh phục Minh làm chi? Chỉ tổ đâm đầu vào chỗ chết!

Phẩy tay cầm lá bạch kỳ xuống đất, Khẩu Tâm nói thêm:

- Người có muốn biết mù già Cửu Nạn chết như thế nào không? Sư phụ của người trúng ám khí và té xuống vực thẳm...

Chẳng chờ Tần Thiên Nhân đồng ý, Khẩu Tâm tường thuật tỉ mỉ cái chết của Sư Thái. Động tác tay phối hợp lời nói, lối diễn tả sinh động hòng làm sống lại ngày định mệnh để đả kích Tần Thiên Nhân.

Khẩu Tâm kể rằng hắc ném phi tiêu thứ nhất xâm nhập phần mềm vai phải của Sư Thái. Phi tiêu thứ hai xuyên qua lòng ngực khiến bà tràn khí màng phổi, sốc và mất máu trước khi ám khí thứ ba đâm vào ổ bụng làm thủng ruột già. Rồi thêm ám khí cuối cùng nằm lại ở vùng chậu trong cơ thể già cỗi.

Nam hiệp thần quyền đứng nghe mà trái tim phát phìền. Cứu vật vật trả ơn, cứu nhân nhân báo oán. Khẩu Tâm ân đoạn nghĩa tuyệt, ra tay cạn tàu ráo máng. Hắc nhắm mắt phủi bỏ những việc Sư Thái đã làm, quên hết công lao dưỡng dục bấy nhiêu năm trường đằng đẳng.

Hết biết dùng lời nào mắng nhiếc, Tần Thiên Nhân đành ngẩng đầu nhìn trời hỏi nguyên do:

- Người vốn là bậc chính nhân quân tử, sao lại bôi nhọ danh dự của ân sư bằng cách cam tâm làm chó săn cho triều đình Mãn Châu?

Khẩu Tâm phớt lờ lời lẽ miệt thị, cao giọng giải thích:

- Tất cả cũng là lỗi do người, Tần Thiên Nhân! Bởi cái bóng của người quá lớn. Suốt đời ta cứ phải nấp dưới cái bóng của người!

- Thì ra người vì chức vụ mà trở thành như vậy – Lâm Tổ Đình chỉ mặt Khẩu Tâm. Nàng không ngờ sự phản bội sư môn phát nguyên từ lòng ganh đua địa vị.

Khẩu Tâm nói:

- Các người đều là một bọn đàn độn có mắt không trông. Ta mới xứng làm thủ lĩnh bang hội. Chiếc ghế tổng đà lẽ ra phải do ta đảm nhiệm.

- Người cầm mõm, quân đồn mặt! – Lâm Tổ Đình phun nước bọt, quát danh - Người không xứng thống lãnh tam quân!

Khẩu Tâm tỉnh bơ gãi cằm nói móc:

- Đa tạ quá khen.

Và vỗ vỗ trán, Khẩu Tâm tiết lộ:

- Ngộ thiệt, các người quả nhiên cá mè một lứa, ta nói không sai mà. Trương Quốc Khải hôm hôm cũng chửi rửa hết như người. Tên khốn đó cứ một mực làm con chó trung thành với tổng đà chủ của hắn. Cuối cùng, ngoài toi cái mạng thì hắn chẳng được gì. Thật là đáng tiếc cho những kẻ có tài mà phò sai thống soái.

Nghe Khẩu Tâm nhắc tên họ của tam sư huynh, Nữ Thần Y ghen ngào:

- Sao người lại đối đãi tam ca như vậy?

- Trương Quốc Khải biết quá nhiều chuyện, chết là đáng đời – Khẩu Tâm nhún vai.

Rồi nhướn cặp chân mày, Khẩu Tâm bảo Nữ Thần Y:

- Nhưng muội đừng buồn, lát nữa đây thôi, Tần Thiên Nhân cũng theo gót chân tam ca của muội. Dưới âm phủ hai người họ bầu bạn với nhau. Thế nào, muội cảm thấy mưu kế mà đại ca xếp đặt hay tuyệt vời có phải không?

Nữ Thần Y đương nhiên không cảm thấy mưu kế hay tuyệt vời. Nàng nhói lòng, vụt đứng dậy nắm tay phụ quân. Tần Thiên Nhân đáp thay nương tử:

- Người đừng vội mừng. Cho dù hôm nay người diệt được hết tất cả các thành viên bang phái Đại Minh Triều ở tại Giang Nam cơ mà còn các phân đà khác. Cửu Dương sẽ thay ta làm người thống lĩnh đòi lại công bằng cho tổ quốc, rửa mối huyết hải thâm thù do người gây ra.

Tần Thiên Nhân đánh đòn tâm lý, dùng tiếng tăm của Gia Cát tái lai để hù đối phương. Đúng chóc dự liệu, danh tánh Cửu Dương khiến Khẩu Tâm khẽ rung mình một cái. Cửu Dương vanh lừng võ lâm là một kẻ đa mưu túc trí, công phu lại siêu phàm, xếp hạng ba trong binh khí phổ tất trên Khẩu Tâm vài bậc.

Ngán Cửu Dương thì Khẩu Tâm có ngán thật. Ngặt nổi Cửu Dương hiện giờ lang thang tha phương, vắng bóng nơi này. Khẩu Tâm bèn hít một hơi để tự trấn tĩnh rồi cười nói:

- Ha! Ha! Tần Thiên Nhân, người đang dọa ai đây? Chắc không phải đang đe ta chứ? Ta cóc ngán sự đe của người. Bữa nay ta giết người trước rồi mới xua quân tới Cam Túc đối phó Cửu Dương!

Khẳng định mưu đồ ám toán Cửu Dương xong, Khẩu Tâm chắc lưỡi hai cái:

- À mà không, sau khi ta giết người thì kẻ kế tiếp phải chết chính là nữ nhân bên cạnh người – Khẩu Tâm lia mắt sang Lâm Tổ Đình, lúc này đang từ từ đứng dậy.

Tay chỉ Nữ Thần Y, Khẩu Tâm tiếp tục bảo Tần Thiên Nhân:

- Còn mạng của người mà người quan tâm nhiều nhất thì sẽ do Dương Tiêu Phong tướng quân định đoạt. Nhưng ta cho người biết trước để người chuẩn bị tinh thần, Phủ Doãn đại nhân không phải loại đàn ông biết thương hoa tiếc ngọc đâu!

(còn tiếp)

Tần Thiên Nhân ôm chặt nương tử vào lòng. Hết Trương Quốc Khải, thần quyền Nam hiệp mắc kế mấy câu nói khích. Máu dồn lên đỉnh đầu, mặt nóng bừng. Nữ Thần Y áp tai sát ngực tướng công. Nghe nhịp đập trái tim rối loạn, nàng biết Khẩu Tâm cố tình khích bác để chất độc phát tán.

Trước đó vài thì thời, Tần Thiên Nhân vận công ép Tiêu Cốt Tán xuống đan điền, nay vì tức tối mà độc lưu thông lên ngực.

Khẩu Tâm liên tục công kích tinh thần địch thủ:

- Người nghĩ Bắc quan đại nhân sẽ đối xử với nường tử của người thế nào? Hành vi giao hợp dục dăng hay là mạnh bạo hả?

Tô Khất nãy chừ ngâm hòng bỏ mặc Khẩu Tâm làm mưa làm gió, thốt nhiên ngứa miệng xen vô:

- Nường tử của hần mảnh mai như vậy, lúc nằm ở bên dưới chẳng biết có chịu nổi trọng lượng và sức mạnh của một võ tướng hay không?

Khẩu Tâm nghe Tô Khất ví von, cười nhần nhở:

- Nằm quan hệ bên dưới không được thì ngồi ở phía trên hay là đứng hoặc quỳ, thiếu gì tư thế giao cấu.

- Ý của ta không phải vậy – Tô Khất lắc đầu.

- Sao hả? - Khẩu Tâm nhíu mày - Phó tướng quân sợ cô ấy chịu không nổi những cú thúc vũ bão mà tắt thở à?

Tô Khất thô thiển trả lời:

- Nữ Thần Y mà chết thì thật là uổng, ta định chờ sau khi Phủ Doãn đại nhân hành sự xong thì ban cô ấy cho quân đội Chính Bạch Kỳ.

Tô Khất đối đáp vô cùng trúng ý sát thủ Thiết Đầu Lô. Mắt sáng trưng tựa sao nam tào, Khẩu Tâm quay sang Tần Thiên Nhân, nói:

- Tần Thiên Nhân, người nghe chưa hả? Nữ Thần Y sẽ cùng chung vui với tất tần tật quân đội bạch kỳ Mãn Châu. Ai cũng có phần hưởng thụ cô ta.

Nữ Thần Y nhục nhã ê chề. Nàng không tiếp nhận nổi mấy câu bình phẩm dung tục liền vùi mặt vào lòng ngực của phu quân thổn thức.

Tần Thiên Nhân bắt đầu cảm giác say sóng trong khi binh lính triều đình vung vũ khí hoan hô chiến lợi phẩm đang đứng trước mặt chúng. Giai nhân tuyệt sắc thiên hương, thân hình diễm lệ hơn ba ngàn phi tần của hoàng đế Thuận Trị.

Ấu cũng bởi Dương Tiều Phong rất khắt khe với đoàn binh sĩ. Ngoài việc huấn luyện nghiêm ngặt thì mỗi lần hành quân đều không cho phép quân đội chém giết hay làm thương hại đàn bà con gái. Vì lẽ đó mà đoàn binh Chính Bạch Kỳ ít tiếp xúc nữ nhi, trừ quãng thời gian nghỉ phép. Thành thử thấy Nữ Thần Y và Lâm Tố Đình, Thanh binh cứ thô thổ mắt nhìn. Lại nữa, bọn chúng được Tô Khất hứa cái khoảng ban thưởng giai nhân thì không thể không hô hào mừng rỡ.

Chiến dịch trên tức thành công mỹ mãn. Tần Thiên Nhân nghĩ đến những động tác thuần thực không chút nường tay, Dương Tiều Phong vật hiền thê của chàng xuống sàn để chiếm hữu thân thể đoan trang. Yếm đào rách bươm vương vãi xung quanh, Nữ Thần Y thảm thương hứng trọn từng cú đập hết chày già cối từ một con thú hoang đang mùa động cõn. Nàng run bần bật tựa chiếc lá trong cơn mưa bão, đôi chân trắng nõn co giật chơi vơi. Như con ngựa bất kham không chịu dừng vó, Dương Tiều Phong vẫn điên cuồng phi nước đại vùi hoa dập liễu tới bời.

Khoảnh khắc tệ hại đó được trợ giúp bởi tiếng Thanh binh cổ vũ từ nhiều phương hướng. Trái tim thần quyền đập liên hồi, càng lúc càng gia tăng tốc độ. Tiều Cốt Tấn lưu chuyển khắp mình mẩy.

Dương Tiều Phong thuộc dòng giống Mãn Châu, đem binh chiếm cứ đất đai trung nguyên, tiêu diệt bang hội phục Minh, đoạt bốn dãy núi ở Giang Nam, lại còn sắp sửa chiếm nốt cả người đàn bà mà thần quyền đại hiệp hết lòng yêu quý. Tần Thiên Nhân mất cả chì lẫn chài. Thử hỏi trên cõi đời này còn điều gì khiến chàng đau khổ hơn?

Khẩu Tâm quan sát nét mặt của Tần Thiên Nhân, biết Tần gia đến hồi tuyệt diệt.

- Kể như người đã từng là sư đệ của ta – Khẩu Tâm nhếch mép - Người muốn chết thế nào? Ta cho toại nguyện.

Tần Thiên Nhân đổ dành Nữ Thần Y, không trả lời. Khẩu Tâm bèn quét mắt nhìn quân đội phản Thanh đang đứng hai bên phải trái của Tần Thiên Nhân.

- Còn các người? – Khẩu Tâm quát tháo – Không mau bỏ vũ khí đầu hàng triều đình?

Binh lính Đại Minh Triều ngó nhau thầm nhủ “hôm nay ta đã bại trận thế này, chẳng lẽ còn phải chịu cái nhục bị bắt sống hay sao? Ta thà rằng chết một cách cho thật là oanh oanh liệt liệt để dân tộc ngàn đời nhớ tên, mai này lưu danh sử xanh.” Nghĩ vậy, họ bèn siết chặt binh khí.

- Được! – Khẩu Tâm gật gù – Đã thế thì núi Tông Quy sẽ là hố huyết chôn chôn các người.

Chờ nước cờ cùng tận, Tần Thiên Nhân mới nói:

- Tông Quy Sơn cũng là nắm mồ của tên Hán gian người!

Dứt lời, Tần Thiên Nhân xua binh sĩ bang hội quyết đấu sinh tử với quân lính triều đình Mãn Châu, riêng bản thân chàng giáp chiến Khẩu Tâm và Tô Khất. Lâm Tổ Đình vừa truy cản toán quân thiết giáp vừa bảo hộ Nữ Thần Y.

63. Chương 64: Quyết Chiến Sinh Tử (7)

Tần Thiên Nhân chưa kịp thanh lý môn hộ thì bản thân rơi vào cảnh mãnh hổ nan địch quần hồ, nội công yếu dần. Cơ mà sau ba mươi chiêu lại lừa được thể thu phục Tô Khất.

Trong một lần phó tướng mai lặc chương kinh xuất chiêu Cương Dao Sát Thích, Tần Thiên Nhân nghiêng người một chút cho thanh đao trượt qua vai phải.

Lòn dưới cánh tay của Tô Khất để vòng ra sau lưng, Tần Thiên Nhân tóm lấy đôi vai địch thủ mà quật xuống đất. Tô Khất chưa kịp thu binh khí về đã bị đôi phương hạ thẳng cẳng.

Lối ra đòn nhanh gọn của thần quyền Nam hiệp khiến Khẩu Tâm chết khiếp, lòng không muốn đấu với cao thủ đệ nhất võ lâm bèn thối lui vài chục bước. Thoát khỏi của Tần Thiên Nhân, Khẩu Tâm chong mắt nhìn Tô Khất lóp ngóp như cá mắc cạn mà bụng dạ phát run, ruột rà thắt gút hết ham tham chiến.

Tô Khất lúc bấy giờ sấm vai cá nằm trên thớt chực chờ Tần Thiên Nhân kết liễu tánh mạng.

May thay Khẩu Tâm truyền lệnh. Đoàn cung thủ dàn thành hai hàng.

Thừa dịp Tần Thiên Nhân quay đầu nhìn toán cung thủ, Tô Khất bật dậy thi triển khinh công bay lại đứng cạnh Khẩu Tâm. Đội tiền vệ thấy phó tướng an toàn thoát khỏi vòng chiến thì lập tức phóng tên rồi lui về phía sau hậu vệ. Tất cả thành viên bang hội xông lên làm bia, quyết bảo tồn tính mạng cho tổng đà chủ. Trong nháy mắt, toàn thể tử vong. Xác người rục rã như sung rụng.

Phát hiện Tần Thiên Nhân còn đứng vững, Khẩu Tâm hất đầu ra dấu. Binh sĩ đội nhì thay đổi chiến thuật, giương cung bắn tiến về phía Lâm Tổ Đình và Nữ Thần Y.

Lâm Tổ Đình khuấy kiếm gạt tên, vừa lo cho bản thân vừa bảo vệ Nữ Thần Y nên sơ suất, một mũi tên bay thẳng vào người. Giây phút tử thần mở cửa đón mời, Tần Thiên Nhân lao đến đỡ. Chàng trúng kế hiểm, mũi tên đâm trọn vào ngực, chưa kịp rút ra thì lãnh thêm một loạt phi tiêu.

- Thiên Nhân!

Nữ Thần Y nức nở gọi tên phu quân, cùng Lâm Tổ Đình hốt hải chạy lại đỡ chàng ngồi dậy. Tần Thiên Nhân cử động không được, máu đỏ tuôn ào thành dòng. Lâm Tổ Đình cảm động tới nỗi tắt tiếng.

Phía đối diện, quân lính triều đình thấy thần quyền lâm nạn liền tuốt binh khí và xông lên hầu tiêu diệt trọn bộ.

- Dừng tay!

Như bóng ma, Dương Tiêu Phong thỉnh thoảng xuất hiện trên lưng hắc mã. Binh lính triều đình dạt sang hai bên nhường đường cho chủ soái giá lâm. Phủ Doãn đại tướng quân an cư tại đỉnh Tông Quy hôm rày, màu chiến y có phần nhạt phai cơ mà thần khí hãy còn dũng mãnh, dáng dấp vẫn toát ra vẻ oai hùng điểm chút phong sương.

Sau khi căn quân binh hành hung, Dương Tiêu Phong giơ cánh tay đã từng chinh chiến bao năm trường miệt mài chỉ tân nương tử:

- Các người bắt sống cô gái đó, đem về đây cho ta.

Tuân lệnh chủ soái, hàng tá quân binh tiến lên một lượt, nhiều cặp mắt đổ dồn về phía Nữ Thần Y. Bọn lính Thanh nghe nói không được làm tổn thương tới nàng nên quăng hết binh khí, chỉ chà lòng bàn tay vào nhau và bẻ các lóng nghe răng rắc.

Nữ Thần Y co ro khiếp đảm. Mặt trắng bệch chẳng còn giọt máu, nàng chứng kiến nhiều gã thanh niên thân mình vạm vỡ, cao ngất ngưỡng tựa những pho tượng được đúc bằng đồng lừ lừ bước tới gần. Hết con nai tơ bị đàn sư tử vây bọc, cặp mắt nhung huyền cầu cứu phu quân.

Tần Thiên Nhân vận công lực lần cuối. Không thông. Nội khí tổn thương, nguyên khí bất vận hành. Phi tiêu ghim sâu vào các huyết kiên tĩnh, thái uyên, tức tam lý, tam âm giao và dũng tuyến khiến tứ chi tê bại. Vì đôi chân mất sự linh hoạt thành thử thuật khinh công bị phá hủy. Hơn nữa, ám khí cản trở bách mạch ở đan điền, tắc nghẽn dòng chân khí thăng lên cánh tay mà thần quyền nam hiệp lại là chuyên gia đòn tay.

Dương Tiêu Phong vẫn ngồi oai linh trên lưng tuần mã, dùng ánh mắt vô thần ngó Nữ Thần Y. Gương mặt tuần kiệt khô ngô không biểu lộ nửa li cảm xúc.

Nữ Thần Y nhìn Tần Thiên Nhân, lòng quặn thắt khi bắt gặp vết thương của chàng âm ỉ máu. Và nàng chợt hiểu bản thân phải làm như thế nào, bèn chộp lấy thanh gươm trên tay Lâm Tổ Đình.

- Các người còn bước tới nữa, ta sẽ chết ngay! – Nữ Thần Y gằn giọng đe. Nàng đứng dậy kề gươm lên cổ.

- Xin dừng, Tây Hồ! Muội đừng xuống tay! – Tần Thiên Nhân thống thiết gọi nương tử.

Và chàng thổ huyết, miệng liên tục van nàng chớ nên thực hiện lời thề không gian dối “đời này chỉ yêu một mình huynh thôi. Muội sẽ tìm cách tự sát trước khi binh lính chạm đến muội.”

Người lo cho tánh mạng của Nữ Thần Y không chỉ có mỗi một Nam hiệp thần quyền. Đằng kia, Bắc quan đại nhân cũng khiếp vía đến độ mặt mày xám ngoét. Dương Tiêu Phong tự rửa bản thân chênh mảng, khi không lại để nhóm thuộc hạ làm giai lệ kinh hãi.

- Tất cả lui ra! – Dương Tiêu Phong phát tay, lớn tiếng nạt binh sĩ.

Đám lính Thanh đầu dám không tuân, lật đặt khua chân tản mát. Chờ bọn đầu trâu mặt ngựa khuất bóng, Dương Tiêu Phong ngọt giọng bảo Nữ Thần Y:

- Nàng đừng sợ, hãy bỏ vũ khí xuống và theo bốn quan về hoàng cung. Có yêu cầu gì ta cũng chịu.

Nghe tướng quân hứa, Nữ Thần Y khẽ hạ thanh gươm. Nhưng Dương Tiêu Phong chưa thở phào nhẹ nhõm thì nhanh như cắt, mỹ nhân kẻ kiếm lại chỗ cũ.

- Tiểu nữ có hai yêu cầu – Nữ Thần Y trân trối nhìn Dương Tiêu Phong, ra yêu sách.

- Một hai gì cũng được – Dương Tiêu Phong nói nhanh – Tất tần tật bốn quan đều chấp thuận!

- Tiểu nữ muốn đại nhân buông tha cho phu quân và tri kỷ của tiểu nữ.

Dương Tiêu Phong đánh mắt sang Tần Thiên Nhân, miễn cưỡng gật đầu. Nữ Thần Y cả mừng nói:

- Còn điều thứ hai...

- Lúc này nàng muốn ta tha cho hai mạng người thì đã là hai điều kiện rồi – Dương Tiêu Phong ranh mãnh cất lời.

Nữ Thần Y cụp mắt, bụng thăm tức tối miệng lưỡi không bằng tên quan đại Thanh. Mà nếu luận về khoa ăn nói thì Dương Tiêu Phong có mười phần là đã hết chín phần giống hệt Cửu Dương. Hai đấng trượng phu gian trá lưu manh, lại còn mưu mô xảo quyệt.

Biết bản thân chẳng còn gì để mất, Nữ Thần Y đánh liều nói điều kiện thứ hai:

- Nhưng phu quân của tiểu nữ bị thương nặng, không thể tự đi đứng, chàng cần một cỗ xe để lên đường.

Dương Tiêu Phong ngồi im trên lưng chiến mã ngẫm nghĩ yêu cầu của Nữ Thần Y.

- Được! – Kết cục, Dương Tiêu Phong gật đầu – Bỏ quan chấp nhận yêu cầu của nàng cơ mà nàng hãy bỏ vũ khí xuống cái đã.

- Không! - Sợ mắc bẫy, Nữ Thần Y mím môi - Đại nhân phải thực hiện điều kiện trước.

Dương Tiêu Phong kiên trì chủ trương, khoanh tay lắc đầu:

- Nàng bỏ thanh kiếm xuống trước.

Không thèm đôi co với kẻ tử thù, Nữ Thần Y ấn lưỡi gươm sát cổ và rạch nhẹ một đường. Thấy chút xíu máu rỉ ra từ làn da trắng ngần, trái tim của đấng trượng phu muốn rụng. Tần Thiên Nhân gào:

- Tây Hồ!

Dương Tiêu Phong hét:

- Dừng tay!

Và đại tướng quân rồi rít van nài:

- Nàng đừng gây tổn thương bản thân.

Rồi quay sang Tô Khất, Dương Tiêu Phong nói:

- Mau ban cho họ cỗ xe ngựa.

Tô Khất tuân chỉ, vọt đi thực hành nhiệm vụ. Trong khi chờ đợi Tô Khất sắp xếp phương tiện giao thông, Nữ Thần Y quỳ xuống bên cạnh phu quân. Thanh kiếm sắc bén vẫn bám khư khư ở cổ. Tần Thiên Nhân trúng tên lần phi tiêu, thêm vào Tiêu Cốt Tán thành thử dở sống dở chết, cặp mắt thất thần và trí óc mê man như kẻ mộng du.

Nữ Thần Y mượn cây trâm cài trên tóc Lâm Tổ Đình. Cây trâm bạc này vốn dĩ được Lâm Tổ Đình dùng làm ám khí. Nữ Thần Y dụng trâm đâm huyết bách hội ngay đỉnh đầu của phu quân. Độ mươi giây, Tần Thiên Nhân tỉnh táo đôi chút.

- Tây Hồ - Chàng lao vào - Muội đừng nghe lời Dương Tiêu Phong mà theo hắn về thành Bắc Kinh. Muội chớ nên tin hắn.

Nữ Thần Y lắc đầu rơi lệ. Nàng không thể không chấp nhận yêu cầu đôi ngả chia ly.

- Thiên Nhân – Nữ Thần Y nói - Muội có lỗi với huynh, không thể ở bên cạnh hầu hạ huynh, nhưng ngoài đồng ý yêu cầu này thì muội không biết phải làm cách nào hơn. Muội không muốn huynh chết.

Nghe nương tử tình nguyện hiến dâng trinh tiết để đổi lấy mạng sống long đong của chàng, Tần Thiên Nhân thà chết phút đi cho rảnh. Và chàng âm thầm mạt sát bản thân. Vô lâm kính bái chàng làm chi? Giang hồ tôn thành đệ nhất cao thủ làm gì khi không bảo vệ được chính người con gái chàng yêu quý?

Linh hồn mang vết thương trần ai, Tần Thiên Nhân thổ huyết lần thứ hai và khốn đốn gọi tên thê tử:

- Tây Hồ...

- Thiên Nhân – Nữ Thần Y cướp lời - Huynh nhất định phải sống, phải trả thù cho Sư Thái và các huynh đệ.

Xoay qua bạn tâm giao, Nữ Thần Y nói:

- Đình Đình, xin cô giúp tôi chăm sóc huynh ấy.

Tâm tư băng khuâng trong giờ biệt ly, Lâm Tổ Đình siết chặt bàn tay trái của Nữ Thần Y, khẽ gật đầu và thừa cơ rút cây trâm cài bằng bạc ghim ở huyết bách hội. Tàn Thiên Nhân choáng váng nhắm mắt bất tỉnh nhân sự.

Tô Khất đánh cổ xe lại giao cho Lâm Tổ Đình. Lúc này ánh dương đã tắt. Đêm lắng chìm vào ngàn xa. Cuối trời sương rơi lay phay.

Nữ Thần Y đứng trông vào khung cửa sổ của cỗ xe ngựa. Nàng chăm chú nhìn phu quân từ đầu xuống chân hòng ghi tạc hình dáng chàng trong trái tim nồng. Chỉ chờ một đêm mà nàng mất hết những người thân thuộc. Gạt nước mắt, nàng buộc lòng giã từ tướng công trước rồi mới tiễn bạn cố tri sau, gây hai nhịp cầu.

Mộng vỡ thành đôi, Nữ Thần Y xót xa cho cuộc tình duyên lận đận. Khi yêu thì thơ mộng dệt trong vòng tay nhưng nàng đau ngờ hôm nay từ ly. Rặng thông khô héo um tùm che khuất nẻo đường chàng đi.

Cỗ xe lăn bánh đã lâu mà Nữ Thần Y cứ mãi vấn vương nhưng nhớ. Phu quân của nàng phiêu dạt tha phương khiến cõi đời nàng tơ vương ôm nỗi sầu bi thương.

Dương Tiêu Phong nắm hờ dây cương, mắt ngấm sương mong manh rơi trên đôi vai gầy giá lạnh. Nữ Thần Y tựa đóa hồng kiều sa giữa rừng thiên binh vạn mã. Nàng cố lắng nghe âm thanh vang vọng từ bốn vó ngựa lướt nhanh trong màn đêm. Không gian u ám hòa khí trời lạnh lùng như gợn buồn thêm.

Đang trầm mình sâu đáy hào âu sầu, Nữ Thần Y thành linh vực tỉnh. Nàng bảo Dương Tiêu Phong:

- Đại nhân phải hứa là không được cho người đuổi theo.

Dương Tiêu Phong cam kết:

- Nhất ngôn cửu đỉnh!

Thốt gọn bốn âm, Phủ Doãn đại tướng quân bỗng nghiêm mặt:

- Nhưng bốn quan chỉ tha cho bọn chúng một lần thôi. Lần sau gặp lại bốn quan thì cặp nam nữ đó sẽ không may mắn như vậy nữa.

Đoạn, Dương Tiêu Phong kín đáo phẩy tay ra hiệu. Tô Khất âm thầm nháy mắt với toán Thanh binh. Nhân lúc Nữ Thần Y không để ý, Dương Tiêu Phong xuống ngựa và tiến lại gần.

Giai nhân hãy còn dõi theo hướng cỗ xe. Trăng khuya ánh vàng hiu hắt soi con đường đưa người nàng thương tới nơi ngàn phương xa thẳm. Mái đầu xanh bạc phước thâm hện với thiên đình rằng đến kiếp lai sinh mai sau sẽ chấp nối mối tình nồng hậu. Sợi chỉ hồng tuy đứt đoạn ở đây nhưng tơ lòng bất hủ bất diệt. Nguyên vẹn, Nữ Thần Y vung kiếm tự sát.

64. Chương 65: Mộng Đoàn Viên

Thấp thoáng lưng chừng đồi là pho tượng Phật bà Quan Âm trang nghiêm trên tòa sen. “Nơi này đã khá xa Giang Nam,” Lâm Tổ Đình định lòng rồi kéo mạnh dây cương hồng tá túc qua đê trong căn miếu nhỏ.

Để tới ngôi miếu hoang, nàng đánh cổ xe vượt đường mòn rợp bóng thông và nhấp nhô vách đá, tai lắng nghe tiếng suối chảy róc rách như đang khóc than tình cảnh nước nhà khói lửa binh đao.

Đến nơi, Lâm Tổ Đình phóng xuống đất quỳ lại bỗ tát. Pho tượng Quan Âm cao hai trượng ba thước ngự ở bên ngoài ngôi miếu, tay phải cầm bình nước cam lồ, tay trái ẵm một hài nhi. Khóe miệng đức Phật khẽ cười như chúc mừng tai qua nạn khỏi.

—o0o0—

Lâm Tổ Đình lặng thầm quan sát Tàn Thiên Nhân. Chàng nằm gối đầu lên bực đá dưới chân bàn thờ. Trên bàn có pho tượng Quan Âm giống hệt ngoài sân cơ mà chỉ to bằng phân nửa. Cả hai bức tượng đều được điêu khắc bằng đá vôi.

Thấy gương mặt Tần Thiên Nhân xanh xao, Lâm Tổ Đình tự nhủ “thương tích trên người huynh ấy quá nặng nề, nếu không kịp thời chữa trị sẽ họa nhiều may ít.”

Nghĩ là làm, Lâm Tổ Đình cúi bả y phục thấm máu của chàng trước khi băng bó vết thương do cung tên và phi tiêu gây nên. Nam hiệp thần quyền hãy còn hôn mê bất tỉnh.

Khoảng nửa đêm, đang phiêu diêu giấc điệp thì Tần Thiên Nhân cảm giác một bàn tay mềm mại ấm áp đặt lên trán. Chàng mở mắt ra và sung sướng gọi:

- Tây Hồ... là muội đó sao? Có thật là muội đấy không?

Người chàng yếu lạng lẹ gật đầu. Vẫn chưa dám tin, Tần Thiên Nhân chớp mắt liên tục. Chàng ngỡ cuộc đời phiêu linh trôi nổi lênh đênh nay đây mai đó sẽ không có dịp gặp lại hiền thê, ngờ đâu tái ngộ nương tử đêm này.

Tần Thiên Nhân vồn vã dang tay ôm giai lệ vào lòng, ngửi thật đầy mùi hương đậm đà trên tóc.

- Huynh không cho phép muội rời khỏi huynh nữa – Tần Thiên Nhân vuốt má nương tử - Muội mãi mãi là thê tử của huynh.

Và chàng hôn nhẹ nhàng đôi mắt mơ màng, định thì thầm thêm lời yêu đương thì nghe Nữ Thần Y hỏi:

- Huynh có thật lòng yêu muội không?

Tần Thiên Nhân lệ làng gật đầu:

- Huynh yêu muội nhiều hơn cả tánh mạng của huynh.

Nữ Thần Y bĩu môi:

- Chắc huynh bị Tiêu Cốt Tán hành tới độ mê sảng rồi nên mới nói mấy câu giả dối. Thật ra huynh chưa từng yêu muội. Chỉ có một mình muội yêu đơn phương.

Tần Thiên Nhân không hiểu sao hiền thê của chàng nói mấy câu dễ xa nhau như vậy nhưng vẫn trầm giọng quả quyết:

- Sao muội lại hoài nghi tình cảm của huynh? Lúc muội nói sẽ theo Dương Tiêu Phong về kinh, trái tim của huynh vỡ tan thành ngàn mảnh.

- Huynh nói có thật không? – Nữ Thần Y vẫn bướng bỉnh hặc hỏi - Kể từ đêm nay trái tim sút mẻ của huynh chỉ có một hình dáng muội à?

Tần Thiên Nhân gật đầu lần thứ hai. Nữ Thần Y lại nói:

- Ngoài muội thì không hề chứa đựng hình bóng ai khác?

Tần Thiên Nhân tiếp tục gật đầu lần thứ ba mà tâm tư lung lay. Sao nàng hỏi hoài mấy câu vớ vẩn? Chàng chẳng biết phải làm thế nào nàng mới tin rằng chàng thề không dối gian, từ thời niên thiếu tới nay trưởng thành đều gối gờn trái tim vẹn toàn.

Khảo một hồi, Nữ Thần Y mới chịu thôi. Nàng nở nụ cười chứa chan làn môi và khép đôi nhãn quan mi lệ, hồi hộp chờ đợi. Tần Thiên Nhân đưa cặp mắt đắm đuối nhìn lồng ngực đang nhấp nhô theo nhịp thở của người con gái trong trắng, lần đầu tiên dâng hiến thân mình cho phu quân. Và chàng hôn trán nương tử, nói:

- Đêm nay sẽ là đêm tân hôn của chúng ta.

Dứt lời, Tần Thiên Nhân nâng bờ vai mảnh khảnh để đặt lên môi hồng nụ hôn nồng nàn nhất, và chàng cảm giác hiền thê lịm đi trong vòng tay mình. Không cưỡng được sức quyến rũ xác thịt, Nữ Thần Y hôn trả một cách cuồng nhiệt. Tiếng thở của hai trái tim càng lúc càng mãnh liệt. Bên ngoài sương giăng liên miên...

Lúc ánh dương lóe sáng phía sau ngọn đồi và hạt sương mỏng mảnh lìa cành thông xanh là lúc Tần Thiên Nhân tỉnh dậy. Dư âm của thiên đường ái ân vẫn còn phảng phất ngây ngất. Chàng từ từ mở mắt.

Phát hiện nữ nhi mà mình đang ôm không phải nương tử, Tần Thiên Nhân hoảng hốt chống tay gượng dậy, xui thay đá động vết thương trên ngực.

- Thiên Nhân - Lâm Tổ Đình thức giấc, lần đầu tiên gọi tên tình quân.

Thoáng đỏ mặt, nàng hỏi dồn:

- Huynh cảm thấy thế nào? Có đau lắm không?

Tần Thiên Nhân không trả lời. Chàng vừa với tay lấy y phục mặc vào vừa quay đầu nhìn quanh:

- Tây Hồ đang ở đâu?

Lâm Tổ Đình nhắc:

- Nữ Thần Y đã theo Dương Tiêu Phong về thành Bắc Kinh.

- Không thể nào – Tần Thiên Nhân buộc dây thắt gút đai lưng, mắt sụp xuống đất hòng tránh thân hình nữ nhi nuốt nà - Đêm qua Tây Hồ vẫn còn ở đây.

Lâm Tổ Đình lắc đầu chảy nước mắt:

- Nữ Thần Y thật đã theo Dương Tiêu Phong rời khỏi Giang Nam. Huynh quên rồi sao? Chiều hôm qua cô ấy dùng kiếm uy hiếp tên cầu quan, lấy tánh mạng để đánh đổi đường tẩu mã cho chúng ta.

Tần Thiên Nhân một mực cứng đầu:

- Huynh không tin, rõ ràng đêm qua...

Nói đến đây, chàng bỗng dừng nín bặt, khe liếc Lâm Tổ Đình mà lòng hoang mang vô bờ bến. Sao nàng lại rơi lệ? Y phục còn không chỉnh tề. Còn hiền thê của chàng đâu? Cuối cùng, Tần Thiên Nhân lắp ráp các mảnh vỡ lại với nhau và hiểu ra tất cả. Lâm Tổ Đình lúc bấy giờ đang bó gối khóc rầm rức. Nàng tức tuổi khi phát giác người nam nhân này chung chạ với nàng chỉ vì lầm tưởng nàng là Nữ Thần Y.

Tần Thiên Nhân ngồi trên sàn miếu hoang trừng mắt nhìn đoản đao nằm lẩn lóc cạnh đôi bàn chân của Lâm Tổ Đình.

- Huynh có lỗi với muội - Chàng nói - Tổ Đình, muội muốn chém muốn giết xin hãy ra tay.

Chỉ có những tiếng nấc đáp trả. Tần Thiên Nhân bèn chặc chặc đêm qua chàng vô lại với người con gái này, làm chuyện lương tâm không thể tha thứ nên lập tức nhặt đoản đao lên và đâm một nhát vào ngực hầu đên đáp tội tình.

Đúng lúc mũi đao sắp cắm phập vào trái tim đa đoan thì Lâm Tổ Đình chụp lấy thanh sắt bén nhọn. Lưỡi đao cứa sâu vào lòng bàn tay, máu đầm đìa chảy. Tần Thiên Nhân kinh thiên hồn vía, không ngờ nàng quá đại độ.

- Tổ Đình! – Chàng quát - Mau buông ra, nếu không sẽ đứt năm đầu ngón tay!

- Muội không buông! – Lâm Tổ Đình òa khóc – Muội thà đứt hết mười đầu ngón tay còn hơn huynh mất mạng!

Phán rồi, nàng siết chặt lưỡi đao thêm nữa. Tần Thiên Nhân cuống cuống gỡ bàn tay đó ra. Sau khi ném đoản đao xuống đất, chàng nắm tà áo và xé toạt một mảnh rồi quấn chặt vết thương trong lòng bàn tay ngọc ngà. Lâm Tổ Đình nhìn người đàn ông đã từng làm chủ thân xác của nàng, nghe lòng thương yêu hơn bao giờ hết.

Và nàng ôm chầm lấy thân thể cứng rắn mạnh mẽ đến phi thường, vùi đầu vào lòng ngực đang bị thương mà van lơn:

- Thiên Nhân, huynh không thể chết. Huynh còn nợ của muội, đời này bắt huynh phải trả.

Tần Thiên Nhân ngẩng mặt nhìn trần nhà. Chàng không biết phải nói gì trong giây phút này đây, lòng chỉ cảm thấy ngập đầy ân hận bởi trái tim mãi chứa hình bóng của người con gái thơ ngây đứng xoe lọn tóc trên cầu Tây Lâm.

Bên ngoài bất chợt có tiếng quát đánh:

- Bao vây miếu hoang, không để chúng trốn thoát! - Rõ là tiếng của Tô Khất.

Tần Thiên Nhân lay mạnh đôi vai của Lâm Tổ Đình:

- Binh lính triều đình đang ở bên ngoài.

Đánh động xong, chàng thu gom y phục đưa cho nàng. Lâm Tổ Đình mặc vội vào. Tần Thiên Nhân bảo:

- Muội hãy rời khỏi đây mau, huynh sẽ giữ chân bọn chúng.

Hệt Nữ Thần Y, Lâm Tổ Đình cương quyết bấu cứng vạt áo của người đối diện:

- Muội không đi!

Tần Thiên Nhân biết Lâm Tổ Đình là nữ nhi cơ mà cứng cỏi khó bảo bèn đấu dịu. Chàng vuốt tóc nàng và cố gắng khuyên nhủ:

- Muội không nên cố chấp. Tình thế của chúng ta bất lợi. Thanh binh sắp tràn vào đây, bây giờ không đi sẽ không còn kịp nữa.

Lâm Tổ Đình thà làm người cố chấp. Nàng ôm chặt cánh tay chàng:

- Muội không đi! Có chết thì chúng ta cùng chết chung!

- Muội... - Tần Thiên Nhân khổ sở lắc đầu, miệng lặp lại câu nói với Nữ Thần Y - Sống không chịu, lại chịu chết với huynh.

Và cũng tương tự Nữ Thần Y, Lâm Tổ Đình cười nói:

- Được chết chung với huynh, muội cảm thấy rất thỏa mãn.

Lúc bấy giờ, tiếng bước chân binh sĩ rình rang chung quanh ngôi miếu Quan Âm. Tần Thiên Nhân thấy giằng co không ổn liền suy nghĩ, ra hiệu cho Lâm Tổ Đình ngồi im rồi xoay cổ tay vận quyền nhanh chớp nhoáng, đánh một chưởng lên mặt đất.

Nội công như phong vũ khiến sàn nhà lung lay, khí truyền ra xa làm chuyển động hai cánh cửa miếu cách đó hàng chục thước.

Rầm!!! Hai cánh cửa đóng lại. Mắt nhìn cửa miếu bịt kín, Tần Thiên Nhân rút kim lệnh nắm chặt trong lòng bàn tay.

Bọn quân binh nghe tiếng động kinh thiên liền thối lui chục bước. Chúng không ngờ thần quyền Nam hiệp trọng thương mà nội công vẫn còn thâm hậu phi thường. Chắc võ lâm cao thủ nhất đẳng đã thông được các huyết đạo ở khắp tứ chi. Thanh binh nghĩ vậy nên nhất thời chưa ai dám manh động.

Sau khi biết binh lính triều đình mắc mưu, Tần Thiên Nhân bưng tay chẹn ngực và thổ huyết. Chàng thật sự đã tận sức lực, chỉ cố kéo dài vài khắc mà thôi. Lúc đấu nhau trên đỉnh Tông Quy, chàng sắp bẫy của Dương Tiêu Phong. Phủ Doãn đại nhân gian xảo phóng phi tiêu vào tối nhược huyết khi chàng đỡ mũi tên dùm Lâm Tổ Đình. Huyết đạo hoàn toàn bế tắc. Nội công cạn kiệt. Chàng giờ như ngọn đèn sắp sửa rụi tàn.

Phía ngoài sân, phó tướng mai lặc chương kinh vốn được Dương Tiêu Phong rèn luyện nên rất khôn ranh. Tô Khất chờ một hồi, phát hiện gian kế bèn hét tướng:

- Tần Thiên Nhân! Người còn không mau dẫn xác ra đây? Đừng buộc ta ra chiêu hạ thủ. Nếu người ngoan ngoãn vác mạng ra ngoài này thì Phủ Doãn đại tướng quân sẽ cho người chết được toàn thây!

Tần Thiên Nhân nửa quỳ nửa ngồi trong miếu hoang, nghe Tô Khất nói thế thì biết Dương Tiêu Phong nuốt lời cam kết với Nữ Thần Y. Chàng đau lòng nghĩ đến khổ nhục kế của nường tử và hận bản thân không bảo vệ được nàng.

Quay sang Lâm Tổ Đình, chàng nói:

- Tổ Đình, muội hãy cầm kim lệnh này, từ nay muội sẽ là tổng đà chủ của bang phái Đại Minh Triều.

Rồi lo nàng chấp nhất đòi ở lại, Tần Thiên Nhân ấn lệnh bài vào bàn tay trắng muốt, nói thêm:

- Nếu muội thật lòng yêu huynh thì phải nghe lời của huynh.

Lâm Tổ Đình rưng rưng:

- Muội không muốn đi. Thiên Nhân, xin huynh uội ở đây.

Tần Thiên Nhân lắc đầu:

- Bang hội phục Minh không thể thiếu người thống lãnh. Cửu Dương chưa biết sống chết ra sao cho nên muội là vị đương gia duy nhất còn sót lại. Muội phải sống để củng cố bang phái, diệt giặc ngoại xâm, muội có hiểu lời huynh nói hay không?

Tuy Lâm Tổ Đình tỏ vẻ thành khẩn lắng nghe mấy câu khuyên bảo nhưng đầu óc bị tình làm ờ mịt. Nàng vì yêu mà trót quên nhiệm vụ hồi thống thiên hạ, cứu đồng bào nhân dân khỏi cảnh trần áp đô hộ.

- Muội không đi đâu cả! – Lâm Tổ Đình gần giọng – Muội sẽ ở đây sánh vai chiến đấu với huynh. Thiên Nhân, huynh không đuổi được muội đâu!

Bí lối, Tần Thiên Nhân đành dụng mưu. Chàng vịn vào tình yêu mà nàng dành cho chàng để thuyết phục nàng giữ gìn tánh mạng.

- Thế muội có yêu huynh không? – Chàng gặng hỏi.

Lâm Tổ Đình không mắc kế. Nàng đáp linh tinh:

- Muội nghe tiếng chân binh lính tụ tập ở chung quanh...

Nàng chưa nói xong sách lược đối phó Tô Khất thì Tần Thiên Nhân cướp lời:

- Muội có yêu huynh không?

Lâm Tổ Đình đáp trả cơ mà không ăn nhập đâu vào đâu:

- Chúng ta có thể phá vỡ nóc nhà rồi thi triển khinh công...

Thấy Lâm Tổ Đình sắp bước qua chiếc bẫy của mình, Tần Thiên Nhân lắc đầu kết luận:

- Hóa ra muội vốn không hề yêu huynh!

Bị chàng hỏi dồn dập rồi còn bị chàng nói xóc hông, Lâm Tổ Đình cuối cùng sập bẫy.

- Có! Có! – Nàng gật đầu lia – Muội yêu huynh! Muội rất là yêu huynh, yêu huynh vô cùng.

Lợi dụng lúc Lâm Tổ Đình cam đoan, Tần Thiên Nhân bế nàng trong tay và đặt lên lưng tuấn mã. Ấu cũng bởi khí trời băng giá nên tối hôm qua Lâm Tổ Đình dắt cỗ xe ngựa vào trú ngụ bên trong ngôi miếu Quan Âm.

Hiểu đã đến giờ tử biệt, Lâm Tổ Đình chồm mình định sà vào lòng người thương. Cuộc từ ly đau đớn đoạn trường.

Tần Thiên Nhân nắm giữ chiếc eo thon nhỏ của Lâm Tổ Đình, buộc nàng ngồi yên trên lưng ngựa, sợ nàng leo xuống bất tử. Và chàng nhỏ tiếng dặn:

- Tổ Đình, muội hãy cầm lệnh bài này rồi đi đến Chiết Giang tìm chủ nhân của Phong Vô Môn. Hắn sẽ an bài mọi việc.

- Không! Không! Thiên Nhân! – Lâm Tổ Đình liên tục gọi tên chàng, thiếu điều muốn lay lục.

Tần Thiên Nhân nhú mày to tiếng:

- Huynh lấy tư cách tổng đà chủ ra lệnh uội!

- Không! Không! Thiên Nhân! – Miệng đắng chát, Lâm Tổ Đình gục đầu lên lưng ngựa khóc rống.

Tần Thiên Nhân buông thả chiếc eo nhỏ nhắn, đi vòng ra phía sau tuấn mã và vận quyền bứt đứt sợi dây nối liền với cỗ xe. Rồi quay trở lại hôn đôi tay mềm, chàng mỉm cười nói:

- Đa tạ muội, Tổ Đình.

- Sao huynh lại cảm ơn muội? – Lâm Tổ Đình giương cặp mắt sững nước, to tròn và ngơ ngác hỏi người nàng thương.

Người nàng thương đáp:

- Vì muội đã yêu huynh!

Nhân lúc Lâm Tổ Đình sơ ý, Tần Thiên Nhân đánh một chưởng vô lưng tuấn mã khiến con thú lồng lên điên dại, lao vút tới đá bung cửa miếu rồi xông ra ngoài sân. Quân binh triều đình đồng loạt bắn cung. Tần Thiên Nhân phi thân đến gạt những mũi tên và dùng bộ pháp Thiên Thủ Thiên Nhân Quyền hạ gục vô số binh lính.

Nam hiệp thần quyền mở đường cho tân tổng đà chủ trốn thoát, một mình chàng ở lại tử chiến với quân Thanh.

65. Chương 66: Triệt Hạ Khổng Minh

Lan Châu. Cam Túc.

Từ trên đỉnh núi Kỳ Liên đột nhiên xuất hiện tiếng tiêu. Âm thanh vang vọng bốn phương tám hướng, vừa hùng vĩ vừa tỏa ra bá khí.

Kỳ Liên Sơn cao chót vót. Quanh năm mây luôn bồng bềnh. Dãy núi này còn có tên gọi khác là Nam Sơn, nghĩa là rặng núi phía nam khi trông từ hành lang Hà Tây thuộc con đường tơ lụa. Kỳ Liên Sơn là một phần của núi Côn Lôn và cũng là ranh giới phân chia hai tỉnh Thanh Hải với Cam Túc tại miền trung nguyên tây bắc.

Về địa hình thì tỉnh Cam Túc bằng phẳng ở phía bắc, nhấp nhô phía nam và nằm lọt lòng giữa Thanh Hải, Nội Mông cùng vùng cao nguyên Hoàng Thổ. Đi về hướng tây bắc, Cam Túc có một đoạn tiếp giáp khu biên giới Mông Cổ. Sông Hoàng Hà là nguồn nước chủ yếu của tỉnh lỵ, dòng chảy qua Lan Châu. Dân số Cam Túc tập trung nhiều nhất là người Hồi giáo.

Các thành viên bang phái Đại Minh Triều ở Cam Túc muốn trở về Giang Nam thì phải xuống núi và đi xuyên qua Thiểm Tây, bởi vì phân đà được xây dựng lưng chừng ngọn núi Kỳ Liên này.

Không gian tuy bao la mà đầy trời mây. Tiếng tiêu hùng tráng lúc ban đầu dần dà chuyển sang sâu não. Âm điệu thê lương hòa luồng khí đông khiến nốt nhạc nghe buồn thảm cơ mà thấm thiết vượt trời cao.

Từng ngón tay khoan thai lướt trên ống tre, gương mặt cũng tỏ vẻ thản nhiên nhưng cõi lòng ôm sầu riêng bóng.

Cửu Dương đưa mắt nhìn dãy Kỳ Liên Sơn dựng thẳng đứng, vời vời đến chọc trời. Rặng núi xanh thắm màu chơi vơi. Đỉnh núi lẫn trong rừng dương liễu. Xen kẽ nghìn bức rèm mỏng mảnh buông nhành là hàng thông thưa thớt man man niềm nhớ. Hoàng hôn dần tím buồn nát con tim.

Không biết có bao nhiêu đêm mưa đá rơi và trời tuyết đổ, chàng lê bước chân phong trần tha phương? Đã đành chàng ôm thương nhớ ra đi từ đây nhưng sao những khi canh tàn mỗi mồn, mắt trông thấy vàng trắng lưỡi liềm hoe nhạt lại nghe lòng man mác? Ngoài kia biển khơi dâng bao làn sóng hay miền sa mạc chứa bao cát vàng là tâm can chàng vương bấy nhiêu sầu.

Đời hệt dòng sông. Con nước đi rồi vẫn cứ muốn trôi dạt về nguồn cội. Phải chăng chỉ để sống lại một thời quá khứ của cuộc tình đam mê thuở xưa, vào lứa tuổi xuân xanh mười bảy? Và chàng nhớ rất rõ tuổi của nàng lúc đó vốn vẹn chỉ có mười ba...

...Bóng nàng ngả trên phiến đá. Nụ cười thiên thần rạng rỡ ánh xuân. Rừng chiều hoang tím bóng bồng sáng bởi mái tóc dài thướt tha và màu da thanh khiết.

- Muội phải biết tu thân tìm hiểu chữ “tĩnh” để có thể đạt tới cảnh giới tâm tại kiếm thượng thân tại kỳ trung. Vì khi thân kiếm hợp nhất thì kiếm pháp sẽ biến hóa như ý và không có điều sơ thất.

Nữ Thần Y lắng tai nghe Cửu Dương giảng giải mà có hiểu gì. Năm đó, Cửu Dương đột ngột quyết định phải dành thời gian hướng dẫn nàng võ nghệ hồng tự bảo vệ bản thân khi nguy khốn. Để “ép” sư muội bái mình làm sư, Cửu Dương lấy lý do là vì phần đông các thành viên bang phái Đại Minh Triều đều thông thạo những chiêu thức võ công cơ bản của Nam Thiếu Lâm. Còn nàng, tuy chưa phải là đương gia nhưng là một phần tử vô cùng quan trọng trong bang hội. Ngặt nổi, nửa chiêu cũng chẳng rành. Cơ mà không thể trách nàng bởi sau khi Lâm Tổ Đình nhập môn thì Sư Thái tử chối thu nhận nữ đệ tử. Nguyên căn nữ nhi tâm tình bất định nên rất khó quản giáo. Lại nữa, Nữ Thần Y suốt ngày giam mình nơi kho thuốc. Nàng thích cầm sách hơn là cầm gươm, thích bắt mạch hơn là tỉ võ.

Cửu Dương nhất mực kiên trì:

- Một khi mà tâm vô tạp niệm, minh tĩnh trí diễn thì chiêu thức sẽ có sự bắt đầu tốt đẹp.

Nói tới đoạn này, chàng nhìn thoáng qua khuôn mặt trái xoan. Thấy nàng gật gù cảm thán, tay bưng cằm chăm chú tiếp thu, chàng liền giơ thanh gươm lên cao và nói tiếp:

- Bí quyết của kiếm pháp là khi rút thanh kiếm ra thì từ tốn chờ cho tia sáng rút hết vào lòng kiếm. Muội đừng nên khẩn trương, hãy cố giữ đầu óc không chút nóng nảy, lấy tĩnh mà chế động. Tâm phải thật tĩnh thì mới có thể định, rồi định trung và xuất kiếm. Hữu bị vô hoạn lập tứ bất bại. Kiếm vô sát khí hung vô sát cơ. Hễ mà cõi lòng muội yên lặng thì thiên hạ vô địch.

Giảng trọn bài kiếm pháp sơ khởi, Cửu Dương đến bên cạnh giai nhân bé bỏng, hỏi:

- Muội có hiểu những căn bản mà huynh vừa mới nói hay không?

Nữ Thần Y bó gối trên tảng đá xanh. Tóc bay lòa xòa qua vai. Ngồi giữa rừng thu lá đỏ, nàng chợt đẹp nảo nùng. Cửu Dương ngẩn ngơ chiêm ngưỡng dung nhan sắc nước hương trời trong khi nàng chậm rãi lắc đầu đáp:

- Không.

Đang trơ mắt ngó đôi môi ngạt ngào, Cửu Dương bật té ngựa. Nãy giờ đã ba thì thời trôi đi, nào là tận tình giải thích, nào là ví dụ điển hình mà nàng còn chưa thông.

- Muội không hiểu điều gì? – Cửu Dương vừa hỏi vừa chống thanh gươm xuống đất, lồm cồm bò dậy.

- Không... - Nữ Thần Y chun mũi ấp úng - Muội không phải không nắm vững lý thuyết, mà ý của muội là... muội... muội... không thích... đánh nhau.

Biết sư huynh có lòng thành, sợ nàng bị người ta hiếp đáp nên mới bỏ thì giờ... của gái ra mà hướng dẫn công phu, Nữ Thần Y áy náy tợn. Phía đối diện, nàng càng ngại ngần bao nhiêu thì chàng càng chết giấc bấy nhiêu. Cửu Dương tự hỏi sư muội của chàng có phải ám đầu hay chẳng, đánh nhau mà không thích chứ thích cái chi mô nhỉ?

Nữ Thần Y len lén dòm Cửu Dương, giọng lí nhí như tiếng đế kêu trong mùa hạ:

- Có cần thiết phải học đánh nhau không?

Cửu Dương gật đầu mà tâm ngán ngẩm:

- Đương nhiên rồi.

Nữ Thần Y lại nói:

- Nhưng muội có huynh, lo gì bị người ta đánh? – Không muốn thương cẳng chân hạ cẳng tay, người đẹp bèn trở lời nịnh nọt - Huynh sở hữu võ công trác tuyệt, chỉ cần vung tay là đối phương ra bã ngay.

Cửu Dương không mắc câu. Chàng nhún vai:

- Trong tương lai huynh còn cưới vợ sanh con nữa chứ, đâu có ở không mà theo bảo vệ muội ngày này qua ngày khác.

Phán rồi, chàng gãi mũi lấp lửng:

- Cơ mà trừ phi...

- Trừ phi sao? - Nữ Thần Y không nén nổi tò mò.

Cửu Dương đổi sang gãi cằm:

- Trừ phi muội đồng ý làm nô tỳ cho huynh thì huynh sẽ miễn cưỡng trở thành vệ sĩ bảo hộ muội để trừ tiền công hàng tháng.

Nghe yêu cầu đắt đỏ, Nữ Thần Y đứng dậy phui mắt. Đoán nàng chê điều kiện mắc mỏ, Cửu Dương xuống giọng trả giá:

- Nói giỡn thôi chứ nếu muội không thích học kiếm pháp thì huynh chỉ muội cách sử dụng loại binh khí khác.

Rồi sợ nàng giận bỏ về nhà, chàng thúc giục:

- Vậy muội muốn huynh dạy cái gì?

Ngập ngừng suy xét một hồi, Nữ Thần Y cười nói:

- Muội muốn huynh dạy muội cách sử dụng... tiêu.

- Muội mới vừa nói tên hử? - Sợ nghe nhầm, Cửu Dương ngoáy tai hỏi lại - Hay là phi tiêu?

- Không phải cung tên - Nữ Thần Y lắc đầu - Cũng không phải phi tiêu. Mà là tiêu, ống tiêu.

- Ống tiêu? - Cửu Dương trố mắt kinh ngạc, ngỡ trời vừa sập cái rầm - Muội muốn huynh dạy muội thổi tiêu? Thiệt hử?

Nữ Thần Y hí hửng gật đầu. Cửu Dương vung tay ném thanh gươm cắm phập vô thân cây gần đấy.

- Nhưng ống tiêu đâu có xếp vào hàng vũ khí trong binh khí phổ?

- Ai nói tiêu không thể dùng làm binh khí - Nữ Thần Y bĩu môi - Muội hỏi huynh, lúc địch thủ bị tiếng tiêu say đắm lòng người của huynh mê hoặc thì có phải huynh thừa cơ hội đó mà... bỏ chạy hay không?

- Nói như muội - Cửu Dương ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Đoạn, phát giác sư muội ngượng chín người, gương mặt xinh xắn thoát xanh thoát đỏ, chàng lau nước mắt nói:

- Lúc ra chiến trường cung tên bay vèo vèo, ai mà còn mạng đâu để móc ống tre ra. Hơn nữa, âm thanh của binh khí va chạm không cũng đủ um sùm trời đất, đó là chưa tính tiếng những người bị thương rên la. Muội có thổi tiêu đến nát phổi cũng chẳng ma nào nghe thấy.

- Không muốn dạy muội thổi tiêu thì thôi! Không thêm bái sư nữa! - Bị chọc quê, Nữ Thần Y quạu nói - Tạm biệt sư phụ nha, không hẹn ngày tái ngộ đâu à!

Dứt lời, nàng tém tóc qua vai trái và toan bỏ về địa đạo Tây Hồ. Cửu Dương nắm cổ tay nàng kéo lại.

- Thôi được rồi! - Chàng thở dài.

Và lời ống tiêu từ trong tay áo, Cửu Dương hất đầu bảo sư đồ ngồi xuống chỗ cũ:

- Muốn học thổi tiêu thì huynh dạy thổi tiêu. Nhưng huynh báo trước quá trình tập luyện không có dễ như muội tưởng.

Lan Châu. Cam Túc.

Trời khuya sương buông. Có hai chiếc bóng an tọa trên phiến thạch. Nữ Thần Y gối đầu lên bờ vai của vị cư sĩ trẻ măng. Cửu Dương thả hồn theo tiếng tiêu thánh thót.

Vài sợi tóc tơ vô tình bay phớt phơ. Sợi ngắn sợi dài như mũi tên của thiên thần tình ái trong truyền thuyết Hy Lạp cắm sâu vào trái tim mộng mơ. Khoảnh khắc nhiệm mầu đó cắt đứt bản nhạc du dương trầm bổng. Cửu Dương đưa ống tre cho sư muội. Khóe môi anh đào tươi cười hơn hớn, giai nhân mân mê nhạc cụ, hỏi:

- Huynh bắt đầu dạy muội nha?

Cửu Dương gật đầu. Mắt nhìn thanh gươm ghim vô thân cây bách vạn niên. Chàng khai trương lớp học thổi tiêu bằng mấy câu... đâm chém:

- Nghệ thuật thổi tiêu cũng giống như tập đao kiếm, tim ở trong ống tiêu, thân cũng ở trong ống tiêu rồi dung hòa quên cả mình.

Cửu Dương mới mở bài tới khúc này, Nữ Thần Y đã dần dần nản chí cơ mà ráng vênh tai nghe khúc tiếp theo. Quả thật, nhập đề hơi có máu me nhưng thân bài thì tiến bộ chút đỉnh. Chung cuộc, Cửu Dương kết luận buổi học đầu tiên bằng mấy câu:

- Muội không nên chú ý các ngón tay phải bấm trúng lỗ nào mà nên làm cho bản thân cảm giác được chúng. Ráng siêng năng luyện tập tới cảnh giới người và tiêu hợp nhất. Khi đạt cảnh giới này thì lòng muội sẽ cảm giác cao sơn hùng tráng, tự nhiên tiếng tiêu sẽ có khí thế hùng hồn. Còn nếu trong lòng muội buồn bã như nước chảy róc rách thì tiếng tiêu sẽ làm cho thính giả cảm thấy du dương.

Rồi đánh chết cái nét không chừa, trước khi tiết học chấm dứt, Cửu Dương thông thêm câu chốt:

- Thổi tiêu cũng giống như là tập đánh kiếm vậy, thân kiếm hợp nhất, khả tạt khả trừ, diễn dịch tùy tâm sự, tự mình làm chủ binh khí của mình thì lòng thoải mái như là thiên địa hợp nhất.

Quay sang sư muội, chàng định hỏi xem nàng có thắc mắc gì không thì thấy nàng bịt chặt đôi tai. Cửu Dương há hốc miệng. Và gỡ tay nàng ra, chàng nổi sùng gât:

- Muội đang làm trò lếu láo gì vậy?

- Đâu có gì – Nữ Thần Y liếm môi khỏa lấp - Bây giờ thực hành nha huynh?

Không chờ thầy nhất trí với ý kiến đã nêu, trò bưng ống tiêu lên thổi phù phù. Âm đục âm cái, tiếng được tiếng mất, nốt nhạc loạn xạ ngẫu lúc có lúc không. Dừng thực tập, Nữ Thần Y thộn mặt thỉnh giáo:

- Ủa, tại sao muội thổi một lát là bị đứt hơi vậy ta?

Nghe nàng hỏi, “ta” khoái chí cười thâm. Óc lóe tia chọc ghẹo, Cửu Dương cố đáp dông dài:

- Tại vì khác hẳn với các nhạc cụ khác, tiêu là một nhạc cụ thuộc bộ khí, toàn bộ những kỹ thuật của tiêu đều liên quan đến hơi, vì vậy muội hãy xác định inh một phương pháp luyện tập đúng đắn góp phần nâng cao lượng hơi trong quá trình thổi.

Liếc Nữ Thần Y, Cửu Dương nhẹ giọng khuyên:

- Muội phải học cách điều khiển hơi, giữ hơi, đẩy hơi có liều lượng và có kiểm soát mới không bị hết hơi giữa chừng.

Nữ Thần Y ngu ngơ phục sư huynh sát đất:

- Thế thì muội phải làm cách nào để luyện được dài hơi?

- Cách đó rất dễ - Biết nàng dính bẫy, Cửu Dương neho mắt – Muội cứ yên chí tập bằng cách này là xong. Ngay bây giờ huynh sẽ chỉ muội.

Thấy thầy nhiệt tình, trò hồi thục:

- Tập bằng cách gì vậy huynh?

- Trước tiên phải nhắm mắt – Cửu Dương nói. Và chàng khép mắt.

Nữ Thần Y bắt chước nhắm tịt đôi mi.

- Rồi hít vào một hơi – Cửu Dương gạ.

Nữ Thần Y lật đật làm theo.

- Và thở ra bằng mũi - Cửu Dương lại nói.

Chờ cá cắn câu hồi lâu, anh chàng điêu ngoa mới hé mắt, miệng nở nụ cười gian tà. Chàng ngó bờ môi hồng hào như sẵn sàng chờ đợi. Nhưng số Cửu Dương xui thì thôi, chàng định giở trò đạo tặc thì con mồi sảy mất. Cô học trò cứng mở hai hạt nhãn, phát hiện đang bị thầy gạt liền vụt đứng dậy quát:

- Tàn Thiên Văn! Huynh... Huynh...

- Huynh thế nào? – Cửu Dương xen lời – Huynh đang chỉ bí quyết uội mà. Mọi muốn có hơi dài, muốn đạt tới kỹ năng điêu luyện của quá trình thổi tiêu thì phải tập hôn cho thật siêu. Xong thì tìm sư phụ mà cùng ăn dật, tu luyện thêm vài ba chục năm nữa!

Trêu được nhà thông thái, Gia Cát tái lại bật tràng cười khoái trá...

- Thiên Văn!

Có giọng nữ nhi. Cửu Dương giật nảy. Tiếng tiêu réo rất đang nhanh bỗng trở thành chậm chậm. Nốt nhạc thanh và cao nhỏ dần rồi tắt ngấm. Chàng tách hồn khỏi kỉ niệm năm xưa.

Trở về hiện thực. Trời vẫn còn chiều. Mối tình cô lữ hây còn cô liêu. Tình cũ đâu chẳng thấy chỉ thấy tình mới không rủ cũng tới. Cửu Dương quay nhìn hướng phát xuất tiếng kêu. Té ra là Tiểu Tường.

Sàng tiền minh nguyệt quang

Nghi thị địa thượng sương

Cử đầu vọng minh nguyệt

Đê đầu tư cố hương

Ngâm nga tròn bốn câu, Tiểu Tường nhoẻn miệng cười nòng hậu:

- Huynh lìa xa Giang Nam khá lâu, bộ tấm thân lãng du không tính chuyện trở lại chốn cũ để thăm... sao?

Trước câu hỏi đầy ngụ ý, Cửu Dương lắc đầu làm thinh. Tiểu Tường tắc lưỡi tiếc nuối nụ cười hết sức đa tình mà bấy nhiêu ngày không tái xuất. Cố sao lúc rời khỏi Giang Nam chàng quên mang theo? Chàng lơ gỏi tại bờ hồ phía tây hay đã chìm sâu vào đôi mắt đôi môi một người?

- Huynh không định về đó thăm cơ mà chắc muốn nghe tin gởi đến từ Giang Nam chứ?

Cửu Dương lắc đầu lần thứ hai:

- Tất cả thông tin đều an bình – Và cất ống tiêu vào trong áo, tay chấp sau lưng, chàng thông thả đáp – Mỗi tháng đại ca đều biên thư báo điềm tốt đẹp cho huynh.

- Thế mà Hiểu Lạc không nói vậy – Tiểu Tường nhún mày – Nó tới tìm huynh bẩm cáo sự bất lành.

- Mọi mới vừa bảo sao? - Cửu Dương hỏi giật.

Gương mặt bị đất chột ánh nét tươi tắn. Rồi đột nhiên giống hệt Tiểu Tường, cặp chân mày của Cửu Dương cau hẳn. Dưới núi hình như lấp lánh những tia đất bạc. Tia sáng chiếu thành vệt lúc ngắn lúc dài.

Tiểu Tường mím môi:

- Mọi nói Hiểu Lạc tới Cam Túc với ý định thỉnh huynh trùng lâm. Hiện giờ nó đang ở trong đại sảnh. Ngặt nỗi, nó bốn ba có một mình thôi.

Dứt câu sau cùng, Tiểu Tường đĩnh ninh tình nhân sẽ rất là thất vọng. Nhưng không, Cửu Dương chưa kịp nghe nằng bảo Hiểu Lạc mò đến Lan Châu chỉ với một mình một ngựa thì đã biến mất tăm.

Lan Châu. Cam Túc.

Phân đà Cam Túc nằm lưng chừng núi Kỳ Liên. Lộ Phi Yến và Lộ Phi Nhi đứng trước tấm bản đồ treo cạnh cửa ra vào đại sảnh, chỉ trỏ gì đó với Vệ Xuân Đường.

- Thất ca – Ngó thấy Cửu Dương, Hiểu Lạc nhồm lên khỏi ghế và vọt lại quỳ bái kiến.

Cửu Dương cùng Tiểu Tường bước vào sảnh đường. Gia Cát tái lại quên cả ăn xá đại lễ cho tiểu sư đồ, câu đầu khoe môi là hỏi thăm tung tích của người chàng thương:

- Sự mẫu của đệ đâu?

Mừng mừng tủi tủi, Hiểu Lạc bưng vạt áo của Cửu Dương lên chấm nước mắt.

- Thất ca đừng lo – Hiểu Lạc nói - Sự mẫu an toàn ở đồn Bạch Nhật. Nhưng thiếu đà chủ, lão Tôn, hai vị Giang Nam đại hiệp và các thành viên bang phái thì nguy. Họ gặp biến cố ở đồi Bát Cự, bị quân lính triều đình bao vây cho nên thiếu đà chủ nhờ đệ đến đây bằng mọi giá phải khuyên huynh trở về giải vây cho tất cả.

Nói rồi, Hiểu Lạc tường thuật sự tình ngày hôm đó. Tình cảnh cướp thảo lương ở đồi Bát Cự, chẳng biết tại làm sao bang phái Đại Minh Triều lại bị quân binh triều đình Mãn Châu bố trí. Thiếu đà chủ Tần Thiên Nhân đích thân lâm trận, kinh chiến với Dương Tiêu Phong.

Kết cục, Hiểu Lạc thổ lộ với Cửu Dương rằng:

- Không hiểu tại sao toàn thể đường sá từ Giang Nam dẫn tới Cam Túc đều bị phong tỏa, mãi đến chiều hôm qua mới mở trở lại. Suốt một thời gian, đệ cứ phải lẩn quẩn ở tại Hà Nam.

Đứng xó rổ đằng sau lưng Cửu Dương, song Lộ Phi nương trở mắt:

- Không thể nào. Trong vòng mấy tháng nay chúng ta đều nhận thơ từ thường xuyên.

Vệ Xuân Đường gật gù:

- Tất cả những bức thư báo bình an đó được gửi đến từ Giang Nam. Có thư gửi bằng bưu cục nhưng cũng có thư gửi bằng bồ câu. Đầy đủ cả.

Cảm giác diễm khả nghi, Tiểu Tường hát đầu:

- Đâu hai cô lấy những bức thư ra đây tôi xem lại thử nào.

Lộ Phi Yến và Lộ Phi Nhi dợm chân định vào thư phòng tìm các phong bì màu vàng nhạt thì Cửu Dương khẽ lắc đầu:

- Không cần xem nữa.

Nghe Cửu Dương nói, Vệ Xuân Đường, Hiểu Lạc, Lộ Phi Yến, Lộ Phi Nhi và Tiểu Tường nhìn nhau thầm nhủ “tại sao thế? Phải xem mới biết thật hư chứ.” Và trước năm cặp mắt u mờ như sương mù giăng đỉnh Kỳ Liên, Cửu Dương cao giọng:

- Người đã đến rồi!

Đúng lúc đó, một thành viên bang hội chạy vào vòng tay cúi đầu thi lễ:

- Bẩm thất đương gia, bên ngoài có đại đương gia viếng thăm.

Cửu Dương phát tay:

- Mời huynh ấy vào.

Chẳng đầy ba phút, Khẩu Tâm xồng xộc đặt chân vô sảnh đường. Áo cà sa lấm lem rách rưới, giày vớ xộc xếch bê bết những vết máu khô. Bộ dạng của sát thủ Thiết Đầu Lôi khiến cả thấy liên tưởng diễm bất an.

- Tham kiến đại đương gia – Mọi người đồng loạt khom mình chào Khẩu Tâm.

- A di đà phật – Khẩu Tâm tiến lại gần Cửu Dương, đỡ cánh tay của thất đệ - Các vị xin đừng đa lễ, bản tăng là kẻ tu hành.

Cửu Dương chưa kịp mở miệng hàn huyên với Khẩu Tâm về vấn đề thư đi tin lại thì Hiểu Lạc lẹ miệng hỏi:

- Sao đại đương gia ra nông nổi này? Không lẽ...

Hiểu Lạc ghen giọng bỏ lỡ câu nói. Nó không dám nghĩ tới chuyện nguy nan đã xảy ra tại cố hương, càng không muốn thốt lời xui rủi.

Khẩu Tâm chấp tai vái một cái:

- A di đà phật – Và tránh ánh mắt của Cửu Dương, Khẩu Tâm nhìn Vệ Xuân Đường – Bần tăng mang tin rất xấu trình diện các vị, xin các vị chuẩn bị tâm lý.

Rồi đặt tay lên vai Hiểu Lạc, Khẩu Tâm thở dài:

- Triều đình Mãn Châu đã chiếm cứ học đường Hắc Viện lẫn địa đạo Tây Hồ, triệt hạ luôn cả đồn Bạch Nhật. Bang phái phản Thanh ở Giang Nam giờ đã không còn...

Khẩu Tâm thao thao tường thuật những trận đánh ở đồn Bạch Nhật, đương nhiên là thêm bớt câu cú lung tung để bóp méo tình tiết.

Trước lúc khùng cảnh sảnh đường nộ khí xung thiên, Khẩu Tâm nói thêm:

- Nhưng may mà tam đệ, Lâm Tổ Đình và Nữ Thần Y trốn thoát. Tổng đà chủ thì trọng thương đương không hề hấn gì, đang được điều trị thỏa đáng. Riêng lão Tôn đã tử chiến sa trường.

- Thế... còn... thiếu đà chủ thì sao? – Cửu Dương lấp bắp dò thăm tông tích của vị sư huynh cùng chung huyết thống với chàng.

Sực nhớ Cửu Dương vẫn chưa hay Tần Thiên Nhân trở thành thống lĩnh, Khẩu Tâm trả lời:

- Tần thiếu đà chủ hiện là tổng đà chủ của chúng ta. Sư Thái tử biệt phong trào kháng chiến. Bà quyết định phiêu du tứ hải.

Ngộ giác các bậc lãnh đạo bang phái bình bình an an, Vệ Xuân Đường cùng tam cô nương mừng hóm. Duy một mình Hiểu Lạc thương nhớ lão Tôn mà khóc tồ tồ.

Cửu Dương buồn bã hỏi Khẩu Tâm:

- Sự việc xảy ra khi nào?

Khẩu Tâm kể:

- Đoàn binh thiết giáp tấn công Hắc Viện và địa đạo Tây Hồ trong lúc Dương Tiêu Phong điều động binh tướng vây hãm bang hội chúng ta ở đồi Bát Cựu. Sau đó, Tần tổng đà chủ ra lệnh cho tất cả rút lui về đồn Bạch Nhật. Xui thay, chẳng bao lâu thì cư trú đó cũng bị phát hiện nốt...

Chờ cho Khẩu Tâm tường thuật đầu đuôi, Cửu Dương nói với Vệ Xuân Đường:

- Huynh ra ngoài bảo đội ngũ chuẩn bị hành lý.

Nghe Cửu Dương hạ lệnh cho Vệ Xuân Đường đi thu xếp toàn bộ nhân mã ở Cam Túc để về Giang Nam trợ giúp một tay, Khẩu Tâm cười thầm.

Vệ Xuân Đường tuân lệnh Cửu Dương, toan thực hành nhiệm vụ thì chùng bước.

- Thưa thất đương gia – Vệ Xuân Đường hỏi – Thu dọn hành trang xong rồi thì chừng nào chúng ta khởi trình?

Trầm lặng một lát, Cửu Dương khoanh tay đáp:

- Đường về Giang Nam rất xa thành thử binh lính của chúng ta phải nghỉ ngơi cho thật tốt trước khi khởi hành. Huynh cứ báo với họ là canh năm này xuất phát.

Lan Châu. Cam Túc.

Khoảng canh hai, ngủ không được, Hiểu Lạc đi tìm Cửu Dương. Bắt gặp Gia Cát tái lại trên đỉnh núi, nó bèn mon men lại gần.

Cửu Dương hỏi Hiểu Lạc:

- Sau khi huynh biên lá thư yêu cầu tiếp ứng lương khô và gởi về Giang Nam thì ai là người đầu tiên nhận được?

Hiểu Lạc trả lời:

- Đệ không rõ lắm, hình như là lão Tôn. Ông thấy chữ viết trên phong bì màu đỏ thành ra giao cho tam đương gia và đại đương gia để trao tay tổng đà chủ.

- Rồi sao nữa?

Cả hai sư đồ đứng nhìn thung lũng. Hiểu Lạc nhíu mày cố nhớ lại diễn biến lúc đó. Nữ Thần Y kể với nó rằng tổng đà chủ Tần Thiên Nhân ước lượng kho lương thực không đủ lương khô nên bàn với Khẩu Tâm và Trương Quốc Khải cách cứu vãn tình hình. Tần Thiên Nhân chưa tìm được phương pháp thì mười ngày sau, một vài thành viên bang phái Đại Minh Triều phát hiện Thanh binh vận tải gạo nếp cho quân đội Bát Kỳ Mãn Châu...

- Sự tình rất là trùng hợp – Cửu Dương vừa bấm ngón tay vừa hạ giọng băng quơ.

Hiểu Lạc trở mắt:

- Thất ca nghi ngờ bang hội có gian tế?

Tên đồ đệ hỏi quyet tệt, gương mặt của Cửu Dương bèn lộ nét phân vân. Khẩu Tâm thỉnh linh xuất hiện sau rèm dương liễu. Cửu Dương quay mình đối diện Khẩu Tâm, tay rút chiếc quạt màu trắng ra phe phẩy.

- Trời đã khuya lắm rồi – Cửu Dương bất thần lắng chuyện - Huynh còn chưa trở về thư phòng an giấc?

- Tình thế nước nhà gay cấn và xáo trộn như vậy – Khẩu Tâm thở dài – Đệ nghĩ thử xem huynh làm sao mà an lòng ngủ yên được đây?

Tái lâm cây “nam châm quạt” có một không hai, Hiểu Lạc chẳng màng để ý hai vị ca ca huyền thuyên điều gì. Binh khí độc nhất vô nhị của Cửu Dương khiến nó mê tít mắt. Nó trầm trồ:

- Thất ca – Hiểu Lạc nài nỉ sư huynh – Cho đệ mượn xem vũ khí của huynh một chút.

Cửu Dương đành xếp cây quạt và thấy cho Hiểu Lạc, rồi cùng Khẩu Tâm tản bộ tà tà.

- Suốt lộ trình đến phân đà Cam Túc – Cửu Dương hỏi Khẩu Tâm - Huynh có nghe tiếng gì không?

Khẩu Tâm lắc đầu:

- Bốn bề yên lặng như tờ.

Cửu Dương lại hỏi:

- Thế thì trên đoạn đường lên núi Kỳ Liên, huynh có nhìn thấy gì không?

Cảm nhận Cửu Dương có vẻ rào đón, Khẩu Tâm hơi chột dạ. Và khê khàng nuốt nước bọt một cái, sát thủ Thiết Đầu Lôi ráng nặn nhin nét mặt thật thà như đếm.

- Huynh không thấy điều gì khả nghi – Khẩu Tâm thản nhiên đáp từ.

- Vậy thì tốt quá – Cửu Dương thở phào.

Rồi lặng lẽ đi bên cạnh đại ca, Cửu Dương không bàn luận hay hỏi han lời nào nữa. Khẩu Tâm thấy Gia Cát tái lai tắt cái đài lân la dò xét thì lén nhìn trời nhè nhẹ thở ra.

Rốt cuộc chỉ là mừng hụt.

- Thì thời đã quá khuya – Cửu Dương tiếp tục vắn âm thanh.

Dưng lần này Khẩu Tâm không mấy phiền lòng, Cửu Dương nói một câu chí lý:

- Huynh đệ chúng ta nên trở về khu căn cứ chợ mắt để lấy sức mà lên đường, còn vài canh giờ là bình minh ló dạng.

- Được! – Khẩu Tâm vỗ vai Cửu Dương, mỉm cười đồng ý. Lòng sợ đứng chuyện trò một hồi sẽ bị tên sư đệ mồm mép tép nhảy này lật tẩy, Khẩu Tâm bèn nói nhanh - Canh năm huynh chờ đệ và mọi người ở sảnh đường.

Nói rồi, Khẩu Tâm quày quả bỏ đi.

- Đại ca ngủ ngon – Cửu Dương lầm rầm trong miệng.

Dứt lời, chàng lớn tiếng gọi Hiểu Lạc hồng cùng quay gót. Ngặt nỗi Hiểu Lạc ngậm tằm.

- Hiểu Lạc! – Cửu Dương nhần nại gọi thêm một lần.

Nhoáng, đầu ai bù xù thò ra giữa bức màn liều rũ. Hiểu Lạc lầm lũi tiến lại gần Cửu Dương.

- Đệ bị ma hớp hồn hay sao mà huynh kêu khan cổ cũng không thềm ừ hử? – Cửu Dương lo lắng hỏi – Không nề nà gì chứ?

- Đệ không sao – Hiểu Lạc cười cười – Nhưng đệ có cái này muốn thọ giáo huynh.

Cửu Dương khoanh tay để dài:

- Đệ cứ hỏi, huynh biết sẽ trả lời.

Câu nói của Cửu Dương như trợ thêm sức mạnh, Hiểu Lạc can đảm quệt mũi thỉnh giáo liền:

- Thất ca, đệ muốn hỏi huynh, cái gì mình biết nó ở đâu thì có cho là mất không ạ?

Cửu Dương bận bịu suy tính tình trạng bán nước cầu vinh. Chàng vô tình trả lời:

- Sao đệ hỏi lẩn thẩn quá? Đã biết nó ở đâu rồi lại còn gọi là mất thế quái nào được!

Phần khởi còn hơn lụm thối vàng, Hiểu Lạc vinh lý lẽ này mà nhanh nhẩu thưa:

- Hú vía! Thế thì cây quạt của huynh không bị mất, đệ biết nó nằm ở dưới thung lũng, đệ vừa lỡ tay đánh rơi xuống đấy.

Tưởng sét đánh tét màng nhĩ, Cửu Dương trợn mắt dòm tên đồ đệ vụng về song leo lự, dám làm rút binh khí của chàng xuống núi. Lại nữa, nó sợ chàng mắng nó mới lập mưu nói vòng nói vo. Hết lời trách móc, Cửu Dương than thầm “phen này tiêu tòng đời trai, mất vũ khí lợi hại thì có nước mà chết cả gút.” Nhưng biết làm sao khi trời cố tình chèn ép những kẻ ở lành? Và lần đầu tiên trong đời, Gia Cát tái lai hơi hơi tin chuyện vận mạng là do ơn trên sắp đặt.

Chung cuộc, Cửu Dương thở dài nhìn Hiểu Lạc. Chàng lắc đầu bó tay để mặc thiên đình định đoạt. Thôi kệ, dép còn có số hướng chỉ con người!

66. Chương 68: Giang Hồ Thập Ác

Lan Châu. Cam Túc.

Giữa canh tư, Khẩu Tâm bước vô đại sảnh, thiết tướng tới điểm hẹn sớm chán dè dặt Cửu Dương cùng Hiểu Lạc lẫn tam cô nương có mặt sẵn sàng. Lạ thay, Vệ Xuân Đường và đội quân phản Thanh vắng bóng.

Cửu Dương an ngự trên ghế thống soái. Chiếc ghế gỗ mun lót tấm da sư tử đặt ở chính giữa bức vách hướng về cửa ra vào sảnh đường. Tiểu Tường và Hiểu Lạc trấn phía bên trái của Cửu Dương. Song Lộ Phi nương khoanh tay chầu bên phải.

Cửu Dương bưng tách trà nhân sâm lên uống một ngụm, nói chung chung:

- Binh mã của chúng ta đã xuất hành.

- Quân đội lìa khỏi Cam Túc để đến Giang Nam rồi sao? – Khẩu Tâm thần thờ hỏi Gia Cát tái lai, bụng tức anh ách.

Đáng lẽ Khẩu Tâm có chủ trương dụ Cửu Dương đem binh xuôi lối mòn xuống chân núi để lọt vào phục kích của toán quân thiết giáp. Ấu cùng bởi Khẩu Tâm chưa từng lui tới Cam Túc. Đây là lần đầu. Do vậy, đối với sát thủ Thiết Đầu Lôi mà nói thì địa hình dãy núi Kỳ Liên vô cùng phức tạp. Khẩu Tâm muốn thắng trận một cách bảo đảm, không muốn xua binh đánh nhau nơi địa bàn lạ lẫm quê người. Lại nữa, đoàn quân

thiết giáp ăn vận y phục nặng nề sẽ rất bất lợi khi di chuyển trên quãng đường đèo hẹp dốc cao. Dè dàu Cửu Dương hạ lệnh cho quân đội phản Thanh theo ngõ bí mật nào đó mà thoát khỏi khu căn cứ, phá hỏng mưu đồ của sát thủ Thiết Đầu Lôi.

Cửu Dương khoan trả lời câu hỏi của sư huynh. Chàng uống hết phân nửa tách trà xong đưa cho Hiểu Lạc cầm lấy.

- Độ đầu canh tư – Cửu Dương đứng dậy đáp lời Khẩu Tâm – Đề bảo họ lên đường đến Hà Nam. Bây giờ chúng ta xuất phát, rượt theo họ.

Nói rồi, Cửu Dương khua chân bỏ ra khỏi sảnh đường, thoát ly khu căn cứ.

- Tại sao đề lại làm vậy? Chẳng phải chiều qua đề bảo Vệ Xuân Đường là đến bình minh mới bắt đầu viễn chinh? – Khẩu Tâm bám sát Cửu Dương, cau mày thắc mắc, thầm nghĩ không lẽ viện trưởng của học đường Hắc Viện hoài nghi điều gì.

Mắt nhìn chân trời màu đỏ rực, Cửu Dương vừa đi vừa nói:

- Đề đối ý là bởi vì đề suy xét lại, thấy đoàn binh của chúng ta không nên xuất hiện rầm rộ hay ngời ngời dưới ánh dương nên thừa lúc trời còn tối đã chia quân thành nhiều nhóm nhỏ, di chuyển như vậy sẽ thuận lợi và an toàn hơn.

Tai lắng nghe Cửu Dương tính toán đầu vào đó, Khẩu Tâm chắc chắn lần này khó đối phó tên sư đệ ranh ma. Và vì Cửu Dương thành linh thay đổi chiến thuật, Khẩu Tâm bèn lén lút cho tay vào áo cà sa rút ra miếng kiếng nhỏ cỡ đồng xu xoay qua xoay lại hòng báo hiệu. Toán quân thiết giáp bắt gặp ánh sáng nhấp nháy liền bỏ chốn ẩn náu mà lũ lượt thúc ngựa tiến lên núi. Quân đội phản Thanh đã bỏ đi rồi nên Khẩu Tâm nghĩ đoàn binh thiết giáp không cần mai phục tại chân núi làm chi, điều tất yếu lúc bấy giờ là cùng hợp tác đối phó Gia Cát tái lai. Khẩu Tâm lo Cửu Dương lại tiết lộ thêm vài kế hoạch bất ngờ nữa.

Quá trưa, Cửu Dương dẫn Khẩu Tâm, Tiểu Tường, song Lộ Phi nương và Hiểu Lạc đến một cây cầu dây lồng lẻo bắt qua chỏm núi cũng thuộc một phần của dãy Kỳ Liên Sơn. Sáu người họ đứng ở đầu cầu quan sát vực thẳm sâu hoắm. Hiểu Lạc liếc một cái xong rợn cả mình. Nó ngồi thụp xuống nôn thốc nôn tháo.

Cửu Dương chỉ cây cầu, bảo:

- Đây là đường tắt để tới Hà Nam. Sang đó rồi, chúng ta sẽ hội tụ với các thành viên bang phái mà cùng về tiếp tay tổng đà chủ và tam đương gia Trương Quốc Khải.

Tiểu Tường giơ tay nắm lấy thành cầu, lắc nhẹ sợi thừng. Cây cầu dây cũ kỹ theo đà đong đưa qua lại y hệt chiếc võng. Thấy vậy, Hiểu Lạc lại ôm bụng ói mửa tiếp tục. Lộ Phi Yến và Lộ Phi Nhi không hên dưng đồng loạt toát mồ hôi.

Dùng tay áo để lau dùm những giọt nước nhễ nhại trên hai gương mặt giống nhau như đúc, Cửu Dương nói:

- Cây cầu này có vẻ mục nát, ắt không chịu nổi trọng lượng của sáu người chúng ta. Chi bằng từng người đi qua cho chắc cú.

Và không chờ ai ý kiến ý cò hay là phản đối, Cửu Dương giục Tiểu Tường đi trước. Sau đó tới phiên Lộ Phi Yến, rồi thì Lộ Phi Nhi.

Hiểu Lạc dò dẫm từng bước. Trời phạt phù hộ, cuối cùng nó cũng thành công mò lại gần ba vị giai nhân.

Đợi Hiểu Lạc an toàn đặt chân lên chỏm núi, Cửu Dương bất thành linh vận quyền Niêm Hoa Công, chiêu sáu mươi của bộ thất thập nhị huyền công, dụng dương lực ở đầu ngón tay cái và trở để bầu hai thành cầu. Phụt! Phụt! Cặp dây thừng bị đứt.

Tiếp nối, Cửu Dương thi triển chiêu pháp đả cách không Dương Quang Thủ, chiêu thức ba mươi tám thuộc Nam Thiếu Lâm mang uy lực cực kỳ cao siêu phá vỡ thân cầu.

Ầm!!! Các sợi thừng đan thành chiếc cầu đứt vụn, rơi xuống vực thẳm sâu hút.

- Thiên Văn!

- Thất ca!

Hiếu Lạc và ba nàng con gái hét toán. Họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tương tự bốn người đó, phía bên kia bên bờ vực thẳm, chứng kiến đối phương hành động nhanh chớp nhoáng, Khẩu Tâm há hốc miệng, còn chưa hoàn hồn thì Cửu Dương chỉ mặt:

- Đại ca! Huynh không cần đóng kịch nữa. Đệ chán tuồng hát này lắm rồi, hãy lộ nguyên hình đi!

Nghe Cửu Dương bảo mất nhả hứng xem mình diễn kịch, Khẩu Tâm hiểu sư đệ đã phát giác âm mưu. Tình thần thoáng nao núng, Khẩu Tâm vừa thối lui ra xa vừa hỏi:

- Sao ngươi có thể phát hiện...

Cửu Dương ngắt lời:

- Đại ca không cần tròn mắt nhìn đệ. Đệ đệ nói cho huynh nghe, thật tình thì đệ không hề hay biết gì cả nhưng chính những lời nói của huynh đã vô tình tố giác huynh.

Khẩu Tâm sững người, toan nghĩ thử xem bản thân đã từng nói gì sơ suất thì Cửu Dương lý giải:

- Đệ có bốn lý do hoài nghi huynh. Thứ nhất, huynh đã nhầm lẫn khi đến phân đà Cam Túc phao tin rằng tổng đà chủ tuy đang trọng thương cơ mà an toàn thoát khỏi vòng chiến. Chỉ riêng câu đó đã bán đứng huynh vì Hiếu Lạc bảo là đường sá từ Giang Nam kéo dài tận Cam Túc đều bị phong tỏa, chờ tới ngày hôm kia mới có thể vận hành. Ví như tổng đà chủ trốn thoát khỏi đồn Bạch Nhật giống lời huynh nói thì Dương Tiêu Phong hãy còn phong kín toàn bộ ngõ ngách hòng lùng bắt cho được người thống lĩnh. Hắn không thể nào phong tỏa đường sá rồi lại mở ra khi chưa khử trừ kẻ phản tặc. Trừ phi một là tổng đà chủ bị bắt giữ, hai là đã qua đời thì lệnh giao thông mới tiếp tục ban hành.

Khẩu Tâm gật gù. Cửu Dương nói luôn:

- Lý do thứ hai, nếu như đường sá đã bị phong tỏa thì tại làm sao thư từ có thể gửi đến Cam Túc quá là thường xuyên? Thứ ba, chiều hôm qua đứng trên đỉnh Kỳ Liên, đệ ngó thấy ánh kim loại dưới chân núi, đoán là quân lính triều đình bao vây vì các vệt sáng có thể là do binh khí phản ánh mặt trời mà thành. Thế nhưng huynh lại bình an đi tuốt lên núi cấp báo tin tức hòng tìm viện binh. Thật là vô lý. Hơn nữa, huynh cứ khẳng khẳng nói rằng bốn phương gió lặng như tờ.

Cuối cùng là lý do thứ tư. Điểm này mới là quan trọng trên hết. Cửu Dương bảo Khẩu Tâm:

- Hiếu Lạc nói ngay sau khi đệ gửi lá thư yêu cầu tiếp tế lương thực thì triều đình vận tải gạo nếp. Đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy ngoài trừ bang hội phản Thanh chứa gian tặc. Và đệ suy nghĩ mãi, chỉ có thể đi đến kết luận rằng có hai người tạo phản, một là tam ca Trương Quốc Khải, hai là huynh vì chỉ hai huynh mới là kẻ cùng tổng đà chủ đọc lá thư đó.

Khẩu Tâm cau mày lắng tai thẩm phục lý luận của Gia Cát tái lại. Dương Tiêu Phong thật đã truyền lệnh cho đoàn cung thủ bắn bỏ tất cả bồ câu đưa thư mà Tần Thiên Nhân gửi đi Cam Túc, không kể những lá thư thông báo bình an do Khẩu Tâm viết. Ngõ ngách từ Giang Nam đến Cam Túc cũng bị phong tỏa hầu ngăn chặn Hiếu Lạc kêu gọi cứu binh. Rồi Dương Tiêu Phong lại phái sát thủ đuổi theo đưa trẻ nhưng tìm không ra Hiếu Lạc.

67. Chương 69: Huyết Hải Thâm Thù

Lan Châu. Cam Túc.

Biết không thể nào gạt gẫm nổi Cửu Dương, Khẩu Tâm nheo mắt nói:

- Thất đệ! Thật ra đại ca không phải là đang vờ vịt hoàn toàn. Đại ca vốn thân chinh Cam Túc với mục đích báo tin thất thủ. Ba khu căn cứ của bang phái Đại Minh Triều ở Giang Nam quả nhiên bị chiếm lĩnh, chỉ có điều...

Để cho tình hình đậm phần gay cấn, Khẩu Tâm đình trệ việc thổ lộ mưu đồ ám toán Sư Thái, sát hại Trương Quốc Khải và triệt buộc Tần Thiên Nhân. Khẩu Tâm thêm được nhìn thấy Cửu Dương nóng lòng tra hỏi.

Trước bốn cặp mắt thẳng thốt của ba đại mỹ nhân và tên nhãi ranh, Cửu Dương hặc sách:

- Chỉ có điều gì?

Khẩu Tâm nhếch môi cười nửa miệng, chẳng màng đáp từ. Phía đối lập, trí óc siêu phàm tức tốc truy tìm phương thức khiêu khích.

- Đã tới nước này rồi – Cửu Dương hừ mũi nhạo báng - Huynh còn ngại chuyện gì mà không dám nói ra?

- Ai bảo với ngươi rằng ta không dám? – Khẩu Tâm sập bẫy khích bác, lật đặt tiết lộ – Được! Ngươi muốn biết sự thật lắm sao? Ta cho ngươi hay, đại ca của ngươi không còn cầm cờ nêu cao chính nghĩa phản Thanh phục Minh nữa. Mà hiện tại, ta là mệnh quan phò trợ triều đình Mãn Châu.

Cửu Dương lắc đầu thất vọng:

- Thật không ngờ bấy lâu nay đệ kính huynh nhiệt tình chánh trực nhưng giờ huynh lại biến thành một kẻ ích kỷ háo danh, không còn là đại ca Khẩu Tâm mà đệ từng quen biết.

Đánh giá đối phương rồi, Cửu Dương cũng thay đổi cách xưng hô:

- Sư huynh của ta thế nào?

Khẩu Tâm cười gằn:

- Tần Thiên Nhân chắc mẩm ở dưới âm tào địa phủ cạm chẹn với Trương Quốc Khải, Sư Thái và lão Tôn.

Khẩu Tâm đối đáp đúng y dự liệu của Cửu Dương. Tất cả những vị lãnh đạo bang hội đều đã qua đời. Thảo nào đường lộ bị chặn xong lại mở.

“Quân vô loài!” Cửu Dương thầm rửa, lòng chán chường những kẻ chỉ lo nghĩ đến bã vinh hoa phú quý mà đành tâm phản bội xứ sở dân tộc, nguyện làm chó săn cho lũ ngoại bang cướp nước hại dân.

Cửu Dương nhìn tướng tá Khẩu Tâm, khe khẽ lắc đầu lần thứ hai. “Hắn sao lại dùng tài sức công ơn mà Sư Thái đã hết lòng truyền thụ và thương mến để đi dập tắt lệnh kỳ chính nghĩa?” Rồi lặng lẽ thở dài, Cửu Dương nghĩ “hắn võ nghệ cao cường, đương thời là một nhân tài kiệt xuất rạng danh môn hộ, vốn là người tận trung báo quốc, hành động trung dũng và xử sự cương trực, nay biến nét thế này đây. Vì lý do nào khiến hắn tự mình hóa thân thành một trở ngại cho phong trào đấu tranh giành độc lập?” Cửu Dương cứ tự hỏi chính bản thân chàng. Và chàng thật không thể tưởng tượng cả đời đoán tướng lại đoán sai lòng dạ của người mà chàng từ nhỏ tới lớn gọi bằng đại ca.

Phân đà Cam Túc vốn không hề có đường hầm xuống núi để đi đến Hà Nam. Tối qua, khi Khẩu Tâm an giấc, Cửu Dương chỉ đơn giản bảo quân đội phản Thanh ẩn nấp lại trong mật hầm. Sáng ra, chàng gạt Khẩu Tâm nói là nhân mã đã rời Cam Túc, rồi dụ Khẩu Tâm đi đến chỏm núi có chiếc cầu dây để đoàn quân thiết giáp đuổi theo tới đó mà bỏ bao vây chân núi Kỳ Liên. Cửu Dương buộc lòng hy sinh bản thân hầu tạo cho quân đội Cam Túc cơ hội thoát khỏi căn hầm và theo đường mòn xuống núi. Nhận thức địch đông ta ít, Gia Cát tái lại đành đánh nước cờ thí một vị tướng cứu ngàn quân binh. Dùng tánh mạng làm mồi nhử cá cắn câu để cho phân đà Cam Túc được vẹn toàn và nhập một với Phong Võ Môn ở tỉnh Chiết Giang. Phân đà Chiết Giang không thuộc bang phái Đại Minh Triều, nhưng là do Tần Thiên Nhân đích thân đào tạo dụng làm việc phục quốc nếu chẳng may có ngày bất hạnh như hôm nay, chỉ có Cửu Dương biết được bí mật này.

Thương nhớ người con gái đã một thời nhờ mình chỉ dẫn thối tiêu, Cửu Dương gằn giọng hỏi:

- Nữ Thần Y sao rồi? Ngươi đã làm gì sư muội?

Cảm nhận sự khẩn trương dâng lên trong đôi mắt kẻ đa tình, Khẩu Tâm chắc lưỡi:

- Chậc! Ngươi cần chi nổi nóng? Nữ Thần Y không sao, giờ này chắc đang làm chuyện gieo giống với Dương Tiêu Phong.

Và quyết khiến Cửu Dương đau lòng, Khẩu Tâm cười nói:

- Trai anh hùng gặp gái thuyền quyên. Mãn Hán một nhà. Sau này giống nòi của hai người họ sinh sôi nảy nở và mang trong mình hai dòng máu khác tộc, người nghĩ có tốt không?

Cửu Dương dán mắt xoáy vào mặt Khẩu Tâm một hồi, rồi ngẩng đầu lên trời cười lớn hơn.

- Khẩu Tâm! – Cửu Dương không chút nể nang, gọi đích danh sát thủ Thiết Đầu Lôi, chẳng thèm kính trên nhường dưới - Người nghĩ người thốt ra những lời này là có thể chọc tức ta để bộc lộ khuyết điểm khi choảng nhau? Người tưởng ta cũng dằn dặt giống người sao? Chắc người quên ta là ai rồi. Người vênh tai lên mà nghe đây, nếu Dương Tiêu Phong hấn dám chạm đến một sợi tóc của Nữ Thần Y, ta sẽ không để hấn chết một cách dễ dàng!

Khẩu Tâm háng giọng chế nhạo:

- Nếu người nghĩ người có khả năng cứu Nữ Thần Y ra khỏi lòng bàn tay của Dương Tiêu Phong thì người thật là ấu trĩ, đầu óc ngu muội. Cửu Dương! Bộ người chưa hề nghe qua danh tiếng lẫy lừng của Bắc quan đại nhân à? Ta thật tình lo lắng dùm người!

Cửu Dương quả thực chưa từng giáp mặt Phủ Doãn đại tướng quân thành thử chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

- Nực cười! - Trâu con mới sinh, không kinh gì hử. Cửu Dương đáp tỉnh - Khẩu Tâm, người không cần lo bò trắng răng! Mà ngộ nhờ ta thất bại, người cũng không còn cơ hội sống sót trên đời để chứng kiến vì trư nay ta kết liễu tánh mạng của người trước, rồi sau đó mới đi tìm Dương Tiêu Phong tính món nợ sát hại sư huynh và bang hội phản Thanh!

Khẩu Tâm nghiêng chặt hai hàm răng, bụng dạ hận Cửu Dương tới độ sắp phát rồ. Hấn không hiểu sao Cửu Dương cứ mở miệng là xuất ngôn bừa bãi. Gia Cát tái lại ngạo mạn, coi trời bằng vung. Chỉ với một mình mà cả gan xỏ câu khiêu chiến cả hai đối thủ xếp hạng không tệ trong giới giang hồ.

Mặt đỏ bừng, Khẩu Tâm tức mình khi nghĩ bản thân hấn cố tình kiếm chuyện nói về Nữ Thần Y hòng khiêu khích Cửu Dương nhưng trái lại bị Cửu Dương chọc giận. Máu sôi sùng sục, sát thủ Thiết Đầu Lôi cố hít thở thật sâu, ráng định thần để lát nữa giao tranh không nóng nảy mà chân khí rối loạn dẫn đến bộc lộ nhược điểm.

Dẫu biết rằng có ngày giao chiến nhưng khi nghe những lời đoạn tuyệt tình huynh đệ thốt ra từ cửa miệng của Cửu Dương, Khẩu Tâm tránh không khỏi cảm giác sợ hãi đến nổi da gà. Với Cửu Dương, Khẩu Tâm có đôi ba phần dè dặt lẫn nể nang. Mà cũng phải, ngay cả đám hắc đạo không kiêng trời nể đất, hễ mà nghe nhắc danh tánh Cửu Dương thì đại đa số đều rụt đầu khiếp đảm. Gia Cát tái lại anh hùng khí phách, trí tuệ vượt khỏi thiên hạ, mới mười tuổi đã thành danh khắp võ lâm trung nguyên.

- Phì! - Khẩu Tâm run bụng song vẫn phun nước bọt nói cứng - Người đừng có mà láo toét hao lời. Bữa nay người sẽ phải bỏ mạng tại Kỳ Liên Sơn!

- Không tin à? - Cửu Dương nói nhanh - Thế thì để ta đoán xem tướng số cho người.

Bấm mấy lông tay, Cửu Dương nói:

- Ta khuyên người hãy rút lui giang hồ, trở về Tàng Kinh Các xem sách thánh hiền vì người không còn sống bao lâu nữa. Riêng phần ta nhất định sống lâu hơn người.

- Ha ha! – Khẩu Tâm cười nói – Người đã bị mất binh khí, làm sao mà sống lâu hơn ta?

- Cần chi vũ khí? – Cửu Dương hừ giọng hỏi lại - Người còn chưa lãnh ngộ hết bảy mươi hai chiêu thức Thiếu Lâm thất thập nhị nghệ, nhắm bản thân có thể thắng nổi ta sao?

Rồi vỗ vỗ trán, Cửu Dương vờ ngọt giọng:

- Hay là người quỳ xuống bái ta làm sư, ta sẽ phụ đạo thêm cho người rồi mười năm sau chúng mình giao chiến?

- Ta...

Khẩu Tâm long mắt định nói đêch thêm bái tên súc sanh như người làm thầy thì Cửu Dương chen lời:

- Người thế nào? Ngỡ như người không đáng làm môn đồ của lò võ Thiếu Lâm!

- Khả ồ! – Khâu Tâm quát – Ta lấy danh phận trụ trì của chùa Thanh Tĩnh và là đại đệ tử của Giác Viễn Lâm đại sư, hôm nay trực xuất người ra khỏi sư môn!

- Nói chơi! – Cửu Dương phẩy tay áo – Người không còn là đương gia của bang phái Đại Minh Triều nữa. Nếu đã như người đánh mất lời thề trung thành với tổ quốc, làm trái tôn chỉ của Nam Thiếu Lâm thì lấy tư cách gì trực xuất ta?

Sĩ diện bị chà đạp, Khẩu Tâm sôi gan, mắt hằn gân máu. Ấu cũng bởi từ lâu, Khẩu Tâm cứ cho rằng công phu bản thân chỉ ít phải thuộc hàng võ lâm cao thủ. Nay nghe Cửu Dương ngang nhiên hạ thấp nhân phẩm rồi còn bảo bái làm sư để từ từ thụ giáo thì quả là khinh thường quá đáng.

Nổi cảm phẫn của Khẩu Tâm không dừng ở đây. Đường như nói chưa đã miệng, Cửu Dương chấp tay sau lưng phán:

- Lúc này ta đã có cho biết người không còn sống bao lâu trên thế gian này. Nay người vẫn cố chấp không giác ngộ, nhận giặc làm cha thì ta đành phải phí nội công mà tiễn người lên đường xuống âm cung sớm hơn kỳ hạn.

Nhưng trước lúc chấp chưởng hình đường, Cửu Dương quyết định cho đối phương cơ hội sửa đổi:

- Ta hỏi lần chót, người có hồi đầu là ngạn hay không?

Khẩu Tâm nhở thêm một bãi nước bọt, làm thỉnh. Đã đành người đối diện chọn con đường phụ nhà phản nước, càng lúc càng lún sâu vào vũng lầy công danh, Cửu Dương chỉ biết lắc đầu:

- Người nhất định gặp quả báo.

Và bằng giọng cương nghị, Cửu Dương chỉ mặt Khẩu Tâm:

- À mà không, hạng người như người không cần thiết trông chờ trời cao trừng trị vì ngay bây giờ quả nhân sẽ báo ứng người đây!

Thân chuyển nhanh hơn đà điều, Cửu Dương dứt lời liền thi triển Kinh Thân Công lao vun vút như hòn đạn đến chỗ Khẩu Tâm đang đứng hòng giáp trận.

- Được lắm! - Khẩu Tâm tức khắc bẻ các móng tay - Hôm nay huynh đệ chúng ta phải đánh vài hiệp cho thật thỏa thích.

Khẩu Tâm vừa phát xong âm cuối cùng là đối phương phóng tới nơi. Cửu Dương vốn coi kẻ ác như kẻ thù thành thử hạ thủ không chút dung tình, mang nguyên bộ ba mươi sáu cước pháp tối cao của Nam Thiếu Lâm ra sử dụng. Cước pháp có bốn loại là tiền cước, hậu cước, hoành cước và phi cước. Mỗi loại phân chia thành vài môn. Chẳng hạn như tiền cước dùng chân đá về phía trước, bộ này gồm chín môn. Hậu cước gộp làm ba môn dùng dụng chân đá về phía sau. Hoành cước lấy chân đá vòng và phi cước cũng gồm ba môn nhưng dùng đôi chân bay lên để đá.

Thân pháp lão luyện, Cửu Dương xuất chiêu có công có thủ hầu triển khai những tuyệt học tối đa. Gia Cát tái lại chứng minh quyền binh khí phổ xếp chàng hạng ba là tuyệt nhiên không nhầm lẫn.

Khẩu Tâm mấy lần định cho tay vào áo cà sa để moi vũ khí Thiết Đầu Lôi ra ứng chiến. Ngặt nỗi trận kịch đấu này Cửu Dương làm chủ, tung đòn sấm sét đánh phủ đầu tấn công hết cả tứ chi địch thù. Khẩu Tâm gạt đỡ đến một bờ hơi tai, ước gì có cánh tay thứ ba mà cầm binh khí.

Đòn thể thực dụng trong lúc chiến đấu, mục đích thủ thắng chắc chắn và cấp thời được nâng lên hàng đầu. Các đòn đá mà Cửu Dương thể hiện gần như tuân thủ hai nguyên tắc là tốc độ và sức mạnh. Nhiều thế đá bay đa dạng kết hợp với đá xoay, đá cao, đá song phi hay đá liên hoàn đều được khai thác một cách hoàn mĩ.

Khẩu Tâm vùng tay chống chọi một hồi thì bắt đầu biến chiêu tấn công vì nếu không là Cửu Dương nắm toàn quyền tung hoành ngang dọc.

Trong một trường hợp chân phải của Khẩu Tâm để ở phía sau còn chân phải của Cửu Dương bước lên, vô giao chiến tay phải Cửu Dương đánh thì Khẩu Tâm xuất Thôi Sơn Tổng Thủy. Khẩu Tâm xoay ngang bàn chân trái trước khi bàn chân phải tiến sâu vô giữa hai chân địch thủ, hổ tấn, rồi quơ tay trái gạt tay kẻ thù. Đồng thời, Khẩu Tâm dùng gu thứ hai của ngón giữa tay phải mà điểm vào chấn thủy.

Cửu Dương đối kháng bằng đòn chân Di Ảnh Câu Liêm. Chàng nhác thấy Khẩu Tâm tiến chân phải lên còn chân trái của mình thì ở phía sau, vô giao chiến tay phải Khẩu Tâm điểm thì Cửu Dương bước chân phải téo qua trái, xoay lưng rồi dùng gót trái huơ ngang móc lên hạ bộ.

Bình! Khẩu Tâm dính cước hiểm, thân hình xiểng ngã hết cổ bông lau bị làn gió thổi ngã nghiêng. Cửu Dương tiếp nối bằng Di Tả Bàn Long, lướt chân trái thốc gót tới bên trái, chân phải đá ngang và tạt cạnh bàn chân vô hông.

Bốp! Khẩu Tâm rên be sườn, chưa kịp rên rĩ thì lãnh thêm Lưu Vân Xuất Truật. Cửu Dương không cần thu hồi chiêu thức vừa mới xuất mà xoay mạnh người, vung tay trái gạt tay Khẩu Tâm để tung chân trái móc gót vòng lên đập vô ngực.

Bộp! Trúng ba độc cước, Khẩu Tâm không còn dám đánh đấm bạt mạng nữa mà vội vàng lui ra khỏi tầm đá của Cửu Dương. Cơ mà đối phương không cho Khẩu Tâm rút khỏi vô đài, Cửu Dương rung mình lấy trớn bay đá ngang. Thấy Long Phi Cước sắp sửa tổng vô mặt mình, Khẩu Tâm gơ hai bàn tay lên bắt chân địch thủ.

Chộp được đôi bàn chân của Cửu Dương, Khẩu Tâm thở phào. Nhưng hấn chưa kịp vận quyền vào hai cánh tay để phé bỏ cặp chân đó thì chẳng biết làm cách nào mà Cửu Dương xoay mình vòng vòng như chong chóng rút khỏi bàn tay của Khẩu Tâm.

“Đây quả là Hư Vô Cước!” Khẩu Tâm trợn mắt kinh người. Từ hồi nhập môn tới giờ chỉ thấy Giác Viễn Lâm đại sư thi triển một lần rồi từ trần, ai dè tuyệt kỹ này còn có kẻ học được. Cửu Dương đập lên vai Khẩu Tâm, nhảy chân trái để thân mình quay tròn trên cao khoảng chừng năm thước rồi đáp xuống kẹp đầu kẻ thù sát hại bang phái. Ngay tức khắc, Khẩu Tâm nhận biết bản thân đang lâm tình cảnh hiểm nghèo, nếu còn lẩn chần thêm ba giây là bị Cửu Dương bẻ cổ nên thàn than trời như bọng.

Dưng Khẩu Tâm không phải loại người cuồng quýt mỗi khi gặp nạn. Hấn thuộc tí người bình tĩnh mỗi lần giao tranh.

Lúc bấy giờ, đang thừa đôi tay thành thử Khẩu Tâm mau chóng rút binh khí Thiết Đầu Lôi ra quát thẳng lên cao. Khẩu Tâm sử dụng thứ vũ khí này vô cùng thành thạo thành ra không cần nhắm cũng có thể quật ngay mặt Cửu Dương.

Bị phản đòn, Cửu Dương buộc lòng né hung khí. Chàng phi thân lộn một vòng trên không trung và hạ xuống đất. Đứng cách Khẩu Tâm chục thước, nhìn Thiết Đầu Lôi quay mòng mòng mà Cửu Dương hiểu rằng cơ hội nhập nội sẽ rất khó khăn, có thể nói còn ngặt nghèo hơn lên thiên đình gặp Hằng Nga tiên nữ.

Về phần Khẩu Tâm thì hấn nhiên biết gió đã đổi chiều, hiện tại thì hấn đang cao cơ vì đêm qua nấp mình sao thân cây, hấn vô tình nghe được tên đồ đệ hậu đậu của Cửu Dương tức là Hiếu Lạc đánh rơi binh khí của sư phụ nó vào lòng vực thẳm.

Mặc dù Khẩu Tâm tỏ tường đối phương đang lâm thế quẫn nhưng vẫn sợ đầu óc mình mẫn của Cửu Dương nghĩ ra cách khắc phục tình hình. Khẩu Tâm liền cầm chặt dây xích, gơ tay thẳng lên trời quơ một vòng lấy trớn và ném chiếc lồng sắt.

Vèo! Cửu Dương nghiêng người sang trái tránh hung khí. Khẩu Tâm đâu đại gì ngừng tấn công, cứ ném Thiết Đầu Lôi vù vù liên tu bất tận. Không đủ thời gian suy nghĩ cách phá giải trận thế, Cửu Dương chẳng biết làm sao, chục chờ lồng sắt bay tới thì né qua né lại, hớ hênh một chút là đút đầu vào rọ ngay.

Đằng kia, đứng trên chỏm núi trông sang, ba nàng con gái thấy thảm trạng của Cửu Dương trước mắt. Ai nấy phập phồng lo lắng cho đáng trọng phụ mà họ đem lòng yêu thương từ cái nhìn đầu tiên. Ngặt một nỗi cầu dây đã gãy, khoảng cách hai bên bờ vực thẳm lại xa nên chỉ không thể thi triển khinh công qua đó tiếp ứng. Nước mắt đầm đề, Lộ Phi Yên gục mặt lên vai sư tỉ. Lộ Phi Nhi vừa vuốt tóc vỗ về sư muội vừa

nhìn chiếc bóng của Cửu Dương choáng choàng bay xẹt tứ tung, thấy Thiết Đầu Lôi không dừng truy kích chàng mà trái tim nàng tàn lụi.

Hiếu Lạc đánh mất ý chí nam nhi. Nó bù lu bù loa còn hơn nữ giới. Lại nữa, nó quỳ gối và đập đầu binh binh lên mặt đất, miệng mồm tự trách tay chân sao mà bất cần.

Tiểu Tường khác hai nữ một nam. Nàng dồn tâm tư vào việc báo động với Cửu Dương đường bay của Thiết Đầu Lôi. Kẹt cái là Tiểu Tường chậm lụt, hung khí bay tới đích rồi mới hét toáng cho Cửu Dương hay. Dù rằng Tiểu Tường không hẳn mách nước nhưng nhờ vậy mà Cửu Dương tìm ra phương pháp gỡ thế bí. Cửu Dương công nhận Khẩu Tâm chẳng phải đối thủ hạng xoàng, thêm vào binh khí hung tợn trong tay thì không dễ gì đánh tháo. Gia Cát tái lại bèn động não. Bên tai văng vẳng tiếng Tiểu Tường chỉ đạo phải né bên nào.

Binh khí lợi hại nhất nhì võ lâm hoặc gì gì đi chăng nữa cũng có yếu điểm, không thứ chi là hoàn thiện vẹn toàn. Bởi thế mà Cửu Dương phát hiện nãy giờ chàng toàn nghiêng người lẩn tránh hai bên phải trái, nghĩa là vũ khí Thiết Đầu Lôi chỉ có thể phát huy tối hậu ở trên cao, hữu hiệu khi địch đang đứng sững chứ đối thủ tấn công vùng hạ bộ trở xuống thì binh khí đó xem như đồ bỏ. “Nếu vậy thì muốn khắc chế tình thế,” Cửu Dương tự nhủ “ta nên lặn vào nhập nội bằng cách áp sát mặt đất và phản công.”

Nghĩ là thực hành. Cửu Dương lập tức tung Ngọa Cước. Tư thế gần như nằm nghiêng, tay trái chĩa mặt đất, chống để lấy trớn trượt thân hình như khi bị té trên tầng băng trơn mà trượt một đoạn. Hông trái hạ và vai trái buông thấp xuống, Cửu Dương trượt rất nhanh. Tới trọng điểm tấn công, Cửu Dương co chân phải rồi tông cú đá nhằm vào phần cổ chân trụ của đối phương.

Về phần Khẩu Tâm, binh khí Thiết Đầu Lôi mới vừa ném ra, địch thủ đang đứng đó đột nhiên biến mất. Khẩu Tâm tức tốc định thần, giác ngộ Cửu Dương nghiêng người áp sát đất. Vị hòa thượng hờ chưa kịp thu chiêu thì mắt cá chân trái bị đòn khiến thân hình chúi nhủi.

Bịch! Khẩu Tâm té úp mặt cơ mà mau lẹ đứng dậy tức thì. Cửu Dương lúc này đã thành công nhập nội từ bên dưới vùng hạ bộ, liền vọt đứng lên dùng cẳng bàn long, tức là phần tiếp giáp giữa mu bàn chân và lòng bàn chân gần ngón út, làm vũ khí xuất đòn. Cước pháp ở tầm cực thấp với những đòn chần khớp có uy lực khủng khiếp khiến Khẩu Tâm chao đảo. Binh khí Thiết Đầu Lôi giờ trở thành vô dụng, Khẩu Tâm vùng tay vút phất đi.

Hai cao thủ áp sát lưng. Chỉ chờ có thế, Cửu Dương xoay mình đá Tảo Hậu Cước, chân tảo quét ra sau nhằm công kích sự thăng bằng của đối phương. Khẩu Tâm xoay trở trong vô vọng.

Một khắc nữa trôi qua, sát thủ Thiết Đầu Lôi bị Khổng Minh tái thế hạ gục. Khẩu Tâm nhắm mắt bó tay, dầu muốn dầu không cũng phải biến thân thành bao cát cho Cửu Dương thi triển cước pháp liên hoàn bao gồm nhiều chiêu đá liên tiếp như đá ngang, đá vòng cầu, đá tổng trước, đá xoáy, đá chẻ, đá lách và đá xoay người. Đòn đơn phối hợp chiêu thức dùng chân quy ước. Bốp! Bốp! Bốp...! Một tràng âm thanh đánh gọn vang lên. Khẩu Tâm hết ôm bả vai phải lại bưng cánh tay trái, rồi thì gập người xuống xoa đầu gối...

Chung cuộc, Khẩu Tâm thổ huyết. Hắn quỵ sụp xuống đất sau khi Cửu Dương tung thân hình úp ngược và búng hai chân vào ngực. Tam đại giai nhân tươi cười xoay sang Hiếu Lạc, thấy nó vừa nhảy cẫng vừa vỗ tay hoan hỉ.

Hoàng hôn tàn phai.

Cửu Dương đứng chấp tay sau lưng trong khi tên bại tướng lại lực khấn cầu tha mạng. Khẩu Tâm quỳ gối, tay trái chẹn ngực, tay phải quệt vết máu tươi dính đầy cằm.

- Thất đệ! – Khẩu Tâm hạ giọng chuyển lối xưng hô – Đệ hãy nể tình chúng ta từng ăn chung một mâm và sống chung mái nhà mà tha cho huynh lần này. Huynh biết tội nghiệt của huynh sâu nặng nhưng huynh hứa kể từ hôm nay sẽ sửa đổi, sẽ tu thân luyện tánh, tụng kinh niệm Phật rồi làm nhiều công quả cho chùa Thiếu Lâm.

Cửu Dương câm lặng, ánh mắt hướng xa xăm, gương mặt không biểu lộ cảm xúc. Tim đập thình thình, Khẩu Tâm chờ hoài cơ mà không nghe ân xá liền nói:

- Đệ không nể tình đại ca cũng phải nể tình chúng ta bái chung một ân sư và đã có thể rằng tuy không sinh ra cùng năm nhưng sẽ chết cùng ngày cùng tháng.

Nghe nhắc tới sư phụ và lời nguyện sinh tử bất ly, Cửu Dương cau mày thu nắm đấm. Kẻ vô sỉ trước mặt chàng chính là hung đồ thủ tiêu Sư Thái, đích tay kẻ tẩm sơn đồ để cho quân đội triều đình Mãn Châu xua binh tiêu diệt phần tử phục Minh, giết hại tổng đà chủ cùng toàn thể thành viên bang phái phản Thanh. Nay vì sa cơ mà không ngại ngần kể lể tình huynh đệ. Cửu Dương lắc đầu tự hỏi trên cõi trần sao lại có người tham sinh úy tử, trơ trên đến thế này?

Thừa lúc người đối diện chán ngán nhân tình thế thái, Khẩu Tâm rút đoản đao từ trong tay áo đâm một nhát vô đùi Cửu Dương, rạch một đường dài xuống gối. Hạ thủ xong, Khẩu Tâm bật dậy bước thối lùi.

Bất thần trúng quỷ kế, Cửu Dương chệnh choạng muốn ngã, mắt chòng chọc ngó tên hèn mạt đã bất chấp thủ đoạn để ngoi tới vinh hoa.

Lòng nhân hậu của Cửu Dương như ánh đèn trước gió, loe lóe rồi vụt tắt ngay liên tiếp.

- Người muốn ta nể tình phải không? - Cửu Dương đứng thẳng người và đưa tay chỉ mặt Khẩu Tâm – Được! Nể tình chúng ta từng là huynh đệ, ta chúc người hạ lộ bình yên!

Và quyết đoạt mạng kẻ Hán gian, Cửu Dương rắp tâm xuất chiêu tuyệt kỹ.

Đúng lúc Cửu Dương xê dịch chân bị thương, dùng chân lành mạnh đạp đất nhảy lên toan quặp cổ Khẩu Tâm để tung Hư Vô Cước thì từ đằng sau lưng, một mũi tên phóng tới ghim sâu vào vai trái.

Song Lộ Phi nương và Tiểu Tường thẳng thốt gọi tên tình lang.

Xa xa, chân trời tím một màu tù túng. Toán quân thiết giáp ùng ùng bủa ra từ rừng thông già.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-vu-thanh-trieu-1>